

Giới thiệu Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!

Truyện Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em! là một chuỗi các sự việc đầy thú vị diễn ra giữa hai nhân vật chính. Cô sống trong nhung lụa từ nhỏ điều đó thật không có gì lạ, với tình huống mà tác giả Lâm Ái Đình đặt ra cho cô chỉ sau một đêm cô lại trở thành cô nhi không cha không mẹ?

Không những thế mà còn bị bạn trai ruồng bỏ, cô như mất đi tất cả không có tiền mà vút bỏ tình yêu đắm thiết nhiều năm. Cuộc sống hiện tại của cô làm cô như muốn chết đi cho xong!

Lúc người con gái yếu đuối nhất vì sao anh nhẫn tâm. Bề ngoài thì phong độ lịch sự nhưng bên trong lại phức tạp. Ban ngày, anh là một tổng giám đốc cao cao tại thượng, tối đến là một người nắm giữ quyền sống chết nơi tăm tối. Vậy với một chiều nào đó mà cô có thể chinh phục được anh? Tình tiết này sẽ được bật mí khi theo dõi đến hết truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Mới gặp gỡ

Chỉ thấy một người đàn ông anh tuấn từ trên chiếc xe Lamborghini bước xuống.

“Này, tiểu thư, cô không sao chứ, này, tiểu thư, cô tỉnh lại đi.”

Người đàn ông xuống xe nhìn thấy người phụ nữ nằm trên mặt đất, còn tưởng rằng là người già vờ bị đụng, đi tới mới phát hiện Hạ Tịch Nguyệt thật sự bất tỉnh, người đàn ông đưa tay sờ đầu cô gái, rất nóng, bị bệnh chẳng trách lại té xỉu. Vì vậy mà lần đầu tiên trong đời Âu Dương Thụy làm việc thiện đem người phụ nữ lên xe đi đến bệnh viện.

Vừa lên xe, người đàn ông cầm điện thoại di động gọi cho viện trưởng bệnh viện thành phố, cũng chính là Âu Dương Thụy gọi điện thoại cho tiểu Tư Đồ Triệt.

“Này, Triệt, mình là Thụy đây, hiện tại trên đường mình gặp một người phụ nữ bị té bất tỉnh, định đưa đến bệnh viện, cậu chuẩn bị một chút đi.”

Bên kia Tư Đồ Triệt còn chưa có thoát ra từ trong cơn chấn kinh.

"Cái gì phụ nữ á, cậu lúc nào thì có phụ nữ mà mình không biết, còn cậu nữa lúc nào thì trở về Anh, ai, mình..."

Tư Đồ Triệt lời còn chưa nói hết thì bên kia Âu Dương Thụy đã không nhận được cúp di động.

“Cái người này vẫn vậy, không chịu nói một chút, thật là tức đến chết mà, không đợi người ta nói hết lời, hừ...”

Tư Đồ Triệt tức giận cúp điện thoại, ở cửa bệnh viện chờ tên kia đến, chỉ thấy chốc lát một chiếc Lamborghini dừng ở cửa bệnh viện. Chỉ thấy người đàn ông xuống xe đi tới ghế phụ ở hàng trên ôm người phụ nữ xuống xe đi tới trước mặt Tư Đồ Triệt.

“Cậu xem một chút đi, rốt cuộc cô ấy như thế nào rồi?”

Tư Đồ Triệt không thể tin, trợn to mắt, người anh em của anh này cho tới bây giờ chưa bao giờ khản trương vì bất kì người phụ nữ nào, có một khoảng thời gian anh nghĩ cậu ta là gay.

“Khản trương như vậy, không phải là người phụ nữ trong Kim Ốc Tàng Kiều của cậu đó chứ.”

Âu Dương Thụy trợn mắt nhìn Tư Đồ Triệt một cái, Tư Đồ Triệt thức thời ngậm miệng không nói lời nào, nhường đường, để cho Âu Dương Thụy bế Hạ Tịch Nguyệt đến phòng bệnh. Sau một loạt kiểm tra, Tư Đồ Triệt chuyên nghiệp nói.

"Dinh dưỡng không đầy đủ, dính vào gió rét, không có việc gì đâu chỉ cần nghỉ ngơi một ngày là tốt."

Âu Dương Thụy ừ một tiếng nhưng không nói tiếp, Tư Đồ Triệt gấp gấp không chịu được đến bên cạnh muốn biết cậu ta và người phụ nữ này có quan hệ như thế nào, xem mặt cậu ta không phản ứng anh cũng thức thời đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt. Âu Dương Thụy nhìn gương mặt tái nhợt của Hạ Tịch Nguyệt, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mà làm cô nhu nhược đến mức này, làm cho người ta muốn thương yêu. Anh cũng không hiểu mình tại sao lại đối với người phụ nữ lần đầu gặp mặt này sinh ra tình thương cảm, cái cảm giác muốn bảo vệ cô không tự chủ được liền xông ra.

Ngủ một buổi chiều, Hạ Tịch Nguyệt mở mắt ra đã nhìn thấy một người đàn ông xa lạ ngồi ở trước giường của mình, cô thế đây là lần đầu tiên trong đời cô gặp một người đàn ông xinh đẹp như vậy, nhất thời quên mất phản ứng, thật lâu sau mới tìm được âm thanh của mình, thắm mắt mình là hoa si (háo

sắc).

“Anh là ai, đây là đâu?”

Âu Dương Thụy vui mừng nhìn thấy cô có phản ứng hoa si với mình, vui vẻ nói: “Đây là bệnh viện, cô ngất xỉu trên đường cho nên tôi đưa cô tới.”

“A, cảm ơn anh!”

“Không có việc gì, dù sao cũng là do tôi lái đụng vào cô”.

“Tôi biết tự tôi, không phải là vì xe của anh mới xỉu, tôi đã ngủ bao lâu rồi?”

"Một buổi chiều."

Một buổi chiều sao, không đợi người đàn ông phản ứng, Hạ Tịch Nguyệt đã đi xuống giường muốn đi ra ngoài.

“Cô làm gì thế?”

Cô làm sao lại không biết đau lòng chứ.

“Cảm ơn anh, tiên sinh, nhưng mà tôi thật sự có chuyện quan trọng cần phải làm”

Nói xong không đợi Âu Dương Thụy nói tiếp, đã mở cửa chạy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Tang lễ

Hạ Tịch Nguyệt chạy về nhà mình, đưa di thể cha mẹ vào quan tài, đưa đến nhà tang lễ, sau đó đến nghĩa trang.

“Cha mẹ, hai người yên tâm, con nhất định sẽ sống thật tốt, con muốn điều tra đến cùng là ai hại chết cha mẹ.”

Cô ở nghĩa trang một ngày một đêm, về đến nhà đã nhìn thấy Quan Hi Triết và Lâm Hình Nhân ở trong nhà chờ cô trở lại.

“Các người tới làm gì?”

Chỉ thấy Lâm Hình Nhân cười nói với cô.

“Đây là di chúc của cha cô, bảo là muốn đem tất cả cổ phần của công ty giao cho Hi Triết, hi vọng anh ấy chăm sóc tốt cho cô. Cha cô thật đúng là yêu cô.”

“Không thể nào, cha tôi căn bản không có lập di chúc.”

“Có tin hay không, không cần thiết, ngày mai luật sư sẽ thông báo cho cô, còn có ngôi nhà này, tôi hi vọng sáng sớm ngày mai cô nhanh chóng dọn ra ngoài, bởi vì tôi muốn cùng Hi Triết chuyển tới ở.”

Hạ Tịch Nguyệt không trả lời Lâm Hình Nhân, mà là đi tới trước mặt người này giờ một câu cũng không nói là Quan Hi Triết, hỏi: “Tại sao?”

Chỉ thấy Quan Hi Triết cười nói

“Tại sao, cô nói tại sao, bởi vì cô vĩnh viễn là giống như công chúa cao cao tại thượng không thể chạm, mà tôi tựa như người làm hèn mọn ở sau lưng cô ngẩng đầu nhìn cô, tôi chán ghét cô, chán ghét những người có tiền. Vô luận tôi làm cái gì, họ đều nói tôi dựa vào nhà họ Hạ, tôi là ‘tiểu bạch kiểm’ mà Hạ Tịch Nguyệt nuôi, tôi không chịu nổi ánh mắt khi dễ của cha cô, tôi chịu đủ rồi, mà tôi và Hình Nhi là thanh mai trúc mã, nếu không phải vì tài sản nhà cô, tôi sẽ không ở cùng cô.” Nói xong lời cuối, Quan Hi Triết gầm thét.

Sau đó dẫn Lâm Hình Nhân đi ra. Lâm Hình Nhân kéo tay Quan Hi Triết tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt nói.

“Tôi nói rồi, một ngày nào đó tôi để cho cô ném thử cảm giác công chúa trên cao cao tại thượng trở thành một cô bé lọ lem nghèo túng, ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha.”

"Quan Hi Triết, Hạ Tịch Nguyệt tôi thật là có mắt như mù mới coi trọng anh, lãng phí ba năm bên người anh, ba năm thanh xuân, chỉ là về sau cơ hội anh tồn thương tôi sẽ không có nữa, bởi vì tôi không thương anh, nhớ lấy, những gì thiếu nợ tôi, tôi sẽ tự tay đoạt lại.”

Khi Quan Hi Triết nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt nói không thương hấn, tâm đột nhiên liền đau đớn, sau đó lúi kéo tay Lâm Hình Nhân đi ra ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt kéo thân thể mệt mỏi đi lên lầu, đi vào phòng của cha mẹ, nhìn thấy hình cha mẹ, không tiếng động mà khóc. Ôm hình cha mẹ. “Cha, cha nói đúng. Quan Hi Triết không thích hợp với con, tại sao lúc đầu con không nghe lời cha, cha mẹ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mình, con sẽ đoạt lại tất cả những gì con đã bỏ lỡ. Hai người ở trên trời cao có linh thiêng nhất định phù hộ cho con, Hạ Tịch Nguyệt trước đây đã chết, Hạ Tịch Nguyệt bây giờ vì hai người mà sống, con nhất định sẽ điều tra rõ nguyên nhân tai nạn.”

Hạ Tịch Nguyệt ôm tấm hình cha mẹ ngồi trên mặt đất cả đêm. Buổi sáng đơn giản thu thập một chút hành lý, cho người giúp việc trong nhà nghỉ việc. Di Lý không đồng ý rời đi, đi là người nhìn tiểu thư lớn lên, còn muốn tiếp tục chăm sóc tiểu thư, bắt đắc dĩ Hạ Tịch Nguyệt kiên trì nói cô nhất định sẽ tự chăm sóc mình tốt, nói nếu có thời gian sẽ đến vùng nông thôn thăm di Lý. Di Lý mới lau nước mắt kéo hành lý đi.

Hạ Tịch Nguyệt kéo hành lý đi ra biệt thự, quay đầu lại liếc mắt nhìn biệt thự nói:

“Cha mẹ, con đi, hai người nhất định phải chăm sóc tốt nhà của chúng ta, Hạ Tịch Nguyệt con thề, con sẽ trở về.”

Kéo hành lý đi trên đường mà không có mục đích đi đâu, nhìn thấy một nhà cho mướn phòng tương đối tiện nghi, hiện tại cô chỉ có 5000 đồng, học phí kì kế không biết làm sao mới tốt.

Cô phải đi ra ngoài làm việc rồi, mướn tạm cái phòng này, một phòng ngủ một phòng khách, tương đối sạch sẽ, một tháng 500 đồng, nộp ba tháng tiền thuê, còn dư lại mua một ít đồ dùng hàng ngày còn lại 2000 đồng. Dọn dẹp một chút sau đó lên giường nghỉ ngơi, cô thật sự quá mệt mỏi, cô cần nghỉ ngơi tốt ngày mai ra ngoài tìm việc làm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Tạm thời nghỉ học

Sáng ngày thứ hai, Hạ Tịch Nguyệt thức dậy, sau khi rửa mặt xong, cột tóc đơn giản sau đó đi ra ngoài. Cô muốn cô hiện tại cần phải đi làm để nuôi sống mình. Cô không có dư tiền để trả học phí, cũng không có dư tiền đi phung phí vào khiêu vũ. Vì cuộc sống cô tính bỏ khiêu vũ, cũng nghỉ học.

Đi tới trường học, đi vào phòng hiệu trưởng nói muốn tạm nghỉ học, hiệu trưởng cũng không phản đối, cũng biết tình trạng nhà cô, cho nên không có giữ lại. Hiệu trưởng là một người rất thực tế, hôm nay biết cha mẹ Hạ Tịch Nguyệt không có ở đây, công ty cũng đổi chủ, liền cũng không có cần thiết giữ lại. Người không có giá trị lợi dụng, muốn có ích lợi gì.

Tạm biệt người dạy cô khiêu vũ, cô cảm thấy rất đáng tiếc, bởi vì cô cảm thấy Hạ Tịch Nguyệt là học trò giỏi nhất mà cô từng dạy. Cô cảm thấy Hạ Tịch Nguyệt trời sinh đã có năng khiếu nhưng thực tế luôn tàn khốc, cô cũng không thể giúp được gì cho Hạ Tịch Nguyệt về khoản phí kêch xù của môn khiêu vũ này.

Hạ Tịch Nguyệt thu dọn đồ của mình xong sau đó đón xe về chỗ ở của mình.

Cô lên đại học theo học kinh tế học vì cha hi vọng cô sau khi tốt nghiệp có thể thừa kế công ty. Cô muốn tìm công việc văn thư hoặc là trợ lý. Cô điền lí lịch hồ sơ xong, gửi cho rất nhiều công ty, ở nhà chờ tin tức. Đã đợi được một tuần.

“Chào anh.” Hạ Tịch Nguyệt nhận điện thoại.

“Này, cô khỏe chứ, xin hỏi cô là Hạ Tịch Nguyệt sao?”

“Dạ, là tôi, có chuyện gì không?”

“Tôi là trợ lý của tập đoàn Âu Dương, bởi vì đọc được lí lịch sơ lược của cô, cho nên muốn mời cô làm trợ lý của tổng giám đốc, có thể không Hạ tiểu thư?”

“Có thật không, dĩ nhiên là có thể, xin hỏi khi nào tôi có thể làm việc.” Hạ Tịch Nguyệt vui mừng hỏi đáp.

“Ngày mai có thể tới đi làm sao?”

“Ừ, có thể, cảm ơn, tạm biệt.” Hạ Tịch Nguyệt nằm ở trên giường vui mừng cúp điện thoại.

“Tốt lắm, tổng giám đốc, cô ấy nói ngày mai sẽ tới làm.” Lãnh Hiên cúp điện thoại mặt không vẻ gì nói với người đàn ông đối diện. Thật ra thì anh cũng không hiểu, tổng giám đốc không có tự mình tuyển dụng nhân viên bao giờ, giờ lại còn phải kêu anh tự mình gọi, thoát khỏi anh cũng là rất bận rộn, thật là không biết trọng nhân tài gì cả. Anh đi theo tổng giám đốc đã 5 năm, chưa bao giờ thấy anh lại khác thường như hôm nay.

Không sai, tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương chính là Âu Dương Thụy, là người đàn ông yêu nghiệt lần trước đã đưa Hạ Tịch Nguyệt vào bệnh viện.

Sáng sớm hôm nay, Âu Dương Thụy đi tới công ty đang hướng đến phòng làm việc, cũng không biết có phải thư ký cố ý ngã nhào hay không, dù thế nào đi nữa anh nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong đồng hồ sơ xin việc. Anh nhặt hồ sơ dưới đất lên: “Là cô ấy, là cô gái nhu nhược làm cho người ta hung hăng muốn yêu thương.” Anh ma xui quỷ khiến lại nhặt hồ sơ đó đem đến phòng làm việc, cũng kêu hạ thủ đắc lực của anh là Lãnh Hiên gọi điện cho cô. Anh nghĩ đây là lần đầu tiên anh sử dụng đặc quyền ưu tiên này, những người muốn làm việc ở tập đoàn Âu Dương đều phải qua sát hoạch nhiều lần. Bởi vì anh không nuôi người vô dụng. Từ lần trước cô từ bệnh viện chạy ra ngoài, không biết tại sao anh luôn muốn gặp lại cô lần nữa. Có thể do cặp mắt to kia hấp dẫn anh, giống như đem cả trái tim hòa tan. Anh nghĩ anh có thể đã yêu cô gái kia, vừa thấy đã yêu, loại chuyện này không thể nào xảy ra trên người của Âu Dương Thụy anh.

Anh nghĩ anh nên xây dựng một kế hoạch làm cho cô gái kia ngoan ngoãn tự nhào vào ngực mình.

Ngồi trên ghế, nhắc điện thoại nội bộ: “ Vào đây một chút đi Lãnh Hiên.”

Lãnh Hiên đi vào nhìn thấy tổng giám đốc vẫn còn ở nhìn lý lịch sơ lược của cô gái đó: "Tổng giám đốc, có chuyện gì?"

“Đi điều tra tư liệu về cô gái này, tôi chỉ cho cậu thời gian một ngày.”

“Được, tổng giám đốc. Không có việc gì nữa tôi ra ngoài trước.” Lãnh Hiên liếc mắt nhìn lý lịch tên cô gái sau đó liền đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Gặp nhau lần nữa

Buổi chiều, Lãnh Hiên liền đem tài liệu đưa cho Âu Dương Thụy .

Hạ Tịch Nguyệt, 22 tuổi, là sinh viên năm thứ ba đại học Mark Lan, hiện tại tạm thời nghỉ học, yêu thích và am hiểu khiêu vũ. Cha mẹ vừa qua đời, cha là Hạ Nam Tùng là chủ tịch Hạ thị, 10 ngày trước cùng bà Hạ là Tôn Phi xảy ra tai nạn xe cộ, bất hạnh qua đời.

Nguyên nhân tai nạn vẫn trong vòng điều tra. Bởi vì bạn trai lui tới đã ba năm phản bội cùng bạn thân nhất ở chung một chỗ, hơn nữa mưu đoạt công ty, đuổi Hạ Tịch Nguyệt ra khỏi biệt thự. Bởi vì không cách nào trả học phí đi học và học phí khiêu vũ nên tạm thời nghỉ học. Hiện tại ở ngoại ô thành phố trọ trong một khu nhà cũ.

Nhìn xong tài liệu, Âu Dương Thụy cảm thấy máu toàn thân động lại, toàn thân tỏa ra sát khí. Bảo bối của anh cư nhiên bị nhiều uất ức như vậy, suy nghĩ một chút, anh cảm thấy đau lòng, anh sẽ không bỏ qua cho Quan Hỉ Triết, dám để bảo bối đau lòng rơi lệ, anh sẽ dùng máu của hắn để rửa uý khuất trong lòng cô. Thì ra ngày đó là lễ tang của cha mẹ cô, không trách được cô nóng nảy vội xuất viện. (cái anh nì, chưa gì hết đã kêu là bảo bối của mình rồi, chắc ,chắc)

“Bảo bối, không có việc gì, về sau sẽ do anh yêu thương em, thương em, cưng chiều em.” Âu Dương Thụy yên lặng nói ở trong lòng.

Ngày thứ hai, Hạ Tịch dậy thật sớm, bởi vì vùng này là ngoại ô cách xa thành phố nên ngồi xe bus hơn một giờ, cho nên cô phải đi sớm, mới có thể không đến tập đoàn Âu Dương muộn. Dù sao cũng là ngày đầu, cô muốn lưu lại ấn tượng tốt với cấp trên. Vội vã ăn sáng sau đó ra khỏi cửa.

Đi tới tập đoàn Âu Dương, nhìn tòa nhà cao lớn sáu bảy chục tầng. Thật là hùng vĩ. Trước khi tới cô đã xem qua tài liệu tập đoàn Âu Dương.

Tập đoàn Âu Dương thành lập 5 năm trước ở thành phố A, tổng bộ ở Anh, tập đoàn Âu Dương độc chiếm vị trí buôn bán ở thành phố A. Tổng giám đốc tiếp nhận tập đoàn Âu Dương ở tuổi 20, đến nay mới có 7 năm, nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương năm nay đã 27 tuổi, độc thân, là người đàn ông hoàng kim điển hình. Nghe nói anh ta là một người có khuôn mặt yêu nghiệt, vừa có tiền vừa đẹp trai. Nghe nói mỗi một người phụ nữ khi vào tập đoàn Âu Dương chỉ muốn nhìn thấy dung mạo tổng giám đốc một lần, hi vọng một bước từ Ma Tước biến thành Phụng Hoàng.

Nhưng lại vẫn có nghe nói tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương không có cùng một người phụ nữ nào truyền ra scandal. Mọi người nhất trí cho rằng tổng giám đốc là Gay. Tất cả các cô gái đều thất vọng, mộng đông thoát tan vỡ, nhưng vẫn không chết tâm mà hi vọng có thể thay đổi cách nhìn của tổng giám đốc với phụ nữ, tiếp tục quyến rũ tổng giám đốc.

Hạ Tịch Nguyệt toàn thân mặc đồ đồng phục đi làm chuyên nghiệp, chân mang giày cao gót 3 cm đi tới trước đài.

“Xin chào, tôi là Hạ Tịch Nguyệt, tôi tới để đi làm, ngày hôm qua trợ lý tổng giám đốc của cô gọi điện thoại nói cho tôi biết.” Hạ Tịch Nguyệt cười nói với người ở khu lễ tân.

“A, tổng giám đốc đã thông báo, nói cô trực tiếp vào thang máy đi tới tầng 59 chờ tổng giám đốc ở phòng làm việc của ngài ấy.” Đại tiểu thư ở sảnh đợi dàng nói.

“A, cảm ơn cô.” Nói xong Hạ Tịch Nguyệt hướng đến thang máy đi tới.

Vào thang máy đi tới tầng 59, đứng trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, cô lễ phép gõ cửa, ước chừng 10 phút sau.

“Xin hỏi, có người hay không.” Nói xong không đợi đối phương trả lời, liền đẩy cửa đi vào.

“Oa, thật là to, so với văn phòng làm việc của cha không biết to hơn bao nhiêu lần.” Hạ Tịch Nguyệt cảm thán trong lòng. Chỉ thấy phòng làm việc trừ tông đen là chính thì có màu trắng, rất lớn, tổng giám đốc này chắc là người lạnh lùng, nhìn vào phòng làm việc là biết, sau này làm việc nhất định phải cẩn thận, Hạ Tịch Nguyệt trong lòng bổ sung.

Hạ Tịch Nguyệt đi thăm một vòng ở phòng làm việc cảm thấy một môi liền đi tới ngồi trên sofa, vì buổi sáng thức quá sớm, tối qua vì hưng phấn tìm được công việc nên rất khuya mới ngủ, bất tri bất giác an vị ngủ trên ghế sa lon.

Âu Dương Thụy vừa vào công ty chỉ nghe thấy tiểu thư ở đại sảnh nói, Hạ Tịch Nguyệt đã tới, bây giờ đang ở phòng làm việc chờ anh.

Anh vui mừng nhanh chóng đi vào thang máy, kể từ ngày hôm qua xác định tâm ý của mình xong, anh liền không kịp chờ đợi muốn gặp bảo bối nhà anh một lần, tự lủn trước gặp mặt đã là một tuần lễ rồi, không biết bảo bối nhà anh có trốn không. Bất giác dưới chân tăng tốc bước nhanh.

Đi tới trước cửa phòng làm việc, anh sửa sang tây trang của mình lại một chút, anh hi vọng mình có thể lưu lại ấn tượng tốt với cô, anh nghĩ đây là lần đầu tiên mình quan tâm hình tượng của mình như vậy, chỉ sợ hù bảo bối của mình chạy mất. Hít sâu một hơi, anh nghĩ lúc kí hợp đồng vài tỷ cũng không khăn trương như vậy.

Đẩy cửa ra đi vào, liền phát hiện Hạ Tịch Nguyệt nằm trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, ngoài miệng còn chảy nước miếng. Hai mình khăn trương một hồi, chỉ là, anh phát hiện bảo bối nhà anh khi ngủ thiếp đi lại đáng yêu như thế, kim lòng không dẫu nhìn vào cô.

Hạ Tịch Nguyệt cảm giác có người nhìn cô, từ từ tỉnh lại. Còn chưa kịp thấy rõ diện mạo đối phương liền nhanh chóng nói: "Thật xin lỗi tổng giám đốc, bởi vì ghế sa lon của ngài thật là rất thư thái, cho nên tôi mới chịu đựng không được mà ngủ thiếp đi. Tôi cảm thấy tổng giám đốc ngài nên đổi lại ghế sa lon cứng hơn, như vậy cũng sẽ không ngủ thiếp đi"

Bảo bối nhà anh thật đúng là đặc biệt, ngủ thiếp đi, còn bảo do anh, bởi vì ghế sa lon phòng làm việc của anh mềm quá, ha ha, cô chẳng lẽ không biết, trừ cô ra còn có ai dám ngủ ở phòng làm việc của tổng giám đốc.

Không tự chủ Âu Dương Thụy cười ra tiếng.

Lúc này Hạ Tịch Nguyệt mới ngẩng đầu nhìn đối phương: "Là anh?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Hiểu lầm, lúng túng

“Là anh.” Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Âu Dương Thụy, kinh ngạc nói.

“Không ngờ em còn nhớ rõ tôi.” Âu Dương Thụy vui mừng hỏi đáp.

"Giương mặt yêu nghiệt như vậy không ai gặp mặt một lần sẽ quên." Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Em nói cái gì? Tôi không có nghe rõ." Thật ra thì Âu Dương Thụy đã nghe cô nói gì, hai người bọn họ đứng gần như vậy, chẳng qua là nghe cô gái yêu thích nói còn nhớ rõ mình, liền không nhịn được hưng phấn, cho nên mới hỏi ngược một câu.

"A, không nói gì? Tôi là nói lần trước cảm ơn anh đưa tôi đi bệnh viện." Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt trả lời đến.

"A ~, vậy em tính cảm ơn tôi như thế nào?" Thấy bộ dáng cô đỏ mặt xấu hổ, Âu Dương Thụy liền không nhịn được muốn trêu chọc cô.

"Tôi ~."

"Ha ha ~."

Nghe tiếng cười của Âu Dương Thụy mới biết là anh đang trêu chọc cô. Cô không khỏi thầm mắng mình không có việc gì lại đỏ mặt cái gì chứ. Lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh.

“Làm sao anh biết ở chỗ này?” Cô hỏi.

"Vậy sao em cũng ở nơi đây?" Âu Dương Thụy biết rõ còn hỏi ngược lại.

"Tôi tới nơi này đi làm, sẽ không làm cùng chỗ này chứ?" Cô kinh ngạc hỏi.

"Ừ, tôi xác thực là làm ở đây." Anh là tổng giám đốc cái công ty này, anh ngày ngày đều phải đi làm ở đây.

"A, trùng hợp quá, vậy anh nhất định đã gặp qua tổng giám đốc của anh rồi, tổng giám đốc của anh là người như thế nào, nhìn thấy căn phòng làm việc này cũng cho người ta biết nhất định rất ngọt ngào nặng nề. Anh nói cho tôi biết trước tổng giám đốc của các anh tính khí thế nào để tôi có tâm lý chuẩn bị tốt, tránh đến lúc phạm sai lầm lại bị mắng." Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

"Tôi cảm thấy căn phòng làm việc này rất tốt, sao lại nhìn ra tổng giám đốc rất ngọt ngào đây?" Âu Dương Thụy hỏi.

"Anh xem căn phòng làm việc này, trừ màu đen chính là màu trắng, đơn điệu như vậy nói rõ tổng giám đốc của các anh nhất định là người nghiêm nghị lại lạnh nhạt."

Không ngờ bảo bối của anh còn biết xem tướng, cô nói không sai, anh bình thường đối với cấp dưới rất nghiêm nghị, đối với bạn bè cũng rất lạnh nhạt.

"Tổng giám đốc các anh có người nói giỏi như anh vậy thật tốt." Hạ Tịch Nguyệt tự nhiên nói đến.

"Em cảm thấy tôi rất hay nói?" Bởi vì không ai nói qua anh rất hay nói. Anh luôn luôn kiệm lời, vĩnh viễn đều là một hỏi một đáp, không nói câu thừa. Nghe được bảo bối khích lệ anh hay nói, cũng biết trong lòng bảo bối ẩn tượng với anh không tệ, anh không kìm lòng được hỏi lại.

"Đúng nha, đúng rồi, hân huyên lâu như vậy, không biết anh tên gì? Xin chào, tôi là Hạ Tịch Nguyệt." Nói xong liền đưa tay ra đến trước mặt Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy nhẹ nhàng nắm tay của cô cười nói đến: "Xin chào, tôi tên là Âu Dương Thụy." Nói xong buông tay cô xuống.

"Âu Dương Thụy, tên nghe rất quen, đã nghe ở đâu rồi." Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng thầm nói.

A, cô nhớ lại rồi, người lãnh đạo của cô không phải họ Âu Dương ư, bọn họ có quan hệ thế nào.

"Anh và tổng giám đốc có quan hệ thế nào?" Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi. Cô căn bản không nghĩ Âu Dương Thụy là cấp trên của cô, bởi vì ngoại giới đều nói tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương rất lạnh lùng, hơn nữa không gần nữ sắc.

"Hình như là có quan hệ rất quen." Âu Dương Thụy cười nói.

"Tổng giám đốc, cà phê của ngài." Lúc này thư kí trưởng của Âu Dương Thụy, Mặc Kỳ Thiên lắc lắc thân hình đi vào.

Âu Dương Thụy mỗi sáng sớm đều muốn uống một cốc cà phê, đây là thói quen của anh.

Nhưng Mặc Kỳ Thiên lại xuất hiện quấy rầy cuộc đối thoại của anh và bảo bối, cho nên anh hết sức không vui, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài, không có lệnh của tôi, không cho phép vào."

"Dạ, tổng giám đốc." Mặc Kỳ Thiên hết sức uất ức lui ra ngoài.

"Anh là tổng giám đốc?" Hạ Tịch Nguyệt tức giận hỏi.

"Ừ."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận cầm túi xách vừa muốn đi ra. Cho dù ai bị coi là Hầu Tử đùa bỡn đều sẽ tức giận thôi.

Âu Dương Thụy vội vàng bắt được tay Hạ Tịch Nguyệt, không ngờ bảo bối của anh tính khí vẫn còn lớn.

"Em đi đâu?"

"Anh ở đây đùa bỡn tôi nửa ngày, anh cảm thấy tôi còn phải đợi tiếp sao?" Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói.

"Tôi không hề đùa bỡn em." Âu Dương Thụy phủ nhận.

"Vậy tại sao anh không có nói cho tôi biết anh là tổng giám đốc?"

"Em cũng không có hỏi a." Âu Dương Thụy cười trả lời.

"Anh...anh..." Hạ Tịch Nguyệt tức giận mặt đỏ bừng không tìm được từ ngữ để phản bác, bởi vì cô thật không có hỏi.

"Được rồi, không nên tức giận, tôi giới thiệu lần nữa, tôi là cấp trên của em, Âu Dương Thụy, hiện tại sẽ kêu người dẫn em làm quen với việc của em một chút."

Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt mặt tức giận đỏ bừng không khỏi đau lòng, vội vàng dụ dỗ, anh sợ bảo bối tức giận mà chạy, này nửa đời sau có thể cô đơn tới già rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Ăn cơm

Tiết mục xen giữa buổi sáng cứ như vậy đã qua. Lãnh Hiền đưa Hạ Tịch Nguyệt đi làm quen với công việc. Công việc của cô đơn giản chỉ là pha trà rót nước, lần lượt giới thiệu tài liệu. Đúng ra là một người tạp vụ, rất dễ dàng. Cô ở chỗ này chính là ăn quýt, cô hoài nghi tập đoàn Âu Dương sao lại trở thành người dẫn đầu thành phố A.

Cô không biết đó là vì Âu Dương Thụy căn bản chính là muốn mỗi ngày nhìn thấy cô, không muốn cô quá mệt nhọc, hay nói cách khác là muốn nuôi cô ở đây. Bằng không cô cho là đường đường một tập đoàn như thế lại nuôi phế vật sao.

Làm việc đến trưa, nhưng thật ra cũng không có làm gì, chỉ là lên vi tính mà Đầu Địa Chủ (Landlords-Bà Tú Lơ Khơ). Chuyện duy nhất mà cô làm là đem một ly cà phê cho Âu Dương Thụy.

Đã 11 giờ rồi, có thể tan việc ăn cơm trưa, Hạ Tịch Nguyệt vừa định xuống lầu ăn cơm trưa, đã nghe thấy điện thoại nội bộ vang lên.

"Vâng, Xin chào, phòng thư kí của tổng giám đốc xin nghe." Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng nói.

"Là tôi. Đi vào đây một chút." Chỉ nghe đối phương truyền đến một hồi âm thanh thâm trầm, liền sau đó cúp điện thoại.

Hạ Tịch Nguyệt cúp điện thoại đi tới phòng làm việc tổng giám đốc.

"Cốc" "Cốc" "Cốc"

"Vào đi."

"Xin chào, tổng giám đốc, xin hỏi có cần gì không?" Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng hỏi.

"Ăn cơm chưa" chỉ thấy Âu Dương Thụy không trả lời mà hỏi lại đến.

"Còn chưa."

"Vừa đúng, tôi cũng chưa ăn, cùng nhau ăn đi." Nói xong cũng không đợi Hạ Tịch Nguyệt trả lời liền dắt tay của cô đi ra khỏi phòng làm việc.

Thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt cũng là muốn đồng ý, bởi vì cô căn bản cũng không biết phòng ăn nhân viên ở đâu, vừa định hỏi người khác, người khác đã đi hết. Vừa đúng có anh dẫn đường à.

Thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt không biết, người ta là một đại tổng giám đốc làm sao lại đưa cô đi ăn bữa ăn nhân viên đây.

Chỉ thấy Âu Dương Thụy mang theo Hạ Tịch Nguyệt đi tới bãi đỗ xe ở tầng hầm, nhìn chiếc Lamborghini trước mặt, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi hỏi.

"Đi phòng ăn nhân viên còn cần lái xe sao."

"Ai nói tôi muốn dẫn em đi phòng ăn nhân viên hả." Âu Dương Thụy cười nói.

"Vậy anh dẫn tôi đi đâu?."

"Đương nhiên là dẫn em đi ăn ngon ."

Âu Dương Thụy lái xe mang theo Hạ Tịch Nguyệt đi tới một nhà hàng Tây ưu nhã, xuống xe, liền dẫn Hạ Tịch Nguyệt tiến vào.

Quản lí thấy Âu Dương THụỵ vội vàng chạy tới, cười nói: Thụy, ngàiPhòng ăn quản lý nhìn thấy Âu Dương Thụy vội vàng chạy tới, cười nói: "Thụy thiếu, ngài đã tới."

"Ừ, phòng bao Nhất Hào có ai không?" Âu Dương Thụy mặt không vẻ gì nói.

"Không có. Vẫn giữ lại cho ngài đấy." Quản lý cười trả lời. Đắc tội với ai cũng không dám đắc tội với vị Tài thần này, ở thành phố A chỉ cần Âu Dương Thụy giậm chân một cái, cô phiếu thì phải ngã, thật ra thì có rất ít người biết phòng ăn này là Âu Dương Thụy và mấy người bạn bè rồi rảnh tới không có việc gì đầu tư chơi. Không ngờ còn rất náo nhiệt. Cho nên cũng có thể nói anh chính là ông một trong những ông chủ của nhà hàng này. Chẳng qua là

ông trùm giầu mặt.

Nói xong, Âu Dương Thụy liền mang theo Hạ Tịch Nguyệt tiến vào phòng bao.

“Tổng giám đốc, anh cũng quá xa xỉ rồi.” Hạ Tịch Nguyệt trước kia là thiên kim tiểu thư cho nên biết chỗ này đắt cỡ nào, một bữa cơm mười mấy vạn, trước kia cô cũng chỉ ghé qua chỗ này một lần, vẫn là vì cho Quan Hi Triết ăn mừng sinh nhật. Thế nòa lại nghĩ đến tên khốn kia, Hạ Tịch Nguyệt ảo não nghĩ.

“Không sao, coi như là vì chuyện sáng nay đi. Về sau trừ ở công ty, những lúc bên ngoài em có thể gọi tôi là Thụy.” Âu Dương Thụy cười nói. Anh cảm thấy hôm nay là ngày anh cười nhiều nhất trong cuộc đời.

“Gọi thẳng tên của anh, như vậy không tốt lắm đâu.” Hạ Tịch Nguyệt ngược ngung nói, đối phương là tổng giám đốc của mình, cấp trên của mình.

“Tôi nói có thể là có thể.” Âu Dương Thụy cố ý nghiêm mặt ra lệnh cho.

“Uy, được rồi.” Dù sao chỉ là một tên thôi, Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng bỏ sung.

“Cái đó, tổng giám đốc, a, không, Thụy, chúng ta chuyển sang nơi khác ăn cơm đi, nơi này quá mắc.” Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói.

“Không có việc gì, một bữa cơm này tôi mời.” Âu Dương Thụy vui mừng nói. Bởi vì anh cảm thấy bảo bối của anh biết tiết kiệm cho anh, đã nói lên quan tâm anh, điểm này làm cho anh thật vui mừng.

Thật ra thì, Hạ Tịch Nguyệt là sợ đợi ăn cơm nước xong, anh sẽ giao không đủ tiền, nhiều như vậy rất mất mặt nha. Nếu chụp cô xuống rửa chén bát thì làm thế nào. Âu Dương Thụy mà biết trong lòng Hạ Tịch Nguyệt hiện tại đang nghĩ gì chắc sẽ giận đến thổ huyết. Người nhà Âu Dương trải rộng toàn cầu, một năm có vài trăm tỷ thu vào, sao lại không trả nổi mấy chục vạn tiền cơm.

Chỉ là Hạ Tịch Nguyệt rất đơn thuần cho là Âu Dương Thụy chỉ là người thay mặt cho tập đoàn Âu Dương, một năm cũng chỉ mấy triệu tiền lương. Cho nên mới phải lo lắng anh không trả nổi tiền.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Đông Phương Húc

Âu Dương Thụy đi vào phòng bao ngồi ở trên ghế sa lon, Hạ Tịch Nguyệt ngồi ở đối diện anh, lúc này nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi vào gọi chọn món ăn.

Âu Dương Thụy cầm thực đơn lên một cách thuần thục.

“Cho tôi hai phần thịt bò bít tết, chín bảy phần, canh Tụu La Tổng, sau đó mang bánh ngọt Mộ Tư để ăn điểm tâm, ngoài ra lấy rượu Laffey 82 năm.”

Hạ Tịch Nguyệt thấy anh rất kì quái sao lại biết cô chỉ ăn thịt bò chín bảy phần, còn thích nhất là bánh ngọt Mộ Tư, chắc chỉ là trùng hợp thôi.

Cô không biết là Âu Dương Thụy đã sớm điều tra hết tất cả về cô.

Mà người đàn ông ở trong phòng làm việc trên lầu, khi nghe thấy quản lí nhà hàng vào báo “Thụy thiếu dẫn theo bạn gái tới ăn cơm.”

Liền lập tức đứng dậy đi xuống lầu. Anh chính là bạn tốt nhất của Âu Dương Thụy, Đông Phương Húc, anh từ nhỏ đã lớn lên cùng Âu Dương Thụy, có thể nói là rất thân, nhưng anh không chịu nổi cái người có khuôn mặt băng sơn không đời kia, quan trọng là anh cho tới giờ không thấy Âu Dương Thụy gần bất kì người phụ nữ nào.

Làm cho anh tưởng Âu Dương Thụy là Gay, sợ cậu ta, nên vội vã trốn ra nước ngoài vài năm. Bởi vì anh tự cho mình có dung mạo rất đẹp trai, sợ Âu Dương Thụy coi trọng mình, sợ Âu Dương Thụy cường bức anh, anh cũng không đánh lại Âu Dương Thụy, cho nên chỉ có chọn một con đường này.

Sau khi trở về nước mới biết người Âu Dương Thụy vốn không phải là Gay, chẳng qua là có chút thích sạch sẽ, không cách nào chịu được mùi nước hoa trên người phụ nữ. Chuyện này làm anh buồn bực một hồi lâu.

Thật ra gia thế của bọn họ như vậy, muốn chơi đùa vài người là chuyện bình thường nhưng Âu Dương Thụy thì giữ mình trong sạch, anh nghĩ Âu Dương Thụy bây giờ chắc còn là xử nam.

Bây giờ lại nghe thấy Âu Dương Thụy dẫn phụ nữ tới, đây không phải là chuyện lớn à. Cho nên không kịp chờ đợi chạy xuống lầu, muốn đi xem mặt người phụ nữ đó như thế nào mà có thể hòa tan trái tim băng sơn của vị tổng giám đốc kia.

Đông Phương Húc đi tới cửa phòng bao, căn bản nghĩ không cần gõ cửa, đi thẳng vào, là tâm trạng ôm bát quái, cho là có thể nhìn thấy cảnh gì đó ướt át, như vậy là no mắt rồi, đời này chưa bao giờ xấu Âu Dương Thụy như vậy.

Chỉ là khi đẩy cửa vào nhìn thấy cảnh tượng bên trong, làm cho anh thất vọng, hai người đang ngồi trò chuyện cùng nhau, chẳng lẽ là anh đã đoán sai.

Âu Dương Thụy nhìn thấy Đông Phương Húc không có gõ cửa liền đi vào, vốn là một giây trước mặt còn cười, một giây kế tiếp liền thay đổi, mặt băng sơn không vui lạnh giọng nói.

"Sao cậu lại tới đây?"

Đông Phương Húc nhìn mặt Âu Dương Thụy thay đổi liền vội vàng cười mà nói: "Minh không phải là nghe quản lí nói cậu tới sao, cậu mới từ Anh trở về, mình còn tình nghĩa định mời cậu ăn cơm, thế nên mình lập tức đến đây này."

Chỉ là trong lòng vẫn không quên bỏ sung, đương nhiên chủ yếu muốn nhìn người phụ nữ cậu ta mang tới một chút. Nhìn thấy Âu Dương Thụy thay đổi nét mặt, anh không dám đem lời nói trong lòng giao ra thôi.

Từ nhỏ Âu Dương Thụy chính là một nhân vật phúc hắc, người đắc tội với cậu ta không chết thì cũng còn nửa cái mạng thôi. Chỉ là Đông Phương Húc nhìn nét mặt Âu Dương Thụy cũng biết suy đoán của anh không sai, bởi vì anh chưa thấy Âu Dương Thụy khản trương như vậy mà lại vì một người phụ nữ.

Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết Đông Phương Húc là vì cái gì mà xuống, nơi này nói thế nào anh cũng là một trong những người làm chủ, cậu ta mời khách sao, nhất định là nghe quản lí nhà hàng nói cái gì mới có thể nóng nảy mà xuống xem thật giả. Còn không đợi Âu Dương Thụy nói chuyện, Đông Phương Húc liền đi thẳng đến chỗ Hạ Tịch Nguyệt vươn tay ra cười nói.

"Chào, mỹ nữ, tôi là ông chủ của nhà hàng này, cũng là một trong những người bạn tốt nhất của Thụy, Đông Phương Húc."

"Xin chào, tôi là Hạ Tịch Nguyệt, trợ lí của Thụy."

Hạ Tịch Nguyệt nghe Đông Phương Húc tự giới thiệu mình thì sững sốt một giây, liền từ trên ghế sa lon đứng lên, vừa định đưa tay ra, chỉ nghe thấy Âu Dương Thụy bên cạnh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Âu Dương Thụy lông mày nhảy lên, mắt nhìn chăm chăm Đông Phương Húc không tiếng động mà nói: "Cậu thử nắm lấy một chút đi."

Tay của bảo bối của Âu Dương Thụy nhà anh không phải bất luận kẻ nào cũng có thể nắm. Nhất là người khác phái.

Đông Phương Húc nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Âu Dương Thụy, không thể làm gì thu hồi tay. Nhìn thấy Đông Phương Húc thu hồi tay, Hạ Tịch Nguyệt cũng liền không có đưa lên.

"Không cần quan tâm tới cậu ta."

Âu Dương Thụy câu trả lời ý bảo Hạ Tịch Nguyệt ngồi xuống.

Đông Phương Húc nghe lời nói Âu Dương Thụy cũng không tính toán gì chỉ là từ nhỏ đến lớn cũng đã quen rồi.

Chỉ là lúc vừa rồi Hạ Tịch Nguyệt gọi Âu Dương Thụy là 'Thụy', cũng đủ biết quan hệ giữa hai người không đơn giản, bởi vì cái tên đó ngoài những người trong nhà ra thì chỉ có người tài xế thân cận nhất mới gọi thôi. Ở bên ngoài mọi người chỉ gọi là Thụy thiếu, Đông Phương Húc mặt dày không được mời đã tự ngồi xuống, dù sao đã là khách không mời mà tới rồi, ngồi một chút rồi đi.

Mà Hạ Tịch Nguyệt chỉ cảm thấy kỳ quái, vừa nhìn chính là một hoa đại thiếu miệng lưỡi trơn tru như vậy, thật sự là bạn tốt của Âu Dương Thụy sao? Coo không khỏi ở trong lòng suy nghĩ.

Mà Âu Dương Thụy thấy Đông Phương Húc ngồi xuống thì mặt lập tức đen thui rồi, bởi vì anh vất vả lắm mới có thời gian chung đụng cùng bảo bối để bồi dưỡng tình cảm, lại bị Đông Phương Húc phá hư hết. Vì vậy mà không khí bữa ăn vì mặt đen như đất nòi của Âu Dương Thụy làm cho lạnh lẽo hơn.

Mà Đông Phương Húc không để ý tới mặt đen của Âu Dương Thụy, cùng Hạ Tịch Nguyệt nói chuyện với nhau thật vui. Thật vất vả nhìn thấy Âu Dương Thụy kinh ngạc, anh làm sao sẽ dễ dàng bỏ qua cho. Cho tới bây giờ ở chung một chỗ cùng Âu Dương Thụy, đều là anh và Tư Đồ Triệt có phần thua thiệt. Anh đã nhịn không lập tức gọi điện thoại, thông báo Tư Đồ Triệt anh hôm nay khiến Âu Dương Thụy kinh ngạc rồi.

Còn chưa kịp hưng phấn, chỉ nghe Âu Dương Thụy định đi ra khỏi phòng ăn, cố ý dừng bên cạnh anh nói một câu:

"Cậu thật giống đang gạt ông cụ, lên từ Mĩ về cho nên mới trốn ở đây, không biết sau khi ông cụ biết cậu ở đây sẽ làm gì cậu nữa."

Nói xong không đợi Đông Phương Húc phản ứng lại, liền bỏ đi ra ngoài. Mà sau khi Đông Phương Húc nghe thấy lời nói của Âu Dương Thụy thì đầu giống như bị tạt một thùng nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân.

Ông cụ bắt anh phải ở Mĩ để xem mắt, cho nên anh mới lên chạy về nước. Chuyện cười sao, anh còn chưa có hưởng thụ đủ cuộc sống độc thân, làm sao lại tiến tới phần mộ hôn nhân. Nếu bị ông cụ biết, anh lên lên về nước nhất định sẽ đem trói anh lại mang về Mĩ.

Sớm biết sẽ không nói giỡn với Âu Dương Thụy, anh không biết Âu Dương Thụy ấy là loại người vì bạn bè có thể chen đao vào hai sườn, vì phụ nữ mà

đâm dao vào bạn bè tốt. Một tên hung ác tàn nhẫn khi ở trước mặt tiểu bạch thối lại giả bộ ngoan hiền, cậu ta cũng là một con sói đứng vào cậu ta thì sao có thể cho qua dễ dàng. Anh cần bản quyền Âu Dương Thụy từ đầu đến chân là một chủ nhà phúc hắc.

Nghĩ thông suốt tất cả, Đông Phương Húc vội vàng đuổi theo Hạ Tịch Nguyệt, đưa thẻ nhà hàng cho cô, nói cho cô biết về sau tới ăn cơm đều được miễn phí. Anh hi vọng Âu Dương Thụy nở mặt Hạ Tịch Nguyệt mà bỏ qua cho anh. Chỉ là Âu Dương Thụy nhìn thấy Đông Phương Húc đưa đồ cho Hạ Tịch Nguyệt thì mặt càng đen hơn.

Bởi vì ham muốn giữ lấy của anh quá mạnh mẽ, anh không thích bảo bối nhà anh ngoại trừ nhận của anh thì không được nhận bất kì cái gì của người khác phái. Rất dễ nhận thấy Đông Phương Húc đã vô mộng ngựa ở trên vô ngựa rồi, nhất định là bị kịch của cậu ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Đồng nghiệp gây khó khăn

Hạ Tịch Nguyệt lúc nhận thẻ của Đông Phương Húc đưa cô thì rất muốn cự tuyệt. Nhưng Đông Phương Húc ép cô cầm lấy, không có cách nào cô chỉ là tiếp nhận thôi. Nhưng nghĩ lại Đông Phương Húc mở một nhà hàng lớn như vậy, cái thẻ này sẽ không bao nhiêu tiền, không cầm thì phí phạm. Nếu là lúc trước cô nhất định sẽ không cần chỉ là bây giờ cô không có tư cách để kiêu ngạo nữa rồi.

Chỉ là Hạ Tịch Nguyệt không biết, Đông Phương Húc đưa cô thẻ này, không chỉ ăn miễn phí ở nhà hàng này được ăn miễn phí mà tất cả hệ thống khác thuộc tập đoàn Đông Phương đều được áp dụng. Bởi vì anh đã đắc tội với Âu Dương Thụy nên dùng thẻ này lấy lòng Hạ Tịch Nguyệt, nhịn đau trong lòng mà đưa loại thẻ số lượng không nhiều này cho Hạ Tịch Nguyệt.

Ngồi trên xe Hạ Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm cái thẻ trong tay, Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm tấm thẻ đen mà ngẩn người, cho là cô thích Đông Phương Húc, không vui nói: “Em thích cậu ta?”

Dù sao Đông Phương Húc cũng thuộc loại tình nhân của đại chúng, so với anh miệng lưỡi trơn tru hơn, so với anh sẽ làm cho các cô gái vui hơn, lần đầu tiên anh không có lòng tin với chính mình như vậy.

"Người nào nha?"

Hạ Tịch Nguyệt không có kịp phản ứng hỏi.

"Đông Phương Húc."

Âu Dương Thụy cắn răng nghiêng lợi nói.

"Làm sao lại thích chứ, mới thấy mặt một lần mà thôi."

Hạ Tịch Nguyệt bàng quang nói.

“Vậy ý của em là nhìn thấy nhiều lần sẽ thích?”

Lúc nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt nói không thích Đông Phương Húc, Âu Dương Thụy thờ phào nhẹ nhõm, nêu như bảo bối của anh nói thích, anh không ngại đem cái mặt anh tuấn của Đông Phương Húc ra mà cạo sồn, có kêu cậu ta lại thì cũng không dám mê hoặc bảo bối nhà anh.

“Anh có ý gì chứ, anh vừa nhìn anh ấy là người thuộc dạng tình nhân của đại chúng thế kia, tôi sao có thể có hứng thú với đồ xài rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt mất hứng nói. Nghe Hạ Tịch Nguyệt nói như vậy, Âu Dương Thụy mới thả lỏng tim mình. Mặt của Đông Phương Húc coi như là được bảo vệ. Không biết chính lúc này Đông Phương Húc đang chuẩn bị chạy trốn kia biết được số mạng của anh sẽ được quyết định phụ thuộc vào câu nói của Hạ Tịch Nguyệt thì anh sẽ như thế nào, nhất định anh sẽ kêu to là chọn làm bạn tốt.

“Không có gì, chỉ là tùy tiện hỏi thế thôi.” Âu Dương Thụy vui mừng nói.

Nháy mắt một tháng đã trôi qua, một tháng này cuộc sống của Hạ Tịch Nguyệt từ nhà đến công ty, đến đồn cảnh sát, ba điểm trên một đường thẳng. Cảnh sát vẫn chưa tìm được nguyên nhân tai nạn của cha mẹ cô, chỉ có thể coi là tai nạn ngoài ý muốn. Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy rất thất vọng, nhưng cô không bỏ cuộc nhất định cô phải điều tra được nguyên nhân cái chết của hai người. An ủi linh hồn cha mẹ trên trời.

Mà một tháng qua, ở công ty, cô và đồng nghiệp chung sống cũng không khá lắm, bởi vì cô ngoại trừ đưa cà phê cho tổng giám đốc ra thì không có việc gì khác, tất cả nữ đồng nghiệp ghen tị với cô, nói cô được Tổng giám đốc chỉ định đứng tên vào đưa cà phê, các cô thư kí trước cũng không được như thế, lúc đưa cà phê cho tổng giám đốc thì có thể quyến rũ tổng giám đốc. Hiện tại công việc đưa cà phê của các cô ấy bị Hạ Tịch Nguyệt đoạt mất làm sao lại không khiến họ tức giận chứ.

Hơn nữa Hạ Tịch Nguyệt cũng không có tư chất gì trong công việc, làm cho các cô nhất trí cho rằng, cô là một người có bộ ngực lớn mà không có đầu óc chỉ như bình hoa mà thôi.

Một tháng đó Âu Dương Thụy đang hoảng từ lần ăn com trước đó, về sau không có hẹn Hạ Tịch Nguyệt nữa, anh không muốn ép cô, gấp quá làm cô sợ mà chạy mất. Thỉnh thoảng gọi cô vào đưa cà phê cũng là anh muốn gặp cô một chút. Anh cố ý kêu Lãnh Hiên không giao bất kì công việc gì cho bảo bối của anh, anh sợ nhìn thấy bảo bối nhà anh mệt. Gọi điện thoại nội bộ: “Là tôi, mang cà phê vào.” Nói xong không đợi đối phương trả lời liền cúp điện thoại.

Không sai anh nhớ bảo bối của anh, đã tới trưa mà không thấy cô, cho nên anh muốn uống cà phê. Mà Hạ Tịch Nguyệt sau khi nghe tổng giám đốc gọi thì nhanh chóng đi pha cà phê.

Tối công ty một tháng cô căn bản cũng biết được thói quen của Âu Dương Thụy, buổi sáng hail y cà phê, sáng một, trưa một ly, hơn nữa phải là cà phê Lam Sơn, đun sôi, phải pha tại chỗ anh mới uống.

Đi tới phòng giải khát lấy ly chuyên dụng của tổng giám đốc, vừa định đun nước thì đã thấy một cô gái đang bấu môi nhăn mặt đứng chặn ở đó.

“Mời tránh ra một chút.”

Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng nói. Dù sao đều là đồng nghiệp, cô không muốn quan hệ quá căng thẳng.

"Ồ ~, tôi tưởng là ai chứ, thì ra là trợ lý tâm phúc bên cạnh tổng giám đốc của chúng ta, thế nào cô cũng muốn uống nước sao."

Vương Mỹ Na âm dương quái khí nói.

Bởi vì ở công ty trừ tổng giám đốc, cũng chỉ có Lãnh trợ lý có thể phân phó cô làm việc. Cho nên bọn họ đều cho rằng cô là do Lãnh trợ lý tiền cừ. Vương Mỹ Na tới công ty đã hai năm, cô chính là vì Âu Dương Thụy mà làm việc ở đây, mỗi ngày có thể đến gần Âu Dương Thụy cũng chỉ có lúc đưa cà phê, hiện tại bị Hạ Tịch Nguyệt cướp mất, cô có thể không tức giận sao.

"Mời tránh ra một chút được không?"

Hạ Tịch Nguyệt tốt bụng lặp lại lần nữa.

“Tôi không muốn tránh đi đâu?”

Vương Mỹ Na khinh thường nói. Hạ Tịch Nguyệt không ngờ cô ta sẽ không nói đạo lý như thế.

“Cô, tôi đang đun nước cho tổng giám đốc đó.”

Hạ Tịch Nguyệt không nói tổng giám đốc thì thôi, cô lại nhắc làm Vương Mỹ Na càng tức giận.

“Ít đem tổng giám đốc ra dọa tôi, cô cũng chẳng qua là do bò lên giường Lãnh trợ lý nên mới có phần công việc như hôm nay thôi.”

“Cô... cô nói bậy.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận phản bác. Lúc này Mạc Kỳ Thiên ở bên cạnh nhìn cảnh này, lắc lắc thân hình lẳng lơ của mình đi tới bên Vương Mỹ Na giả mù sa mưa nói: “Thôi, Mina người ta là tâm phúc bên cạnh Lãnh trợ lý, đắc tội với cô ấy, cô chết lúc nào không biết đó.”

Mạc Kỳ Thiên đang khuyên cái gì, không nghi ngờ gì là đang đổ thêm dầu vào lửa, cô ta hi vọng hai cô làm cho lớn chuyện càng tốt, tốt nhất là đem tổng giám đốc vào để khai trừ hai cô. Như vậy cô sẽ ít đi hai tình địch, tổng giám đốc ghét nhất, đồng nghiệp trong công ty không đoàn kết, gây gổ đánh nhau. Mạc Kỳ Thiên nói thế nào cũng theo Âu Dương Thụy 5 năm rồi, đối với tình tình của anh cũng hiểu rõ tương đối.

"Hừ, Thiên Thiên, nể mặt cô tôi liền không tính toán với cô ta rồi."

Vương Mỹ Na nói xong liền bung cái ly đi qua một bên. Mà Hạ Tịch Nguyệt cầm cái ly đi tới máy đun nước bên cạnh lấy nước, trong lòng uất ức vô hạn, cố nén nước mắt không để cho nó rớt xuống.

"Không thể khóc, không cho phép mình rơi nước mắt, khóc liền đại biểu là mình chấp nhận, mình không còn là công chúa cao cao tại thượng của ngày đó nữa, mình nhất định phải kiên cường."

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng cho mình thêm động viên. Nấu nước pha xong cà phê, bung ly cà phê vừa định đi ra ngoài, mà ở cửa phòng giải khát, Mina nhanh mắt đưa ra một cái chân.

"A ——."

Hạ Tịch Nguyệt khổ sở kêu lên. Không sai, Mina chính là cố ý làm Hạ Tịch Nguyệt trật chân té .

"Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, cô không sao chứ."

Vương Mỹ Na hả hề nói. Nói xong cũng không đợi Hạ Tịch Nguyệt nói chuyện liền mang theo nụ cười thắng lợi đi ra ngoài.

Mà Hạ Tịch Nguyệt ngồi chồm hổm trên mặt đất, bởi vì là nước sôi mới vừa nấu xong, cho nên nhiệt độ tương đối cao, chỉ thấy tay Hạ Tịch Nguyệt sưng đỏ một mảng, cái ly cũng bị vỡ, trên tay đau cộng thêm ủy khuất trong lòng, không để cho nước mắt rơi xuống cô vội lập tức lau sạch nước mắt, Hạ Tịch Nguyệt cô nhất định phải kiên cường.

Không để ý tay đau, lập tức lại đi lấy một cái ly khác đi pha cà phê. Còn Mạc Kỳ Thiên ở bên cạnh xem trò vui nhìn thấy trên tay Hạ Tịch Nguyệt bị thương thì cười lạnh cũng đi ra khỏi phòng giải khát.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Vì cô mà trút giận

Âu Dương Thụy không dưới mấy lần nhìn chăm chăm vào cánh cửa, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thế nào mà bảo bối nhà anh vẫn chưa tới đây? Bình thường không tới nửa canh giờ, cà phê được đưa đến, hôm nay đã một canh giờ trôi qua mà vẫn chưa thấy đâu. Anh nào biết bảo bối nhà anh lúc này đang bị ủy khuất.

Hạ Tịch Nguyệt bùng cà phê mới pha đi ra phòng giải khát, đi tới trước cửa phòng làm việc của Âu Dương Thụy, gõ cửa sau đó đi vào, tay phải bị phỏng đem giấu vào tay áo, tay trái không có bị phỏng bùng tách cà phê vào, nghẹn ngào nói: “Tổng giám đốc, cà phê của anh.”

Vốn định đưa cà phê xong sẽ đi ra nhưng Âu Dương Thụy lại gọi cô ở lại. Âu Dương Thụy muốn hỏi cô sao hôm nay pha cà phê chậm như vậy, nhưng khi nhìn thấy tách cà phê trước mắt không phải loại tách anh vẫn hay dùng, lại nghe được giọng nói nghẹn ngào của cô, chân mày không khỏi nhíu lại, không vui hỏi:

“Tại sao lại đổi tách cà phê?”

“A, cái tách đó do tôi không cẩn thận bị rớt bể.”

Hạ Tịch Nguyệt dùng âm thanh khàn khàn nói. Bởi vì đã khóc cho nên âm thanh trở nên khàn khàn.

“Vậy tại sao giọng của em lại khàn khàn như thế?”

Âu Dương Thụy không tin hỏi. Nghe được Âu Dương Thụy hỏi như thế, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi ngẩng đầu lên, vội vàng đem bàn tay bị thương giấu ra phía sau, Âu Dương Thụy dĩ nhiên không có bỏ qua những động tác nhỏ này của cô.

“A, có thể do tối qua ngủ không ngon, bị cảm một tí.”

Hạ Tịch Nguyệt tiếp tục giải thích. Nghe được Hạ Tịch Nguyệt nói như vậy, Âu Dương Thụy là lòng tràn đầy tức giận, bảo bối nhà anh đang nói dối, nhìn thấy hai mắt cô sưng đỏ, cũng biết cô vừa mới khóc, lạnh giọng hỏi tiếp: “Sao lại hoảng hốt? Con mắt của em sao bị sưng, còn nữa đưa tay phải của em ra!”

Âu Dương Thụy hết sức tức giận, anh không phải tức giận vì Hạ Tịch Nguyệt nói dối, mà là cảm thấy bảo bối của anh cư nhiên ở dưới mắt anh lại bị uất ức, thế nhưng anh lại không biết chuyện gì đã xảy ra, anh tức chính là như vậy.

Hạ Tịch Nguyệt nghe Âu Dương Thụy dùng âm thanh lạnh lùng như vậy để nói chuyện, không khỏi sợ hết hồn, cảm thấy hết sức uất ức, trợn to đôi mắt to như nước trong veo, trong con ngươi nước mắt cũng không chịu khống chế rớt ra ngoài. Âu Dương Thụy nhìn thấy nước mắt của bảo bối trong phút chốc kia, không khỏi ảo não vì mình dùng giọng nói lạnh lùng nói chuyện với bảo bối, bởi vì anh hù bảo bối của mình, khề nguyên rửa một tiếng:

Nắm lấy tay của Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng hỏi:

“Sao lại bị thương?”

“Lúc pha coffee không cẩn thận làm vỡ tách nên cà phê đổ trên tay.”

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói. Nghe được Hạ Tịch Nguyệt nói như vậy, anh tự nhiên không ngu đến mức tin tưởng lời của cô..., bảo bối nhà anh có lúc rất mơ hồ nhưng không ngờ đến mức đem cà phê dội trên tay, anh không có vạch trần cô mà bấm điện thoại nội bộ:

“Lãnh Hiền, trong vòng 5 phút, đem thuốc trị bỏng đến phòng làm việc của tôi.”

Cúp điện thoại, đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng nói:

"Nha đầu gối, khóc cái gì, còn đau không?"

Âm thanh kia quả thực là dịu dàng có thể chảy ra nước. Vừa nói vừa dặt tay Hạ Tịch Nguyệt, đặt ở khoeo miệng nhẹ nhàng thổi hơi.

"Vết thương ở tay em, nhưng lại làm tim anh đau."

Anh suy nghĩ muốn đem lời này nói ra cho Hạ Tịch Nguyệt nghe nhưng anh không thể, anh không thể dọa bảo bối của anh được. Lãnh Hiên không hổ là trợ lý của Âu Dương Thụy, công suất làm việc rất nhanh, 2 phút sau đem hòm thuốc tới phòng làm việc.

"Tổng giám đốc, hòm thuốc đây."

Lãnh Hiên nói, Âu Dương Thụy nhận lấy hòm thuốc rồi phân phó tiếp cho Lãnh Hiên.

"Đi ra ngoài đi, xem một chút hôm nay công ty có chuyện gì xảy ra?"

Lãnh Hiên đi theo Âu Dương Thụy đã bao lâu, tự nhiên biết trong miệng Âu Dương Thụy muốn nói cái gì, công ty xảy ra chuyện gì, chính là muốn anh giúp tổng giám đốc điều tra tại sao Hạ Tịch Nguyệt bị thương.

Lúc vừa rồi Hạ Tịch Nguyệt nói dối anh, anh biết bảo bối nhà anh sẽ không nói thật cho anh biết, cho nên anh chỉ có thể sai người điều tra. Một tay cầm hòm thuốc, một tay dặt tay Hạ Tịch Nguyệt đi tới trước ghế sa lon, ra lệnh cho cô: "Ngồi xuống, đưa tay ra."

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời ngồi xuống, đưa tay ra. Cô cũng không biết tại sao phải ngoan ngoãn nghe anh nói, có thể là sau khi cha mẹ qua đời không ai quan tâm tới cô thôi. Âu Dương Thụy nhẹ nhàng cầm tay Hạ Tịch Nguyệt lên, vừa thổi hơi, vừa bôi thuốc mỡ, vừa dịu dàng nói: "Không sao, bị thương thì phải nói cho tôi biết."

Âm thanh kia dịu dàng có thể nheo ra nước. Nghe được lời nói dịu dàng của Âu Dương Thụy, không khỏi cảm thấy buồn cười, tay bị thương cũng không cảm thấy đau.

"Cười cái gì?"

Âu Dương Thụy ngẩng đầu nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười khúc khích, tay cũng bị thương thành như vậy còn cười, không hiểu hỏi.

"Tôi cười vì mọi người đều bảo tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương là người tuyệt tình, lạnh lùng, tôi cảm thấy bọn họ đều nói không đúng, anh rất dịu dàng nha, xem ra lời đồn không nên tin."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Nghe xong lời của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy không trả lời, bởi vì bọn họ nói cũng đúng, 'anh chỉ đối với em dịu dàng thôi, bảo bối à'. Âu Dương Thụy bỏ sung trong lòng, sau đó băng tay của Hạ Tịch Nguyệt lại rồi dặn dò cô: "Không nên để vết thương đọng nước, tan việc tôi sẽ đưa em đến bệnh viện khám một chút."

Cho nên phải chờ tới khi tan việc mới đi đến bệnh viện, đó là vì Âu Dương Thụy muốn biết chuyện gì xảy ra, anh phải làm cho bảo bối hả giận.

"Không cần đi, chỉ bị thương một chút mà thôi."

Hạ Tịch Nguyệt làm bộ cầu thả nói. Làm sao có thể không thêm đề ý, chẳng qua là ngượng ngừng làm phiền Âu Dương Thụy thôi. Âu Dương Thụy dĩ nhiên nhìn ra Hạ Tịch Nguyệt không muốn phiền toái anh, nhưng anh lại thích cô phiền anh, tốt nhất là phiền cả đời anh cũng nguyện ý. Làm bộ tức giận nói:

"Thế nào, bị thương một chút mà em xem đã sưng như vậy rồi, cẩn thận xử lý không tốt thì tay sẽ vô dụng mất."

"Không thể nào?"

Hạ Tịch Nguyệt nửa tin nửa ngờ hỏi. Thật ra thì Âu Dương Thụy chẳng qua là hù dọa cô thôi, nhìn thấy cô thật tin tưởng, cứ tiếp tục dụ dỗ nói:

"Đương nhiên là thật, đang nói cái người này tay bị thương là vì pha cà phê cho tôi nên mới thế, thuộc về tai nạn lao động, cho nên tôi có nghĩa vụ dẫn em đi bệnh viện." (lời tác giả: nếu như vậy mà cũng là tai nạn lao động thì khắp thiên hạ này nhân viên đều vui vẻ chết rồi, cái người này nói dối đến nỗi không cần luyện tập rồi!)

"Vậy cũng được." Hạ Tịch Nguyệt bất đắc dĩ nói.

Sau khi Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài, Âu Dương Thụy lập tức gọi điện thoại cho Lãnh Hiên đi vào. Sau khi biết rõ chân tướng, anh không lập tức xé xác Vương Mỹ Na, bởi vì như vậy làm bảo bối mất hứng, mới nói chuyện lúc này anh biết bảo bối không hi vọng anh biết chuyện này, vậy anh sẽ làm bộ như không biết.

Anh cảm thấy rất tức giận sau khi đã rõ chuyện gì đã xảy ra, bảo bối của anh vì anh mới bị uất ức, hơn nữa Vương Mỹ Na còn nói Hạ Tịch Nguyệt bỏ lên giường Lãnh Hiên nên mới có công việc này, điều đó đã phạm vào đại kỵ của anh. Anh ghét nhất ai nói gọi cả tên bảo bối nhà anh, trừ anh ra, không được đặt cùng tên tuổi bất kì người đàn ông nào khác. Có thể thấy ham muốn giữ lấy của anh mạnh mẽ bao nhiêu.

Sau khi cầm tây trang trên giá áo đi ra ngoài đưa Hạ Tịch Nguyệt đi bệnh viện. Sau khi Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt đi, trợ lý Lãnh liên nhận được lệnh của tổng giám đốc khai trừ Vương Mỹ Na, cũng hướng ra ngoài lớn tiếng nói:

“Người nào muốn Vương Mỹ Na chính là đối nghịch với tập đoàn Âu Dương.”

Lời vừa phát đi, Vương Mỹ Na giống như là một con chuột bị người người hô đánh, không ai vì một mình cô mà đối nghịch với người của tập đoàn Âu Dương, điều đó là lấy trứng chọi đá, tự diệt mình thôi. Lãnh Hiên khai trừ Vương Mỹ Na sau đó cũng nói với mọi người trong công ty:

"Không được nói Vương Mỹ Na là bị khai trừ, nói là cô ta làm việc sai sót nên đã nhận lỗi và từ chức." Đây là lệnh của tổng giám đốc, bởi vì Âu Dương Thụy không muốn Hạ Tịch Nguyệt cho là mình là nguyên nhân khiến Vương Mỹ Na bị khai trừ. Anh không muốn làm bảo bối của anh không vui. Bất kỳ ai làm cho cô không vui, anh sẽ bóp người đó chết trừ trong trứng nước.

Vậy mà ngày thứ hai Hạ Tịch Nguyệt mới biết Vương Mỹ Na từ chức, bởi vì sau khi đến bệnh viện kiểm tra xong, liền bị Âu Dương Thụy cưỡng chế về nhà nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Đi bệnh viện

Bởi vì lần trước Hạ Tịch Nguyệt vào đây là lúc té xỉu tỉnh lại thì ra viện liền, cho nên đây là lần đầu tiên cô thấy Tư Đồ Triệt.

Hạ Tịch Nguyệt mới vừa ngồi xuống không bao lâu, Âu Dương Thụy mặc tây trang đi ra.

"Đi, dẫn em đi bệnh viện."

Nói xong, cũng không đợi Hạ Tịch Nguyệt phản ứng kịp, liền dắt tay Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài.

May mắn là buổi trưa tan việc, các đồng nghiệp cũng đi đến phòng ăn đi ăn rồi, nếu không, nhìn thấy tổng giám đốc bọn họ dắt tay Hạ Tịch Nguyệt, lời đồn bay đầy trời. Chỉ là không ai nhìn thấy cửa phòng bí thư vừa được mở thì lại thấy một màn này, cô vốn đã đi xuống rồi nhưng cô lại quên điện thoại nên mới chạy vội trở lại chỗ làm việc, đúng lúc nhìn thấy một ánh mắt độc ác phát ra:

"Hạ Tịch Nguyệt, tôi sẽ không cứ như vậy bỏ qua cho cô."

Âu Dương Thụy đưa cô đi đến thang máy trực tiếp xuống tầng hầm đỗ xe, đi tới chiếc Ferrari màu trắng hết sức bảnh bao trước mặt, chiếc xe này là phiên bản có số lượng giới hạn, trên thế giới chỉ có 3 chiếc, giá tiền rất đắt, hơn mấy ngàn vạn. Hạ Tịch Nguyệt nói thầm trong lòng.

“Xe này không phải là anh muốn chứ?”

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

"Em nói thử xem?"

Âu Dương Thụy không trả lời mà hỏi lại. Vì Hạ Tịch Nguyệt mở cửa xe kế bên cửa tài xế, sau khi lên xe anh liền ghé người qua nịt dây an toàn cho Hạ Tịch Nguyệt, cô nhìn Âu Dương Thụy nghiêm túc nịt dây an toàn cho cô, không khỏi ngây người.

Hình như là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy quan sát anh, hai mắt thật to, còn là mắt hai mí, lông mi thật dài, không ngờ còn dài hơn của cô, không khỏi làm cô có chút ghen tị, đôi môi dày mỏng vừa phải, mái tóc hơi dài không có kết cấu gì, rối tung xõa ra, nhìn kỹ mới phát hiện đáng đáp anh có chút giống mình tinh Hàn Quốc Kim Hyun Joong, thậm chí dung mạo của anh còn yêu nghiệt hơn, nhìn thôi cũng lâm vào mê mẩn.

Âu Dương Thụy ngẩng đầu lên nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn như Đinh Hương trước mặt anh, thật là muốn hôn một cái, anh dùng bao nhiêu sức lực cố không có hôn cô, lúc này thấy Hạ Tịch Nguyệt đang chăm chú nhìn anh mà ngẩn người, không khỏi cười ra tiếng.

"Ha ha ~~, đối với em, thấy có hài lòng hay không?"

Trước kia anh luôn phiền não vì diện mạo của mình (gớm, đẹp quá cũng đau đầu, khổ thân anh thôi) bởi vì bộ dạng anh khiến nhiều phụ nữ bất chấp tất cả muốn leo lên giường của anh, làm anh rất phiền, thậm chí nghĩ muốn đi sửa dung, bây giờ nhìn thấy bảo bối nhà anh nhìn mặt anh mà ngẩn người, anh không khỏi cảm thấy may mắn, bởi vì từ nét mặt của Hạ Tịch Nguyệt cũng có thể thấy được bảo bối đối với gương mặt của anh vẫn rất hài lòng.

Hạ Tịch Nguyệt nghe tiếng cười của anh mới lấy lại tinh thần, mặt lập tức liền đỏ lên, thầm mắng mình không có tiền đồ, tại sao lại phạm vào hoa si. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ giống như quả táo hồng đồng đồng, khiến Âu Dương Thụy không nhìn được nghĩ muốn cắn một cái. Ngồi trên xe, Âu Dương Thụy liền cầm lên điện thoại di động gọi cho Tư Đồ Triệt.

"Ở cửa bệnh viện đợi mình... 20 phút sau mình đến."

Nói xong cũng không đợi Tư Đồ Triệt nói chuyện liền cúp điện thoại. Mà bên Tư Đồ Triệt khi nghe thấy Âu Dương Thụy dùng âm thanh nghiêm túc như vậy nói chuyện, còn tưởng rằng là cậu ta bị thương nặng, vội vàng triệu tập tất cả tinh anh của bệnh viện chờ ở cửa. Thậm chí sợ Âu Dương Thụy bị thương đến không nhúc nhích được, còn chuẩn bị băng ca.

20 phút sau, Âu Dương Thụy đúng lúc mở cửa xe Ferrari của anh ra, đi tới cửa bệnh viện. Cởi dây nịt an toàn ra, Tư Đồ Triệt thấy Âu Dương Thụy vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, đang phỏng đoán là ai bị thương làm cho cậu ta khẩn trương như vậy. Thấy chỗ ghế lái xe là Hạ Tịch Nguyệt đi xuống, anh biết là mùa xuân của người nào đó đến. Từ lần đầu tiên thấy Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt, anh biết nhất định là có mờ ám.

Lúc cô xuống xe nhìn thấy bác sĩ ở cửa bệnh viện thì sợ hết hồn, thế này thì quá mức rồi. Cô chỉ là bị thương nhẹ ở tay mà thôi. Mà Tư Đồ Triệt thấy Âu Dương Thụy không bị thương dĩ nhiên chuyển ánh mắt đến Hạ Tịch Nguyệt, sau khi nhìn n+1 lần mới xác định tay phải cô có băng gạc. Âu Dương Thụy nhìn thấy Tư Đồ Triệt nhìn Hạ Tịch Nguyệt bằng ánh mắt đó, hết sức không vui.

"Còn đứng đó, không mau tới kiểm tra một chút."

Vừa nói vừa đỡ Hạ Tịch Nguyệt, nhưng cô không muốn Âu Dương Thụy đỡ, cô chỉ bị thương ở tay chứ chân thì không sao, cô suy nghĩ sau đó lên tiếng gọi, nhưng khi thấy ánh mắt khẩn trương của Âu Dương Thụy, lời vừa tới miệng thì lại nuốt xuống. "Thật là mắc cỡ chết mất."

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng hồ hào. Âu Dương Thụy bởi vì vết thương nhỏ trên tay của cô mà mời nhiều bác sĩ tới như thế, Hạ Tịch Nguyệt không biết tâm lý của mình có cảm giác kiêu gì, vừa cảm động không biết phải làm gì, vì cô mà làm như thế khiến cô có chút ngượng ngùng đỏ mặt. Mà Tư Đồ Triệt xác định Hạ Tịch Nguyệt đang bị thương ở tay xong, anh nhón nhào, cũng không biết làm sao, nói thế nào anh cũng là chuyên gia về não bộ đầy quyền uy, nhưng bây giờ lại thấy vết thương bị bóng kia, anh có thể không xúc xức à. Sau khi Tư Đồ Triệt kiểm tra xong, xác định không có chuyện gì lớn, giao cho cô y tá bên cạnh bôi thuốc, đóng cửa đi tới trước mặt Âu Dương Thụy, hiển nhiên anh không muốn Hạ Tịch Nguyệt nghe anh và Âu Dương Thụy nói chuyện.

"Cậu cũng thật là không biết trọng nhân tài, nói thế nào mình cũng là bác sĩ khoa não danh tiếng, kêu mình qua đây chỉ để coi một người bị bóng nhẹ."

Tư Đồ Triệt quả thật hết ý kiến. Cũng quá không coi anh to tát gì đi. Âu Dương Thụy bưng cái mặt băng son kia vạn năm không đổi câu trả lời:

"Thương thế của cô ấy vô luận lớn nhỏ đối với mình mà nói đều là chuyện lớn cả."

"Mình là bác sĩ khoa não bộ không phải da liễu."

Tư Đồ Triệt bất mãn. Âu Dương Thụy khi nghe thấy lời nói bất mãn đó của Tư Đồ Triệt trừng mắt liếc cậu ta một cái.

"Cậu là Âu Dương Thụy sao? Không phải bị người ta đổi thân thể chứ?"

Tư Đồ Triệt không tin lời nói như vậy lại từ trong miệng Âu Dương Thụy nói ra, từ nhỏ anh và Âu Dương Thụy, Đông Phương Húc chính là cùng nhau lớn lên, thật đúng là chưa bao giờ thấy cậu ta khẩn trương như vậy vì người con gái kia, vì vậy liền đưa ra một cái tay, muốn sờ đầu Âu Dương Thụy, nhìn người này không có sốt, tay còn chưa đụng thì bị ánh mắt lạnh lẽo hù sợ, không dám đuổi ra nữa, nhìn ánh mắt lạnh lùng vạn năm không đổi đó, cũng biết cậu ta chính là người đã cùng mình lớn lên không sai, chỉ là thỉnh thoảng nói tới Hạ Tịch Nguyệt thì ánh mắt mới dịu dàng, khoe miệng nở nụ cười.

Mặt của cậu ta thật đúng là mỗi người khác nhau, nhìn thấy anh và Đông Phương Húc liền băng son, nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt chính là một khuôn mặt dịu dàng có thể nhéo ra nước, thật là người hai mặt, nghiêm khắc hoài nghi cậu ta có phải là người có nhân cách phân liệt không?! Sau khi Hạ Tịch Nguyệt được băng bó xong, nhìn thấy hai người đàn ông đàn giăng co, cô cười cười đi tới nói với Tư Đồ Triệt:

"Cảm ơn anh, thật là phiền anh."

Tư Đồ Triệt không hổ là người thuộc ngành y, khắp người đều tỏa ra phong cách nho nhã, phong độ, trí thức. Không biết nếu Hạ Tịch Nguyệt biết bản tính thật của Tư Đồ Triệt thì như thế nào? Tư Đồ Triệt thích nhất là *** thí nghiệm, có thể nói y thuật của anh là từ vô số thí nghiệm trên thi thể người mà luyện thành.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 11: Đưa cô về nhà

Hạ Tịch Nguyệt đang nói chuyện với Tư Đồ Triệt thì Âu Dương Thụy cứ lôi kéo tay cô, muốn chào biệt Tư Đồ Triệt, bởi vì anh hết sức không thích bảo bối nhà anh cười với người đàn ông khác.

"Đi, tôi đưa em về nhà."

Âu Dương Thụy đi tới bên người cô dịu dàng nói.

"Không trở về công ty sao?"

Hạ Tịch Nguyệt hỏi ngược lại anh.

"Tay cũng bị thương thành như vậy, về công ty làm gì?"

"Tôi bị thương ở tay chứ không phải là hủ não, về công ty không dùng tới tay cũng không phải là không được." Hạ Tịch Nguyệt câu trả lời.

"Công ty thiếu một mình em sẽ không đến mức sẽ đóng cửa, em hãy về nhà an tâm dưỡng bệnh thôi."

Âu Dương Thụy tiếp tục khuyên cô, cô biết công ty thiếu đi cô cũng chẳng ảnh hưởng gì, cô cũng chỉ là nhân viên pha cà phê, không có cảm giác là một nhân vật gì, nhưng anh cũng không cần trực tiếp nói vậy chứ.

"Không đi thì không đi, đi đến đó cũng chỉ là ăn cơm trắng."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói. Chỉ là lại nghĩ lại:

"Không đi, vậy tiền thưởng của tôi thì làm thế nào?"

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói.

"Tai nạn lao động có thể xin nghỉ, hơn nữa không bị trừ tiền, em cứ thoải mái thôi." Âu Dương Thụy cười giải thích.

"Có thật không, vậy thì quá tốt rồi."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói, cô biết quy định này đều là do Âu Dương Thụy vì cô mà đặt ra, anh kiên trì muốn đưa cô về nhà, cô vốn là muốn ngồi xe bus, nhưng không thể cưỡng cầu được Âu Dương Thụy, cho nên đành phải để anh đưa cô về. Xe chạy ước chừng được một canh giờ, đến một ngôi nhà cũ ở vùng dân cư ngoại ô.

"Dừng lại, tại đây."

Hạ Tịch Nguyệt chỉ vào trong một cái nhà mà nói.

"Em ở đây sao?"

Nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt ở một khu dân cư cũ kỹ như vậy, trong lòng anh rất không vui, mặc dù đã sớm biết cô ở nơi này nhưng tận mắt thấy lại là chuyện khác. Bảo bối mà anh nâng niu trong lòng bàn tay lại ở nơi này, hơn nữa nơi này an ninh nhìn là biết không được tốt, trong lòng không khỏi có chút bận tâm. Xem ra nhất định phải nhanh một chút lấy cô về nhà mới được, nếu không từ sáng tới tối lo lắng chết mình mất.

"Đúng vậy, thì sao, nơi này tiện nghi lại sạch sẽ mà."

Hạ Tịch Nguyệt câu trả lời, "Nhà" ngay từ lúc cha mẹ mất đi, trong nháy mắt đó cũng đã không có nhà nữa, nơi nào tùy tiện cũng có thể là nhà của cô cả.

"Hôm nay cảm ơn anh, không có việc gì nữa, tôi vào nhà trước."

Hạ Tịch Nguyệt cởi dây nịt an toàn ra, đang muốn mở cửa xe, ý tứ đuổi anh đi rất rõ ràng, cô không muốn anh đi vào cùng.

"Không mời tôi vào ngồi một chút sao?"

Âu Dương Thụy dĩ nhiên nhìn ra Hạ Tịch Nguyệt muốn đuổi anh đi, nhưng anh lại muốn đi vào xem một chút, cho nên làm bộ như không có nghe ra ý cô.

"Trong nhà rất bừa bộn, anh chớ nên làm bộ Armani bán số lượng có hạn đắt giá này làm dơ, tôi không bồi thường nổi đâu." Hạ Tịch Nguyệt cự tuyệt.

"Không sao, tôi không sợ bẩn, tay em bị thương cũng không dễ dàng mà."

Âu Dương Thụy mặt dày mà nói, nhìn thấy Âu Dương Thụy kiên trì như vậy, Hạ Tịch Nguyệt thực sự không có cách nào, không thể làm khác hơn là nhắm mắt dẫn anh lên lầu, nhà cô ở lầu 6, bởi vì là khu chung cư cũ nên không có thang máy, đi tới trước cửa phòng Hạ Tịch Nguyệt xem xét lại Âu Dương Thụy một chút, hô hấp của anh không vững vàng. Đi tới trước cửa, Hạ Tịch Nguyệt móc chìa khóa ra, bởi vì tay phải cô bị thương nên chỉ có thể dùng tay trái mở cửa, vòng vo nửa ngày không mở được cửa phòng, có thể cũng là do Âu Dương Thụy đứng cạnh cô cho nên cô có chút khẩn trương.

Âu Dương Thụy nhìn cô nửa ngày không mở được cửa phòng, liền thò tay mà nhận cái chìa khóa mở cửa, tự nhiên đi vào, thiết bị trong phòng rất đơn giản, giường đơn, một cái tủ treo quần áo, một cái máy vi tính, một cái ghế, một bàn ăn thấy đúng là phòng tuy nhỏ nhưng đầy đủ đồ dùng. Hơn nữa đẹp cũng chỉ có một đôi, xem ra anh là người đầu tiên tới nơi này, nghĩ đến đây anh có chút vui mừng bởi vì bảo bối nhà anh không phải là một người tùy tiện.

Phòng của Hạ Tịch Nguyệt dọn dẹp rất sạch sẽ, phòng ấm áp, làm cho anh có cảm giác gia đình. Điều này không khỏi làm cho anh vui, trên mặt tự nhiên xuất hiện một nụ cười.

“Anh cười cái gì?”

Hạ Tịch Nguyệt vừa tiến vào nhìn thấy Âu Dương Thụy đang cười, cảm thấy không giải thích được nên hỏi.

“Bởi vì nơi này làm cho anh cảm thấy có cảm giác gia đình.”

Âu Dương Thụy thuận miệng nói, đã rất lâu anh mới có cảm giác này, ba mẹ thường đi du lịch vòng quanh thế giới, rất ít ở nhà cùng anh. Hạ Tịch Nguyệt nghe anh nói vậy có chút sùng sốt, không khí phút chốc trở nên tế nhị, có chút lúng túng.

"Ứng ực" "Ứng ực"

Bụng Hạ Tịch Nguyệt kêu lên vài tiếng, nhìn thấy ánh mắt của Âu Dương Thụy thì đỏ bừng mặt, vội vàng che bụng của mình.

“Lúc nào thì không kêu lại cổ tình lúc này, cổ tình ở trước mặt người ta.” Hạ Tịch Nguyệt thầm than ở trong lòng. Thật là xui xẻo, thế nào tất cả chuyện này lại xảy ra trước mặt anh, lần trước té xỉu cũng vậy.

"Ha ha ~, đói bụng, cũng đúng, buổi trưa ở bệnh viện còn chưa kịp ăn cơm, anh cũng đói bụng lắm, anh đi làm cho em ăn."

Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đỏ bừng cả khuôn mặt, liền cười nói. Nói xong quay một vòng, tìm được phòng bếp liền đi thẳng.

“Anh biết làm cơm?”

Hạ Tịch Nguyệt không tin hỏi. Anh giống như con cưng của trời, từ nhỏ đã là đại thiếu gia ngâm thia vàng còn có thể nấu cơm. Hạ Tịch Nguyệt cô đã tự mình tập nấu cơm cả tháng trời, lúc đầu cháy khét đến bây giờ thì miễn cưỡng chấp nhận được, cũng không biết cô đã lãng phí bao nhiêu lương thực rồi, bởi vì từ nhỏ cô chưa bao giờ nấu cơm, là đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, nếu không phải là do biến cố này cả đời này cô sẽ không học nấu cơm.

"Dĩ nhiên."

Âu Dương Thụy đi tới phòng bếp, mở cửa tủ lạnh ra xem một chút có cái gì có thể dùng được, có cà, thịt, Bì Đản, trứng gà, cà chua.

Vậy thì nướng cà, làm cháo trứng muối thịt nạc, trứng xào cà chua thịt, hay là thôi đi, đói vết thương cô lành rồi hãy làm, hiện tại nên ăn nhẹ thôi. Âu Dương Thụy trầm nghĩ trong lòng. Xác định món ngon xong, anh liền cầm dao lên thuần thực thái cà, đao pháp hoàn mỹ trình độ giống như đầu bếp năm sao của nhà hàng, chỉ chớp lát đã làm xong, bụng thức ăn lên bàn ăn ở phòng khách, hướng về phía nhà vệ sinh gọi Hạ Tịch Nguyệt: “Ăn cơm.”

Âu Dương Thụy hết sức nghiêm túc bụng thức ăn lên, bởi vì anh cảm giác mình như một người chồng đang chăm sóc cô vợ nhỏ đang bị thương. Hạ Tịch Nguyệt từ phòng vệ sinh ra ngoài nhìn thấy thức ăn trên bàn không khỏi kinh ngạc hỏi:

"Đây thật là anh làm, không phải là đang lúc tôi đi vào nhà vệ sinh mà kêu đồ ăn bên ngoài mang đến chứ, cái người này làm cũng quá sắc sảo vị câu toàn đi."

“Trước kia ở Mi là vừa học vừa làm cho nên đều phải tự chăm sóc mình, không quen ăn thịt tươi ở Mi hơn nữa chủ yếu là tiết kiệm tiền cho nên chỉ có thể tự học nấu ăn, dần dà luyện thành tài nấu nướng như hôm nay.”

Âu Dương Thụy cười trả lời.

“Thì ra là như vậy.”

Nói xong, Hạ Tịch Nguyệt chuẩn bị cúi đầu ăn cơm nhưng tay phải bị thương quấn băng dày cầm đũa vốn không dễ, lại đổi thành tay trái, nhưng vì thói quen dùng tay phải, hiện tại lại dùng tay trái nên không thuận, gấp thức ăn được nửa thì rơi ra bàn, cứ như vậy giằng co 10 phút, Hạ Tịch Nguyệt một miếng cũng ăn không được, gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Âu Dương Thụy nhìn thấy bộ dạng quật cường của Hạ Tịch Nguyệt không hề có chút ý nào muốn nhờ anh giúp đỡ, bất đắc dĩ thở dài, gấp rau thả vào trong chén của cô, Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy thức ăn trong chén của mình ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Thụy:

"Cám ơn."

Cúi đầu nhìn thức ăn trong chén, không biết làm sao cho phải, bởi vì thức ăn dính nước miếng Âu Dương Thụy, từ nhỏ cô có tính thích sạch sẽ, không ăn thì đói bụng, lại nghe thấy tiếng kêu từ bụng mình, nhưng chỉ cần là món ăn là Âu Dương Thụy gấp thả vào cô không cự tuyệt mà ăn thôi.

"Ăn thật ngon, về sau nếu có thể ngày ngày ăn được đồ ăn anh làm thì thật tốt."

Hạ Tịch Nguyệt vừa ăn vừa cười nói.

“Được, về sau mỗi ngày sẽ nấu cơm cho em ăn, sẽ nấu cả đời.”

Âu Dương Thụy vui mừng trả lời. Nghe được lời nói mập mờ của Âu Dương Thụy như vậy, nụ cười trên mặt Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên tắt, cúi đầu an tĩnh ăn cơm, trong lúc nhất thời, phòng khách cũng chỉ có thể nghe âm thanh bát đĩa đụng nhau.

Hạ Tịch Nguyệt không phải là người không có cảm giác, chỉ là vừa bị người ta phụ tình, còn có nhiều chuyện chưa làm, chủ yếu là chuyện của cha mẹ còn chưa điều tra tìm hiểu rõ, cô không muốn dành nhiều thời gian vui đầu vào tình yêu. Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt không có chút phản ứng, có chút thất vọng, thăm mắng mình quá vội vàng rồi, anh nên từ từ, chờ bảo bối thích ứng với anh mới có thể nói những lời này. Bữa cơm này hai người trong trầm tư mà ăn. Cơm nước xong, Âu Dương Thụy cũng không có nán lại lâu, chỉ dặn dò cô không nên để vết thương dính nước, đúng giờ ăn cơm, sau đó mặc tây trang đi ra về. Anh nghĩ anh nên cho bảo bối nhà anh một chút thời gian để hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Về quê thăm người thân

Bởi vì tay bị thương, Âu Dương Thụy cho Hạ Tịch Nguyệt nghỉ một tuần lễ. Cũng vì lần trước Âu Dương Thụy nói câu nói đó làm cho cô cả ngày suy nghĩ lung tung hơn nữa ở nhà rất buồn bực, sau một ngày ở nhà cô muốn về quê thăm di Lý.

Người duy nhất hiện tại mà cô có thể nói chuyện đó là di Lý, dù sao di Lý đã sống cùng cô từ nhỏ. Ngày thứ hai, cô đón xe khách, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không khỏi nhớ tới thời gian cô và di Lý sống cùng nhau, nhớ khi đó di Lý che chở cho cô mỗi khi cô bị cha đánh đòn.

Khi đó cô mười tuổi, mới vừa tan học về nhà, cha mẹ đều ra ngoài, cô làm xong bài tập, sau đó giải lao, liền đi tới thư phòng của cha, nhìn thấy ở giá sách cao nhất có một hộp thủy tinh vì tò mò cô đã nhiều lần xin cha cho cô xem cái hộp kia nhưng cha vẫn không chịu, điều này làm cho cô càng hiếu kỳ, bởi vì từ nhỏ cha đã cưng chiều cô, cô muốn cái gì thì cha chưa bao giờ không cho cô, như thế càng làm cô tò mò, rốt cuộc là cái gì mà khiến cha xem như bảo bối. Cô nhìn phòng sách không có ai, cầm một cái ghế, trèo lên lấy cái hộp thủy tinh đó nhưng cô không đủ cao vì vậy khi nhón chân lên thời gian lâu rất mất sức khiến cô trượt chân té ngã, hộp thủy tinh rơi xuống đất, bên trong rơi ra một khối ngọc, chỉ nghe một tiếng “Pằng”, ngọc nát rồi. Vừa đúng lúc cha về đẩy cửa thư phòng ra nhìn thấy một màn như vậy thì lớn tiếng quát mắng cô:

“Con ở đây làm cái gì?”

Nói xong cúi đầu nhìn thấy hai mảnh ngọc vỡ, hết sức tức giận, đi đến gần cô, đem cô lôi xuống, nhấc chân đá cô một cước, mà ở dưới lầu di Lý nghe tiếng cha la to, vội vàng chạy lên thấy lão gia muốn đánh tiểu thư, không biết dừng khi từ đâu tới, xông tới ôm lấy cô, vì cô mà bị một cước. Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng này thì bị dọa sợ, cha tới giờ chưa từng lớn tiếng với cô, càng không đánh cô, không khỏi khóc ré lên, bà Hạ nghe được tiếng khóc của Hạ Tịch Nguyệt vội vàng đi tới thư phòng.

"Tại sao khóc?"

Nhìn thấy ngọc vỡ trên sàn nhà, đem nhặt nó lên.

“Tại sao lại bể?”

Bà Hạ đau lòng nói.

“Em hỏi con bé đi.”

Hạ Nam Tùng tức giận chỉ vào Hạ Tịch Nguyệt nói. Khối ngọc này là vật đính ước của ông Hạ và bà Hạ, khối ngọc này là bà Hạ đã đeo vào cô từ hồi còn ở cô nhi viện, bà nghĩ đây là bằng chứng duy nhất để tìm cha mẹ bà, khi biết Hạ Nam Tùng thì mới đem ngọc này làm vật đính ước đưa cho ông Hạ.

Bởi vì có nhà cho nên ông không vội vã kiếm cha mẹ, sau khi kết hôn, Hạ Nam Tùng mới biết khối ngọc này có ý nghĩa như thế nào với bà Hạ cho nên luôn tận tâm bảo vệ sợ vỡ hoặc mất đi. Cho nên mới thả vào hộp thủy tinh, vô luận Hạ Tịch Nguyệt xin như thế nào cũng không cho cô chơi. Nghe Hạ Nam Tùng tức giận và khản trương như vậy, bà Hạ không khỏi cười nói:

“Em kết hôn về sau không thấy anh đeo, thì ra bị anh cất ở đây.”

Mà Hạ Nam Tùng nghe bà Hạ nói như vậy thì có chút đỏ mặt: “Không phải anh vứt bỏ, mà anh biết rõ cái này có ý nghĩa như thế nào đối với em, cho nên mới cất giữ cẩn thận.”

“Bể rồi thì thôi, có lẽ bọn họ cũng không muốn tìm em, muốn tìm thì sao nhiều năm như vậy không tìm được đây? Mà hiện tại em có một người chồng yêu thương em, và một đứa con gái xinh đẹp là đủ rồi.”

Bà Hạ vừa nói vừa đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng nói:

"Nguyệt Nguyệt không khóc, Nguyệt Nguyệt đã làm sai chuyện, cho nên cha mới tức giận như vậy Nguyệt Nguyệt còn không mau nói xin lỗi với cha."

Hạ Tịch Nguyệt nghe được mẹ nói như vậy, cũng biết là mình sai lầm rồi, ngừng tiếng khóc đi tới trước mặt ông Hạ kéo áo của ông, ngọt ngào nói:

“Cha, thật xin lỗi. Nguyệt Nguyệt sai rồi, Nguyệt Nguyệt về sau không bao giờ tự tiện đụng vào đồ của cha nữa, cha đừng tức giận, cha tha thứ cho con lần này có được không?”

Ông Hạ nghe bà Hạ nói như vậy, nghe được âm thanh ngọt ngào của con gái cũng không còn tức giận nữa, sờ sờ đầu của Hạ Tịch Nguyệt cười nói:

"Cha không tức giận, nhưng là Nguyệt Nguyệt về sau không thể cầm loạn đồ của cha biết không?"

"Dạ, Nguyệt Nguyệt biết."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Khối ngọc này không làm cho cha mẹ có bất kỳ cách ngại, ngược lại khiến cho cha mẹ càng thêm ân ái rồi, cha càng thương cô hơn, cô nhớ đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất cha tức giận với mình, mà di Lý chịu thay một đòn, cũng bị thương mà nằm trên giường một tuần lễ, từ đó về sau cô càng thân thiết với di Lý, trừ cha mẹ, người quan tâm cô nhất là di Lý.

Sau khi cha đem miếng ngọc kia sửa xong cũng đưa cho cô, từ đó về sau cô dùng nó đeo lên cổ, đã 12 năm rồi, nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Tịch Nguyệt không nhận được đem ngọc ra nhìn, nhìn thấy nó giống như nhìn thấy cha mẹ, những thứ đã qua kia, lại xuất hiện trong đầu cô lần nữa, giống như mới xảy ra ngày hôm qua, nước mắt trào ra.

“Cha mẹ, hai người ở trên thiên đàng có khỏe không, nhất định phải phù hộ cho con gái tìm được hung thủ.”

Hạ Tịch Nguyệt nói ở trong lòng, sau đó dùng tay lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn thấy người con trai đối diện đang nhìn cô ngẩn người, chính xác là đang nhìn miếng ngọc trên cổ cô, người con trai nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt cũng nhìn cậu ta, dịu dàng nói tới:

“Ngọc của cô thật đẹp, có thể cho tôi mượn xem một chút không?”

Hạ Tịch Nguyệt không biết tại sao lần đầu tiên nhìn thấy người con trai xa lạ này cô lại sinh ra cảm giác quen thuộc, cười nói: “Có thể.”

Sau đó lấy miếng ngọc trên cổ đưa cho con trai, Khắc Lô Tư nhận lấy miếng ngọc, cẩn thận nhìn.

“Tại sao nhìn lại quen như vậy, hình như đã từng thấy ở đâu đó, sao lại không nhớ ra đây?”

Khắc Lô Tư ở trong lòng nói thầm

"Cám ơn."

Nhìn xong Khắc Lô Tư liền đem ngọc trả lại cho Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt lại lần nữa đem ngọc đeo lên trên cổ.

“Cô đến thành phố C sao?” Khắc Lô Tư dịu dàng hỏi.

“Không phải, tôi đi tới thành phố B thăm người thân, anh thì sao?” Hạ Tịch Nguyệt cười trả lời.

“A, tôi tới thành phố C, cũng đi thăm người thân, tôi đi thăm ông tôi.”

Khắc Lô Tư cũng cười trả lời cô, hai người cứ như vậy hàn huyên trên đường, khi tới trạm thì Hạ Tịch Nguyệt nói tiếng chào tạm biệt chuẩn bị xuống xe.

“Hi vọng có thể gặp lại cô.”

Khắc Lô Tư có dự cảm anh còn có thể cùng cô gái này gặp nhau. "Ha ha ~." Hạ Tịch Nguyệt cười cười không trả lời, cô nghĩ cô sẽ không gặp lại anh ta, bọn họ chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi. Hạ Tịch Nguyệt kéo hành lý ở trạm xe tìm di Lý, bởi vì trước đó đã gọi điện thoại cho di Lý, cũng nói di Lý không cần đón cô nhưng di là nói:

"Trong thôn đường khó tìm, sợ tiểu thư bị lạc."

Cho nên kiên trì muốn tới đón cô, cách rất xa nhìn thấy di Lý, Hạ Tịch Nguyệt vui mừng kéo hành lý tới trước mặt chị, ngọt ngào gọi:

“Di Lý, cháu rất nhớ di nha.”

“Tôi cũng nhớ cô, tiểu thư.”

Di Lý ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt, con mắt đỏ ngầu nói, hai tháng không thấy tiểu thư, tiểu thư gầy như vậy rồi, di Lý rất đau lòng, nước mắt không kiềm chế được chảy ra ngoài.

“Di Lý, đừng gọi cháu là tiểu thư nữa, em đã không còn là tiểu thư rồi, giống như cha mẹ cháu gọi cháu là Nguyệt Nguyệt đi.” Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói.

“Được, tiểu. ..., được, Nguyệt Nguyệt, cháu xem di, kêu 20 năm đã quen, trong lúc nhất thời không sửa được.”

“Không có việc gì, kêu riết sẽ thành thói quen.” Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

“Nguyệt Nguyệt, làm sao cháu lại cầm túi hành lý lớn như vậy?” Di Lý hỏi cô.

“À, cháu lần đầu tới, không thể đi tay không tới, nơi này cháu có mang theo đồ ăn vặt, đồ chơi và quần áo cho tiểu tôn tử nhà chị. Cháu còn mua một bộ quần áo cho con của dì, cho con dâu của dì một bộ mỹ phẩm, cháu còn mua nhiều thuốc bảo vệ sức khỏe, cái này ở đây không có chỉ có ở thành phố A.” Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

“Sao lại mua nhiều đồ như vậy, lần sau tới không cho phép mua nhiều nữa.”

Di Lý tức giận nói, vốn Hạ Tịch Nguyệt trước kia là thiên kim tiểu thư, hiện tại nhất định làm ra tiền không dễ dàng, thế nào lại tốn tiền vì cô như vậy, dì Lý là yêu thương cô cho nên mới tức giận. Hạ Tịch Nguyệt dĩ nhiên biết dì Lý vì yêu thương cô mới nói như vậy, cô cười nói:

“Không sao đâu dì, chi tốn ít tiền thôi, dì nhất định phải để cháu mua đồ, lần tới cháu mới dám đi thăm dì.”

“Ai, thật hết cách với cháu.”

Di Lý bất đắc dĩ mà nói, trò chuyện với dì trên đường về, bất tri bất giác tới nhà lúc nào không hay, nhìn thấy con trai và con dâu của dì Lý, tiến hành một phen giới thiệu mình, con trai và con dâu dì Lý mới thoát nhìn là người đàn ông hoàng, nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt mua quà tặng liền nói lần sau không nên tặng nhiều đồ như vậy. Nhìn thấy cháu của dì Lý càng thêm khả ái, đi theo sau lưng Hạ Tịch Nguyệt ngọt ngào nói:

“À, dì, dung mạo của dì thật xinh đẹp, lớn lên con nhất định cưới dì làm vợ có được không?”

“Được.” Hạ Tịch Nguyệt cười trả lời mà dì Lý và con trai con dâu của dì nghe tiểu Bảo nói như vậy thì cười to. Chồng dì Lý mất sớm, dì một mình nuôi con không dễ dàng, càng thêm yêu thương đứa cháu này. Mà nghe tiểu Bảo nói thấy người lớn cười nó, nó tức giận kêu:

“Cười cái gì chứ, con là nghiêm túc đó, dì, con dẫn đi đi ước hẹn, chúng ta ra bờ sông câu cá có được không?”

Trời ơi, đây thật là lời nói của đứa trẻ 8 tuổi sao, những đứa trẻ bây giờ trưởng thành sớm vậy sao, con của cô tương lai cũng sẽ như vậy. Con, cô ngay cả mình cũng không chăm sóc được như thế nào lại còn đứa bé. Đứa bé đối với cô là ước mong xa vời, cười lắc lắc đầu, vì suy nghĩ không thực tế của mình mà cảm thấy buồn cười. Lại cúi đầu nhìn ánh mắt tha thiết của tiểu Bảo, cười trả lời:

“Được.”

Nói xong tiểu Bảo dẫn theo Hạ Tịch Nguyệt đi câu cá, dì Lý bọn họ đang chuẩn bị cơm tối, mùa hè nước sông trong suốt, nhìn thấy cá dưới nước rất rõ, Hạ Tịch Nguyệt cùng tiểu Bảo mang dụng cụ câu cá tìm được một chỗ tốt để câu, một buổi chiều đi câu đến gần tối mới cùng tiểu Bảo về nhà, đi vào nhà, Hạ Tịch Nguyệt đem hai con cá câu được đưa tới trước mặt dì Lý cười nói:

"Trưa mai làm ăn."

Nhìn sang bạn nhỏ tiểu Bảo của chúng ta mặt buồn rười rượi, dì Lý nhìn thấy bảo bối không vui liền vội vàng hỏi:

“Tiểu Bảo của chúng ta thì sao, người nào chọc tiểu Bảo không vui, bà nội sẽ đánh thay con.”

“Bà nội, con bình thường có thể câu được cá nhưng hôm nay tại sao lại không câu được, con muốn ở trước mặt dì thể hiện một chút nam tử hán tại sao lại câu không được chứ, mà dì lại câu được 2 con, như vậy có phải đi có phải sẽ không thích con rồi.”

Giọng nói ỉu xiu của Tiểu Bảo.

“À, hóa ra là như vậy, không sao, dì của con không thích người nào mạnh hơn dì cho nên dì vẫn thích tiểu Bảo nhất, tiểu Bảo thấy có đúng không?” Di Lý dụ dỗ cậu bé.

"Đúng nha, đúng nha, hôm nay tiểu Bảo không câu được cá nhưng dì vẫn thích tiểu Bảo nhất."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

“Nhưng con không mạnh thì không bảo vệ được dì?”

Vốn là nghe được dì còn thích cậu nên cậu rất vui mừng nhưng vừa nghĩ tới không bảo vệ được dì, lại không khỏi lo lắng nói.

“Không sao, dì sẽ tự bảo vệ mình, tiểu Bảo phải bảo vệ tốt cho mình là được.”

Hạ Tịch Nguyệt cười hồi đáp.

“Như vậy à, được, tiểu Bảo nhất định sẽ bảo vệ mình, tương lai chờ tiểu Bảo trở nên mạnh mẽ, sẽ tới bảo vệ dì.” Tiểu Bảo vui mừng nói.

"Ăn cơm."

Con dâu của dì Lý gọi, dì Lý bảo Hạ Tịch Nguyệt ăn nhiều một chút, nói cô nên ăn không lâu gia trên trời sẽ oán chị, cho nên 5 ngày ở đây nhất định phải đền bù chăm sóc thỏa đáng cho Hạ Tịch Nguyệt. Một nhà vui vẻ ăn cơm.

Ở nhà dì Lý 5 ngày, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy chưa bao giờ thoải mái như vậy, cô muốn ở đây cả đời không về, nhưng nghĩ tới cha mẹ, và công ty mà cha cô tâm huyết cả đời, cô nhất định phải về. Dì Lý đưa cô ra trạm xe dặn dò cô:

“Trở về thì gọi điện cho dì, lần sau tới cũng phải gọi điện trước cho dì, dì đi đón cháu, đừng đem nhiều đồ như vậy, dì ở đây gì cũng có...” Dì Lý nói xong thì khóc, cô biết dì đau lòng vì mình, cô cũng chảy nước mắt.

“Đừng khóc, dì Lý, cũng không phải là không gặp được nữa, hiện tại giao thông dễ dàng chỉ đi 3 tiếng là tới, dì có thể tới thành A tìm cháu, mau trở về đi, đừng tiền nữa.”

Nhưng dì Lý kiên trì đưa Hạ Tịch Nguyệt vào trạm, nhìn Hạ Tịch Nguyệt lên xe, Hạ Tịch Nguyệt lên xe ngồi thấy dì Lý còn chưa đi cho đến khi xe đi vào góc cua, không nhìn thấy dì nữa, cô cũng không biết khi nào dì trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Trở lại công ty

Trở lại thành phố A, Hạ Tịch Nguyệt mở điện thoại di động ra, bởi vì ở nông thôn tín hiệu cũng không phải là không tốt mà cô nghĩ không có ai liên lạc với mình nên tắt máy, nhìn thấy di động có hơn 20 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là số lạ, cũng không có chút để ý cho nên không gọi lại.

Ngày thứ hai đến công ty trình diện, mà Âu Dương Thụy cũng trôi qua mấy ngày không tốt, từ ngày thứ nhất Hạ Tịch Nguyệt không tới làm, anh liền hối hận đã cho cô nghỉ nhiều như vậy, bởi vì anh một tuần không gặp được cô. Nhìn 2 ngày thật sự là không nhìn được nữa muốn đi tìm cô, tuy nhiên không tìm được. Bởi vì không tìm được Hạ Tịch Nguyệt, tâm tình hết sức không tốt, cả công ty đều như tảng băng lãnh tới cực điểm, nhân viên trong công ty cố gắng không phạm sai lầm, chỉ sợ nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo u ám của tổng giám đốc.

Âu Dương Thụy gọi điện thoại cho Hạ Tịch Nguyệt nhưng máy lại tắt, anh cho là Hạ Tịch Nguyệt đang lảng tránh anh, cho nên càng tức giận. Đi tới nhà cô để tìm trong nhà không có người, anh gấp đến độ phải nhờ vào mạng lưới liên lạc của mình đi tìm cô, biết cô trở về quê thăm người thân chứ không phải cố ý né anh, làm cho tâm tình được thả lỏng, nhưng vừa nghĩ tới cô về quê mà không nói cho anh hay lòng đầy tức giận. Biết Hạ Tịch Nguyệt hôm nay sẽ đi đến làm, cho nên đã đến công ty sớm đợi cô. Hạ Tịch Nguyệt đi tới công ty, đi tới công ty, thấy Lãnh Hiên, cô cười chào hỏi:

“Chào buổi sáng trợ lý Lãnh”

Mà Lãnh Hiên thấy Hạ Tịch Nguyệt, hai mắt lưng tròng đặc biệt nhiệt tình hỏi:

“Cô cuối cùng cũng tới, về sau không có việc gì thì không nên xin nghỉ.”

Lãnh Hiên thật sự không chịu nổi tảng băng trên mặt tổng giám đốc, không có việc gì lại bắt anh đi điều tra, suốt một tuần lễ, anh mệt hết sức, anh biết tất cả là vì người khác không tìm được Hạ Tịch Nguyệt, có hòa cũng không có chỗ nào để giải tỏa, thật là như cháy thành. Lãnh Hiên nhìn riết rồi cũng quen, lần đầu tiên thấy Lãnh Hiên nhiệt tình như vậy chào hỏi, có chút không quen, không khỏi sùng sốt nói:

“A, biết rồi, tôi cũng không muốn như vậy nhưng tổng giám đốc muốn cho tôi nghỉ phép, tôi cũng không có biện pháp.”

Hạ Tịch Nguyệt cười nói, Lãnh Hiên sờ dĩ nhiệt tình như vậy là vì nhìn thấy một tổng giám đốc khản trương vì cô như vậy, tương lai có thể trở thành vợ của ông chủ mình, trước hết nên tạo mối quan hệ, tương lai có thể xin nghỉ cũng dễ dàng. Nếu như tương lai có cầu xin tổng giám đốc không được, có thể mời bà chủ tới. Mà một khác kia khi Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt, mới biết mình nhớ nhưng cô cỡ nào, nhưng thấy Hạ Tịch Nguyệt cười ngọt ngào với Lãnh Hiên như vậy lại nổi giận. Bấm điện thoại nội bộ:

"Đi vào đây một lát."

Nói xong cũng cúp điện thoại. Mà Hạ Tịch Nguyệt mới vừa vào trong phòng làm việc, liền nghe được điện thoại vang, liền nghe được giọng đối phương thâm trầm, còn chưa kịp nói gì đối đã cúp. Đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, gõ cửa tiến vào.

Đi tới trước mặt của Âu Dương Thụy, bởi vì lần trước ăn cơm cùng nhau nghe Âu Dương Thụy nói chuyện ít nhiều khiến Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy lúng túng, cho nên đứng ở trước mặt Âu Dương Thụy có chút khản trương, mà Âu Dương Thụy thấy Hạ Tịch Nguyệt đi tới chỗ mình, bộ dáng tay chân luống cuống, không khỏi tức giận, cô đang sợ mình, nhận thức được điều này làm anh khó chịu, thấy người khác thì cười hi hi, thấy mình thì lại như vậy, tức giận làm âm thanh cũng lạnh lẽo đến cực điểm

“Em đi đâu, sao lại không ở nhà, điện thoại cũng tắt.”

Nghe được âm thanh lạnh lùng của Âu Dương Thụy, cô cảm thấy sợ hãi, giọng nói có chút khản trương.

“Tôi về quê thăm người thân, tín hiệu điện thoại di động không tốt cho nên không có nghe.”

“Vậy tại sao em không gọi điện thoại cho tôi biết một tiếng?”

Không biết anh lo lắng sao, phía sau là một câu nói ở trong lòng.

“Tôi không biết số điện thoại của anh.”

Hạ Tịch Nguyệt giải thích.

“Cái gì! Em bây giờ lấy điện thoại ra lưu số của tôi lại 156****”

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời lấy điện thoại di động ra, nhớ kỹ mã số.

"Tốt lắm, không có việc gì em đi ra ngoài đi."

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói với cô. Âu Dương Thụy ở trong lòng nghĩ Hạ Tịch Nguyệt như vậy làm anh rất khâm trọng, xem ra phải sớm đem cô về, nếu không cả ngày lẫn đêm sẽ bị cô làm cho giận chết mất. Hạ Tịch Nguyệt nghe lời đi ra ngoài, nhìn thấy số điện thoại mình vừa lưu, càng nhìn càng thấy quen, mở điện thoại mình ra xem lại số điện thoại mấy ngày trước, thì ra là anh gọi cho cô. Anh thật sự không thích cô đi.

Nhận thức được điều này làm Hạ Tịch Nguyệt thấy lo lắng. Nguyên nhân cái chết cha mẹ còn chưa rõ, cô không muốn cuốn vào vòng xoáy tình yêu. Cho nên mới bắt đầu lảng tránh Âu Dương Thụy. Đúng, cô đang né tránh anh. Cho nên khi đi đưa cà phê, cô luôn tìm lí do để cho người khác đi thay, cô sợ kí khác biết có thể đem cà phê cho tổng giám đốc nên rất cao hứng, tất cả đều không từ chối.

Liên tiếp một tuần lễ không nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt, giờ ở trong công ty, gọi điện thoại mang cà phê, nhìn thấy Mạc Kỳ Thiên đưa cà phê vào, không khỏi cảm thấy ảo não, anh đã một tuần không nhìn thấy bảo bối của anh, không phải cà phê bảo bối nhà anh pha, uống cũng không có mùi vị. Chẳng lẽ cô phát giác cái gì, chẳng lẽ là mình biểu hiện thái độ quá lộ liễu sao, hừ tiểu bạch thỏ chạy mất, xem ra anh phải nghĩ cách “giải thích” rõ ràng mới được, bấm điện thoại gọi:

"Hạ Tịch Nguyệt, em đi vào một chút."

Nói xong cũng cúp điện thoại. Mà đầu Hạ Tịch Nguyệt nghe thấy âm thanh Âu Dương Thụy. Chân mày không khỏi nhíu lại, làm thế nào ả núp anh, anh còn đi tìm mình. Đi tới trước phòng tổng giám đốc, gõ cửa sau đó đi vào:

"Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì không?" Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Tối mai có một bữa tiệc, tôi cần em đi cùng tôi."

Âu Dương Thụy không ngắt đầu mà nói.

“Tôi có thể không đi không, không phải có bộ phận quản lí quan hệ xã hội sao?” Hạ Tịch Nguyệt thử hỏi.

“Quản lí quan hệ xã hội ngày mai còn có việc khác, toàn bộ công ty chỉ có mình em rảnh rỗi, đây là công việc không thể cự tuyệt.”

Cũng biết cô sẽ cự tuyệt, đã nghĩ trước sẽ nói với cô thế nào rồi.

“Nhưng tôi không có dạ phục.”

Hạ Tịch Nguyệt tiếp tục tìm lý do, dù sao cô chính là không muốn cùng anh đi cùng nhau.

“Buổi chiều, tôi sẽ dẫn em đi chọn lễ phục, được rồi, không có việc gì em có thể đi ra ngoài.”

Mặt Hạ Tịch Nguyệt như đưa đám đi ra ngoài. Mà Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt không có cách nào cự tuyệt đi ra khỏi phòng làm việc, khóe miệng lộ ra nụ cười. Buổi chiều lái xe đưa Hạ Tịch Nguyệt đi tới cửa hàng chuyên bán quần áo, xuống xe mang Hạ Tịch Nguyệt đi vào:

“Lynda, ngày mai có một bữa tiệc buôn bán, trang điểm cho cô ấy xinh đẹp một chút.”

Âu Dương Thụy lạnh lùng nói. Trừ khi nói chuyện với Hạ Tịch Nguyệt anh cười thì Âu Dương Thụy bình thường nói chuyện với người khác đều dùng khuôn mặt lạnh lùng.

“Được, Thụy thiếu, không thành vấn đề.” Lynda cười trả lời.

Lynda năm nay 30 hơn tuổi, nhìn tựa như một cô gái 20 tuổi, đặc biệt rất quyến rũ, vì Hạ Tịch Nguyệt chọn cho cô một bộ dạ phục thương hiệu Chanel, đưa cho Hạ Tịch Nguyệt đi thay, Hạ Tịch Nguyệt đi tới gian hay đồ, nhìn thấy giá của y phục trong tay, là 7 con số, trước kia thì không có gì nhưng bây giờ thì khác, đối với cô mấy triệu là số tiền trên trời, cô tự nói với lòng mình.

“Nhất định phải cẩn thận không làm hư y phục, nếu không đền không nổi.”

Thay quần áo xong, Hạ Tịch Nguyệt đi ra, không khỏi làm mắt người sáng lên, bộ dạ phục dài màu tím cúp ngực làm cho Hạ Tịch Nguyệt càng cao quý ưu nhã vô cùng tinh tế, Hạ Tịch Nguyệt ước chừng cao 168cm, vừa đúng với chiều vảy, hơn nữa da Hạ Tịch Nguyệt rất trắng, chất liệu tơ lụa này làm cho cô càng xinh đẹp hơn, Âu Dương Thụy không khỏi ngây người, bảo bối nhà anh xinh đẹp như vậy, anh nghĩ cả đời đem giấu cô ở nhà, không để cho người khác thấy vẻ đẹp của cô.

“Có khăn choàng không?” Âu Dương Thụy hỏi.

“Có.”

Lynda trả lời, sau đó đi lấy cho Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy đi đến chỗ trưng bày giày trước mặt, lấy một đôi giày màu tím thủy tinh tới chỗ Hạ Tịch Nguyệt, choàng khăn lên cho cô, rồi đem giày ngồi xỏm trước mặt cô.

“KHông cần, để tôi tự làm.”

Nhiều người nhìn như vậy, điều này làm cho Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt.

“Em đứng không có được tiện.”

Âu Dương Thụy cự tuyệt nói. Không quản Hạ Tịch Nguyệt có đồng ý hay không liền nâng chân của cô lên sau đó mang giày vào. Mọi người nhìn thấy một Thụy thiếu cao ngạo lạnh lùng như vậy, có thể mang giày cho một người phụ nữ không khỏi ngây người. Mà Âu Dương Thụy không nhìn ánh mắt mọi người đang nhìn mình, dặt tay Hạ Tịch Nguyệt đến trước gương, dịu dàng nói:

“Em thật là đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Chung Chiều Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Gặp lại Quan Hi Triết

Hạ Tịch Nguyệt đi tới trước gương lớn, nhìn mình qua gương, không khỏi ngây người. Cô như tiên nữ, thật đúng là người đẹp vì lụa. Hạ Tịch Nguyệt thầm nghĩ trong lòng.

Mà ở bên ngoài, khi Quan Hi Triết đi ngang qua vừa đứng nhìn một màn này, nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đứng ở trước gương xinh đẹp, nhìn một chút thôi đã như mê hoặc, những thứ tốt đẹp này chẳng bao lâu nữa cũng thuộc về mình, còn Lâm Hinh Nhân ở bên cạnh nhìn thấy Quan Hi Triết đang ngẩn người, liền hướng ánh mắt nhìn theo, cô thấy kẻ mà bình sinh cô ghét nhất – Hạ Tịch Nguyệt. Hôm nay vốn là sinh nhật của cô ta, vất vả lắm mới xin được Quan Hi Triết cùng cô ta đi dạo phố, không ngờ đụng phải cô, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

“Có nhìn nữa thì cũng không thuộc về anh nữa.”

Lâm Hinh Nhân vừa nói vừa lôi Quan Hi Triết đi vào. Hạ Tịch Nguyệt đang soi gương, từ trong kính vừa đứng nhìn thấy Lâm Hinh Nhân lôi Quan Hi Triết đi tới, cô không ngờ lại gặp phải bọn họ ở đâu, không khỏi có chút thất kinh.

“Ồ, tôi tưởng là ai chứ, đây không phải là thiên kim Hạ thị - Hạ Tịch Nguyệt nghèo túng của chúng ta đây sao! Hạ tiểu thư làm sao cô lại biết chỗ này, tôi nghe nói cô đã bị đuổi ra khỏi cửa, làm sao tới nơi sang trọng như vậy, cô có tiền trả sao?”

Lâm Hinh Nhân dùng thanh âm khắt nghiệt nói với cô, nghe được cô ta nói như vậy, Hạ Tịch Nguyệt thầm mắng mình ban đầu có mắt như mù mới coi cô ta là bạn tốt, không khỏi động viên chính mình, Hạ Tịch Nguyệt mày nhất định phải kiên cường, cha mẹ trên trời có linh thiêng nhìn thấy mình, Hạ Tịch Nguyệt hết sức trấn định để tự nhiên, cố gắng từng câu từng chữ nói:

“Lâm Hinh Nhân, khuyên cô làm người nên có lòng khoan dung, cô cần gì phải hùng hổ dọa người như vậy chứ, đừng quên cô lấy lòng tôi thế nào, đừng quên hôm nay cô phách lối được là do đâu mà có, cũng đừng quên cô hôm nay tiêu mỗi một đồng tiền đều là của Hạ Tịch Nguyệt tôi, đến lúc tôi lấy lại, cô lại muốn cầu xin tôi.”

“Cô đừng có mà nói nhảm, cái gì là tiền của cô, rõ ràng chính cha cô đem cổ phần đưa cho Hi Triết, tiền của Hi Triết chính là tiền của tôi.”

Lâm Hinh Nhân lớn tiếng nói giống như chỉ có nói chuyện lớn tiếng mới có thể che đậy kín lời nói dối của mình.

“Vậy sao? Đừng quên Quan Hi Triết đã từng sống bên cạnh tôi như một con chó vẫy đuôi mừng chủ. Đừng quên các người phách lối được là do Hạ Tịch Nguyệt tôi ban cho các người.”

Hạ Tịch Nguyệt ác độc nói với cô ta, thời điểm bọn họ cướp đoạt tài sản của cha cô, thời điểm họ đuổi cô ra khỏi nhà, Hạ Tịch Nguyệt cô thể cô sẽ không bỏ qua cho đôi câu nam nữ này.

"Đủ rồi, chúng ta đi thôi."

Quan Hi Triết hô to một tiếng. Hắn không ngờ Hạ Tịch Nguyệt đã từng cao quý nho nhã thế nhưng lại dùng lời nói thấp kém nói với hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy khổ sở, lời kéo Lâm Hình Nhân liền muốn đi ra ngoài.

"Tại sao chúng ta phải đi, người nên đi là cô ta mới đúng. Hi Triết hôm nay là sinh nhật của em, anh đã nói cái gì cũng nghe theo em, nơi này có mấy bộ y phục đẹp, cô ta có thể mua sao, này, tiểu thư, tôi nhìn trúng bộ này rồi, làm phiền cô kêu cô ta cởi ra."

Lâm Hình Nhân chỉ vào bộ y phục Hạ Tịch Nguyệt đang mặc trên người, hướng về phía Lynda phách lối cao giọng.

"Thật xin lỗi tiểu thư, chúng tôi chỉ dành cái này cho hội viên." Lynda chuyên nghiệp nói.

"Cô ta không phải là hội viên, tại sao lại xuất hiện ở đây?" Lâm Hình Nhân không phục nói.

"Hạ tiểu thư không phải nhưng Thụy thiếu là hội viên."

Lynda đứng mực trả lời. Lynda bình sinh đã coi thường những người như thế này rồi, loại người chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn lại muốn cả thế giới hầu hạ cô ta.

Lâm Hình Nhân lúc này mới chú ý đến người đàn ông bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, dung mạo rất khá, nhìn thôi cũng khiến người ta bị mê hoặc, nhưng vừa nghĩ Hạ Tịch Nguyệt đã lạc phách như vậy mà còn có thể quen biết với người anh tuấn có tiền thì trong lòng Lâm Hình Nhân hết sức ganh tị. Bị cảm giác ghen tị vụn vặt, miệng mở to nói:

"Ồ ~, thì ra là làm người tình của người ta à, không trách được lại có thể mua bộ y phục đắt giá như vậy."

Hạ Tịch Nguyệt vừa định giải thích, cô không muốn Âu Dương Thụy bị cuốn vào nhưng Âu Dương Thụy lại vượt lên trước một bước nói:

"Là một người đàn ông, để cho người phụ nữ của mình như chó điên cắn người lung tung, thật đúng là có phần ***, hạ đẳng chính là hạ đẳng, cho dù quần áo mặc trên người có hoa lệ giả bộ là thượng lưu cao nhã, thì cũng không thể che giấu được nội tâm xấu xí."

Âu Dương Thụy tức giận, Hạ Tịch Nguyệt không ngờ Âu Dương Thụy lại nói lời như thế, trong lòng không khỏi bội phục anh. Bình thường là một tổng giám đốc luôn lạnh lùng ít nói, Âu Dương Thụy ban đầu không lên tiếng vì không muốn làm cho Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy khó chịu, một người là Ex-boyfriend, một là bạn tốt, đôi lại là bất luận kẻ nào cũng không chịu được. Anh không biết bảo bối nhà anh đã trải qua cuộc sống như thế nào lại có thể tự tin đứng ở trước mặt bọn họ nói chuyện như vậy, anh đau lòng, bảo bối nhà anh nên ở dưới một cánh chim an toàn mà lớn lên. Chứ không phải ngày ngày đối mặt với bọn người xấu xí, bẩn thỉu kia.

"Hạ Tịch Nguyệt đây là tiểu bạch kiểm của cô sao? Thật đúng là thâm tình, Hạ Tịch Nguyệt cô đúng là đồ hồ ly tinh, quyến rũ Hi Triết rồi sau đó quyến rũ người khác, cô đúng là kỹ nữ."

Lâm Hình Nhân nghe Âu Dương Thụy nói như vậy không khỏi tức giận, chỉ vào Hạ Tịch Nguyệt mắng to.

"Ba" Chỉ nghe thấy Lâm Hình Nhân kêu to.

"A ——"

"Tôi không thích người khác dùng tay chỉ cô ấy."

Âu Dương Thụy hung dữ tức giận tới cực điểm, giống như anh không thích một thứ gì đó thì làm cho nó biến mất. Lâm Hình Nhân nghe lời nói của Âu Dương Thụy thấy tay của mình bị đau, khóc lớn lên.

"Hi Triết, thật là đau."

"Anh là ai, có tư cách gì quản chuyện của chúng tôi?"

Quan Hi Triết đi tới trước mặt Lâm Hình Nhân, nhìn thấy sắc mặt choáng váng của Lâm Hình Nhân, tức giận nói.

"Tôi là ai, anh còn chưa có đủ tư cách để biết đến, đừng để cho tôi gặp lại người phụ nữ đã khi dễ người phụ nữ của tôi, nên không lần tới sẽ không đơn giản như vậy, cái tay sẽ không còn lành lặn như thế."

Lâm Hình Nhân nghe được lời của Âu Dương Thụy thì quên mất khóc toàn thân rét run. Nhìn Quan Hi Triết và Lâm Hình Nhân, cả người Âu Dương Thụy toát ra lãnh khí, ánh mắt sắc như dao bắn tới.

Quan Hi Triết nhìn thấy ánh mắt của Âu Dương Thụy, làm hắn kinh người, cái loại cảm giác như tử thần đang ở gần, rất mãnh liệt. Quan Hi Triết nhìn tay của Lâm Hình Nhân muốn nhanh một chút đi bệnh viện, kéo Lâm Hình Nhân đi không quay đầu lại.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Quan Hi Triết nắm chặt tay Hình Nhi, tâm hoàn toàn chết. Xách váy dài đi tới trước mặt Âu Dương Thụy, hốc mắt hồng hồng, giọng khàn khàn. "Cảm ơn anh"

“Mắt nhìn người của em trước kia thật tệ.”

Âu Dương Thụy nửa thật nửa đùa nói với cô, biết tâm tình Hạ Tịch Nguyệt không vui nên muốn trêu cô để cô vui vẻ.

“Ha ha, anh nói rất đúng, mắt của tôi thật kém, đi, để cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi xả hận, tôi mời anh đi uống rượu.”

Hạ Tịch Nguyệt kéo tay Âu Dương Thụy đi ra ngoài, cô hôm nay chính là muốn say một lần.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Quan Hi Triết tự thuật

Tôi là Quan Hi Triết, năm nay 23 tuổi mới vừa tốt nghiệp đại học. Tôi lớn lên ở một thị trấn nhỏ, cha tôi là người nuôi tôi lớn lên, cho tôi đi học để thi đậu đại học. Mẹ tôi vào lúc tôi 3 tuổi đã vì nghèo khó mà bỏ theo người có tiền. Khi đó tôi rất thống hận người có tiền. Cha làm việc tại công trường, hàng ngày khuâng vác đá để kiếm tiền nuôi tôi lớn, từ đó về sau tôi thể tương lai của tôi nhất định phải có tiền đồ, để cho cha được sống cuộc sống an nhàn.

Hình Nhi cùng tôi lớn lên bên nhau từ nhỏ, chúng tôi là thanh mai trúc mã, vui vẻ ở cùng nhau, lúc còn học đại học, chúng tôi muốn tìm một công ty tốt để thực tập nhưng thực tế tàn khốc kia, bọn người thành phố ấy xem thường chúng tôi- những người ở thị trấn nhỏ, mà gia cảnh nhà tôi chẳng có gì, vô luận thành tích học tập ở trường của chúng tôi có tốt đến đâu thì bọn họ cũng không muốn chúng tôi.

Từ đó trở đi tôi biết quyền lợi rất quan trọng. Nhưng khi đó tôi không để cho quyền lực làm mình lạc lối. Thời điểm quen biết Hạ Tịch Nguyệt là lúc học năm 2 đại học, khi đó tôi và Hình Nhi cùng đi đến phòng ăn để ăn cơm trưa, mà Hạ Tịch Nguyệt giống như một công chúa được nhiều người vây quanh dẫn vào một phòng ăn riêng có đầu bếp năm sao làm cho cô ấy ăn.

“Có gì đặc biệt hơn người chứ, một ngày nào đó để cho cô ta ném thứ tư vị từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục.” Lâm Hình Nhân tức giận nói.

Mà tôi biết đó là do Hình Nhi ghen tị với Hạ Tịch Nguyệt có thân thế tốt hơn mình, mà cô ấy lại không có. Sau đó Hình Nhi lại nói với tôi:

“Hay là anh theo đuổi cô ta thử đi, sau đó kết hôn với cô ta rồi ly hôn như vậy chúng ta có thể lấy được một nửa tài sản rồi, như vậy anh cũng không cần phấn đấu 20 năm.”

Tôi cũng không biết tôi vì cái gì mà đồng ý với Hình Nhi. Có lẽ tiền bạc che mắt tôi rồi. Tôi bắt đầu điều tra tất cả về Hạ Tịch Nguyệt, tôi biết mỗi ngày cô ta đều đi khiêu vũ, thế nên mỗi ngày tôi đều chờ đợi cô ta, tôi chính là đợi cơ hội để đến gần cô ta, cơ hội đó cuối cùng cũng đến.

Một ngày mưa kia nhìn cô một mình ở trong phòng học khiêu vũ, tôi lấy một cái dù đưa tới cho cô ấy.

“Cho cô mượn này.”

Hạ Tịch Nguyệt ngẩng đầu lên dùng đôi mắt to trong veo như nước của mình nhìn vào tôi:

“Cảm ơn, không cần đâu, lát nữa tài xế của tôi sẽ đến đón.”

Có lẽ cô ấy coi tôi là những tên lưu manh có ý đến gần mình, cho nên cự tuyệt tôi. Nhưng tôi cố nhét cái dù vào trong tay cô ấy, tôi bất chấp mưa to chạy đi về kí túc xá mà không quay đầu lại.

Đêm đó tôi ngã bệnh, bệnh khá nghiêm trọng, Hình Nhi không ngại vất vả chăm sóc tôi một tuần lễ, nói tôi sao lại ngốc như vậy, mưa lớn thì chờ mưa tạnh rồi về không được sao. Mà tôi không nói lời nào. Tôi không có nói với Hình Nhi là tôi đã đưa dù cho Hạ Tịch Nguyệt. Tôi cũng không biết tại sao mình lại không nói với Hình Nhi. Có lẽ tôi muốn giữ lại cho riêng mình về cuộc gặp gỡ tốt đẹp kia của mình với Hạ Tịch Nguyệt. Sau một tuần đó, tôi trở lại trường học, Hạ Tịch Nguyệt tới tìm tôi:

“Tôi tìm anh một tuần rồi, thế nào cũng không thấy anh.”

“À, vậy sao! Tìm tôi có việc ư? Nhà tôi có chuyện nên tôi phải về một chuyến.”

Biết cô ấy tìm tôi một tuần trong lòng tôi rất hưng phấn. Tôi không có nói cho cô ấy biết tôi bị cảm, không muốn cho cô ấy áy náy trong lòng.

“À, là như vậy. Không có chuyện gì, là tôi chỉ muốn trả lại dù cho anh.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền đem cái dù đưa cho tôi, từ đó về sau, tôi mãnh liệt theo đuổi Hạ Tịch Nguyệt, sau khi chúng tôi ở cùng một chỗ thì Hạ Tịch Nguyệt nói với tôi:

“Anh thật là ngốc, em chưa bao giờ gặp người ngốc như anh, trừ cha của em ra anh là người đàn ông tồi tệ nhất với em nhất.”

Tôi nhìn cô ấy cười, không nói lời nào, trong lòng lại nghĩ ‘tôi có mục đích nên mới đến gần cô mà thôi.’

Sau đó, Hình Nhi biết chúng tôi ở chung một chỗ, tôi giới thiệu cô ấy với Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt rất đơn thuần, được cha cô bảo vệ rất tốt, tôi nói Hình Nhi và tôi là hàng xóm của nhau, cô ấy liền không nghi ngờ, đối với Hình Nhi thân nhau như diêm tốt. Từ đó về sau 2 người thành 3 người, mà Hạ Tịch Nguyệt chưa từng hoài nghi tôi cùng Hình Nhi có quan hệ với nhau. Cứ như vậy chúng tôi bên nhau 2 năm, sau khi tôi gần tốt nghiệp, tôi muốn nói với Hạ Tịch Nguyệt, tôi muốn tìm một công ty thực tập, Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói:

“Anh tới công ty của cha em đi.”

Tôi nói: “Như vậy sao được, người khác sẽ đặt điều.”

Thật ra thì tôi muốn đi đến công ty của cha cô ấy, chẳng qua là làm bộ từ chối mà thôi.

“Sao lại không được, ai dám nói xấu, em bảo cha khai trừ người đó.” Hạ Tịch Nguyệt bá đạo nói.

“Anh tới nay về cùng em đi, gặp mặt cha em, chúng ta yêu nhau 2 năm rồi, em muốn giới thiệu anh với cha một chút.”

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói, tôi muốn cự tuyệt nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cười tươi tôi không đành lòng từ chối, không thể làm khác hơn là đồng ý. Tôi mua rất nhiều quà cùng Hạ Tịch Nguyệt về nhà cô ấy.

Cha của cô ấy từ lúc đầu tiên nhìn thấy tôi liền xem thường tôi... tôi biết, ông ta nhất định cho là tôi có mục đích đến gần con gái ông ấy, trên thực tế tôi xác định là tôi ở cạnh Hạ Tịch Nguyệt là có mục đích, lúc ăn cơm, Hạ Tịch Nguyệt nói để cho tôi đi tới công ty thực tập, cha của cô ấy lại từ chối.

“Để cha xem thử, công ty có thiếu vị trí nào không rồi nói.”

Tôi biết rõ cha của cô ấy cự tuyệt, trong không khí ăn cơm ngột ngạt như vậy tôi nói có chuyện cần đi trước. Ngày thứ hai, Hạ Tịch Nguyệt đã nói cha của cô đồng ý cho tôi đến công ty thực tập, chỉ là muốn làm từ thấp lên. Tôi cười nói:

"Không sao, dù sao anh cũng chỉ là đi học kinh nghiệm."

Tôi biết rõ nhất định là Hạ Tịch Nguyệt tới qua đã nói gì đó để cho cha của cô đồng ý cho tôi thực tập ở công ty.

Tôi thực tập ở công ty nhà cô ấy nửa năm, là một nhân viên nhỏ, vô luận tôi có đưa ra những phương án hoàn mỹ cỡ nào thì cha của cô không áp dụng, tôi biết ông ấy đề phòng tôi, cho nên tôi lên bắt đầu theo dõi tình hình vận hành công ty, lên liên lạc với các cổ đông, nghĩ tìm một cơ hội để mình lên chức.

Sau đó cha tôi bị thương ở công trường rất nghiêm trọng, cần chi phí phẫu thuật 100 vạn, 100 vạn đối với một nhân viên nhỏ như tôi thật là một số tiền khổng lồ, tôi đang rầu rĩ thì Hình Nhi gọi điện cho tôi:

"Cha mẹ Hạ Tịch Nguyệt tai nạn xe cộ qua đời."

Tôi vừa nghe được tin đó thì khiếp sợ, nhưng lại nghĩ cơ hội của tôi đã đến, ngay lúc đó tôi bị tiền bạc che mắt, căn bản không suy tính Hạ Tịch Nguyệt vừa mất cha mẹ, tôi vội vàng đón xe về thành phố A, bởi vì tôi giỏi mô phạm chữ của người khác nên tôi bắt chước chữ kí của cha Hạ Tịch Nguyệt để sửa di chúc.

Tôi biết rõ Hạ Tịch Nguyệt sẽ đi tìm tôi, mà tôi không muốn lừa gạt nữa, cho nên tôi cố ý để cho cô ấy biết tôi cùng Hình Nhi ở cùng nhau. Sau đó tôi đuổi cô ấy khỏi nhà, tôi cũng không hiểu mình nữa, sao lại tàn nhẫn như vậy với cô ấy.

Có lẽ tôi muốn xóa bỏ sự thuần khiết của cô ấy, tôi muốn cho cô ấy biết thế giới này bản thủ ra sao. Tôi đi ra biệt thự thì nghe cô ấy lớn tiếng nói lại, một ngày nào đó sẽ cướp lại những gì của cô ấy thì lòng tôi đột nhiên thấy đau đớn, khi đó tôi không có ý thức được tôi đã sớm yêu cô gái kiêu ngạo đơn thuần đó. Có thể là lần đầu tiên nhìn thấy đã yêu. Nhưng đến khi tôi ý thức được thì mọi thứ đã chậm.

Sau khi Hạ Tịch Nguyệt dọn ra khỏi biệt thự cứ như vậy 2 tháng không gặp nhau rồi.

Lúc gặp lại nhau là sinh nhật của Hình Nhi, vì Hình Nhi đeo bám dai dẳng nên tôi đồng ý đi dạo phố với cô ấy, đi tới cửa hàng đó nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt ở trước gương lớn, tôi không khỏi ngây người, cô vẫn xinh đẹp như vậy, cao quý như vậy, chỉ là những điều này không thuộc về mình nữa, nghe Hình Nhi nói, cô ấy không bao giờ thuộc về tôi nữa, tâm tôi đau đớn, đi theo Hình Nhi đi vào, nghe được lời nói chanh chua của Hình Nhi, tôi nhủ mấy, Hình Nhi lúc nào lại trở nên như vậy, ngày trước một Hình Nhi cô gần vờn lên đã không còn, bây giờ chỉ là một người thích mua những thứ xa xỉ.

Nghe Hạ Tịch Nguyệt nói mình là chó, tim tôi đau đớn, tại sao cô có thể vứt bỏ quá khứ của bọn họ, giờ khắc đó tôi ý thức được, tôi yêu Hạ Tịch Nguyệt nhưng tôi biết tôi đã tổn thương cô, tôi không có cơ hội, liền đưa Hình Nhi đi, nhưng cô ấy lại không chịu đi, chọc giận tới người đàn ông bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt sau đó lại bị thương.

Từ lúc lần đầu nhìn thấy người đàn ông bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt thì tôi rất ghen tỵ, tôi biết rõ người đàn ông kia mạnh hơn tôi, nhìn thấy bộ dạng khổ sở của Hình Nhi, tôi muốn hỏi quan hệ của bọn họ là như thế nào. Nhưng người đàn ông kia lại nói Hạ Tịch Nguyệt là người phụ nữ của anh ta mà Hạ Tịch Nguyệt lại không có phản bác, tại sao cô ấy có thể tìm người đàn ông khác nhanh như vậy, mặc dù là do tôi tổn thương cô ấy trước. Cho nên tôi tức

giật kéo Hình Nhi rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Say rượu (1)

Hạ Tịch Nguyệt đứng đây muốn kéo Âu Dương Thụy đi ra ngoài.

“Không thay y phục ra chẳng lẽ em muốn mặc trang phục dạ hội đi sao?”

Âu Dương Thụy cười nói.

“A, đúng nha, tôi quên.”

Hạ Tịch Nguyệt vội vàng thay ra, sau đó đi ra ngoài. Đi tới quán rượu “Tôn Hoàng” sang trọng nhất ở thành A, thật ra thì Tôn Hoàng cũng thuộc loại hội sở thương vụ, Hạ Tịch Nguyệt xuống xe ngừng đầu nhìn quán rượu trước mắt, cảm giác mình thật nhỏ bé, quay đầu cười với Âu Dương Thụy.

“Đã nói rồi nhé, tôi mời, anh tính tiền.”

Bởi vì Tôn Hoàng quá mắc, cô không trả nổi, cô cũng không biết sao Âu Dương Thụy lại đưa cô đến đây. Âu Dương Thụy cười cười không nói lời nào, anh cũng không có thói quen để phụ nữ mời, dắt tay Hạ Tịch Nguyệt tiến vào.

“Thụy thiếu, buổi tối vui vẻ.”

Người đứng ở cửa thấy Âu Dương Thụy vội vàng cười chào hỏi, Âu Dương Thụy không nói gì mang theo Hạ Tịch Nguyệt đi vào, dọc đường đi đều là người chào hỏi Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt buồn bực nói:

“Không phải anh là ông chủ nơi này chứ?”

“Không phải, tôi chỉ có cổ phần ở đây mà thôi.”

Âu Dương Thụy cười đáp, Âu Dương Thụy không nói cho cô biết đây là sản nghiệp của tập đoàn Âu Dương. Sau đó đưa Hạ Tịch Nguyệt đi tới thanh máy lên lầu 1, kết cấu của Tôn Hoàng là một sảnh lớn, lầu 2 trở lên là để cho khách dừng chân, lầu 1 là quầy rượu. Dẫn Hạ Tịch Nguyệt đi tới lầu 1, Hạ Tịch Nguyệt chỉ nghe thấy tiếng nhạc rất lớn, phần lớn nam nữ đang nhảy ở sàn nhảy, cũng có ngồi trên sofa uống rượu, còn trải miên trên đó, thấy cảnh tượng như vậy mặt Hạ Tịch Nguyệt đỏ lên.

Hạ Tịch Nguyệt lần đầu tiên tới quầy rượu, trước kia vì cha quản cô rất nghiêm cho nên chưa tới quán rượu bao giờ. Âu Dương Thụy định đưa Hạ Tịch Nguyệt tới phòng riêng nhưng Hạ Tịch Nguyệt lại muốn ngồi ở quầy bar. Đi tới quầy rượu, Hạ Tịch Nguyệt nói:

"Cho tôi một ly rượu mạnh nhất."

Hạ Tịch Nguyệt hướng về phía người pha rượu nói. Cô hôm nay chính là muốn phóng túng mình một lần.

“Em rất có năng lực uống!”

Âu Dương Thụy nhìn tư thái Hạ Tịch Nguyệt cho là cô rất có năng lực uống rượu.

"Đó là đương nhiên."

Hạ Tịch Nguyệt thuận miệng nói. Bởi vì cô cũng không biết cô có thể uống hay không, cô tới bây giờ chưa từng uống rượu. Chỉ chốc lát người pha rượu đã đem rượu mạnh nhất lên- rượu Liệt Diễm, đưa tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt, Liệt Diễm là hỗn hợp do 12 loại rượu pha chung với nhau, bên trong có rượu đỏ, rượu trắng, độ tinh khiết tương đối cao. Hạ Tịch Nguyệt nhìn ly rượu màu hồng trước mặt bụng lên uống một hớp.

"Thật là cay."

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng hét lên. Thế nào cay như vậy, đầu lưỡi cay đã tê rần. Hạ Tịch Nguyệt không khỏi lè lưỡi ra lấy hơi thở. Âu Dương Thụy nhìn bộ dáng khả ái của Hạ Tịch Nguyệt liền nở nụ cười.

Hạ Tịch Nguyệt chịu đựng đầu lưỡi đau rát giữa đầu uống hết một hơi xuống. Uống xong đầu cô cảm giác choáng váng, không để ý tới nó, cô liền kéo Âu Dương Thụy đi vào sàn nhảy, Hạ Tịch Nguyệt dù sao cũng đã học nhảy, khi đi tới sàn nhảy, cô tận tình lắc hông của mình, giống như phát tiết tất cả không vui của mình ra bên ngoài, không để ý tới ánh mắt của người khác, Hạ Tịch Nguyệt nhiệt tình đưa người, hấp dẫn nhiều ánh mắt của đàn ông xung quanh, Âu Dương Thụy nhìn thấy người đàn ông khác nhìn chằm chằm Hạ Tịch Nguyệt, phát ra ánh mắt như sói, toàn thân tỏa ra sát khí, lôi Hạ

Tịch Nguyệt đi khỏi sàn nhảy trở lại quầy rượu.

“Làm gì vậy? Người ta còn chưa nhảy đủ mà?” Hạ Tịch Nguyệt tức giận kêu la.

“Tôi sợ em nhảy mệt nên để em nghỉ ngơi một chút.”

Âu Dương Thụy dịu dàng nói, Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới Âu Dương Thụy gọi tiếp một ly Liệt Diễm nữa, Hạ Tịch Nguyệt nâng chén uống, vì uống quá nhanh nên Hạ Tịch Nguyệt ho khan. Âu Dương Thụy vội vàng vuốt lưng cô, anh biết hôm nay tâm tình cô không tốt cần phải giải tỏa, cho nên không có can cô uống rượu mạnh như vậy.

Không biết có phải do rượu mạnh hay do đau đớn trong lòng mà Hạ Tịch Nguyệt khóc, Âu Dương Thụy nhìn bộ dạng đau lòng của cô. “Tại sao anh ta lại đối với tôi như vậy, anh nói đi tôi có chỗ nào không tốt?”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong lại khóc thút thít. Âu Dương Thụy biết Hạ Tịch Nguyệt uống say, nhìn bộ dạng khổ sở của cô, Âu Dương Thụy thề trong lòng:

“Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng anh để cho bảo bối của anh vì người đàn ông khác mà khóc.”

Hạ Tịch Nguyệt say, vừa khóc vừa gào như một đứa trẻ, chốc lát lại muốn ca hát, rồi lại muốn khiêu vũ, sau đó quay ra uống rượu, Âu Dương Thụy bắt đầu đỡ, cố gắng Hạ Tịch Nguyệt đi tới lầu 5, lầu 5 của Tôn Hoàng là dành cho khách nghỉ ngơi. Đi tới trước cửa phòng, Âu Dương Thụy một tay ôm Hạ Tịch Nguyệt một tay cầm thẻ quẹt cửa phòng mở ra, nhưng khi Hạ Tịch Nguyệt say giống như con cá chạch lộn xộn, thân thể mềm nhũn làm loạn trên người Âu Dương Thụy, điều này không khỏi làm cho Âu Dương Thụy sinh ra phản ứng sinh lý.

Âu Dương Thụy thắm máng một tiếng, sau đó lớn tiếng quát lớn cô:

"An tĩnh một chút, chớ lộn xộn."

Hạ Tịch Nguyệt nghe Âu Dương Thụy lớn tiếng như vậy nói chuyện với cô, ngẩng đầu lên mở mắt con ngươi to trong veo như nước, lớn tiếng kêu la:

“Anh là người xấu, anh là người xấu, anh hung dữ với tôi, anh hung dữ với tôi. tôi không để ý đến anh nữa.”

Giọng nói đầy nũng nịu của Hạ Tịch Nguyệt, nghe được âm thanh này của cô, Âu Dương Thụy cảm giác xương cốt cả người nhũn ra, vội vàng dụ dỗ cô:

"Được, được, anh là người xấu, Nguyệt Nguyệt ngoan, Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn, anh sẽ dẫn em đi chơi có được hay không?"

Không có biện pháp nào, Hạ Tịch Nguyệt say nên Âu Dương Thụy chỉ có thể gạt cô như vậy.

"Có thật không, Nguyệt Nguyệt sẽ ngoan ngoãn."

Hạ Tịch Nguyệt liền ngoan ngoãn không động đậy trong ngực của Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của Hạ Tịch Nguyệt, trong lòng lại suy nghĩ,

“Về sau nhất định không để cho Hạ Tịch Nguyệt uống rượu nếu uống thì phải uống cùng anh, bởi vì nếu ai nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô khi say rượu sẽ không nhịn được mà ăn cô mất.”

Đẩy cửa phòng đi vào, Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt đi đến giường nằm xuống, đắp kín chăn, mình thì vội vàng chạy đến phòng tắm, ôm Hạ Tịch Nguyệt lên lầu, toàn thân đầy mồ hôi. Hạ Tịch Nguyệt nằm ở trên giường cảm giác người như bị lửa đốt, đá chần ròi ra. Nhưng vẫn cảm giác nóng, đem cùi quần áo trên người ra, toàn thân chỉ còn lại cái quần lót và áo ngực. Âu Dương Thụy tắm xong đi ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, huyết dịch toàn thân như động lại, rõ ràng cảm thấy bộ phận nào đó trên thân thể của mình, khát vọng, nhìn không được đi tới bên giường đắp chăn lại cho Hạ Tịch Nguyệt, nhưng khi Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Âu Dương Thụy đi tới thì liền mạng ôm lấy hông của Âu Dương Thụy.

"Thụy Thụy, Thụy Thụy, em nóng quá, trên người anh thật mát."

Hạ Tịch Nguyệt nói đầy ngọt ngào. Âu Dương Thụy nghe tiếng kêu đầy ngọt ngào của Hạ Tịch Nguyệt, cảm giác bộ ngực mềm mại, máu trong người lại sôi trào, thân thể nhện tới cực điểm, theo ý nguyện của mình, tìm được cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Hạ Tịch Nguyệt hôn lên, Âu Dương Thụy hôn mãnh liệt, khiến Hạ Tịch Nguyệt nhất thời không tiếp nhận được, kêu lên một tiếng, mà một tiếng ‘ưm’ ở bên tai Âu Dương Thụy nghe như chất xúc tác, toàn thân sôi trào, hiện tại muốn đem cô ăn vào trong bụng. Đề lên thân thể của Hạ Tịch Nguyệt, vừa định chuẩn bị đi vào.

“Bảo bối, nhìn anh, nhìn người trên người em hiện tại là ai?”

Nhưng trả lời anh là một tiếng ngáy, nhìn Hạ Tịch Nguyệt ngủ say, Âu Dương Thụy sừng sốt sau đó nở nụ cười khổ:

“Thật đúng là một tiểu yêu tinh giày vò người khác”

Trêu đùa anh xong rồi, thời điểm máu chốt cô lại ngủ thiếp đi, một chút ý thức cũng không có, không biết bên cạnh cô đang có một con sói xám lớn muốn ăn thịt cô.

Thôi, thôi, cũng không cần gấp, về sau còn nhiều thời gian để bắt cô bồi thường tổn thất hôm nay. Âu Dương Thụy đứng dậy đắp chăn cho cô, anh không muốn trong tình huống cô không ý thức rõ này mà muốn cô, sau đó đi về phía phòng tắm, dùng nước lạnh dập lửa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Say rượu sau (2)

Ngày thứ hai, Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại.

"Đầu thật là đau! Uống rượu cảm giác chính là khổ sở, ai nói mượn rượu có thể tiêu sầu chứ, mẹ nó, chỉ toàn là nói xạo."

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng hồ hào, không khỏi nói thồ tục. Sau đó dùng tay gõ gõ vào đầu, cúi đầu để cho mình tỉnh táo chút.

"Đây là đâu?"

Nhìn thấy mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Sau đó chỉ nghe trong phong tắm truyền tới tiếng nước.

"Ào ào" "Ào ào"

"Không thể nào, say rượu mất lí trí, làm loạn, chuyện như vậy lại xảy ra ở trên người mình."

Nghĩ đến đây, Hạ Tịch Nguyệt lập tức vén chăn lên nhìn thân thể của mình.

"Cũng may quần áo vẫn còn nguyên."

Hạ Tịch Nguyệt lấy tay vỗ ngực an ủi mình nói. Nhưng ở nhìn kỹ quần áo không phải là của ngày hôm qua.

"A"

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng không nhịn được lệ rơi đầy mặt. Âu Dương Thụy dùng khăn lông vừa lau đầu bên trong phòng tắm đi ra, tối hôm qua ôm thân thể mềm mại ngủ một đêm, có thể ngủ được mới là lạ, ăn không được đúng là khổ sở, hại mình một buổi tối phải tắm nước lạnh, để khăn lông xuống đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt, cười nói:

"Em đã tỉnh? Đầu còn đau không? Anh đã kêu nhân viên phục vụ mang thuốc giải rượu và điểm tâm lên rồi."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy sững sốt một chút sau đó nói:

"Đây là đâu?"

"Phòng VIP lầu 5 Tôn Hoàng."

Âu Dương Thụy dịu dàng trả lời. Chỉ thấy Hạ Tịch Nguyệt rung mình cũng không nghe được âm thanh của anh, nói:

"Tối hôm qua, chúng ta không có xảy ra cái gì chứ?"

Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thụy, mặt đỏ nóng lên, ngượng ngùng nhỏ giọng hỏi.

Âu Dương Thụy không nghe được cô nói, nhưng nhìn bộ dạng của Hạ Tịch Nguyệt cũng biết cô đang suy nghĩ cái gì. Âu Dương Thụy nhất thời muốn trêu chọc cô, ai bảo tối hôm qua cô giầy vò anh cả đêm, nhìn không được phải trêu cô gái nhỏ này, cũng muốn xem thử phản ứng của cô như thế nào, nhếch miệng lên điềm đạm trả lời:

"Em nói thử xem?"

"Không thể nào, tôi một chút cảm giác cũng không có."

Hạ Tịch Nguyệt không tin lớn tiếng trả lời anh. Sau đó vén chăn sờ loạn trên giường, nhìn xung quanh.

"Em tìm cái gì? Âu Dương Thụy tò mò hỏi.

"Đừng âm ỉ, nếu như tối qua xảy ra cái gì như lời nói, đó là lần đầu tiên của tôi, tại sao tôi lại không thấy máu?"

Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới Âu Dương Thụy tiếp tục tìm, không bỏ qua cái gì. Âu Dương Thụy nghe Hạ Tịch Nguyệt nói là lần đầu tiên thì không

khỏi mở cờ trong bụng, anh không ngờ bảo bối của anh ở cùng Quan Hi Triết một chỗ 3 năm vẫn còn giữ thân, không ngờ tên tiểu tử Quan Hi Triết kia còn một chút quân tử, dựa vào đêm này về sau hành hạ hắn có thể xuống tay nhất điểm. Âu Dương Thụy nghĩ đi nghĩ lại cười ra tiếng. Hạ Tịch Nguyệt nghe thấy Âu Dương Thụy cười, cảm giác không giải thích được, nhũm mày hỏi:

"Anh cười cái gì?"

Âu Dương Thụy không trả lời Hạ Tịch Nguyệt, chỉ cười. Nhìn thấy Âu Dương Thụy vẫn còn cười, Hạ Tịch Nguyệt hậu tri hậu giác biết mình bị chơi xỏ, tức giận lấy một cái gối liền ném tới, hô to:

“Đồ vô lại, anh dám gạt tôi.”

Âu Dương Thụy bắt được cái gối, ngừng cười lại, cô làm bộ tức giận nói:

“Anh vô lại ư? Tôi hôm qua chính tên vô lại này ôm em vừa khóc vừa gào đi lên đây, sớm biết bị em mắng thế này, tôi qua anh nên để em một mình ở đó, tự sinh tự diệt đi.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Âu Dương Thụy giận thật, cảm giác mình có chút quá đáng, nói thế nào tối qua cũng là Âu Dương Thụy chăm sóc mình, nếu không phải là Âu Dương Thụy thì hậu quả thật không thể tưởng tượng rồi. Xuống giường đi tới trước mặt Âu Dương Thụy, lôi ống tay áo choàng tẩm của anh, giọng ngọt ngào nói:

“Thật xin lỗi anh, là tôi hiểu lầm anh...anh là đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, không so đo với tiểu nữ có được hay không? Cùng lắm thì tôi mời anh ăn cơm, coi như là bồi thường anh.”

Cô nghĩ Âu Dương Thụy là một người đàn ông chủ nghĩa như vậy sẽ không để cho phụ nữ mời ăn cơm, cho dù mời thì cũng là Âu Dương Thụy trả tiền. (chị này khôn nhen, toàn thấy mời mà anh trả tiền không à =))

Âu Dương Thụy nghe được giọng nói ngọt ngào của cô thì muốn lập tức tha thứ cho cô nhưng vì để bảo vệ lợi ích của mình, hỏi ngược lại cô:

"Thật sao?"

Âu Dương Thụy đòi nào lại để cho cô mời cơm. Cũng chỉ là vì sau lần ước hẹn nên lấy một cái cơ thôi. Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy không kiên trì nữa, lập tức khéo léo gạt đầu:

“Ừm, ừ, ừ”

Hạ Tịch Nguyệt không hề thấy Âu Dương Thụy lúc nghe cô nói như thế khỏe miệng anh nâng lên một nụ cười phúc hắc. Giống như đang nói ‘bảo bối còn không mau đến lấy lòng anh.’

“Nhưng mà quần áo của tôi là ai thay?”

Hạ Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thụy hỏi.

“Em cứ nói đi, đương nhiên là nhân viên phục vụ thay ra rồi, tối hôm qua em nôn đầy người, nôn cả trên người anh, toàn thân rất hôi, anh đương nhiên tìm người giúp em thay quần áo, đem đi giặt khô rồi, lát nữa họ sẽ mang tới.”

Chỉ thấy Âu Dương Thụy mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói với cô, dù sao cũng là do anh yêu mến cô nên mới nói láo, hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt đơn thuần đang mở to mắt, trong lòng có chút khâm trọng.

Tối hôm qua, anh cũng không muốn thay quần áo cho cô nhưng nhìn thân thể mềm mại ôn nhu trong ngực, hận không ăn được, cho là mặc quần áo có thể giảm bớt nỗi khổ sở của mình, cho nên mới mặc quần áo vào cho cô nhưng mặc rồi cũng không không chế được lòng anh muốn cô, chỉ có tắm nước lạnh thôi, cũng may thân thể anh khỏe mạnh không nhất định sẽ bị cảm. (chắc, anh phúc hắc, quá phúc hắc!!!)

"Có thật không?"

Hạ Tịch Nguyệt có chút không tin hỏi ngược lại, cô có cảm giác chuyện không phải như vậy, tối qua mặc dù uống thuốc nhưng vẫn còn chút ý thức, cô cảm giác trên người mình có bàn tay như lửa đốt vuốt ve mình, cô không phải mơ đến mộng xuân chứ, lác lác đầu không muốn, nghĩ đến thì đầu lại đau.

"Leng keng" "Leng keng"

Âu Dương Thụy còn đang suy nghĩ phải trả lời Hạ Tịch Nguyệt thế nào thì nghe được tiếng chuông cửa giống như cứu cánh anh, cười nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói:

“Có thể là người ta đưa thức ăn tới, em đi rửa mặt trước đi.”

Nói xong đi ra mở cửa, Hạ Tịch Nguyệt rửa mặt xong đã nhìn thấy trên bàn dọn ra thức ăn. Bởi vì sáng đã không ăn rồi cho nên ghép hai bữa ăn lại cùng nhau ăn.

"Trước tiên đem giải rượu thuốc uống đi."

Âu Dương Thụy đem thuốc đưa cho Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt nghe lời bưng lên uống, sau đó uống một ly nước lọc nữa. Uống xong cô không khỏi nhũn mày vì giống như ăn phải độc dược, rất khó chịu.

Từ nhỏ Hạ Tịch Nguyệt ghét nhất là uống thuốc, bởi vì do quá nhức đầu cho nên cô mới uống. Com nước xong, nhân viên phục vụ đưa quần áo đến, Hạ Tịch Nguyệt mặc vào, sau đó Âu Dương Thụy lái xe đưa cô về nhà để nghỉ ngơi thật tốt, giữ vững tinh thần ngày mai tham gia buổi yến hội.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Bữa tiệc (1)

Hạ Tịch Nguyệt về nhà liền ngã đầu đi nằm ngủ, ngủ suốt một buổi chiều.

Gần tối Âu Dương Thụy tới đón Hạ Tịch Nguyệt đến cửa hàng trang phục, Hạ Tịch Nguyệt mặc dạ phục vào, Lynda mang cô đi tới trước gương để làm tóc, Lynda khéo tay tạo một kiểu tóc xinh đẹp cho Hạ Tịch Nguyệt. Chỉ thấy Lynda giống như là pháp sư, đem mái tóc dài mềm mại của cô tóm gọn lên, sau đó dùng một cái kẹp thủy tinh màu tím đan vào tóc cô. Hạ Tịch Nguyệt trở thành một nữ vương cao quý không thể chạm tới.

Hạ Tịch Nguyệt xoay người nhìn thấy Âu Dương Thụy mặc dạ phục tối nay – là tây trang Armani màu trắng số lượng có hạn.

Loại tây trang số lượng có hạn này là dùng lông dê 12-13 micromet tỉ mỉ làm thành, nhìn bằng mắt thường thậm chí còn mỏng hơn so với lụa, là thiết kế rất đặc biệt, sợi tổng hợp từ Thụy Sĩ, nút cài là loại chất sừng cứng rắn nhất làm ra. Mà phối hợp bên trong tây trang là áo sơ mi thủ công như tơ lụa, giống như là cố ý phối hợp với trang phục của Hạ Tịch Nguyệt, áo sơ mi bên trong cũng là màu tím, Âu Dương Thụy không đeo cà vạt, chỉ thấy áo sơ mi bị còi ra hai nút, để lộ da thịt bên trong, chính là điểm hấp dẫn đầy mê hoặc.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Âu Dương Thụy như bạch mã hoàng tử trong đồng thoại, bước từ trong phòng thay quần áo đi ra, từng cử động rất cao quý, ưu nhã, tất cả đều toát lên vẻ cao quý, mỗi bước chân đều là vương giả. Hạ Tịch Nguyệt nhìn một chút như bị rơi vào mê hoặc, Âu Dương Thụy đi tới trước mặt cô cũng không biết, nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh ngẩn ngơ, bộ dạng làm người ta muốn trêu đùa.

“Ai da, bình tĩnh lại đi, nước miếng cũng chảy ra rồi, mau lau đi.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời nói của Âu Dương Thụy vội vàng trấn định mình lại, dùng tay lau miệng mình.

“Nào có nước miếng, anh đùa bọn tôi.” Hạ Tịch Nguyệt tức giận.

"Ha ha ha a ~."

Âu Dương Thụy nhìn dáng vẻ tức giận đầy khả ái của Hạ Tịch Nguyệt, cười to. Sau đó cong cánh tay của mình lên ý bảo Hạ Tịch Nguyệt khoác tay vào, vừa cười vừa nói:

“Chuẩn bị xong chưa công chúa điện hạ thân ái của anh?”

Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới Âu Dương Thụy nhạo báng, cười đem tay mình kéo cánh tay của anh, cũng theo Âu Dương Thụy nói tới:

“Xong rồi, hoàng tử đại nhân tôn quý của em”

Âu Dương Thụy mang theo Hạ Tịch Nguyệt đi tới xe Rolls-Royce trước mặt, tài xế lập tức xuống mở cửa xe, Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt ngồi vào sau xe, tài xế lập tức thả màn che xuống ngăn lại, người phía sau nói chuyện có thể nghe nhưng người phía trước không nghe được, có thể thông qua điện thoại chuyên dụng để thông báo với tài xế trước mặt.

Nhìn thấy màn ngăn hạ xuống, Hạ Tịch Nguyệt siết một góc quần áo, đơn độc ở cùng Âu Dương Thụy ở trong một không gian nhỏ hẹp khó tránh khỏi có chút khấn trương. Âu Dương Thụy nhìn thấy bộ dạng khấn trương của Hạ Tịch Nguyệt liền cười nói:

“Tôi hôm qua ở cùng, anh cũng không khấn trương, hôm nay ở cùng với anh lại khấn trương, tính khí phụ nữ thật như trời tháng sáu, nói thay đổi liền thay đổi ngay.”

“Ai, tôi... tôi không phải khấn trương, tôi chỉ là có chút khấn trương vì sắp gặp nhiều người thôi.” Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng phản bác.

Mặc dù cô là thiên kim của xã hội thượng lưu nhưng ít tham gia những bữa tiệc như thế, cha biết cô không thích, cũng không có ép cô. Bởi vì cô không chịu nổi những người thượng lưu ăn mặc cao quý tự cho là đúng kia, vụng trộm lên lút giao dịch bản thù, cho nên cô khinh thường những buổi tiệc như vậy, hôm nay là do Âu Dương Thụy kì nài cô đi, nếu không cô sẽ không đến đó.

"Khấn trương cái gì, em chỉ cần đứng ở bên cạnh anh là tốt rồi."

Âu Dương Thụy trấn tĩnh cô, anh cũng biết cô là công chúa thượng lưu, cũng ít tham gia yến hội như vậy.

Xe đi tới khu sang trọng của thành A, quán rượu “nguy nga lộng lẫy”, sảnh chính là nơi diễn ra tiệc. Xe Rolls-royce dừng ở trước cửa.

“Tiên sinh, đã đến.”

Tài xế chuyên nghiệp nói, sau đó đứng dậy xuống xe đi tới phía sau mở cửa cho Âu Dương Thụy xuống. Âu Dương Thụy bước xuống trước, sau đó đưa tay về phía xe, Hạ Tịch Nguyệt mỉm cười đưa tay mềm mại ra đặt trên tay Âu Dương Thụy, nhắc lần váy ra khỏi xe, nở nụ cười tự tin, cao quý ưu nhã bước cùng Âu Dương Thụy vào đại sảnh bữa tiệc.

Vừa bước vào đại sảnh, tất cả ánh đèn đều chiếu về phía họ, hai người chính là tiêu điểm của buổi dạ tiệc. Hạ Tịch Nguyệt dù sao cũng đã từng là người của xã hội thượng lưu, mọi cử động của cô đều toát lên nét cao quý điển nhã, đó là phong cách tỏa ra bên ngoài, người khác cũng không thể bắt chước.

Bữa tiệc hôm nay chủ yếu là tập đoàn Âu Dương đầu tư vào Chu thị, mở ra giai đoạn mới, hao tốn mười mấy triệu. Dĩ nhiên tập đoàn Âu Dương là nhà đầu tư lớn nhất.

“Chủ tịch Âu Dương, ngài đã tới.”

Chủ tịch Chu thị Chu Đông nhìn thấy Âu Dương Thụy, vội vàng bỏ lại những lão tổng của các công ty kia chạy tới chào hỏi. Âu Dương Thụy đích xác là một nhân vật làm việc rất nhanh gọn, hung hãn và chính xác, cũng không dài dòng dây dưa, ông rất tán thưởng đồng thời cũng rất kính sợ cậu ta, ở thành A không có mấy ai dám trêu vào cậu ta.

Dĩ nhiên cũng không có ai năng động như cậu ta, nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh không khỏi nhủ thầm, tin đồn rằng chủ tịch tập đoàn Âu Dương không gần nữ sắc, chưa từng thấy cậu ta xuất hiện ở dạ tiệc với bất kì người phụ nữ nào khác, hôm nay sao lại mang bạn gái tới. Thời điểm cậu ta đưa bạn gái đến thì có thể nói cậu ta không phải là Gay rồi, chân mày thoải mái dần ra, như vậy yên tâm đem con gái giới thiệu cho cậu ta. Ông tin rằng con gái mình với vẻ thủy mị của nó sẽ quyến rũ được người. Không sai, Chu Đông muốn con gái ông quyến rũ Âu Dương Thụy, từ đó có thể đề cho ông củng cố vị trí tại thành A này.

Chu Đông là một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, người hơi mập, không ai biết sau bộ mặt đó là một trái tim gian tà xảo trá. Nhưng mà ông không suy nghĩ một chút, nếu Âu Dương Thụy chưa bao giờ mang phụ nữ tới, hôm nay lại đi cùng người con gái kia nói lên người này rất quan trọng đối với anh. Phạm vào đại kị của anh kết quả ai cũng biết, chỉ là vì lợi ích che mờ nên Chu Đông không có nghĩ tới những điều này, trong lòng tính toán cuối cùng cũng làm cho vận mệnh mình trở nên bi thảm mà thôi.

“Ừ.”

Âu Dương Thụy chỉ gật đầu chào hỏi một tiếng, anh luôn luôn trầm mặc ít nói như thế. Nói anh cương quyết bướng bỉnh cũng được, nói anh lạnh lùng bạc tình cũng không sao, con người đều có tư cách này. Trừ lúc ở cùng Hạ Tịch Nguyệt, anh mới đem tất cả nhiệt tình của mình đề lên trên người cô. Những người khác anh không muốn nói chuyện quá nhiều.

Dọc theo đường đi tiến vào bữa tiệc đều là người chào hỏi Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu đi nâng lên $n+1$ lần nụ cười gượng gạo, nhìn bộ dáng mệt mỏi của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy không đành lòng, mang theo Hạ Tịch Nguyệt tới trước bàn tiệc, cười nói với cô:

“Anh còn mấy nhà đầu tư cần phải đi chào hỏi, biết em đã mệt mỏi, cũng chưa ăn tối, em ở đây ngoan ngoãn đợi anh ăn cái gì đó đi, không được chạy loạn, anh chào hỏi xong sẽ tới tìm em.”

Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết Hạ Tịch Nguyệt không thích những cảnh dối trá này cho nên mới đưa cô đến đây ăn chút gì đó.

“Tôi cũng không phải đứa trẻ 3 tuổi, sao có thể chạy loạn khắp nơi được chứ!”

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng bất mãn nhỏ nhỏ nói thầm, nhưng khi đối mặt Âu Dương Thụy thì cô mang theo khuôn mặt tươi cười rạng rỡ nhất, cô cũng không muốn theo anh khắp nơi bán rẻ nụ cười, bầm lông mày nói:

“Ừm, ừm... anh yên tâm đi, tôi sẽ ở chỗ này ngoan ngoãn đợi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 19: Bữa tiệc (hai)

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang hậm hực không được anh ngay lập tức biến mất trước mặt cô, cười cười đi ra ngoài. Nhìn Âu Dương Thụy xoay

người rời đi, Hạ Tịch Nguyệt lập tức nhìn về thức ăn ngon trên bàn. Cô buổi trưa ở khách sạn ăn rất ít vì rất nhức đầu, cơm tối chưa kịp ăn đã bị Âu Dương Thụy lôi đi hóa trang rồi, có thể nói cả ngày cô chưa ăn gì cả, bây giờ nhìn thấy thức ăn hai mắt sáng lên.

Bất chấp tất cả, Hạ Tịch Nguyệt giơ tay lên cầm muống húp canh, tưởng ăn không hề ưu nhã gì cả, cùng với quần áo cô đang mặc thật không hợp tí nào, nhất thời canh nóng làm cô sặc, Hạ Tịch Nguyệt vỗ vỗ bên ngực, tìm nước uống để ngăn cơn ho khan của mình lại. Chỉ thấy một ly nước trái cây xuất hiện trước mặt cô, Hạ Tịch Nguyệt cầm ly nước uống vào, thuận miệng nói:

"Cám ơn."

"Em vẫn như trước đây, nhìn thấy thức ăn mình thích thì ăn nhanh rồi để dành bị sặc."

Nghe được giọng nói này, cô cả đời này không bao giờ quên, không sai, anh ta là Quan Hi Triết.

"Tại sao là anh, còn có đừng nói trước kia của tôi. Tôi và anh từng có trước kia sao?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Quan Hi Triết, toàn thân như con mèo, giờ móng vuốt cứng rắn lên, tức giận nói. Sau đó xoay người đi, trong lòng lăm lăm, hẳn sẽ không đưa nước trái cây có độc chứ?! Quan Hi Triết lập tức bắt lấy cổ tay của Hạ Tịch Nguyệt:

"Đừng có như vậy được không?"

Quan Hi Triết cầu xin.

"Lúc các người phản bội tôi, cùng nhau âm mưu đoạt tài sản của tôi thì nên nghĩ đến hôm nay, anh còn muốn tôi đối với anh thế nào nữa?"

Hạ Tịch Nguyệt bởi vì tức giận, âm thanh trở nên bén nhọn nói đến.

"Nguyệt Nguyệt, anh sai lầm rồi, có thể cho anh cơ hội không?"

Âm thanh khàn khàn của Quan Hi Triết nói với cô, khi Hạ Tịch Nguyệt vừa vào cửa, Quan Hi Triết đã chú ý tới cô, nhìn thấy cô mới biết mình nhớ nhưng cô dường nào, mặc dù chỉ một ngày không thấy nhìn cô như con chim nhỏ nép vào bên cạnh Âu Dương Thụy, hẳn cầm ly rượu trong tay như muốn nghiền nát, hẳn biết hẳn ghen tị, hơn nữa là nỗi điên, phần tốt đẹp này từng thuộc về hẳn nhưng tự tay mình đẩy cô ra xa, chờ đến khi cô còn ở một mình, Quan Hi Triết không muốn chờ đợi nữa đi tới bên cạnh cô, nhìn cô giống như trước kia ăn rất gấp gáp, sợ cô sặc, liền cầm một ly nước tới.

"Anh có thể làm cho cha mẹ tôi sống lại sao? Không thể đúng không, giống như tôi vĩnh viễn không tha cho các người. Còn nữa, vợ chưa cưới của anh đâu rồi, Quan tiên sinh như vậy là không tốt."

Hạ Tịch Nguyệt giận vừa cười vừa nói, không ngờ cô lại quen biết một người không biết xấu hổ như vậy.

"Chỉ cần em chịu tha thứ cho anh, cô ấy không phải là vấn đề."

Quan Hi Triết vui mừng nói, hẳn cho là Hạ Tịch Nguyệt đang ghen, cô ăn dám thể hiện cô còn để ý tới hẳn không phải sao?

"Ha ha ha a ~~, được, chỉ cần anh đem công ty trả lại cho tôi, tôi có thể suy nghĩ cho anh một cơ hội, thế nào?" Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

"Anh,"

Quan Hi Triết do dự, hẳn không phải không nghĩ tới trả lại công ty cho cô, nhưng nếu không trả công ty cho cô thì cách thức duy nhất để nói hai người lại cũng không có, có lẽ bởi vì hẳn vừa mới đứng ở trên đỉnh núi quyền lợi, nếu mất đi tất cả hẳn không cam tâm, có lẽ hẳn không chịu nổi tiền tài che mắt cho nên tìm lí do viện cớ cho mình mà thôi. Hạ Tịch Nguyệt nhìn bộ dạng do dự của anh ta, hoàn toàn thất vọng, không khỏi cười.

"Xem đi, đây chính là anh, quyền lực tiền bạc và phụ nữ, anh vĩnh viễn chọn tiền, Hạ Tịch Nguyệt tôi không cần người đàn ông mãi mãi chỉ coi trọng tiền bạc hơn người phụ nữ của mình."

Hạ Tịch Nguyệt nói đầy châm chọc, cô không hiểu ban đầu tại sao lại coi trọng người đàn ông ham vinh hoa này, dẫn đến dẫn sói vào nhà.

Mà khi Âu Dương Thụy rời khỏi Hạ Tịch Nguyệt, Chu Đông liền dẫn con gái của mình tới chào hỏi.

"Chủ tịch Âu Dương, đây là con gái của tôi, Chu Vinh Vinh, Vinh Vinh còn không mau tới chào chủ tịch Âu Dương đi."

Chu Vinh Vinh năm nay 24 tuổi, mới du học từ nước ngoài trở về, đáng đáp vẫn được coi là hoa nhường nguyệt then, vốn hôm nay cha cô muốn cô đến quyến rũ Âu Dương Thụy, ban đầu cô không muốn, cô nghĩ rằng người quản lí một tập đoàn như vậy, nói thế nào cũng phải bốn đến năm mươi tuổi nhưng vừa vào đại sảnh không tự chủ được bị anh hấp dẫn, cho dù anh không phải là tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương thì cũng sẽ là một người bạn giường rất tốt. Bây giờ nghe cha giới thiệu anh là tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương thì càng thêm vui vẻ, vội vàng cố tỏ xấu hổ chào hỏi:

"Xin chào, tổng giám đốc Âu Dương, tôi là Chu Vinh vinh."

Chu Vinh vinh đưa tay ra.

"Ừ."

Âu Dương Thụy đơn giản chào hỏi, sau đó ngẩng đầu uống một hớp rượu đỏ, nhìn lên tay trước mặt một chút, ý nghĩ muốn nắm lấy cũng không có, chuyện cười, nhưng anh có tính thích sạch sẽ, không phải tay bảo bối của nhà anh, bất kì tay của người phụ nữ nào nắm lấy cũng làm anh buồn nôn.

Chu Vinh Vinh nhìn Âu Dương Thụy không có ý muốn bắt tay, không có cảm giác lúng túng ngược lại dâng lên ý chinh phục rất mạnh. Một người đàn ông bước bình cương quyết như vậy, để tự mình chinh phục, những chị em của cô ngoài kia sẽ ghen tị chết đi. Chu Vinh Vinh thầm nghĩ trong lòng.

Âu Dương Thụy mặc dù đang nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn luôn đang nhìn Hạ Tịch Nguyệt, nhìn Quan Hi Triết lại chạy đi quấy rầy bảo bối của mình, toàn thân không chỉ có phát ra sát khí nồng đậm, đứng đây không để ý tới vẫn còn ở tự thuyết tự thoại của Chu tiểu thư, liền hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt đi tới.

Chu Vinh Vinh nhìn thấy Âu Dương Thụy đi tới chỗ người phụ nữ mặc dạ phục màu tím, giận dữ trong lòng, ánh mắt ác độc như đang nói: "Người dám ngăn cản tôi quyến rũ Âu Dương Thụy sẽ phải chết." (con mẹ này điên thấy gồm!)

Lâm Hình Nhân đang ở bên này chào hỏi mấy vị phu nhân thượng lưu, muốn làm thân với họ, trên tay còn quấn băng gạc, Quan Hi Triết không muốn đưa cô đi cùng, nhưng Lâm Hình Nhân kiên trì muốn tới, không quan tâm tay đau. Cô vất vả lắm mới lấy đi vinh hoa phú quý của người khác, cô không muốn sống cuộc sống không có tiền đồ nữa, cho nên phải nghe lời Quan Hi Triết. Nói chuyện cùng những vị phu nhân đã lâu, nhìn thấy Quan Hi Triết nói chuyện cùng Hạ Tịch Nguyệt, nhìn bộ dạng hèn mọn cầu xin của anh ta, tức giận, nâng váy đi đến chỗ của Quan Hi Triết.

Nghe được bọn họ nói chuyện, không lí trí níu cánh tay Hạ Tịch Nguyệt lại, không quản cánh tay bị thương, tát Hạ Tịch Nguyệt một cái. Hạ Tịch Nguyệt đưa lưng về phía Lâm Hình Nhân nên không biết cô ta đến, không đề phòng bị tát vào mặt một cái. Mà Quan Hi Triết nhìn thấy Lâm Hình Nhân còn chưa kịp can thì Hạ Tịch Nguyệt bị đánh.

"Nguyệt Nguyệt, em có sao không?"

Quan Hi Triết lập tức quan tâm hỏi. Hạ Tịch Nguyệt hất tay Quan Hi Triết ra, không quan tâm đau đớn ở mặt tát lại Lâm Hình Nhân một cái. Cho tới bây giờ không có ai dám đánh Hạ Tịch Nguyệt cô, con cọp không thể hiện cái uy của nó người ta sẽ cho là HelloKitty

(=))))) em lạy chị, cọp mà ra thành mèo hellokitty thì em đây cũng phục chị luôn.)

Lâm Hình Nhân không dám tin trọn to hai mắt, cô không ngờ Hạ Tịch Nguyệt động thủ đánh cô ta, ở trong mắt cô, Hạ Tịch Nguyệt là người rất dễ khi dễ. Cô ta bùm mặt quát lớn:

"Cô quyến rũ vị hôn phu của tôi, bây giờ còn đánh tôi, các người nói xem còn thiên lý không?"

Nói xong thì gào khóc, thật ra muốn lôi kéo sự chú ý của mọi người tới đây. Hạ Tịch Nguyệt nhìn Lâm Hình Nhân thì nở nụ cười rục rờ, các người đã không biết xấu hổ như vậy thì tôi cũng không cần nể mặt các người nữa, phản bác lại:

"Các người thật đúng là một đôi cầu nam nữ ông trời tác hợp, gặp qua không biết bao nhiêu người xấu hổ nhưng chưa thấy ai không biết xấu hổ như các người, rốt cuộc là ai quyến rũ ai, vị hôn phu của cô chắc biết rõ, tôi không nói thì đừng cho Hạ Tịch Nguyệt tôi là dễ bắt nạt."

"Cô nói vậy, tôi cùng Quan Hi Triết là thanh mai trúc mã, chúng tôi thật lòng yêu nhau, là cô chia rẽ chúng tôi, là cô quyến rũ anh ấy. Quyến rũ không được thì hãm hại tôi, mọi người xem tay tôi chính là chứng cứ."

Lâm Hình Nhân ngụy biện. Nói xong đưa cánh tay bị quấn băng gạc cho mọi người nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 20: Bữa tiệc (ba)

Mà khi Hạ Tịch Nguyệt nghe Lâm Hình Nhân nói như vậy, giống như đang nghe chuyện cười, cười đến run rẩy cả người, khinh bỉ nói:

"Là anh ta, tôi đi quyến rũ anh ta sao, cho không tôi cũng không cần, loại người vì tiền mà bán bạn gái của mình, cô thấy Hạ Tịch Nguyệt tôi cần sao, cần thật một ngày nào đó, cô bị anh ta đưa lên giường một người đàn ông nào đó ngủ cũng không chừng, giúp anh ta có cơ hội kiểm tiền."

"Cô nói káo."

Lâm Hình Nhân nổi điên giống như chó điên, nhào qua phía Hạ Tịch Nguyệt. Âu Dương Thụy chạy tới, thấy Lâm Hình Nhân như người điên đáng về phía Hạ Tịch Nguyệt, không vui, bắt lấy tay của Lâm Hình Nhân, lạnh giọng nói:

"Lần trước đã cảnh cáo cô, không được chọc giận cô ấy nữa, xem ra dạy dỗ lần trước đối với cô là chưa đủ, cái tay này chỉ về phía cô ấy, lúc này lại

dùng cái tay này đánh người, tôi xem, đôi tay này trừ đánh người thì không có chỗ để dùng, giữ lại cũng vô ích.”

Âu Dương Thụy bắn ánh mắt sắc bén về phía Lâm Hình Nhân, cô ta lúc này hồi hận cực kì, cô sao lại quên cái tên ác ma này đang ở đây. Lâm Hình Nhân sợ đến run người, nhưng hồi hận đã muộn, chỉ thấy Âu Dương Thụy nắm tay trái của Lâm Hình Nhân lên.

"Rắc."

Gãy xương, sau đó đổi thành một cái tay khác.

"Rắc",

Lần nữa gãy xương, tay phải vốn bị thương, hiện tại bị Âu Dương Thụy bẻ gãy, Lâm Hình Nhân hoàn toàn bị tàn phế.

"A ——."

Lâm Hình Nhân kêu to một tiếng. Âu Dương Thụy bẻ gãy hai tay, ném Lâm Hình Nhân trên mặt đất. Bởi vì mang giày cao gót cho nên không giữ được thăng bằng, té nhào vào bàn ăn, trong nháy mắt, trên người dính đầy mỡ đông, trên tóc là rượu đỏ, dung mạo tí mỉ hóa trang đều bị rượu vấy bẩn, bộ dáng kinh khủng như quỷ, vô cùng chật vật.

Âu Dương Thụy nhận lấy khăn người hầu bàn đưa tới, lập tức lau sạch sẽ, giống như đụng phải Lâm Hình Nhân như là chạm phải vật gì đó rất đáng ghét. Hạ Tịch Nguyệt lạnh lùng nhìn một màn này, cười lạnh nói:

“Không cần mềm lòng, chính các người khi dễ tôi.”

Âu Dương Thụy nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Hạ Tịch Nguyệt, không khỏi cảm thấy an ủi, anh biết bảo bối của anh đang dần trưởng thành. Trong mắt anh, Hạ Tịch Nguyệt đã có khả năng phản kích khi bị người ta làm hại.

Mà Quan Hi Triết nhìn Hạ Tịch Nguyệt lạnh nhạt như vậy, không để ý tới Lâm Hình Nhân đằng sau, bởi vì cô thật quá sức làm cho hấn mất thể diện, cũng không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Tất cả mọi người cười nhạo Lâm Hình Nhân, trong nhất thời cô ta trở thành chuyện cười của giới thượng lưu. Lâm Hình Nhân vội vã nhìn đau đớn mạng kéo vấy bẩn chạy đi. Một cuộc náo nhiệt như vậy đã kết thúc.

Phòng bữa tiệc mở nhạc lên.

"Mặt như thế nào rồi? Còn đau không?"

Âu Dương Thụy nhẹ nhàng chạm tới gương mặt của Hạ Tịch Nguyệt, hết sức đau lòng hỏi.

"Không có việc gì."

Nhìn dáng vẻ quan tâm của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt trả lời.

Lúc này Chu Vinh Vinh đi tới trước mặt Âu Dương Thụy, đưa tay ra, cố ý mời.

“Tổng giám đốc Âu Dương, tôi có vinh hạnh mời anh nhảy một điệu không?”

“Tôi có bạn nhảy rồi.”

Âu Dương Thụy không có chút nào cảm thấy có lỗi, dặt tay Hạ Tịch Nguyệt vào trong sàn nhảy.

“Tôi không nhớ có đồng ý khiêu vũ với anh mà?”

Hạ Tịch Nguyệt cười nói đến.

“Thời điểm anh nắm tay em, em cũng không có phản đối, cho nên anh cho là em đồng ý.”

Âu Dương Thụy cười giải thích.

“Anh, thật đúng là không bình ra một tổng giám đốc bình thường luôn trầm mặc ít nói, hiện tại lại biết cách ăn nói như vậy.” Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Cũng đem đề tay lên hông của Âu Dương Thụy.

"Ha ha ha ~."

Âu Dương Thụy cười nắm tay Hạ Tịch Nguyệt, nâng cô lên cao, một tay khác ôm chặt lấy eo thon nhỏ của cô, hai người đang ở rất gần nhau, cả hô hấp của nhau cũng cảm thụ được. Âu Dương Thụy cúi đầu ở bên tai Hạ Tịch Nguyệt nhẹ nhàng thổi hơi.

“Lần trước giúp em, em đồng ý mời anh ăn cơm, như vậy lần này em định dùng gì để báo đáp anh đây?”

Lỗi tai Hạ Tịch Nguyệt nóng lên, toàn thân nổi da gà, mặt đỏ, nhỏ giọng nói.

“Cùng lắm thì tôi nhẫn nhịn mời anh ăn hai bữa cơm.”

“ôi tiền của tôi” Hạ Tịch Nguyệt thầm than trong lòng.

“Ha ha ha ~, anh không muốn người ta mời ăn cơm thì làm thế nào, anh dùng hai bữa cơm đổi em phải làm cho anh một chuyện, có được không?”

Sói xám lớn ở đây đang dụ dỗ Tiểu Bạch Thỏ, vậy Tiểu Bạch Thỏ của chúng ta sẽ mắc mưu sao?

“Vậy phải xem chuyện gì đã?”

Chỉ cần là chuyện không nằm ngoài năng lực của cô, cô sẽ đồng ý, dù sao so với việc mời anh đi ăn cơm tây sang trọng uống rượu đắt tiền thì việc này tốt hơn nhiều. Chỉ cần không giết người phóng hỏa là được rồi.

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt có chút thỏa hiệp, cặp mắt tà mị chăm chú nhìn cặp mắt của Hạ Tịch Nguyệt, ôn nhu nói:

“Một việc mà đối với anh và em đều có lợi.”

Ánh mắt của Âu Dương Thụy có sức hút thật sâu đối với Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt như bị đầu độc, không tự chủ liền gật đầu đáp ứng, sau đó thẫn thờ nhìn ngơ ngác, không có việc gì lại phạm phải họa si (hảo sắc), còn chưa lên tiếng hỏi là chuyện gì đã vội bán mình, thật đúng là bị ai, Hạ Tịch Nguyệt thét lên ở trong lòng. Âu Dương Thụy nhìn đáng vẻ ảo não của cô liền cười:

“Được rồi, đừng rên nữa, anh sẽ không bán đứng em, phải tập trung nhảy với anh một điệu Waltz đi, anh chính là nghe nói em nhảy rất chuyên nghiệp.”

Một bài hát mà Hạ Tịch Nguyệt đã từng rất thích – sông Đa Núp điệu Valse vang lên, theo tiết tấu âm nhạc, Hạ Tịch Nguyệt hoàn toàn nhập tâm vào bài hát.

Hạ Tịch Nguyệt nâng chân phải lên quẹo qua phải, bước qua trái, đi tới đổi bước, lui về phía sau đổi bước, nhiều động tác thành thục, cuối cùng là xoay 360 độ kết thúc hoàn mỹ.

Điệu bộ khiêu vũ của Hạ Tịch Nguyệt tán ra sức quyến rũ mê người, cô chính là một vũ công trời sinh, phối hợp cùng Âu Dương Thụy không chê vào đâu được, nơi bọn họ khiêu vũ là cảnh đẹp nhất. Nhìn hai người khiêu vũ hoàn mỹ, những người khác đều chủ động lui vào nhường vị trí lại cho họ.

Khiêu vũ kết thúc, một tràng vỗ tay nhiệt liệt. Hạ Tịch Nguyệt lúc này mới phản ứng được mình đang ở trong dạ hội, cô nhập tâm nghĩ rằng mình đang ở sân khiêu vũ.

Lập tức, gật đầu một cái, coi như là cảm ơn bọn họ đã khích lệ.

Không ai nhìn thấy Chu Vinh Vinh trốn ở góc phòng, tay nắm chặt thành quả đấm nhìn Âu Dương Thụy cười vui vẻ với Hạ Tịch Nguyệt, đối với cô lại lạnh lùng không khỏi ghen tị, móng tay đâm vào lòng bàn tay xước thành một vết, dùng ánh mắt độc ác nhìn Hạ Tịch Nguyệt, khoe miệng nở lên nụ cười âm hiểm, không biết đang mưu tính cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Khế ước

Bữa tiệc kết thúc, Âu Dương Thụy lái xe đưa Hạ Tịch Nguyệt về nhà, ở trên đường đi Hạ Tịch Nguyệt muốn hỏi anh, rốt cuộc muốn cô làm gì, nhưng lời định nói ra rồi lại thôi, lỡ như anh kêu cô làm chuyện gì xấu thì sao, thôi, nhịn được ngày nào hay ngày đó.

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cắn môi, anh cười, cho dù Hạ Tịch Nguyệt có hỏi thì đó là một bí mật anh không thể nói.

Hạ Tịch Nguyệt về nhà, ngã xuống giường, nhưng không ngủ được, nghĩ đến những tháng qua, Âu Dương Thụy anh rốt cuộc có ý với cô hay không, tại sao lại mập mờ, lắc đầu một cái, Hạ Tịch Nguyệt lầm bầm:

“Không muốn nghĩ nữa, phiền lòng, thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng.”

Ngày thứ hai, Hạ Tịch Nguyệt đi làm, ngồi trong phòng làm việc suy nghĩ lung tung. Hôm nay Âu Dương Thụy lại yên tĩnh làm việc không có ý gì quấy rầy Hạ Tịch Nguyệt.

Chỉ thấy Âu Dương Thụy ở trước máy tính, đem hình ảnh cùng hình của Đông Phương Húc dùng photoshop ghép lại. Sau đó nở nụ cười đen tối, thả lưới

lâu như vậy ngày mai đến thời điểm thu hoạch rồi.

'Bảo bối, em sẽ ngoan ngoãn ngã vào lòng anh thôi.'

Một ngày nay, Hạ Tịch Nguyệt cứ như vậy trôi qua, ở trong lòng trầm nghĩ:

“Biểu hiện của anh ta rất bình thường, chẳng lẽ là tự mình đa tình sao?”

Ngày sau đó, Hạ Tịch Nguyệt đi tới công ty thì biết rõ thực sự là mình đa tình rồi.

Sáng sớm, chỉ nghe thấy người của công ty bàn luận âm ỉ, nhìn cô với ánh mắt hả hê. Làm cho Hạ Tịch Nguyệt không hiểu nổi, đi tới toilet vừa định đi vào thì nghe thấy tiếng nói:

“Ai---, các người hôm nay đã xem tạp chí Bát Quái chưa?”

Một bà tám thứ hai lập tức trả lời:

“Dĩ nhiên là xem rồi, không ngờ tổng giám đốc chúng ta là Gay.”

Bà tám thứ ba lập tức phụ họa:

“Đúng nha, không ngờ tổng giám đốc chúng ta và thiếu gia của tập đoàn Đông Phương qua lại với nhau, không cẩn thận bị kí giả bắt gặp hai người đi chơi hộp đêm, nắm tay hôn môi. Thật là đáng tiếc, bạch mã hoàng tử của tôi.”

Bà tám thứ nhất nói tiếp lời:

“Tôi nói tổng giám đốc hôm trước tại sao lại đưa Hạ Tịch Nguyệt đi tham gia yến tiệc, thì ra chính là đánh lừa công chúng, tôi cảm thấy Hạ Tịch Nguyệt đâu có số tốt như vậy.”

“Đúng vậy, tôi đoán nhất định hôm trước tổng giám đốc đưa Hạ Tịch Nguyệt đi, bị thiếu gia Đông Phương Húc biết cho nên ghen, tổng giám đốc chúng ta đi dụ dỗ anh ta nên mới không cẩn thận bị bắt gặp.”

Bà tám thứ hai nói tiếp.

“Ừ, các người nói xem tổng giám đốc của chúng ta đẹp trai như vậy, sao lại là Gay chứ, thật là tội nghiệp Hạ Tịch Nguyệt, cứ tưởng là đã tìm được cây đại thụ tốt, không ngờ lại là cây cong, nếu không có kết hôn thì cả đời ở góa vậy ư, thật đúng là bi ai.” Bà tám thứ 3 hả hê nói.

"Ha ha ha ha ha ha."

Ba người rửa tay xong bỏ đi ra ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt thấy ba người bọn họ đi ra ngoài, liền đẩy cửa nhà vệ sinh đi ra, cô không biết trong lòng mình có cảm giác gì, dù sao nghe được Âu Dương Thụy là Gay thì trong lòng luôn thấy lạ.

Cô lập tức cầm túi xách chạy xuống lầu, đến tiệm bán báo mua quyển tạp chí mới nhất, trên bìa là hình Âu Dương Thụy và Đông Phương Húc thâm tình ôm hôn nhau, Hạ Tịch Nguyệt như được cảnh tỉnh.

Không trách được lúc anh đưa cô vào phòng đó lại không có làm chuyện gì cả, tưởng rằng sức quyến rũ của cô đã giảm xuống, thì ra là đối với phụ nữ không có hứng thú. Không trách được không thể đưa bạn gái nên mới kêu cô đi dự dạ tiệc cùng, thì ra cô là bia đỡ đạn.

"Ha ha ha ~."

Hạ Tịch Nguyệt cười khúc khích, thì ra là tự cô đa tình. Sau đó ném tạp chí vào thùng rác, xoay người đi về công ty, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì tin tức tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương là Gay, gây xôn xao, cho nên cổ phiếu của Âu Dương bị giảm xuống. Ngày này vừa mở cuộc họp khẩn cấp hai ngày công ty làm việc không ngừng nghỉ. Mặc Kỳ Thiên vừa đúng lúc từ phòng làm việc đi ra ngoài đã nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt, giọng nói đầy châm chọc:

“Phải họp, cô còn không đi lo nước cho mọi người, tập đoàn Âu Dương không nuôi người ăn cơm trắng.”

Sau đó lắc lắc thân hình lẳng lơ vừa đi vừa nói:

“Thật đúng là cho mình là thiếu phụ nhân sao, cái gì cũng không làm.”

Hạ Tịch Nguyệt không thể làm gì hơn là đi lo nước cho cuộc họp. Họp xong, Âu Dương Thụy kêu Hạ Tịch Nguyệt tới phòng làm việc của anh một chuyến, Hạ Tịch Nguyệt vừa vào phòng làm việc đã thấy bộ dạng tiêu tụy của Âu Dương Thụy:

“Tổng giám đốc, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Ngồi xuống đi.”

Âu Dương Thụy ngẩng đầu nhìn Hạ Tịch Nguyệt, ý bảo cô ngồi xuống.

“Em cũng biết tình hình hiện tại của tập đoàn Âu Dương, anh cần em giúp anh một việc.”

Hạ Tịch Nguyệt lẳng lẳng nhìn Âu Dương Thụy, chờ đợi câu sau của anh.

“Còn nhớ mấy ngày trước, em đã đáp ứng làm cho anh một chuyện không?”

Hạ Tịch Nguyệt thế nào lại ngửi thấy mùi vị âm mưu, nhưng vẫn là gật đầu một cái:

“Ừ.”

“Chứng khoán của Âu Dương đang không ổn định, cho nên anh cần phải kết hôn để ổn định tình hình.” Âu Dương Thụy nói đến.

“Sẽ không phải muốn cùng tôi kết hôn cùng anh chứ?”

Hạ Tịch Nguyệt không thể tin được, tròn to mắt. Âu Dương Thụy gật đầu một cái, sau đó một phần hôn ước đã chuẩn bị sẵn trước đưa tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy hỏi:

“Tại sao, nhất định phải là tôi? Tôi nghĩ, chỉ cần anh muốn kết hôn, nhất định sẽ có rất nhiều người phụ nữ nguyện ý.”

Chỉ thấy yêu nghiệt đối diện nhẹ nhàng cười một tiếng:

“Anh cần một người vợ an phận thủ thường, không phải vì tài sản của anh mà kết hôn. Bởi vì anh biết em sẽ không cần bất kì thứ gì của anh, nếu như em kết hôn cùng anh, em có thể làm bất kì chuyện gì mình muốn bao gồm cả báo thù đoạt lại Hạ thị, dù sao đó cũng là tâm huyết của cha em, chắc em cũng không muốn tặng không cho người khác. Em có thể dùng thân phận thiếu phu nhân của tập đoàn Âu Dương đi điều tra nguyên nhân tai nạn của cha mẹ, có thể mượn cơ hội này tiếp tục theo đuổi đam mê khiêu vũ, mà hiện tại anh đúng lúc cần một người vợ để ổn định thị trường chứng khoán của tập đoàn, anh và em chỉ là theo nhu cầu mà thôi, suy nghĩ kĩ chưa?”

Âu Dương Thụy đưa ra điều kiện quá hấp dẫn, chỗ nào cũng là vết thương trí mạng, cô muốn đoạt lại công ty của cha, cô càng muốn điều tra chuyện cha mẹ, không có quyền không có tiền sẽ không ai giúp cô điều tra, cô càng yêu thích khiêu vũ, Hạ Tịch Nguyệt nhất thời âm đầu:

“Được, tôi đồng ý.”

Sau đó cầm bút không nhìn vào hợp đồng đã kí tên lên. Ký xong sau đó liền đi ra ngoài.

Mà Âu Dương Thụy thấy tiểu bạch thỏ rơi vào bẫy mà không biết, cười phúc hắc, đâu còn bộ dạng chán chường bởi vì cổ phiếu rớt giá kia nữa.

Không sai, tất cả đều là cái bẫy của Âu Dương Thụy bày ra, chính là muốn dẫn tiểu bạch thỏ mắc câu, hình cũng là do Âu Dương Thụy photoshop mà ra, cô không nghĩ thử với thể lực của anh, không có anh đồng ý ai dám tung tin tức ra, chẳng phải là muốn chuốc khổ sao. Cổ phiếu công ty rớt không tệ, nhân cơ hội anh bài trừ một số thành phần trong công ty. Bảo bối em vẫn là phải ngoan ngoãn nhào vào lòng anh rồi.

Âu Dương Thụy vẫn còn suy nghĩ, đột nhiên điện thoại kêu, nhìn màn hình thì thấy người gọi là Đông Phương Húc. Nhận điện thoại, đầu kia Đông Phương Húc quát to:

“Âu Dương Thụy, chuyện này là sao chứ, hai ngày mình mới từ Mỹ về, trong nhà sao lại có một đám kí giả vây quanh, còn cái ảnh kia là sao hả?”

Chỉ thấy bên này Âu Dương Thụy không nhanh cũng không chậm đáp:

“Không có gì, mình mượn mặt cậu để cưới vợ thôi.”

Nghe được Âu Dương Thụy nói như vậy, Đông Phương Húc tự nhiên biết là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn là bất mãn gọi lớn vào:

“Làm sao cậu không mượn Triệt, tại sao là mình?”

“Mặt của cậu nổi hơn Triệt.”

Âu Dương Thụy trả lời, sau đó không để ý tới Đông Phương Húc đang thao thao bất tuyệt, cúp điện thoại. Nghe Âu Dương Thụy nói như vậy Đông Phương Húc càng tức giận hơn, chẳng lẽ mình lớn lên đẹp trai là lỗi của mình sao, sau đó bất mãn hô to:

“Cậu có biết mình rất thảm không? Tình nhân của mình đều bị hù chạy hết rồi, còn có ông cụ lên tiếng kêu trời mình đến giáo đường kết hôn trong năm nay đó...Này, này...” Đông Phương Húc thấy Âu Dương Thụy không đợi anh nói xong, liền cúp điện thoại, không khỏi tức giận quát: “Âu Dương Thụy, cậu là đồ khôn kiếp.”

Sau đó vội vàng dọn dẹp hành lý, chạy trốn cưới hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cứng Chiều Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Đi đăng kí kết hôn

Ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, Hạ Tịch Nguyệt liền hỏi hận. Cô nên suy nghĩ kỹ, mà anh nói sự sống còn của công ty có quan hệ với cô là sao? Lúc nào mình lại hồ đồ như thế, người khác bán mình... mình còn thay người ta kiếm tiền.

"A ——."

Ở trong phòng làm việc Hạ Tịch Nguyệt hét lên một tiếng giải tỏa bất mãn trong lòng. Mà Âu Dương Thụy căn bản không cho Hạ Tịch Nguyệt có cơ hội hỏi hận, tính toán cả buổi chiều, liền đưa cô đi đăng kí kết hôn."

"Anh đưa tôi đi đâu?"

Ngồi trên xe Hạ Tịch Nguyệt vừa cột dây nịt an toàn vừa hỏi.

"Cục dân chính."

Âu Dương Thụy cười trả lời, liền không kịp chờ đợi muốn nhìn phản ứng của Hạ Tịch Nguyệt một chút.

"Cái gì, anh đùa hả, haha, cái chuyện này thật buồn cười"

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền giả bộ cười cười, nghe được từ cục dân chính, Hạ Tịch Nguyệt có lẽ ngu cũng biết bọn họ đi đến đó làm gì.

"Em xem anh giống đang đùa sao?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói nghiêm túc.

"Anh không phải cũng đã kí tên rồi sao? Cần gì phải đi đăng kí kết hôn nữa?"

Hạ Tịch Nguyệt sửng sốt nói.

"Âu Dương Thụy anh lấy vợ phải danh ngôn chính thuận mà lấy chứ!"

Âu Dương Thụy kiêu ngạo nói. Đi tới cửa cục dân chính, Hạ Tịch Nguyệt là chết sống không xuống xe.

"Xuống xe."

Âu Dương Thụy ở thứ n+1 lần gọi Hạ Tịch Nguyệt xuống xe, Hạ Tịch Nguyệt còn không chịu xuống, Âu Dương Thụy không khỏi tức giận hô to.

"Không được, không được, tôi không đi xuống."

Hạ Tịch Nguyệt cố chết cầm dây nịt an toàn mà nói.

"Em"

Bất đắc dĩ, Âu Dương Thụy mở cửa xe đẩy Hạ Tịch Nguyệt ra ngoài. Hạ Tịch Nguyệt lập tức kéo cửa xe, Âu Dương Thụy lôi Hạ Tịch Nguyệt ra khỏi sườn xe, xuống xe xong, Hạ Tịch Nguyệt lập tức ngồi chồm hổm xuống, che bụng, giả vờ khổ sở gọi:

"A, bụng của tôi thật đau, hình như đi cả tối trước ngày, đây không phải là dấu hiệu tốt, rõ ràng là có tai ương, tôi xem chúng ta mấy ngày nữa chọn ngày tốt rồi đi."

Hạ Tịch Nguyệt nghĩ kéo dài được ngày nào hay ngày ấy, Hạ Tịch Nguyệt lần đầu tiên trước mặt đàn ông nói đi cả, có chút đỏ mặt nhưng vì hạnh phúc cả đời của mình mà liều mạng. Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết Hạ Tịch Nguyệt giả bộ, nhưng vẫn phối hợp, quan tâm cô.

"Bụng rất đau ư, có phải không thể đi lại sao?"

"Ừm"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy giống như thật tin tưởng lời của mình, gật đầu như bầm tòi trả lời anh. Chỉ thấy Âu Dương Thụy không nói thêm gì, chỉ là lấy điện thoại di động ra đưa lên bên tai:

“Này, Triệt, cậu và đoàn bác sĩ của cậu tới đây, đừng quên mang theo băng ca tới, cô ấy nói không thể đi lại, mình ở bệnh viện lân cận gần cục dân chính...”

Hạ Tịch Nguyệt thấy dáng vẻ nghiêm túc của Âu Dương Thụy, nghĩ tới tình cảnh lần trước của mình ở bệnh viện, anh định dùng băng ca đi bệnh viện ư, mắc cỡ chết người. Nghĩ đến đây, Hạ Tịch Nguyệt lập tức đứng lên đi tới trước mặt của Âu Dương Thụy, cắt đứt điện thoại:

“Tôi hiện tại hết đau rồi, không cần đi bệnh viện.”

Âu Dương Thụy cúp điện thoại nhìn Hạ Tịch Nguyệt quan tâm nói:

“Người phụ nữ tới kì sinh lí nên đến bệnh viện kiểm tra, nếu không về sau lưu lại mầm bệnh thì làm thế nào?”

Vừa nói vừa lấy điện thoại muốn gọi, nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, Hạ Tịch Nguyệt hơi sợ, lập tức nói:

“Tôi nghĩ chắc không phải là di căn, có thể là sáng nay uống sữa lạnh nên đau bụng.”

Hạ Tịch Nguyệt nhắm mắt nói, lại nói đi bệnh viện liền sẽ không phải là bị lộ sao. Lúc Hạ Tịch Nguyệt không thấy Âu Dương Thụy nở nụ cười, thật ra từ đầu chỉ cuối Âu Dương Thụy đầu có gọi điện cho ai, chỉ vờ vịt dọa Hạ Tịch Nguyệt mà thôi, anh biết cô không thích mùi của bệnh viện. Một tiểu bạch thỏ chưa có qua rèn luyện sao có thể đấu thắng một con sói phúc hắc đã thành tinh chứ.

“À, như vậy đi, vậy thì không có việc gì nữa rồi, đi đăng kí đi.”

Âu Dương Thụy dắt tay Hạ Tịch Nguyệt đã muốn đi.

“Không được, tôi không mang chứng minh thư, đồ đạc của tôi đều ở túi xách để ở văn phòng.”

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng trả lời, giờ phút này cô hưng phấn vô cùng, cô sai lại quên nếu không có chứng minh sẽ không thể đăng kí kết hôn, cô chưa từng thấy mình cảm ơn tất hay quên của mình như lúc này, cười tươi như hoa. Âu Dương Thụy nhìn cô vui vẻ, dĩ nhiên biết tại sao, nhưng không nhận được đã kích cô.

“Em nói để ở trong túi xách trên bàn làm việc sao, anh giúp em đem tới, anh sợ bên trong có đồ gì quan trọng, để ở công ty không an toàn, cầm tới cho em, không ngờ bên trong thật sự có đồ quan trọng – chứng minh thư.”

Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết cô khi kí tên đã mơ hồ rồi, lúc đi ra thấy túi xách trên bàn tiện tay cầm. Kì thật dùng thế lực của Âu Dương Thụy thì chỉ cần một cuộc điện thoại thì sẽ làm xong nhưng anh muốn để bản thân trải nghiệm cảm giác đó, cảm giác hạnh phúc anh không muốn sau này hối tiếc.

Âu Dương Thụy nói xong liền đem túi xách tới trước mặt cô, Hạ Tịch Nguyệt nhìn túi xách, hai mắt bốc hỏa, hận không thể lập tức làm cho cái túi xách biến mất.

Không có cách nào khác Hạ Tịch Nguyệt đành chấp nhận bị Âu Dương Thụy kéo vào cục dân chính, lúc đi cô lại nghĩ ra cách, hay là vào đó lúc làm chứng thì hô to lên không muốn chắc sẽ được. Nghĩ đến đây, cô cười gian. Âu Dương Thụy cúi đầu nhìn nụ cười gian manh của Hạ Tịch Nguyệt cũng biết cô gái nhỏ này đang nghĩ cái gì, bèn lên tiếng nhắc nhở cô:

“Em có nhìn kĩ hợp đồng của chúng ta không?”

Âu Dương Thụy biết Hạ Tịch Nguyệt vẫn chưa rõ, nhất định sẽ không nhìn, cho nên lúc trên hợp đồng anh đã ra tay. Hạ Tịch Nguyệt chờ đợi câu sau của anh.

“Trong hợp đồng có đề cập nếu em không đồng ý kết hôn với anh, nhất định phải làm người tình của anh 30 năm, còn phải bồi thường 30 triệu tiền mặt.”

Âu Dương Thụy cười nói.

“Cái gì? Cái người này, điều khoản thật là bất công bằng!”

Nghe được Âu Dương Thụy nói như vậy, Hạ Tịch Nguyệt hô lên. Đều do mình ngại phiền toái, không muốn xem hợp đồng, cũng chẳng có gì cả nên không đề phòng, bây giờ thì hối hận ruột xanh mất rồi.

“Ha ha ha, vậy em nên đồng ý đăng kí kết hôn đi, một là danh chính ngôn thuận vinh quang chói lọi làm phu nhân, hai là làm người tình xấu xí không thể lộ mặt ra ngoài ánh sáng, em chọn cái nào?”

Âu Dương Thụy cười nói đến.

“Kẻ ngu cũng biết chọn cái nào!”

Hạ Tịch Nguyệt bắt mắt thâm kêu la trong lòng. Nhưng trên mặt còn nở nụ cười trông khó coi hơn so với khóc nữa:

“Đi thôi, đăng kí đi.”

Đi tới nơi đăng kí, lúc Hạ Tịch Nguyệt điền tên, không khỏi lệ rơi đầy mặt, bộ dạng đau lòng không tình nguyện. Cô làm giấy đăng kí nhìn Hạ Tịch Nguyệt khóc đau lòng như vậy, vẫn là làm hết phận sự của mình nên hỏi:

“Có phải không muốn không?”

Âu Dương Thụy cười đáp lời:

“Là do cô ấy vui quá nên khóc đó.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa định mở miệng nói không muốn nhưng nghe Âu Dương Thụy nói thì lại đem lời của mình nuốt vào tống. Bất mãn bị phần thâm rủa trong bụng:

“Con mẹ nói, con mắt nào của anh nhìn ra tôi vui mừng mà khóc, người ta rõ ràng là không muốn. Âu Dương Thụy, cái tên tiểu nhân hèn hạ này.”

Đăng kí xong, đi ra khỏi cục dân chính, Hạ Tịch Nguyệt nhìn cuốn sổ hồng trong tay, thật là hận không được lập tức đem xé nó đi. Âu Dương Thụy nhìn bộ dạng của cô liền nói:

“Đưa giấy đăng kí cho anh, anh thay em bảo quản.”

Hiện tại cô vốn hận Âu Dương Thụy muốn chết rồi, lại nghe thấy anh muốn lấy đồ của cô, lớn tiếng quát:

“Cái này của tôi tại sao phải đưa anh, một người giữ một cái!”

“Ha ha ha, không phải là do anh sợ em hồ đồ làm mất sao?”

Âu Dương Thụy nghe được giọng nói căm rãnh nghiêng lợi của cô, không có tức giận ngược lại rất cao hứng, từ hôm nay em chính là vợ của anh rồi. Anh có thể dàng hoàng yêu thương em, cưng chiều em

Hạ Tịch Nguyệt nhìn giấy đăng kí kết hôn trong tay, trong lòng nghĩ:

“Từ hôm nay mình đã là phụ nữ lập gia đình rồi, mặc dù kết hôn giả nhưng giấy là thật, tại sao mình lại xui xẻo bị gã đi thể này.”

Lên xe xong, chỉ thấy vẻ mặt của hai người đối lập nhau rõ ràng. Hạ Tịch Nguyệt mặt đầy nước mắt, làm sao lại mắc bẫy anh chứ? Còn Âu Dương Thụy thì rạng rỡ, còn ngâm nga bài hát trên đường lái xe về công ty.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 23: Chụp hình cưới

Buổi chiều sau khi tan việc, Âu Dương Thụy liền lái Maybach đưa Hạ Tịch Nguyệt đi tới nhà hàng Athen, cũng là nhà hàng lần trước hai người đã đến, cũng là phòng bao đó. Âu Dương Thụy gọi món xong ngồi đối diện Hạ Tịch Nguyệt, nhìn nhau chẳng nói gì. Thức ăn được đưa lên, trong phòng chỉ còn âm thanh của các loại đĩa, dao và nĩa va chạm nhau.

Hạ Tịch Nguyệt còn đang tức giận không muốn nói chuyện với Âu Dương Thụy. Chỉ thấy Hạ Tịch Nguyệt dùng hết sức cầm dao cắt thịt bò bít tết trong đĩa, giống như cô đang cắt Âu Dương Thụy vậy. Sau đó đưa vào trong miệng dùng sức nhai, như ăn thịt Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy ăn xong dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng, đưa tay bùng ly rượu đỏ lắc lắc một cái, sau đó uống một hớp nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang căm rãnh nghiêng lợi cười nói:

"Ngày mai đi chụp hình cưới."

"Không cần."

Hạ Tịch Nguyệt không chút suy nghĩ cự tuyệt ngay, vốn đăng kí kết hôn là việc mình phải chịu nhưng chụp hình cưới thì cô có quyền không muốn đi, Hạ Tịch Nguyệt nghĩ trong lòng như vậy. Giống như đoán được Hạ Tịch Nguyệt sẽ từ chối, Âu Dương Thụy bùng ly rượu lên uống tiếp điềm đậm tự tin nói với cô:

“Anh không phải muốn thương lượng với em mà là đang thông báo cho em biết. Còn quên nói cho em biết, điều thứ 101 trong khế ước có nói nếu không chịu phối hợp chụp hình cưới với anh, sẽ coi là vi phạm hợp đồng đền bù cho anh 10 triệu tiền mặt.”

"Cái gì?"

Hạ Tịch Nguyệt vút dao trong tay xuống lập tức đứng lên lớn tiếng. Sau đó giống như cô nghĩ tới gì đó lại ngồi xuống nói:

“Anh và tôi hiện tại có thể coi là vợ chồng hợp pháp, vậy tài sản của anh có phải nên chia cho tôi một nửa, tôi không muốn nhiều, chỉ cần có thể trả đủ tiền vi phạm khế ước là được rồi.”

Nói xong lời nói này, Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng khen ngợi mình:

“Minh thật là thông minh, cái này cũng có thể nghĩ ra, hahahaha, xem Âu Dương Thụy anh về sau có thể làm gì tôi.”

Hạ Tịch Nguyệt trong lòng như mở cờ, Âu Dương Thụy nhìn phản ứng rất mau của bảo bối nhà anh, nhưng thủy chung vẫn không phải là đối thủ của mình, anh thông thả ung phản đòn:

“Khế ước điều thứ 102 có nhắc đến nếu như vi phạm toàn bộ khế ước, em không có quyền đụng đến bất kì tài sản nào của anh.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe xong lời của Âu Dương Thụy, giống như bị nước lạnh của mùa đông lạnh thấu xương dội từ đầu đến chân, cuối cùng không có biện pháp Hạ Tịch Nguyệt đành phải bởi Âu Dương Thụy đi chụp hình cưới. Bởi vì không trả nổi tiền khế ước, Hạ Tịch Nguyệt khóc thút thút ở trong lòng:

“Tại sao mỗi lần đấu với anh ta, người thua luôn là mình? Thật tức chết mà!”

Âu Dương Thụy thấy bộ dạng đau lòng muốn chết của cô, anh cười cười đầy nham hiểm, cũng biết cô nhất định sẽ đồng ý với anh. Cầm ly rượu lên ngửa đầu uống cạn ly, tâm tình chưa bao giờ vui vẻ như lúc này.

Ngày thứ hai, Âu Dương Thụy đón Hạ Tịch Nguyệt đi đến Studio áo cưới nổi tiếng nhất thành phố A – người yêu thế kỉ, trên chiếc Maybach. Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt đi vào, tổng giám đốc liền ra tự mình tiếp đãi anh, ông ta không dám chậm trễ đối với một nhân vật lớn như thế. Sau đó Hạ Tịch Nguyệt được thợ đưa đi trang điểm, chỉ có hóa trang thôi cũng mất ba giờ, nhìn họ chuyên nghiệp bồi bồi trét trét trên mặt cô, Hạ Tịch Nguyệt nhắm mắt yên tĩnh.

Trang điểm xong Hạ Tịch Nguyệt mặc một cái áo cưới màu trắng cúp ngực, loại áo cưới này có đặc điểm là vừa khít với thân người, buộc chặt eo với phần váy. Cái áo cưới này làm cho đường cong của Hạ Tịch Nguyệt càng hấp dẫn, dịu dàng, đoan trang và có vẻ vô cùng tinh tế.

Sau khi từ trong phòng thay đồ đi ra, Âu Dương Thụy đã sớm xong ngồi chờ sẵn trên ghế salon, luôn coi thời gian là tiền tài nhưng hôm nay anh lại vô cùng kiên nhẫn đợi Hạ Tịch Nguyệt suốt ba canh giờ, nhìn cô mặc áo cưới mềm mại xinh đẹp, Âu Dương Thụy thật muốn lập tức xé toang cái áo này đem cô ăn luôn tại chỗ này.

“Đáng chết, là ai để cho cô mặc cái loại áo cưới thấp như thế, không biết về đẹp của cô chỉ có anh mới có tư cách thưởng thức sao?”

Mặt của Âu Dương Thụy đen tới cực điểm, cực độ không vui.

Trên đầu Hạ Tịch Nguyệt có đội thêm một cái vương miện của công chúa, xinh đẹp như trong truyện cổ tích bước ra, như công chúa không dính chút vết tích của nhân gian, tinh khiết và cao quý. Âu Dương Thụy liền đứng dậy, phong cách ưu nhã, lần trước anh như một hoàng tử cao quý, nho nhã lúc này Âu Dương Thụy lại đầy tà mị, càn rỡ và tùy tính. Vô luận là kiểu gì anh đều là một vương giả chí cao vô thượng.

“Thật xin lỗi, cô dâu chú rể có thể cùng cười một cái có được hay không?”

Nhiếp ảnh gia lần thứ n+1 nhắc nhở, không khỏi đau đầu với hai người, chưa từng thấy đôi vợ chồng nào chưa cưới như thế này, nam thì lạnh lùng, nữ thì miên cưỡng.

“Nhìn vào ống kính, chú rể hãy cười lên, chúng ta đang chụp hình cưới không phải chụp đi ảnh, hai người nghĩ đi kết hôn là một việc trọng đại như thế nào, cùng người mình yêu đến đầu bạc, đây là một chuyện hạnh phúc đường nào...”

Nhiếp ảnh gia vẫn tiếp tục nhắc nhở.

Âu Dương Thụy rất ít nhìn về phía ống kính, có thể nói là không có, cho nên về mặt cứng nhắc, nhưng nghe lời nhiếp ảnh gia nói lại nghĩ sau khi cưới sẽ cùng sống vui vẻ ngọt ngào với bảo bối, trên mặt Âu Dương Thụy liền thoải mái nở nụ cười hạnh phúc.

Nhưng Hạ Tịch Nguyệt không nghe lời nhiếp ảnh gia nói, có chút khinh bỉ, 'chúng tôi nào có thật lòng yêu nhau, đối với tôi mà nói hiện tại là chụp đi ảnh đó, hôn nhân không tình yêu không phải là phần mộ sao?' Hạ Tịch Nguyệt vừa nghĩ tới sau khi cưới, Âu Dương Thụy làm sao sẽ khi dễ cô, mặt cô liền u sầu, đầu còn có thể cười nữa chứ.

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt không cười, cúi đầu hướng về lỗ tai Hạ Tịch Nguyệt thổi hơi, ôn nhu nói:

“Còn không mau cười một chút đi, điều 106 khế ước có nói, bất kì ở nơi nào không chịu phối hợp với anh coi như vi phạm khế ước, bồi thường 10 triệu, đừng có nghĩ đến việc dùng tiền của anh trả nợ, đã nói ngày hôm qua rồi, không thể được.”

Đột nhiên bên tai bị thổi hơi toàn thân Hạ Tịch Nguyệt nổi da gà, mặt đỏ như tôm bị luộc, phải gượng cười. Ở trong lòng hận Âu Dương Thụy đến chết, nói chuyện khế ước, khế ước có nhiều điều khoản như vậy, lúc nào cũng đem ra đối phó cô. Hạ Tịch Nguyệt hời hợt lắm rồi.

Cô thề từ nay về sau sẽ không bao giờ ký tên bừa nữa, cho dù có ký tên trong hợp đồng 10 tờ dài thì cũng phải nhìn từng câu từng chữ rõ ràng, đọc kỹ, hiện tại là hậu quả sau khi ký bừa, quả thật là một bước ngán năm ăn hận.

Cứ như vậy, không biết chú rể ở bên tai cô dâu nói những gì mà sau khi cô dâu nghe được lời chú rể nói lập tức xấu hổ cười tươi, trong nháy mắt nhiếp ảnh gia chụp được khoảnh khắc hoàn mỹ đó.

“Tách.”

“Tách.”

Nhiếp ảnh gia cuối cùng cũng tìm được cảm giác, không ngừng chụp.

“Tách.”

“Tách.”

“Được, rất tốt, cô dâu khoác tay lên vai chú rể, cúi đầu thấp xuống, đến gần môi của chú rể.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe được nhiếp ảnh gia nói như vậy, chầm chầm không chịu cúi đầu, cũng không chịu đưa tay lên vai Âu Dương Thụy. Không sai, cô đang xấu hổ, cô không có can đảm ở trước mặt nhiều người làm động tác này. Nhiếp ảnh gia như nhìn được cô đang xấu hổ, lập tức khuyên:

“Cô dâu xấu hổ ư, cô dâu không cần xấu hổ, hai người kết hôn, chú rể là của cô, đặt tay lên bả vai không có gì quan trọng”

Nhân viên bên cạnh nghe được lời của nhiếp ảnh gia thì cũng cười nói:

“Cô dâu đừng thẹn thùng, cô xem chút rể rất đẹp trai nha!”

Làm cho Hạ Tịch Nguyệt càng thêm xấu hổ, mặt đỏ thêm. Âu Dương Thụy thấy đáng vẻ quần bách của cô, cầm lấy tay Hạ Tịch Nguyệt đưa lên vai mình, cười nói với những nhân viên kia:

“Vợ tôi trước mặt người ngoài hay xấu hổ, mong các vị tha lỗi, nói chuyện lưu tình, không nên chọc cô ấy, như vậy cô ấy càng xấu hổ hơn.” Nghe lời Âu Dương Thụy nói có vẻ như là một người chồng tốt tận tình chăm sóc vợ mình. Hạ Tịch Nguyệt khi dễ nhìn Âu Dương Thụy thâm nghĩ:

“Thật đúng là nói dối không đo mặt, để cho người khác hiểu nhầm anh ta yêu vợ mình nhiều như thế nào, thật đúng là giả dối.”

Nhân viên bên cạnh nghe được Âu Dương Thụy nói như vậy, hâm mộ Hạ Tịch Nguyệt có thể gả cho một người chồng đẹp trai thì lại biết quan tâm Hạ Tịch Nguyệt thật đúng là có nỗi khổ mà chẳng thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Một ngày trước hôn lễ

Chụp hình cưới xong, mặt của Hạ Tịch Nguyệt cười cũng cứng ngắt, cô lấy tay vỗ nhẹ má vào mặt cho cơ mặt thả lỏng, trong lòng oán giận: “chụp hình cưới đúng là công việc tiêu hao thể lực, chốc lát lại thay quần áo đổi địa điểm, còn phải trang điểm lại, mệt chết cô rồi, lần tới kết hôn đánh chết cô cũng không làm nữa.”

“Rất mệt hả?”

Ngồi trên xe, Âu Dương Thụy quan tâm hỏi.

“Dĩ nhiên là mệt rồi, mặt cười đến cứng ngắt, lần sau tôi kết hôn nhất định sẽ gần lược không chụp hình cưới, mệt mỏi lại lãng phí tiền.”

Hạ Tịch Nguyệt mệt không còn hơi sức để nói. Nghe Hạ Tịch Nguyệt nói kết hôn lần sau, Âu Dương Thụy mặt đen thui, ngưng cười không vui nói:

“Còn có lần sau ư, Hạ tiểu thư vốn định kết hôn mấy lần, lần này còn chưa kết thúc đã nghĩ đến lần sau rồi!”

“A, nói sai rồi, nói sai rồi, có nhân vật lớn như tổng giám đốc Âu Dương, tôi sao có thể để ý người khác chứ, tôi khâm phục tình cảm của ngài, giống như nước sông cuộn cuộn, triền miên không dứt.”

Nói xong, Hạ Tịch Nguyệt còn làm mặt quỷ le lưỡi đối với Âu Dương Thụy, giả bộ làm rất quái đản. Nhưng Âu Dương Thụy nói ở trong lòng với Hạ Tịch Nguyệt:

“Em có kết hôn một trăm, một ngàn, một vạn lần thì chú rể của em cũng vĩnh viễn không thể thay đổi, người đó là anh – Âu Dương Thụy.”

“Đây không phải là đường về công ty, đi đâu?” Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy hỏi.

“Đương nhiên là đưa em về nhà nghỉ ngơi, không phải em kêu mệt sao? Hôn lễ của chúng ta một tuần sau sẽ cử hành, một tuần này em ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt”

Âu Dương Thụy nói đến.

"A, thế nào lại gấp như vậy?"

“Anh muốn mau sớm ổn định thị trường chứng khoán.”=))) trên cả xạo

“Vậy anh và Đông Phương Húc bàn bạc xong chưa?”

Hạ Tịch Nguyệt không nghe được âm thanh nói đến.

“Cái gì, em lặp lại lần nữa, anh nghe không rõ!”

Âu Dương Thụy lần này là thật không có nghe rõ.

"Không có gì."

Hạ Tịch Nguyệt lỡ miệng phủ nhận. Cô nghĩ cái kia là gia đình nhà chồng tương lai *** đi, không cần nói cho cô biết.

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời Âu Dương Thụy ở nhà một tuần, ngày mai là hôn lễ, nói không kham trương là giả, mặc dù chỉ là khế ước kết hôn, nhưng giấy hôn thú là thật. Âu Dương Thụy nói tất cả anh đã thu xếp xong, cô chỉ cần mặc áo cưới xuất hiện tại hôn lễ là được.

Buổi chiều, Hạ Tịch Nguyệt mua một bó hoa tươi, đi tới mộ cha mẹ, cô nghĩ ngày mai mình kết hôn, nên đến nói cho cha mẹ một tiếng. Đi tới trước bia mộ của cha mẹ, đặt hoa bách hợp mà mẹ thích nhất lên, sau đó dọn dẹp bụi rậm và cỏ dại quanh mộ cho sạch sẽ. Cô ngồi xuống tựa đầu vào tấm hình trên bia mộ, cười nói:

“Cha mẹ, Nguyệt Nguyệt ngày mai phải kết hôn, trước kia hai người nói con như trẻ con, ai cũng không thèm cưới, lại sợ nhà chồng không tốt với con, chỉ hy vọng con tìm người ở rể, như vậy con sẽ ở bên cạnh cha mẹ cả đời, nhưng bây giờ Nguyệt Nguyệt thật muốn kết hôn, hai người đi rồi, hai người tại sao có thể nhẫn tâm để lại một mình Nguyệt Nguyệt, cha mẹ, con thật sự nhớ hai người, cha mẹ ở trên thiên đàng có khỏe không, có nhớ con không, con gái bất hiếu, cho tới giờ vẫn chưa tìm được hung thủ, nhưng con sẽ không bỏ cuộc, một ngày nào đó con sẽ tìm được hắn...”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong, mặt cô đầy nước mắt, sự kiện cha mẹ đã xảy ra mấy tháng nay nhưng giống như cha mẹ vẫn ở cạnh cô, cô ngồi hàn huyên với cha mẹ mình đến tối, sau đó vì mệt mỏi mà ngủ thiếp ở mộ.

Lúc này Âu Dương Thụy đi tới trước mộ, cúi một cái thật sâu, tôn kính trịnh trọng nói:

“Bác trai, bác gái, hai người đều khỏe chứ? Vô cùng xin lỗi vì đã trễ như thế này mới tới chào hỏi hai người, hai người yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Nguyệt Nguyệt, con thề sẽ dùng cả đời yêu thương cưng chiều Nguyệt Nguyệt, bao dung cô ấy, chỉ cần còn sống con sẽ không bao giờ dừng lại.”

Thật ra thì từ lúc Hạ Tịch Nguyệt ra ngoài, Âu Dương Thụy đã nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt vội vàng đến tiệm bán hoa mua bó Bách Hợp, cũng biết là cô đến viếng mộ, bởi vì trước kia có điều tra qua cô, biết mẹ Hạ Tịch Nguyệt thích hoa này. Vốn muốn tìm cô ăn cơm, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của cô, chỉ theo phía sau, để tránh cô xảy ra bất trắc.

Quả nhiên ngủ thiếp ở mộ, tuy là mùa hè nhưng buổi tối vẫn còn chút lạnh, còi tây trang đắp lên người của Hạ Tịch Nguyệt, sau đó ôm cô hướng tới xe đi tới:

“Nha đầu ngốc, không biết chăm sóc mình, không biết anh sẽ lo lắng sao?”

Chỉ có lúc Hạ Tịch Nguyệt không nghe thấy anh mới dám nói rõ lòng mình. Khi đặt cô vào xe thì cô tỉnh lại nhìn áo trên người, ngẩng đầu nhìn thấy Âu Dương Thụy thì kinh ngạc hỏi:

“Làm sao anh biết chỗ này?”

"Đi ngang qua."

“Anh đi ngang qua đây?”

Nơi này khắp nơi đều là mộ đó? Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng nghĩ đến.

“Nhà bạn anh ở gần đây, đi đưa thiếp mời cho hắn.”

“Cái gì, nơi này toàn là mộ, nhà bạn anh ở nghĩa trang sao, hần ta là cô hồn dã quỷ sao, anh tính toán thấp cho hần nén nhang sao?”

Nghe Âu Dương Thụy nói vậy, Hạ Tịch Nguyệt không nhịn được đoán mò lung tung, nghĩ đi nghĩ lại toàn thân phát run, nhìn ánh mắt kinh khủng của Âu Dương Thụy, giống như anh là loại thú dữ gì đó. Âu Dương Thụy tức giận gõ đầu cô một cái, bắt đắ đi giải thích:

“Cái đầu nhỏ này không biết nghĩ cái gì nữa, nhà bạn anh ở biệt thự phía sau nghĩa trang.”

“Đừng đánh, đầu thật đau nha, đánh ngu thì làm thế nào? Bạn của anh thật đặc biệt.”

Hạ Tịch Nguyệt xoa đầu kêu la, Âu Dương Thụy cười cười không nói, anh không có nói cho Hạ Tịch Nguyệt biết người bạn kia là Tư Đồ Triệt, sợ hù dọa cô, ai lại thích người bạn ở nghĩa trang, nhưng Tư Đồ Triệt ở đó, nói cho ra oai: “Tìm chút cảm giác của người chết mới có cảm giác làm phẫu thuật.”

Trở lại thành phố A, dừng xe dưới nhà Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy dặn dò cô.

“Nhanh đi lên ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm làm cô dâu xinh đẹp của anh đấy.”

"Ừ, tối hôm nay cảm ơn anh!"

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cũng cởi tây trang xuống, sau đó liền xoay người rời đi. Âu Dương Thụy nhìn bóng lưng Hạ Tịch Nguyệt, nhìn chung cư trước mắt, không khỏi ở trong lòng vui mừng:

“Rốt cuộc có thể quang minh chính đại đón em đi, không cần ở nơi làm cho mình lo lắng nữa. Thật hận không thể ngay lập tức cưới em về nhà. Ngày mai anh sẽ cho em một hôn lễ cả đời không quên.”

Khóe miệng nâng lên nụ cười, sau đó lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Hôn lễ thịnh thế (một)

Bởi vì tối hôm qua về trễ nên Hạ Tịch Nguyệt ngủ khá trễ, sáng sớm liền bị Âu Dương Thụy mời thợ trang điểm lôi cô từ chăn ra ngoài, sau đó khi người ta make up cô tranh thủ nhắm mắt ngủ bù.

Hạ Tịch Nguyệt được trang điểm xong, liền mặc lễ phục áo cưới hôm trước, cái áo cưới này là Âu Dương Thụy từ ngày đầu biết Hạ Tịch Nguyệt, anh liền đến Italy tìm người đặt theo yêu cầu, phần ngực của áo cưới được làm thủ công, trên thân áo cưới có đính 2222 viên kim cương và 1000 viên Hồng Bảo Thạch. Những họa tiết bông hoa trên lễ phục dùng 220 bảo thạch màu đỏ thắm và 800 viên kim cương lớn. Những viên hồng bảo thạch hình giọt nước làm nhụy hoa, tượng trưng cho tình yêu. Bộ áo cưới này tốn 1 tháng để thiếu kế và lựa chọn bảo thạch để gia công hết 3 tuần, và để đính lên áo cưới hết tuần lễ. Cái áo cưới này trị giá hơn mấy ngàn vạn. Hạ Tịch Nguyệt mặc lên người có cảm giác duy nhất đó chính là nặng.

Trên đầu Hạ Tịch Nguyệt đeo vương miện có khảm kim cương, cái vương miện này là Âu Dương Thụy tìm người ở Anh làm. Nó được đính 11 viên kim cương đại phân, nền thượng vương miện lấy những viên kim cương nhỏ làm trang trí, rất cao quý. Khi Hạ Tịch Nguyệt đội trên đầu cô cũng không dám động dấy nhiều. Mà vương miện được đồng bộ cùng vòng tai và dây chuyền, bộ trang sức này có giá 1 tỷ.

Chân Hạ Tịch Nguyệt mang đôi giày thủy tinh trắng cao gót cùng là Âu Dương Thụy tìm nhà thiết kế nổi tiếng làm ra, trị giá mấy triệu. Hạ Tịch Nguyệt mặc bộ lễ phục cưới này lên nhìn mình trong gương, cảm giác mình đang mặc một đống tiền trên người.

Hạ Tịch Nguyệt đội trong nhà chờ chú rể, chán đến chết.

"Nguyệt Nguyệt."

Chỉ nghe một tiếng kêu quen thuộc. Hạ Tịch Nguyệt lập tức xoay người, nhìn người trước mắt, Hạ Tịch Nguyệt không thể tin được che miệng lại, mở to hai mắt thử dò xét tính gọi vào:

"Vân Nặc."

"Ừ, Nguyệt Nguyệt."

"Thật sự là cậu... tại sao cậu trở lại."

Hạ Tịch Nguyệt kích động, Vân Nặc là bạn lúc nhỏ của Hạ Tịch Nguyệt, hết trung học đệ nhị ra nước ngoài du học, đã 4, 5 năm không gặp nhau, nhìn cô xuất hiện trong hôn lễ, Hạ Tịch Nguyệt vừa mừng vừa sợ. Vốn là nhà gái không có ai, hiện tại có người bạn thân tốt nhất tới, Hạ Tịch Nguyệt vui đến phát rồ rồi.

“Minh hôm trước vừa về nước, là chồng cậu Âu Dương Thụy tới tìm mình để làm cô dâu phụ cho cậu, năm đó chúng ta đã nói, người nào kết hôn trước thì người kia làm cô dâu phụ.”

Vân Nặc vui đến nỗi khóc, gặp lại Hạ Tịch Nguyệt cô rất vui, không kiềm được nước mắt. Hạ Tịch Nguyệt nghe Vân Nặc nói Âu Dương Thụy là chồng của mình thì có chút xấu hổ.

“Ừm, cậu làm cô dâu phụ của mình thật tốt, mình nghĩ là Âu Dương Thụy sẽ tùy tiện tìm người cho mình, không ngờ là cậu, Nặc Nặc, mình rất vui.”

Hạ Tịch Nguyệt ôm Vân Nặc kêu la, cũng vui mừng chảy nước mắt.

“Không khóc, chớ làm lem hết, Nguyệt Nguyệt hôm nay là cô dâu xinh nhất thế giới.” Vân Nặc lấy tay lau nước mắt trên mặt Hạ Tịch Nguyệt.

"Phụt, ha ha ha ~."

Hạ Tịch Nguyệt nghe được lời của Vân Nặc thì cười rộ lên, Hạ Tịch Nguyệt ngồi trên giường trò chuyện với Vân Nặc. Lúc này có một tràng tiếng gõ cửa.

“Cậu ngồi ở đây đi, hôm nay cậu là cô dâu, cậu lớn nhất, mình sẽ đi mở cửa.”

Vân Nặc cười nói với Hạ Tịch Nguyệt, sau đó đứng dậy đi mở cửa.

“Di Lý, sao đi lại tới đây?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Di Lý đứng ở cửa không khỏi kinh ngạc, vốn là ban đầu cô định mời Di Lý tới nhưng nghĩ mình chỉ là kết hôn theo khế ước thôi, không biết lúc nào ly hôn, vẫn không muốn để người khác lo lắng nên không thông báo với Di Lý.

“Nguyệt Nguyệt kết hôn, chúng ta đương nhiên phải đến rồi.” Di Lý cười nói.

“Thật xin lỗi, Di Lý, do quá gấp gáp nên không kịp thông báo cho di.” Hạ Tịch Nguyệt nói xin lỗi.

“Không sao, thiếu gia Âu Dương đã giải thích rồi, nói cháu vì chuyện hôn lễ này mà mệt chết rồi, cho nên không kịp thông báo cho chúng ta biết.”

Tại sao lại là Âu Dương Thụy? Anh rốt cuộc còn có bao nhiêu vui mừng cho mình đây?

“Di, di hôm nay thật xinh đẹp.”

Tiểu Bảo không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, vui mừng nói. Hạ Tịch Nguyệt thấy bộ dáng khả ái của cậu bé, cúi người xuống nắm lấy tay, sờ đầu cậu bé âu yếm nói:

"Tiểu Bảo hôm nay cũng ngầu ghê."

“Nhưng di à, di không phải là muốn gả cho tiểu Bảo sao?”

Tiểu Bảo vốn là nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nhưng vừa nghĩ đến mình tới là để tham dự đám cưới của di thì không vui tí nào.

“A, đó là bởi vì di đồng ý trước với chú, cho nên di không thể nói mà không giữ lời, có đúng không?”

Hạ Tịch Nguyệt kiên nhẫn nói.

“Vậy sao, nhưng không sao, tiểu Bảo chờ di ly hôn về sau cưới di.” Tiểu Bảo nói tỉnh bơ.

Nghe được lời của tiểu Bảo, tất cả mọi người đều cười ‘hahaha’. Hạ Tịch Nguyệt nhìn không được cũng cười. Lúc này Âu Dương Thụy ở bên ngoài đột nhiên nghe được lời này, vội bước nhanh tới trước mặt tiểu Bảo, lạnh giọng nói:

“Tiểu tử, lông cháu đủ dài chưa, lông còn chưa mọc đủ mà tới giành vợ của chú hả?”

“Hừ, chú xem thường cháu, chờ cháu trưởng thành, chú già rồi, di sẽ thích bé trai trẻ tuổi, đến lúc đó chú là một ông lão.”

Tiểu Bảo hướng về phía Âu Dương Thụy tức giận phản bác, vẻ mặt kia giống như là Âu Dương Thụy đắc tội giành cô dâu của cậu bé.

“Cái gì?”

Âu Dương Thụy từ lúc sinh ra tới giờ lần đầu tiên bị một đứa bé làm cho tức giận, nếu để cho anh em trong bang nhìn thấy thì không biết sau này anh sẽ như thế nào?

“Tiểu Bảo sao con có thể nói như vậy? Thiếu gia Âu Dương không nên chấp đứa bé làm gì.”

Di Lý lập tức đến ôm tiểu Bảo, nói xin lỗi.

“Cháu tìm người lớn tới, chú không biết xấu hổ.”

Tiểu Bảo bị di Lý ôm còn không can tâm kêu lớn lên, bắt đắ đi di Lý che miệng của cậu bé lại ôm đi ra ngoài, Vân Nặc cũng đi theo, trong phòng chỉ còn Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt.

Hạ Tịch Nguyệt lúc này mới nhìn thấy Âu Dương Thụy hôm nay mặc tây trang Armani màu trắng bản có giới hạn, trước ngực có đeo caravat màu lam sặc. Hạ Tịch Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy anh đeo caravat, trông anh có vẻ thành thực chừng chạc hơn.

“Cảm ơn anh.”

Vô luận là mời Vân Nặc hay di Lý tới, cô đều nên cảm ơn anh, đây đúng là một hôn lễ khó quên.

“Haha, em hôm nay rất đẹp, anh biết áo cưới này nhất định sẽ rất hợp với em.”

Âu Dương Thụy không có tiếp nhận lời cảm ơn của Hạ Tịch Nguyệt, bởi vì anh không cần cô cảm ơn, mà là yêu, cho nên anh lãng qua vấn đề khác.

“Đi thôi, cô dâu xinh đẹp của anh.”

Âu Dương Thụy đưa một cánh tay ra, Hạ Tịch Nguyệt cười đem tay mình đặt trên tay anh. Đi đầu là xe hoa Bugatti Veyron, chỉ thấy trên xe trang trí nhiều hoa màu lam, Hạ Tịch Nguyệt rất thích màu này, nhìn xe hoa phía trước Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc che miệng lại. Trong nháy mắt kia Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy đây chính là hôn lễ của cô, không để ý gì tới khế ước, không để ý những điều bên ngoài, đây chính là hôn lễ của anh và cô. Nơi này có người nhà của cô và của anh.

Đi đầu xe hoa là Bugatti Veyron, đi theo ở đằng sau 20 cỗ xe màu trắng Ferrari, 40 cỗ xe zenzo(Đan Mạch xe nổi tiếng), 40 cỗ xe Sergei agera(xe nổi tiếng của Thụy Điển), 50 xe Aston Martin cùng 50 chiếc xe Maybach màu trắng, còn có 60 cỗ xe Pagani huayra(xe nổi tiếng của Italy), còn có 20 Rolls Royce, cuối cùng là 50 chiếc Porsche. Tất cả những chiếc xe này đều được trang trí màu lam. Để cho những chiếc xe này có thể thuận lợi tiến vào thành phố A, Âu Dương Thụy đã gọi điện thoại cho cục trưởng cục giao thông thành phố, để cho những chiếc xe trong hôn lễ này đi đường riêng. Hạ Tịch Nguyệt nhìn nhiều xe như vậy, quay đầu lại nói với Âu Dương Thụy:

"Không cần khoa trương như vậy chứ."

Âu Dương Thụy câu trả lời:

“Âu Dương Thụy anh lấy vợ là muốn để cho mọi người đều biết.”

‘Để làm cho em vui.’ Âu Dương Thụy bổ sung ở trong lòng.

“Thật may là chúng ta kết hôn ở mặt đất, nếu ở trên biển chắc anh phải chuẩn bị 100 tàu chở máy bay, nếu trên trời thì có lẽ là 1000 máy bay.”

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt liền chui vào bên trong xe.

Xe vòng quanh thành A vài vòng, những nơi có xe chạy qua đều phủ kín màu lam, hơn nữa còn thuê trực thăng thả hoa, 100 vạn đóa hoa. Âu Dương Thụy vì hôn lễ này mà hao tốn không ít của cải.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn những chiếc máy bay ở trên, hết ý kiến, thật đúng là thuê 100 chiếc máy bay. Dọc theo đường đi có vô số người chứng kiến hôn lễ này, cũng là vì những chiếc xe sang số lượng có hạn, đâu phải ngày nào cũng nhìn thấy, cũng không biết Âu Dương Thụy tìm ở đâu ra nhiều xe phiên bản giới hạn như vậy.

Thật ra những chiếc xe này đều không phải là Âu Dương Thụy tìm, mà Âu Dương Thụy chỉ nói anh muốn kết hôn, thả hạ ở trong bang đem xe dâng lên thôi.

"Thật đúng đủ để rêu rao khắp nơi ." Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Anh chính là muốn cho cả thành phố, tất cả mọi người đều biết Âu Dương Thụy anh lấy vợ rồi.”

Âu Dương Thụy vui mừng nói. Anh rốt cuộc có thể đem bảo bối về nhà rồi.

Mà người ngồi ở trước lái xe –Đông Phong, nghe được Âu Dương Thụy nói như vậy, không khỏi ngạc nhiên, môn chủ lúc nào lại dùng giọng nói này để nói chuyện rồi.

“Thật ầu trĩ.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận trả lời. Thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng đang suy nghĩ, hôn nhân của hai người chỉ là khế ước, hiện tại kết hôn huyền ảo như thế này khi tương lai cô ly hôn rồi ai còn dám lấy cô.

Âu Dương Thụy mà biết suy nghĩ hiện giờ của Hạ Tịch Nguyệt nhất định sẽ nhịn không được mà bóp chết cô. Vì cô mà anh chuẩn bị nhiều như vậy,

không những không cảm động mà còn lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cứng Chiều Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Hôn lễ thịnh thế (hai)

Đi đến giáo đường, thăm dò trái từ cửa vào tận bên trong, hai bên giáo đường đều để hoa lam sắc yêu cơ (chả biết cái hoa gì, tra rồi không ra :?) Tất cả những bông hoa này đều là mới vận chuyển đến, nhìn kĩ có thể thấy lớp nước còn đọng trên mỗi đóa.

Xe dừng lại, Âu Dương Thụy liền nắm tay Hạ Tịch Nguyệt đưa cô tới chỗ nghỉ ngơi cho cô dâu, còn anh đi ra ngoài chào hỏi quan khách.

Hôn lễ cử hành vào lúc 11 giờ 14 phút, mang ý nghĩa một đời một kiếp. Hôm nay phù rể là Đông Phương Húc và Tư Đồ Triệt, còn phù dâu là Vân Nặc và còn có một cô y tá ở bệnh viện Tư Đồ Triệt, Tô Huyền Huyền.

Thấy Đông Phương Húc, Hạ Tịch Nguyệt càng hoảng sợ, nghĩ thầm tại sao anh ta lại tới, anh ta và Âu Dương Thụy không phải là tình nhân sao. Nhất định là tới giám sát bọn họ, Hạ Tịch Nguyệt nghĩ như vậy.

Ngồi ở trước gương, vừa nghĩ tới hôn lễ, Hạ Tịch Nguyệt rất khẩn trương. Vân Nặc nhìn thấy cô khẩn trương liền an ủi:

“Đừng khẩn trương, chỉ cần đi theo âm nhạc đi về phía đầu thăm bên kia là được rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Vân Nặc cười cười không nói lời nào, lúc này Tô Huyền Huyền vội vàng chạy vào, gấp gáp nói:

“Chị tiểu Nguyệt, nhanh lên một chút, bắt đầu rồi.”

Tô Huyền Huyền là một cô gái tương đối sáng sủa, mặc dù trước kia chưa gặp nhau lần nào nhưng ấn tượng đầu tiên của Hạ Tịch Nguyệt với cô gái này khá tốt.

Hạ Tịch Nguyệt thở một hơi thật dài đứng lên, khi nghe thấy tiếng nhạc vang lên không phải là khúc nhạc vẫn hay phát trong hôn lễ, mà là ca khúc cô thích nghe nhất “Yêu đơn giản” thì nước mắt của cô đã lưng tròng rồi, nhìn không để rơi lên, hôm nay Âu Dương Thụy đem tới cho cô quá nhiều rung động, cô thật sự rất cảm động, còn có bao nhiêu điều mà cô chưa biết nữa đây.

Thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt không biết, Âu Dương Thụy vì muốn cho cô một hôn lễ cả đời khó quên nên anh đã thu xếp tất cả, trong mấy ngày không chợp mắt, vội vàng nhưng hạnh phúc.

Hạ Tịch Nguyệt nắm lấy tay con trai đi Lý là Vương Quý bước vào giáo đường, theo lí thì cô dâu nắm tay cha mình nhưng cha của Hạ Tịch Nguyệt không còn nên nhận con trai của đi Lý là anh trai, khoác tay anh trai vào lễ đường. Nghe tiếng nhạc vang lên, Hạ Tịch Nguyệt khoác tay Vương Quý bước từng bước về phía cuối giáo đường, giờ khắc này Hạ Tịch Nguyệt thật hạnh phúc.

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt bước về phía mình, cũng có chút khẩn trương, rốt cuộc cũng có thể cưới được người phụ nữ mình yêu thương rồi, có chút không kiềm chế được muốn đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt nhưng Tư Đồ Triệt và Đông Phương Húc ngăn anh lại, nếu không tất cả công sức coi như uống phí. Hạ Tịch Nguyệt đi tới trước mặt anh, Vương Quý đem tay của Hạ Tịch Nguyệt trao vào trong tay của Âu Dương Thụy, rồi nói:

“Nhất định phải chăm sóc cô ấy thật tốt.”

Âu Dương Thụy nhìn Vương Quý nghiêm túc trả lời:

“Tôi hiểu rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt không ngờ Vương Quý sẽ nói như vậy, lời nói rất cảm động.

Dắt Hạ Tịch Nguyệt tay đi tới trước mặt cha xứ. Mục Sư giờ tay lên nhìn trong kính Thánh nói với Âu Dương Thụy:

“Tiên sinh Âu Dương Thụy, con có nguyện ý cùng với người con gái này trở thành vợ chồng hay không? Bất luận là nghèo khó hay khỏe mạnh, hay mọi lý do khác cũng yêu thương cô ấy, bảo vệ cô ấy, tôn trọng cô ấy, vĩnh viễn chung thủy với cô ấy đến cuối đời?”

“Vâng, con nguyện ý.”

“Tiểu thư Hạ Tịch Nguyệt, con có nguyện ý cùng người đàn ông này trở thành vợ chồng hay không? Bất luận là nghèo khó hay khỏe mạnh, hay mọi lý do khác cũng yêu thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, vĩnh viễn chung thủy với anh ấy đến cuối đời?”

“Vâng, con nguyện ý.”

“Mời hai con tuyên bố lời thề kết hôn.”

Âu Dương Thụy nâng tay phải của Hạ Tịch Nguyệt lên, nói:

“Tôi dùng sinh mệnh của mình trịnh trọng thề: đồng ý cô ấy trở thành người vợ hợp pháp của tôi, kể từ hôm nay, bất luận là họa hay phúc, bất cứ giá nào, bệnh tật hay khỏe mạnh, cũng yêu thương cô ấy, tôn trọng cô ấy cho đến chết.” Thả tay xuống, sau đó Hạ Tịch Nguyệt đưa tay Âu Dương Thụy lên nói:

“Tôi lấy tính mạng của mình trịnh trọng thề: đồng ý anh ấy trở thành người chồng hợp pháp của tôi, kể từ hôm nay bất luận là họa hay phúc, bất cứ giá nào, bệnh tật hay khỏe mạnh, cũng yêu anh ấy, tôn trọng anh ấy cho đến chết.”

“Hai con hãy đeo nhẫn cho nhau.”

Từ tay của phù rể, Âu Dương Thụy nhận lấy chiếc nhẫn, đưa tay Hạ Tịch Nguyệt lên đeo chiếc nhẫn kim cương 10 carat vào ngón tay của Hạ Tịch Nguyệt và nói:

“Anh đeo chiếc nhẫn này biểu trưng cho tình yêu, đây là tín vật hôn ước của anh đối với em.”

Hạ Tịch Nguyệt nhận lấy nhẫn từ tay của phù dâu, đưa tay trái của Âu Dương Thụy lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay của Âu Dương Thụy, cũng nói:

“Em đeo chiếc nhẫn này biểu trưng cho tình yêu, đây là tín vật hôn ước của em trao cho anh.”

“Chú rể và cô dâu đã trao nhẫn ước định cho nhau, ta lấy danh nghĩa của Chúa tuyên bố hai con đã trở thành vợ chồng từ giờ phút này.” Mục Sư tuyên bố.

Âu Dương Thụy nhẹ nhàng hôn lên mặt của Hạ Tịch Nguyệt một cái, dưới đài vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt. Bởi vì cái hôn này của Âu Dương Thụy, mặt của Hạ Tịch Nguyệt đỏ lên.

Sau đó Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt cùng mọi người lên xe hoa trở về khách sạn. Hạ Tịch Nguyệt đổi áo cưới, cô thay một bộ dạ phục đỏ, cũng thay luôn đôi giày cao gót màu đỏ còn Âu Dương Thụy thì mặc tây trang màu đen. Hai người tiến đến sảnh bữa tiệc chào hỏi quan khách. Màn ảnh ở sảnh yến hội để hình đám cưới của hai người, tất cả mọi nơi ở đây đều được trang trí bằng hoa lam sắc yêu cơ.

Hạ Tịch Nguyệt thấy người trong sảnh bữa tiệc không khỏi kinh ngạc: thế nào lại có thị trường, cục trưởng, các tổng giám đốc của các công ty lớn, còn có nhiều minh tinh điện ảnh đều tới đây. Cô không hề biết Âu Dương Thụy lại có sức ảnh hưởng như vậy.

Hạ Tịch Nguyệt đi khắp nơi mời rượu cùng Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy rất tỉ mỉ, đổi rượu của Hạ Tịch Nguyệt thành nước suối, nếu không cô sẽ say mất. Hạ Tịch Nguyệt chỉ nghe thấy Âu Dương Thụy đang nói:

"Đây là thị trường, đây là cục trưởng cục Công Thương, còn đây là cục trưởng cục giao thông."

Hạ Tịch Nguyệt nghe xong cảm thấy đau đầu, chỉ để ý mời rượu. Nhìn dáng vẻ của cô như đang rất mệt mỏi, Âu Dương Thụy quan tâm hỏi:

“Em mệt sao?”

"Ừ."

Hạ Tịch Nguyệt gật đầu có chút tức giận trả lời.

“Nếu mệt thì em lên phòng tổng thống ở trên lầu nghỉ ngơi đi, những thứ này cứ để anh và Tư Đồ Triệt lo.”

"Có thể như vậy không?"

Mặc dù ý tứ ngoài miệng của Hạ Tịch Nguyệt là muốn hỏi nhưng thực tế cô đã hướng về phía cầu thang đi tới, Âu Dương Thụy nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Hạ Tịch Nguyệt cũng chịu nể nuj cười, anh cũng không nghĩ hôm nay lại nhiều người như vậy. Lúc này Đông Phương Húc cầm ly rượu đi tới trước mặt Âu Dương Thụy, nhạo báng anh:

“Rốt cuộc cậu cũng cưới được bảo bối của cậu rồi, thật đúng là không có lãng phí gương mặt của mình.”

Âu Dương Thụy không để ý tới Đông Phương Húc nhạo báng mình, uống một hớp rượu đỏ trong tay ra lệnh:

“Cậu còn đứng đây làm gì, nhanh đi chào hỏi quan khách đi, mình còn muốn nhanh chân đi động phòng đấy.”

Nghe Âu Dương Thụy nói như thế, Đông Phương Húc bất mãn nói lớn:

"Âu Dương Thụy, cậu thật khôn kiếp, lão tử chỉ vì cậu có thể lấy được vợ mà hi sinh rất nhiều, hiện tại cậu còn cường bức sức lao động của mình, cậu không phải là người mà."

“Nếu như cậu muốn cho ông cụ bức hôn thì...”

Câu nói kế tiếp của Âu Dương Thụy chưa nói hết, chỉ để cho Đông Phương Húc tự nhìn ánh mắt mà hiểu. Đùng là Âu Dương Thụy thuyết phục ông cụ tạm thời không bức hôn Đông Phương Húc, Đông Phương Húc cũng hỏi tại sao lại thuyết phục được ông cụ nhưng Âu Dương Thụy không nói, làm Đông Phương Húc tức giận nhưng không làm được gì.

“Cậu...cậu uy hiếp mình sao?”

Nói xong liền đi đến tiếp khách, Tư Đồ Triệt thấy Đông Phương Húc bị Âu Dương Thụy chọc cho đen mặt, đi đến khuyên:

“Húc, mình khuyên cậu không có chuyện gì không nên chọc Thụy, cậu cũng biết từ nhỏ đến lớn cậu ấy rất phúc hắc mà.”

Đông Phương Húc thấy Tư Đồ Triệt cười nhạo anh, bất mãn nói:

“Cậu nói mà không nghĩ à, nếu như cậu và cậu ta không tung scandal này thì mình đâu có sao, tại sao người bị thương luôn mình?”

“Mình ngồi nói chuyện cũng đau thắt lưng nha.”

Tư Đồ Triệt nói xong không để ý tới bộ mặt đen xì của Đông Phương Húc, cười cười đi ra ngoài. Mãi cho đến khi 10 giờ tối, mới tiễn hết khách, mà Âu Dương Thụy không thể chờ nữa muốn đi xem thử bảo bối nhà anh một chút. Đông Phương Húc còn đòi muốn làm âm ỉ tân phòng, nhưng bị ánh mắt của Âu Dương Thụy quét qua liền một câu cũng không dám nói.

Mà bên này Hạ Tịch Nguyệt mới vừa vào phòng liền lập tức cởi giày cao gót ra, bình thường cô cũng mang giày cao gót nhưng loại cao như thế này thì cô không thường mang, còn đứng cả ngày, cởi xuống nhìn thấy những vết nước phỏng trên chân rất đau. Hôn lễ hôm nay rất sang trọng nhưng cũng làm cô mệt quá mức. Cô thay lễ phục ra, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Tắm xong đi ra ngồi trên ghế sa lon chờ Âu Dương Thụy, vốn là muốn ngồi trên giường nhưng vì giường quá mềm mại, sợ mình ngủ quên. Nhưng ngồi ở ghế sa lon, cô nhận không được sau khi kiên trì đến giây thứ n+1 thì cũng ngủ thiếp đi.

Âu Dương Thụy vừa vào cửa đã nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt nằm trên ghế sa lon ngủ rồi, sợ đánh thức cô, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó đến trước mặt của cô, khom lưng ôm cô đến bên giường thả xuống rồi đắp chăn cho cô.

Âu Dương Thụy đi đến phòng tắm ở nơi khác tắm sợ tiếng nước chảy âm ỉ làm Hạ Tịch Nguyệt thức giấc, anh nghĩ hôm nay cô đã mệt mỏi lắm rồi. Sau đó đi đến phòng khác ngủ, anh nghĩ mình là chú rể đáng thương nhất rồi, đêm tân hôn không được ôm cô đâu ngủ, về sau nhất định phải đền bù tổn thất hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Trăng mật ở Maldives (một)

Ngày hôm sau Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại đã thấy mình ở trên máy bay. Mở mắt ra nhìn thấy một nơi xa lạ.

“Em đã tỉnh?” Âu Dương Thụy ôn nhu hỏi.

“Đây là đâu? Tôi nhớ hôm qua tôi ngủ ở khách sạn mà.”

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Đây là máy bay tư nhân của anh, em ngủ ngon quá nên anh không có đánh thức em dậy, anh ôm em lên máy bay.”

Âu Dương Thụy điềm tĩnh giải đáp.

"Chúng ta đang đi đâu?"

"Đương nhiên là đi hưởng tuần trăng mật ở Maldives."

Âu Dương Thụy cười, trả lời tất cả những nghi vấn của Hạ Tịch Nguyệt. Vì có thể dành 1 tháng để đi nghỉ tuần trăng mật, Âu Dương Thụy đã liên tục làm thêm giờ trong một tuần lễ mới đánh đổi lượng công việc của một tháng.

Hạ Tịch Nguyệt đứng dậy, chần roi xuống đất, lúc này cô mới nhìn thấy mình vẫn còn mặc áo ngủ, khi nãy anh vừa nói là anh ôm mình tới, không phải nhiều người sẽ nhìn thấy mình vẫn còn mặc đồ ngủ sao? Cô thấy có chút mắc cỡ khi nghĩ đến.

Âu Dương Thụy thấy Hạ Tịch Nguyệt đứng lên, chần roi xuống, anh đứng dậy nhặt nó lên hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt nói:

“Ồ đó là phòng vệ sinh, còn phòng thay quần áo ở bên kia, đã chuẩn bị quần áo cho em tắm rửa rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe xong đỏ mặt lập tức chạy đi tới phòng thay quần áo. Cô không muốn mặc đồ ngủ chạy đi khắp nơi.

Khi máy bay hạ cánh thì đã có xe riêng tới đón họ đến khách sạn, đi tới nơi đã chặng vạng tối, bọn họ đi vào phòng tổng thống để hành lý vào, Âu Dương Thụy nói:

“Hôm nay khuya lắm rồi, ngày mai anh dẫn em đi chơi một chút.”

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói:

“Được.”

Thật ra Hạ Tịch Nguyệt rất ít khi đi du lịch, trước kia phần lớn thời gian là đi học khiêu vũ, cũng không có nhiều thời gian, Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Âu Dương Thụy vẫn chưa đi nên nhin không được hỏi anh:

“Anh tối nay sẽ không ngủ ở nơi này chứ?”

Âu Dương Thụy cười nói đến:

“Anh ngủ ở phòng khách, tân hôn của chúng ta, em thử nghĩ nếu anh không vào chung phòng cùng em nếu kí giả bắt gặp lại nói lung tung như vậy toàn bộ cổ găng của chúng ta không phải sẽ uổng phí sao?”

Hạ Tịch Nguyệt nghe Âu Dương Thụy nói như vậy quả thật rất có lý, nhưng ở cùng anh trong một phòng có chút khản trương. Trừ cha cô ra Hạ Tịch Nguyệt vẫn là lần đầu tiên ở cùng phòng với đàn ông. Trước kia với Quan Hi Triết là chưa hề có, Âu Dương Thụy nhìn ra Hạ Tịch Nguyệt khản trương, nghĩ thầm không nên ép cô quá, anh nói:

"Khuya lắm rồi, anh đi tắm trước rồi ngủ. Em cũng tắm rồi ngủ đi."

Âu Dương Thụy nói xong đi tới một gian phòng khác. Nhìn thấy Âu Dương Thụy đi rồi Hạ Tịch Nguyệt lúc này mới an tâm lấy áo ngủ đi tới phòng tắm. Cả đêm cô ngủ rất tốt nhưng Âu Dương Thụy ở bên kia nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, anh đang nghĩ làm thế nào để ngủ cùng bảo bối, đến rạng sáng mới ngủ.

Buổi sáng Hạ Tịch Nguyệt đã nhìn thấy Âu Dương Thụy mặc đồ ở nhà ngồi đọc báo ở cạnh bàn ăn, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy anh như vậy, thoát nhìn anh như một sinh viên đại học, tràn đầy sức sống không phải là một giám đốc cao cao tại thượng. Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt mặc một cái váy dài có đai đeo, nhìn thấy Âu Dương Thụy đang nhìn mình, cô lập tức cười nói:

"Chào buổi sáng."

Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đi xuống lầu, thu hồi tờ báo trong tay đáp lời:

“Chào buổi sáng, mau ăn bữa sáng đi, ăn xong đi tắm, anh dẫn em đi đến hòn đảo trắng tròn nổi tiếng ở Maldives.”

Maldives nằm ở Ấn Độ Dương, đất nước này được tạo thành từ hàng vạn hòn đảo nhỏ, giống như một chuỗi trân châu, đặc biệt nhờ điều kiện tự nhiên ban cho Maldives như một thiên đường. Ánh mặt trời rực rỡ, biển xanh ngắt và bờ cát mịn màng hấp dẫn du khách khắp nơi trên thế giới đến đây. Những nhà kiến trúc sư đã thiết kế nên những ngôi nhà nhỏ trên mặt nước hết sức đặc sắc, ngăn cách hoàn toàn với những dịch vụ của khách sạn, nơi này gồm những trò giải trí hấp dẫn du khách chỉ muốn vứt bỏ những hỗn loạn trong cuộc sống để có một ngày nghỉ tuyệt vời.

Đi tới đảo trắng tròn, Hạ Tịch Nguyệt đã nhìn thấy khắp nơi toàn là hoa tươi, đủ màu sắc. Ở đây có thể chèo ghe độc mộc, đạp xe trên nước, câu cá và nhiều hoạt động khác nữa.

Hạ Tịch Nguyệt muốn cùng Âu Dương Thụy chèo ghe độc mộc, thật là thì chính là Âu Dương Thụy chèo, Hạ Tịch Nguyệt cời giầy đặt chân xuống nước biển, giang hai cánh tay nhắm mắt lại tận hưởng sự tinh khiết của trời và biển. Khoảnh khắc này Âu Dương Thụy thấy Hạ Tịch Nguyệt như một thiên sứ xinh đẹp, anh nhìn cô đến ngây người. Hạ Tịch Nguyệt mở mắt ra, thấy Âu Dương Thụy đang nhìn cô, vui mừng nói:

“Anh cũng thử đặt chân ở trong nước như tôi đi, thật thoải mái nha.”

“Không cần, anh ở đây nhìn em là được rồi.”

Âu Dương Thụy cười nói đến.

Bơi bè gỗ xong Hạ Tịch Nguyệt và Âu Dương Thụy chuyển sang ngồi thuyền. Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt chơi rất vui, cô chưa từng chơi đùa vui như vậy. Âu Dương Thụy nhìn dáng vẻ vui mừng của cô cũng biết anh đưa cô đến đây là đúng.

Chơi một ngày xong Âu Dương Thụy không đưa Hạ Tịch Nguyệt về khách sạn mà lại ở lại làng du lịch này.

Ăn cơm tối xong, Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài đi dạo. Hai người nhìn thấy ở trên bờ cát có đống lửa trại, Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ kéo

tay Âu Dương Thụy đi tới. Âu Dương Thụy nhìn cô vui vẻ anh cũng cười cười, đi theo cô.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy bọn họ đang khiêu vũ tập thể, liền kéo Âu Dương Thụy đi vào khiêu vũ cùng. Lần đầu tiên Âu Dương Thụy cùng với một nhóm người khiêu vũ, không khỏi có chút lúng túng, nhưng nhìn Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ như vậy, anh cố gắng gạt bỏ tất cả, cùng khiêu vũ với mọi người.

Sau khi nhảy xong, đến trò chơi nam nữ hợp sức, Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên muốn chơi trò này cùng Âu Dương Thụy. Quy tắc là nam công nữ từ đầu bên này chạy đến đầu bên kia, sau đó nữ dùng ống hút quả bóng nhỏ trong cái sọt. Cuối cùng đôi nào thua sẽ phải hôn 30 giây.

Hạ Tịch Nguyệt nghe thua thì phải hôn 30 giây liền quay đầu nói với Âu Dương Thụy không muốn thua. Âu Dương Thụy cười cười nhưng không nói gì.

Chuẩn bị.

Hạ Tịch Nguyệt nhảy lên lưng của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt dựa vào lưng của anh, cô có chút đỏ mặt nhưng nghĩ đây chỉ là trò chơi nên cô không có xấu hổ nữa. Âu Dương Thụy công Hạ Tịch Nguyệt, anh cảm thấy cô nhẹ quá, 168 cm mà chỉ có 90 cân (=45kg), hơi gầy, anh nghĩ về sau phải nuôi cô cho béo một chút.

Bắt đầu.

Trọng tài ra lệnh bắt đầu, Hạ Tịch Nguyệt dùng ống hút trong tay hút quả bóng nhỏ, nhưng quả bóng như có thù với cô, cô hút thế nào cũng không tới, có mấy lần suýt ngã xuống vì mất thăng bằng cũng may Âu Dương Thụy lấy tay ôm cô, một đôi nam nữ khác đã chạy qua chạy lại mấy lần rồi, không nghĩ ngờ gì là Hạ Tịch Nguyệt và Âu Dương Thụy đã thua. Trọng tài dùng tiếng Anh nói với hai người:

“Hai người đã thua, theo quy tắc hai người phải hôn 30 giây.”

Hạ Tịch Nguyệt có chút ngượng ngùng, chậm chạp cử động đôi nam nữ bên cạnh liền la lớn:

"Kiss, Kiss, Kiss."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang xấu hổ, liền chủ động ôm hông của Hạ Tịch Nguyệt, cúi đầu nhắm vào đôi môi anh đào nhỏ nhắn kia hôn lên, Hạ Tịch Nguyệt không ngờ Âu Dương Thụy lại hôn cô như vậy, cô mở to mắt nhìn thấy Âu Dương Thụy nhắm mắt đang rất nhập tâm, Hạ Tịch Nguyệt cũng không kiềm chế được nhắm hai mắt mình lại, hoàn toàn để tâm vào nụ hôn.

“Môi của em thật mềm, giống như trong tưởng tượng của mình rất ngọt ngào.” Âu Dương Thụy nghĩ ở trong lòng. Nụ hôn này kéo dài đến 1 phút, một phút đi qua Âu Dương Thụy rời khỏi môi của Hạ Tịch Nguyệt, lấy sợi tơ màu bạc ra khỏi miệng cô, cười cười nhìn Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt mở mắt ra nhìn thấy sợi tơ màu bạc đỏ mặt xấu hổ, không dám ngăn đầu nhìn Âu Dương Thụy. Đôi nam nữ ở bên nhìn thấy hai người hôn xong liền vỗ tay, lớn tiếng gọi:

"Oh —— oh ——."

Sau đó họ lại tiếp tục chơi trò chơi, Hạ Tịch Nguyệt vì xấu hổ nên không chơi nữa kéo tay Âu Dương Thụy trở về phòng của mình ở làng du lịch.

Hạ Tịch Nguyệt trở về phòng, lập tức chui vào phòng mình. Âu Dương Thụy nhìn cô xấu hổ cũng không nói gì, nở nụ cười trở về phòng của mình.

Một đêm nay Âu Dương Thụy ngủ ngon hơn, bởi vì rốt cuộc anh đã hôn được bảo bối trong lòng mình. Mà Hạ Tịch Nguyệt lại nằm lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, trong đầu đều nghĩ đến nụ hôn kia.

“Anh ta không phải là gay ư? Sao nụ hôn của anh ta lại nhiệt tình như vậy?”

Hạ Tịch Nguyệt nghĩ mãi cũng không thông, đến gần sáng thì ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Trăng mật ở Maldives (hai)

Bởi vì ngày hôm qua ngủ trễ nên sáng nay Hạ Tịch Nguyệt dậy trễ hơn. Khi cô tỉnh lại đã là buổi trưa, rửa mặt xong xuống lầu nhìn thấy Âu Dương Thụy đang ngồi trước máy vi tính không biết đang làm thứ gì. Cô biết anh quản lý một công ty lớn như vậy thật không dễ dàng, có thể đưa cô đi du lịch là một chuyện cũng không hề dễ.

Nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đi xuống, Âu Dương Thụy đóng máy vi tính lại, cười nói với cô:

“Em đã dậy rồi à?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Âu Dương Thụy thì nghĩ đến nụ hôn nóng bỏng tối hôm qua, có chút ngượng ngùng nhỏ giọng đáp:

"Ừm."

Âu Dương Thụy đứng lên, đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt nói đến:

“Bởi vì không biết khi nào em thức nên cũng chưa gọi thức ăn, chúng ta đi xuống phòng ăn ở bên dưới đi.”

Đi tới phòng ăn, Âu Dương Thụy thuần thục dùng Anh ngữ gọi bữa trưa. Sau khi cơm nước xong, Âu Dương Thụy mang Hạ Tịch Nguyệt đi tới bờ cát trên bãi biển.

"Cho em này, kem chống nắng."

Âu Dương Thụy cười đưa cho Hạ Tịch Nguyệt một chai kem chống nắng.

"Cám ơn."

Hạ Tịch Nguyệt nhận lấy kem chống nắng thoa lên người mình. Một trái bóng ở đâu đột nhiên lăn đến chỗ chân cô, Hạ Tịch Nguyệt khom người nhặt quả bóng lên nhìn thấy một cô gái nhỏ xinh đẹp đối diện đang đi tới.

“Của cô này.”

Hạ Tịch Nguyệt dùng tiếng mẹ đẻ nói.

"Cám ơn, cô cũng là người Trung Quốc?"

Cô gái nhận lấy quả bóng nói.

"Ừ, tôi tới đây nghỉ phép.”

“Ah, vậy sao, tôi cũng tới đây nghỉ phép cùng bạn học, chào cô tôi tên là Tất Hiểu Hiểu, tôi đến từ thành phố D.”

Cô gái cười giới thiệu, cũng đưa ra một cái tay.

"Xin chào, tôi tên là Hạ Tịch Nguyệt, đến từ thành phố A.”

Hạ Tịch Nguyệt cười trả lời, bắt tay cô gái kia. Có thể là do ở nước ngoài khó gặp người cùng một nước nên hai cô gái đều rất nhiệt tình.

“Cô tới chơi cùng chúng tôi đi.”

Tất Hiểu Hiểu nhiệt tình nói.

“Tôi”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy một cái, Tất Hiểu Hiểu theo ánh mắt của Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy một gương mặt đẹp trai, cô thấy cô chưa từng gặp người nào đẹp trai như vậy, không kiềm chế được bị anh hấp dẫn.

“Không sao đâu, cô có thể cùng bạn trai tới chơi.”

Tất Hiểu Hiểu lập tức thu hồi ánh mắt của mình, giả bộ vô tội nói.

“Anh ấy không phải bạn trai của tôi.”

Hạ Tịch Nguyệt phủ nhận, Tất Hiểu Hiểu nghe Hạ Tịch Nguyệt nói người đàn ông kia không phải bạn trai của cô, trong lòng cô nàng sượng ngất trời, cô có thể quang minh chính đại quyến rũ anh ta.

Mà Âu Dương Thụy khi nghe Hạ Tịch Nguyệt phủ nhận quan hệ của bọn họ thì trong lòng hết sức không vui. Sau đó nở nụ cười đi tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, ôm hông của cô cười nói:

“Bà xã, không có việc gì đâu, chúng ta hãy chơi cùng bọn họ.”

Âu Dương Thụy cố ý để cho người phủ nhận quan hệ của bọn họ nghe, lần này cô không đổ thừa anh vô tội nữa. Mà Tất Hiểu Hiểu nghe Âu Dương Thụy gọi là ‘bà xã’ thì nụ cười trên mặt đã tắt, trong lòng tức giận nghĩ:

‘Không phải bạn trai, lại là chồng của cô ta, còn có cái gì mà phủ nhận nữa.’

Hạ Tịch Nguyệt nghe Âu Dương Thụy nói như vậy đành phải nhắm mắt giới thiệu:

“Đây là chồng của tôi, Âu Dương Thụy.”

“Chào anh, tôi tên là Tất Hiểu Hiểu.”

Đối mặt với Âu Dương Thụy, Tất Hiểu Hiểu nở nụ cười vô cùng sáng lạn. Cũng đưa tay ra muốn bắt tay Âu Dương Thụy.

“Chào cô.”

Âu Dương Thụy lạnh lùng nói, sau đó quay đầu dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Hạ Tịch Nguyệt, hoàn toàn không để ý tới cái tay trước mặt. Mà Hạ Tịch Nguyệt không thể làm gì khác hơn, lúng túng cười nói:

“Ha ha ha, thật xin lỗi, chồng tôi anh ấy có chứng bệnh sợ phụ nữ,”

Tất Hiểu Hiểu lúng túng thu hồi tay:

"Thật sao?"

Trong lòng nghĩ: nhìn tôi thì gương mặt lạnh lùng nhìn Hạ Tịch Nguyệt thì dịu dàng có thể nhéo ra nước, hừ, rốt cuộc tôi có điểm nào kém so với cô ta.

Sau đó giả vờ không có xảy ra chuyện gì, đưa hai người bọn họ đi chơi bóng. Nhưng từng vè mặt của Tất Hiểu Hiểu đều bị Âu Dương Thụy nhìn rõ ràng, xem ra sau này nên đề bảo bối ít tiếp xúc với cô ta, người phụ nữ này không đơn giản.

Ở đảo Trăng tròn chơi hai ngày, Âu Dương Thụy lại mang Hạ Tịch Nguyệt đi tới đảo Dịch oa.

Đó là một trong những đảo lớn nhất ở Maldives, bờ cát trải dài 4 cây số, được bao bọc bởi những thảm thực vật xanh tốt. Quanh đảo là bờ cát màu trắng rộng mênh mông bát ngát trải dài như thủy tinh trong suốt và nhiều loại thực vật nhiệt đới. Trên hòn đảo có một cái hồ ở đó có nhiều loại sinh vật biển màu sắc sặc sỡ, những đàn cá cảnh nhiều màu sắc bơi qua bơi lại càng làm cho hồ nước rực rỡ hơn.

Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt lên du thuyền, Hạ Tịch Nguyệt nhìn những đàn cá đang bơi trong nước cực kì xinh đẹp.

Âu Dương Thụy còn đưa Hạ Tịch Nguyệt đến hồ nước, Hạ Tịch Nguyệt thay đồ lặn xuống dưới hồ, cô nhìn thấy những đàn cá và những sinh vật biển sặc sỡ đầy màu sắc kia, Hạ Tịch Nguyệt vui mừng như đứa bé, cô đưa tay ra chạm vào những chú cá kia, chúng vội rụt lại và tản ra bơi đi mất.

Sau đó Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt đi tới nhà hàng ăn uống Y Đặc dưới nước nổi tiếng của Maldives, ngồi ở đây có thể nhìn thấy rạn san hô ở trên đầu mình, vừa ăn cao lương mỹ vị vừa có thể tận hưởng những điều tuyệt diệu của thế giới biển, giống như chính bản thân mình được trải nghiệm ở hải dương.

Một tháng này, Âu Dương Thụy dẫn Hạ Tịch Nguyệt đi khắp các đảo ở Maldives.

Ngày mai họ phải trở về nước, Hạ Tịch Nguyệt không bỏ được, suốt một ngày mệt mỏi, cô muốn Âu Dương Thụy đưa cô đi dạo trên bờ cát.

Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết Hạ Tịch Nguyệt chưa chơi đủ nhưng đã một tháng không có về, anh phải trở lại xử lý chuyện công ty, về sau có cơ hội sẽ đưa cô đến nữa.

Đi tản bộ trên bờ cát, Hạ Tịch Nguyệt như một đứa bé nhìn thấy vỏ ốc xinh đẹp cô liền nhặt lên, cô lượm thật nhiều vỏ ốc định mang về tặng cho Vân Nặc. Nhìn phía xa thấy một đứa bé đang chơi trò xây lâu đài cát, Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên muốn chơi, cười nói với Âu Dương Thụy:

“Chúng ta tới xây lâu đài cát được không?”

Nói xong cô ngồi xuống nắm lấy cát ướt, Âu Dương Thụy ở bên lẳng lặng nhìn cô, không hề có ý muốn quấy rầy cô. Xây được vài tầng, Hạ Tịch Nguyệt vỗ vầy, cười nói với Âu Dương Thụy:

“Anh nhìn này, lâu đài của tôi thật đẹp phải không? Bên trong có một mỹ nhân đang chờ đợi hoàng tử hôn để cô ấy được tỉnh giấc.”

“Ah, vậy sao? Nhưng lâu đài của em sao không có cửa, chẳng lẽ muốn hoàng tử bay vào sao?”

Âu Dương Thụy cười nói đến.

"A, đúng nha. Ở nơi nào mở cái cửa thì tốt nhỉ?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn lâu đài, nghiêm túc hỏi.

“Anh nghĩ là ở chỗ này!”

Âu Dương Thụy vừa chỉ vào vừa nói.

“Không được, như vậy tòa lâu đài sẽ không còn đẹp nữa!”

“Em muốn tòa lâu đài đẹp thì công chúa không thể tỉnh lại, chẳng lẽ em muốn cho hoàng tử vào chuồng chó sao?”

“Hoàng tử nhà anh mới bò vào chuồng chó thì có!”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói, sau đó cầm nắm cát ném lên người Âu Dương Thụy. Đi cùng anh lâu như vậy, Hạ Tịch Nguyệt biết anh có tính ưa sạch sẽ, nhưng vì giận nên đã ném cát lên người anh.

“Em..”

Nhìn cát trên người, Âu Dương Thụy không thốt nên lời.

“Tôi như thế nào?”

Nói xong nhìn về phía Âu Dương Thụy làm mặt quỷ rồi bỏ chạy.

“Em còn dám chạy hả?”

Âu Dương Thụy bước hai bước liền đuổi tới Hạ Tịch Nguyệt, hai người điên rồi, làm cho khắp người dính đầy cát. Khi trở lại khách sạn cũng đã muộn rồi, hai người tắm rửa sau đó đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 1: Trở về nước

Bởi vì tối hôm qua chơi đến rất khuya mới trở về, Hạ Tịch Nguyệt buổi sáng chết sống không đứng lên, cuối cùng rồi tự mình rửa và mặc quần áo tử tế sau đó tiếp tục ngủ. Bất đắc dĩ Âu Dương Thụy bế cô lên trên máy bay. Hôm nay Âu Dương Thụy đặt vé máy bay ở khoang hạng nhất, không đi máy bay tư nhân. Âu Dương Thụy nhẹ nhàng đắp chăn cho Hạ Tịch Nguyệt, nhìn đắm đuối cô làm cho người xung quanh không ngừng hâm mộ.

“Này, cô thấy người đàn ông bên kia không? Oa, rất đẹp trai nha.”

Nữ tiếp viên hàng không vừa nói.

“Đúng vậy, cô xem anh ta đối với người phụ nữ kia rất tình cảm, tôi cũng muốn mình được như cô ấy.”

Nữ tiếp viên hàng không thứ hai nói đến.

“Các cô thật đúng là không có tiền đồ, thích thi đi giành đi không phải tốt hơn sao?”

Nữ tiếp viên hàng không ba nói xen vào.

“Cô nói thật đơn giản, có bản lĩnh thì cô đi đi.”

Nữ tiếp viên hàng không hai không phục nói.

“Tôi sẽ đi, người đàn ông dịu dàng như vậy, quyến rũ như vậy làm bạn trên giường quả không tồi.”

Nói xong nữ tiếp viên hàng không thứ ba di chuyển ra ngoài, sửa sang lại dung mạo, đẩy xe đi tới trước mặt của Âu Dương Thụy, nở nụ cười tự nhận là đẹp nhất, mềm mại nhỏ giọng nói với Âu Dương Thụy:

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi anh có cần uống gì không?”

Âu Dương Thụy lúc này mới dời tầm mắt đang nhìn Hạ Tịch Nguyệt chuyển qua người của cô ta, dùng một ngón tay đặt trước miệng của mình:

“Xuyt, cô nhỏ giọng một chút đừng đánh thức phu nhân của tôi. Được rồi, có thể cho tôi một ly cà phê không?”

Về ôn nhu trên mặt Âu Dương Thụy đã biến mất thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng. Đây đã là lần n+1 bắt chuyện của nữ tiếp viên hàng không kia rồi, xem ra ngồi máy bay thật là sai lầm. Nếu như không phải bảo bối đòi anh ngồi máy bay đại chúng.

Nữ tiếp viên hàng không thứ ba biết mình không có cơ hội, liền đẩy xe đi.

"Đợi chút."

Nữ tiếp viên hàng không ba nghe được Âu Dương Thụy gọi mình ‘ đợi chút ’, cô vui mừng như sắp nhảy lên. Nghĩ thầm:

“Anh ta không chống đỡ được sức quyến rũ của mình.”

Đi tới trước mặt của Âu Dương Thụy lần nữa, nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Xin hỏi ngài cần trợ giúp gì sao?”

Trong lòng lại nghĩ là: mau hỏi số điện thoại của tôi, mau hỏi số điện thoại của tôi đi.

Chỉ thấy Âu Dương Thụy lạnh lùng nhỏ giọng nói:

“Tôi hi vọng tất cả các nhân viên phục vụ, trước khi phu nhân của tôi tỉnh giấc, không cần xuất hiện trước mặt tôi, tôi và phu nhân của tôi muốn yên tĩnh, không còn việc gì nữa cô có thể đi được rồi.”

Ngẩng đầu liếc nhìn cô gái mê trai trước mặt, chân mày anh nhíu nặng hơn.

"À?"

Nữ tiếp viên hàng không thứ ba hiển nhiên không thể nào tiếp thu lời nói của Âu Dương Thụy được, có chút sững sờ, thì ra cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục là như thế này.

“Được, tôi biết rồi, đã quấy rầy tiên sinh rồi.”

Sau đó đẩy xe đi ra ngoài, cũng đem lời cảnh cáo của Âu Dương Thụy nói với các nhân viên khác. Lần này rốt cuộc cũng yên tĩnh rồi, bảo bối có thể an tâm ngủ một giấc rồi. Hạ Tịch Nguyệt lúc cách hai giờ nữa máy bay mới hạ cánh thì cô tỉnh, mới vừa mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt yêu nghiệt ở đối diện.

“Tĩnh rồi à.”

Âu Dương Thụy hỏi.

"Ừm."

Hạ Tịch Nguyệt đứng dậy đuổi cái lưng mới một cái.

“Ah, thật là thoải mái.”

Cô không biết để có được giấc ngủ ngon Âu Dương Thụy đã đuổi đi bao nhiêu con ruồi rồi.

"Đói bụng không?"

"Có chút."

Hạ Tịch Nguyệt sờ sờ cái bụng có chút dẹp của mình, dí dỏm nói với Âu Dương Thụy.

"Trên máy bay đồ ăn uống đều rất giống nhau, trở về sẽ ăn một bữa thật ngon."

"Ừm, được rồi."

Máy bay hạ cánh, tài xế lái Rolls Royce tới đón Hạ Tịch Nguyệt và Âu Dương Thụy. Tài xế mở cửa xe cung kính nói:

"Tiên sinh, mời vào."

"Ừ."

Âu Dương Thụy lạnh lùng nói. Sau đó Hạ Tịch Nguyệt cũng vào trong xe.

"Chúng ta đi đâu?."

“Trở về biệt thự hoa viên, về sau nơi đó là nhà của chúng ta.”

Âu Dương Thụy cười.

“Vậy nhà trọ của tôi thì làm thế nào?”

“Đã dọn giúp em rồi, chúng ta mới kết hôn chẳng lẽ vừa kết hôn liền ở riêng sao?”

“Ai da, tôi không phải có ý này, tôi chỉ muốn nói hành lý của tôi đâu rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt giải thích.

"Hành lý, đã tìm người dọn đi." Âu Dương Thụy trả lời.

Xe dừng trước biệt thự, Hạ Tịch Nguyệt nhìn biệt thự trước mặt, thật là to, nhà trước kia của cô đã to rồi nhưng cái biệt thự trước mặt còn to gấp 3 4 lần. Âu Dương Thụy dẫn Hạ Tịch Nguyệt đẩy cửa đi vào.

“Như thế nào? Có thích không? Nếu như em không thích thì có thể đổi theo ý của mình.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa vào cửa, đã nhìn thấy biệt thự được trang trí theo ý thích của mình rồi, là phong cách châu Âu, làm sao cô lại không thích, cô chính là thích phong cách này, cho nên vội trả lời Âu Dương Thụy:

“Không có, tôi rất thích các bố trí như thế này.”

Âu Dương Thụy cười không nói gì, anh đương nhiên biết cô thích cái gì cho nên mới tìm người sửa chữa lại một phen.

"Thiếu gia, cậu đã trở lại."

Lúc này thím Trương từ phòng bếp đi ra.

“Ừ, Nguyệt Nguyệt, anh giới thiệu với em đây là quan gia của chúng ta, thím Trương, em cần gì có thể tìm thím ấy.”

Âu Dương Thụy nhìn đông nhìn tây rồi nói với Hạ Tịch Nguyệt, thím Trương đã chăm sóc Âu Dương Thụy từ nhỏ, cho nên Âu Dương Thụy đối với thím rất có tình cảm, cho nên anh muốn Hạ Tịch Nguyệt cũng tiếp nhận. Hạ Tịch Nguyệt thu hồi ánh mắt nhìn người phụ nữ trung niên mặt quần áo giản dị trước mắt, khiến người ta cảm thấy thân thiết, cô cười nói:

"Xin chào thím Trương. Tôi là Hạ Tịch Nguyệt."

"Xin chào, thiếu phu nhân."

"Không nên gọi tôi là thiếu phu nhân, gọi Nguyệt Nguyệt là được rồi."

“Vậy sao được, như thế là rối loạn quy củ rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy bất đắc dĩ đành phải đồng ý.

Thím Trương đối với lần đầu gặp mặt thiếu phu nhân, ấn tượng cũng không phải ít, cảm giác là một cô gái sáng sủa hơn nữa không có kiêu căng.

“Phòng của em ở đâu?” Hạ Tịch Nguyệt quay đầu lại nói với Âu Dương Thụy. Nhìn thấy biệt thự này Hạ Tịch Nguyệt quá thích thú không kịp chờ đợi muốn đi xem phòng của mình.

“Ở lầu hai, bên trái căn phòng thứ ba.”

Âu Dương Thụy mới vừa nói xong, Hạ Tịch Nguyệt cũng đã chạy lên rồi.

“Thím Trương, thím chuẩn bị cơm tối đi, Nguyệt Nguyệt ở trên máy bay không có ăn nhiều, nhất định sẽ rất đói.”

Âu Dương Thụy nói xong cũng quay người đi lên lầu rồi.

“Vâng, thiếu gia.”

Thím Trương cười trả lời anh, nhìn thấy thiếu gia khàn trương như vậy vì vị tiểu thư kia, thím Trương biết là thiếu gia có tình cảm với cô ấy, ở trong lòng bà vui thay cho cậu, lão gia và phu nhân thường đi du lịch chỉ có mình thiếu gia ở nhà, thiếu gia thường chỉ có một mình đi chơi, một mình ăn cơm, hiện tại đã có người bầu bạn bên cạnh thiếu gia, thím Trương chảy nước mắt hạnh phúc thay cho cậu. Sau đó vội vàng lau nước mắt đi tới nhà bếp.

Hạ Tịch Nguyệt chạy lên trên lầu lập tức đẩy cửa phòng ra, mùi cỏ thơm Lavender xông vào mũi.

“A, mùi mà mình thích nhất, mùi cỏ Lavenden thơm nhàn nhạt.”

Đi vào phòng, căn phòng được trang trí đơn giản mà cao nhã, cái giường lớn có thể cho 4, 5 người ngủ, Hạ Tịch Nguyệt lập tức nhào lên trên giường.

“Oa, thật mềm, mình thích nhất giường Simmons.”

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng.

"Rất thoải mái sao?"

Âu Dương Thụy vừa lên lầu đã nhìn thấy bộ dáng Hạ Tịch Nguyệt vui mừng, không khỏi cười hỏi. Thật ra thì cái gian phòng này được bố trí phần lớn dựa theo phòng trọ của Hạ Tịch Nguyệt mà ra. Hạ Tịch Nguyệt nghe Âu Dương Thụy nói, lúc này mở mắt ra vui mừng nói với anh:

“Âu Dương Thụy, thật không ngờ anh và tôi có nhiều điểm chung, anh bố trí ở đây tôi đều thích. Nhất là căn phòng này, tôi thật sự rất thích.”

“Cái phòng này không chỉ là của em mà là của anh nữa, có được hay không?”

Âu Dương Thụy ở trong lòng nói. Nhưng ngoài mặt lại nói:

"Ha ha ha, vậy sao, tốt lắm, xem xong rồi thì xuống ăn cơm đi."

Đi xuống lầu, mang Hạ Tịch Nguyệt đi tới phòng ăn, Hạ Tịch Nguyệt thấy món ăn bày trên bàn ăn, mở to hai mắt nhìn Âu Dương Thụy hỏi:

“Làm sao anh biết em thích ăn những món này?”

Không sai, thức ăn trên bàn tất cả đều là những món Hạ Tịch Nguyệt thích.

"A, vậy sao, thật là trùng hợp, những món ăn này anh cũng rất thích."

Âu Dương Thụy trả lời cô, thím Trương ở bên cạnh nghe được lời của Âu Dương Thụy thì sùng sốt, khoe miệng hơi cong nghĩ thầm: tôi nhớ thiếu gia ghét ăn rau họ mà trên bàn ăn phần lớn là rau họ, thiếu gia cậu thật là nói dối mà không đỏ mặt, quả nhiên là người làm chuyện lớn.

Trên bàn ăn, Hạ Tịch Nguyệt vừa ăn vừa nói nói:

"Ngày mai em anh về công ty sao?"

“Dĩ nhiên, chỉ là từ trợ lý biến thành trợ lý cuộc sống mà thôi, chỉ phụ trách một mình anh.”

Âu Dương Thụy ưu nhã nói, anh làm sao có thể chịu được một ngày không thấy cô đây.

"Được rồi."

Hạ Tịch Nguyệt bất đắc dĩ đáp. Ở trong lòng đã phẫn nộ đến cực điểm:

‘Cái gì mà trợ lý cuộc sống, tôi nghĩ là bảo mẫu thì đúng hơn, thiệt là, nói thể nào mình hiện tại cũng là phu nhân tổng giám đốc, tuy là giả nhưng giấy đăng kí là thật, thiếu phu nhân của người ta đi shopping, mình phải ở nhà quét dọn vệ sinh, thật không công bằng mà.’

Âu Dương Thụy nhìn bộ mặt biểu tình phức tạp của Hạ Tịch Nguyệt, chỉ thấy khoe miệng của anh nâng lên, lộ ra nụ cười đầy phúc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Vân Nặc

Ngày thứ hai Hạ Tịch Nguyệt liền theo Âu Dương Thụy cùng đi đến công ty. Người của công ty nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt cũng gọi:

"Tổng giám đốc phu nhân, xin chào."

Ngày kết hôn đó mặc dù không có truyền hình trực tiếp nhưng thông qua dàn xe chạy ngoài đường cũng đã làm cho thiên hạ biết hết.

"Tổng giám đốc phu nhân, xin chào."

Dọc theo đường đi mọi người đều chào hỏi Hạ Tịch Nguyệt có chút không thích ứng. Bởi vì cô đã trở thành trợ lý cuộc sống cho ai đó nên phòng làm việc của Hạ Tịch Nguyệt dọn đến phòng của tổng giám đốc Âu Dương Thụy. Mặc Kỳ Thiên núp phía sau cánh cửa nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang đi mọi người đều gọi là phu nhân tổng giám đốc, trong lòng phẫn nộ cực điểm.

Cô chỉ đi công tác ở Anh có nửa tháng, trở lại thì hay tin tổng giám đốc kết hôn, cô nghe như sét đánh ngang tai, cô vì muốn Âu Dương Thụy chú ý tới mình không tiếc đi học lễ nghi, kinh tế học, học tất cả để mong được ở bên cạnh anh, tại sao 5 năm rồi, không đã động được anh, anh như một tảng đá kín mít, cưới ai so với cô điều kiện tốt hơn thì còn tạm được, lại cưới Hạ Tịch Nguyệt một người không bằng cô, nếu lúc trước Hạ Tịch Nguyệt là một tiểu thư còn có thể nhưng bây giờ Hạ Tịch Nguyệt cái gì cũng không phải. Mặt xinh đẹp vì ghen tị mà trở nên vụn vặt xấu xí cực điểm. “Chiếc ghế Tổng

giám đốc phu nhân chỉ có thể là của mình, mình nhất định sẽ không bỏ qua.”

Mạc Kỳ Thiên dùng ánh mắt độc ác nhìn Hạ Tịch Nguyệt.

Hạ Tịch Nguyệt như người chủ ở phòng làm việc cho tới trưa, bởi vì không có việc gì làm.

“Tổng giám đốc, anh có số điện thoại của Vân Nặc không, buổi trưa tôi muốn cùng cô ấy đi ăn cơm.”

Lần trước kết hôn trong tay không có cầm điện thoại, cho nên cũng không có lấy số điện thoại của Vân Nặc.

“Anh không có nhưng Húc có, đợi anh gọi điện thoại hỏi thử xem sao.”

Nói xong liền lấy điện thoại đi động gọi cho Đông Phương Húc.

“Này Húc, cậu đưa số điện thoại của Vân Nặc cho mình.”

Đông Phương Húc không chút suy nghĩ đã nói:

"136**."

Nói xong Đông Phương Húc liền hối hận hô lớn vào:

"Làm sao cậu biết mình có số điện thoại của cô ấy?"

Hơn nữa mình chưa kịp suy nghĩ đã đưa số điện thoại cho người ta rồi, cái này rõ ràng là có gian tình. Âu Dương Thụy nghe xong số điện thoại liền cúp máy. Đưa số điện thoại cho Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt lấy điện thoại đi động của mình ra gọi.

“A lô.”

Giọng nói có vẻ như chưa tỉnh ngủ.

“Nặc, là mình.”

"Nguyệt Nguyệt, cậu trở về nước rồi hả?."

Vân Nặc vừa nghe đến Hạ Tịch Nguyệt liền tỉnh táo trở lại.

“Ừ, hôm qua vừa trở về, buổi trưa có thời gian thì đi ăn cơm với mình, chúng ta ở phòng ăn dưới lầu của công ty nhé.”

“Được, nửa giờ sau mình đến.”

"Ừ, mình chờ cậu."

Cúp điện thoại xong, Hạ Tịch Nguyệt cầm túi xách lên nói với Âu Dương Thụy:

"Tổng giám đốc, tôi đi trước."

Nói xong cũng không đợi Âu Dương Thụy đáp lời, đeo túi xách liền chạy đi ra ngoài. Hạ Tịch Nguyệt tới trước phòng ăn, gọi những món đơn giản, sau đó ngồi xuống cái bàn cạnh cửa sổ chờ Vân Nặc. Nhìn thấy Vân Nặc đi vào, cậu ấy vẫn không có thay đổi, gương mặt như một cô gái trẻ vị thành niên, chỉ thích mặc những trang phục thực nữ.

Nhìn thấy Vân Nặc Hạ Tịch Nguyệt lập tức đứng dậy gọi:

“Nặc, ở nơi này.”

Vân Nặc nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt liền đi tới.

"Xin chào, xin hỏi cô dùng gì?"

Nhìn thấy Vân Nặc tới, nhân viên phục vụ đã tới hỏi cô.

“Cho tôi một ly cà phê Blue Mountain.”

Vân Nặc cười nói, cà phê sau đó được đem lên. Vân Nặc uống một hớp phá vỡ trầm tĩnh mở miệng hỏi:

"Nguyệt Nguyệt, những năm này cậu có khỏe không?"

Nghe câu hỏi của Vân Nặc, Hạ Tịch Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu lên nói những chuyện đã xảy ra trong vòng nửa năm qua nói cho cô nghe. Bao gồm

chuyện cha mẹ qua đời, bị Quan Hi Triết phản bội, còn có công ty bị người ta cướp mất. Vân Nặc nắm tay Hạ Tịch Nguyệt khóc.

"Nha đầu ngốc, tại sao không tìm đến mình?"

Hạ Tịch Nguyệt khóc trả lời:

"Khi đó mình một lòng muốn tìm ra hung thủ để báo thù, cho nên không suy nghĩ được nhiều như vậy."

"Vậy đã tìm được hung thủ chưa?"

Vân Nặc quan tâm hỏi cô, Hạ Tịch Nguyệt thất vọng lắc đầu một cái rồi nói:

"Vẫn chưa."

"Không sao, cậu đừng nản chí, bây giờ cậu là phu nhân của tập đoàn Âu Dương, cậu có thể dùng thân phận của mình đi làm rất nhiều việc. Còn Quan Hi Triết không phải là loại tốt đẹp gì, cậu không cần phải bận tâm đến hắn, loại người đã nhìn rõ được bộ mặt thật đối với cậu là chuyện tốt, bây giờ cậu có một ông chồng hoàn mỹ như Âu Dương Thụy rồi, cũng đừng nghĩ nhiều nữa."

Vân Nặc an ủi Hạ Tịch Nguyệt.

"Thật ra thì, mình kết hôn với Âu Dương Thụy chỉ là khế ước mà thôi."

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Cái gì?"

Lời của Hạ Tịch Nguyệt vừa nói ra, Vân Nặc đứng lên hét lớn tiếng, nhất thời làm mọi người trong nhà ăn đều quay lại nhìn.

"Ai u, đại tiểu thư của tôi, cậu nhỏ tiếng một chút đi, cậu hận là không thể cho cả mọi người trên thế giới này được biết à?"

Hạ Tịch Nguyệt đưa tay túm Vân Nặc ngồi lại ghế.

"Vậy cậu nói rõ ràng đi."

Hạ Tịch Nguyệt đem chuyện tại sao Âu Dương Thụy cùng với cô kết hôn ra nói với Vân Nặc, còn có scandal của Đông Phương Húc bị truyền ra như thế nào.

Vân Nặc nghe xong thì đã hiểu. Nha đầu này thật là ngốc, Âu Dương Thụy rõ ràng là yêu cậu mà, ngày kết hôn hôm đó Âu Dương Thụy đã vì cậu mà làm nhiều điều như vậy, nhìn ánh mắt dịu dàng của anh ta có thể nheo ra nước mắt kia, khế ước chẳng qua chỉ là một cái kế để giữ Hạ Tịch Nguyệt lại mà thôi, thật đúng là người trong cuộc thường không hay biết gì, còn cái scandal kia đánh chết cô cũng không tin Đông Phương Húc là con giống như chuyện sao hỏa đụng vào trái đất, chuyện vĩnh viễn chẳng có bao giờ. Chỉ là Vân Nặc không nói với Hạ Tịch Nguyệt những thứ này, cô nghĩ một số việc để tự cô ấy tự mình cảm thụ sẽ tốt hơn.

"Chỉ là anh ấy có nói với mình sau khi kết hôn có thể lợi dụng chức quyền của anh ấy để làm bất cứ chuyện gì."

Hạ Tịch Nguyệt tự nhiên nói đến.

"Vậy không phải quá tốt sao, cậu trực tiếp đi đến đồn cảnh sát xem sao đi."

"Cậu nói thì mình cũng đã thử qua rồi, mình đến xem camera quan sát lúc cha mẹ gặp chuyện nhưng không may một giờ trước tai nạn chiếc camera đó đã hư rồi, cậu nói xem sao lại đúng lúc như vậy?"

"Mình cũng cảm thấy sao lại có chuyện trùng hợp vậy, thật không đơn giản chút nào."

Vân Nặc trả lời.

"Thôi không nói về mình nữa, cậu nói chuyện của cậu đi."

Vân Nặc bung tách cà phê trước mặt lên uống một hớp, sau đó cười nói:

"Ừ, trong thời gian ngắn tới đây mình không có ý định đi, mình định đi làm."

"Vậy thì tốt quá, về sau mình có thể thường xuyên tìm cậu đi dạo phố rồi ăn cơm."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói.

"Ừ, về sau chúng ta có thể lại giống như trước đây rồi, ngày ngày ở chung một chỗ, đúng rồi, cậu và Cổ Tây còn liên lạc với nhau không?"

Cổ Tây là thanh mai trúc mã của hai người, trước kia ba người hay ở cùng nhau, sau khi tốt nghiệp trung học thì Cổ Tây ra nước ngoài du học. Hạ Tịch Nguyệt lắc đầu:

“Không có, từ khi tốt nghiệp trung học mình không có gặp cậu ấy nữa.”

“Cổ Tây cái cậu này cũng thật quá đáng, đã nhiều năm rồi vẫn không có chút tin tức gì cả.”

Nói xong Vân Nặc cũng bùng tách cà phê lên uống như xoa đi sự tức giận trong lòng. Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới lời của Vân Nặc nói, mà cô lại hỏi:

“Cậu và Đông Phương Húc là quan hệ như thế nào?”

Bởi vì cô biết số điện thoại của Vân Nặc là từ trong tay của Đông Phương Húc, cho nên Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy có chút kì quái:

“Phụt. . .”

Ngậm cà phê Vân Nặc vừa uống vào đã phun hết ra, thật may là Hạ Tịch Nguyệt phản ứng nhanh bằng không mặt cô đã gặp chuyện rồi.

“Cái gì mà quan hệ thế nào?”

Vân Nặc vô tội trả lời.

“Không có gì sao cậu lại kích động làm gì?”

Nhìn Vân Nặc đỏ mặt, Hạ Tịch Nguyệt cười nói:

“Mặt của cậu đỏ lên kia. . . từ nhỏ đến lớn cậu đều không có đỏ mặt, nói đi, giữa các người có gian tình gì?”

“Cái gì mà có gian tình, hay là lúc kết hôn cậu có nghe thấy gì hả?”

"Thật sao?"

Hạ Tịch Nguyệt hiển nhiên không tin lời của Vân Nặc nói mà nhìn chăm chăm cô ấy, bộ dáng luống cuống của Vân Nặc không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mà nói:

“Chúng ta là gặp nhau lúc xem mắt, khi tham gia hôn lễ của cậu mình không ngờ lại gặp lại anh ta, thật ra thì không có chuyện gì hết, cậu cũng biết gia đình mình rồi đó muốn là chủ hôn nhân của mình.”

Vân Nặc bất đắc dĩ nói, Hạ Tịch Nguyệt nghe được Vân Nặc nói như vậy liền thờ phào nhẹ nhõm.

“Tốt nhất là không có chuyện gì, Nặc Nặc, cậu cũng biết Đông Phương Húc là dạng người gì, anh ta chính là một chiếc xe taxi ai cũng có thể lên, cho nên cậu đừng ngốc mà động tình với anh ta, chúng ta không gánh nổi hậu quả đâu. Còn nữa, cái kiểu hoa hoa công tử làm sao vì một cái cây mà buông tha cho cả rừng rậm kia chứ.” Hạ Tịch Nguyệt tận tình nói với bạn.

“Biết rồi. Yên tâm đi, mình biết suy nghĩ mà cậu không cần lo cho mình đâu.”

Hai người lại nói chuyện một hồi sau đó Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy thời gian đã trễ sắp đến giờ đi làm nên đứng dậy chào tạm biệt Vân Nặc ra về.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Mạc Kỳ Thiên

Ban ngày sau khi tan việc về nhà, Mạc Kỳ Thiên dùng chìa khóa nhỏ mở cửa phòng trọ nhỏ, vừa vào cửa đã nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng trước gương to thử quần áo.

“Mẹ, sao mẹ giờ mới trở về?”

Mạc Kỳ Thiên ném túi xách lên bàn sau đó ngồi trên ghế sa lon, không còn hơi sức để hỏi.

“Thiên Thiên, con nói xem bộ này mẹ mới mua từ Paris về như thế nào, đây chính là mẫu mùa hè mới nhất của Chanel đó nha.”

Vạn Tử Hồng không để ý đến vấn đề của Mạc Kỳ Thiên, mặc bộ Chanel màu đỏ đứng trước gương đi tới đi lui.

“Mẹ, mẹ không thể tiết kiệm một chút sao, cái bộ đồ này tiêu tốn mất một năm tiền lương của con rồi.”

“Mẹ sao phải tiết kiệm, con sắp trở thành phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương rồi, mẹ cần gì phải tiết kiệm, chút tiền này có là gì, vẫn không bằng một góc của tập đoàn Âu Dương, chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.”

Vạn Tử Hồng vui vẻ nói không hề để ý lời nói của Mạc Kỳ Thiên.

“Mẹ, mẹ đừng trông mong vào Âu Dương Thụy lấy con, anh ta đã kết hôn rồi nhưng cô dâu không phải là con.”

Mạc Kỳ Thiên khổ sở nói.

“Con nói cái gì, tại sao có thể như vậy, không phải con vẫn luôn ở bên cạnh hấn sao, tại sao con không đi ngăn cản, vậy năm năm thanh xuân không phải đã lãng phí rồi sao? Con đang làm cái gì vậy thật là vô tích sự!”

Vạn Tử Hồng vừa nghe được lời của Mạc Kỳ Thiên nói, không khỏi kinh ngạc, quần áo cầm trong tay rơi xuống đất, chỉ hận mắng thôi rên sất không thành thép được.

“Đó là lúc còn xuất ngoại nửa tháng trước, con cũng không hề hay biết, lúc trở lại thì hai người đó đã đi hưởng tuần trăng mật rồi. Con cũng không cam tâm, cưới một người tốt hơn con thì không nói, mẹ nói xem tại sao anh ta lại lấy một con tiện nữ chẳng có gì hơn con cả. Con có chỗ nào kém, con vì anh ta học lễ nghi, học kinh tế thứ mà con không hề thích, ở bên cạnh anh ta gần nửa năm, quay đầu lại đổi được thứ gì, con bỏ ra tất cả nhưng cuối cùng không có gì, con không cam lòng, con không cam lòng.”

Mạc Kỳ Thiên ôm Vạn Tử Hồng khóc lớn.

“Người đàn bà kia là ai?”

Vạn Tử Hồng nhìn Mạc Kỳ Thiên đau lòng, hỏi. Dù sao cũng là miếng thịt trên người mình làm sao có thể không đau lòng chứ.

“Hạ-----Tịch-----Nguyệt.”

Mạc Kỳ Thiên cắn răng nghiêng lợi nói, Vạn Tử Hồng nghe tới ‘Hạ Tịch Nguyệt’ thân thể có chút run rẩy, giọng run run hỏi:

“Hạ Tịch Nguyệt nào?”

Mạc Kỳ Thiên không có nhìn ra sự khác thường của Vạn Tử Hồng, tiếp tục nói:

“Còn Hạ Tịch Nguyệt nào nữa, chính là người có cha mẹ bị tai nạn xe cộ chết, cô ta bị bạn trai cũ phản bội đá ra khỏi công ty, từ một công chúa của xã hội thượng lưu biến thành một người phụ nữ ti tiện.”

Lời nói hung hăng của Mạc Kỳ Thiên, Vạn Tử Hồng nghe được con gái nói Hạ Tịch Nguyệt chính là người mà mình đang nghĩ đến kia, tức giận đứng lên, kêu gào như phát điên:

“Được lắm, một Tôn Phi Phi, giờ đến một Hạ Tịch Nguyệt, 25 năm trước Tôn Phi Phi cướp người đàn ông của mẹ, 25 năm sau con gái của cô ta lại cướp người đàn ông của con gái mẹ.”

“Mẹ, mẹ biết mẹ của Hạ Tịch Nguyệt sao?”

“Đâu chỉ coi là biết, là huyết hải thâm cừ (thâm thù đại hận).”

Vạn Tử Hồng hung hăng nói đến.

“Mẹ, mẹ nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra, còn mẹ nói mẹ của Hạ Tịch Nguyệt giành đàn ông của mẹ là có ý gì?”

Mạc Kỳ Thiên lo lắng nói.

“Thiên Thiên, chuyện cho tới bây giờ mẹ cũng không thể nào quên được.”

Vạn Tử Hồng bi thương nói.

“Mẹ và Hạ Nam Tùng cũng chính là cha của Hạ Tịch Nguyệt, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có thể nói là thanh mai trúc mã, chúng ta yêu nhau. Mẹ và Hạ Nam Tùng cùng nhau đánh liều để xây dựng cuộc sống riêng, công ty Hạ thị có thể nói là mẹ và Hạ Nam Tùng cùng nhau xây dựng, chung hoạn nạn sau đó Hạ thị đi vào quỹ đạo, mẹ một lòng một dạ làm người phụ nữ sau lưng của ông ấy, nhưng tiệc vui chóng tàn, mỗi ngày ông ấy trở về nhà rất muộn, xã giao ngày càng nhiều, lúc đầu mẹ nghĩ rằng đàn ông ở bên ngoài xã giao là điều khó tránh khỏi, nhưng một ngày kia, ông ta dắt tay một người phụ nữ tới trước mặt của mẹ nói hai người họ yêu nhau hi vọng mẹ tha thứ cho bọn họ.

Người phụ nữ kia chính là Tôn Phi Phi, cô ta là một cô nhi, hát rong ở quán rượu, sau đó bị một tên lưu manh lừa gạt, Hạ Nam Tùng cứu cô ta, bọn họ quen biết như vậy, sau đó yêu nhau. Bọn họ yêu nhau không có lỗi chẳng lẽ là mẹ sai sao, thanh xuân của mẹ thì ông ta trả như thế nào?

Mẹ không cam lòng, mẹ đi tìm Hạ Nam Tùng mấy lần, mẹ nói có thể chia tay nhưng công ty phải chia cho mẹ một nửa, công ty cũng có phần công lao của mẹ, mẹ nghĩ không giữ được người đàn ông này thì giữ tiền cũng được. Khi đăng kí kết hôn mẹ nghĩ dù sao về sau cũng kết hôn cho nên ai cũng kí cũng được nên mẹ không có điền tên của mình vào. Nhưng mẹ không ngờ ông ta không đưa cho mẹ một đồng, còn đuổi mẹ ra ngoài. Nói công ty là của một mình ông ta không có quan hệ gì với mẹ.

Trái tim của mẹ chết rồi, mẹ chỉ muốn đi tìm vợ của Hạ Nam Tùng, Tôn Phi Phi nhưng còn chưa tới cửa của biệt thự đã bị bọn họ đuổi ra ngoài. Sau đó mẹ phát hiện mình mang thai, mẹ vội trốn ra nước ngoài, mẹ biết Hạ Nam Tùng lúc đó rất thương người đàn bà kia nhất định sẽ bảo mẹ bỏ đứa bé này, mẹ không có cái gì chỉ có đứa bé này, mẹ bỏ đi đến Anh, rồi định cư bên đó.”

Nghe xong chuyện xưa, Mạc Kỳ Thiên không tin trọn to mắt hỏi:

“Vậy con là?”

“Không sai, con chính là đứa bé năm đó, là con của Hạ Nam Tùng, con họ Hạ, con không có cha, con là chị em cùng cha khác mẹ với Hạ Tịch Nguyệt.”

Vạn Tử Hồng nhắm hai mắt lại, nước mắt chảy ra, cay đắng nói.

“Con không tin, con không tin, đây không phải là thật. Mẹ nhất định là gạt con, sao mẹ lại gạt con, mẹ là đồ lừa gạt.”

Nói xong, cô cầm túi xách lên, vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

"Thiên Thiên, Thiên Thiên, Thiên Thiên."

Vạn Tử Hồng kêu lớn tiếng.

Mạc Kỳ Thiên lái xe đi tới quán rượu Tôn Hoàng. Ngồi vào quầy bar gọi một ly rượu ra uống.

“Tại sao? Tại sao lại như vậy, tôi là chị của Hạ Tịch Nguyệt, tại sao đều là con của ông ta, một người vừa sinh ra đã được yêu thương cưng chiều, mà tôi thì không có, ngay cả lên đại học học phí đều do tự mình kiếm được, nhớ tới những người đàn ông xấu xí kia tôi chỉ muốn ói, nhưng vẫn phải cười khúm núm nhìn bọn họ ở trên người tôi phần khích, tại sao từ nhỏ tôi đã khổ như vậy, mà cô lại hưởng vinh hoa phú quý, tại sao ông trời lại bất công như vậy, tại sao cuộc đời tôi lại bất bất như thế mà cuộc đời cô lại rực rỡ như vậy, mẹ cô cướp người đàn ông của mẹ tôi, cô cũng cướp người đàn ông của tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ---- Hạ Tịch Nguyệt.”

Nói xong lại ngửa đầu uống một hớp rượu mạnh.

"Tiểu thư, một mình thôi sao?"

Một người đàn ông trung niên trên cổ có đeo dây chuyền đại kim nói.

“Anh là ai, tránh ra đi!”

Mạc Kỳ Thiên tức giận quát, cô ghét những tên lưu manh kiểu này.

“Tôi là ai à? Haha, còn có người không biết Kim gia tôi, cô em nên đi hỏi thăm một chút danh hiệu Kim gia của tôi đi, như thế nào hả, cô em đi theo tôi sẽ có cơm ngon áo đẹp, có tôi bảo kê không ai dám khi dễ cô em nữa.”

Mạc Kỳ Thiên nghe Kim gia nói vậy thì một kế hoạch đã được vạch ra trong đầu, liền nở nụ cười quyến rũ hỏi:

"Thật sao?"

“Đương nhiên thật, Kim gia tôi một lời nói ra quyết không thay đổi, chỉ cần cô đi theo tôi thì chỉ có cô khi dễ người khác chứ người khác không phụ được cô, như thế nào?”

“Được, vậy bây giờ có người khi dễ tôi, anh có giúp tôi hay không?”

Mạc Kỳ Thiên vừa nói xong thì dịch thân thể tựa vào người của Kim gia, mềm mại đụng chạm vào lồng ngực của hắn, hắn ta sao có thể cản được hấp dẫn của cô, vội vàng ôm eo cô nói:

“Ai dám khi dễ bảo bối của anh, bảo bối nói cho anh biết, anh nhất định giúp em giáo huấn tên đó, đi thôi, bảo bối chúng ta lên lầu nói chuyện.”

Kim gia lộ ra ánh mắt như lang sói nói với cô, sau đó ôm eo Mạc Kỳ Thiên lên phòng trên lầu. Vừa vào cửa, Kim gia không kịp chờ đợi đã dùng đôi môi như mồm sói vội lấy Mạc Kỳ Thiên, một mùi hôi thối xông tới, Mạc Kỳ Thiên nhịn muốn nôn, cười nói:

“Đồ quỷ, xem anh gấp gáp như vậy, không tắm rửa chút sao?”

“Bảo bối, đừng tắm, huynh đệ của anh gấp lắm rồi.”

Một cái tay của hắn chui vào bên trong quần áo của Mạc Kỳ Thiên, vừa sờ vừa nói.

“Được rồi, theo ý anh, chỉ là sau đó giữ sức để còn giúp em đó, anh phải giúp em dạy dỗ con tiện nhân kia.”

Kim gia hiện tại đâu còn quản nhiều như vậy, muốn mạng của hắn thì hắn cũng cho.

“Được, bảo bối, tất cả nghe theo em, tất cả nghe theo em, được chưa, bây giờ cho anh đi.”

Mạc Kỳ Thiên không nói gì, chỉ đứng lên cởi hết quần áo trên người ra, bày tỏ đồng ý. Kim gia nhìn thân thể như hoa như ngọc trước mặt liền nhào tới, chỉ thấy chốc sau một tràng âm thanh khiến người ta đỏ mặt vang lên, cả đêm triền miên.

Sáng ngày thứ hai, Kim gia đốt một điều thuốc ngồi bên cạnh vuốt ve thân thể Mạc Kỳ Thiên hỏi:

“Bảo bối, người đàn bà kia khi dễ em thế nào?”

Mạc Kỳ Thiên làm bộ khóc lóc nói:

“Cái con điểm thối đó, vốn là công ty có một dự án, hai chúng em cùng phụ trách nhưng sau khi hoàn thành, cô ta lại cảm thiết kế hoàn mỹ đó đến trình tổng giám đốc tranh công, nói là do một mình cô ta làm, không có phần của em, kết quả cô ta thắng chức, anh xem làm sao có thể nuốt trôi cục tức này? Cho nên em muốn anh giáo huấn cô ta một chút.”

Kim gia nghe nói như thế vội vàng lấy lòng hỏi:

“Em muốn giáo huấn cô ta như thế nào?”

“Cũng không có gì anh chỉ cần gọi mấy anh em của anh trói cô ta lại, hầu hạ cô ta để cho cô ta biết Mạc Kỳ Thiên em không phải là dễ ăn hiếp.”

Nghe được lời của Mạc Kỳ Thiên nói, Kim gia nhớ lại câu ‘độc nhất là lòng dạ đàn bà’ nhưng trên mặt vẫn là biểu tình lấy lòng.

“Được, không thành vấn đề, nhưng bảo bối em phải theo anh mấy đêm!”

Kim Gia nói xong liền chui vào chăn nhào về phía Mạc Kỳ Thiên, Mạc Kỳ Thiên giả vờ xấu hổ nói: “Ghét, đồ quý, gấp cái gì, sau này vẫn còn nhiều cơ hội, hôm nay không được, sắp tới giờ làm của em rồi, buổi tối em bồi anh.”

Mạc Kỳ Thiên nói xong liền vén chăn lên xuống giường mặc quần áo, sau đó đi tới trước mặt hắn khẽ hôn xuống. Kim gia sao có thể cứ thế mà thả cô, lôi kéo cô ta hôn một hồi mãnh liệt sau đó bỏ ra nói:

"Bảo bối, tối nay nhất định phải tới tìm anh đó."

Mạc Kỳ Thiên đứng lên sửa sang lại quần áo, đi tới cửa cười nói:

“Biết rồi, thân ái, buổi tối chờ điện thoại của em.”

Sau đó làm động tác hôn gió rồi đi ra ngoài, thái độ của cô ta liền thay đổi, lấy tay dùng sức chùi miệng.

“Thật là ghê tởm, Hạ Tịch Nguyệt tất cả là do cô hại, hôm nay tôi chịu nhục đều là do cô đem lại, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.”

Sau đó mở cửa xe lái đi đến công ty.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Bắt cóc

Liên tiếp một tuần lễ Hạ Tịch Nguyệt đều tới đồn cảnh sát, hi vọng có thể tìm được thêm chứng cứ nhưng mỗi lần đều thất vọng quay về. Âu Dương Thụy nhìn bộ dạng của Hạ Tịch Nguyệt cũng đau lòng theo, cho thủ hạ đi tìm chứng cứ. Hạ Tịch Nguyệt ngồi ở trước máy vi tính ngắm người, đột nhiên điện thoại vang lên, vừa nhìn thấy là số từ cục cảnh sát gọi đến, lập tức nhận điện thoại.

“Alo, xin chào tôi là Hạ Tịch Nguyệt.”

“Xin chào Âu Dương phu nhân, về nguyên nhân tai nạn của cha cô chúng tôi đã có chứng cứ mới. Làm phiền cô đến đây một chuyến, có được không?”

“Được, tôi lập tức tới đó.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe được có manh mối mới liền vui mừng chạy ra ngoài. Lúc này Âu Dương Thụy gọi điện tới chỉ thấy Đồng Phong nói:

"Môn chủ, đã theo ý của người, đưa băng ghi hình tới đồn cảnh sát rồi."

"Ta biết rồi."

Nói xong thì cúp điện thoại, không sai, cảnh sát gọi điện nói tìm được chứng cứ là do thủ hạ của Âu Dương Thụy gửi đến, Âu Dương Thụy không muốn Hạ Tịch Nguyệt biết anh có quan hệ với hắc đạo nên để cho thủ hạ Đồng Phong gửi băng ghi hình tới chỗ cảnh sát. Hạ Tịch Nguyệt đi tới đồn cảnh sát, một nhân viên cảnh sát cầm băng ghi hình nói:

"Bởi vì vào ngày cha mẹ cô xảy ra chuyện, camera quan sát bị hư chúng tôi không thấy được chuyện gì đã xảy ra mà cũng đúng lúc máy quan sát ở quán cà phê đối diện vẫn hoạt động được, cô đến đây xem."

Viên cảnh sát chỉ vào băng ghi hình.

"Chính là do chiếc xe tải này đã đụng cha mẹ cô, làm cho cha cô bị văng ra khỏi xe dẫn đến tai nạn. Qua băng ghi hình có thể thấy chiếc xe tải này là có người âm mưu nếu không cô ta đã không đợi tới trưa, hơn nữa chúng tôi điều tra được chiếc xe này được người ta báo mất tích, cho nên không cách nào xác định ai đánh cắp, thông qua hình ảnh có thể mơ hồ thấy đối phương là một người phụ nữ, đội mũ và mất kính nên không nhận diện được là ai. Cô nhìn kĩ xem có biết ai không?"

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời nhìn về phía trước sau đó lắc đầu một cái thất vọng nói:

"Tôi không biết."

Anh cảnh sát an ủi cô: "Không sao, có thể nhất thời không nhớ mà thôi, trở về suy nghĩ kĩ chỉ là phán đoán ban đầu của chúng tôi, đây là một vụ mưu sát, chúng tôi sẽ in hình người phụ nữ kia ra, cô về cố nhớ xem sao."

Hạ Tịch Nguyệt nhận lấy hình, cảm tạ nói:

"Làm phiền anh rồi, cảm ơn các anh."

Anh cảnh sát phá ánh vội vàng nói:

"Phu nhân Âu Dương vậy sao có thể nói là phiền toái, đây đều là chuyện chúng tôi nên làm."

Đồng chí cảnh sát cười nói, thật là chuyện cười ai dám đắc tội với tập đoàn Âu Dương chứ?

Trở lại công ty, Hạ Tịch Nguyệt cảm hình ngồi chỗ làm việc của mình, cứ như vậy mà nhìn.

"Mình thật không biết người phụ nữ này, cô ta là ai? Suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ được gì, đúng rồi, dì Lý, mình đi hỏi dì Lý, dì đến nhà mình từ lúc mình còn nhỏ."

Nghĩ đến đây, Hạ Tịch Nguyệt vội vàng đi tới trước mặt Âu Dương Thụy nói:

"Ngày mai tôi muốn đi thành phố B thăm dì Lý có được không?"

Âu Dương Thụy ngẩng đầu nhìn Hạ Tịch Nguyệt hỏi:

"Thế nào? Tại sao đột nhiên muốn đi thăm dì Lý rồi hả?"

"Tôi đi tuần trăng mật trở lại không có đi thăm dì ấy, còn quà tặng mua từ Maldives chưa đưa cho dì?"

Hạ Tịch Nguyệt nói đến.

"Có cần anh đi cùng em không?"

"Không cần, tự tôi đi là được, trước buổi trưa đi, buổi tối trở về, anh đang bận, đi chơi một tháng công ty còn nhiều việc cần anh giải quyết."

Âu Dương Thụy suy nghĩ một chút, Hạ Tịch Nguyệt nói rất đúng, từ sau khi ở Maldives trở lại đã một tuần rồi vẫn chưa xử lí xong, nhưng không yên lòng nói:

"Nếu không anh gọi tài xế đưa em đi."

"KHông được, đường núi không dễ đi, tôi đi xe khách được rồi."

"Vậy cũng được, chỉ là em phải chú ý an toàn có biết không?"

Âu Dương Thụy dặn dò.

"Biết rồi."

Hạ Tịch Nguyệt cười cười trả lời.

Lúc này Mạc Kỳ Thiên ở ngoài cửa nghe cuộc đối thoại của hai người, biết đây là cơ hội tốt, vốn cô đang định đi đưa tài liệu cho Âu Dương Thụy nhưng nghe được bọn họ nói chuyện, không đi vào nữa mà đứng bên ngoài nghe.

Lúc này Lãnh Hiền từ phòng làm việc ra ngoài nhìn thấy Mạc Kỳ Thiên đang lén lút ở cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, anh nói:

"Thư ký Mạc, cô đang làm gì đó?"

Mạc Kỳ Thiên nghe thấy tiếng của Lãnh Hiền thì giật mình, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra.

"Tôi tới tìm tổng giám đốc để kí tên."

Nói xong gõ cửa đi vào, sau đó đi ra ngoài cô ta lập tức gọi điện thoại cho Kim gia:

"Kim gia, người ta tới nay đi tìm anh có được không? Người ta nhớ anh, buổi tối chờ người ta, nhé ~ nhé ~."

Cúp điện thoại, Mạc Kỳ Thiên dùng ánh mắt độc ác của mình suy nghĩ:

"Hừ, đấu với tôi, xem cô biến thành một chiếc giày rách thì còn có ai muốn không? Tôi sẽ chụp hình cô lại tôi muốn cả thế giới đều biết bộ dạng dâm dăng của cô, hahahaha"

Buổi tối, Mạc Kỳ Thiên đến Tôn Hoàng tìm Kim gia, hai người vội vàng mở cửa phòng, một phen ** xong, Mạc Kỳ Thiên dịu dàng nói:

"Kim gia, anh có giúp người ta không, phải giúp em đây con điểm thối ấy, ngày mai là cơ hội."

Mạc Kỳ Thiên bên trên trêu chọc Kim gia, giọng đầy quyến rũ.

"Được, bảo bối không thành vấn đề."

Kim gia vuốt ve thân thể của cô ta, sau đó cô ta đưa hình Hạ Tịch Nguyệt cho Kim gia, hắn ta nhận lấy hình, nhìn người trong hình xinh đẹp trong lòng nổi lên ý dâm, sau đó gọi điện thoại cho mấy anh em của hắn.

Ngày thứ hai, sáng sớm Hạ Tịch Nguyệt thuê xe đi đến trạm xe, bởi vì gấp gáp muốn biết kết quả cho nên Hạ Tịch Nguyệt đi tương đối sớm. Nhưng vừa mới xuống xe liền bị người ta bắt mũi miệng lại, không lâu sau thì hôn mê, tiếp đến bị lôi vào một chiếc MiniBus. Vì là giữa buổi sáng cho nên người đi lại trên đường ít không có ai nhìn thấy một màn kinh hãi đó.

Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại thì thấy một mảng tối, trong miệng bị nhét khăn, tay chân bị trói. Trong giây phút cô hiểu mình đã bị bắt cóc, nhưng người bắt cóc đâu rồi, chẳng lẽ biết cô là vợ Âu Dương Thụy nên đòi Âu Dương Thụy thỏa hiệp sao, Âu Dương Thụy cái tên lười gât này, làm sao anh không nói cho tôi biết làm vợ anh lại nguy hiểm đến tính mạng như vậy.

Hạ Tịch Nguyệt khóc thầm trong lòng, lúc này cô nghe tiếng giày cao gót, Hạ Tịch Nguyệt biết là phụ nữ, sau đó đi tới trước mắt Hạ Tịch Nguyệt nhưng không nói gì, còn có hai người đi cùng, đánh vào hai tay cô nhưng tiếp theo lại nghe tiếng giày cao gót đi ra ngoài, mà hai người đang canh chừng cô cũng đi ra ngoài.

'Mạc Kỳ Thiên không dám hé lời vì sợ Hạ Tịch Nguyệt nghe được âm thanh của cô, đánh cô ta vài cái cho đỡ tức, sau đó mới là trọng tâm.'

Suy nghĩ độc ác trong lòng của Mạc Kỳ Thiên, nhìn người đi ra ngoài cùng cô, Mạc Kỳ Thiên lập tức ra lệnh:

"Lão đại của các người đã nói cho các người biết nên làm cái gì rồi chứ?"

Ba tên cùng hưng phấn trả lời đồng thanh.

"Đã biết."

Bọn họ sao có thể không hưng phấn, có thể có được một người phụ nữ xinh đẹp miễn phí như vậy.

"Tôi có một yêu cầu, đó là các người chụp hình lại."

"Không thành vấn đề."

Nói xong ba tên đó liền tiến vào. Mạc Kỳ Thiên nhìn ba người kia đi vào liền vui mừng lái xe đi về công ty đi làm.

Mà bên kia, Âu Dương Thụy luôn có cảm giác không yên cho tới lúc trưa, cảm giác bảo bối xảy ra chuyện, sau đó gọi điện cho Hạ Tịch Nguyệt nhưng

không được, càng sót ruột hơn. Anh liền gọi điện cho dì Lý nhưng dì lại nói Hạ Tịch Nguyệt chưa tới, Âu Dương Thụy biết cô đã gặp chuyện không hay, Hạ Tịch Nguyệt sáng sớm đã lên đường sao giờ này chưa tới, không thể nào. Âu Dương Thụy gọi điện thoại cho Hạ Tịch Nguyệt nhưng vẫn không được, anh nhanh chóng bấm số:

“Này, Đồng Phong, là ta, cậu lập tức triệu tập tất cả các an hem của Âm Dạ đi tìm phu nhân, phu nhân từ buổi sáng ra ngoài vẫn chưa trở lại, ta lo lắng cô ấy đã có chuyện, còn có ta đã gần thiết bị định vị ở trong tai của cô ấy, nhanh lên, ta sợ trễ nãi một giây cô ấy gặp nguy hiểm”

Âu Dương Thụy âm thanh run rẩy nói xong, Đồng Phong chưa từng gặp bộ dáng Môn chủ khẩn trương như vậy, liền trấn an:

“Vâng, Môn chủ, người yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm được phu nhân, sau đó đưa phu nhân an toàn trở về.”

"Ừ."

Âu Dương Thụy cúp điện thoại gục ở trên ghế, những lời vừa rồi đã dùng hết toàn bộ hơi sức của anh, anh không dám nghĩ nếu như cô xảy ra chuyện gì anh không có dũng khí nghĩ tiếp.

Ở bên này, ba tên kia đi tới nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đang lộn xộn, một người trong đó là Hoàng Mao liền tháo khăn ở miệng của Hạ Tịch Nguyệt ra, Hạ Tịch Nguyệt lập tức hỏi:

“Các người là ai, vì sao lại bắt cóc tôi, muốn tiền sao?”

"Ha ha ha, chúng tôi là ai à, đợi lát nữa cô sẽ biết chúng tôi là ai!"

Một người có tên là Lục Lâm nói tới, sau đó tên Hoàng Mao cười nói tiếp:

"Chúng ta không cướp tiền, chúng ta cướp sắc làm thế nào? Ha ha ha ha."

Nói xong còn cười ha ha. Hạ Tịch Nguyệt vừa nghe bọn họ nói là cướp sắc trong lòng không khỏi sợ hãi.

"Các vị đại ca, không được rồi, tôi là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương, chồng tôi rất yêu tôi, các người muốn bao nhiêu tiền thì tìm anh ấy, anh ấy sẽ cho các người."

Hạ Tịch Nguyệt vừa trì hoãn thời gian, vừa ở trong lòng cầu nguyện Âu Dương Thụy anh mau tới đi, anh không tới tôi liền chết chắc.

"Cái gì, cô ta nói cô ta là phu nhân tập đoàn Âu Dương, tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương không có mấy người dám trêu đến hần."

Tên Hồng Mao sợ sệt nói, Hạ Tịch Nguyệt vừa nghe được bọn họ sợ lập tức nói tiếp:

"Các vị đại ca, các người chỉ cần thả tôi, tôi nhất định sẽ không nói với chồng tôi, có được không?"

Một tên là Hoàng Mao trong đó to gan nói:

“Thả cô sao, làm sao có thể, các người sợ thì đi trước đi, nào có chuyện miếng thịt tới miệng lại bỏ đi.”

"Tao cũng vậy."

Tên Lục Lâm phụ họa theo, xinh đẹp như vậy có ai lại không thích.

"Vậy tao cũng tới thôi."

Hồng Mao nói đến. Sau đó cố định camera cho tốt, Hoàng Mao dẫn đầu đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt, đưa tay cởi đồ Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt lập tức hét lớn:

"Không được."

"Không được ư, đợi chút ham muốn của cô sẽ tới thôi."

Nói xong liền xé rách quần áo của Hạ Tịch Nguyệt, lộ ra áo lót bên trong, Hạ Tịch Nguyệt kinh hãi, khóc lớn:

"Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy, cái người khốn kiếp này đang ở đâu? Âu Dương Thụy....." Hạ Tịch Nguyệt không biết vì sao cô tin tưởng chỉ có mình Âu Dương Thụy sẽ tới cứu cô.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 5: Kích tình trong phòng tắm (đêm đầu)

Hoàng Mao cời hết áo của Hạ Tịch Nguyệt ra, sau đó là quần của cô, Hạ Tịch Nguyệt liều mạng giãy giụa, nhưng tay chân bị trói chặt động tác của cô bị kìm hãm lại, Hoàng Mao đem lá chắn cuối cùng của cô tháo ra, Hạ Tịch Nguyệt tuyệt vọng. Cô muốn cắn lưỡi tự sát để giữ sự trong sạch của mình, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này thì Âu Dương Thụy dẫn người xông vào. Âu Dương Thụy một cước đá vỡ cửa sắt của nhà xường.

“Con mẹ nó, người nào dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử?”

Hoàng Mao nghe được âm thanh cửa bị phá vỡ tức giận mắng to, Âu Dương Thụy nhìn thấy hấn trong nháy mắt anh tung một cước đá Hoàng Mao ngã đi. Hồng Mao và Lục Lâm thấy Hoàng Mao bị đánh vội vàng lên hỗ trợ còn chưa có đụng vào vật áo của Âu Dương Thụy thì đã bị anh đánh cho ngã. Sau đó Âu Dương Thụy ra lệnh cho thủ hạ của mình ở phía sau:

“Tất cả các người xoay đi chỗ khác.”

Âm thanh lạnh lẽo như phát ra từ địa ngục, sau đó quay lại chỗ Hạ Tịch Nguyệt cời dây trói ra nhìn cô, anh áy náy nói:

“Thật xin lỗi bảo bối, anh đã tới chậm. Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Giờ phút này Âu Dương Thụy hận chính mình, đã nói sẽ bảo vệ cô nhưng anh lại để cô chịu tổn thương lớn như vậy, hận chính mình vô dụng, người phụ nữ mình yêu thương gặp đau khổ nhưng anh lại đến trễ. Nhìn mặt của Hạ Tịch Nguyệt sưng đỏ, quần áo không ngay ngắn, Âu Dương Thụy càng giận chính mình, Hạ Tịch Nguyệt mở mắt ra thấy Âu Dương Thụy đang đau lòng, cô nhào tới ngực của Âu Dương Thụy:

“Anh rốt cuộc đã tới, anh rốt cuộc đã tới, em rất sợ.”

Nói xong thì hôn mê bất tỉnh, Âu Dương Thụy cời áo trên người đắp cho Hạ Tịch Nguyệt, sau đó ôm lấy cô nhìn ba người trên mặt đất lạnh lùng nói:

“Đưa bọn chúng trở về, ta muốn tự mình ‘chiêu đãi’ bọn nó.”

Sau đó ôm Hạ Tịch Nguyệt không quay đầu lại đi ra ngoài.

Trở về biệt thự, Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt thả vào trong bồn tắm vừa lấy nước, liền muốn đi ra ngoài anh không muốn thời khắc này nảy sinh thương hại với cô. Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy định xoay người ra ngoài cho là anh ghét bỏ cô, lập tức bắt được ống tay áo của Âu Dương Thụy, nói:

“Anh đừng đi, em sợ.”

“Nhưng em phải tắm, anh ở đây không tiện.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy cố ý muốn đi, trong lòng càng khẳng định Âu Dương Thụy ghét bỏ mình, trợn to mắt, nước mắt không kìm chế được chảy xuống. Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt khóc, đau lòng thỏa hiệp với cô:

“Được, anh không đi, anh ở chỗ này cùng em. Đừng có khóc được không em, em khóc lòng anh đau lắm!”

Nói xong, Âu Dương Thụy cầm khăn lông lên chùi cánh tay của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy không dám nhìn chỗ khác của Hạ Tịch Nguyệt, bởi vì anh cũng là một người đàn ông bình thường, đối với người phụ nữ mình yêu mến đang trần truồng ở trước mặt mình, anh cũng bị kích động. Mà bây giờ Hạ Tịch Nguyệt đang bị tổn thương anh không thể làm điều có lỗi với cô. Hạ Tịch Nguyệt thấy ánh mắt né tránh của Âu Dương Thụy biết anh không thương mình nữa, cô liền mở miệng giải thích.

“Em còn trong sạch, bọn họ vẫn chưa làm gì em cả.”

Cô cũng không hiểu chính mình nữa, cô chỉ muốn Âu Dương Thụy không ghét mình nữa.

“Ừ.”

Âu Dương Thụy nghe Hạ Tịch Nguyệt nói chỉ đơn giản ừ một tiếng, không có gì cả, nhưng cố nén dục vọng của mình, tiếp tục lau cánh tay của cô.

Nhưng Hạ Tịch Nguyệt nghe tiếng ừ của Âu Dương Thụy thì có chút bất mãn, không để ý mình chỉ mặc áo lót, liền đứng dậy nhào lên người Âu Dương Thụy, cô muốn chứng minh mình còn trong sạch, hôn lên đôi môi mọng của Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy bị hôn bất thành hình, buông tay cô ra, nghiêm túc nhìn cô nói:

“Em biết mình đang làm gì không?”

"Biết."

Hạ Tịch Nguyệt dẫu môi tức giận nói đến, bởi vì Âu Dương Thụy cắt đứt nụ hôn của cô, làm cho cô vô cùng bất mãn.

"Không hối hận?"

Âu Dương Thụy lại hỏi, anh không muốn làm cho cô cảm thấy anh là người lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.

“Không hối hận!”

Hạ Tịch Nguyệt trả lời rất quyết cường. Nghe được câu trả lời của cô, Âu Dương Thụy không nhịn được nữa, đôi bị động thành chủ động hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô, lúc này Hạ Tịch Nguyệt bị hôn đột ngột cô không biết phải làm sao chỉ có thể tiếp nhận một cách bị động.

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt từ trong bồn tắm đi ra, thả cô xuống giường ngủ, lúc này Hạ Tịch Nguyệt hối hận cũng không kịp nữa rồi, Âu Dương Thụy nhìn thân thể mềm mại óng ánh trong suốt của Hạ Tịch Nguyệt, không nhịn thêm được nữa, dùng lưỡi của mình phác họa cái lưỡi bé nhỏ của Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt hoàn toàn bị lạc trong nụ hôn của Âu Dương Thụy, không nhịn được kêu lên một tiếng, một tiếng Ừm này giống như chất xúc tác làm cho Âu Dương Thụy nghĩ muốn cô hơn.

“Bảo bối, nhìn anh đi, nhìn người hiện tại ở trên người em là ai?”

Hạ Tịch Nguyệt mở cặp mắt mờ mịch của mình ra, giọng khàn khàn nói:

"Âu Dương Thụy, Thụy."

Âu Dương Thụy nghe được câu trả lời thì bất chấp tất cả muốn có cô.

“A... Thật là đau!”

Biết cô là lần đầu tiên, Âu Dương Thụy nhìn được mình sắp bạo phá ** từ từ đợi cô thích ứng, nhìn Hạ Tịch Nguyệt khổ sở khóc thút thít, Âu Dương Thụy cúi người hôn lên những giọt nước mắt như viên trân châu kia, di chuyển đến môi Hạ Tịch Nguyệt, hi vọng có thể phân tán sự chú ý của cô, không bao lâu sau Hạ Tịch Nguyệt cũng chưa từng đau như thế, Âu Dương Thụy lúc này mới buông lỏng ** của mình, làm chuyện rung động nhất trên đời.

Ở thời điểm lần thứ ba, Hạ Tịch Nguyệt rốt cuộc không nhịn được tức giận hỏi:

“Anh không phải là Gay sao?”

Âu Dương Thụy vừa phấn đấu vừa cười trả lời:

“Anh cho tới bây giờ chưa từng thừa nhận.”

“Nhưng anh không có phủ nhận mà, nếu như anh không phải là Gay thì cái hình kia là sao hả?”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận chất vấn.

“A, em muốn nói những hình kia sao, đó là anh photoshop mà ra, kỹ thuật tin học của chồng em không tệ phải không nào? Có thể lấy giả làm thật rồi, ha ha.”

Âu Dương Thụy vui mừng nói.

"Âu Dương Thụy, cái đồ lừa đảo này!."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận hô.

"Gọi anh, ông xã."

“Không muốn, đồ lừa gạt!”

“Ngaoan, gọi ông xã, anh thích nghe em gọi anh là ông xã.”

"Không...không nên, không muốn."

Hạ Tịch Nguyệt không muốn gọi anh là ông xã, Âu Dương Thụy hung hăng đụng cô, Hạ Tịch Nguyệt quát to:

“Khôn kiếp, anh nhẹ một chút!”

“Có gọi ông xã không hả?”

Âu Dương Thụy uy hiếp.

“Ông, ông, ông xã."

Dù sao cũng là lần đầu tiên, Hạ Tịch Nguyệt gọi có chút không quen miệng.

“Gọi thêm lần nữa cho anh!”

“Ông xã.”

Một lát sau,

“Cái tên lòng gạt này, anh nói nếu gọi ‘ông xã’ thì sẽ thả em ra mà.”

“Anh có nói thả em đâu, anh chỉ đồng ý là sẽ nhẹ một chút cơ mà.”

Âu Dương Thụy lại nói lời phúc hắc.

“Đồ lừa gạt!”

Lúc này thể lực của Hạ Tịch Nguyệt bị tiêu hao, cô hôn mê rồi.

Khi tỉnh lại, Âu Dương Thụy vẫn còn đang ở trên người cô, Hạ Tịch Nguyệt lại kêu gào:

“Xin anh đó thả em đi mà, em muốn ngủ, em buồn ngủ quá!”

“Không sao, em ngủ việc của em, anh làm chuyện của anh, hai đứa mình không làm trễ nãi nhau.”

“Cái rắm nha, anh ở đây sao em có thể ngủ được chứ?”

“Vậy thì làm xong lần này anh để cho em ngủ.”

“Lần trước anh cũng nói như vậy, anh mau đi xuống cho em.”

“Không được đâu... bà xã, thời điểm then chốt như thế này, em bắt anh dừng lại, không phải cố ý muốn hành hạ anh sao?”

Nghe Âu Dương Thụy trả lời, Hạ Tịch Nguyệt là lần thứ bao nhiêu lại hôn mê nữa rồi, Hạ Tịch Nguyệt trước khi bất tỉnh chỉ nghĩ được duy nhất một điều:

‘Ngàn vạn lần không được để một con sói đói quá lâu, nếu không người bị thương sẽ là mình, không thể chịu được.’

Âu Dương Thụy không phụ kì vọng, một đêm bảy lần, trời gần sáng mới thả Hạ Tịch Nguyệt ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 6: Ba con gấu

Buổi sáng, Âu Dương Thụy nhìn dáng vẻ ngủ say của Hạ Tịch Nguyệt không khỏi cười cười, xem ra tối hôm qua anh làm cô mệt chết rồi, ai bảo tư vị của cô tốt đẹp như vậy, làm cho anh không muốn ngừng lại, mới không để ý lần đầu tiên của cô mà muốn cô bao nhiêu lần.

Trong đầu lại nghĩ đến tối hôm qua ôm cô đi tắm, liền đem thứ chứng minh lần đầu của cô thu dọn, anh biết là lần đầu tiên của bảo bối nhà anh nên hòa hảo trân trọng, khoe miệng nâng lên nụ cười, bảo bối nhà anh rốt cuộc cũng đã hoàn toàn thuộc về anh rồi. Đứng dậy nhẹ nhàng xuống giường, đắp mền kín cho cô, anh nghĩ còn một số việc cần đi xử lí, sau đó nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, tới một căn phòng khác rửa mặt.

Mặc quần áo tử tế, Âu Dương Thụy đi xuống lầu. Đi tới đại sảnh nhìn thấy thím Trương, có chút vui mừng phân phó:

“Thím nấu cho thiếu phu nhân chút cháo, thêm canh bổ khí huyết nữa, chờ cô ấy tỉnh lại bụng cho cô ấy ăn, tôi có việc đi ra ngoài một chút, buổi chiều sẽ trở lại.”

Thím Trương dù sao cũng là người từng trải, nghe được lời của Âu Dương Thụy, nhìn bộ dạng vui vẻ của anh, trong nháy mắt hiểu được chuyện là thế nào. Vui mừng trả lời:

“Vâng, thiếu gia.”

Nói xong bà liền đi tới nhà bếp, Âu Dương Thụy ra khỏi biệt thự, mở cửa chiếc Maybach đi tới tổng bộ của Âm Dạ.

Vừa vào cửa, thủ hạ nhìn thấy lão đại của mình vội khom lưng chào hỏi:

“Môn chủ, người đã trở lại.”

“Ừ.”

Nói xong ném cái chìa khóa xe của mình cho tên thủ hạ, còn anh thì quay người đi không nhìn lại. Đi tới nhà giam phần đồ dưới đất của Âm Dạ, quay đầu phân phó với Đông Phong:

“Đông Phong, đem ba đứa nó tới đây cho ta.”

“Dạ, Môn chủ.”

Đông Phong liền đưa ba tên kia tới đây, ba người kia thấy Âu Dương Thụy liền nhào tới quỳ xuống bên cạnh anh xin tha thứ:

“Môn chủ, tiểu nhân có mắt như mù, không biết người là Môn chủ của Âm Dạ- Minh Hoàng, mạo phạm đến phu nhân, tiểu nhân đáng chết, tội muôn vàn lần đáng chết, cầu xin người, nể tình chúng tôi phạm lỗi lần đầu tha cho cái mạng nhỏ này của chúng tôi, cầu xin người...”

Âu Dương Thụy không để ý đến bọn họ đang cầu xin tha thứ, đá một cước lên người bọn chúng, bởi vì khi nhìn thấy chúng, anh lại nhớ tới bảo bối của anh chịu tổn thương, cho nên đối với 3 tên này anh sẽ không nương tay. Nhìn ba tên đó, một đạo âm thanh lạnh lùng vang lên:

“Nói, là ai kêu các người làm như vậy?”

Hoàng Mao lập tức trả lời.

“Là một người của Tôn Hoàng có tên là Kim gia, nói người phụ nữ của người, à không đúng là phu nhân của người khi để người phụ nữ của hắn ta, bảo mấy anh em chúng ta phải giáo huấn cô ấy một chút, còn kêu chúng tôi phải quay hình lại, nói xong liền đem máy quay hình đưa ra. Người phụ nữ của Kim gia chúng tôi có gặp mặt ngày hôm qua, đáng đáp trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng không biết cô ta tên gọi là gì.”

Hoàng Mao run rẩy nói xong, bởi vì hắn thật sự không có cách nào chống cự khí thế cường đại của Âu Dương Thụy. Nghe xong lời nói của hắn, Âu Dương Thụy trầm tư một hồi, liền nói với thủ hạ:

“Đi Tôn Hoàng xem Kim gia là tên nào, mang hắn đến đây cho ta, hỏi tên tuổi của người phụ nữ kia nữa. Còn ba đứa này, trước tiên phế bọn chúng sau đó sử dụng tất cả các loại ở hình phòng qua một lần, sau đó ném vào hang sói.” (ò mình không thích kiểu ảo của bà tác giả, xử giống hắc đạo tí đi, đang mần hiện đại mà cứ như cổ đại thế này, ôi không thích tí nào, lúc này lại nhớ anh Lâm Hic)

Hang sói nghe danh như chính cái tên của nó, đem nhốt vào một gian phòng sau đó bỏ đói mấy ngày, rồi ném vào hang sói, người có thể lực tốt đến đâu cũng không thể chống chọi với một đám lang sói, không phải là đối thủ của đám sói đói khát.

Ba tên kia vừa nghe Âu Dương Thụy muốn đem họ ném vào hang sói, lập tức sợ đến tè ra quần, vội vàng cầu xin tha thứ:

“Môn chủ, xin người tha cho chúng tôi một lần, về sau chúng tôi không dám nữa, van cầu người tha cho chúng tôi lần này, van cầu người...”

Âu Dương Thụy không để ý tới bọn chúng nữa, xoay người đi ra ngoài, Đông Phong cũng theo đi ra. Làm hại bảo bối của anh sao anh có thể bỏ qua, bất cứ ai thương tổn đến bảo bối đều phải chết. Ra bên ngoài Âu Dương Thụy lại tiếp tục nói với Đông Phong:

“Từ hôm nay trở đi phải thêm mấy người nữa tới bảo vệ phu nhân, cẩn thận một chút đừng để cô ấy phát hiện, chuyện ngày hôm qua ta không muốn xảy ra lần nữa.”

“Dạ, Môn chủ, tôi nhất định sẽ tìm mấy tên thủ hạ bản lĩnh tốt đến bảo vệ phu nhân.”

Sau đó Âu Dương Thụy lái xe về biệt thự, anh nghĩ chắc bảo bối đã tỉnh rồi. Ngồi trong xe Âu Dương Thụy lại suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra với cô lần nữa.

“Người biết chuyện Nguyệt Nguyệt trở về thành phố B không có nhiều, Nguyệt Nguyệt tạm thời quyết định đi vậy ai nói cho Kim gia biết, không biết tuyến đường thì căn bản không thể ra tay ở trạm xe, nơi mà nhất định phải đi qua, người này chắc chắn phải biết lộ trình đi, còn biết cô ấy đi một mình.”

Đột nhiên một cái tên xuất hiện trong đầu Âu Dương Thụy- Mạc Kỳ Thiên. Anh nhớ Lãnh Hiên từng nói ngày đó thấy Mạc Kỳ Thiên lén lút ở phòng làm việc của tổng giám đốc, không biết làm gì.

Nghĩ thông suốt, để phòng Mạc Kỳ Thiên chạy trốn, Âu Dương Thụy gọi điện thoại ra lệnh:

“Theo dõi Mạc Kỳ Thiên, chính là thư kí của công ty ta, canh chừng cử động của cô ta, có chuyện gì lập tức báo cho ta biết.”

Âu Dương Thụy thà rằng giết nhầm 1000 người cũng không thể bỏ qua cho bất kì ai có thể tổn thương bảo bối. Tất cả những người làm hại bảo bối nhà anh nhất định anh phải bóp chết từ trong trứng nước.

Lái xe về lại biệt thự, sau khi đã hỏi thím Trương biết Hạ Tịch Nguyệt vẫn chưa tỉnh lại, cơm trưa cũng không ăn. Liền lập tức kêu nhà bếp hâm canh lại, sau đó anh đi tắm rửa thay quần áo ngồi ở bên giường nhìn dung nhan khả ái đang ngủ, đợi cô tỉnh lại.

Hạ Tịch Nguyệt ngủ một giấc đến gần tối mới tỉnh lại, hơn nữa do đói mới tỉnh giấc. Nhẹ nhàng nhúc nhích thân thể, đau đớn chua xót vô cùng, đau đớn làm cô nhớ tới chuyện ngày hôm qua, tức giận lắm lắm:

“Âu Dương Thụy, cái đồ lường gạt chết tiệt, cái đồ lừa già Gay, lão nương không nên tin tưởng anh.”

Lúc này Âu Dương Thụy bưng bát cháo đẩy cửa đi vào, anh nghĩ thời gian cô tỉnh lại sẽ không sai biệt lắm nên mới xuống dưới bưng cháo lên. Vừa vào cửa đã nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt chửi mình, không để ý cô đang chửi mắng, khuôn mặt lập tức tươi cười nói:

“Bà xã, húp cháo đi, ăn xong em mới có sức chửi mắng anh.”

“Ai là bà xã của anh chứ?”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói đến.

“Là em.”

“Ai nói em là bà xã của anh, anh có chứng cứ gì không?”

“Bà xã, chúng ta là hợp pháp, có giấy hôn thú nhé. Được rồi vợ à, đừng làm rộn nữa, cả ngày hôm qua em đã không ăn gì rồi, không đói bụng sao, mau tới ăn cháo đi.”

“Anh, em không ăn, chết cũng không ăn cháo của người lừa đảo.”

Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới bụng mình đang kháng nghị, quật cường nói. Âu Dương Thụy bắt đầu đi đưa cháo đặt lên bàn, tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt nói:

“Anh lừa gạt em chỗ nào? Cho đến giờ anh chưa hề gạt em, là do em không hỏi rõ ràng.”

“Vậy anh nói xem cái khế ước chó má kia là sao hả?”

“Không có cái khế ước đó, em sẽ ngoan ngoãn đi đăng kí với anh sao, em sẽ nghe lời anh đi chụp hình cưới, em sẽ ngoan ngoãn cử hành hôn lễ với anh sao?”

“Chắc chắn là không, nhưng chủ yếu nhất cũng là quan trọng nhất, anh lừa gạt tôi anh là Gay!”

Hạ Tịch Nguyệt cũng không tin mình không tìm được một chút chuyện mà Âu Dương Thụy gạt mình.

“Bà xã, điểm này thì em xử oan anh rồi, anh đâu có thừa nhận anh là Gay, đều là do họ viết linh tinh, anh bị oan không thể nói rõ. Hơn nữa bà xã à, anh mà là Gay về sau tính phúc của em thì phải làm sao?”

Giống như đã sớm biết Hạ Tịch Nguyệt sẽ hỏi như thế, nên đã nghĩ ra cách giải thích. Không ai nhìn thấy Âu Dương Thụy lại nở nụ cười phúc hắc quen thuộc, sự thật chứng minh Hạ Tịch Nguyệt không thể thắng được, cả lắm nói:

“Anh...anh...anh, tôi giao mình cho anh, anh cũng không chịu buông tha, anh khi dễ tôi, anh là tên khốn kiếp, tên lừa gạt, anh thật làm tôi tức chết.”

Hạ Tịch Nguyệt không thể làm gì khác hơn là đổi thành cố tình gây sự.

“Được rồi, bà xã, anh không có khi dễ em, nhanh qua đây ăn cháo lúc còn nóng đi.”

“Không ăn, không muốn ăn.”

“Rốt cuộc em muốn anh như thế nào mới bằng lòng ăn hả?” Nghe anh nói thế Hạ Tịch Nguyệt liền cười híp mắt, vui mừng nói:

“Trừ phi, trừ phi anh đáp ứng cho em một chuyện em mới bằng lòng ăn cháo.”

Âu Dương Thụy cảm giác được có mùi âm mưu, không biết cô định làm cái gì đối phó anh, nhưng nhìn cô đói bụng anh đau lòng, nhắm mắt trả lời:

“Được, em nói đi.”

“Em muốn nghe anh hát bài Ba con gấu.”

"Cái gì?"

Nghe được hình phạt của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy nuốt nửa thì hôn mê bất tỉnh.

“Em muốn anh hát bài Ba con gấu, chính là bài hát mà Song Hye Kyo trong phim ‘Ngôi nhà hạnh phúc’ đã hát.”

Hạ Tịch Nguyệt hân hoan lặp lại lần nữa.

“Anh không biết.”

“Cái gì, em xem anh không có thành ý để cho em húp cháo, em đói chết rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt nằm trên giường nhắm mắt tức giận nói.

“Được, chỉ cần em chịu húp cháo, anh hát được chưa?”

Âu Dương Thụy bất đắc dĩ nói, hôm nay nếu là không thuận lòng của Hạ Tịch Nguyệt, sau này không biết mình bị chỉnh thành loại gì nữa.

"Ba con gấu ở cùng một chỗ."

"Không đúng, không đúng, anh phải múa.”

Hạ Tịch Nguyệt bất mãn kêu la.

“Bà xã, anh sai rồi, anh sai rồi không được sao?”

Âu Dương Thụy chỉ có thể cầu xin tha thứ, kêu anh hát thì còn tạm được nhưng bắt anh nhảy mấy cái động tác con nít thể anh không thể tiếp thu nổi.

“Được, trước hết tạm tha cho anh, vậy anh hát đi, không cần múa, lần sau chọc giận em thì anh phải múa đó.”

Hạ Tịch Nguyệt tà ác nói đến. Bất đắc dĩ Âu Dương Thụy lại cất giọng trầm thấp của mình lên:

"Có ba con gấu ở cùng một chỗ, gấu ba, gấu mẹ, gấu bảo bối, gấu ba mập mạp, gấu mẹ rất thon thả, gấu bảo bối thật đáng yêu, từng ngày từng ngày lớn lên bên nhau."

"A, thật dễ nghe, ha ha ha ha ha ha, Âu Dương Thụy anh hát thật đáng yêu nha."

Hạ Tịch Nguyệt ở trên giường cười xinh đẹp. Nhìn thấy tâm tình bà xã thật tốt, Âu Dương Thụy cười nói đến:

"Cái đó, bà xã, đã hát xong rồi, em bây giờ hả giận rồi, có thể ăn cháo được rồi!"

“Ừm, tiểu Thụy từ tối đây, ai gia chấp nhận sự phục vụ của người cho ai gia dùng bữa.”

“Không phải Hạ Tịch Nguyệt kiêu cách, cô thật sự mệt đến giờ cánh tay lên cũng không có sức nữa.

“Vâng, nô tài tuân chỉ phục vụ lão phật gia dùng bữa.”

"Ha ha ha ~."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn bộ dáng đáng yêu của Âu Dương Thụy, không khỏi vui vẻ cười ra âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Kết quả của Kim gia

Ăn xong cơm tối đã là hơn chín giờ, Hạ Tịch Nguyệt định ăn cơm xong đi ngủ, nhìn thấy Âu Dương Thụy không có ý muốn đi ra, không khỏi lên tiếng nhắc nhở:

“Em muốn đi ngủ, làm sao anh lại chưa chịu đi ra ngoài?”

Âu Dương Thụy giả bộ ngạc nhiên hỏi:

"Anh phải đi đâu?"

"Trở về phòng của anh.”

“Bà xã đây là phòng của chúng ta, chúng mình đã kết hôn rồi mà.”

“Không được, kiên quyết không được, thân thể của em bây giờ không ứng phó nổi với một con sói đã đói bụng nhiều ngày.”

Hạ Tịch Nguyệt kiên quyết nói.

“Bà xã, anh đảm bảo tối nay không làm gì, chỉ đơn thuần là ngủ thôi.”

Âu Dương Thụy nói xong, cũng không đợi Hạ Tịch Nguyệt phản ứng liền lập tức cởi quần áo ra chui vào trong chăn, giống như sợ Hạ Tịch Nguyệt hoài nghi anh có ý đồ bất chính gì cho nên chỉ nằm xuống nhắm mắt lại. Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy như vậy, cảm thấy buồn cười, không nói gì nữa vừa định nằm xuống thì bị một lực mạnh làm thân thể đau đớn ở nơi nào đó.

“A...”

Hạ Tịch Nguyệt kêu đau.

“Vợ à, em đau ở đâu sao?”

Âu Dương Thụy nghe được Hạ Tịch Nguyệt kêu đau khẩn trương hỏi, nói xong kéo chăn qua nhìn chỗ tư mật của Hạ Tịch Nguyệt.

“Anh làm gì thế?”

Hạ Tịch Nguyệt thẹn thùng hỏi. Cô còn chưa có thể hào phóng đến mức để cho anh tùy tiện nhìn nơi đó của mình.

“Anh muốn nhìn một chút rốt cuộc bị thương chỗ nào?” Âu Dương Thụy đau lòng nói.

"Không có việc gì."

Nhìn ánh mắt áy náy của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt không đành lòng trách anh, không thể làm gì khác là làm bộ như không có chuyện gì.

“Thật xin lỗi, bà xã, đều tại anh không biết nặng nhẹ, lần sau sẽ không như thế nữa.”

“Cái gì? Còn có lần sau?” Hạ Tịch Nguyệt lớn tiếng, còn có lần sau thì cái mạng nhỏ của cô sẽ ra sao?

“Không có lần sau.”

Âu Dương Thụy yếu ớt nói.

"Tắt đèn ngủ."

Hạ Tịch Nguyệt không chịu nổi Âu Dương Thụy đang càu nhàu, cô nằm xuống ra lệnh cho Âu Dương Thụy.

"Thật không có chuyện gì sao, bà xã?"

Âu Dương Thụy không yên lòng hỏi. Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới Âu Dương Thụy nữa, nhắm mắt đi ngủ, Âu Dương Thụy nhìn cô không để ý tới mình, ở trong lòng thầm nghĩ ‘ngày mai nhất định phải tìm bác sĩ xem kĩ một chút, không may chuyện này kéo dài thì tính phúc của mình từ nay về sau sẽ làm sao?’

Sau đó cũng liền tắt đèn ngủ. Cả đêm hai người yên giấc.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, điện thoại của Âu Dương Thụy đã reo, anh lấy điện thoại lên đi ra ngoài nhận, lạnh lùng nói:

"Chuyện gì?"

Chỉ thấy Đông Phong nói:

"Môn chủ, rạng sáng nay chúng tôi đã bắt được Kim gia ở Tôn HOàng, xin Môn chủ cho chỉ thị chúng tôi nên làm gì?"

“Các người dùng hình trước, tra hỏi xem hắn nói gì, ta lập tức đến.”

Nói xong Âu Dương Thụy liền cúp điện thoại. Trở vào phòng thấy Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn ngủ say, rón rén tới tủ quần áo cầm lấy một bộ sau đó tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt khẽ hôn lên trán cô một cái. Hạ Tịch Nguyệt cảm giác có gì quấy rầy cô, cho là con ruồi, liền giơ tay lên quơ quơ, sau đó lại chui vào chăn ngủ tiếp, Âu Dương Thụy nhìn thấy đáng vẻ đáng yêu của cô thật không cam lòng rời khỏi cô một giây phút nào. Trong lòng khó chịu không thôi, cầm quần áo đi đến một phòng khác rửa mặt.

Sau đó chạy xe tới tổng bộ của Âm Dạ, vừa vào địa lao nhìn thấy Kim gia bị trói cột vào trên kệ. Âu Dương Thụy nghe trong không khí có mùi thịt khét, biết nhất định là Đông Phong đã dùng hình rồi, đi tới trước mặt hắn, anh lạnh lùng hỏi:

“Nói, người đàn bà kia là ai?”

Kim gia thấy Âu Dương Thụy, cũng biết anh nhất định là lão đại của bọn người kia, vừa mới bị khí thế của anh hù sợ nhưng sau đó hắn lại suy nghĩ rồi

nói:

“Các người biết tôi là ai không, tôi là Kim gia, các người không hỏi một chút xem là ai đứng sau tôi, là Âm Dạ đó, như thế nào đã sợ chưa. Còn không mau cời trói cho tôi, tôi nói cho các người biết, Minh Hoàng Âm Dạ là anh em kết nghĩa sống chết của tôi đó.”

Kim gia lớn tiếng hô hào, những người trong Âm Dạ đứng ở bên cạnh nghe vậy đều cười to.

"Các người cười cái gì?"

Kim gia không hiểu, một người trong đó liền nói:

"Ha ha ha, tao xem mày là cháu của con rùa thì đúng hơn, ngay cả mình bị ai bắt cũng không biết đã khoác lác vô si rồi, mày biết Minh Hoàng, nói không sợ người ta cười sao, tên của Môn chủ của chúng tao xứng để cho mày gọi sao?"

Nói xong liền cho Kim gia một quyền, hấn nghe được lời của một thủ hạ nói không khỏi run rẩy.

“Các người rốt cuộc là ai?”

“Ngay cả chúng tao là ai cũng không biết đã dám nhắc tới tên của Môn chủ, chúng tao chính là người của Âm Dạ. Tao nghĩ mày là một con heo không trách lại mập như vậy, thì ra là heo chuyển kiếp, hahaha.”

Những người anh em đứng kế bên cũng cười theo cho tới bây giờ chưa gặp người nào ngu xuẩn như vậy, ở trước mặt chân nhân lại nói kết bái anh em, cái gọi là múa rìu qua mắt thợ là đây.

Kim gia nghe tới đây trong nháy mắt đã hiểu người đàn ông trước mặt là ai, không trách được trên người anh ta lại toát ra hơi thở từ địa ngục, sợ đến tè ra quần.

Âu Dương Thụy không để ý tới tiếng cười của những thuộc hạ, giọng vẫn lạnh lẽo hỏi lại lần nữa:

“Nói, con đàn bà kia là ai, ta không muốn hỏi lần thứ ba, mày nên biết kiên nhẫn của tao có hạn.”

Thanh âm run rẩy của Kim gia nói:

“Tôi thật sự không biết người phụ nữ kia tên gì, chỉ gặp mặt ở quán rượu hai lần, lên giường hai lần mà thôi, cô ta nói ở công ty có một người phụ nữ đoạt danh tiếng của cô ta, cô ta kêu tôi tìm mấy anh em đi dạy dỗ người kia một chút, tôi thật không biết người phụ nữ kia là người của Môn chủ ngài. Nếu như biết cho tôi 1000 lá gan tôi cũng không dám.”

Trong lòng hấn lại nghĩ ‘thật đúng là bị con điểm thúí đó hại thâm rồi.’

“Môn chủ, là tên để cho mày kêu sao?”

Người thuộc hạ bên cạnh nói xong cho hấn một quyền.

“Dạ, dạ, là Môn tiên sinh.” Kim gia sợ hãi kêu. “Môn tiên sinh, mày dám đem danh tính của Môn chủ sửa lại sao, muốn tìm cái chết à.”

Thuộc hạ kia nói xong liền đánh tới tấp, lúc này Kim gia kịp phản ứng, gọi cái gì cũng không đúng, tốt nhất là không nói, mới có thể không bị đánh. Người thuộc hạ kia thấy hấn không nói lời nào lại càng thêm tức giận.

“Hỏi mày, mày cũng không biết trả lời, đây là không tôn trọng Môn chủ.”

Hấn lại tiếp tục dạy dỗ Kim gia một trận, Kim gia sợ hãi khóc la, không trả lời hay trả lời đều bị đánh. Âu Dương Thụy nhìn Kim gia không biết người đàn bà kia tên gì nên quay đầu gọi Đông Phong:

“Đem hình của Mạc Kỳ Thiên đưa cho hấn xem.”

Không bao lâu, Đông Phong cầm hình Mạc Kỳ Thiên đi tới trước mặt của Kim gia, hỏi:

“Có phải người phụ nữ này không?”

Kim gia nâng khuôn mặt đầy máu lên nhìn người phụ nữ lập tức đáp:

“Là cô ta, là cô ta, chính là con kĩ nữ này, hóa thành tro tôi cũng nhìn ra.”

Chính cái con điểm thúí này hại mình thâm hại như vậy, hấn làm sao không biết cô ta, nếu không phải cô ta thì hấn vẫn là một tài chủ thật không ngờ bị cô ta hại.

Lúc này điện thoại của Đông Phong reo, hấn ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thụy một cái, Âu Dương Thụy gật đầu ý bảo hấn nghe điện thoại, sau đó Đông Phong lạnh lùng nói:

"Chuyện gì?"

"Đông Ca, người phụ nữ kia giống như đang muốn chạy trốn."

Chỉ thấy đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói lo lắng của một tên thuộc hạ.

"Cái gì! Lập tức canh chừng cô ta, đừng để cô ta chạy, tôi lập tức đến đó."

Đông Phong giao phó cho tên thuộc hạ cấp dưới, như vậy đã xác định là Mạc Kỳ Thiên, hẳn làm sao để cho cô ta chạy thoát. Âu Dương Thụy nhìn thấy Đông Phong cúp điện thoại, anh hỏi:

"Có chuyện gì?"

Đông Phong lập tức tuân lệnh trả lời:

"Là Mạc Kỳ Thiên, không biết cô ta nghe được từ đâu, muốn chạy trốn, thuộc hạ đã sau người canh chừng cô ta rồi."

Nghe được lời nói của Đông Phong, Âu Dương Thụy cười một nụ cười tàn ác:

"A, muốn chạy ư, làm thương tới người phụ nữ của ta, cô ta muốn chạy tới đâu đây?"

Âu Dương Thụy thoáng cười, trong nháy mắt không khí ở địa lao rất kinh khủng, trong lòng mọi người đều nghĩ rằng tổn thương tới Môn chủ chứ không thể làm hại đến Môn chủ phu nhân nếu không sẽ chết rất thảm.

"Đưa hắn cho Tư Đồ Triệt, để cho cậu ấy chế thuốc cũng tốt, luyện y thuật cũng được, coi như trả cho cậu ta một ân tình."

Âu Dương Thụy chỉ vào Kim gia, phân phó với thuộc hạ của mình.

Lần Hạ Tịch Nguyệt kết hôn, Âu Dương Thụy tìm y tá thực tập ở bệnh viện tới làm dâu phụ, đem người này cho cậu ấy cũng coi như là trả ân tình cho Tư Đồ Triệt rồi.

"Đi, chúng ta đi xem người đàn bà làm hại bảo bối của ta còn muốn trốn."

Âu Dương Thụy nói xong sau đó đi ra ngoài, Kim gia không có cầu xin tha thứ mặc dù rất sợ, hắn lẫn lộn hơn nửa đời người, biết Âu Dương Thụy là người độc ác tuyệt tình làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho người đã tổn thương người phụ nữ của anh ta. Anh ta nhất định sẽ diệt cỏ tận gốc, Kim gia chấp nhận bị bọn họ đưa đi.

Nếu như Kim gia biết Tư Đồ Triệt ấy điều chế thuốc biến thái cỡ nào thì hẳn tình nguyện cắn lưỡi chết cho xong chứ không chịu sống cuộc sống bị hành hạ thảm hơn chết thể này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cùng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Kết quả của Mạc Kỳ Thiên

Trời gần tối vừa tan tầm, Mạc Kỳ Thiên không kịp chờ tới lúc đến Tôn Hoàng tìm Kim gia lấy băng ghi hình. Cô vội muốn nhìn thấy dáng vẻ thân bại danh liệt của Hạ Tịch Nguyệt. Tại sao cô ta sinh ra đã là một công chúa sống trong nhung lụa mà cô lại không như vậy? Cô muốn xé bỏ về bề ngoài hoa lệ của Hạ Tịch Nguyệt.

"Ha ha ha"

Nghĩ thôi cũng thấy vui vẻ, Mạc Kỳ Thiên ở trong xe cười to, tăng tốc đi nhanh hơn. Đi tới Tôn Hoàng, cô chạy nhanh đến quầy rượu hỏi thăm thử Kim gia ở phòng nào sau đó nhanh chóng đi vào thang máy.

Khi thang máy lên lầu 4 thì Mạc Kỳ Thiên bước nhanh chân ra, đã nhìn thấy mấy người đàn ông mặc áo đen trời Kim gia lại mang đi.

Mạc Kỳ Thiên vừa nhìn thấy tình huống biết đã xảy ra chuyện, vội vàng chạy vào thang máy nhấn nút đi xuống. Ra ngoài cô chạy nhanh ra cửa Tôn Hoàng, mở cửa xe lái đi, bởi vì sợ đến run rẩy nên làm rơi chìa khóa vài lần xuống đất. Ngồi vào xe thân thể không ngừng run rẩy, sợ hãi tột độ:

"Nhất định là Âu Dương Thụy phái người bắt Kim gia, nếu không tại sao Hạ Tịch Nguyệt mới xảy ra chuyện đã có người tới bắt Kim gia, Kim gia bị bắt nhất định sẽ khai minh ra, lấy tính cách của Âu Dương Thụy làm việc rất tàn nhẫn, không hề nể mặt nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình, làm thế nào, mình nên như thế nào làm, đúng, chỉ có chạy, chạy trốn ra nước ngoài, sẽ không sao."

Nghĩ thông suốt xong Mạc Kỳ Thiên lập tức lái xe về nhà trọ của mình, không biết rằng mọi hành động của cô đều bị thuộc hạ của Âu Dương Thụy nắm được, làm sao có thể chạy trốn.

Trở lại nhà trọ trời đã gần sáng, Vạn Tử Hồng đã ngủ rồi. Mạc Kỳ Thiên đánh thức Vạn Tử Hồng dậy.

"Làm gì vậy?"

Vạn Tử hồng bắt mẫn kêu.

"Mẹ, mẹ mau thu dọn đi chúng ta lập tức đi Anh."

Mạc Kỳ Thiên lo lắng nói.

"Đang yên đang lành sao phải đi Anh?"

Vạn Tử hồng không rõ đầu đuôi hỏi.

"Ai da, mẹ đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh lên một chút thì tốt hơn."

"Con không nói rõ ràng mẹ không đi, mẹ còn muốn ngủ!"

Vạn Tử Hồng nói đầy bất mẫn, làm bộ muốn tiếp tục ngủ nữa.

"Con tìm người bắt cóc Hạ Tịch Nguyệt, muốn cho người khác cưỡng hiếp cô ta, ai biết đâu bị Âu Dương Thụy biết được, Âu Dương Thụy nhất định không bỏ qua cho chúng ta, chúng ta mau chạy đi."

Hết cách rồi, Mạc Kỳ Thiên đem chuyện nói cho Vạn Tử Hồng biết.

"Cái gì? Mẹ thấy con thật ngu, sao lại không làm sạch sẽ một chút?"

Vạn Tử Hồng tức giận nói, nói xong xuống giường thu dọn đồ đạc, bây giờ chạy trốn là quan trọng hơn. Hai người thu dọn xong, vừa định đi ra mở cửa thì cửa bị người ta đập bung ra, chỉ thấy Âu Dương Thụy như tu la đến từ địa ngục, thân đầy sát khí đi vào, nhìn Mạc Kỳ Thiên và Vạn Tử Hồng cười nói:

"Thư kí Mạc đi đâu à? Tôi nhớ công ty không có điều cô đi công tác nước ngoài mà!"

Mạc Kỳ Thiên nhìn Âu Dương Thụy cười, trong lòng cảm giác như đi tới địa ngục, giọng nói run run:

"Tình cảm mẹ tôi dạo này không tốt lắm, tôi chỉ muốn đưa mẹ đi giải sầu, tôi đã xin nghỉ phép rồi."

"A, vậy sao? Thư kí trưởng muốn nghỉ không phải nên xin phép tổng giám đốc tôi sao?"

Âu Dương Thụy nở nụ cười đầy tàn nhẫn nói.

"Tôi"

Bởi vì sợ, âm thanh phát run, cả lắm không biết nói cái gì cho phải.

"Tôi xem thư kí Mạc đã làm chuyện gì sai trái nên vội chạy trốn có phải không?"

"Tôi không hiểu anh nói gì!"

Mạc Kỳ Thiên vội phủ nhận lời của Âu Dương Thụy, cô nghĩ chỉ cần có chết cũng không nhận thì Âu Dương Thụy không có chút chứng cứ sẽ hết cách đối phó với cô.

"A, thật là không biết hay giả vờ không biết?"

Thanh âm lạnh băng của Âu Dương Thụy vang lên, tuy vậy nhưng trong giọng nói lại để lộ ra lệnh không thể cãi lại.

"Cô có quen Kim gia không?"

"Tôi làm sao lại quen biết lão đàn ông vừa mập vừa xấu xí đó được."

"Tôi không nói qua Kim gia vừa già vừa xấu, dám đụng đến người phụ nữ của tôi là tự tìm cái chết."

Chỉ thấy một khắc trước Âu Dương Thụy còn nho nhã lễ độ sau đó thay đổi thành Minh Hoàng, bóp cổ Mạc Kỳ Thiên nói từng câu từng chữ:

“Cô muốn tôi trừng phạt cô như thế nào mới đổi được tổn thương mà cô đã gây ra với bảo bối nhà tôi đây?”

"Khụ khụ khụ khụ, nghe- tôi –nói- đã."

Mạc Kỳ Thiên vỗ vào tay Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy lập tức thả tay ra, đánh ngã cô ta trên mặt đất. Mạc Kỳ Thiên lập tức ngồi dậy, ho sặc sụa.

"Khụ khụ khụ khụ."

Vì ho nên nước mắt không nhịn được chảy xuống, không biết có phải là nước mắt do đau lòng không, Mạc Kỳ Thiên khóc lớn:

“Anh vì con tiện nhân đó mà trừng phạt tôi sao, tôi ở bên cạnh anh 5 năm, tôi vì anh làm nhiều thứ để mong được xứng đôi với anh, cô ta đã làm gì cho anh, cô ta chỉ là một cô công chúa ngu ngốc, tôi đã bỏ ra nhiều thứ như vậy, tôi muốn phá hủy cô ta. Nhìn cô ta nằm dưới người đàn ông khác cảm giác như thế nào? Dù anh có quyền thế như thế nào thì cũng như một con rùa thôi, hahaha.”

Nhìn Âu Dương Thụy tức giận như vậy, Mạc Kỳ Thiên cho là anh em của Kim gia đã làm được việc, không khỏi vui mừng, cô không dễ chịu thì Hạ Tịch Nguyệt đừng mơ được tốt hơn.

“A, quên nói cho cô biết, vợ tôi không bị gì cả đang ở nhà nghỉ ngơi, ý muốn của cô không được như ý rồi.”

Âu Dương Thụy đã kích Mạc Kỳ Thiên.

“Cô muốn biết tại sao ư, vậy tôi sẽ nói cho cô biết, chỉ bằng Âu Dương Thụy tôi yêu cô ấy, cô cảm thấy Âu Dương Thụy tôi sẽ lấy một kĩ nữ làm vợ sao? Nhìn băng ghi hình những chuyện cô đi làm ngoại giao đi.”

Nói xong Âu Dương Thụy liền ném băng ghi hình tới trước mặt của cô ta.

“Không không thế nào, bọn họ nói với tôi sẽ xóa sạch.”

Nhìn mình trong băng ghi hình Mạc Kỳ Thiên không thể tin được, tròn to mắt nhưng lão đàn ông kia nói rõ ràng sẽ xóa. Không sai trước kia đi đi làm viện trợ giao tế gặp phải hai lão đàn ông biến thái thích cô, giá tiền cũng cao, sau đó cô đã cầu xin họ xóa cái này đi nhưng tại sao lại nằm trong tay Âu Dương Thụy.

“Anh muốn gì?”

“Tôi muốn cho cô thử cảm giác bị hủy diệt, tung cái này lên internet, khi cô ra ngoài thì được nhiều người chú ý nhất định sẽ rất vinh dự. Tôi sẽ khiến cô trở thành nữ minh tinh AV nổi tiếng nhất.”

Âu Dương Thụy nói một cách không nhanh cũng không chậm, giống như đang đàm luận chuyện con con.

“Không, không, anh không thể đối xử với tôi như thế.”

“A... Không thể! Tại sao lại không thể, trong từ điển của Âu Dương Thụy tôi chưa hề có hai chữ này.”

Âu Dương Thụy tàn nhẫn đáp.

“Bởi vì em yêu anh!”

“Ha ha ha, lời cô vừa nói nghe thật giống chuyện cười, tình yêu của cô thật là rẻ mạt, đáng thương.”

Vạn Tử Hồng vừa vào cửa đã bị khí thế của Âu Dương Thụy hù dọa khiếp sợ, nhìn Âu Dương Thụy muốn bắt con gái của mình, bà ta chạy tới trước mặt của Âu Dương Thụy cầu xin:

“Tổng giám đốc Âu Dương, xin anh giờ cao đánh khẽ, tha cho chúng tôi lần này, chỉ cần anh tha cho chúng tôi lần này, tôi và Thiên Thiên lập tức đi Anh không trở về thành phố A nữa bước.”

“Bà cảm thấy tôi sẽ tin tưởng lời nói của một cặp mẹ con lừa gạt sao? Người làm hại đến người phụ nữ của tôi sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy!”

“Chờ ngày mai cô sẽ thấy chuyện đặc sắc thôi.” Sau đó anh quay đầu đi ra phân phó với Đông Phong:

“Ta nhớ cô ta đánh bảo bối 4 tát, cậu tìm người đánh cô ta 400 phát, đánh xong có thể cho đi.”

Nói xong đi ra ngoài, Đông Phong để một tên thuộc hạ lại rồi đi ra ngoài cùng Âu Dương Thụy. Tên thuộc hạ đó đi tới trước mặt Mạc Kỳ Thiên, giơ tay lên đánh vào mặt cô ta:

“Ba...”

“Ba...”

"Không ——."

Mạc Kỳ Thiên tuyệt vọng kêu đau, thù hận của Âu Dương Thụy vô cùng tàn nhẫn tát đến phát cuối cùng, mặt của cô đã sớm sưng như đầu heo, không còn nhìn ra hình dạng gì nữa. Mà Mạc Kỳ Thiên đau đến sớm ngất đi rồi.

Vạn Tử Hồng không để ý tới con gái bị đánh, đang nghĩ làm thế nào lấy về bằng ghi hình kia, bà nghĩ tương lai còn phải trông cậy vào cô con gái gả vào hào môn cho nên nhất quyết không thể để cái kia phát tán ra bên ngoài nếu không tương lai đến người tình còn chẳng được. Cậu Âu Dương Thụy không được thì chỉ còn cách tìm Hạ Tịch Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Mời bác sĩ khám bệnh

Âu Dương Thụy trở về từ nhà của Mạc Kỳ Thiên, đã cho người mời bác sĩ đến khám cho Hạ Tịch Nguyệt. Lúc anh trở lại, Hạ Tịch Nguyệt đã tỉnh rồi đang ngồi ăn cơm, anh vào cửa gọi:

"Nguyệt Nguyệt, tỉnh đây."

"Làm gì a, không nhìn thấy em đang ăn cơm sao?"

Hạ Tịch Nguyệt giận dữ nói, ai bảo sáng sớm lúc cô dậy đã không thấy Âu Dương Thụy đâu hết. Trong lòng cô tức giận, cô cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, dù sao buổi sáng không nhìn thấy anh cô cảm thấy rất giận.

"Anh mời bác sĩ đến khám cho em, nếu không anh không yên lòng."

Âu Dương Thụy nói hết sức ôn nhu.

"Cái gì, khụ khụ khụ khụ."

Hạ Tịch Nguyệt nghe thấy Âu Dương Thụy nói dẫn bác sĩ đến xem bệnh, dĩ nhiên cô biết là xem gì, khẩn trương đến nỗi mắc nghẹn, ho sặc sụa.

"Sao lại không cẩn thận như vậy. Uống miếng sữa tươi đi!"

Nhìn thấy cô ho khan, Âu Dương Thụy cầm ly sữa đưa cho Hạ Tịch Nguyệt, giọng có chút đau lòng trách cứ. Hạ Tịch Nguyệt nhận lấy uống một hớp lớn, sau đó nói với Âu Dương Thụy:

"Không cần, em không muốn khám, thân thể của em tốt lắm."

Cô không phải ngốc đến nỗi như thế.

"Không được! Phải khám nếu không anh không yên tâm."

Âu Dương Thụy kiên trì nói.

"Muốn xem thì anh đi mà xem, dù sao em cũng không muốn."

Hạ Tịch Nguyệt bướng bỉnh còn có thêm tức giận nói, cô không muốn mất mặt, đêm đầu tiên mình bị thương lại để cho người ta nhìn, thật mất mặt mà!

"Vậy cũng được, để anh kêu bác sĩ lấy thuốc điều dưỡng thân thể được chưa!"

Âu Dương Thụy thấy Hạ Tịch Nguyệt nhất quyết không khám, không còn cách nào khác chiều theo ý cô, Hạ Tịch Nguyệt không nói gì coi như là đồng ý với yêu cầu của Âu Dương Thụy. Đưa bác sĩ ra về, Hạ Tịch Nguyệt ngồi trên ghế sofa nhìn Âu Dương Thụy hỏi:

"Sao anh vẫn chưa đi làm? Tập đoàn Âu Dương đóng cửa rồi sao?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt như một chú nhím nhỏ, không biết mình đã sai, dịu dàng nói:

"Anh thấy thân thể em không tốt, cho nên mấy ngày nay ở nhà với em, công ty thiếu anh một hai ngày cũng không đến mức đóng cửa."

"Anh đi làm đi, thân thể em không có việc gì rồi."

Âu Dương Thụy lại nghe theo lời Hạ Tịch Nguyệt lần nữa, Hạ Tịch Nguyệt ngồi xem tivi một hồi, lúc này điện thoại đổ chuông nhìn thấy số gọi tới là của

đi Lý, Hạ Tịch Nguyệt lập tức bắt điện thoại:

“Đi Lý, có chuyện gì không?”

"Nguyệt Nguyệt, ngày trước sao con không có tới?"

Đi Lý quan tâm hỏi.

"A, ngày đó con bị cảm, cho nên không đi."

Hạ Tịch Nguyệt không muốn làm cho đi Lý lo lắng.

"Cái gì lại bị cảm, có nghiêm trọng không, hiện tại đi qua thăm con."

“Không cần đâu đi Lý, bây giờ không sao rồi.”

“Không được, con cho địa chỉ đi, buổi chiều đi sẽ đến.”

“Vậy cũng được, con sẽ cho địa chỉ cho đi.”

Hạ Tịch Nguyệt vốn không muốn để đi Lý tới nhưng nghĩ lại đúng lúc cô muốn tìm đi ấy, xác định một số chuyện xong thân thể của mình bây giờ vẫn chưa đi được, để cho đi tới vẫn hay hơn. Mặc dù trong điện thoại đi Lý nói với cô không cần đón nhưng Hạ Tịch Nguyệt không an tâm thay quần áo đi ra ngoài.

Thím Trương nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt thay quần áo muốn đi ra ngoài, liền hỏi:

“Thiếu phu nhân, cô muốn đi đâu sao?”

“A, bà vú trước kia của tôi muốn tới thăm tôi, tôi không an tâm cho nên đi đón bà ấy, thím yên tâm, một lát tôi sẽ trở về.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cũng đi ra ngoài.

Tối hôm qua Vạn Từ Hồng nghĩ có thể tìm Hạ Tịch Nguyệt cầu cạnh thì sáng nay đã đến biệt thự của Âu Dương Thụy chờ Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài, bà không dám tùy tiện đi vào, sợ gặp phải Âu Dương Thụy, cho nên đành ôm cây đợi thỏ.

Đợi đến trưa vẫn chưa gặp được người, lúc đó Âu Dương Thụy đi ra ngoài, Vạn Từ Hồng vội núp đi mới không bị Âu Dương Thụy phát hiện. Sau đó Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài, bà ta nhanh chóng đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt nói:

“Cô là con gái của Hạ Nam Tùng sao?”

“Tôi là... Bà là ai?”

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

“Có thể nói chuyện với cô một chút được không, chuyện liên quan đến cha của cô.”

“Được, phải dưới có một quán cà phê, chúng ta đến đó nói đi.”

Hạ Tịch Nguyệt cũng muốn biết quan hệ của người phụ nữ này với cha mình ra sao, cũng muốn tra rõ nguyên nhân cái chết của cha mẹ cho nên đồng ý với bà ta. Đi tới quán cà phê, hai người ngồi xuống gọi hai ly cà phê ra.

Vạn Từ Hồng liền nói:

“Tôi là Vạn Từ Hồng, là mẹ của Mạc Kỳ Thiên.”

“A, bác gái, xin chào bác, bác tìm cháu có chuyện gì vậy?”

Mẹ của Mạc Kỳ Thiên tại sao lại tìm cô?

“Đầu tiên tôi thay mặt Thiên Thiên xin lỗi cô, Thiên Thiên vì ghen tị với cô nên mới bắt cóc cô, cô hãy tha thứ cho nó lần này, cô hãy xin tổng giám đốc Âu Dương Thụy bỏ qua cho nó được không? Bỏ qua cho nó đi, chúng tôi đảm bảo từ nay về sau không trở về thành A nữa.”

"

“Bác giá, tôi nghĩ tôi không hào phóng như vậy. Còn nữa, tại sao tôi lại cứ dễ dàng bỏ qua cho cô ấy như thế.”

Còn tưởng vì chuyện gì đến tìm cô thì ra Mạc Kỳ Thiên bắt cóc cô, hừ, cô sao có thể chỉ vì vài câu nói của Vạn Từ Hồng mà bỏ qua. Tôn thương của cô thì phải làm thế nào? Hạ Tịch Nguyệt tức giận đứng dậy muốn đi ra ngoài, Vạn Từ Hồng lập tức kéo cánh tay Hạ Tịch Nguyệt lại, quỳ xuống khóc

van xin:

“Bời vì con bé là chị em cùng cha khác mẹ với cô!”

Hạ Tịch Nguyệt nghe xong suýt té xỉu, nắm chặt cái ghế, ngồi lên toàn thân run rẩy hỏi:

“Bà nói cái gì, bà nói lại một lần đi. Bà cảm thấy tôi ngu ngốc mà tin những điều này sao?”

“Mặc kệ cô có tin hay không, điều này là sự thật. Tôi và cha cô là thanh mai trúc mã, chúng tôi yêu nhau cùng nhau tạo lập cuộc sống riêng, thời điểm công ty Hạ thị huy hoàng nhất, tôi lựa chọn làm người phụ nữ sau lưng ông ấy, nhưng Hạ Nam Tùng lại thường xuyên ở bên ngoài xã giao gặp mẹ cô, bọn họ muốn tôi chúc phúc cho họ, khi đó tôi không biết mình mang thai.

Tôi tác thành cho ông ấy, công ty Hạ thị tôi cũng không động đến, tôi không muốn người đàn ông tôi yêu xem thường tôi nên tôi không nói ra. Sau đó đi Anh, tôi biết mình có thai, đây là đứa con của người đàn ông tôi yêu, tôi nhất định phải sinh ra. Tôi cái gì cũng không cần chỉ có đứa bé này là động lực duy nhất của tôi. Cứ như vậy 18 năm, hai mẹ con chúng tôi sống bên nhau, sau đó tôi phát hiện mình bị ung thư không có tiền chữa bệnh nên Thiên Thiên đã đi làm vũ nữ không may bị người ta hại, con bé là vì tôi, tôi van cô... van cô đừng để Âu Dương Thụy đem đoạn phim kia phát tán ra ngoài, như vậy Thiên Thiên sẽ xong đời, nó là chị của cô, người thân duy nhất của cô, cô hãy tha cho nó. Con bé bắt cóc cô cũng vì ghen tị tất cả yêu thương của cha đều dành cho cô, cô như công chúa còn nó lại trải qua cuộc sống gian khổ. Chị của cô từ nhỏ đã khổ cho nên tôi van cô hãy tha cho nó lần này.”

Vạn Tử Hồng Nhất bên quầy hướng Hạ Tịch Nguyệt vừa khóc lóc kể lể nói đến. Vạn Tử hồng là vừa nói, vừa nhìn Hạ Tịch Nguyệt phản ứng, biết nàng là tin tưởng lời của mình rồi. Không khỏi ở trong lòng sướng đến phát rồ rồi, như vậy Thiên Thiên thì có cứu.

Dĩ nhiên những lời này đều là giả, cũng chỉ có lớn lên cùng Hạ Nam Tùng là thật, bà ta nghĩ dù sao vợ chồng Hạ Nam Tùng đã chết nên không có đối chứng. Chỉ muốn Hạ Tịch Nguyệt bỏ qua cho Mặc Kỳ Thiên thôi. Hạ Tịch Nguyệt nghe xong lời đó, không tin che miệng lại chảy nước mắt cô chạy nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Ngã bệnh

Hạ Tịch Nguyệt từ quán cà phê chạy liền một hơi đến mộ của cha mẹ, cô không tin đây là sự thật. Cha là một người chính trực sao có thể vong ân phụ nghĩa. Mẹ cô ôn tồn nho nhã sao có thể làm người thứ ba? Cô không tin cuộc sống giàu sang lúc nhỏ là giành của người khác. Làm sao lại như vậy được?

Đi tới mộ cha mẹ, Hạ Tịch Nguyệt nhìn hình trên bia mộ không nhận được khóc lớn.

“Cha, cha nói cho con biết đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật có đúng không? Tại sao lại như vậy, bà ta nói dối, bà ta gạt người, cha là người chính trực, mẹ thiện lương sao lại làm ra chuyện như vậy? Con không tin. Hai người hãy nói cho con biết, con cũng muốn có người thân ở bên cạnh nhưng không phải như vậy.....”

Hạ Tịch Nguyệt khóc rất nhiều, cô hi vọng có người nói cho cô biết đây không phải là thật.

Nhưng trả lời cô chỉ có tiếng gió xung quanh thôi.

Vì khóc quá nhiều mà cô đã ngất ở bên cạnh mộ.

Âu Dương Thụy làm việc ở công ty, không tới hai giờ đã trở về. Chủ yếu là do anh không yên lòng Hạ Tịch Nguyệt ở nhà một mình. Mặc dù có người làm ở nhà nhưng vẫn không chút an tâm.

Lái xe vào biệt thự, bước vô cửa không kịp chờ muốn nhìn thấy cô ngay lập tức, bóng dáng làm cho anh nóng gan nóng ruột nhưng chẳng có gì cả, anh gọi:

"Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt em ở đâu?"

Thím Trương nghe tiếng kêu của anh thì đi từ nhà bếp ra nhìn thấy Âu Dương Thụy, cung kính trả lời:

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đã đi ra ngoài.”

Nghe thím Trương nói Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài, phản ứng đầu tiên của anh là tức giận, thân thể còn chưa khỏe mà đã chạy loạn ra bên ngoài, thật đúng là không phút nào làm cho người khác an tâm. Anh hỏi thím Trương:

“Thiếu phu nhân đi khi nào, đi nơi nào?”

“Thiếu phu nhân đã đi hơn một canh giờ, cô ấy nói bà vú muốn gặp cô ấy cho nên tự mình đi đón, thiếu phu nhân nói một lát cô sẽ trở về.”

Một lát trở lại nhưng đã hơn một giờ, Âu Dương Thụy lo lắng lập tức gọi điện thoại cho thủ hạ bảo vệ cho Hạ Tịch Nguyệt.

“Phu nhân bây giờ đang ở đâu?”

“Thưa Môn chủ, phu nhân ở mộ của cha mẹ.”

Âu Dương Thụy lái xe đến nghĩa trang liền nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt ngồi ở bên cạnh ngôi mộ, Âu Dương Thụy vội bước nhanh hơn đi tới bên cô, một tay ôm cô, đau lòng nói:

"Nguyệt Nguyệt, em tỉnh lại đi, nơi này rất lạnh, nếu ngủ thì về nhà ngủ."

Hạ Tịch Nguyệt nghe thấy tiếng của Âu Dương Thụy, mở đôi mắt sưng đỏ ra nhìn, giọng khàn khàn nói:

“Âu Dương Thụy, anh đến rồi à?”

Sau đó cô liền hôn mê bất tỉnh, thân thể lúc đầu chưa khỏe hẳn hiện tại mặc quần áo ít lại bị cảm, ngã bệnh. Âu Dương Thụy thấy Hạ Tịch Nguyệt ngã đi, đưa tay sờ đầu của cô.

"Thật là nóng."

Anh cởi áo ngoài của mình đắp lên người cô, lập tức ôm lên xe, nhanh chóng lái xe đến bệnh viện. Ở trên xe, thủ hạ hướng phía Âu Dương Thụy báo:

“Phu nhân hôm nay ra ngoài thì gặp mẹ của Mạc Kỳ Thiên, sau đó hai người nói chuyện ở quán cà phê hơn một giờ, bởi vì sợ phu nhân phát hiện nên thuê hạ không có đến quá gần, không biết Vạn Tử Hồng nói với phu nhân những gì chỉ thấy phu nhân che miệng, khóc chạy ra ngoài sau đó thì đi đến nghĩa trang.”

Nghe thấy Vạn Tử Hồng tìm Hạ Tịch Nguyệt, gân xanh trên trán Âu Dương Thụy nổi lên, tay cầm lái gia tăng lực, nhìn Hạ Tịch Nguyệt nằm ở ghế phụ đau lòng quay đầu đi mắt nhìn về phía trước không nói gì, chỉ nghĩ ở trong lòng:

‘Được, rất tốt, xem ra mình còn nhân từ, nếu thiên đường có lối các người không đi lại muốn xông tới địa ngục, vậy đừng trách tôi không nể tình. Đợi bảo bối bình phục tôi sẽ tìm các người từ từ chơi.’

Hôm nay Âu Dương Thụy vốn định cho thủ hạ phát tán băng hình lên web nhưng bây giờ anh thay đổi chủ ý, anh nghĩ trừng phạt như vậy còn chưa đủ, phải làm cho cô ta biết chọc giận Âu Dương Thụy sẽ có hậu quả gì. Càng làm cho cô ta hiểu chọc tới bảo bối của anh, đó là sống không bằng chết.

Lái xe tới bệnh viện, Tư Đồ Triệt kiểm tra xong không có vấn đề gì lớn, chỉ là bị nhiễm gió mà thôi, nhưng thời điểm anh đang kiểm tra, không cẩn thận nhìn thấy vết hôn trên cổ Hạ Tịch Nguyệt, liền quay đầu cười với Âu Dương Thụy:

“Không có việc gì lớn, chỉ là bị nhiễm gió thôi, truyền nước sẽ ổn. Chỉ là cậu thật không có nhân tính, người ta bệnh thành ra như vậy rồi, còn nhẫn tâm xuống tay.”

Tư Đồ Triệt cho là Âu Dương Thụy thừa dịp Hạ Tịch Nguyệt bệnh nên xuống tay, không nhìn thấy gương mặt đen xì của Âu Dương Thụy, tự nhiên nói. Âu Dương Thụy nhìn Tư Đồ Triệt một cái lạnh lùng, không để ý lời của anh vừa nói, mà hỏi:

“Lúc nào cô ấy tỉnh lại?”

Tư Đồ Triệt nhìn mặt phúc hắc của Âu Dương Thụy biết mình chọc giận tới cậu ta, lập tức trả lời:

“4, 5 canh giờ nữa, không có việc gì mình đi ra ngoài đây.”

Tư Đồ Triệt nhanh chóng đi ra ngoài, chuyện cười, anh cũng không muốn chọc cái tên ác bá đâu, không biết lúc nào lại trả thù anh, nếu thậm chí Đông Phương Húc thì cậu ta nên tìm người khác đi.

Nhìn Tư Đồ Triệt đã đi ra ngoài, Âu Dương Thụy đem một cái ghế tới ngồi cạnh Hạ Tịch Nguyệt, nhìn cô.

“Rốt cuộc Vạn Tử Hồng nói với cô ấy cái gì, khiến cho ngay cả khi ngủ cô ấy cũng lo lắng như vậy.”

Chỉ thấy Hạ Tịch Nguyệt không ngừng ở trong miệng nói nhảm:

"Không phải như vậy, không phải như thế."

Nói xong nước mắt chảy xuống. Nhìn Hạ Tịch Nguyệt khóc, chân mày của Âu Dương Thụy nhíu lại, đưa tay lau nước mắt của Hạ Tịch Nguyệt, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng bệnh, đi tới trên hành lang nói với tên thủ hạ:

"Các người đi thăm dò thử, Vạn Tử Hồng sáng hôm nay nói cái gì với phu nhân, ta muốn nghe không sót một chữ."

"Dạ, Môn chủ, chúng tôi lập tức đi."

Tên thủ hạ nhận lệnh liền đi ngay, Âu Dương Thụy định đẩy cửa đi vào thì điện thoại reo, thấy người gọi là số ở nhà.

"Chuyện gì?"

"Thiếu gia, bà vú của thiếu phu nhân đến."

Nghe thấy Âu Dương Thụy hỏi, thím Trương lập tức nói.

Âu Dương Thụy nghe thím Trương nói đi Lý tới, chân mày anh giãn ra.

"Thím nói với đi Lý, tôi cùng thiếu phu nhân tối nay có chút việc, tối mai trở lại, thím kêu bà ấy đi nghỉ trước đi, ngày mai nói chuyện sau."

Âu Dương Thụy nói xong cúp điện thoại, đi vào phòng bệnh canh chừng Hạ Tịch Nguyệt. Anh hi vọng người đầu tiên cô thấy khi tỉnh lại là anh. Cho nên kêu đi Lý nghỉ trước cũng vì biết Hạ Tịch Nguyệt không muốn để đi Lý biết cô nằm viện.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Tỉnh lại

Sau khi thím Trương kết thúc cuộc gọi, để điện thoại xuống quay qua nói với đi Lý:

"Cái đó, bà khỏe chứ, không biết nên xưng hô thế nào với bà đây?"

"Bà quá khách khí rồi, cứ như Nguyệt Nguyệt gọi tôi là đi Lý thôi."

"Như vậy sao được, cái này rồi loạn quy củ."

Thím Trương cự tuyệt.

"Vậy bà xem như thế này có được không, bà kêu tôi chị Lý, tôi lớn hơn bà mấy tuổi, tôi gọi bà là em Trương như thế nào?"

Đi Lý đề nghị.

"Được, cái này được, à chị Lý, tôi mới gọi điện cho thiếu gia, thiếu gia nói tối nay có việc cùng với thiếu phu nhân không trở lại được, để tôi đưa chị đi nghỉ ngơi trước, có chuyện gì ngày mai nói."

"Như vậy cũng được, vậy trước hết tôi đi nghỉ, tuổi cũng đã cao lại ngồi xe cả buổi chiều nên cái bộ xương già này cũng mau mỏi rồi. Tôi thật phải đi nghỉ sớm một chút. À em Lý thật phiền em rồi."

Đi Lý cười nói.

"Lời này của chị quá khách khí rồi, chị là người nhà của thiếu phu nhân cũng là người nhà của chúng tôi, người trong nhà thì làm gì có phiền toái."

"Được, là chị Lý nói sai, em Trương đừng nóng giận."

"Như vậy mới đúng chứ."

Thím Trương xách hành lý đi Lý mang tới, đi lên trên lầu.

Bên kia Vạn Tử Hồng vui mừng từ quán cà phê thuê xe trở về, đầu còn bộ dạng khóc bi thương lúc này.

Vết thương trên mặt của Mạc Kỳ Thiên rất nặng, cho nên nằm ở nhà một ngày dùng trứng gà lăn để giảm đau. Không dám xem ti vi chỉ sợ băng ghi hình của mình đã phát tán. Cô ta không biết Âu Dương Thụy bây giờ đang ở bệnh viện cùng vợ của mình làm sao còn có thời gian để ý tới cô nữa. Mạc Kỳ Thiên nghĩ tới Âu Dương Thụy đã đối xử với mình như vậy lại càng thêm hận Hạ Tịch Nguyệt, tình trạng hôm nay của cô tất cả đều do Hạ Tịch Nguyệt.

Nghĩ tới Hạ Tịch Nguyệt, Mạc Kỳ Thiên lại lộ ra ánh mắt độc ác, móng tay cắm vào da thịt cũng không có cảm giác đau đớn. Đúng lúc đó Vạn Tử Hồng vui vẻ trở lại. Nhìn thấy mẹ, Mạc Kỳ Thiên bất mãn nói:

"Mẹ, cả ngày nay mẹ đã đi đâu? Mẹ không thấy mặt con sao không ở nhà chăm sóc con, lại đi ra ngoài?"

“Cái gì ra ngoài chơi, bà đây không phải vì chuyện của con sao, chạy ngược chạy xuôi, cũng coi như có kết quả, Âu Dương Thụy sẽ bỏ qua cho con.”

Vạn Tử Hồng cố ý tức giận nói.

“Mẹ nói thật sao? Âu Dương Thụy thật bỏ qua cho con?”

Lấy tính tình lãnh khốc của Âu Dương Thụy làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho mình, chẳng lẽ Âu Dương Thụy đối với mình còn chút tình cảm cho nên mới như vậy. Nghĩ tới đây, Mạc Kỳ Thiên không quản bị đau, toét miệng cười.

"Không kém bao nhiêu đâu."

Nghe được lời nói của Vạn Tử Hồng, Mạc Kỳ Thiên ngưng cười, nhìn bà lo lắng hỏi:

“Không sai biệt là có ý gì? Mẹ nói rõ xem nào.”

“Mẹ đi tìm Hạ Tịch Nguyệt, đem chuyện con là chị nói cho cô ta biết, nói thế nào bây giờ con cũng là người thân duy nhất của cô ta, cô ta sẽ không nhẫn tâm cho nên mẹ nghĩ cô ta nhất định sẽ vì con là chị em khác mẹ cùng cha mà cầu xin Âu Dương Thụy tha thứ.”

“Cái gì, mẹ nói cho cô ta biết?”

Mạc Kỳ Thiên tức giận đứng lên quát, sau đó giống như nghĩ tới cái gì lại ngồi xuống.

“Nói cho cô ta biết cũng tốt, đỡ mắc công con phải nói.”

Một âm mưu lại hình thành trong đầu của Mạc Kỳ Thiên.

Ở bệnh viện, Âu Dương Thụy ngồi ở trên giường chờ Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại. Nghe thuộc hạ báo cáo cô gặp Vạn Tử Hồng trong lòng lại càng lo lắng nhất định sẽ không bỏ qua cho hai mẹ con bọn họ. Biết trong lòng Hạ Tịch Nguyệt bị kích động lớn nên mới chạy đến nghỉ trang, bởi vì sự tin tưởng trong lòng cô đã bị Vạn Tử Hồng phá vỡ.

Âu Dương Thụy lại thêm giận chính mình, hận mình ban đầu xuống tay quá nhẹ nếu như trực tiếp giải quyết hai mẹ con bọn họ xong sẽ không xuất hiện chuyện như hôm nay.

Hạ Tịch Nguyệt ngu ngốc tin lời nói của Vạn Tử Hồng không có nghĩa Âu Dương Thụy sẽ tin. Âu Dương Thụy đã cho người đi thăm dò chuyện 25 năm trước. Muốn tra Mạc Kỳ Thiên có phải chị của Hạ Tịch Nguyệt không rất đơn giản, chỉ cần một cọng tóc đến hóa nghiệm ở bệnh viện là được. Nhưng Âu Dương Thụy càng muốn biết Vạn Tử Hồng và Hạ Nam Tùng có ân oán gì, chuyện nhất định không đơn giản như những gì Vạn Tử Hồng nói.

Lúc tối Hạ Tịch Nguyệt mới tỉnh lại, mở đôi mắt nặng nề ra, nhìn trần nhà đã biết mình ở bệnh viện, bởi vì phòng bệnh này cô đã ở ba lần rồi. Nhìn chăm chăm trần nhà, cô ngẩn ngơ, lại nhớ đến những chuyện đã xảy ra lúc sáng. Cố nén nước mắt mình không để rơi xuống, sau đó quay đầu qua nhìn thấy Âu Dương Thụy ở bên giường canh chừng cô, muốn mở miệng nói chuyện lại phát hiện cổ họng của mình khô khốc không nói được. Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại, vội vàng ôn nhu nói:

“Đã tỉnh rồi, có phải em khát nước không?”

KHông nói được, Hạ Tịch Nguyệt chỉ gật đầu nhẹ một cái. Âu Dương Thụy đi rót một cốc nước ấm tới bên giường đỡ Hạ Tịch Nguyệt dậy, tự mình đưa nước tới miệng Hạ Tịch Nguyệt, uống hết nước, anh lại lấy khăn lau miệng cô. Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy bận rộn vì mình, cô cảm động. Cô nghĩ:

‘Âu Dương Thụy nói thế nào cũng là tổng giám đốc của một công ty lớn, nhưng vì mình mà có thể hạ thấp giọng, có lẽ cả đời anh cũng chưa làm chuyện này. ‘

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt của cô không kiềm được chảy ra, trừ cha đối với cô cưng chiều cũng chỉ có anh. Trước kia cùng Quan Hi Triết hơn nửa đời là cô nhường anh ta.

Âu Dương Thụy nhìn thấy nước mắt của cô, chân mày nhíu lại, đau lòng hỏi:

"Tại sao khóc?"

Hạ Tịch Nguyệt không trả lời Âu Dương Thụy, mà nhẹ giọng hỏi lại:

"Âu Dương Thụy, tại sao anh đối tốt với em như vậy?"

Sau khi uống nước xong, Hạ Tịch Nguyệt nói lại được. Nghe được câu hỏi của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy biết Hạ Tịch Nguyệt cảm động vì anh, trong lòng thêm ngọt ngào. Vui vẻ trả lời:

“Bởi vì em là vợ anh, anh không đối tốt với em thì đối tốt với ai?”

"Vậy nếu em không phải vợ anh thì sẽ thế nào?"

Hạ Tịch Nguyệt nghe anh trả lời, cô có chút không vui, thì ra anh đối tốt với cô là vì trách nhiệm.

"Nha đầu gối, nói lung tung cái gì đó, làm sao em lại không phải là vợ anh, chúng ta có đăng kí đó nha. Cái giả thiết kia của em căn bản không có xảy ra."

"Nếu như anh vì chuyện hôm trước mà đối xử tốt với em thì em không cần, em không cần anh vì bất kì trách nhiệm nào, coi như cảm ơn anh ngày đó đã cứu em, anh không cần cảm thấy bất kì gánh nặng nào trong lòng, về sau anh là Âu Dương Thụy, em vẫn là Hạ Tịch Nguyệt, chúng ta coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra."

Hạ Tịch Nguyệt bị thương nói.

"Em nói cái gì, có gan nói lại một lần anh xem?"

Nghe Hạ Tịch Nguyệt nói thế Âu Dương Thụy tức giận lớn tiếng.

"Nói đã nói rồi, em nói, coi như giữa chúng ta chưa có chuyện gì xảy ra, nghe đã hiểu chưa? Có cần em dùng tiếng Anh nói lại cho anh nghe một lần?"

Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy lớn tiếng nói với cô, cũng không khỏi tức giận lên giọng.

"Hạ Tịch Nguyệt, là do anh quá cưng chiều em cho nên mới để em vô pháp vô thiên như vậy."

Âu Dương Thụy tức giận nói.

"Vâng, chính là do anh đối với em quá tốt, anh quá cưng chiều em, mới làm cho em không coi ai ra gì, cho nên từ nay về sau anh không nên đối tốt với em nữa, Hạ Tịch Nguyệt em không cần bất cứ trách nhiệm nào của anh, anh hiểu chưa?"

Hạ Tịch Nguyệt vừa nói vừa khóc. Âu Dương Thụy đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi, cô gái nhỏ này ăn dấm của mình rồi, trong lòng bức bối vì nghe anh nói, anh đối tốt với cô vì cô là vợ anh, lại làm cho cô nghĩ ngờ là trách nhiệm nên mới tốt với cô.

Nếu lúc trước Âu Dương Thụy nhất định sẽ thông minh phản ứng ra là chuyện gì nhưng bây giờ chỉ cần là chuyện của Hạ Tịch Nguyệt, thông minh cũng không dùng được, cho nên mới chậm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Tán tỉnh trong phòng bệnh

Ngồi suốt Âu Dương Thụy ngồi trên giường cười với Hạ Tịch Nguyệt:

"Nhưng anh chỉ muốn cưng chiều em thì phải làm sao?"

Hạ Tịch Nguyệt nâng đôi mắt hồng hồng nói với Âu Dương Thụy:

"Âu Dương Thụy, anh có ý gì?"

"Ý của anh là không chỉ hiện tại cưng chiều em, về sau cũng cưng chiều em, anh muốn hung hăng cưng chiều em, chiều em đến vô pháp vô thiên. Bởi anh yêu em."

Âu Dương Thụy vừa lau nước mắt Hạ Tịch Nguyệt vừa nói rất thâm tình.

"Anh gạt em, anh mới vừa rồi còn nói vì em là vợ anh, anh là vì trách nhiệm mới tốt với em."

Hạ Tịch Nguyệt quệt mồ hôi tức giận nói.

"Nha đầu gối, bởi vì Hạ Tịch Nguyệt em là vợ anh, anh mới tốt với em, không phải vì vợ mà chính là vì Hạ Tịch Nguyệt em, em không thể nghĩ à, nếu không thương em anh kết hôn với em làm gì? Nếu như không thương em ở hôn lễ lại trưng bày loài hoa em thích nhất sao? Nếu không thương em anh sẽ mời bạn tốt nhất của em và đi Lý đến ư? Nếu anh không thương em, làm sao mỗi lần đi ra ngoài ăn cơm đều gọi món em thích ăn nhất. Nha đầu gối làm sao em không nghĩ đến vì anh yêu em hả?"

Tay Âu Dương Thụy vịn về mũi của Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng nói. Hạ Tịch Nguyệt gạt tay Âu Dương Thụy ra, nhìn anh nghiêm túc hỏi:

“Từ lúc nào anh bắt đầu yêu em?”

“Lần đầu tiên nhìn thấy em, em té xỉu trước mặt anh, giống như một con búp bê dễ vỡ, làm cho người ta sinh ra một loại ý muốn bảo vệ mãnh liệt, từ đó trở đi anh chỉ nghĩ anh yêu em thôi.”

Âu Dương Thụy nhẹ nhàng nói.

“Sau khi đi làm, còn bữa tiệc kia có những lời đồn đều là do anh cố ý sắp đặt sao?”

Âu Dương Thụy cười gạt đầu một cái, sau đó nói:

“Bảo bối nhà chúng ta thật thông minh, không sai những thứ kia là do anh cố ý sắp đặt, mục đích là để em kí khế ước, để cho em trở thành vợ của anh.”

“Âu Dương Thụy, anh cũng quá phúc hắc đi, em thật đúng là tiểu bạch thỏ mới tin anh là Gay, mới sập bẫy của anh.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận vì biết mình bị lừa, nói xong dùng tay gõ vào đầu của mình. Thật ra cô cũng không phải tức giận vì Âu Dương Thụy lừa cô, mà giận chính mình sao lại dần như vậy, cứ hướng vào cái bẫy người ta đặt sẵn mà nhảy vào. Âu Dương Thụy cầm tay Hạ Tịch Nguyệt lên, nở nụ cười nói:

“Đừng gõ, đầu này của anh đấy, gõ hư em chịu trách nhiệm. Không phải em ngốc mà do chồng em quá thông minh. Không phải chút thủ đoạn không phúc hắc vậy để vợ mình bị người khác lừa chạy thì làm thế nào? Đến lúc đó anh tìm anh để khóc, cho nên anh ra tay trước để chiếm ưu thế, hậu hạ thủ tao ương.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời nói hài hước của anh, cô bật cười.

“Em nào có sức quyến rũ như anh nói, chỉ có một mình anh ngốc mới xem em là miếng mồi ngon, xem em là bảo bối.”

Âu Dương Thụy biết cô đang nghĩ gì, anh ôm cô vào lòng, cầm chổng đỡ trên đầu cô, dịu dàng nói:

“Nha đầu ngốc, đó là do bọn họ không có mắt, một ngày nào đó bọn họ sẽ hối hận, hối hận vì bọn họ nhặt cò làm bảo bối, mà để bảo bối chân chính mất đi. Mà anh so với họ may mắn hơn nhặt được bảo bối, đến lúc đó, họ hậm mộ anh còn không kịp nữa!”

Hạ Tịch Nguyệt được anh an ủi, cô ngẩng đầu lên nói với Âu Dương Thụy:

“Cảm ơn anh.”

“Cứ như vậy cảm ơn là không đủ.”

Lời nói xấu xa của Âu Dương Thụy, nói xong liền cúi đầu hướng về phía đôi môi hôn xuống. Dùng đầu lưỡi của mình quyến rũ cái lưỡi thơm tho của Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt tránh né nụ hôn của Âu Dương Thụy, vất vả mới có chút khe hở, thở hổn hển nói:

“Không được, em còn đang bị cảm.”

Âu Dương Thụy cười nói:

“Anh không sợ, thân thể của anh rất tốt.”

Biết Hạ Tịch Nguyệt lo lắng cho anh, Âu Dương Thụy vui mừng còn không được. Anh tiếp tục hôn môi cô. Hạ Tịch Nguyệt lại tránh né:

“Không được.”

Hạ Tịch Nguyệt kiên quyết không cho Âu Dương Thụy hôn, Âu Dương Thụy kiên trì muốn hôn cô. Hai người cứ bắt nháo, một muốn hôn, một không cho hôn, chơi không biết chán. Trong phòng bệnh lại có người đi vào nhưng hai người không hay biết.

“Khụ khụ khụ, xin lỗi đã quấy rầy hai vị rồi.”

Tư Đồ Triệt biết Hạ Tịch Nguyệt đã tỉnh lại rồi nên muốn tới kiểm tra một chút, không ngờ lại thấy hình ảnh như thế. Nhìn hai người anh em em không phát hiện anh ở đây, bất đắc dĩ đành phải lên tiếng nhắc nhở hai người còn có người thứ ba đang tồn tại.

Nghe tiếng ho, Âu Dương Thụy quay đầu nhìn thấy Tư Đồ Triệt, mặt liền tối lại, hết sức không vui vì Tư Đồ Triệt quấy rầy anh và bảo bối đang thân mật. Nhìn thấy mặt Âu Dương Thụy đen lại, Tư Đồ Triệt liền giải thích:

“Cậu đừng nóng giận, mình tới để kiểm tra thân thể chị dâu, biết chị dâu đã tỉnh mình liền lập tức tới.”

Tư Đồ Triệt thật sợ Âu Dương Thụy, nếu hiện tại không giải thích rõ ngày sau không rõ lúc nào cậu ta lại trả thù anh nữa. Anh thật sự sợ trình độ phúc hắc của người này.

Mà Hạ Tịch Nguyệt nghe được tiếng ho, ngẩng đầu lên thấy Tư Đồ Triệt, sau đó lại nghe anh gọi cô là chị dâu, càng thêm xấu hổ, lập tức nằm xuống vùi cả người vào chăn. Mắc cỡ chết rồi!

Âu Dương Thụy nghe lời giải thích của Tư Đồ Triệt thì không tức giận nữa, quay sang nhìn Hạ Tịch Nguyệt, thấy cô đem thân mình giấu trong chăn bộ dạng rất đáng yêu. Âu Dương Thụy nhẹ nhàng vén chăn lên, nói:

“Đừng vội mình vào trong chăn kín, bên trong không khí không có, bùng bít hư thì làm thế nào, mau ra đây cho anh!”

“Không ra, không ra. Mắc cỡ chết người rồi, em mới không cần ra ngoài!”

Hạ Tịch Nguyệt gắt gao giữ chặt chăn không chịu đi ra ngoài.

“Bảo bối, nghe lời anh mau ra đây, sao lại mặt mặt được, cậu ta hâm mộ chúng ta còn không kịp đấy. Mau ra đây để cho Triệt kiểm tra cho em một chút.”

Âu Dương Thụy nói hết sức ôn nhu, Hạ Tịch Nguyệt đành phải chui ra khỏi chăn, mặt cô vẫn còn hồng hồng.

Tư Đồ Triệt thấy Âu Dương Thụy đối với Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng như vậy không khỏi kinh ngạc. Người này cũng có lúc ôn nhu như thế!

Xem ra tình yêu thật có thể làm cho một người lạnh lùng trong chốc lát trở nên dịu dàng như vậy.

Chỉ là, ai nói anh hâm mộ... anh có biểu hiện đó sao? Đúng, anh thật hâm mộ, cũng muốn tìm người yêu. Trong đầu xuất hiện lên một khuôn mặt xán lạn. Lắc đầu, làm sao có thể là cô ấy? Đầu óc mình nhất định là không tỉnh táo.

Sau đó Tư Đồ Triệt tới kiểm tra thân thể cho Hạ Tịch Nguyệt. Tư Đồ Triệt kiểm tra xong, nói với Âu Dương Thụy:

“Đã không còn gì đáng ngại rồi, uống thuốc, nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày sau sẽ khỏi. Nếu muốn trở về, hiện tại cũng có thể được.”

Tư Đồ Triệt nói xong rồi đi ra ngoài. Nhưng anh thấy rõ ràng ánh mắt của Âu Dương Thụy có ý:

“Cậu không có chuyện gì nữa thì nhanh nhanh chút đi, đừng ở đây làm kì đà cản mũi.”

Sau khi Tư Đồ Triệt đi ra ngoài, Hạ Tịch Nguyệt vung quả đấm nhỏ của mình về phía lồng ngực Âu Dương Thụy, tức giận nói:

“Đều tại anh! Đều tại anh!”

Âu Dương Thụy nắm cái tay nhỏ bé của Hạ Tịch Nguyệt lên đặt trên môi hôn xuống một cái, cười nói:

“Được rồi, đều tại anh.”

Hạ Tịch Nguyệt rút tay của mình về, tức giận đến phồng má, không để ý đến Âu Dương Thụy nữa. Nhưng lát sau lại nghĩ đến cái gì dịu dàng nói với Âu Dương Thụy:

"Âu Dương Thụy, em có thể cầu xin anh một chuyện không?"

“Ừ em nói đi.”

Âu Dương Thụy vuốt ve tay của Hạ Tịch Nguyệt.

“Anh có thể bỏ qua cho Mạc Kỳ Thiên không, dù sao hiện tại em cũng không có gì, anh hãy bỏ qua cho cô ấy có được không anh?”

Hạ Tịch Nguyệt nũng nịu với anh. Cô không muốn Âu Dương Thụy biết quan hệ của cô và Mạc Kỳ Thiên, không muốn anh lo cho mình. Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết tại sao Hạ Tịch Nguyệt lại nói như vậy, nhìn Hạ Tịch Nguyệt không có ý định nói cho anh biết, Âu Dương Thụy không tức giận, ngọt ngào nói:

“Được, nhưng em phải đồng ý với anh về sau phải chăm sóc cho mình thật tốt, không cho phép để mình bị thương nữa. Nếu không anh sẽ không tha cho cô ấy.”

Hạ Tịch Nguyệt có chút bất mãn với lời của anh, trong lòng lại lầu bầu ‘ngã bệnh với bị thương đâu phải do mình quyết định, người này thật bá đạo’. Trên mặt thì lại nở nụ cười:

“Được, chỉ là anh không tò mò tại sao em lại bỏ qua cho Mạc Kỳ Thiên sao?”

Hạ Tịch Nguyệt tò mò. Phụ nữ luôn có tính tò mò hiếu kì như vậy, trong lòng không muốn nói cho người khác biết nhưng người khác không hỏi lại thì cảm thấy có chút không vui. Âu Dương Thụy biết Hạ Tịch Nguyệt đang nghĩ lung tung, vội vàng nói:

“Không muốn, bởi vì anh biết vợ anh là người hiền lành nhất trên đời, bụng tử tế có thể chống thuyền.”

“Ha ha ha, miệng lưỡi của anh thật ngọt nha!”

Q.2 - Chương 13: Dì Lý nói chuyện

Sau đó Âu Dương Thụy liền mang Hạ Tịch Nguyệt về nhà. Hai người về đến nhà thì đã 12 giờ đêm. Bước vào nhà, Hạ Tịch Nguyệt mới nhớ tới dì Lý, cô lo lắng hỏi:

“Dì Lý đâu rồi, em không có đi đón dì ấy, không phải là lạc rồi chứ?”

“Em đừng gấp, gần tới dì Lý đã đến, bởi vì em nằm viện, em cũng không hi vọng người khác lo lắng nên anh không có nói cho dì ấy biết, chúng ta trở về muộn nên anh kêu dì ấy đừng chờ chúng ta.”

Âu Dương Thụy vuốt mái tóc của Hạ Tịch Nguyệt nói.

"Ah, vậy cảm ơn anh."

Hai người tắm xong lên giường nghỉ ngơi, Âu Dương Thụy ôm chầm hông của Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt cho rằng Âu Dương Thụy định làm gì đó, cô sợ lập tức lên tiếng nhắc nhở:

“Thân thể em chưa hồi phục, hiện tại không được.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong, liền nghe được từ trên đầu truyền tới một tràng cười sung sướng.

"Anh cười cái gì?"

Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt bĩu môi tức giận nói. Vừa nói vừa vung nắm đấm nhỏ nhắn của mình đánh Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhận lấy một quyền của Hạ Tịch Nguyệt cười nói đến:

"Ha ha ha ~. Bà xã, em nghĩ quá nhiều rồi, anh đương nhiên biết thân thể của em ra sao, chỉ đơn thuần muốn ôm em ngủ mà thôi.”

Nghe anh nói vậy, Hạ Tịch Nguyệt biết mình đã sai càng thêm mắc cỡ đỏ mặt, vùi mặt mình vào trong ngực của Âu Dương Thụy không chịu ngẩng đầu lên. Âu Dương Thụy nhẹ nhàng vuốt tóc của Hạ Tịch Nguyệt, chốc lát trong ngực truyền đến tiếng hít thở, có thể là do tác dụng của thuốc, Hạ Tịch Nguyệt nhanh ngủ thiếp đi. Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt, nhẹ giọng nói:

“Biết em là chuyện tốt đẹp nhất cuộc đời anh, cưới được em là chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời anh. Bà xã anh yêu em.”

Nói xong đặt một nụ hôn lên trán Hạ Tịch Nguyệt, sau đó tắt đèn ngủ, cả đêm ngủ an lành.

Sáng ngày thứ hai, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người nằm trên chiếc giường Simmons – Hạ Tịch Nguyệt. Cô vừa mở mắt ra đã nhìn thấy ánh mắt yêu nghiệt của Âu Dương Thụy đang nhìn mình.

"Chào buổi sáng."

Thấy Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại, Âu Dương Thụy cười nói đến.

"Chào buổi sáng."

Hạ Tịch Nguyệt mơ mơ màng màng nói, cô chưa tỉnh ngủ hoàn toàn, nói xong một tiếng ‘chào buổi sáng’, Hạ Tịch Nguyệt lập tức giật bắn người dậy:

"Âu Dương Thụy làm sao anh ở trên giường của em"

Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

“Bà xã, em có thể gọi là Thụy hoặc là ông xã, không cần phải gọi cả họ của anh, còn nữa bà xã à, đây là giường của chúng ta không phải giường của em, còn nữa ngày hôm qua em ngã bệnh em không nhớ sao?”

Âu Dương Thụy tuân một tràng, Hạ Tịch Nguyệt nghe vậy mới hồi tưởng lại chuyện hôm qua. Đúng lúc tiếng gõ cửa vang lên, thím Trương ở bên ngoài cửa hỏi:

“Thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong, để thiếu phu nhân đi xuống ăn hay bùng lên?”

"Bùng lên đi."

Âu Dương Thụy không muốn Hạ Tịch Nguyệt chạy tới chạy lui, thân thể còn chưa có hồi phục, không muốn để cô mệt nhọc.

"Không cần, em muốn đi xuống ăn, em đã không sao."

Lời nói của cô có chút bất mãn, cô không muốn để người giúp việc nghĩ cô kiêu cách.

"Không được, thân thể em chưa khỏe hẳn, phải nằm trên giường nghỉ ngơi, nhanh một chút đi rửa mặt đi."

Âu Dương Thụy mềm mại nói với Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt tức giận Âu Dương Thụy bá đạo, cô ở trên giường bủn rủn, không chịu nghe lời của anh. Âu Dương Thụy thấy đáng yêu của cô, nổi hứng trêu chọc:

"Thế nào, em muốn anh ôm em đi rửa mặt sao? Vợ à ám hiệu uyển chuyển như vậy, chồng nhất định không phụ sức mạng đâu!"

Nói xong giả vờ muốn ôm Hạ Tịch Nguyệt đi, Hạ Tịch Nguyệt thấy anh muốn ôm mình, cô sợ vội rời giường đi rửa mặt. Lúc đi ra nhìn thấy dì Lý đang chờ mình ăn sáng, cô nhanh chóng đi tới trước mặt dì Lý nhận lấy bữa ăn sáng đặt trên bàn, nói với bà:

"Dì Lý, tại sao dì cầm bữa sáng của cháu tới?"

"Dì muốn lên xem Nguyệt Nguyệt bệnh có nghiêm trọng không nên thuận tay muốn mang đồ ăn sáng lên luôn."

"Về sau không cần làm chuyện như vậy, dì đã lớn tuổi rồi, chuyện này để người giúp việc họ làm."

Hạ Tịch Nguyệt cô tỏ ý mình đang tức giận.

"Được được, về sau đều nghe Nguyệt Nguyệt, không làm nữa."

Biết cô cũng chỉ quan tâm mình, bà Lý không thể làm gì khác hơn là đồng ý với Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt kéo tay dì Lý đến ghế sofa phòng ngủ.

"Dì Lý, cháu có việc muốn hỏi dì?"

"Được, cháu hỏi đi."

Hạ Tịch Nguyệt định mở miệng hỏi thì thấy cách đó không xa Âu Dương Thụy đang đứng, vì vậy cô nói:

"Âu Dương Thụy, anh đi ra ngoài một chút đi."

Lời của Hạ Tịch Nguyệt nói tới, Âu Dương Thụy vẫn không nhúc nhích, chân mày nháy lên, ý tứ rất rõ ràng: muốn anh đi ra ngoài, phải đồng ý với anh một điều kiện. Cô hiểu Âu Dương Thụy muốn gì, cô đứng dậy đi tới trước mặt của Âu Dương Thụy nhỏ giọng nói:

"Được rồi, anh nói đi."

Âu Dương Thụy xấu xa cúi đầu ở lỗ tai của Hạ Tịch Nguyệt thổi hơi, Âu Dương Thụy biết lỗ tai là điểm mẫn cảm của Hạ Tịch Nguyệt, cười nói:

"Mấy ngày nay phải ở nhà nằm trên giường dưỡng bệnh cho tốt, không được phép đi lung tung, tất cả phải nghe lời anh nói, nếu không anh không đi ra ngoài."

"Cái gì? Được rồi, em biết rồi."

Bị thổi hơi bên tai, mặt Hạ Tịch Nguyệt nhuộm một màu đỏ ửng, sau đó Âu Dương Thụy đi ra khỏi phòng ngủ.

Dì Lý nhìn thấy hai người thân mật, cảm giác được an ủi, ở trong lòng thầm nghĩ:

"Lão gia, phu nhân, hai người nhìn thấy không, tiểu thư hiện tại rất hạnh phúc, hai người có thể yên nghỉ rồi."

Hạ Tịch Nguyệt đến bên cạnh dì Lý lấy tấm hình từ trong túi xách mà cảnh sát đưa cho cô, đưa cho dì Lý:

"Dì Lý, dì biết người phụ nữ trong hình này không?"

Dì Lý nhận lấy tấm hình, nhìn hồi lâu sau đó trả lời:

"Bị che kín quá, dì không nhận ra người này, dù là người quen biết, nhìn cũng không ra."

Dì Lý không nhận ra người này, Hạ Tịch Nguyệt thất vọng, đây chính là bằng chứng duy nhất có thể tìm ra nguyên nhân cái chết của cha mẹ. Dù sao dì Lý bà ấy cũng nhiều tuổi, có thể có nhiều người bà ấy không nhớ rõ, Hạ Tịch Nguyệt không ép bà suy nghĩ kỹ thêm, cô không muốn miễn cưỡng ai.

Hạ Tịch Nguyệt nhớ ra điều gì đó lại hỏi dì Lý:

“Di Lý, di có biết người tên Vạn Tử Hồng không?”

“Hình như là bạn của lão gia lúc trước còn có một quãng thời gian ở nhà chúng ta.”

“Lúc nào? Tại sao con lại không biết?”

“20 năm trước rồi, không nhớ thời gian cụ thể, khi đó phu nhân còn chưa có lấy đâu có con, sau đó phu nhân đến, không biết người phụ nữ Vạn Tử Hồng này làm sai chuyện gì bị lão gia đuổi ra ngoài, thời gian bà ta ở cũng không lâu lắm nên di không có thấy qua bà ta.”

Hạ Tịch Nguyệt khiếp sợ khi nghe lời nói của di Lý, chẳng lẽ lời của Vạn Tử Hồng đều là thật, không thể nào, cô không tin cha mình là một người đàn ông phụ bạc, cha và mẹ yêu nhau như vậy sao có thể thích người phụ nữ kia. Di Lý không nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đang ngăn người suy nghĩ, bà hỏi:

“Đúng rồi, Nguyệt Nguyệt, không có việc gì sao con lại hỏi Vạn Tử Hồng?”

Hạ Tịch Nguyệt cố tỏ ra trấn tĩnh nói:

“Không có gì, vài ngày trước có xem lại một số di vật của cha, thấy người phụ nữ này nên muốn hỏi một chút.”

“

"Nguyệt Nguyệt, di nói với con về sau gặp người phụ nữ này thì tránh xa một chút, người phụ nữ này tâm bất chánh, chỉ thích ganh đua so sánh với cha con, có một ngày không biết xảy ra cái gì với phu nhân, đẩy phu nhân té xuống lầu khiến phu nhân sảy thai, cho nên lão gia đuổi bà ta ra ngoài.”

“Cái gì, cho nên cha mẹ con mới trẻ như vậy mà sinh hạ con ra?”

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc.

“Đúng vậy, từ đó về sau thân thể phu nhân không tốt lắm, điều trị thời gian dài mới hoàn toàn phục hồi.”

Di Lý định không nói những chuyện này cho Hạ Tịch Nguyệt nhưng sợ Hạ Tịch Nguyệt gặp phải Vạn Tử Hồng thì làm thế nào nên bà mới nói ra.

Hạ Tịch Nguyệt vuốt đầu mình, chuyện thật không giống Vạn Tử Hồng đã nói, cái gì mà buông tay, bà ta là loại người đó làm sao có thể, hơn nữa Mạc Kỳ Thiên có phải chị mình không, còn cần phải điều tra.

“Di Lý, di có biết lúc Vạn Tử Hồng rời đi có mang thai không?”

Hạ Tịch Nguyệt vội vàng hỏi.

"Cái này di không biết."

Trầm mặc một hồi, Hạ Tịch Nguyệt mệt mỏi nói.

“Vây thôi, di Lý, con hơi mệt, muốn nghỉ ngơi.”

“Vây di đi ra ngoài trước, con có bệnh thì nên nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì nhớ gọi di.”

Di Lý nhìn bộ dạng mệt mỏi của Hạ Tịch Nguyệt, dặn dò một tiếng rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14: Dưỡng bệnh

Âu Dương Thụy từ phòng ngủ ra ngoài liền đi tới thư phòng, anh mở máy tính lên, nghe báo cáo của thủ hạ.

“Môn chủ, chúng tôi tra được Vạn Tử Hồng xác thực có ở Anh, nhưng bà ta ngồi tù ở Trung Quốc 7 năm, 5 năm trước ra tù trở lại Anh tìm Mạc Kỳ Thiên, tội danh ngồi tù là bắt cóc, cụ thể bắt ai thì chưa tra được, bởi vì thẩm phán xét xử vụ này 2 năm trước đã chết vì bệnh ung thư. Chuyện 14 năm trước, cho nên đã có nhiều người về hưu, chúng tôi cần thêm thời gian để tra ra những người này.”

“Ừ, ta biết rồi, mau sớm điều tra rõ đi.”

Sau khi ra lệnh liền tắt máy, anh ngồi ở trên ghế trầm nghĩ: bắt cóc, đã từng ngồi tù, những thứ này chắc có liên quan đến Hạ Nam Tùng.

Những ngón tay gõ nhẹ lên bàn, lát sau anh đứng dậy đi về phòng, anh nghĩ có lẽ hai người kia đã nói xong rồi.

Di Lý đã đi ra ngoài nhưng Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn ngồi ở trên ghế sofa suy nghĩ, nhìn tấm hình trong tay, Hạ Tịch Nguyệt không biết sao lại có cảm giác quen thuộc, giống như nhiều năm trước đã gặp qua.

"Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, con ngoan ngoãn nghe lời a di, chờ ba con cầm tiền đi sẽ cho con về nhà."

Chỉ thấy người phụ nữ trung niên đó đầu đội mũ, đeo mắt kính và đeo khẩu trang, giọng nói dụ dỗ. Hạ Tịch Nguyệt nhếch nhác tay ôm đầu gối ngồi co rúc trong góc, ánh mắt sợ hãi. Sau đó cảnh sát tới, người phụ nữ kia biết cảnh sát đến liền đánh Hạ Tịch Nguyệt, cho đến khi cô máu me đầy người bất tỉnh mới thôi.

"A."

Hạ Tịch Nguyệt từ trên ghế salon tỉnh lại, thì ra là nằm mơ, nhưng tại sao lại chân thật như vậy, sờ mặt mình còn nước mắt. Âu Dương Thụy vừa vào cửa đã nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt nằm co rúc trên ghế sofa, anh nhanh chóng đi tới ôm Hạ Tịch Nguyệt, vừa lau nước mắt vừa đau lòng nói:

"Sao vậy em, gặp ác mộng hả?"

Nghe được giọng nói mềm mại của Âu Dương Thụy, nước mắt Hạ Tịch Nguyệt chảy ra nhiều thêm, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thụy:

"Âu Dương Thụy, em sợ."

Giấc mộng kia chân thật lắm sao, giống như chính cô đã trải qua. Nói xong cô vui đầu vào trong ngực Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt giống như một con nai nhỏ bị thương, thấp thòm lo âu, anh an ủi:

"Không có việc gì nữa, không sao, không phải anh ở cạnh em sao, về sau anh sẽ bảo vệ em thật tốt, được không em?"

"Ừm."

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời gật đầu.

"Anh mới bảo thím Trương nấu cho em chút cháo, em ăn ít như vậy, dậy ăn thêm cháo sau đó lên giường nghỉ ngơi thật tốt, có được không em?"

Hạ Tịch Nguyệt không đáp lời anh mà chỉ gật đầu, Âu Dương Thụy dỗ cho Hạ Tịch Nguyệt ngủ sau đó gọi điện thoại cho Đồng Phong:

"Đồng Phong, tra cho ta những chuyện trước kia đã xảy ra với thiếu phu nhân, tra rõ từng chuyện cho ta, càng nhanh càng tốt."

Hạ Tịch Nguyệt nghỉ ngơi ở nhà hai ngày, di Lý tới ngày thứ hai đã đi, nghe nói tiểu Bảo bị bệnh phải trở về chăm sóc. Di LÝ vốn không yên lòng Hạ Tịch Nguyệt muốn ở lại chăm sóc cô nhưng Hạ Tịch Nguyệt nói cô đã có Âu Dương Thụy chăm sóc rồi, đối với sự kiên trì của Hạ Tịch Nguyệt di Lý đành phải đi về trước.

Di Lý đi, Hạ Tịch Nguyệt không kiếm được người nói chuyện cùng, thật sự là buồn bực không chịu được, bởi vì hai ngày nay cô đều ở trên giường. Trừ đi đến phòng vệ sinh có thể xuống giường những lúc khác Âu Dương Thụy đều không cho cô xuống giường. Ngay cả đi vệ sinh Âu Dương Thụy cũng muốn ôm cô đi, Hạ Tịch Nguyệt kiên trì không chịu nên Âu Dương Thụy mới thả cô tự đi. Thấy Âu Dương Thụy đi tới, Hạ Tịch Nguyệt không nhịn được nói:

"A, buồn chết, anh để em đi ra ngoài đi dạo đi."

"Không được, thân thể em chưa hoàn toàn khỏe, phải nằm trên giường nghỉ ngơi."

Âu Dương Thụy kiên quyết cự tuyệt.

"Cái gì, em chỉ bị cảm, không phải tàn tật, toàn thân cũng không tê liệt, đòi sống thực vật, tại sao phải bắt em cả ngày nằm trên giường nghỉ ngơi?"

"Em quên em đã hứa với anh cái gì rồi à, nói sẽ ở trên giường nghỉ ngơi không đi lung tung, tất cả đều nghe lời anh mà."

"Nhưng thân thể em đã tốt hơn, anh để em ra ngoài chút đi, có được không anh?"

Hạ Tịch Nguyệt lại làm nũng với Âu Dương Thụy.

"Thật đã khỏe rồi sao?"

Lời nói đầy ám muội của Âu Dương Thụy. Nghe được lời của Âu Dương Thụy có chút nhún nhường Hạ Tịch Nguyệt lập tức gật đầu nói:

"Ừm, ừm."

"Chúng mình làm chút vận động chứ? Ở trên giường vận động cũng như vận động ở bên ngoài, anh có thể kiểm tra thân thể của em có hoàn toàn hồi phục chưa?"

Toàn lời nói phúc hắc của Âu Dương Thụy rót vào tai Hạ Tịch Nguyệt. Mấy ngày nay người của Hạ Tịch Nguyệt không khỏe, khổ cho Âu Dương Thụy anh vừa mới nếm ngọt thì đã bị cấm dục. Ngày ngày ôm cơ thể mềm mại, ăn không được, mỗi tối đều phải tắm nước lạnh, cũng may anh khỏe mạnh không đã bệnh rồi.

Hạ Tịch Nguyệt nghe Âu Dương Thụy nói xong, lập tức dùng chăn bọc kín người mình lại, sợ hãi nói:

“Ai da, cảm giác đầu đột nhiên đau quá, em nghĩ người em chưa khỏe hẳn, em không ra ngoài nữa, em ngủ một giấc đây.”

"Ha ha ha ~."

Thấy cô đáng yêu như thế Âu Dương Thụy không kiềm được mà cười ra tiếng. Nghe tiếng cười của Âu Dương Thụy Hạ Tịch Nguyệt mở mắt ra, nhìn chăm chăm Âu Dương Thụy:

“Anh đùa bốn em?”

“A, anh thương vợ anh không hết, làm sao lại trêu chọc vợ anh được, thân thể em phải khỏe hẳn thì anh kiểm nghiệm bằng cách hôn.”

Âu Dương Thụy cười nói đến.

"Không cần, em mới không cần đấy."

Hạ Tịch Nguyệt ngượng ngùng nhưng sau đó lại nghĩ đến cái gì.

“Này, Âu Dương Thụy, cái người này, tại sao mấy ngày nay không đi làm? Công ty phá sản rồi sao?”

Hạ Tịch Nguyệt nghĩ nếu Âu Dương Thụy đi làm thì cô sẽ được tự do, Âu Dương Thụy sao có thể không biết cô đang nghĩ gì, cố tình không trả lời cô.

“Anh cho phép em gọi cả tên họ của chồng sao, gọi Thụy hoặc ông xã.”

“Em thích gọi anh là Âu Dương Thụy, anh đừng lãng sang chuyện khác, anh vẫn chưa trả lời em tại sao mấy ngày nay không đi làm, chẳng lẽ công ty phá sản rồi à?”

Âu Dương Thụy đưa tay vân vê cái mũi nhỏ của Hạ Tịch Nguyệt.

“Cái đầu nhỏ này suốt ngày nghĩ cái gì đầu không, nếu công ty phá sản anh lấy cái gì nuôi em, mấy ngày nay em ngã bệnh em nói xem anh có tâm tư đi làm sao, công ty thiếu anh một hai ngày không đến mức đóng cửa, anh bỏ nhiều tiền như vậy để thuê nhân viên, không phải để cho họ ăn cơm trắng, có biết cái gì gọi là ông chủ không hả?”

"Không biết."

“Ông chủ chính là phụ trách chỉ huy, nhân viên phụ trách làm việc, chỉ huy chỉ cần gọi điện thoại là được rồi ,hiểu chưa?”

Âu Dương Thụy cười nói.

“Em nghĩ anh lấy em làm cái có thì có, nhất định là lười biếng mới lấy em ra làm bia.”

Hạ Tịch Nguyệt bất mãn nói.

"Ai ha, cái người không có lương tâm này, anh ở nhà với em mà em lại nghĩ như thế sao?"

“Không cần, không muốn, anh ở nhà cái gì cũng không cho em làm chán chết.”

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi.

"Nguyệt Nguyệt, mình tới tới thăm cậu."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Vân Nặc tới chơi

Hạ Tịch Nguyệt đang tức giận hờn dỗi với Âu Dương Thụy thì nghe thấy tiếng kêu quen thuộc, ngẩng đầu lên nhìn thấy Vân Nặc, cô vui vẻ hỏi:

“Vân Nặc, sao cậu lại tới đây?”

“Chồng cậu nói cậu bị bệnh, sợ cậu ở nhà buồn bức cho nên gọi mình đến chơi với cậu.”

Vân Nặc đáp. Nghe lời nói của Vân Nặc, Hạ Tịch Nguyệt nhìn qua Âu Dương Thụy, không nghĩ anh lại tỉ mỉ như vậy, còn tìm người bồi cô nói chuyện phiếm nữa. Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết mấy ngày nay Hạ Tịch Nguyệt ở nhà buồn cho nên mới tìm Vân Nặc tới. Thấy Hạ Tịch Nguyệt đang nhìn mình, Âu Dương Thụy cố ra vẻ tức giận nói:

“Lần này không giận nữa chứ?”

"Không tức giận, không tức giận, Thụy Thụy nhà chúng ta là người tốt nhất trên thế giới."

"Còn Thụy Thụy nữa, Hạ Tịch Nguyệt, lời cậu toàn đâm thoi."

Vân Nặc nhạo báng.

"Cái gì nha, cái này được gọi là tình cảm, cho cậu ganh tị."

Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ như vậy, Âu Dương Thụy cũng cười: "Hai người nói chuyện đi, anh qua thư phòng xử lí chuyện công ty một chút."

"Được, đi đi, đi đi."

Hạ Tịch Nguyệt khoát tay ý bảo Âu Dương Thụy nhanh đi ra ngoài. Âu Dương Thụy nhìn cô như thể không nói gì, xoay người đi ra khỏi phòng ngủ. Chỉ còn 2 cô gái nhỏ ở lại. Vân Nặc lập tức hỏi:

“Chồng cậu có đối tốt với cậu không?”

“Tốt cái gì mà tốt, ngày ngày coi mình giống như heo, trừ ăn ra là ngủ.”

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi nói, Vân Nặc nghe vậy lập tức lấy tay cốc vào đầu cô một cái, nói: “Cậu nha, sống trong phúc mà không biết hưởng.”

“Ai da, đừng cốc đầu, tớ ngốc ngếch là cậu chịu trách nhiệm đó.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa nói vừa né tay của Vân Nặc.

“Không có gì, mình thấy bộ dạng của chồng cậu, cậu là sẽ bị anh ấy nhìn thấy hết.”

Vân Nặc xấu xa nói.

“Vân --- Nặc.”

Nghe được lời của Vân Nặc nói, Hạ Tịch Nguyệt tức giận hô to.

“Nha đầu chết tiệt kia, nghe thấy rồi, lỗ tai của mình sắp bị cậu làm điếc rồi.”

Vân Nặc vừa xoa xoa lỗ tai vừa nói với Hạ Tịch Nguyệt.

“Hừ, à đúng rồi, Nặc, lần trước đi hưởng tuần trăng mật, mình có mang về rất nhiều vỏ sò xinh đẹp nhưng chưa kịp đưa cho cậu.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong đi xuống giường hướng tới phía bàn trang điểm, mở ngăn kéo bên trong ra lấy vỏ sò bỏ vào tay Vân Nặc. Vân Nặc mở cái hộp ra thấy vỏ sò bên trong, cô vui vẻ nói:

“Thật là đẹp, coi như nha đầu cậu có chút lương tâm, đi hưởng tuần trăng mật không có quên mình... mình quả nhiên không nhìn lầm cậu...cậu không có trọng sắc khinh bạn.”

“Tất nhiên, không nhìn thử bản tiểu thư là ai sao?”

Giọng nói đầy kiêu ngạo của Hạ Tịch Nguyệt. Vân Nặc nhìn cô vui vẻ như vậy lại nghĩ đến chuyện của mình, trên mặt xuất hiện vẻ bi thương. Hạ Tịch Nguyệt thấy Vân Nặc không vui, liền hỏi:

“Vân Nặc, cậu làm sao vậy, có chuyện gì không vui sao?”

"Nguyệt Nguyệt, mình muốn kết hôn, hai tháng sau."

Vân Nặc ngẩng đầu lên nói với Hạ Tịch Nguyệt.

“Cái gì, với ai?”

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Là Đông Phương Húc, là hôn nhân thương nghiệp.”

“Tại sao, nhà của hai người còn cần kết hôn thương nghiệp sao?”

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói.

“Nguyệt Nguyệt, mình cũng không muốn lừa cậu, công ty nhà mình có vấn đề, vốn quay vòng không có, cần sự đầu tư của tập đoàn Đông Phương.”

“Vậy anh trai Vân Nặc của cậu đâu, anh ấy sẽ không đồng ý chuyện này đâu, anh ấy yêu thương cậu như vậy mà.”

“Anh mình cũng bắt đầu dể trôi, nhưng mình không thể trơ mắt nhìn cơ nghiệp của gia tộc đóng cửa, trước kia bọn họ đều thương mình như vậy cho nên mình muốn làm chút chuyện cho gia đình, bỏ chút sức lực ra vì gia tộc.”

Vân Nặc khóc thầm trong lòng.

“Vậy cũng không thể dùng hạnh phúc cả đời của mình ra làm thế, mình kêu Thụy cho cậu mượn được không, công ty anh ấy lớn như thế nhất định có tiền.”

Hạ Tịch Nguyệt nhớ đến lại đi tìm Âu Dương Thụy.

“Không nên như vậy, Nguyệt Nguyệt, có lẽ đây là một khởi đầu tốt.”

Vân Nặc cười nói, dù là hào môn thì bọn họ cũng bắt đầu đi, Hạ Tịch Nguyệt thấy Vân Nặc kiên trì không để cho cô giúp một tay, lập tức tiến tới ôm Vân Nặc, đau lòng nói:

“Có chuyện gì nhất định phải nói cho mình biết nhé.”

“Ừ nhất định. Cậu mãi mãi là bạn tốt nhất của tớ, vô luận có chuyện gì xảy ra đi nữa.”

Vân Nặc cũng ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt. Hai người cùng nhau rơi nước mắt.

“Khi cậu kết hôn nhớ mời mình làm phù dâu, chúng ta đã hứa rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa lau nước mắt vừa cười nói với Vân Nặc.

“Cậu, cái đồ ngốc này, cậu đã kết hôn rồi, phụ nữ lập gia đình không thể làm phù dâu.”

Vân Nặc cười đáp.

“Cái gì....sớm biết vậy mình sẽ không kết hôn sớm, đời mình còn chưa có làm phù dâu, về sau không được nữa, thật đáng tiếc.”

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi nói đến.

“Ha ha ha, Hạ Tịch Nguyệt sao cậu lại ngây thơ vậy, thật không biết Âu Dương Thụy nhà cậu sao lại coi trọng cậu chứ?”

Vân Nặc nhìn bộ dáng khả ái của Hạ Tịch Nguyệt, cười rộ lên.

“Cái gì nha, bản tiểu thư chính là có sức quyến rũ hơn người đó.”

“Thôi đi, chỉ có cậu sức quyến rũ lớn à, không nhìn thử đi sân bay kia.”

Vân Nặc trêu ghẹo Hạ Tịch Nguyệt.

“Cái gì mà sân bay, của bản tiểu thư cũng có thể coi là 36D, ánh mắt của cậu làm sao vậy không tin hai ta so thử.”

Nói xong, Hạ Tịch Nguyệt liền đưa tay sờ ngực Vân Nặc. Vân Nặc liền tránh né tay của Hạ Tịch Nguyệt vừa hô:

“Hạ Tịch Nguyệt, cái đồ đại sắc nữ!”

Hai người đùa giỡn ở trên giường, cho đến khi mệt thở hổn hển mới dừng lại.

“Về sau né Đông Phương Húc đám khi dễ cậu, cậu nói cho mình biết, mình gọi Âu Dương Thụy đánh anh ta.”

Hạ Tịch Nguyệt hung hăng nói với Vân Nặc.

“Biết rồi, biết Âu Dương Thụy nhà cậu lợi hại nhất, mọi người đều sợ anh ta, về sau nếu có chuyện gì mình sẽ khóc lóc kể lể với cậu, sau đó để cậu thay mình đi báo thù, được chưa?”

“Được, vậy phù dâu cậu sẽ tìm ai?”

Hạ Tịch Nguyệt quay đầu hỏi.

"Tìm Tô Huyền Huyền đi, nha đầu kia thật đáng yêu."

Vân Nặc nhìn Hạ Tịch Nguyệt trả lời.

“Ừ mình cũng cảm thấy nha đầu kia rất được, phải là cô ấy rồi.”

“Ài, hình như là mình kết hôn, cậu có cần phải tích cực vậy không, giống như là cậu kết hôn vậy.”

“Không phải, khi mình kết hôn chẳng có làm gì cả, chỉ mặc áo cưới thôi, cho nên khi cậu kết hôn mình muốn tìm chút cảm giác bận rộn mà thôi.”

Hạ Tịch Nguyệt cười cười.

“Cậu nha đang có bệnh, làm thiếu phu nhân thì không chịu làm, cả ngày không tìm việc gì làm đi, cậu là mệnh tiểu thư, thượng đế à, cậu thật bận rộn như vậy ư, tự nhiên đi chiếu cố mình, chớ đem tất cả chuyện tốt cho Hạ Tịch Nguyệt ngốc cậu.”

Vân Nặc nói có chút sảo nào.

“Cái nha đầu chết tiệt kia, cậu nói ai là ngu ngốc, cậu mới ngu ngốc.”

Hạ Tịch Nguyệt liền cù Vân Nặc.

“A a, đừng cù mình Nguyệt Nguyệt, nhột quá, hahaha.”

"Hừ, xem cậu sau này vẫn còn dám nói mình là ngu ngốc nữa không."

Vân Nặc nhìn Hạ Tịch Nguyệt, thừa dịp cô không để ý liền dùng tay của mình cù Hạ Tịch Nguyệt, hai cô gái nhỏ cứ như vậy là bắt nháo ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Gặp lại Mạc Kỳ Thiên

Hạ Tịch Nguyệt ở nhà nghỉ ngơi đến ngày thứ ba, sáng sớm liền bị một hồi chuông đánh thức. Chỉ nghe thấy Âu Dương Thụy nhận điện thoại, nhỏ giọng nói:

"Chuyện gì?"

Vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài cửa, không muốn đánh thức Hạ Tịch Nguyệt. Đi ra tới ngoài cửa Âu Dương Thụy dùng âm thanh thâm trầm nói:

"Nói đi, chuyện gì?"

Âu Dương Thụy đã giao cho Lãnh Hiên mọi việc, nếu không phải chuyện gì quan trọng thì không nên quấy rầy anh. Anh muốn ở nhà hảo hảo bồi bên Hạ Tịch Nguyệt. Thấy điện thoại của Lãnh Hiên gọi tới, Âu Dương Thụy biết nhất định công ty đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Tổng giám đốc, có chút vấn đề với công trình mới Phúc Giai Tân.”

Lãnh Hiên lo lắng nói.

"Ừ, tôi biết rồi, tôi lập tức đến công ty."

Âu Dương Thụy nhũm mày, sau đó cúp điện thoại trở lại phòng. Vừa vào phòng ngủ đã nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt nằm ở trên giường tròng to mắt nhìn anh. Âu Dương Thụy hỏi:

“Em tỉnh rồi à?”

Anh không muốn đánh thức cô nhưng xem ra vẫn không được.

"Ừ, là công ty đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng hỏi.

"Không có chuyện gì lớn, chẳng qua anh cần về công ty xử lý một chút."

"Ừ, vậy anh đi đi."

Trên mặt Hạ Tịch Nguyệt làm ra vẻ không nề để anh đi nhưng thật ra thì trong lòng đang sượng ngất trời, rốt cuộc có thể tự do. Ha ha ha. Âu Dương Thụy sao có thể không hiểu cô đang nghĩ gì, cô gái nhỏ này mấy ngày nay rất buồn bực rồi, đi ra ngoài thả lỏng một chút cũng tốt, nhưng anh vẫn dặn dò cô:

"Em ở nhà ngoan ngoãn đừng đi lung tung, nếu như bị anh phát hiện, anh phạt cho em ba ngày không rời khỏi giường được."

"Được, được rồi, anh thật dài dòng."

Hạ Tịch Nguyệt không nhịn được phải nói, trong lòng đang nghĩ thử đi đâu chơi. Bởi vì Hạ Tịch Nguyệt căn bản không biết ý trong lời nói của Âu Dương Thụy là ba ngày không xuống giường có ẩn ý bên trong.

Ý của Âu Dương Thụy là làm cho cô ba ngày không xuống giường được, Hạ Tịch Nguyệt lại hiểu là ở trên giường ba ngày, hiểu sai đã tạo thành bi kịch cho cô sau này.

Nhìn cô vui vẻ không giấu được kia, Âu Dương Thụy cũng không biết nói gì nữa, đứng dậy rửa mặt thay quần áo đi ra khỏi phòng. Đi xuống lầu, Âu Dương Thụy thấy thím Trương liền dặn dò:

"Thím Trương, tôi đến công ty có thể tới chiều sẽ trở lại, thím xem chừng thiếu phu nhân đừng để cho cô ấy đi lung tung."

"Tôi biết rồi, thưa thiếu gia."

Sau đó Âu Dương Thụy đi ra khỏi động xe rồi khỏi biệt thự.

Hạ Tịch Nguyệt nằm ở trên giường nghe được tiếng xe hơi rời đi, liền lập tức ngồi dậy, cô biết anh đã đi rồi, vui mừng chạy về phía phòng vệ sinh rửa mặt, trong lòng vui sướng:

"Tự do, ta tới đây."

"Ban đầu là anh phải chia xa, chia xa liền chia xa, hiện tại muốn dùng chân tình, dụ dỗ em trở lại, tình yêu không phải anh muốn mua, muốn mua là có thể mua..."

"Tình yêu đầu tiên' là bài hát Hạ Tịch Nguyệt thích nhất nên đặt nó làm tiếng chuông điện thoại.

"Là ai gọi điện thoại cho mình sao?"

Hạ Tịch Nguyệt cầm điện thoại di động lên nhìn thấy trên màn hình không hiển thị tên người gọi đến, cô bấm máy nhẹ nhàng hỏi:

"Alo, xin hỏi ai vậy?"

Ở đầu dây bên kia một giọng nói dịu dàng của người phụ nữ truyền tới:

"Xin chào, cô là Hạ Tịch Nguyệt sao? Tôi là Mạc Kỳ Thiên, tôi muốn gặp cô một lát có được hay không?"

Vừa nghe là Mạc Kỳ Thiên thì sắc mặt của Hạ Tịch Nguyệt thoáng chốc thay đổi, sao cô ấy lại biết số điện thoại của cô. Hạ Tịch Nguyệt đang do dự không biết có nên không vì cô đã đồng ý với Âu Dương Thụy là sẽ ở nhà, cũng không biết cô ta tìm đến cô có chuyện gì. Hạ Tịch Nguyệt đang muốn cự tuyệt thì nghe thấy:

"Thật xin lỗi, tôi biết như thế này rất đường đột nhưng tôi thật muốn gặp cô một lần, tôi sẽ lập tức rời khỏi thành phố A về Anh, chỉ muốn trước khi đi gặp cô một chút, có được không?"

Mạc Kỳ Thiên thút thít nói, vì cô ta thấy Hạ Tịch Nguyệt đang do dự muốn từ chối nên mở miệng trước không cho cơ hội từ chối mình.

"Vậy cũng được, cô nói đi, gặp ở đâu?"

Hạ Tịch Nguyệt bất đắc dĩ đồng ý.

"Ở sảnh Irish Coffee."

Mạc Kỳ Thiên lại giả vờ đáng thương nói.

“Được, một canh giờ sau tôi sẽ đến.” Nói xong cũng cúp điện thoại.

"Cám ơn cô."

Vừa cúp điện thoại Mạc Kỳ Thiên nở một nụ cười châm chọc, biểu cảm liền thay đổi, mục đích muốn lừa Hạ Tịch Nguyệt ra ngoài, cô biết hôm nay Âu Dương Thụy đã đến công ty cho nên phải tìm Hạ Tịch Nguyệt.

"Ngu xuẩn thương hại, sẽ chỉ làm mình bị thương, để cho người khác có cơ hội."

Cô ta nhìn điện thoại lâm bầm, sau đó để điện thoại xuống đi đến nhà vệ sinh trang điểm lại. Mặc dù ở nhà hai ngày rồi nhưng mặt vẫn còn sưng cho nên cần phủ phấn thật dày mới che kín dấu đỏ. Nhìn những vết sưng trên mặt, Mạc Kỳ Thiên càng thêm hận Hạ Tịch Nguyệt.

“Hạ Tịch Nguyệt, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, tôi cũng muốn cho cô thử cảm giác bị người ta hủy dung là như thế nào.”

Một nụ cười âm hiểm trên gương mặt của cô ta, ăn mặc trang điểm lộng lẫy xong sau đó bước ra ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt rửa mặt thay quần áo từ tế sau đó xuống lầu, đi tới bàn ăn ngồi xuống, thím Trương đem bữa sáng đã chuẩn bị xong đặt trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt vừa ăn vừa nói với thím Trương:

“Thím Trương, tôi muốn đi ra ngoài một lát.”

“Cô muốn đi đâu? Nhất định phải đi sao, thiếu gia đã dặn cô phải ở nhà dưỡng bệnh cho tốt, không để cô đi ra ngoài.”

“Nhưng tôi đã đồng ý với Vân Nặc hôm nay giúp cô ấy đi thử áo cưới, không đi cô ấy sẽ giết tôi mất, thím Trương, thím để cho tôi đi đi, buổi trưa tôi sẽ trở lại.”

Hạ Tịch Nguyệt nũng nịu nói.

“Thiếu phu nhân đảm bảo trước giờ trưa sẽ về sao?”

Thím Trương không nở làm khó cô, không thể không đồng ý.

“Ừm... ừm... ừm”

Hạ Tịch Nguyệt gật đầu như bầm tỏi.

“Vậy tôi kêu tài xế đưa cô đi.”

“Không cần, tôi tự đi là được.”

Hạ Tịch Nguyệt lập tức cự tuyệt.

"Không được, để cho cô đi ra ngoài đã là trái ý thiếu gia rồi, nếu để cô tự đi nữa thiếu gia trở về sẽ tức giận.”

“Được rồi, tôi sẽ để tài xế đưa đi. Tôi đi đây.”

“Thiếu phu nhân cô hãy ăn xong bữa sáng đi đã.”

"Không cần, tôi ăn no rồi.”

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ chạy ra ngoài, tài xế đưa cô đến sảnh Irish Coffee, vừa xuống xe, Hạ Tịch Nguyệt quay đầu nói với tài xế:

“Chú ở đây chờ tôi một chút, tôi sẽ mau chóng trở lại.”

“Vâng, thiếu phu nhân.”

Tài xế cung kính nói đến. Sau đó Hạ Tịch Nguyệt đi vào sảnh Irish Coffee, vừa vào trong Hạ Tịch Nguyệt đã thấy Mạc Kỳ Thiên trang điểm đậm ngồi bên cửa sổ. Hạ Tịch Nguyệt đi tới rồi ngồi xuống, hai người yên lặng ngồi uống cà phê. Mạc Kỳ Thiên đặt ly cà phê xuống, phá vỡ trầm mặc, nắm lấy tay của Hạ Tịch Nguyệt, nói đầy áy náy:

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không biết em là em gái của chị, nếu biết chị nhất định sẽ không làm chuyện hồ đồ như vậy, chị thật đáng chết.”

Mạc Kỳ Thiên vừa khóc vừa dùng tay đánh mình, Hạ Tịch Nguyệt thấy thế lập tức đưa tay giữ tay của cô ta lại:

“Cô đừng như vậy, tôi đã tha thứ cho cô rồi, bằng không sẽ không cầu xin Thụy tha thứ cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 17: Dây dưa với Quan Hi Triết

“Em thật đã tha thứ cho chị?”

Biết Hạ Tịch Nguyệt đã tha thứ cho mình, Mạc Kỳ Thiên kích động nắm lấy tay của Hạ Tịch Nguyệt.

“Ừ.”

Hạ Tịch Nguyệt nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

“Vậy em nguyện ý gọi chị một tiếng ‘chị’ sao?”

“Nếu như cô thật là chị của tôi, tôi đồng ý gọi>”

“Vậy làm sao để em tin chị là chị của em?”

“Đi xét nghiệm DNA”

Nếu như cô ấy thật sự là chị của mình, Hạ Tịch Nguyệt nghĩ cô sẽ tiếp nhận cô ấy, dù sao cô ta cũng là người thân duy nhất của mình.

“Được, chị đồng ý.”

Mạc Kỳ Thiên cười gạt đầu một cái, nhưng trong lòng lại nghĩ ‘chuyện này nhất định phải thành, nếu không thì cô thật không biết phải làm thế nào, kế hoạch ngộ nhờ...xem ra chính mình phải suy nghĩ kế hoạch thật tốt, mình nhất định là chị gái của Hạ Tịch Nguyệt, không có ngộ nhờ...’

“Vậy thì ngày mai đi, ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho cô, nếu không có việc gì nữa tôi đi trước.” Hạ Tịch Nguyệt nói xong đứng dậy rời đi.

“Được, chị chờ điện thoại của em”

Mạc Kỳ Thiên cũng nhanh chóng rời khỏi quán cà phê, cô phải đi tìm Vạn Tử Hồng để chứng thực một chút.

Khi Âu Dương Thụy vừa đến công ty, anh cho gọi Lãnh Hiên vào phòng làm việc, lạnh giọng hỏi:

“Nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

“Là nhân viên kỹ thuật của chúng ra sáng sớm nay dò hỏi, phát hiện bọn họ ăn bớt nguyên vật liệu, căn cứ vào những gì nhân viên kỹ thuật nói công trình xây xong khoảng 1 năm sau sẽ sụp xuống, đến lúc đó tất cả trách nhiệm chúng ta sẽ gánh chịu. Cái lão hồ ly kia khẳng định công trình xây xong sẽ không sao nếu như sụp xuống ngay lập tức thì tổn thất do hắn chịu nhưng nếu như một năm sau sụp thì hắn đã không còn quan hệ gì rồi, cái lão hồ ly này đúng là thâm hiểm”

Lãnh Hiên cắn răng nghiền lợi tức giận nói, Âu Dương Thụy nghe xong, lẳng lặng trầm tư một hồi sau đó nói:

“Thông báo bên kia lập tức cho xây dựng lại.”

“Nhưng tổng giám đốc, như vậy chúng ta sẽ tổn thất hơn vài triệu.”

“Công trình đó tôi đầu tư 10 tỷ, vài triệu có là gì so với 10 tỷ chứ, cậu nói xem nên như thế nào.”

“Dạ, tổng giám đốc, tôi biết rồi, tôi sẽ đi làm”

Nói xong Lãnh Hiên rời đi, Âu Dương Thụy ngồi trên ghế làm việc nhắm mắt lại, ngón tay gõ trên mặt bàn một cách có quy luật, nở nụ cười tàn nhẫn:

‘Chu Đông, công ty Chu thị không lâu nữa sẽ biến mất, không một ai chọc Âu Dương Thụy tôi còn có thể an toàn thoái lui. Tôi muốn cho ông biết đặc tội với Âu Dương Thụy tôi thì ném chút cảm giác địa ngục.’

Trầm tư một lát nghĩ đến Hạ Tịch Nguyệt ở nhà một mình, có chút không yên, anh lập tức gọi điện thoại về nhà.

“Alo...”

Thím Trương nhận điện thoại.

“Thím Trương, thiếu phu nhân đâu?”

“A... là thiếu gia à, thiếu phu nhân cô ấy đã đi ra ngoài, nói là đi giúp tiểu thư Vân Nặc thử áo cưới, cô ấy nói buổi trưa sẽ trở về.”

Giọng nói cung kính của thím Trương truyền đến.

“Được, tôi biết rồi.”

Âu Dương Thụy không nói nhiều liền cúp điện thoại. Hai tháng nữa Vân Nặc mới kết hôn làm sao nhanh như vậy đi thử áo cưới, anh vừa nghĩ vừa gọi điện thoại cho Hạ Tịch Nguyệt. Nhưng gọi mấy lần không có ai nghe, anh nào biết Hạ Tịch Nguyệt vì sốt ruột muốn đi ra ngoài mà làm rơi đi động của mình trong nhà.

Vì không gọi được cho cô, Âu Dương Thụy trở nên nóng nảy, định gọi điện thoại cho thuộc hạ của mình hỏi Hạ Tịch Nguyệt đang ở đâu đã bị Đông Phương Húc gọi điện tới làm phiền.

“Có chuyện gì nói mau đi!”

Âu Dương Thụy không có kiên nhẫn để nói.

“Ăn hỏa được à... tính khí nóng nảy như vậy.”

Đông Phương húc cười nói.

“Có chuyện gì, cậu nói mau đi, mình còn có chuyện.”

Âu Dương Thụy uy hiếp.

“Cậu đoán xem mình vừa nhìn thấy ai?”

“Nói đi!”

“Mình thấy vợ cậu cùng với bạn trai cũ, là Quan Hi Triết ấy.”

“Ồ đâu?”

“Quán Irish Coffee cách công ty của cậu không xa.”

Biết Hạ Tịch Nguyệt ở đâu, Âu Dương Thụy cúp điện thoại mặc quần áo tử tế nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc.

Đông Phương Húc vốn là muốn mang niềm vui mới tới uống cà phê không ngờ lại thấy vợ của bạn tốt đang dây dưa cùng một người đàn ông, dĩ nhiên phải lập tức thông báo cho cậu ta tới đây, sau đó anh xem chuyện vui.

Hạ Tịch Nguyệt ra khỏi quán cà phê nhìn đồng hồ trên tay cách buổi trưa còn một đoạn thời gian nên muốn đi dạo một lát rồi trở về nhà, bởi vì mấy ngày qua ở nhà rất chán, thật vất vả mới có cơ hội ra bên ngoài hít thở không khí trong lành dĩ nhiên sẽ không về nhanh như thế. Vừa định vào cửa hàng quần áo bên cạnh xem một chút thì:

"Nguyệt Nguyệt, là em sao?"

Âm thanh này cả đời cô sẽ không quên, cả đời cũng không muốn gặp lại.

"Nguyệt Nguyệt, thật sự là em."

Quan Hi Triết kích động nói.

"Xin hỏi, Quan tiên sinh, có chuyện gì không?"

Hạ Tịch Nguyệt lạnh lùng hỏi.

“Nguyệt Nguyệt em đừng như vậy, em biết không anh tìm em lâu rồi, từ ngày em kết hôn anh bắt đầu tìm em, nhưng cũng không gặp, bọn họ nói em đi tuần trăng mật anh không tin. Nguyệt Nguyệt em nói cho anh biết tại sao em muốn gả cho Âu Dương Thụy, tại sao em không đợi anh, em nói cho anh biết tất cả là giả có phải không?”

Quan Hi Triết kéo lấy tay của Hạ Tịch Nguyệt.

“Dĩ nhiên tất cả đều là thật, tại sao tôi kết hôn thì việc gì phải nói cho anh biết, anh là thế nào của tôi?”

Nhìn thấy Quan Hi Triết lúc trước còn có chút lưu luyến nhưng bây giờ chỉ còn lại chán ghét.

“Nguyệt Nguyệt, anh biết em yêu anh, anh cũng yêu em, em bởi vì tức giận nên mới làm như thế có đúng không?”

Quan Hi Triết nhìn chăm chăm Hạ Tịch Nguyệt, nghiêm túc nói. Hạ Tịch Nguyệt dùng sức tránh khỏi tay của anh ta, chỉ là do Quan Hi Triết nắm chặt nên cô không thoát được, cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta lạnh lùng nói:

“Quan Hi Triết, tôi phải nói bao nhiêu lần nữa, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, tôi không thương anh, tôi gả cho người khác, tôi yêu anh ấy.”

“Không phải như vậy, Nguyệt Nguyệt, anh biết em giận anh không trả lại công ty cho em, hiện tại anh sẽ trả công ty lại cho em, em trở lại bên cạnh anh được không?”

Quan Hi Triết cầu xin, lần trước hẳn còn do dự nhưng không có Hạ Tịch Nguyệt thì dù có được công ty cũng không ích lợi gì.

“Quan Hi Triết, rốt cuộc như thế nào anh mới hiểu, tôi không thương anh, tôi và anh đã sớm kết thúc. Anh có bệnh sao, nên đi tới khoa tâm thần khám đi, không nên ở đây dây dưa với tôi.”

“Không, anh...”

Lời Quan Hi Triết nói còn chưa hết đã bị Âu Dương Thụy đi tới đánh một quyền ngã xuống. Nhìn thấy Quan Hi Triết lôi kéo tay của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy không khống chế được ham muốn giữ lấy của mình, tay của vợ anh chỉ có một mình anh có thể sờ, những người khác chạm thử cũng không được. Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy tới, không để ý tới Quan Hi Triết bị đánh ngã mà kinh ngạc hỏi:

“Sao anh lại tới đây?”

Âu Dương Thụy thu hồi ghen tị của mình lại, ôm chặt hông của Hạ Tịch Nguyệt, cười nói với cô.

“Đương nhiên là anh tới đón bà xã của anh về nhà.”

“A thì ra là vậy, chúng ta mau về thôi, Thụy anh tìm người đưa Quan tiên sinh đi tới khoa thần kinh khám thử, em cảm thấy anh ta không bình thường.”

Hạ Tịch Nguyệt hướng về phía Âu Dương Thụy dí dỏm nói, vừa chỉ vào đầu mình.

“Được, bà xã, anh nhất định tìm người kiểm tra đầu của hấn một chút.”

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt lên xe đi về nhà.

Mà bên kia Đông Phương Húc thấy có gì nằm dưới đất, hết sức hưng phấn, không ngờ Âu Dương Thụy cũng biết ghen, có thể vì đàn bà mà đánh nhau thật là chuyện lạ. Sau đó vui vẻ mang theo tình yêu mới của mình đi uống cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Đêm kích tình

Vừa lên xe, mặt của Âu Dương Thụy nhanh chóng đen lại, cho đến khi lái xe trở lại biệt thự, mặt anh vẫn không biến sắc. Chờ cả ngày không thấy Hạ Tịch Nguyệt có ý gì, quay đầu lại nhìn cô vẫn ngồi ở ghế phụ không có ý định xuống xe. Âu Dương Thụy kìm nén tức giận trong lòng mình, đi tới cửa bên cạnh, lạnh giọng nói:

“Xuống xe!”

Hạ Tịch Nguyệt thấy mặt Âu Dương Thụy đen như đất nòi đã sợ chết rồi, cho nên mới không dám xuống xe. Giờ lại nghe Âu Dương Thụy dùng giọng điệu lạnh lùng như vậy nói chuyện cô càng thêm sợ. Cô nhỏ giọng nói:

“Không muốn.”

"Hả?"

Chân mày Âu Dương Thụy nhảy lên, muốn nhìn xem bộ dạng không nghe lời của anh, Hạ Tịch Nguyệt thấy ánh mắt của Âu Dương Thụy cô yếu ớt nói:

“Em xuống cũng được, nhưng anh không được phép mắng em, đánh em, cũng không được nói chuyện lớn tiếng với em.”

Cô còn nhớ rất rõ mình đã đồng ý với anh là không đi ra ngoài, bây giờ làm trái lời anh không bị mắng mới là lạ. Cô nghĩ thầm ‘muốn có kim bài miễn tử có lẽ nên đợi đi sẽ không bị mắng.’

Âu Dương Thụy nghe xong lời của cô nói có chút dờ khóc dờ cười, nhìn anh khi giận trông rất bạo lực sao? Anh thay đổi giọng của mình lại mềm mại, ôn nhu nói:

“Anh nhất định không đánh em, không mắng em, anh ‘yêu’ em, được chưa?”

Âu Dương Thụy cắn răng nói hai chữ ‘yêu em’.

“Được, là anh nói đó nha, không cho phép đổi ý.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cời dây an toàn chuẩn bị xuống xe, nhưng chân vừa chạm đất thì bị Âu Dương Thụy bế cả người lên.

"A."

Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên bị ôm chặt có chút sợ hãi, kêu ra tiếng. Sợ mình té xuống đất cho nên đưa tay ôm chặt cổ của Âu Dương Thụy.

“Anh thả em xuống đi.”

Hạ Tịch Nguyệt kêu la. Nếu người giúp việc nhìn thấy thì thật mất mặt.

“Đợi xem anh trừng phạt em thế nào?”

Không để ý đến lời cô nói, Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt đi vào biệt thự.

“Anh đã nói không mắng không đánh em đó.”

Âu Dương Thụy định hung hăng trừng phạt mình nên Hạ Tịch Nguyệt lo sợ liền lên tiếng trước. Âu Dương Thụy không trả lời cô trực tiếp ôm cô lên phòng ngủ trên lầu.

Vừa vào cửa, anh ném Hạ Tịch Nguyệt lên giường.

“A, anh làm gì thế? Thật là đau.”

Cũng may giường rất êm nếu không bị thương rồi, Hạ Tịch Nguyệt giả vờ kêu đau để cho Âu Dương Thụy nghe thấy, cô nghĩ giả bộ đáng thương chắc anh sẽ phạt cô nhẹ.

Là cô làm trái lời của anh, tự mình gây chuyện, nhưng Hạ Tịch Nguyệt không biết nếu như người khác có lẽ Âu Dương Thụy không để ý nhưng lại gặp phải bạn trai cũ của Hạ Tịch Nguyệt, nên Âu Dương Thụy cực kì tức giận.

Âu Dương Thụy nhanh chóng phủ lên người Hạ Tịch Nguyệt, hai người trong nháy mắt đối mặt nhau, ngay cả hơi thở của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt cũng cảm nhận được. Âu Dương Thụy lại dùng ánh mắt yêu nghiệt nhìn Hạ Tịch Nguyệt hỏi:

"Thật rất đau sao?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy gương mặt anh tuần sát mình, thoáng chốc bị mê hoặc không nghe được Âu Dương Thụy hỏi gì.

Cho đến khi Âu Dương Thụy đứng dậy nở nụ cười, Hạ Tịch Nguyệt mới hồi phục mắng mình quá hoa si. Âu Dương Thụy nghiêm túc hỏi:

“Em hôm nay nói dối với thím Trương là để đi gặp tình cũ sao?”

Vừa nghĩ đến Hạ Tịch Nguyệt cố ý đi gặp Quan Hi Triết, lửa ghen trong lòng Âu Dương Thụy lại bùng lên.

“Em không phải cố ý đi gặp anh ta, em gặp một người bạn sau đó tình cờ đụng phải anh ta.”

“Tình cờ? Làm sao lại ngẫu nhiên như vậy?”

Âu Dương Thụy không không chế được lửa giận, gia tăng âm lượng giọng nói. Biết Âu Dương Thụy đang giận, mắt Hạ Tịch Nguyệt rom róm nước mắt.

Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt muốn khóc, biết mình đã làm cô sợ rồi. Trong lòng anh lại ảo não, sao anh có thể hù dọa bảo bối, anh nói cả đời sẽ che chở cho cô mà, sau đó nhẹ giọng hỏi:

“Lúc anh rời nhà, em đã đồng ý với anh cái gì?”

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói:

"Em sẽ ngoan ngoãn ở nhà."

“Anh đã nói, nếu như anh biết em không chịu ở nhà thì sẽ làm thế nào?”

Âu Dương Thụy phúc hắc lại dẫn dụ Hạ Tịch Nguyệt vào bấy.

“Anh nói nếu em không ngoan ngoãn ở nhà, sẽ phạt em ba ngày không rời giường, cùng lắm thì em nằm trên giường, anh làm gì mà lớn tiếng như vậy.”

Hạ Tịch Nguyệt tức tối nói, nghe vậy Âu Dương Thụy cũng đã hiểu cô không hiểu ý trong lời nói của anh.

“Bảo bối, anh nói để cho em 3 ngày không rời giường cũng không phải chỉ đơn giản nằm trên giường như vậy.”

“Vậy ý của anh là gì?”

Hạ Tịch Nguyệt không hiểu nên hỏi tiếp, Âu Dương Thụy không trả lời mà trực tiếp dùng hành động để bày tỏ.

Cúi người hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn, nụ hôn nóng bỏng của anh làm đầu óc Hạ Tịch Nguyệt trống rỗng, cả người lạc trong nụ hôn của anh.

Hôn xong, Âu Dương Thụy rời khỏi môi của Hạ Tịch Nguyệt, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ mọng của cô, dịu dàng nói:

“Bảo bối, anh nói 3 ngày không rời giường tức là làm 3 ngày, nếu bảo bối vi phạm cam kết sẽ phải nhận trừng phạt.”

Nghe xong lời của anh thì Hạ Tịch Nguyệt đã hiểu ý của 3 ngày không rời giường kia rồi, hiểu sai là bị kịch của cô.

"Cái gì, em không muốn!"

Hạ Tịch Nguyệt dùng tay đẩy người Âu Dương Thụy trên mình cô ra, Âu Dương Thụy giống như khối nam châm hút chặt lên người Hạ Tịch Nguyệt.

Mặc cho Hạ Tịch Nguyệt dùng sức thế nào cũng không nhúc nhích được anh.

“Không muốn? Bảo bối sao em có thể nói mà không giữ lời hả?”

“Em mới không có, anh cố ý làm em hiểu sai, anh là đồ lừa gạt.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận lớn tiếng vì biết mình rơi vào bẫy của Âu Dương Thụy.

“Bảo bối, là do tự em hiểu sai, sao có thể nói anh lừa gạt. Dù sao thì em cũng làm sai, làm sai thì phải chịu phạt, nào bảo bối chúng ta bắt đầu.”

Âu Dương Thụy cười nói.

"Em không"

Lời vẫn chưa nói hết đã bị Âu Dương Thụy nuốt vào trong bụng, anh dùng đầu lưỡi của mình dò vào trong miệng của Hạ Tịch Nguyệt, cuốn lấy cái lưỡi của cô.

Hạ Tịch Nguyệt lần nữa bị lạc trong nụ hôn của anh, toàn thân bủn rủn, quần áo bị Âu Dương Thụy cởi xuống lúc nào cũng không hề hay biết. Cảm giác có chút lạnh lẽo Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu nhìn mới phát hiện người mình trần truồng, cô nghĩ là do cô lại phát bệnh hoa si tự làm tự chịu, thậm chí mình ngu ngốc.

Âu Dương Thụy không ngừng biến đổi tư thế cho đến lần thứ ba, Hạ Tịch Nguyệt thật mệt không thở được, đành mở miệng cầu xin tha thứ:

“Âu Dương Thụy, em sai rồi, em sai rồi, tha cho em đi anh?”

“Bà xã, gọi anh là ông xã.”

“Không muốn!”

Hạ Tịch Nguyệt cự tuyệt càng làm Âu Dương Thụy hung hăng va chạm, anh uy hiếp cô:

“Em có gọi không?”

Nếu không gọi anh sẽ làm cho cô phải gọi.

“Ông xã, ông xã...”

Hạ Tịch Nguyệt sợ Âu Dương Thụy ăn không no nên phải lên tiếng gọi.

“Ông xã, ông xã, em sai rồi, anh tha cho em đi.”

Nếu anh cứ tiếp tục như vậy chắc cô sẽ mệt đến chết trên giường mất.

“Không được vợ à, trừng phạt còn thiếu rất nhiều.”

Nói xong anh lại tiếp tục vận động. Hạ Tịch Nguyệt cuối cùng cũng ngất trên giường. Khi tỉnh lại Hạ Tịch Nguyệt phát hiện mình đang ở trong bồn tắm, nước ấm đổ vào người của cô, thật sự rất thoải mái.

“Bà xã, em đã tỉnh.”

Âu Dương Thụy vừa lau thân thể mềm mại của Hạ Tịch Nguyệt vừa nói, hai người đều trần truồng, nơi đó dán vào nhau, Hạ Tịch Nguyệt vừa định mở miệng muốn nói thì thấy ở dưới hông mình có vật thô sấp đặt ở đó, lập tức hiểu là cái gì, không khỏi muốn chạy trốn. Âu Dương Thụy nhanh chóng ôm chặt lấy cô, cười nói:

“Bà xã, anh lại muốn nữa rồi phải làm sao?”

“Ông xã, anh tha cho em đi mà, em không được rồi.”

“Bà xã, anh bảo đảm đây là lần cuối cùng.”

“Trước khi em ngất đi anh cũng nói như vậy...A...”

Hạ Tịch Nguyệt lời nói còn chưa có còn nói xong, Âu Dương Thụy cũng đã tiến vào.

"A ——, Âu Dương Thụy anh thật khôn khéo."

Hạ Tịch Nguyệt hơi thở không yên mắng anh.

“Bà xã, em còn hơi sức để nói, là do anh không đủ cố gắng, xem ra anh nên cố gắng thêm”

Âu Dương Thụy nói xong gia tăng lực độ, làm nên rung động mình thích nhất. Một đêm này Âu Dương Thụy đã phấn đấu cả đêm đến gần sáng thì thả Hạ Tịch Nguyệt ra.

Bởi vì Hạ Tịch Nguyệt đã học qua khiêu vũ cho nên đêm kích tình này làm Âu Dương Thụy rất hài lòng, anh vui vẻ nghĩ: ‘Học qua khiêu vũ, vô luận tư thế gì cũng có thể làm’

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cứng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: Buổi sáng vui vẻ

Kể từ xế chiều hôm đó bắt đầu hoan ái một ngày một đêm, Hạ Tịch Nguyệt thật sự 3 ngày không xuống giường.

Thời gian trở về 3 ngày trước, Mạc Kỳ Thiên vừa về tới nhà đã nhìn thấy Vạn Từ Hồng đang đắp mặt nạ. Mạc Kỳ Thiên lập tức để túi xách xuống đi tới trước mặt Vạn Từ Hồng hỏi:

“Mẹ, rốt cuộc con có phải là chị của Hạ Tịch Nguyệt không?”

“Đương nhiên là thật, mẹ nói phải là phải.”

Vạn Từ Hồng không kiên nhẫn nói.

“Mẹ, ngày mai Hạ Tịch Nguyệt định cùng con đến bệnh viện làm giám định DNA, mẹ mau nói thật cho con biết, con có phải là chị của Hạ Tịch Nguyệt hay không?”

Giọng nói đầy lo lắng của Mạc Kỳ Thiên.

“Con không có việc gì sao phải đi làm DNA, có phải con điên rồi không?”

Vạn Từ Hồng tức giận quát.

“Vi Hạ Tịch Nguyệt không thừa nhận con là chị của cô ta, cô ta kêu con đi làm giám định, mẹ nghĩ đi, nếu như con thật sự là chị của Hạ Tịch Nguyệt, vậy con sẽ trở thành chị vợ của Âu Dương Thụy, nói thế nào con cũng là người thân duy nhất của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy sao có thể mặc kệ con? Mẹ mau nói cho con biết, con có phải chị cô ta không?”

“Mẹ...mẹ cũng không chắc.”

Vạn Tử Hồng áp a áp úng.

“Cái gì? Sao lại là không chắc chắn?”

“Khi đó ngủ cùng mẹ không chỉ có một mình Hạ Nam Tùng, mẹ làm sao biết là ai?”

“Có người làm mẹ như mẹ sao? Ngay cả con gái mình là con của ai cũng không biết.”

“Mẹ...”

Vạn Tử Hồng bị Mạc Kỳ Thiên nằng không còn lời nào để nói.

“Không được, con nhất định phải là chị gái của Hạ Tịch Nguyệt!”

Nói xong, liền xách túi xách của mình đi ra ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt tỉnh táo hoàn toàn là vào buổi sáng ngày thứ ba, mấy ngày nay cô đều mơ mơ màng màng nằm ngủ ở trên giường, đều do Âu Dương Thụy đem thức ăn tới bón cho cô ăn, cô chỉ ăn qua loa cho có căn bản không hề ngon miệng.

Hạ Tịch Nguyệt vừa tỉnh lại cảm giác bộ xương của mình như bị nghiền nát, đau nhức vô cùng. Hạ Tịch Nguyệt dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm hung thủ đang ngồi ở trên ghế salon phía xa – Âu Dương Thụy.

Mấy ngày nay Âu Dương Thụy đều ở nhà với Hạ Tịch Nguyệt, lúc này đang dùng máy tính xử lý công việc, cảm thấy một luồng nhiệt truyền tới, ngẩng đầu lên thấy Hạ Tịch Nguyệt đang trợn to hai mắt nhìn anh. Âu Dương Thụy biết cô đang tức giận, anh nhanh chóng cất máy tính đi tới bên giường, nhẹ nhàng hỏi:

“Bà xã, em tỉnh rồi à?”

"Hừ ~."

Thấy Âu Dương Thụy bước tới, Hạ Tịch Nguyệt không để ý anh hỏi gì, cô nhắm hai mắt lại, làm ngơ. Âu Dương Thụy nhìn cô không muốn nói chuyện với anh, đứng dậy thẳng người đi ra khỏi phòng ngủ.

Hạ Tịch Nguyệt nghe tiếng đóng cửa thì vội mở mắt ra, thấy Âu Dương Thụy đã đi ra ngoài. Hạ Tịch Nguyệt càng thêm giận, cô trầm nghĩ:

‘Anh được lắm, Âu Dương Thụy! Thấy em tức giận anh cũng không dỗi. Nhất định là còn giận chuyện của Quan Hi Triết, nhưng mình chỉ vô tình gặp anh ta thôi mà, tại sao anh lại không tin chứ.’

Càng nghĩ Hạ Tịch Nguyệt càng bất mãn, càng uất ức, nước mắt lại chảy xuống.

Âu Dương Thụy từ dưới lầu đi lên vừa vào cửa đã thấy Hạ Tịch Nguyệt khóc, anh sợ đến lục thần vô chủ, đặt vội bữa sáng trên bàn trang điểm, lập tức đi tới trước mặt cô, ôn nhu hỏi:

“Bà xã, sao vậy? Người nào chọc giận vợ anh?”

Vừa nói vừa lau nước mắt cho cô, Hạ Tịch Nguyệt tránh né tay của anh, đứng dậy quát:

“Chính là anh, chính anh chọc giận em, anh đi ra ngoài bỏ mặc em, trở lại làm gì?”

Nghe vậy, Âu Dương Thụy đã hiểu chuyện gì rồi, thì ra cô gái nhỏ này khóc vì mình không có dự dõ cô.

Âu Dương Thụy ngồi lên giường kéo Hạ Tịch Nguyệt đang giãy giụa lại gần mình, dịu dàng nói:

“Anh ai cũng có thể mặc kệ nhưng sẽ không bỏ mặc vợ mình?”

“Hừ, anh gạt ai chứ, vậy mới vừa rồi anh đã đi đâu?”

Hạ Tịch Nguyệt nằm trong ngực của Âu Dương Thụy bất mãn nói.

“Bà xã, em nghĩ oan cho anh rồi, anh thấy em vừa tỉnh lại sợ em đói bụng nên xuống lầu đem bữa sáng lên, mấy ngày qua em ở trên giường ăn cơm không tốt, anh sợ em đói bụng mà!”

“Anh còn nói, không nhìn đi là ai hại em ở trên giường ba ngày không xuống đất.”

“Vâng, vâng, vâng, là lỗi của chồng, lần tới chồng không dám thế nữa.”

“Cái gì, anh còn có lần tới sao?”

"Không có, không có."

Âu Dương Thụy nở nụ cười bảo đảm, ở trong lòng lại bổ sung thêm: với điều kiện em không phạm sai lầm nữa.

"Biểu hiện của người cũng không tệ, ai gia tha thứ cho người!"

"Tiểu Thụy tử, tạ chủ long ân, mời lão phật gia dùng bữa,"

"Ha ha ha ha, Âu Dương Thụy, anh thật biết cách nói đùa."

Hạ Tịch Nguyệt nghe xong lời của Âu Dương Thụy thì ôm bụng cười nghiêng ngả.

"Được rồi bà xã, đừng cười nữa, cười lạc cả giọng rồi. Ăn sáng đi rồi tiếp tục cười."

Âu Dương Thụy bung bữa sáng từ bàn trang điểm qua đưa đến trước mặt cô.

Ăn điểm tâm xong, Âu Dương Thụy liền cẩn thận hỏi thử Hạ Tịch Nguyệt:

"Bà xa, anh muốn đối phó với Quan Hi Triết?"

"Ừ, anh đối phó với Quan Hi Triết thì có thể nhưng không muốn anh động vào công ty Hạ thị, chồng à, anh cũng biết công ty là tâm huyết cả đời của cha em, em không thể để nó bị hủy trong tay em."

Hạ Tịch Nguyệt không phản đối anh đối phó với Quan Hi Triết, Âu Dương Thụy trong lòng lại vui vẻ, như vậy đã nói lên Hạ Tịch Nguyệt sớm không còn yêu hấn ta nữa. Âu Dương Thụy cười nói:

"Được, anh sẽ không động đến Hạ thị, nhưng không dễ dàng bỏ qua cho Quan Hi Triết."

Âu Dương Thụy nghiêm túc nói với cô.

"Được, chỉ cần không động đến công ty, anh muốn làm gì Quan Hi Triết em cũng không phản đối."

Rửa mặt xong Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài, thấy Âu Dương Thụy đang ngồi trên ghế làm việc. Cô định hỏi chuyện của Đông Phương Húc một chút nhưng lại thấy Âu Dương Thụy bận rộn quá nên cô không đành lòng làm phiền anh.

Âu Dương Thụy ngẩng đầu nhìn Hạ Tịch Nguyệt thấy cô có ý gì muốn nói rồi lại thôi, anh buông máy tính ra vỗ vỗ tay xuống chỗ ngồi bên cạnh ý bảo Hạ Tịch Nguyệt lại đây ngồi. Hạ Tịch Nguyệt bước đến, Âu Dương Thụy nhanh chóng ôm chặt lấy cô, ánh mắt yêu thương nhìn cô:

"Thế nào, có chuyện muốn hỏi anh à?"

"Thật có chút chuyện muốn hỏi anh."

"Em nói đi!"

"Anh và Đông Phương Húc, hai người cùng nhau lớn lên à?"

"Ừ."

Âu Dương Thụy chăm chú nhìn Hạ Tịch Nguyệt chờ đợi phần sau.

"Vậy anh rất hiểu anh ta có phải không?"

"Ừ, có thể nói là như vậy. Sao em lại hỏi vậy?"

Âu Dương Thụy có chút không vui, anh không vui vì từ miệng của Hạ Tịch Nguyệt lại hỏi về người đàn ông khác. Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy như vậy, liền nói:

"Anh đừng mất hứng, là do Vân Nặc muốn kết hôn cùng Đông Phương Húc, em chỉ muốn biết rõ hơn về anh ta thôi."

"Bà xã, em nói Vân Nặc kết hôn với Đông Phương Húc, vậy thì Vân Nặc là vợ của cậu ta, cô ấy là vợ nhưng không muốn hiểu về Đông Phương Húc, em là vợ anh, tại sao em phải hiểu Đông Phương Húc, em nên hiểu chồng em đi thì hơn."

Âu Dương Thụy ăn dấm chua của tên bạn thân.

"Âu Dương Thụy anh có làm không, loại dấm chua này mà anh cũng ăn được à?"

Hạ Tịch Nguyệt liếc Âu Dương Thụy một cái.

“Đương nhiên được, vợ anh trong mắt hay trong lòng ngay cả miệng nói ra tên tuổi chỉ có thể là Âu Dương Thụy anh mà thôi.”

“Âu Dương Thụy, anh thật bá đạo!”

“Anh bá đạo với vợ anh thì liên quan gì?”

"Không thêm đề ý tới anh nữa."

Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy thật đáng ghét. Âu Dương Thụy biết cô lại tức giận, cười nói:

“Vốn là anh thấy vợ anh mấy ngày nay ở nhà buồn chán, buổi tối muốn đưa cô ấy ra ngoài ăn cơm, nhưng vợ anh lại tức giận không muốn theo anh ra ngoài, thì làm thế nào? Aizzz”

Âu Dương Thụy giả vờ than thở.

“Thật sao? Buổi tối anh dẫn em ra ngoài ăn cơm?”

“Ừ, chỉ cần vợ anh không giận, em muốn anh đưa em lên cung trăng ăn cơm anh cũng đưa đi.”

“Haha, anh thật ba hoa.”

Hạ Tịch Nguyệt cười với Âu Dương Thụy, buổi sáng này cô thật sự cười rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Cơm tối

Buổi tối Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt ra ngoài ăn cơm. Anh lái chiếc Bugatti Veyron của mình đưa cô đến nhà hàng Athen. Vừa xuống xe, Hạ Tịch Nguyệt liền giờ giọng chầm chọc anh:

“Lái xe bánh bao như vậy, sợ người khác không biết anh có nhiều tiền sao?”

Âu Dương Thụy cười trả lời:

“Bà xã, em nghĩ oan cho anh quá, anh là người bình thường lúc cần sang trọng thì phải sang trọng. Hơn nữa còn đưa vợ xinh đẹp như thế ra ngoài, không khoe mình có của thì người khác cướp em chạy mất thì anh làm thế nào?”

“Anh thật mồm mép!”

Hạ Tịch Nguyệt trách yêu Âu Dương Thụy, sau đó xoay người đi vào trong. Âu Dương Thụy bước nhanh theo ôm hông của Hạ Tịch Nguyệt đi vào.

Lúc đi tới cửa anh ném chìa khóa xe cho đứa bé giữ cửa. Vừa vào nhà hàng, Âu Dương Thụy kêu quản lý đến muốn vào phòng bao ăn, nhưng Hạ Tịch Nguyệt vội cắt lời của anh, ngăn đầu nói:

“Em không muốn đi vào phòng, chúng ta ăn ở đại sảnh đi, như vậy rất đông vui.”

Nhìn ánh mắt mong đợi của cô, Âu Dương Thụy không muốn từ chối:

“Được, vậy chúng ta ăn ở đại sảnh.”

Sau đó anh quay đầu lại nói với người quản lý:

“Tìm cho chúng tôi một vị trí gần cửa sổ.”

Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt đi đến chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Âu Dương Thụy cầm ly rượu trong tay giờ lên hương về phía Hạ Tịch Nguyệt cười nói:

“Ăn mừng thân thể của vợ anh hồi phục.”

“Em có thể uống rượu không?”

Âu Dương Thụy không cho cô uống rượu nên cô mới hỏi như vậy.

“Có thể uống một ít.”

Hai người uống rượu xong thì ăn tối, Hạ Tịch Nguyệt vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tư Đồ Triệt và Tô Huyền Huyền đang đi vào, cô cất tiếng gọi:

"Huyền Huyền."

Tô Huyền Huyền nghe được có người gọi cô, liền quay đầu nhìn về phía có âm thanh, thấy Hạ Tịch Nguyệt thì vui mừng gọi:

“Chị Nguyệt Nguyệt.”

“Hai người cũng tới đây ăn cơm à?”

“Ừ, em trực ca muộn mới tan làm, cho nên bác sĩ Tư Đồ dẫn em tới nơi này ăn cơm.”

Tô Huyền Huyền đỏ mặt đáp, Tư Đồ Triệt quay lại thấy Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt đang ở đây ăn cơm tối, anh vui vẻ gọi Âu Dương Thụy:

“Wey, Thụy, không ngờ cậu còn rất lãng mạn, biết đưa chị dâu đến nơi lãng mạn này để ăn cơm. Không ngại chúng tôi ngồi chung một chỗ chứ.”

Không đợi Âu Dương Thụy trả lời, Tư Đồ Triệt đã nhanh chóng lôi Tô Huyền Huyền ngồi xuống.

Âu Dương Thụy thấy Tư Đồ Triệt không mời đã ngồi xuống, anh sầm mặt lại, vất vả mới có thời gian hẹn hò với bà xã, bị cái tên này phá hư hoàn toàn.

Tư Đồ Triệt không để ý đến Âu Dương Thụy mà gọi món ăn, gọi xong Tư Đồ Triệt cười nói với Hạ Tịch Nguyệt:

“Chị dâu, thân thể đã khỏe rồi à?”

Hạ Tịch Nguyệt nghe một tiếng chị dâu, liền đỏ mặt, cười nói:

“Cảm ơn anh, đã khỏe hơn nhiều.”

Âu Dương Thụy thấy Hạ Tịch Nguyệt cười với Tư Đồ Triệt, mặt càng tối hơn, dùng ánh mắt chăm chăm nhìn Tư Đồ Triệt giống như đang muốn nói: cậu dám cười với vợ tôi, thử đi?

Ánh mắt đầy tính uy hiếp, Tư Đồ Triệt biết thế lập tức cúi đầu ăn cơm.

Nhân tiện gặp được Tư Đồ Triệt ở đây, Hạ Tịch Nguyệt muốn nhờ anh ta làm giám định DNA giúp mình. Mấy ngày nay Hạ Tịch Nguyệt muốn tìm Mạc Kỳ Thiên để đi làm giám định nhưng bị Âu Dương Thụy canh chừng ở nhà cô không ra ngoài được, cô lại không muốn để cho Âu Dương Thụy biết việc này.

Cô đợi chuyện có kết quả rồi mới nói cho anh biết.

Những ngày qua cô không có liên lạc với Mạc Kỳ Thiên sợ cô ta lo lắng cho là Hạ Tịch Nguyệt thay đổi chủ ý không nhận nhau nữa nhưng khi Hạ Tịch Nguyệt gọi thì điện thoại lại tắt máy.

Hạ Tịch Nguyệt nghĩ nếu như tìm Tư Đồ Triệt sợ anh sẽ nói cho Âu Dương Thụy biết, dù sao cũng không thể để cho Âu Dương Thụy biết, trong đầu cô dần hình thành kế hoạch.

Nghĩ được cách Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ thoải mái hơn nhiều, cô cười với Tô Huyền Huyền.

“Huyền Huyền, Vân Nặc có nói mời em làm phù dâu không?”

“Vâng, chị Vân Nặc có nói qua.”

Tô Huyền Huyền vừa ăn cơm vừa cười nói.

“Ăn hết cơm trong miệng đi rồi nói chuyện

Tư Đồ Triệt ra lệnh cho cô, sau đó anh cầm khăn giấy lau vết bẩn dính trên miệng của Tô Huyền Huyền.

“Ahh.”

Tô Huyền Huyền không nghe lời mà vẫn tiếp tục nói chuyện mặc kệ Tư Đồ Triệt đang lau miệng mình, giống như chuyện anh phục vụ mình là đương nhiên.

Hạ Tịch Nguyệt tò mò nhìn hai người này chung đụng, Tư Đồ Triệt đối với người khác đều rất lịch sự nhưng với Tô Huyền Huyền vừa nghiêm khắc vừa cưng chiều, hơn nữa Tô Huyền Huyền rất nghe lời của Tư Đồ Triệt, người nà cũng nhìn ra hai người có điều gì mờ ám.

“Chị Nguyệt Nguyệt, chị nhìn chăm chăm mặt em làm gì, chẳng lẽ trên mặt em có dính gì sao?”

Tô Huyền Huyền vừa sờ mặt mình vừa hỏi.

Hạ Tịch Nguyệt biết mình nhìn chăm chăm có chút thất lễ, cô vội nói:

“À không có gì, chị thấy Huyền Huyền rất xinh đẹp.”

Tô Huyền Huyền nghe thấy người khác khen có chút e lệ đỏ mặt, cô nhỏ giọng nói:

“Chị Nguyệt Nguyệt, chị mới là xinh đẹp nhất.”

Trên bàn ăn chỉ thấy hai cô gái nhỏ đang nói chuyện phím còn hai người đàn ông phụ trách gấp thức ăn cho hai cô gái. Âu Dương Thụy từ lúc thấy Tư Đồ Triệt đến không có nói một câu nào cho đến khi ăn xong, anh mới mở miệng nói:

“Bữa cơm này cậu mời nhé.”

“Cái gì chứ? Cậu là đại tổng giám đốc lại bắt một bác sĩ nhỏ bé như mình mời cậu ăn cơm, tiền lương một tháng của mình chỉ có 2000.”

Tư Đồ Triệt bất mãn nói, không phải chỉ quấy rầy 2 người hẹn hò chút thôi mà có cần phải ăn thịt anh như thế không. Bữa cơm này ít nhiều cũng đến một trăm vạn, tiền của anh cũng cực khổ mới kiếm được chứ không phải ăn cướp mà có.

Thật ra cũng không khác cướp là mấy, Tư Đồ Triệt làm giải phẫu ít nhất cũng cả ngàn vạn, ai bảo người ta là bác sĩ, ở trước mặt những sinh mệnh kia chút tiền có là gì, cũng chỉ có Âu Dương Thụy cậu ta coi anh là bác sĩ phụ khoa.

“Cậu có ý kiến gì à, cậu một tháng là 2000 nhưng cậu đừng quên ở phía sau còn thêm một chữ ‘vạn’ nữa.”

Nói xong ôm hông của Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài. Xem lần tới còn dám quấy rầy anh nữa không!

Lên xe, Hạ Tịch Nguyệt nịt dây an toàn xong nói với Âu Dương Thụy:

“Chúng ta làm như vậy không được lắm?”

“Em thương tâm cậu ta à?”

Vừa nghĩ đến Hạ Tịch Nguyệt cười với Tư Đồ Triệt, Âu Dương Thụy thấy da đầu mình nóng lên, nên tìm người đánh cậu ta một trận, cậu ta chẳng lẽ không biết bảo bối chỉ có thể cười với mình anh thôi à.

"Âu Dương Thụy, anh thật nhảm chán."

Hạ Tịch Nguyệt liếc mắt nhìn Âu Dương Thụy.

“ha ha, bà xã, tức giận sao? Đừng lo, tiền của tên kia không ít hơn bao nhiêu so với chúng ta đâu.”

Điểm này Âu Dương Thụy không hề nói láo, Tư Đồ Triệt giải phẫu là giá trên trời, lại thêm cậu ta là người nổi nghiệp tập đoàn Tư Đồ, giá trị cậu ta không ít hơn so với Âu Dương Thụy anh đâu.

“Thật sao? Nhưng anh ấy không phải là thầy thuốc sao?”

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi, một bác sĩ mà có thể có giá trị không sai biệt lắm với Âu Dương Thụy.

“Em đừng quên, cậu ta họ Tư Đồ.”

“A, đúng rồi.”

Hai người câu được câu không trò chuyện, cho đến khi trở lại biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Giám định DNA

Buổi sáng sớm nay Âu Dương Thụy phải đến công ty đi làm. Chân Âu Dương Thụy vừa mới bước lên xe rồi đi, Hạ Tịch Nguyệt vội vàng đến bệnh viện

tìm Tur Đồ Triệt.

Hiện tại thân thể Hạ Tịch Nguyệt đã tốt hơn, cho nên Âu Dương Thụy đã không cấm túc cô ở nhà nữa.

Kể từ khi Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt xảy ra quan hệ thì tính chất đã thay đổi, Âu Dương Thụy không để cho Hạ Tịch Nguyệt đi làm nữa, Hạ Tịch Nguyệt đối với công việc trợ lý tổng giám đốc cũng không còn hứng thú nhiều, công việc làm việc vất vả này cô không thích lắm. Cô bây giờ chính là thiếu phu nhân hào môn, ngày ngày ăn no rồi ngủ, ngoài ra còn mua đồ.

Hạ Tịch Nguyệt không để tài xế lái xe đưa cô đi sợ tài xế báo cáo hành tung của mình cho Âu Dương Thụy cho nên cô thuê xe đi. Đi tới bệnh viện của Tur Đồ Triệt, Hạ Tịch Nguyệt trực tiếp đi tới phòng viện trưởng. Thấy bảng hiệu trên cửa Hạ Tịch Nguyệt liền đưa tay lên gõ cửa.

“Cốc cốc.”

“Mời vào.”

Nghe âm thanh của Tur Đồ Triệt trả lời, Hạ Tịch Nguyệt đẩy cửa tiến vào. Tur Đồ Triệt ngẩng đầu nhìn Hạ Tịch Nguyệt, không khỏi kinh ngạc:

“Chị dâu, sao chị lại tới đây? Thân thể không khỏe chỗ nào sao? Tại sao Thụy không đi cùng chị?”

Âu Dương Thụy yêu vợ như mạng, thân thể Hạ Tịch Nguyệt không thoải mái làm sao lại không đi cùng cô. Không nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Thụy cho nên Tur Đồ Triệt mới hỏi:

Nghe câu hỏi của Tur Đồ Triệt, Hạ Tịch Nguyệt lúng túng đáp:

“Tôi tự mình tới hơn nữa không phải để khám bệnh, tôi muốn nhờ anh giúp tôi một việc.”

“Chị dâu cần gì cứ nói.”

“Tôi sẽ nói, nhưng xin anh đừng nói với Âu Dương Thụy.”

"Cái này."

Tur Đồ Triệt do dự, nếu như là chuyện lớn mà <http://diendanlequydon.com> không nói cho Âu Dương Thụy thì anh sợ cậu ta lại tới tính sổ anh. Thấy Tur Đồ Triệt do dự, Hạ Tịch Nguyệt nhanh chóng nói tiếp:

“Nếu anh nói với Âu Dương Thụy, tôi sẽ nói với anh ấy là tôi thấy gương mặt này quá xinh đẹp, hấp dẫn người ta, mà Âu Dương Thụy lại có ham muốn giữ lấy quá lớn, anh nói xem thử anh ấy có đem gương mặt của anh làm cho hồng đi không.”

Nghe được những lời uy hiếp của Hạ Tịch Nguyệt, Tur Đồ Triệt thật sự sợ, Đông Phương Húc là ví dụ tiêu biểu nhất, Âu Dương Thụy chút nữa đã hủy mặt của cậu ta rồi. Âu Dương Thụy thật đúng là tên vi phạm nữ mà có thể vứt bỏ bạn hữu.

“Được rồi chị dâu, tôi đồng ý với chị không nói cho Thụy biết.”

Trong lòng Tur Đồ Triệt không khỏi lệ rơi đầy mặt, làm sao anh lại đụng phải vợ chồng phúc hắc như vậy. Không ngờ Hạ Tịch Nguyệt ở cùng Âu Dương Thụy một thời gian, từ tiểu bạch thỏ lại trở thành con tiểu hồ ly phúc hắc.

Chỉ là Tur Đồ Triệt nghĩ lại, là vợ của cậu ấy không để cho anh nói với cậu ta biết, nếu muốn tính sổ thì tìm vợ cậu ta mà tính. Trước mắt giữ được gương mặt của mình mới là quan trọng.

“Tôi muốn nhờ anh làm giúp xét nghiệm DNA, hi vọng tạm thời anh đừng nói cho Thụy biết, nếu như có kết quả xác định tôi sẽ nói cho anh ấy biết.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn chân mày của Tur Đồ Triệt nhíu lại, biết mình có chút làm anh khó xử nên cô vội giải thích.

“Chị dâu muốn nói tới người nào?”

Nghe đến việc làm giám định DNA, Tur Đồ Triệt biết tại sao Hạ Tịch Nguyệt không muốn nói cho Âu Dương Thụy biết, cho dù ai cũng không muốn nói cả, cha của mình ở bên ngoài có người phụ nữ khác.

“Là tôi và Mạc Kỳ Thiên.”

“Mạc Kỳ Thiên, chính là cô thư kí ở công ty Thụy.”

Dù sao Mạc Kỳ Thiên ở bên cạnh Âu Dương Thụy năm năm rồi, cho nên Tur Đồ Triệt cũng biết sự tồn tại của cô ta. Tur Đồ Triệt cảm thấy kì quái, sao lại là người phụ nữ đó, anh lên tiếng hỏi ngược lại.

“Ừ, chính là cô ấy.”

Hạ Tịch Nguyệt gật đầu thừa nhận.

“Chị dâu, chị muốn lúc nào tiến hành?”

Thấy Hạ Tịch Nguyệt gật đầu, Tư Đồ Triệt không hỏi nhiều nữa, dù sao cũng là chuyện riêng của người ta.

“Đương nhiên càng nhanh càng tốt, hôm nay đi. Tôi đã gọi điện thoại cho cô ấy đến đây rồi.”

Nhận được điện thoại của Hạ Tịch Nguyệt, Mạc Kỳ Thiên rất hưng phấn, như thể là Hạ Tịch Nguyệt đã có ý nhận cô là chị của cô ta rồi. Chỉ cần mình là chị của Hạ Tịch Nguyệt, thì còn sợ gì nghèo khó, bây giờ là người thân duy nhất của cô ta rồi. Mạc Kỳ Thiên suy nghĩ như thế không nhận được sung sướng ở trong lòng.

Cúp điện thoại, Mạc Kỳ Thiên nhanh chóng lái xe đến bệnh viện.

Mạc Kỳ Thiên đến bệnh viện, Tư Đồ Triệt lấy máu của cô ta và Hạ Tịch Nguyệt.

“Chị dâu, kết quả xét nghiệm ngày mai sẽ có.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cùng với Mạc Kỳ Thiên đi ra ngoài. Sau khi ra ngoài Hạ Tịch Nguyệt nói với Mạc Kỳ Thiên:

“Sáng sớm mai, chúng ta sẽ cùng đi lấy kết quả giám định.”

“Được, sáng mai tôi sẽ tới đúng giờ.”

Mạc Kỳ Thiên nói xong lái xe rời đi.

Buổi tối ở quán rượu, Mạc Kỳ Thiên và một người đàn ông mây mưa với nhau, thì ra cô ta đã biết trước Hạ Tịch Nguyệt sẽ đi tìm Tư Đồ Triệt làm DNA. Bởi vì Hạ Tịch Nguyệt chỉ có thể tìm Tư Đồ Triệt để giúp cô ta giữ bí mật. Để anh ta làm xét nghiệm là an toàn nhất.

Cho nên sau ngày mà Mạc Kỳ Thiên và Vạn Tử Hồng nói chuyện với nhau xong, liền đến bệnh viện của Tư Đồ Triệt tìm người có thể giúp cô ta.

Người đàn ông trước mặt hơn 30 tuổi, là một bác sĩ của bệnh viện Tư Đồ Triệt, anh ta có cơ hội đi đến nơi để kết quả xét nghiệm cho nên Mạc Kỳ Thiên tốn sức để quyến rũ hắn. Sau một hồi mây mưa, Mạc Kỳ Thiên vừa trêu chọc người đàn ông vừa nói:

“Thân ái, anh đừng quên đã đồng ý với em cái gì đó?”

Mạc Kỳ Thiên dùng âm thanh kiều mỵ để nói. Người đàn ông nắm tay của Mạc Kỳ Thiên, hôn lên môi cô ta một cái, cười nói:

“Anh biết rồi bảo bối, đem phần giám định DNA của em đổi thành kết quả DNA 99%. Không thành vấn đề, chỉ là bảo bối à, sau khi chuyển thành công em lấy gì để thưởng cho anh đây.”

“Bại hoại, hiện tại không phải em là phần thưởng của anh sao?”

Mạc Kỳ Thiên làm bộ then thùng vỗ vỗ người đàn ông.

Nếu như không phải vì kết quả DNA, cô ta sẽ không ngủ cùng tên đàn ông xấu hoắc này, tất cả là vì mộng giàu sang của cô.

Tay của người đàn ông vuốt ve thân thể Mạc Kỳ Thiên, vui vẻ nói:

“Nếu như tối nay bảo bối chịu theo anh qua đêm, anh nhất định sẽ dốc toàn lực làm xong chuyện này.”

Người đàn ông dùng giọng đầy cảm dỗ nói.

“Ghét, người ta tối nay chính là muốn ở với anh.”

Vừa nói vừa dùng thân thể của mình trêu đùa người đàn ông. Mạc Kỳ Thiên ngủ với không ít đàn ông, dĩ nhiên cô ta biết điểm mẫn cảm của đàn ông ở đâu. Cô luôn chọn điểm mẫn cảm của đàn ông để xuống tay, người đàn ông bị Mạc Kỳ Thiên vuốt ve liền nổi lên **, lật người đè lên Mạc Kỳ Thiên, bởi vì ** mà âm thanh trở nên thâm trầm, thờ dốc nói:

“Bảo bối nói hay lắm, tối nay sẽ theo anh một đêm, vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

“Thân ái, em yêu anh. Nhớ dùng sức nha.”

“Bảo bối, anh cũng yêu em. Anh nhất định sẽ hưng hăng dùng sức khiến bảo bối lên thiên đường.”

Nói xong hai người bọn họ liền làm vận động yêu thích nhất.

Q.2 - Chương 22: Vụ bắt cóc mười bốn năm trước

Buổi sáng trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Âu Dương Thụy nhận được điện thoại của thuộc hạ, chân mày anh nhíu lại, lạnh giọng nói:

“Có chuyện gì, nói đi?”

“Môn chủ, chúng tôi đã tra được người năm đó bị Vạn Tử Hồng bắt cóc rồi.”

"Nói."

“Chính là thiếu phu nhân, chúng tôi bắt được đồng bọn của Vạn Tử Hồng năm đó. Chúng tôi đưa hình của Vạn Tử Hồng cho bọn họ xác nhận, cũng đã khai chính Vạn Tử Hồng chủ động tìm bọn họ, cùng nhau tổng tiền Hạ Nam Tùng nhưng không ngờ ông ta báo cảnh sát cho nên bọn họ bị cảnh sát bắt.”

Âu Dương Thụy nghe thuộc hạ báo cáo người năm đó bị bắt cóc là Nguyệt Nguyệt, anh không có kinh ngạc giống như đã nằm trong dự liệu của mình.

“Vậy có tra được tại sao thiếu phu nhân không nhớ Vạn Tử Hồng đã từng bắt cóc cô ấy không?”

“Chúng tôi đã hỏi người giúp việc trước kia ở nhà thiếu phu nhân, họ nói sau khi tiểu thư được cứu về, tính tình thay đổi, cả ngày không nói lời nào chỉ thét chói tai, mỗi tối đều gặp ác mộng đánh thức mọi người trong nhà, hai tháng sau thì thiếu phu nhân tốt hơn, tính tình hoạt bát nổi loạn như trước kia nhưng không hề nhớ rõ mình đã từng bị bắt cóc, không nhớ Vạn Tử Hồng là ai.”

Thuộc hạ của anh cung kính báo cáo.

“Môn chủ, mấy tên đồng bọn với Vạn Tử Hồng trong vụ bắt cóc thì nên xử lý như thế nào?”

“Ta không muốn thấy những người này.”

Âu Dương Thụy nhàn nhạt ra lệnh sau đó cúp điện thoại. Những người từng tổn thương Hạ Tịch Nguyệt, anh không thể dễ dàng bỏ qua cho họ.

Anh tựa lưng vào ghế tự hỏi rốt cuộc cái gì đã khiến cô hoàn toàn quên mất Vạn Tử Hồng. Ngón tay có tiết tấu gõ trên mặt bàn, đó là thói quen quen thuộc của Âu Dương Thụy. Nếu như muốn biết chân tướng chuyện năm đó hiện tại chỉ có một người có thể biết rõ là di Lý. Dù sao cha mẹ Hạ Tịch Nguyệt không còn, muốn biết chỉ có thể hỏi di Lý mà thôi.

Đang lúc ấy thì nghe tiếng chuông đổ, Âu Dương Thụy cầm điện thoại lên thấy số gọi tới là của vợ mình, không do dự chút nào anh nhanh chóng tiếp điện thoại.

Từ bệnh viện đi ra ngoài, Hạ Tịch Nguyệt không có gọi xe trở lại biệt thự, cô bước chậm đi về, cô cảm giác mâu thuẫn, cô không biết mình hy vọng kết quả ngày mai là khẳng định hay phủ định.

Cô cũng hy vọng mình còn một người thân trên đời, người thân là hy vọng xa vời của cô, nhưng nếu kết quả khẳng định thì cô phải thừa nhận cha mình năm đó đã làm những việc này, cô không muốn hủy diệt hình tượng và vị trí cha trong lòng mình.

Cô bây giờ cực kì mâu thuẫn, lúc này chỉ muốn nghe thấy giọng của Âu Dương Thụy, dù không nói cho anh biết chuyện nhưng nghe được tiếng nói của anh chính là đem lại khích lệ cho cô.

Hạ Tịch Nguyệt còn chưa ý thức được mình bắt đầu ý lại vào Âu Dương Thụy. Cô lấy điện thoại ra tìm số của tổng giám đốc, hình như đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh. Điện thoại được bắt máy, cô nghe thấy âm thanh vui vẻ của Âu Dương Thụy. Vợ anh lần đầu gọi điện thoại cho anh, sao có thể không kích động chứ.

“Sao vậy bà xã, nhớ anh à?”

Âu Dương Thụy vui vẻ nói, Hạ Tịch Nguyệt thì ngồi xuống lan can ven đường.

“Ừm, nhớ anh.”

“Em đang ở đâu sao lại ồn như vậy?”

“Em đang ở bên ngoài, muốn ra ngoài hóng mát một chút, anh đang ở đâu?”

“Anh đương nhiên ở phòng làm việc của tổng giám đốc rồi, đang liêu mạng làm việc kiếm tiền nuôi sống vợ anh.”

“Ha ha, vậy nếu anh không có vợ, anh sẽ không làm việc sao?”

Không biết tại sao nghe được âm thanh của Âu Dương Thụy, trong mắt của Hạ Tịch Nguyệt sáng sủa lên rất nhiều.

“Đúng là như vậy, nếu không có vợ thì ở nhà làm đại gia, có vợ thì có động lực để tiến tới.”

"Ha ha ha."

“Được rồi, không có việc thì nhanh về nhà đi, em ở bên ngoài anh không yên tâm lắm”

“Có cái gì không yên tâm, em không phải đứa trẻ ba tuổi.

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi bất mãn nói.

“Bởi vì em không phải đứa bé, là một người lớn nên anh mới không an tâm, vì vợ anh quá đẹp, anh sợ bị người khác cướp mất thì làm sao?”

“Ha ha, anh chỉ giỏi nói ngọt, em cúp máy đây, em muốn về nhà.”

Hạ Tịch Nguyệt cúp điện thoại trở về biệt thự, Âu Dương Thụy lập tức thu lại nụ cười trên mặt, mặc dù Hạ Tịch Nguyệt đang thể hiện mình cao hứng nhưng anh biết trong lời nói của cô nghe có vẻ không vui.

Chân mày anh khẽ nhíu, cầm điện thoại gọi cho thủ hạ đi theo Hạ Tịch Nguyệt.

“Hôm nay thiếu phu nhân đã đi đâu?”

“Thiếu phu nhân sáng sớm đi đến bệnh viện gặp Tư Đồ tiên sinh, ở bên trong rất lâu mới ra ngoài, Mạc Kỳ Thiên cũng tới.”

Nguyệt Nguyệt đi đến bệnh viện, còn có cả Mạc Kỳ Thiên nữa, anh nghĩ mình đã đoán được Hạ Tịch Nguyệt muốn làm gì rồi, cũng biết nguyên nhân cô không vui. Anh lại cầm điện thoại gọi cho Tư Đồ Triệt:

“Vợ mình hôm nay tới tìm cậu.”

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định.

“Ừ, chị dâu hôm nay tới tìm mình muốn mình giúp cô ấy làm một chuyện.”

“Cô ấy còn nói không cho cậu nói cho mình biết có phải không?”

"Làm sao cậu biết?"

Tư Đồ Triệt kinh ngạc hỏi, Âu Dương Thụy quá thần thông rồi.

“Mình còn biết tại sao cô ấy tìm cậu, có phải muốn làm giám định DNA với Mạc Kỳ Thiên không?”

“Cái gì cậu cũng đoán được, không phải là mình nói đó nhé. Cậu biết rồi, cậu còn gọi điện thoại cho mình làm gì?”

Tư Đồ Triệt bất mãn. Hai vợ chồng này không cho anh được yên bình chút nào.

“Mình chỉ muốn biết rốt cuộc vợ mình lấy cái gì để uy hiếp cậu, không cho cậu đem chuyện này nói cho mình biết.”

“Mình...”

“Rốt cuộc nói hay là không?”

Âu Dương Thụy giờ giọng uy hiếp ra.

“Mình có thể không nói ra sao?”

Thật đúng là đôi vợ chồng thích uy hiếp người khác: “Chị dâu nói, nếu như mình nói cho cậu biết, chị dâu sẽ kêu cậu phá hủy mặt mình, mặc dù mình không thích trang điểm như Đông Phương Húc nhưng mình không muốn bị hủy dung.”

“Cho nên cô ấy nói mình sẽ phá hủy mặt cậu, cậu liền tin?”

“Mình có thể không tin sao, lần trước chị dâu biểu dương Đông Phương Húc một câu trước mặt cậu, không phải cậu muốn chút nữa là hủy dung cậu ta à.”

"Ha ha ha ~."

“Cậu đừng cười, mình sợ đó. Mình sai rồi không được à?”

Tư Đồ Triệt nghe thấy tiếng cười của Âu Dương Thụy cảm giác rợn tóc gáy, lập tức cầu xin tha thứ. Nghe được lời của Tư Đồ Triệt, Âu Dương Thụy không cười nữa, nghiêm túc hỏi:

“Kết quả lúc nào có?”

"Buổi sáng ngày mai."

“Sáng mai nếu như mình chưa gọi điện cho cậu trước thì không đưa kết quả cho chị dâu của cậu, hẹn lại buổi chiều đi.”

“Được, mình biết rồi.”

Nói xong hai người liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23: Chân tướng vụ bắt cóc

Sau khi gọi cho Tư Đồ Triệt xong, Âu Dương Thụy lái xe của mình đi tới thành phố B, tìm dì Lý, anh muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Hơn ba tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc đã tới thành phố B. Âu Dương Thụy xuống xe đi thẳng tới nhà dì Lý. Vợ chồng Vương Quý đều đi ra ngoài làm việc, tiểu Bảo thì đi học, cho nên trong nhà chỉ có một mình dì Lý.

Âu Dương Thụy đẩy cửa đi vào, dì Lý đang làm việc nhà, thấy Âu Dương Thụy, bà kinh ngạc hỏi:

“Thiếu gia Âu Dương, sao thiếu gia lại đến đây?”

Dì Lý thả khăn trong tay xuống vội đi tới cửa chào đón Âu Dương Thụy. Dù sao dì Lý cũng là người lớn tuổi đi lại cũng không nhanh, Âu Dương Thụy đưa tay đỡ bà đến ghế ngồi xuống:

“Thiếu gia Âu Dương, tại sao không thấy Nguyệt Nguyệt?”

“Dì Lý, nếu Nguyệt Nguyệt đã coi bà là người thân, thì bà cũng là người thân của tôi, không cần gọi tôi là thiếu gia, gọi tôi Thụy là được rồi. Hôm nay tự mình tôi tới, Nguyệt Nguyệt không có đến.”

Âu Dương Thụy cười nói với dì Lý.

“À, Âu Dương, à không Thụy, cậu tìm tôi có chuyện gì không?”

“Tôi hôm nay tới tìm dì là muốn biết chân tướng vụ bắt cóc 14 năm trước, tôi muốn biết tại sao Nguyệt Nguyệt lại quên mất Vạn Tử Hồng.”

"Cái gì?"

Dì Lý kinh ngạc nói lớn.

“Cậu đã biết rồi sao, tôi cũng không muốn lừa cậu. Lần trước Nguyệt Nguyệt hỏi tôi về Vạn Tử Hồng, tôi biết sớm muộn cũng có một ngày bọn họ gặp mặt.”

Âu Dương Thụy lẳng lặng chờ dì nói tiếp câu chuyện, nhớ tới chuyện 14 năm trước, dì Lý không kiềm được sự mù quáng.

“Vạn Tử Hồng đã từng là bạn tốt của lão gia, cũng đã từng ở chung nhà, sau đó khi phu nhân tới thì rời đi, về sau ân oán của bà ta với lão gia tôi cũng không rõ lắm. Bà ta đến nhà ở chung cho thấy lão gia đối với bà ta không tệ.

Sau khi phu nhân về ở một tháng sau có một buổi sáng nọ, tôi nghe thấy Vạn Tử Hồng và phu nhân cãi nhau. Vạn Tử Hồng nói bà ta mang thai là của lão gia, kêu phu nhân rời khỏi lão gia. Phu nhân nói bà không tin muốn tìm lão gia hỏi cho rõ, xoay người xuống lầu Vạn Tử Hồng liền đẩy phu nhân một cái, sau đó phu nhân bị sinh non, lão gia vừa ở bên ngoài về nhìn thấy phu nhân nằm trong vũng máu.

Vì là lần đầu tiên phu nhân mang thai, bà ấy căn bản không biết mình mang thai. Vạn Tử Hồng thấy lão gia trở lại liền làm bộ khóc thương nói:

“Anh Nam Tùng, em không cố ý.”

Nói xong liền khóc, lão gia lúc đó đau lòng vì vợ làm sao có thể để ý nghe bà ta giải thích.

Đấy ngã Vạn Từ Hồng sau đó ôm phu nhân đi bệnh viện, vì lần đẻ non này thân thể phu nhân không khỏe một đoạn thời gian sau mới có Nguyệt Nguyệt.

Lão gia ngày thứ hai trở về nhà lấy quần áo thì thấy Vạn Từ Hồng sắc mặt trắng bệch ngồi ở đại sảnh, lão gia liền nói:

“A Từ, em nên đi đi.”

“Anh Nam Tùng, anh đuổi em?”

Vạn Từ Hồng khóc nói.

“Không phải anh muốn đuổi em đi, mà em làm chuyện như vậy, em nói xem làm sao anh có thể giữ em lại... em hại chết đứa con đầu tiên của anh.”

Hạ Nam Tùng bụm mặt, bởi vì mất đi đứa con, ông khổ sở rơi nước mắt.

“Được, em đi, Hạ Nam Tùng anh đừng hối hận.”

Vạn Từ Hồng đưa tay chỉ về phía Hạ Nam Tùng, sau đó kéo hành lý đi không quay đầu lại. Thật ra thì lúc đó bà ta hy vọng lão gia sẽ lên tiếng giữ bà ta ở lại nhưng lão gia đã không. Sau đó thì nghe nói bà ta đi Anh, tôi cũng không gặp bà ta nữa.

Cho đến 11 năm sau, Nguyệt Nguyệt 8 tuổi. Có một ngày Nguyệt Nguyệt đi học khiêu vũ, đến giờ đáng lẽ phải trở về rồi nhưng tài xế nói không thấy tiểu thư ra ngoài, liền vào phòng khiêu vũ tìm nhưng không thấy ai. Cả nhà đều gấp gấp đi tìm tiểu thư, phu nhân biết chuyện liền hôn mê bất tỉnh. Đang lúc này thì điện thoại gọi tới:

“A lô, ai đó?”

Lão gia khổ sở bắt máy.

“Là Hạ Nam Tùng tiền sinh sao? Con gái ông đang ở trong tay tôi, muốn con gái ông không có việc gì thì chuẩn bị 5 tỷ tiền chuộc.”

Đối phương dùng giọng gió nói, không phân biệt được nam hay nữ.

“Tôi muốn nghe giọng của con gái tôi một chút.”

Hạ Nam Tùng lo lắng nói.

“Cha cha, mau tới cứu con, nơi này tối quá, ô ô ô...”

Hạ Tịch Nguyệt kêu gào trong điện thoại.

“Đã nghe giọng con gái của ông rồi, ngày mai nhanh chóng chuẩn bị 5 tỷ tiền chuộc đi, tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho ông biết, tốt nhất ông đừng báo cảnh sát nếu không ông sẽ không được gặp lại con gái ông đâu.”

Đối phương nói xong thì ngắt điện thoại, Hạ Nam Tùng vội vàng rút tiền ở công ty ra, rút cuộc đã gom đủ 5 tỷ. Lão gia muốn báo cảnh sát dù sao lão gia cũng là thương nhân không thể liều mạng. Lão gia lo lắng đem tiền cho bọn chúng, cuối cùng họ sẽ không bỏ qua cho Hạ Tịch Nguyệt, cho nên suy tính trước báo cảnh sát.

Sau đó lão gia đi trao đổi tiền chuộc, cảnh sát quả thật bắt được bọn cướp, Lão gia không thể tin được là Vạn Từ Hồng làm chuyện này, nên ông đã hỏi:

“Tại sao lại là cô... tại sao cô lại làm như vậy?”

“Làm sao không thể là tôi, tôi không hạnh phúc thì người khác cũng đừng mong được hạnh phúc.”

Sau đó Vạn Từ HỒNG bị cảnh sát đưa đi, từ lúc này trở đi, lão gia mới thấy quen biết Vạn Từ HỒNG là chuyện sai lầm nhất của đời ông.

Sau đó Hạ Tịch Nguyệt được cứu ra, thiếu gia cậu không thể tưởng tượng lão gia lúc đó thấy tình cảnh của tiểu thư đâu, tiểu thư nằm trong vũng máu. Lão gia té xỉu tại chỗ, thật may là một vị cảnh sát kịp thời đỡ lão gia.

Lão gia ôm Nguyệt Nguyệt đến bệnh viện thì bác sĩ nói thật may vì kịp lúc nếu không đã mất mạng rồi. Tiểu thư nằm ở bệnh viện một tuần sau đó tỉnh lại, nhưng tính tình thay đổi, trừ lão gia và thời gian ra chỉ cần thấy những người xa lạ khác thì sẽ thét lên, ngay cả nhìn thấy tôi cũng vậy.

Lão gia đành làm thủ tục xuất viện cho tiểu thư về nhà nhưng cô ấy vẫn như vậy, nhìn thấy người giúp việc liền la to. Lão gia mong thân thể tiểu thư mau khỏe lại nên đã đuổi bớt người giúp việc, nhưng lúc tôi tiểu thư ngủ lại hết lên. Nguyệt Nguyệt lúc ấy chỉ mới tám tuổi, gặp chuyện như thế nên cô ấy không thể chịu nổi.

Phu nhân khóc đến ngất đi, ngay cả lão gia cũng len lén chảy nước mắt. Cả ngày lẫn đêm hai người đều ở bên cạnh tiểu thư, nhưng tiểu thư vẫn không ăn

uống gì, toàn dựa vào truyền dinh dưỡng để duy trì thân thể, lão gia và phu nhân có nói gì tiểu thư cũng không chịu ăn cơm. Từ ngày cô ấy tỉnh lại đến hai tháng sau cũng không nói năng câu nào.

Nhìn ánh mắt người thổi cũng rất sợ, vào một buổi sáng phu nhân xuống lầu bưng bữa ăn sáng cho tiểu thư sau đó trở lại thì không thấy cô ấy ở trong phòng, phu nhân sợ đến nỗi đánh rơi chén cháo trong tay, lập tức gọi người đi tìm Hạ Tịch Nguyệt. Bên ngoài trời đổ mưa to, chúng tôi mạo hiểm đi tìm cuối cùng tại một biệt thự hẻo lánh nhỏ đã tìm được tiểu thư.

Tiểu thư co mình ngồi trong góc, nhìn thấy chúng tôi thì hoảng sợ. Hơn nữa toàn thân cô ấy run rẩy, vì mắc mưa nhiều ngày với lại không ăn uống nên đã bất tỉnh sau đó. Lão gia liền đưa tiểu thư đến bệnh viện.

Nguyệt Nguyệt ở bệnh viện nửa tháng, sốt cao không ngừng, sau đó vất vả mới hạ sốt và tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại cô ấy cất tiếng gọi cha mẹ. Lão gia và phu nhân vừa nghe vậy liền vui mừng khôn xiết. Tiểu thư lại khôi phục về hoạt bát như trước kia nhưng lão gia cảm thấy cô ấy có cái gì đó không đúng, tiểu thư đã quên hết chuyện xảy ra ba tháng trước.

Lão gia đã hỏi bác sĩ thì bác sĩ bảo:

“Có thể đoạn kí ức kia quá kinh khủng cho nên Hạ Tịch Nguyệt lựa chọn mất trí nhớ, có lẽ sẽ quên cả đời, có lẽ ngày mai sẽ nhớ lại.”

“Vậy làm sao mới có thể vĩnh viễn không để cho con gái tôi không nhớ tới?”

Mọi người đều không muốn tiểu thư nhớ lại đoạn kí ức kinh khủng kia, quên là điều tốt nhất.

“Chỉ cần không gặp phải những kích thích mãnh liệt, sẽ không có chuyện gì.”

Sau đó Lão gia làm thủ tục xuất viện cho tiểu thư, xuất viện xong thì cô ấy thường hỏi:

“Tại sao con không nhớ rõ chuyện xảy ra trong ba tháng trước?”

“Đó là vì con bị bệnh nên đã hôn mê trên giường ba tháng.”

Lão gia đã trả lời vấn đề của tiểu thư như vậy.

“Vậy ba tháng rồi con không có khiêu vũ, không được, con muốn đi học khiêu vũ.”

Nói xong thì chạy đi luyện khiêu vũ, đứa bé dù sao cũng mau quên, chốc lát đã không nhớ chuyện ba tháng đó. Nhưng người lớn làm sao có thể quên những chuyện đó, cho nên từ đó lão gia bắt đầu cưng chiều tiểu thư, tiểu thư muốn gì lão gia đều cho cô. Nhưng lão gia đã bắt tiểu thư học Taekwondo, mặc dù

tiểu thư không thích nhưng lão gia dứt khoát cho cô ấy học. Phu nhân thấy tiểu thư ngày ngày học đều bị thương rất đau lòng nhưng phu nhân biết tất cả đều là muốn tốt cho tiểu thư, cho nên dù có đau lòng cũng khuyên tiểu thư đi học. Sau đó tiểu thư kiên trì học cho đến bây giờ.

Di Lý lẳng lặng kể xong, nước mắt chảy đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 24: Phòng tắm kích tình

Âu Dương Thụy lái xe trên đường trở về nhà, trán anh nổi gân xanh, toàn thân phát ra hơi thở giết người. Bà ta dám tổn thương bảo bối nhiều như vậy, anh sao có thể cho qua đây. Anh cầm điện thoại lên gọi về nhà:

“A lo, vợ à, em đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa, đang chờ anh đấy, làm sao rồi mà anh vẫn chưa về hả?”

Giọng nói bất mãn của Hạ Tịch Nguyệt truyền tới.

“Công ty còn chút chuyện chưa xử lí xong, anh phải đợi làm xong rồi mới về, em đừng chờ anh đi ngủ trước đi.”

Âu Dương Thụy từ nhà di Lý trở về trời đã tối rồi, lái xe mất ba canh giờ mới tới nhà, không muốn Hạ Tịch Nguyệt chờ anh đến khuya.

“Không muốn, em phải đợi anh trở về.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong không đợi trả lời đã cúp điện thoại, mấy ngày nay Hạ Tịch Nguyệt hay gặp ác mộng, cô không biết mình bị làm sao nữa. Kể từ ngày nói chuyện với di Lý, Hạ Tịch Nguyệt luôn nằm mơ thấy một người phụ nữ đeo mắt kính bất cóc mình, sau đó cô tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong vũng máu. Trong mơ luôn có một phụ nữ gọi cô:

"Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, tới đây không phải sợ?"

Tại sao không thể thấy rõ mặt người đó, đôi phương đeo kính mát, không nhớ đã gặp ở đâu. Hạ Tịch Nguyệt nghĩ nghĩ rồi thiếp trên ghế sa lon.

Âu Dương Thụy tắt điện thoại rồi gọi cho thủ hạ:

"Môn chủ, mới vừa rồi xử lý những người kia thì họ nói Mạc Kỳ Thiên là do Vạn Từ Hồng nhốt nuôi, căn bản không phải con ruột của bà ta, còn nữa chúng tôi đã điều tra được, Vạn Từ Hồng là hung thủ giết chết cha mẹ thiếu phụ nhân."

"Mạc Kỳ Thiên không phải con của Vạn Từ Hồng là thật sao, cho người không chế hai người họ lại, sáng sớm mai cho cảnh sát đến bắt người."

Âu Dương Thụy ra lệnh xong liền ngắt điện thoại. Anh trở lại biệt thự đã là mười hai giờ đêm, vừa vào cửa đã thấy Hạ Tịch Nguyệt nằm trên ghế sa lon ngủ, trên người còn đang đắp chăn, trong tay đang cầm điều khiển ti vi, trên ti vi vẫn còn đang chiếu hình cũng không rõ là tiết mục gì.

'Có người ở nhà đợi mình, cảm giác thật tốt.'

Âu Dương Thụy cảm giác mình rất vui vì đã lâu không có ai đợi anh ở nhà, Âu Dương Thụy đi tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, khom lưng bế cô lên, Hạ Tịch Nguyệt cảm giác có người ôm mình, liền mở mắt ra, đưa tay xoa xoa đôi mắt còn chưa tỉnh hẳn, cô nhìn thấy Âu Dương Thụy thì vui mừng nói:

"Anh đã về rồi."

Sau đó liền rúc người vào trong ngực của Âu Dương Thụy.

"Không phải đã bảo em đừng chờ sao? Anh đã nói anh về rất trễ mà."

Âu Dương Thụy trách cứ.

"Nhưng anh không trở về, ngủ một mình em sợ."

"Có thật không, thì ra bà xã anh vừa rời khỏi anh sẽ không ngủ được."

Âu Dương Thụy trêu ghẹo cô.

"Cái gì chứ, anh đừng có cố ý hiểu sai có được không?"

Hạ Tịch Nguyệt vừa nói vừa quơ tay múa chân đánh về phía ngực của Âu Dương Thụy.

"Ha ha ha ~."

Âu Dương Thụy cười một tràng sau đó ôm Hạ Tịch Nguyệt về phòng ngủ, đặt cô lên giường, Âu Dương Thụy trực tiếp đè lên người của cô, cười nói:

"Bà xã, em chưa ngủ sao, không ngủ thì chúng ta làm chút vận động nhé."

"Không muốn, em còn chưa tắm."

Hạ Tịch Nguyệt cự tuyệt, đẩy người Âu Dương Thụy ra.

"Vừa đúng anh cũng muốn tắm, vậy chúng ta cùng nhau tắm đi."

"Không cần."

Lời Hạ Tịch Nguyệt còn chưa nói hết, Âu Dương Thụy đã ôm cô đến phòng tắm. Vừa vào phòng tắm, Âu Dương Thụy thả cô xuống đi lấy nước, chân Hạ Tịch Nguyệt vừa mới được chạm đất vội muốn chạy ra ngoài. Tay Hạ Tịch Nguyệt vừa chạm vào cửa:

"Bà xã, em muốn đi đâu?"

Nghe thấy tiếng của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt giật mình, nhắm mắt nói:

"Em nhớ áo ngủ của em rơi bên ngoài rồi, em đi lấy nó."

Nói xong đẩy cửa đi ra, Âu Dương Thụy nhanh chóng bắt lấy hông của cô, ở bên tai nhẹ nhàng thổi hơi, xấu xa nói:

"Lấy áo ngủ làm gì, tí nữa còn phải cởi hết mà."

Mặt Hạ Tịch Nguyệt thoáng chốc đỏ lên, tức giận mắng:

“Âu Dương Thụy, anh là đồ lưu manh.”

“Anh giờ trò lưu manh với vợ mình là thiên kinh nghĩa địa à, ai cũng không được xen vào.”

“Anh...”

Hạ Tịch Nguyệt chỉ tay vào mặt Âu Dương Thụy, tức giận không nói nên lời.

“Được rồi, vợ à, anh không lộn xộn, anh đã đổ nước đầy rồi, chúng ta tắm thôi.”

“Em không muốn.”

Âu Dương Thụy mặc kệ Hạ Tịch Nguyệt không muốn, cầm cái hông của cô lại, đem quần áo trên người cô cởi ra hết, sau đó bỏ cô vào bồn tắm, anh cũng cởi quần áo chui vào.

Hạ Tịch Nguyệt thấy thân thể mình trần trụi, muốn đi ra ngoài nhưng Âu Dương Thụy tiến tới ôm Hạ Tịch Nguyệt vào trong ngực mình. Hai người cứ như vậy dán chặt nhau ở chung một chỗ, Hạ Tịch Nguyệt liên tục giãy giụa trong ngực của Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy dù sao cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, thấy người phụ nữ mình yêu mến, cả người ** ở trong ngực mình, không ngừng mà sát anh, dĩ nhiên liền nổi lên phản ứng. Hạ Tịch Nguyệt cảm giác có thứ đó ở dưới mông của mình, vừa định nói chuyện thì âm thanh của Âu Dương Thụy vang lên bên tai:

“Bà xã, anh nghĩ anh muốn em thì làm thế nào?”

“Em...”

Âu Dương Thụy đã dùng môi mình chặn lại những lời của Hạ Tịch Nguyệt định nói, không ngừng khuấy đảo trong miệng của cô, giống như muốn nuốt hết vào trong bụng. Môi Âu Dương Thụy rời đôi môi anh đào nhỏ nhắn của Hạ Tịch Nguyệt, dòi tới lỗ tai, anh há miệng ngậm lấy vành tai của cô.

"A ——."

Hạ Tịch Nguyệt không thoải mái liền hô lên, lỗ tai là điểm mẫn cảm của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết điều này, chốc lát cô đã xụi lơ trong ngực của Âu Dương Thụy.

"Ừm."

Âu Dương Thụy phát ra một tiếng gầm nhẹ thoải mái.

"A, anh nhẹ một chút."

Hạ Tịch Nguyệt thật sự không chịu nổi mãnh liệt của Âu Dương Thụy, cô lên tiếng nhắc nhở anh.

“Là do vợ anh quá đẹp.”

Âu Dương Thụy cười nói với cô, sau đó tiếp tục vận động.

Nước trong phòng tắm bởi vì Âu Dương Thụy mà văng tung tóe lên, sau đó Âu Dương Thụy cảm giác nước đã không còn ấm, liền đứng dậy ôm Hạ Tịch Nguyệt đi tới phòng ngủ, sợ cô bị cảm.

Âu Dương Thụy đặt cô xuống giường, thấy thân thể trắng như tuyết của Hạ Tịch Nguyệt như nhìn thấy một loại thức ăn mình thích, nhào tới hưởng thụ bữa tiệc lớn.

Mỗi khi đến thời điểm cuối cùng, Âu Dương Thụy yêu chết điểm Hạ Tịch Nguyệt học khiêu vũ, bởi vì sự dẻo dai quá tốt của cô, vô luận anh muốn gì đều được, một đêm này thật sự kích tình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Bắt giữ

Âu Dương Thụy ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt, nhìn khuôn mặt đang ngủ yên của cô, Âu Dương Thụy không biết nên nói cho cô biết Vạn Tử Hồng là kẻ thù

giết cha cô làm sao, sợ Hạ Tịch Nguyệt thấy bà ta thì sẽ nhớ đến chuyện trước kia. Những ác mộng kia sẽ lần nữa quấy rầy cô.

Những ngày qua Hạ Tịch Nguyệt luôn bị ác mộng quấy nhiễu, Âu Dương Thụy biết nhưng không biết phải làm sao để giúp cô vượt qua điều đó, anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô:

“Bảo bối, nói cho anh biết, đến tột cùng phải làm thế nào để không tổn thương đến em?”

Âu Dương Thụy nhìn cô đầy đau lòng, vì cái gì mà cô luôn bị tổn thương. Cô nên là một thiên sứ vô ưu vô lo. Lúc này Âu Dương Thụy đứng dậy xuống giường, cầm điện thoại đi tới thư phòng, gọi cho thủ hạ:

“Chuyện kia đã tra thế nào rồi?”

“Đã xác định Mạc Kỳ Thiên là đứa bé vứt bỏ được Vạn Tử Hồng nhận nuôi, cho nên bà ta thu dưỡng con gái để đi làm tình nhân cho người khác, kiếm tiền về cho bà ta.”

“Được, ta biết rồi, mẹ con Vạn Tử Hồng có động tĩnh gì không?”

“Dạ không có, giống như đã cho rằng mình là chị gái của thiếu phu nhân cho nên không hề sợ hãi.”

“Ngày mai đưa bằng chứng cho cảnh sát bắt họ với tội mưu sát.”

“Dạ Môn chủ.”

Âu Dương Thụy không cho những người thân cận của anh bắt người vì không muốn để cho Hạ Tịch Nguyệt biết anh có liên quan đến hắc đạo, sợ cô sẽ cách xa mình. Âu Dương Thụy cúp điện thoại sau đó gọi cho Tư Đồ Triệt.

“Là ai vậy? Tối khuya rồi, còn có người không cho người khác ngủ.”

Tư Đồ Triệt bất mãn kêu.

“Là mình đây.”

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói.

“Chuyện gì quan trọng mà tối khuya lại gọi cho mình.”

“Cậu đang ở đâu?”

“Đương nhiên là đang ngủ ở biệt thự.”

“Cậu về bệnh viện lấy kết quả giám định báo cáo kết quả DNA của vợ mình cho mình, bên trong nhất định có người động tay động chân rồi.”

“Làm sao cậu biết?”

Tư Đồ Triệt vừa nói vừa mặc áo vào.

“Cậu trở về bệnh viện đi sẽ biết.”

Nói xong Âu Dương Thụy cúp điện thoại.

Âu Dương Thụy xác định họ sẽ sửa kết quả giám định, bởi vì mẹ con Mạc Kỳ Thiên vẫn trấn định như thế, rõ ràng Vạn Tử Hồng biết Mạc Kỳ Thiên không thể là chị của Hạ Tịch Nguyệt nhưng vẫn không sợ hãi, không phải định giờ trò thì là gì. Họ hi vọng có Hạ Tịch Nguyệt là núi lớn để dựa vào, cho nên Âu Dương Thụy mới gọi cho Tư Đồ Triệt trở về bệnh viện lấy báo cáo.

Mà bên kia Mạc Kỳ THIÊN từ khách sạn đi ra liền trở về nhà, Vạn Tử Hồng vừa thấy Mạc Kỳ Thiên thì lo lắng hỏi:

“Chuyện như thế nào rồi?”

“Thật không biết mẹ ra làm sao nữa, con gái mình cũng không biết cha nó là ai, vẫn là con tự mình giải quyết, chuyện không có gì đáng lo cả.”

Mạc Kỳ Thiên vừa nhìn thấy Vạn Tử Hồng đã thấy tức giận trong người.

“Ai cho con nói chuyện với mẹ như thế, dù sao mẹ cũng sinh con ra nuôi con lớn.”

Vạn Tử Hồng hốt hoảng nói.

“Mẹ sinh con ra nhưng mẹ đã làm gì cho con?”

Cô đã sớm chịu đựng nhiều rồi, có một người mẹ chỉ biết tiêu tiền ngoài ra không biết gì hết.

“Mẹ... được rồi, Thiên Thiên, con đừng giận mẹ, về sau mẹ sẽ không như vậy nữa, không được sao?”

Hiện tại Mạc Kỳ Thiên sẽ nhanh chóng trở thành chị vợ của Âu Dương Thụy, lúc đó vàng bạc tiêu không hết, lúc này không nên đắc tội với Mạc Kỳ Thiên.

“Thôi, thôi, không nói với mẹ nữa, con đi ngủ, tối hôm qua con ngủ không được.”

Mạc Kỳ Thiên không để ý đến gương mặt đang cười tươi của Vạn Tử Hồng, đi thẳng vào phòng ngủ. Nhìn cô đi vào, Vạn Tử Hồng lập tức thu hồi bộ dạng giả tạo của mình, khuôn mặt trở nên ác độc:

“Phi, một con gái điểm thú mà lại tỏ ra uy phong trước mặt lão nương, nếu không phải tao cứu mày, không biết mày đã chết trong cái xó xỉnh nào rồi, nếu không vì tiền tao sẽ không nuôi mày.”

Vừa nghĩ đến Mạc Kỳ Thiên sẽ là chị gái của Hạ Tịch Nguyệt, Vạn Tử Hồng liền hưng phấn, không hề biết nguy hiểm đang ở gần.

Tư Đồ Triệt lái xe đến bệnh viện, nhanh chóng đi về phòng giám định DNA, anh định dùng chìa khóa mở cửa ra phát hiện đèn sáng trong phòng, liền thấy Trương Lương đang tìm thứ gì đó.

“Anh ở đây làm gì?”

Tư Đồ Triệt lạnh lùng nói, Trương Lương muốn làm xong chuyện đã hứa với Mạc Kỳ Thiên nên tối nay đã đến đây, nhân lúc không có ai lên cầm đèn pin đi vào tìm báo cáo nhưng tìm hoài vẫn không thấy, trán đổ đầy mồ hôi.

Đúng lúc đó thì nghe thấy tiếng của viện trưởng Tư Đồ Triệt, anh ta bị hù đến rớt cái đèn pin trong tay. Tư Đồ Triệt đi tới, mở ngăn kéo ra lấy báo cáo giám định đưa tới trước mặt của anh ta:

“Anh đang tìm cái này sao?”

“Tôi....”

Trương Lương luống cuống không biết trả lời câu hỏi của Tư Đồ Triệt làm sao.

“Không ngờ ở bệnh viện của Tư Đồ Triệt tôi có thể xuất hiện loại bại hoại này, anh có thể rút đi được rồi.”

Biết Tư Đồ Triệt muốn khai trừ mình, Trương Lương hoảng hốt, bị bệnh viện của Tư Đồ sa thải thì đồng nghĩa sẽ không có bệnh viện nào muốn, không thể lẫn lộn trong nghề này nữa. Trương Lương đã lớn không thể đổi nghề nữa, anh ta níu lấy chân của Tư Đồ Triệt cầu xin:

“Viện trưởng Tư Đồ tôi biết tôi sai rồi, anh cho tôi một cơ hội đi, tôi bảo đảm sẽ không sai phạm nữa.”

“Một lần bất tín vạn lần bất tin, tôi sẽ không cho anh cơ hội để phản bội nữa.”

Tư Đồ Triệt nói xong rồi đi, tới phòng làm việc của mình anh gọi điện cho Âu Dương Thụy:

“Thật đúng như cậu nói, có người giờ trò, bị mình bắt tại trận.”

“Ừ, kết quả giám định sao rồi?”

“Ừ, để mình xem một chút, kết quả huyết thống là 0.08 phần trăm. Không nghi ngờ gì nữa, không có quan hệ.”

Tay Tư Đồ Triệt vừa lật báo cáo vừa nói với Âu Dương Thụy.

“Tìm người sáng mai chuyển báo cáo đến công ty cho mình đi.”

“Nhưng ngày mai chị dâu muốn lấy thì làm thế nào?”

“Yên tâm, ngày mai cô ấy sẽ không đi, cô ấy có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

Âu Dương Thụy nói xong cũng cúp điện thoại.

Sáng sớm Mạc Kỳ Thiên và Vạn Tử Hồng đang trong mộng đẹp, bỗng tiếng gõ cửa vang lên.

“Người nào vậy, sáng sớm đã không cho người ta ngủ?”

Vạn Tử Hồng bất mãn lắm lắm, sau đó đi mở cửa. Cảnh sát vừa vào đã cầm tay Vạn Tử Hồng.

“Các người làm gì vậy?”

Vạn Tử Hồng kinh hoàng hô lớn. Chỉ thấy anh cảnh sát nói:

“Vạn Tử Hồng chúng tôi hoài nghi bà vào ngày 21 tháng 1 lái xe hàng mưu sát vợ chồng Hạ Nam Tùng, đây là lệnh bắt người, làm phiền bà theo chúng tôi một chuyến, các người đi vào lục soát đi.”

Viên cảnh sát nói với hai người đồng nghiệp.

“Ai vậy mẹ, sao lại ồn như vậy?”

Nghe thấy bên ngoài ồn ào, Mạc Kỳ Thiên từ phòng bước ra.

“Cô là Mạc Kỳ Thiên à?”

“Tôi là...anh là ai?”

“Chúng tôi hoài nghi cô có liên quan đến vụ mưu sát, mời cô theo chúng tôi về sở cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

“Các người biết tôi là ai không? Tôi là chị vợ của Âu Dương Thụy, chủ tịch tập đoàn Âu Dương, các người dám dẫn tôi đi, tôi sẽ nói cho em gái tôi, để cho các người không thể làm cảnh sát nữa.”

Nhìn tay bị còng lại, Mạc Kỳ Thiên hô lớn. Vạn Tử Hồng cũng hùa vào nghĩ mình là hoàng thân quốc thích sẽ không ai dám đụng vào.

“Đúng, con gái của tôi là chị của phu nhân tập đoàn Âu Dương, các người có biết tập đoàn Âu Dương không? Ở Thành phố A này họ nói một không ai dám nói hai, tôi khuyên các người nên thả chúng ta ra nếu không đến lúc đó chết sẽ rất khó coi.”

Vạn Tử Hồng giờ giọng phách lối, cứ như mình là hoàng thân quốc thích không bằng, vô cùng điệu võ dương oai.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 26: Nhớ lại

Anh cảnh sát thấy hai người bọn họ vẫn ngoan cố không chịu phối hợp, không khỏi lạnh giọng nói:

“Tôi mặc kệ các người là thân thích của ai, dù có thân thích với chủ tịch thì phạm pháp cũng chịu tội mà thôi, đưa người đi...”

Viên cảnh sát nói với người đồng nghiệp bên cạnh. Mạc Kỳ Thiên và Vạn Tử Hồng bị dẫn đi, dọc đường đi Mạc Kỳ Thiên vẫn không ngừng mắng chửi:

“Các người dám dẫn chúng tôi đi, nếu em gái tôi tới, tôi sẽ kêu nó cắt các người thành tám khúc, lột da bóc gân các người, tôi giết các người.”

“Tôi nói cho các người biết, tốt nhất là hãy thả chúng tôi ra, tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương là ai các người có biết không, anh ta nổi tiếng thương vợ mình, các người đối với chúng tôi như thế, các người nhất định sẽ chết rất thảm.”

Vạn Tử Hồng cũng phụ họa theo con gái bà ta, viên cảnh sát không để ý đến bọn họ, trực tiếp tổng hai người lên xe cảnh sát đưa đi.

Sáng sớm Hạ Tịch Nguyệt tỉnh giấc, liền cảm giác cả người đau nhức không thôi.

“Âu Dương Thụy đáng ghét, không biết kiềm chế một chút.”

Nghĩ tới hôm nay cô còn phải tới bệnh viện sớm để lấy kết quả, mặc kệ đau nhức cô bước xuống giường đi rửa mặt. Rửa mặt xong, điện thoại cô đổ chuông, thấy người gọi tới là người của sở cảnh sát, Hạ Tịch Nguyệt liền nhận điện thoại.

"A lô."

“Xin chào phu nhân Âu Dương, chúng tôi đã tìm được hung thủ sát hại cha mẹ cô, cô có thể đến đây một chút không?”

“Được, tôi lập tức đến ngay.”

Khỏe mắt của Hạ Tịch Nguyệt đỏ lên khi nghe được lời của người cảnh sát gọi đến, rốt cuộc đã tìm được hung thủ rồi. Đúng lúc đó thì Âu Dương Thụy từ bên ngoài đi vào, thấy Hạ Tịch Nguyệt khóc, chân mày anh nhíu lại, đau lòng nói:

“Không có việc gì sao lại khóc?”

“Thụy, hung thủ sát hại cha mẹ em đã tìm được rồi, hiện tại em muốn tới sở cảnh sát.”

Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy, kích động nói.

“Được, anh đi cùng em.”

Mặc dù đều nằm trong dự liệu của anh nhưng nhìn thấy nước mắt của cô vẫn không khỏi đau lòng.

"Ừm."

Trên đường đi, Âu Dương Thụy thấy bộ dạng khẩn trương của Hạ Tịch Nguyệt, anh nghĩ thầm trong lòng: ‘bảo bối, mặc dù anh không cần em biết được chân tướng sự việc nhưng anh sẽ vì em mà chống cả bầu trời’

Đi tới sở cảnh sát, Hạ Tịch Nguyệt không kịp chờ đợi, cô chạy nhanh vào.

“Cảnh sát Lý, hung thủ sát hại cha mẹ tôi là ai?”

Hạ Tịch Nguyệt kích động hỏi.

“Chúng tôi đã tìm được đầy đủ chứng cứ, là Vạn Tử Hồng, chúng tôi lục soát nhà bà ta tìm được mắt kính và khăn choàng cổ.”

Cảnh sát Lý vừa nói vừa lấy bằng chứng ra.

“Tại sao lại là bà ấy?”

Hạ Tịch Nguyệt vừa lau nước mắt vừa nói:

“Tôi có thể gặp bà ta một chút không?”

"Chuyện này."

Cảnh sát Lý do dự, Âu Dương Thụy cho anh ta một ánh mắt, cảnh sát Lý lập tức nói:

“Được, phu nhân Âu DƯơng, mời đi bên này.”

Theo quy tắc người bị tình nghi thì không được thăm tù nhưng ai bảo người có quyền thế là tập đoàn Âu DƯơng, ai dám đắc tội đây.

Đi tới nhà giam, Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Vạn Tử Hồng tóc tai bù xù. Thấy cô tới, Vạn Tử Hồng như người điên xông đến, cũng may có người cai ngục giữ bà ta lại, Vạn Tử Hồng nói với Hạ Tịch Nguyệt:

"Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, cô tới rồi sao, tôi không có giết cha mẹ của cô đâu, đừng nghe bọn họ nói, bọn họ nói bậy.”

Nghe được tiếng Vạn Tử Hồng kêu mình ‘Nguyệt Nguyệt’, môi bà ta có màu đỏ. Hai chữ này từ miệng của Vạn Tử Hồng phát ra, giống như ma chú.

Đầu óc Hạ Tịch Nguyệt trong nháy mắt thoáng qua rất nhiều thứ.

"A ——." Hạ Tịch Nguyệt chịu đựng không nổi kích thích, hôn mê bất tỉnh.

Cô mơ một giấc mơ thật dài, trong giấc mơ cô thấy mình quay lại thời điểm cô tám tuổi.

Khi đó Hạ Tịch Nguyệt mới vừa tròn 8 tuổi, sau khi học khiêu vũ xong, thì có một đi đeo mắt kính cổ quàng khăn đi tới phòng tập khiêu vũ.

"Nguyệt Nguyệt."

Vạn Tử Hồng dịu dàng kêu Nguyệt Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt liền quay đầu lại nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc quái dị.

“Di à, di đang gọi cháu sao?”

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Đúng rồi, Nguyệt Nguyệt."

Vạn Tử Hồng cười trả lời.

“Nhưng di à, cháu không biết di, di là ai?”

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

“Đi là bạn tốt nhất của cha cháu.”

“Đi là bạn của cha cháu nhưng sao cháu chưa gặp đi bao giờ?”

“Đi mới từ nước ngoài trở về, cho nên cháu chưa gặp qua. Là cha cháu kêu đi đến đón cháu về nhà. Cha mẹ cháu đi dự tiệc nên không có thời gian đón cháu nên nhờ đi đến đón thay.”

“Nhưng cháu có thể nhờ bác tài xế chở cháu về mà.”

“Bác tài xế đã đưa ba mẹ cháu đi dự tiệc rồi, cho nên không đón cháu được.”

“Nhưng cha nói không thể đi cùng người lạ”

“Đi sao lại là người lạ được, đi là bạn của ba cháu, đi biết cha cháu tên Hạ Nam Tùng, đi không chỉ biết cha cháu mà đi còn biết mẹ cháu, mẹ cháu có phải tên Tôn Phi Phi không, đi còn biết nhà cháu có một vú nuôi tên đi Lý. Cháu xem đi có thể nói tên nhiều người như thế, tại sao đi là người lạ được chứ?”

Dù sao Hạ Tịch Nguyệt lúc ấy mới tám tuổi, thông minh thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ, nghe những lời đó cũng sẽ tin tưởng.

“Cha cháu thật đã đi tham gia bữa tiệc rồi sao?”

“Đúng rồi, cha cháu đi dự tiệc rất khuya mới trở lại, sợ công chúa Nguyệt Nguyệt đói bụng cho nên kêu đi đến đón cháu.”

“Vậy cũng được, chúng ta đi thôi.”

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt liền đưa tay ra, Vạn Tử Hồng dắt tay Hạ Tịch Nguyệt đi ra khỏi phòng khiêu vũ. Vạn Tử Hồng dĩ nhiên không đi cửa trước, bởi vì có tài xế đang ở đó, thế nên bà ta đưa Hạ Tịch Nguyệt đi cửa sau.

“Đi, tại sao chúng ta không đi cửa trước?”

“Bởi vì cửa trước có người xấu, đi phải bảo vệ Nguyệt Nguyệt, cho nên dẫn cháu đi cửa sau.”

Vạn Tử Hồng dắt Hạ Tịch Nguyệt đi, sau đó ôm cô đến một chiếc xe, xe đi được một đoạn, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy không giống đường về nhà mình. Hạ Tịch Nguyệt mặc dù mới tám tuổi nhưng tài xế ngày ngày đưa cô đi nên cô biết.

“Đi, đây không phải là đường về nhà.”

“Sao lại không phải đường về nhà Nguyệt Nguyệt, đi biết mà, cháu đừng lo.”

Vạn Tử Hồng kiên nhẫn nói.

‘Không ngờ nha đầu chết tiệt này cảnh giác rất cao.’

“A, là như vậy.”

Xe lại đi tiếp một đoạn đường, Hạ Tịch Nguyệt càng xem càng thấy không phải đường về nhà mình, không khỏi tức giận nói:

“Đây không phải đường về nhà cháu, cháu muốn gọi điện thoại cho cha.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong móc điện thoại ra, mặc dù cô còn nhỏ nhưng Hạ Nam Tùng đã sắm điện thoại cho cô dùng.

“Nha đầu chết tiệt kia, gọi điện thoại gì chứ.”

Thấy Hạ Tịch Nguyệt lấy điện thoại ra, Vạn Tử Hồng nhanh tay đoạt lấy điện thoại của Hạ Tịch Nguyệt, ném ra ngoài xe.

“Bà là người xấu, bà trả điện thoại lại cho tôi.”

Hạ Tịch Nguyệt giơ tay đánh Vạn Tử Hồng. Vạn Tử Hồng nắm lấy tay của cô, đẩy cô ngã, mắng to:

“Nha đầu chết tiệt, mày gọi cái gì, tao sẽ ném mày ra khỏi xe.”

Hạ Tịch Nguyệt vẫn chỉ là đứa trẻ, nghe bà ta đe dọa không khỏi sợ hãi, khóc lớn:

“A...a...a, tôi muốn cha, tôi muốn mẹ....”

“Thật ồn ào....câm miệng lại.”

Vạn Tử Hồng quát to nhưng Hạ Tịch Nguyệt mặc kệ bà ta vẫn khóc lớn. Thật sự bà ta bị tiếng khóc của Hạ Tịch Nguyệt làm cho không chịu nổi, Vạn Tử Hồng liền dùng thuốc mê chuẩn bị sẵn để trấn áp Hạ Tịch Nguyệt. Chỉ chốc lát Hạ Tịch Nguyệt đã lâm vào hôn mê.

Đến khi Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại đã thấy một đám đàn ông và một người phụ nữ đang ăn cơm, cô sợ hãi núp mình trong góc. Hạ Tịch Nguyệt biết mình bị rơi vào tay người xấu, chỉ hy vọng cha tới cứu mình. Vạn Tử Hồng thấy Hạ Tịch Nguyệt đã tỉnh lại, bà ta dùng son thoa khắp miệng rồi nói:

“Nguyệt Nguyệt, tỉnh rồi à, Nguyệt Nguyệt ngoan, chỉ cần cha con đem tiền đưa tới, di sẽ thả con ra, có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt thấy môi Vạn Tử Hồng đỏ chót, giống như đang ngậm một họng máu, bị dọa sợ đến phát run.

Nghe được tiếng của cha qua điện thoại, Hạ Tịch Nguyệt không khống chế được khóc lớn tiếng:

“Cha, cha mau cứu Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt rất sợ hãi.”

Sau hai ngày, người đàn bà kia không cho Hạ Tịch Nguyệt ăn gì, cho đến ngày hôm sau người phụ nữ nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói:

“Nguyệt Nguyệt, con ở đây ngoan, đợi cha con mang tiền tới, di sẽ tha cho con.”

Nói xong bà ta đi ra ngoài, nhưng một lát sau bà ta lại trở lại trong tay cầm một cây gậy, thấy Hạ Tịch Nguyệt liền quát:

“Nha đầu thối, cha mày báo cảnh sát, cha mày không tha cho tal, tao cũng không để hấn yên.”

Nói xong liền cầm gậy đánh Hạ Tịch Nguyệt.

"A, thật là đau"

Hạ Tịch Nguyệt khổ sở kêu thảm, một gậy đánh vào người cô, cô liền lăn lộn trên đất. Vạn Tử Hồng thấy vậy càng đánh nhiều hơn, muốn đánh cho Hạ Tịch Nguyệt bất tỉnh.

Đến khi cảnh sát bắt được Vạn Tử Hồng, bà ta mới dừng tay. Vạn Tử Hồng bị cảnh sát đưa đi, quay đầu lại liếc nhìn Hạ Tịch Nguyệt nằm trong vũng máu, cười ha ha.

"Ha ha ha, ha ha ha, Hạ Nam Tùng tôi muốn để cho anh ta hối hận cả đời."

Hạ Tịch Nguyệt bây giờ mới biết tại sao cha lại bắt cô đi học Taekwondo, dù cô có khóc cầu xin cha cỡ nào cha cô cũng không để cho cô học Thái Quyền.

Cô đã từng hận cha mình, không hiểu cha nhưng hôm nay cô biết cha cô làm thế là để bảo vệ cô.

Đã từng nàng vẫn còn rất hận rất hận cha, không hiểu cha, hôm nay mới biết cha làm như vậy là phải bảo vệ mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27: Chân tướng tai nạn xe cộ (một)

Hạ Tịch Nguyệt nhớ lại những chuyện đã qua, nước mắt rơi đầy mặt. Âu Dương Thụy bên cạnh nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang ngủ nhưng lại giầy giụa kêu la không ngừng, anh biết cô đã nhớ lại và đang bị cơn ác mộng quấy nhiễu. Âu Dương Thụy muốn gọi cô tỉnh lại nhưng không thể.

Một lát sau Hạ Tịch Nguyệt cũng không còn kêu thét nữa, từ từ mở đôi mắt sưng đỏ ra. Âu Dương Thụy nhìn cô giờ phút này, lòng anh đau như cắt, anh đi tới bên cạnh cô nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, đau lòng nói: “Em còn có anh, về sau anh sẽ bảo vệ em.”

Hạ Tịch Nguyệt thấy mình được an ủi, đang ở trong ngực anh bỗng nhiên ngồi dậy, nhìn quanh quất cô hỏi:

“Em đang ở đâu?”

“Em vừa mới bị ngã xỉu, anh ôm em đến phòng nghỉ của sở cảnh sát.”

“Nhanh dẫn em đi gặp Vạn Tử Hồng.”

“Được.”

Biết Hạ Tịch Nguyệt nóng lòng muốn thấy Vạn Tử Hồng, cho nên Âu Dương Thụy không hề ngăn cản cô.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Vạn Từ Hồng, lạnh giọng hỏi:

“Nhà chúng tôi rốt cuộc có thù gì với bà, 14 năm trước bắt cóc tôi, 14 năm sau sát hại cha mẹ tôi.”

Vạn Từ Hồng đang khóc, nghe câu hỏi của Hạ Tịch Nguyệt bỗng dừng lại, khuôn mặt trở nên độc ác muôn phần.

“Cô đã nhớ ra rồi à.”

Vạn Từ Hồng không hỏi mà khẳng định.

“Không sai tôi đã nhớ lại, tại sao bà lại làm thế? Nhà chúng tôi rốt cuộc có thù hận gì với bà?”

Hạ Tịch Nguyệt kích động gầm thét.

“Cô nói xem, bọn họ làm cho tôi mất đi tư cách làm mẹ, có tính là có thù không?”

Vạn Từ Hồng cười to.

“Bà có ý gì, chẳng lẽ Mạc Kỳ Thiên không phải con gái bà sao?”

“Con gái ư? Mạc Kỳ Thiên chẳng qua là một đứa trẻ bị vứt bỏ, tôi nhặt được, nó là công cụ để tôi trả thù các người, không thì cho nó làm tình nhân của người khác, kiếm tiền giúp tôi sống.”

“Vậy thì Mạc Kỳ Thiên không phải chị của tôi rồi.”

“Chuyện cười! Mạc Kỳ Thiên sao có thể là chị gái của cô. Cô muốn người thân đến độ điên rồi.”

Vạn Từ Hồng cười nói.

“Bà vì nguyên nhân đó mà giết chết cha mẹ tôi sao?”

Nghe được lời nói của Vạn Từ Hồng, toàn thân Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu run lên.

"Ha ha ha ~."

Sau tiếng cười của bà ta là ánh mắt độc ác.

“Dù sao tôi sống cũng lâu rồi, nói cho cô biết cũng chẳng tổn thất gì.”

Vạn Từ Hồng biết chuyện đã rõ ràng, muốn đem hận thù trong lòng mình trút ra.

Chuyện bắt đầu từ 30 năm về trước, Vạn Từ Hồng và Hạ Nam Tùng lớn lên ở cùng một thôn nhỏ, Vạn Từ Hồng biết lúc đó Hạ Nam Tùng có tình cảm với mình nhưng Vạn Từ Hồng không chịu được cả đời phải sống ở vùng quê nghèo này, trải qua những ngày làm ruộng.

Cho nên năm 20 tuổi, dứt khoát rời quê nhà đi tới thành thị để tìm cuộc sống mới.

Có một ngày nọ Vạn Từ Hồng uống say ở hộp đêm.

Sáng ngày thứ hai tỉnh lại ở phòng nghỉ của quán rượu, nhìn cả người trần truồng, Vạn Từ Hồng đã biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng người đàn ông kia đi mất rồi. Vạn Từ Hồng căn bản không biết mình ngủ với ai.

Chuyện như vậy thường xảy ra, Vạn Từ Hồng cũng không mấy may suy nghĩ nhiều, một người phụ nữ liều mình đến thành thị tìm cuộc sống mới còn không phải là bán thân thể mình.

Hai tháng sau ngày đó, Vạn Từ Hồng phát hiện mình mang thai, Vạn Từ Hồng yêu cầu bác sĩ bỏ đứa bé nhưng bác sĩ nói thành tử cung của Vạn Từ Hồng mỏng, mang thai đã là rất khó, hiện tại là may mắn nếu bỏ đứa bé này, cả đời không thể sinh con nữa. Cho nên Vạn Từ Hồng đành phải giữ lại đứa bé.

Cô không ngờ rằng vào lúc chán nản nhất lại gặp được Hạ Nam Tùng. Thấy Hạ Tịch Nguyệt cô liền thêm mắm dặm muối nói với Hạ Nam Tùng rằng mình bị lưu manh khi dễ, hiện tại mang thai, cũng không muốn bỏ đứa bé này.

Cô biết Hạ Nam Tùng là người tốt, đối với cô có cảm tình nhất định sẽ giữ cô lại. Quả nhiên đúng như Vạn Từ Hồng dự liệu, Hạ Nam Tùng không nói hai lời, đem cô về biệt thự mình để ở.

Vạn Từ Hồng thấy biệt thự của Hạ Nam Tùng thì kinh ngạc, cô không ngờ rằng năm năm không gặp, Hạ Nam Tùng có thể từ vùng nông thôn nghèo đó dựa vào trí tuệ của mình mở được một công ty hơn nữa còn rất khá. Cô liền muốn ở chung một chỗ với Hạ Nam Tùng nhưng Hạ Nam Tùng cương quyết cự tuyệt. Nhưng Vạn Từ Hồng không buông tha, cô nghĩ ngày tháng còn dài, sẽ có rất nhiều cơ hội để quyến rũ Hạ Nam Tùng.

Sau đó Hạ Nam Tùng kết hôn với một người phụ nữ, Vạn Từ Hồng nhớ ngày đó Hạ Nam Tùng rất vui vẻ, anh ta còn mang theo Tôn Phi Phi đi tới trước mặt cô giới thiệu:

“A Từ, đây là vợ của anh Tôn Phi Phi, chúng tôi định sẽ kết hôn.”

Tôn Phi Phi cười, đưa một cánh tay ra trước mắt Vạn Từ Hồng:

“Chào cô A Từ, tôi là Tôn Phi Phi, chuyện của cô tôi đã nghe Nam Tùng kể lại, cô có thể ở lại đây bao lâu cũng được.”

Lúc nghe thấy Hạ Nam Tùng giới thiệu Tôn Phi Phi là vợ của anh, Vạn Từ Hồng liền căm ghét Tôn Phi Phi, chính cô ta đã đoạt mất anh Nam Tùng của cô, phá vỡ mộng đẹp của cô. Vạn Từ Hồng làm bộ cười nói:

“Xin chào, tôi là Vạn Từ Hồng.”

Sau đó Vạn Từ Hồng lấy lý do thân thể không thoải mái liền đi lên lầu nghỉ ngơi.

Vạn Từ Hồng nhìn Tôn Phi Phi mỗi ngày vui mừng chuẩn bị hôn lễ với Hạ Nam Tùng, cô liền ghen tị. Rốt cuộc một ngày kia, cô thấy Tôn Phi Phi vui vẻ ra khỏi phòng.

Tôn Phi Phi cười nói:

"Chào buổi sáng, A Từ."

Vạn Từ Hồng nhìn bộ dáng Tôn Phi Phi vui mừng, liền ác độc nói:

“Cô biết anh Nam Tùng tại sao lại chăm sóc mẹ con chúng tôi không? Bởi vì đứa nhỏ trong bụng của tôi là của anh ấy.”

Nhìn vẻ mặt khổ sở của Tôn Phi Phi, trong lòng Vạn Từ Hồng vô cùng thoải mái, Tôn Phi Phi tức giận nói:

“Cô nói láo, tôi không tin.”

“Mặc kệ cô có tin hay không, đứa bé trong bụng tôi là con của anh Nam Tùng. Chúng tôi có vài chục năm tình cảm, không thể so với loại tình cảm chỉ vài tháng của cô, tôi khuyên cô nên thức thối một chút nhanh rồi khỏi anh Nam Tùng, anh ấy không đành lòng cự tuyệt cô... cô đừng đợi đến lúc đó mất mặt, khó coi trước mặt mọi người.”

“Tôi không tin cô, tôi muốn đi tìm Nam Tùng hỏi rõ ràng.”

Nói xong Tôn Phi Phi nhanh chóng đi xuống lầu, Vạn Từ Hồng thấy Tôn Phi Phi gấp gấp đi xuống, liền đẩy Tôn Phi Phi một cái, ở trong lòng nghĩ tới:

“Té gãy chân cô, để tôi xem cô làm sao chuẩn bị hôn lễ.”

Thấy Tôn Phi Phi nằm trong vũng máu, Vạn Từ Hồng cũng sợ hết hồn, cô không ngờ Tôn Phi Phi mang thai, sau đó lại lộ ra bộ mặt hả hê.

Như vậy cũng tốt, đứa bé trong bụng của tôi chính là máu mủ duy nhất của anh Nam Tùng.

Nhưng ai ngờ đúng lúc này Hạ Nam Tùng trở về, vừa nhìn thấy một màn này, Vạn Từ Hồng sợ liền giải thích nhưng Hạ Nam Tùng căn bản không nghe Vạn Từ Hồng nói, còn đẩy cô ta qua một bên. Vạn Từ Hồng bị đẩy té đụng vào góc bàn, lúc đó bụng của cô ta đau đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

Nhưng Hạ Nam Tùng không để ý đến điều đó, ôm lấy người phụ nữ mình yêu đi bệnh viện. Ngày thứ hai Hạ Nam Tùng đuổi Vạn Từ Hồng ra ngoài, Vạn Từ Hồng lúc đó không còn hy vọng có cách nào để Hạ Nam Tùng giữ cô ta lại.

Vạn Từ Hồng kéo hành lý nặng nề của mình đi ra khỏi biệt thự, bụng đau đến không chịu nổi, toàn thân tứa ra mồ hôi lạnh, té xỉu ven đường. Tỉnh lại phát hiện mình ở bệnh viện, bác sĩ nói cho cô biết:

“Cô bị sảy thai về sau không thể sinh con nữa, lần mang thai này là chuyện hiếm làm sao lại không bảo vệ cho tốt.”

Sau lời nói của bác sĩ, Vạn Từ Hồng trong phút chốc kia thống hận Tôn Phi Phi.

‘Nếu không phải là cô, con tôi sẽ không mất đi, anh Nam Tùng cũng không đuổi tôi ra ngoài.’

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 28: Chân tướng tai nạn xe cộ (hai)

Sau khi xuất viện ở cửa bệnh viện Vạn Từ Hồng nhặt được một đứa bé bị bỏ rơi, cô nghĩ dù sao cũng không sinh con được nữa, không bằng nhặt đứa bé này về nuôi.

ở nước Anh Vạn Từ Hồng có một người bạn, vì vậy cô liền đưa đứa bé đến Anh nhờ đỡ. Nhưng không có mấy ngày tốt đẹp, bạn của cô cũng vì vay tiền lãi suất cao, bị bọn cho vay tìm, nhưng không tìm được, lúc đó lại tìm đến cô. Cô không hoàn tiền thì sẽ bị bán đi. Cô ở hộp đêm 7 năm mới trả hết số tiền đó.

Sau này cô nghe một người bạn khác nói người bạn đã vay tiền lãi suất cao ở thành phố A, cô lập tức quay về thành phố A. Cô tìm một tuần lễ cũng không tìm được người bạn này, nhưng cô lại gặp được gia đình Hạ Nam Tùng, một nhà ba người.

“Cha, ngày mai ở trường có hoạt động gia đình, cha và mẹ nhất định phải tới dự.”

Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nói.

"Được, cha nhất định đi."

Hạ Nam Tùng vui mừng trả lời.

“Anh ngày mai còn bận chuyện công việc, để em đi thôi.”

Tôn Phi Phi lo lắng nói, Hạ Tịch Nguyệt nghe được lời của mẹ không khỏi cúi thấp đầu xuống. Hạ Nam Tùng nhìn con gái không vui, ông cười nói:

“Tiền ngày nào cũng có thể kiếm nhưng hoạt động của con gái chỉ có một ngày, tiền sao có thể so sánh với con gái, đương nhiên con gái anh vẫn là quan trọng nhất.”

“Cha là người tốt nhất thế giới, mẹ à có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt nghe được lời cha đồng ý với yêu cầu của mình, cô vui vẻ nhưng vừa nghĩ đến mẹ chưa đồng ý liền hỏi ý kiến của mẹ. Nhìn ánh mắt mong đợi của Hạ Tịch Nguyệt, Tôn Phi Phi không đành lòng cự tuyệt.

“Cha con đã đồng ý, người mẹ này còn có thể nói gì.”

"Ah, cha mẹ vạn tuế."

Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nhảy cẫng lên.

“Đi thôi, chúng ta đi nhanh về nhà ăn cơm, nếu không tiểu công chúa Nguyệt Nguyệt của chúng ta đói bụng thì làm thế nào?”

Hạ Nam Tùng nhìn Hạ Tịch Nguyệt hòa ái nói.

"Dạ, cha mẹ, chúng ta đi nhanh đi."

Nói xong một nhà ba người liền lên xe đi về nhà.

Vạn Từ Hồng thấy gia đình Hạ Nam Tùng vui vẻ hạnh phúc, ở trong lòng điên cuồng ghen ghét, đứa con của cô vì họ mà mất đi, cô không được làm mẹ, tại sao ba người họ lại có thể sống hạnh phúc.

“Vạn Từ Hồng tôi không có hạnh phúc, người khác cũng đừng hòng có được.”

Ý định bắt cóc Hạ Tịch Nguyệt được hình thành, Vạn Từ Hồng thông qua điều tra tìm hiểu, biết Hạ Tịch Nguyệt mỗi ngày đều đến trường học khiêu vũ. Cô ta biết giờ đó nhất định có thể xuống tay, thời cơ tốt nhất. Cô dĩ nhiên không có đi một mình mà tìm thêm nhiều người khác, sau đó chia tiền. Cô ta suy tính không sai sót lắm, Hạ Tịch Nguyệt dù sao chỉ là một đứa bé, liền bị gạt nhanh chóng.

Dựa theo kế hoạch sẽ không để Hạ Nam Tùng báo cảnh sát nhưng không ngờ Hạ Nam Tùng thương con gái như vậy. Cô ta hết sức tức giận, đánh Hạ Tịch Nguyệt để trút giận trong người, muốn đánh chết Hạ Tịch Nguyệt, nhưng mạng Hạ Tịch Nguyệt lớn, chảy nhiều máu như thế nhưng không chết.

Khi Hạ Nam Tùng biết con gái ông ta bị bắt cóc, thái độ của ông ta có bao nhiêu đặc sắc, đến giờ bà ta biết chuyện hối hận nhất đời ông ta là quen biết Vạn Từ Hồng. Bởi vì phạm tội bắt cóc, Vạn Từ Hồng ở tù mười năm, nhưng do biểu hiện tốt thả ra trước thời hạn ba năm.

Từ ngục giam ra ngoài, bà ta trực tiếp trở về Anh tìm con gái của mình. Mặc Kỳ Thiên không làm cho bà ta thất vọng, làm tình nhân của người khác kiếm tiền không ít. Cứ như vậy qua mấy năm, Mặc Kỳ Thiên ở Anh được Âu Dương Thụy coi trọng cho nên theo Âu Dương Thụy trở lại thành phố A, vì thế Vạn Từ Hồng cũng theo trở về.

Trời cao như muốn nhắc nhở bà ta rằng thù còn chưa báo xong. Rốt cuộc lại để cho bà ta gặp lại vợ chồng Hạ Nam Tùng.

“Bà xã, ngày mai là sinh nhật em, gia đình chúng ta đến khách sạn Al ăn mừng, có được không?”

Hạ Nam Tùng nhìn Tôn Phi Phi vui mừng nói.

“Được, đừng quên nhắc Nguyệt Nguyệt, nhà chúng ta lâu rồi không có ra ngoài ăn cơm cùng nhau.”

Tôn Phi Phi vừa nói xong, đẩy cửa cùng Hạ Nam Tùng bước ra ngoài.

Nhìn bọn họ hạnh phúc, Vạn Tử Hồng lại nổi điên, bà ta nhất định phải đánh nát mộng hạnh phúc của họ. Tại sao hai mươi mấy năm bà ta sống cuộc sống khổ cực ở Anh, trải qua cuộc sống như heo chó, còn họ lại sống hạnh phúc vui vẻ.

Bà ta thấy họ đi đến đâu cũng hạnh phúc, không bằng tiễn họ đến địa ngục để được hạnh phúc chung. Sau đó điều tra biết được khách sạn họ tới, bà ta làm hư màn hình giám sát sau đó trộm một chiếc xe tải. Chờ sẵn bọn họ ở địa điểm đó, thấy xe của họ xuất hiện liền đạp ga trực tiếp lao về phía Tôn Phi Phi, không ngờ Hạ Nam Tùng vì bảo vệ Tôn Phi Phi mà quay đầu xe lại, để xe chạy về phía ông ta.

“Được, nếu anh đã tự tìm cái chết thay con đàn bà kia, như vậy tôi sẽ cho hai người mãn nguyện được chết chung.”

Vạn Tử Hồng lại đạp ga mạnh thêm, kết quả là xe của Hạ Nam Tùng bị tung văng ra xa.

Nhìn xe của Hạ Nam Tùng ở phía xa, Vạn Tử Hồng cũng sợ hãi vội lái xe bỏ đi. Bởi vì sợ có người nhận ra bà ta, sau đó bà ta trốn ra khỏi nước một tháng, thời gian sau biết được tin tức vợ chồng Hạ Nam Tùng đã chết thông qua internet.

“Ngày đó tôi đến gặp cô, tôi cho là cô sẽ nhận ra tôi, nhưng không ngờ cô không nhớ gì cả, như vậy càng tốt, vô luận tôi nói gì cô đều tin. Hơn mười năm qua, cô đều không thay đổi, vẫn ngu ngốc, dễ gạt, tôi nói Mạc Kỳ Thiên là chị gái của cô, cô lại thật sự tin. Kẻ thù giết cha đang đứng trước mắt cô nhưng cô không biết, cô nói xem có phải rất ngu xuẩn không...”

Dù sao tôi sống cũng lâu rồi, có Hạ Nam Tùng ở địa ngục cùng tôi, như vậy đều xứng đáng... ha ha ha”

Vạn Tử Hồng như người điên, cười to, cười nhưng lại rơi nước mắt.

Nhìn Hạ Tịch Nguyệt rúc vào trong ngực Âu Dương Thụy, Vạn Tử Hồng giống như chó điên vội nhào tới.

“Chúng ta cùng tới địa ngục tìm cha cô.”

Vạn Tử Hồng kêu la, Âu Dương Thụy nhìn thấy Vạn Tử Hồng nhào tới, tung một cước đạp Vạn Tử Hồng ngã trên mặt đất. Anh dùng lực nhiều làm cho Vạn Tử Hồng học máu miệng. Âu Dương Thụy không có chút thương hại nhìn Vạn Tử Hồng, sau đó nói với người cai ngục:

“Các người chăm lo người đàn bà điên này, tôi sẽ tìm người tới ‘chăm sóc’ bà ta thật tốt.”

Âu Dương Thụy đem hai chữ ‘chăm sóc’ cắn răng mà nói.

“Bà ta nghĩ chết là có thể giải thoát sao, lắm rồi, tổn thương bảo bối của anh sao có thể chỉ chết là được.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe xong những lời Vạn Tử Hồng nói, nước mắt rơi đầy mặt, thì ra cha mình năm đó quá nhân từ mới chứa chấp một người phụ nữ ác độc để đưa đến bi kịch hôm nay.

Hạ Tịch Nguyệt cô thê từ nay về sau người nào dám tổn thương cô, cô nhất định sẽ hoàn lại gấp đôi. Cha cô nhân từ cả đời dẫn đến mất mạng, vậy nhân từ để làm gì.

Hạ Tịch Nguyệt khóc đến choáng váng, ngã trong ngực Âu Dương Thụy.

“Bảo bối, lần cuối cùng anh cho phép em khóc trong lòng anh, lần cuối cùng để cho em bị thương tổn, từ nay về sau anh sẽ không để cho em phải chịu bất kì nỗi đau nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Số mạng cuối cùng của Mạc Kỳ Thiên

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt từ đồn cảnh sát trở về biệt thự, nhẹ nhàng đặt cô lên giường kéo chăn đắp cho cô, khuôn mặt trầm tư.

‘Lúc đầu để cho bảo bối biết rõ chân tướng liệu có phải anh đã sai rồi không? Có lẽ nên gạt cô cả đời, nhưng nếu như cả đời không tìm ra hung thủ giết hại cha mẹ cô, cả đời bảo bối sẽ không yên, nếu biết anh có ý lừa cô, anh sợ cô sẽ không tha thứ cho anh, anh không dám đánh cược. Không thể làm khác hơn là để cho cô biết tất cả mọi chuyện.’

Hạ Tịch Nguyệt ngủ đến lúc chạng vạng mới tỉnh lại, cô tỉnh lại nhưng cũng không nói chuyện, ánh mắt cứ đờ đẫn. Trong lòng Âu Dương Thụy cực kì khổ sở, anh ôn nhu nói:

“Vợ à, chúng ta ăn gì đó đi có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt vẫn không nhúc nhích.

“Vợ à, em đừng như vậy, rốt cuộc em đang hành hạ em hay là anh đây? Em nghĩ nếu cha em trên trời biết em như vậy ông ấy có an tâm được không?”

Nghe được tiếng cha, Hạ Tịch Nguyệt mới có phản ứng.

“Em muốn đi thăm cha có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt chảy nước mắt hỏi.

“Ăn cháo xong anh đưa em đi, đã một ngày em không ăn gì rồi. Nếu té xỉu nữa thì làm thế nào, em cũng không muốn để cho cha em thấy bộ dạng này của em đúng không?”

Âu Dương Thụy vừa thay Hạ Tịch Nguyệt lau nước mắt vừa đau lòng khuyên.

"Ừm."

Hạ Tịch Nguyệt gật đầu như tượng gỗ. Âu Dương Thụy bung chén lên, từng muỗng từng muỗng cho Hạ Tịch Nguyệt ăn, tuy ăn cháo nhưng cô không có cảm giác gì, đôi môi mấp máy không biết trong miệng mình đang ăn thứ gì.

Ăn xong Âu Dương Thụy mặc quần áo thật dày cho Hạ Tịch Nguyệt, dù sao cũng là buổi tối có chút lạnh. Âu Dương Thụy lái xe đưa Hạ Tịch Nguyệt tới thăm mộ Hạ Nam Tùng.

Đi tới nơi đêm cũng đã khuya, xe mới dừng lại, Hạ Tịch Nguyệt không kịp chờ liền chạy đến trước mộ cha. Dùng đôi tay của mình vuốt ve tấm hình trên bia mộ, cô khóc nức nở:

“Cha mẹ, mọi chuyện tại sao lại như vậy? Con nên làm gì đây, cha nói đúng, nhược điểm lớn nhất của con người đó là mềm lòng, kết quả là cả đời tiếc nuối. Hai người có phải đang dùng sinh mạng của mình để dạy cho con biết con đang quá yếu đuối có phải không? Có phải ban đầu cha cũng hối hận mình đã yếu đuối?” Hạ Tịch Nguyệt khóc rống. Âu Dương Thụy đi tới bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực.

Nhìn tấm hình trên bia mộ, anh thành khẩn nói: “Cha mẹ, rất xin lỗi hai người, lâu như vậy mới đến thăm hai người, cha mẹ yên tâm con nhất định chăm sóc cho Nguyệt Nguyệt thật tốt.” Hạ Tịch Nguyệt nghe lời nói của Âu Dương Thụy thì ngẩng đầu lên nhìn anh, cô hỏi: “Anh yêu em sao?”

“Anh yêu em.” Âu Dương Thụy khẳng định.

“Là cả đời, ngoại trừ chết đi, tình yêu anh đối với em mãi mãi không bao giờ dừng lại.”

“Anh có bỏ em đi không? Giống như cha mẹ rồi bỏ chỉ còn lại một mình em?”

Hạ Tịch Nguyệt sợ, một khi cô tiếp nhận Âu Dương Thụy, một ngày nào đó anh rời bỏ cô, cô sẽ chết mất.

“Không có, vĩnh viễn không có ngày đó, anh sẽ bảo vệ mình thật tốt để chăm sóc em, vì em là sinh mạng của anh.”

Âu Dương Thụy kiên định trả lời cô, nghe được thổ lộ của anh Hạ Tịch Nguyệt cảm động vô cùng, cô rụt người vào trong ngực anh, nhỏ giọng nói:

“Ông xã, anh thật tốt. Chúng ta về nhà thôi.”

Âu Dương Thụy tưởng rằng Hạ Tịch Nguyệt sẽ nói ‘em yêu anh’ nhưng không ngờ lại là ‘anh thật tốt’, có chút thất vọng. Ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt hướng tới chỗ đậu xe.

Hạ Tịch Nguyệt nghe được những lời của Âu Dương Thụy lúc này, trong nháy mắt muốn hét thật to ‘em cũng yêu anh’, nhưng lời vừa đến miệng thì đổi thành ‘anh thật tốt’.

Hạ Tịch Nguyệt đưa hai tay vòng lên cổ Âu Dương Thụy, lẳng lặng nhìn từng cử động của anh, thậm chí đến một cái nhú mày của anh cũng hấp dẫn mê người, nhất là đôi môi mỏng kêu gọi kia làm cho cô kích động.

Thật sự yêu một người như thế nào cho vừa mắt? Thì ra tình yêu vẫn bên cạnh, mình không hề phát hiện, nhưng trong thoáng chốc hiểu đó là yêu. Âu Dương Thụy thấy cô nhìn anh chăm chăm, anh cười hỏi: “Nhìn mặt anh chăm chăm như thế làm gì hả?”

“Em nhìn chồng em không được sao?”

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi nói.

“Cứng miệng quá, bà xã anh cái gì cũng nói được, về nhà rồi anh cho em nhìn thỏa thích có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt nép đầu vào ngực anh không chịu ngẩng đầu lên, Âu Dương Thụy thấy cô xấu hổ liền cười một cái, bảo bối nói với anh những chuyện này, chẳng phải tình cảm đã tốt hơn một chút rồi sao.

Trở lại biệt thự, Hạ Tịch Nguyệt nằm ở trên giường, Âu Dương Thụy vừa định đứng dậy thì cô nhanh tay nắm lấy vạt áo của anh, Âu Dương Thụy không hiểu chuyện quay nhìn cô, Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh yếu ớt nói:

“Anh đi đâu, không có anh ở đây, em không ngủ được.”

“Vợ à, anh chỉ muốn xuống nhà lấy sữa cho em thôi, trước lúc ngủ uống một ly sữa sẽ ngủ ngon hơn.”

Âu Dương Thụy cười nói.

“Ừm”

Biết anh chỉ muốn xuống lấy sữa cho cô uống nhưng tay cô vẫn còn nắm áo của anh thật chặt không có ý định bỏ ra. Âu Dương Thụy nghĩ cô sợ anh chạy mất, có chút buồn cười. Đành lấy điện thoại gọi đi Lý đang ngủ đem sữa tươi lên.

Hạ Tịch Nguyệt uống sữa xong nhanh chóng đi ngủ, có lẽ một ngày vất vả làm cho cô cả người mệt mỏi, cho nên ngủ rất nhanh. Bàn tay cô vẫn nắm chặt áo của Âu Dương Thụy, vẫn không có ý muốn bỏ ra. Lúc này điện thoại của Âu Dương Thụy đổ chuông, thấy người gọi đến là Đông Phong, anh hạ thấp giọng xuống nhận điện thoại:

"Chuyện gì?"

“Môn chủ, vì chứng cứ chưa đủ nên Mạc Kỳ Thiên được thả ra, bây giờ chúng ta nên tìm chứng cứ để đưa cô ta vào tù sao?”

“Không cần, bắt cô ta lại, chờ tôi về xử lí.”

“Dạ, Môn chủ tính ngay lúc này tới sao?”

Đông Phong cung kính hỏi.

“Lúc này?”

Âu Dương Thụy cúi đầu nhìn cánh tay nhỏ bé đang nắm giữ vạt áo của anh, âm thầm cười một cái, sau đó nói:

“Để ngày mai đi.”

Mạc Kỳ Thiên được thả ra ngoài, Âu Dương Thụy muốn tự tay giải quyết cô ta, dĩ nhiên sẽ không để cho cô ta ngồi tù. Trầm mặt một hồi, Âu Dương Thụy lại hỏi:

“Vạn Tử Hồng sao rồi?”

“Vạn Tử Hồng phạm tội mưu sát nên bị phán tử hình. Nhưng hiện tại bà ta được chuẩn đoán bệnh tâm thần phân liệt, đưa đến bệnh viện điều trị, nếu như điều trị thành công sẽ tiếp tục thi hành án tử hình.”

Âu Dương Thụy suy nghĩ một hồi về chuyện Vạn Tử Hồng bị bệnh thần kinh, sau đó nói với Đông Phong:

“Cậu tìm mấy người đến bệnh viện xem bà ta giả điên hay điên thật, không điên cũng phải làm cho bà ta điên, tìm người phết chân tay của bà ta, để cho bà ta cả đời sống trong bệnh viện tâm thần, sinh hoạt chung với bệnh nhân tâm thần.”

“Dạ, Môn chủ, tôi hiểu rồi tôi sẽ tìm người đi làm.”

Âu Dương Thụy cúp điện thoại, yên lặng nhìn gương mặt đang ngủ say của Hạ Tịch Nguyệt, chân mày lúc ngủ của cô nhướng lên cao, Âu Dương Thụy nhẹ nhàng đưa tay vuốt. Đáng vẻ khi ngủ của cô không yên vì cảm giác thiếu an toàn, anh nghĩ về sau phải làm cho cô có cảm giác an toàn, tin tưởng vào anh.

Buổi sáng hôm sau Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn ngủ nhưng Âu Dương Thụy đã trở lại tổng bộ Ám Dạ. Anh muốn tranh thủ lúc cô còn chưa tỉnh lại nhanh chóng xử lí những công việc còn đang chờ mình.

Tối hôm qua cả đêm anh không có hề chớp mắt nhưng không mệt mỏi, chỉ cần nghĩ đến hai người đàn bà đã hại bảo bối của anh, Âu Dương Thụy liền muốn giết bọn họ ngay tức khắc.

Chết là giải thoát chỉ có hành hạ mới lâu dài, Âu Dương Thụy đi tới nhà giam phía dưới nhìn Mạc Kỳ Thiern đang bị cột vào cột gỗ, anh nở nụ cười hiểm ác.

Ngày hôm qua Mạc Kỳ Thiên vừa ra khỏi sở cảnh sát đã bị người ta đánh ngất xỉu sau đó mang đến chỗ này. Vừa tỉnh lại đã thấy Âu Dương Thụy ở trước mặt, vui mừng nói:

“Thụy, anh tới cứu em sao, em biết ngay anh sẽ không vứt bỏ em mà. Các người còn không mau thả tôi ra.”

Mạc Kỳ Thiên hướng về phía các thủ hạ của Âu Dương Thụy hầm hừ. Âu Dương Thụy liếc nhìn cô ta, anh nói:

“Cô vẫn còn chưa rõ tình huống của mình à, là tôi bảo họ trói cô đến đây.”

“Cái gì, sao có thể như vậy? Thụy, anh sẽ không đối xử với em như vậy có phải không?”

Mạc Kỳ Thiên không dám tin hỏi.

“Cô làm tổn thương bảo bối quan trọng nhất của tôi, cô thấy tôi nên đối với cô như thế nào? Từng ngày từng ngày hành hạ cô, mỗi lần đều sẽ làm cho cô sống không bằng chết.”

“Không cần, anh không thể đối với em như vậy, em là chị gái của Hạ Tịch Nguyệt, anh không thể làm như thế, không phải anh rất thích Hạ Tịch Nguyệt sao? Hiện tại em là người thân duy nhất của cô ấy, nếu anh giết chết em, cô ấy cả đời sẽ không tha thứ cho anh.”

Âu Dương Thụy cười lạnh: “A...nếu cô là chị của Hạ Tịch Nguyệt, có lẽ tôi sẽ nở mặt Nguyệt Nguyệt mà tha mạng cho cô, nhưng cô phải sao?”

“Em là, em và Hạ Tịch Nguyệt đã làm giám định DNA, em là chị của Hạ Tịch Nguyệt, không tin anh có thể đến bệnh viện để điều tra.”

Lúc này Đông Phong cầm báo cáo đến giao cho Âu Dương Thụy. Thật ra là Tư Đồ Triệt đem báo cáo đến phòng làm việc của tổng giám đốc Âu Dương Thụy nhưng Âu Dương Thụy không có thời gian về lấy báo cáo cho nên đã sớm bảo Đông Phong đi lấy. Âu Dương Thụy cầm báo cáo trong tay, ném tới trước mặt Mạc Kỳ Thiên, cô nhìn tờ báo cáo trên mặt đất, mở to mắt không tin:

“Cái này không thể nào, nhất định là giả.”

“Có phải rất kì quái không, tại sao báo cáo lại không bị đánh tráo?”

Mạc Kỳ Thiên sợ hãi nhìn Âu Dương Thụy, run đến nói không ra lời. Bùa giữ mạng duy nhất của mình đã mất, với thủ đoạn độc ác của Âu Dương Thụy nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Âu Dương Thụy nhìn Đông Phong, anh ta liền hiểu nhanh chóng lấy máy ghi âm ra. Cái máy ghi âm này là do Âu Dương Thụy lấy từ sở cảnh sát về, anh muốn Mạc Kỳ Thiên nghe được nội dung bên trong, muốn làm cho cô điên lên, cho cô ta biết cô chỉ là một công cụ để người khác lợi dụng mà thôi. Mạc Kỳ Thiên nghe xong nội dung bên trong máy ghi âm, kinh hãi kêu to:

“Cái này là giả, anh gạt tôi, tôi không tin!”

“A...trong lòng cô biết rõ đâu là thật đâu là giả, cô thật đáng thương, không biết cha mình là ai, bây giờ ngay cả mình là ai cũng không biết, như vậy mà dám đấu với bảo bối của tôi. Cô chỉ là một đứa trẻ bị người ta vứt bỏ, ngay cả Vạn Tử Hồng nuôi cô cũng vì có mục đích, cô thật đáng thương.”

Mạc Kỳ Thiên tuyệt vọng, kêu gào:

“Âu Dương Thụy anh là đồ ma quỷ, tại sao anh lại muốn tôi nghe những thứ này, tại sao?”

“Cô hại người không nên hại, chỉ bị hành hạ thế xác thì đủ sao, dĩ nhiên là không, tôi còn muốn trong lòng cô không yên, tôi muốn cho cô biết chuyện đời của cô chỉ là một câu chuyện buồn cười mà thôi.”

Lời nói ác độc của Âu Dương Thụy rót vào tai của Mạc Kỳ Thiên, không hề có chút đồng cảm nào với Mạc Kỳ Thiên.

Lúc đầu làm thương tổn bảo bối của anh thì nên nghĩ tới hôm nay. Có lẽ Mạc Kỳ Thiên không tham lam chỉ muốn nhận Hạ Tịch Nguyệt làm em gái, có lẽ Âu Dương Thụy chỉ tung hình khiêu dâm của cô lên internet mà thôi, sẽ không làm hại đến tính mạng của cô. Nhưng do cô quá tham lam đã chạm vào ranh giới cuối cùng của Âu Dương Thụy, cho nên cô không thể có kết cục tốt hơn.

Âu Dương Thụy nhìn bộ dạng tuyệt vọng của Mạc Kỳ Thiên, cười lạnh quay về chỗ Đông Phong, giao phó:

“Ta có nuôi bảy sói lang, đã lâu chúng không ăn măn rồi, hôm nay nên đãi tiệc cho chúng.”

Ý tứ của Âu Dương Thụy rất rõ ràng là muốn ném Mạc Kỳ Thiên vào hang sói, nhưng sau đó nghĩ đến chuyện gì, anh nói:

“Không được không được, ta nhớ mình có nuôi tiểu mãnh (rắn), ta không thể chỉ nghĩ đến sói mà quên nó được, cậu đem tiểu mãnh tới đây.”

Tiểu mãnh mà Âu Dương Thụy nuôi không hề nhỏ, nó dài năm thước.

“Thù hạ hiểu, thù hạ đi làm ngay.”

Đồng Phong nhận lệnh đi, Mạc Kỳ Thiên nghe thấy lời của Âu Dương Thụy, trợn to mắt, cầu xin tha thứ:

“Tôi sai rồi, anh bỏ qua cho tôi đi, về sau tôi không dám nữa.”

Âu Dương Thụy không hề quan tâm tới lời cô nói, yên lặng chờ Đồng Phong quay lại. Một lát sau Đồng Phong mang một cái lồng tre tiến vào, bởi vì tiểu mãnh này chỉ nghe theo lệnh của Âu Dương Thụy cho nên khi Âu Dương Thụy không có ở đây thì nhốt nó vào lồng tre để không làm thương người khác. Đồng Phong dùng chìa khóa mở lồng ra.

Mãnh xà bên trong lập tức bò ra, bò tới bên người Âu Dương Thụy thè lưỡi ra như đang lấy lòng chủ. Âu Dương Thụy vuốt ve tiểu mãnh nói:

“Hôm nay ta mang tới cho ngươi một món đồ chơi, ngươi hào hào vui đùa một chút đi.”

Âu Dương Thụy vừa nói vừa chỉ về phía Mạc Kỳ Thiên, tiểu mãnh giống như người hiểu được lời của Âu Dương Thụy liền trượt đến chỗ Mạc Kỳ Thiên:

“Không cần, ngươi đừng tới đây.”

Mạc Kỳ Thiên thét lên, thử hỏi có một con mãnh xà dài năm thước ở trước mặt ai có thể không hét lên. Tiểu Mãnh trực tiếp quấn lấy người Mạc Kỳ Thiên, sau đó dùng lưỡi của nó đùa bỡn cô. Mạc Kỳ Thiên sợ đến ngất đi nhưng tiểu mãnh vẫn không dừng lại. Âu Dương Thụy đứng lên nói với Đồng Phong:

“Tiểu Mãnh chơi chán rồi thì đem cô ta tới hang sói.” Sau đó anh đi ra ngoài, bởi vì tiểu mãnh không ăn thịt người. Quả nhiên nó chỉ chơi một ngày liền không còn hứng thú với món đồ chơi này, sau đó bò vào lồng tre ngủ. Thù hạ theo lệnh của Âu Dương Thụy đem Mạc Kỳ Thiên ném vào hang sói, cuối cùng đến xương của cô ta cũng chẳng còn.

Lúc đi ra Âu Dương Thụy hỏi Đồng Phong: “Vạn Từ Hồng sao rồi?”

“Môn chủ người nói không sai, bà ta già điên, lúc chúng tôi tới bà ta muốn trốn chạy nhưng lập tức bị huynh đệ đánh hai chân tàn phế, đời này chỉ có thể đi xe lăn, đã cho người hủy gân tay của bà ta, nửa đời sau không khác gì người thực vật.”

Bà ta hiện tại trừ khuôn mặt có thể động đậy ra nhưng chỗ khác đều không được. Hơn nữa còn ở chung với bệnh nhân tâm thần, dù tinh thần có tốt đến đâu ở chung với một đám người bệnh cũng sẽ phát điên.

Thật ra Vạn Từ Hồng giờ chỉ muốn có ai đó giết bà ta đi, sống không bằng chết như thế này thà chết đi cho xong.

“Làm tốt lắm, chuyện này ta rất hài lòng. Còn ở bên sở cảnh sát cho người thông báo một tiếng, nói cho thiếu phu nhân biết rằng Vạn Từ Hồng đã chết ở trong tù rồi, không để cho cô ấy biết chuyện này, rõ chưa?”

“Dạ, thuộc hạ hiểu rồi.” Đồng Phong nói xong liền rời đi, Âu Dương Thụy nhìn đồng hồ trên tay đã là 12 giờ, anh nghĩ bảo bối có lẽ đã tỉnh lại rồi, nếu như không trở về cô ấy sẽ tức giận.

Âu Dương Thụy về đến nhà nhưng Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn ngủ. Âu Dương Thụy cời quần áo của mình ra chui vào chăn ôm Hạ Tịch Nguyệt, sau đó hai người tiếp tục ngủ.

Hạ Tịch Nguyệt ở nhà nửa tháng, cảm giác buồn bức bao lấy cô, cô muốn đi tìm một công việc nhưng cần phải có sự đồng ý của Âu Dương Thụy, cho nên tới hôm đó đã xảy ra một chuyện.

Âu Dương Thụy vừa mới tan việc trở về nhà, Hạ Tịch Nguyệt liền chạy tới cửa nở nụ cười tươi đón anh, thay Âu Dương Thụy cầm dép còn đưa tay nhận lấy cặp công văn trong tay anh.

Âu Dương Thụy nhìn thấy cô ân cần với mình như thế, biết là cô gái nhỏ này nhất định có chuyện yêu cầu anh. Anh không lên tiếng nhìn Hạ Tịch Nguyệt, chờ cô mở miệng trước. Lúc ăn cơm tối, Hạ Tịch Nguyệt gấp thức ăn thả vào trong chén Âu Dương Thụy, cười nói:

“Đồ ăn này rất ngon, anh ăn thử đi.”

Sau đó giống như là nghĩ đến chuyện gì đó, lại gấp trở lại thức ăn trong chén của anh bỏ lại chén mình, Âu Dương Thụy không hiểu nhìn cô, Hạ Tịch Nguyệt cười giải thích:

“Em quên anh thích sạch sẽ, những thứ này anh tự mình ăn đi, anh ăn thì anh tự gấp.”

Âu Dương Thụy nhìn cô sau đó gấp thức ăn trong chén cô bỏ vào miệng mình nhai, anh cười nói:

“Nước miếng của em anh không ngại, sẽ ngại thức ăn em gấp cho sao? Chỉ là mùi vị thức ăn này rất ngon, rất ngọt.”

Hạ Tịch Nguyệt mặt đỏ bừng nhưng vừa nghĩ đến kế hoạch của mình liền ngẩng đầu lên mãnh liệt gấp thức ăn lấy lòng Âu Dương Thụy.

Mặc Âu Dương Thụy không biến sắc vẫn ăn hết đồ cô gấp cho mình, dù là món anh không thích ăn nhưng Hạ Tịch Nguyệt gấp anh sẽ ăn hết.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn mặt của Âu Dương Thụy không biểu hiện gì cô cho là anh không thích. Thật ra thì cô nào biết Âu Dương Thụy ở trong lòng sướng ngất trời, vô cùng cao hứng.

Cơm nước xong, Âu Dương Thụy cầm công văn trên ghế sa lon đến thư phòng xử lý công việc của công ty. Hạ Tịch Nguyệt thấy anh đi lên lầu cô nhanh chóng chạy tới phòng bếp, pha cho anh ly cà phê.

Biết Âu Dương Thụy thích uống cà phê cho nên Hạ Tịch Nguyệt ở phòng bếp chuẩn bị cà phê, sau đó bung hail y lên lầu.

Âu Dương Thụy lên đến phòng, anh biết Hạ Tịch Nguyệt sẽ theo lên, vì cô đang có chuyện muốn cầu xin anh mà. Nhất định cô sẽ lên nhưng chờ mãi không thấy cô lên, trong lòng có chút gấp gáp, chẳng lẽ bảo bối thay đổi ý định. Đang lúc đó thì tiếng gõ cửa vang lên: “Là em, em đem cà phê cho anh.”

Âu Dương Thụy giả vờ trầm tĩnh nói:

“Vào đi, cửa không khóa.”

Hạ Tịch Nguyệt mang cà phê đi vào đặt lên bàn: “Cà phê của anh đây.”

“Trề thế thì ra là đi pha cà phê cho mình.”

Nghĩ đến đây anh lại thấy hưng phấn vô cùng, bung ly cà phê trước mặt lên uống một hớp, giọng tán dương nói:

“Cà phê không tệ, rất ngon.”

Sau đó cúi đầu xem tài liệu ra vẻ như mình rất bận rộn. Hạ Tịch Nguyệt thấy anh bận rộn, cô ngồi xuống trước mắt Âu Dương Thụy, uống cà phê của mình chờ Âu Dương Thụy hết bận.

Nhưng đợi một hồi lâu vẫn không thấy Âu Dương Thụy có biểu hiện dừng lại, Hạ Tịch Nguyệt nóng nảy trong lòng.

Chỉ cần Hạ Tịch Nguyệt tinh ý một chút sẽ thấy từ lúc cô vào, cái hợp đồng trên tay của Âu Dương Thụy anh không hề dả động tới.

Âu Dương Thụy biết cô đang rất nóng lòng, không kiềm chế được nữa, anh ngẩng đầu lên nở một nụ cười phúc hắc, chờ cô mở miệng. Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng hỏi:

“Chồng à, đến lúc nào thì anh hết bận?”

“Có chuyện gì sao?”

“Có chút chuyện nhỏ.”

"Tới đây."

Âu Dương Thụy vừa nhìn cô vừa vỗ vỗ hai đùi mình, ý muốn cô đến ngồi lên đùi anh. Hạ Tịch Nguyệt nghe lời đi tới ngồi lên đùi Âu Dương Thụy, ai bảo cô có chuyện cầu người ta.

Hạ Tịch Nguyệt vừa ngồi xuống, Âu Dương Thụy thả tài liệu trong tay ra, một tay ôm lấy cô kéo vào trong ngực, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve eo của Hạ Tịch Nguyệt. Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt mặc áo tay ngắn và quần cụt. Cô hồi hận muốn chết, mình không có mặc quần tử tế, cho nên tạo cơ hội cho Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhìn cô đang khấn trương, buồn cười nói:

"Có chuyện gì nói đi."

Âu Dương Thụy vuốt ve làm toàn thân Hạ Tịch Nguyệt nổi da gà, cô đưa tay nắm chặt tay của Âu Dương Thụy lại, đỏ mặt nói:

“Anh trước hết lấy tay ra có được không?”

"Không được."

Âu Dương Thụy cự tuyệt, nhìn anh kiên định không tha vô, Hạ Tịch Nguyệt bắt đắc dĩ nói:

“Em thấy mình ở nhà rất buồn chán, muốn ra ngoài đi làm.”

"Được."

Thấy anh đồng ý, Hạ Tịch Nguyệt vô cùng vui vẻ.

“Có thật không, anh đồng ý thật sao?”

“Ừm, trả lại vị trí trợ lý tổng giám đốc cho em đó.”

Âu Dương Thụy phúc hắc nói. Nhưng mặt của Hạ Tịch Nguyệt đen lại:

“Em không muốn tới công ty làm, em muốn tới công ty khác.”

“Ở thành phố A này có công ty nào to hơn tập đoàn Âu Dương sao?”

"Nhưng là, em muốn đi ra ngoài làm việc."

“Em có năng lực phục vụ tốt cho những lão tổng kia sao?”

Âu Dương Thụy vừa nói vừa dùng tay vờ nút áo trên người cô ra. Hạ Tịch Nguyệt không hề hay biết vẫn tự tin nói:

"Dĩ nhiên có thể."

“Bà xã, em không thỏa mãn được chồng mình, ngoan ngoãn ở nhà thôi.”

Chuyện cười sao? Âu Dương Thụy sao có thể để cho vợ mình ra ngoài làm việc cho người khác. Vừa nói vừa cởi áo của cô xuống.

Hạ Tịch Nguyệt cảm giác có chút lạnh lẽo, cúi đầu nhìn, thấy nửa người trên của mình trần truồng, tức giận quát Âu Dương Thụy:

“Âu Dương Thụy anh khôn kiếp, em nói chuyện đứng đắn với anh, anh mau lấy tay ra đi.”

Âu Dương Thụy không để ý tới lời của cô, tăng thêm lực độ trên tay nói:

“Vợ à, chuyện này của anh là chuyện đứng đắn đó, chẳng lẽ chưa trải qua sao?”

Hạ Tịch Nguyệt chưa kịp nói đã bị anh hôn lên đôi môi nhỏ. Hạ Tịch Nguyệt không chịu phối hợp, lấy tay vỗ vỗ đầu Âu Dương Thụy, lời của cô còn chưa nói hết.

Âu Dương Thụy đưa tay ra bắt lấy tay cô, nắm chặt lại, Âu Dương Thụy nhìn cô đang xấu hổ, anh rời khỏi môi cô, ôn nhu bảo:

“Vợ à, anh yêu em.”

Nụ hôn trần trọc đi tới lỗ tai Hạ Tịch Nguyệt, cả người cô run lên, xụi lơ trong ngực của anh. Âu Dương Thụy vén quần cụt của cô lên, anh mừng đến chết hôm nay Hạ Tịch Nguyệt mặc quần cụt, thật quá dễ dàng cho mình.

Nhưng về sau khi ra ngoài ngàn vạn lần không cho cô mặc quần cụt, vợ anh sao có thể để người khác nhìn thấy.

Nhìn dáng vẻ đang nóng lòng của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt vội ngăn cản:

“Không nên ở chỗ này, chúng ta trở về phòng có được không anh?”

“Không được, vợ à mình không có làm ở chỗ này.”

Âu Dương Thụy nói xong liền hung hăng tiến tới.

"A ——, Âu Dương Thụy, anh không thể nhẹ một chút sao?"

Hạ Tịch Nguyệt bắt mắt hô.

“Ah, thật xin lỗi bà xã, là do em quá mê người, anh không nhịn được.”

Âu Dương Thụy lại tích cực vận động, một đêm xuân sắc lan tràn.

Hạ Tịch Nguyệt không biết mình trở lại phòng ngủ lúc nào, chỉ nhớ trước khi hoàn toàn ngủ mê, nhớ tới tại sao mình đi tìm Âu Dương Thụy, lại bị anh lừa, công việc cũng chẳng có, lại bị ăn sạch.

Hạ Tịch Nguyệt hồi hận đến xanh ruột, tại sao lại gả cho một tên phúc hắc đầy mình như thế.

Sáng sớm, Âu Dương Thụy tinh thần sáng khoái đi làm, trong khi đó Hạ Tịch Nguyệt vẫn ngủ say trên giường. Tối hôm qua hai người vận động cả đêm. Âu Dương Thụy vừa tới công ty liền nhận được điện thoại của mẹ anh, Mộc Tiểu Tiểu.

“Alo, mẹ, sao mẹ lại gọi điện thoại cho con?”

“Mẹ gọi điện thoại cho con trai mẹ không được sao. Mẹ vừa từ Ôn Ca Hoa trở về còn có cha con nữa, hai chúng ta đang trên đường về nhà, buổi trưa đừng quên đưa con dâu đến ăn cơm nhé.”

Mộc Tiểu Tiểu vui mừng nói.

"Vâng, thưa mẹ."

Âu Dương Thụy xoa xoa đầu cúp điện thoại, xem ra phải về nhà thông báo với vợ một tiếng, bởi vì mẹ anh có thể làm loạn hết lên. Âu Dương Thụy trở lại biệt thự, cầm công văn trong tay đưa cho thám Trương, anh hỏi:

“Thiếu phu nhân chưa tỉnh sao?”

“Vâng, bữa sáng còn chưa ăn, vẫn đang ngủ.”

Thám Trương nhận lấy công văn, vui vẻ nói.

“Ừm, tôi biết rồi, thám kê nhà bếp hâm bữa sáng lại, đợi thiếu phu nhân tỉnh lại sẽ ăn, tôi lên lầu trước.”

“Vâng, tôi biết rồi thiếu gia.”

Âu Dương Thụy đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt vẫn ngủ. Anh nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, đưa tay vuốt ve mặt cô, cười nói:

“Vợ à, dậy đi.”

“Làm gì ạ? Còn không để cho người khác ngủ?”

Hạ Tịch Nguyệt hết sức bất mãn, xem Âu Dương Thụy như ruồi phá giấc ngủ người khác, tiếp tục xoay người vùi mình vào chăn ngủ tiếp. Âu Dương Thụy vén chăn lên, tiếp tục gọi:

“Vợ à, dậy đi, anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới Âu Dương Thụy đang gào thét kêu cô. Âu Dương Thụy gọi cả nửa ngày vẫn thấy Hạ Tịch Nguyệt không có dấu hiệu chịu ngồi dậy.

Anh liền nghĩ đến một biện pháp, sau đó cười đen tối, cúi đầu hôn lên miệng nhỏ nhắn của cô, bởi vì khi ngủ đôi môi của Hạ Tịch Nguyệt hơi héch lên cho nên anh rất dễ dàng dùng lưỡi của mình treu cô.

Toàn thân của Âu Dương Thụy cơ hồ muốn dính vào người của Hạ Tịch Nguyệt.

Hạ Tịch Nguyệt đang ngủ, cảm giác khó thở, mơ hồ mở mắt ra, nhìn thấy Âu Dương Thụy đang đè lên người mình, tay anh thò vào trong áo ngủ của cô, Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu giãy giụa, Âu Dương Thụy thấy cô đã tỉnh lúc này mới rời khỏi môi cô.

Âu Dương Thụy lấy tay lau nước miếng dính trên cằm của Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt thấy anh vẫn nằm trên người mình, vội đẩy anh ra, tức giận kêu lên:

“Âu Dương Thụy có phải anh bị bệnh không, tối hôm qua không để cho em ngủ, hiện tại cũng không, anh có muốn để cho người ta sống nữa không hả?”

Âu Dương Thụy thấy cô tức giận chu mỏ mắng anh, có vài phần đáng yêu, thật muốn giãy xéo một phen. Âu Dương Thụy ngồi dậy, sờ đôi môi cô bị anh hôn đến sưng lên, cười nói:

“Dậy đi, nếu anh không làm thế thì sao em chịu tỉnh dậy.”

“Làm ơn đi, là ai tối qua không chịu buông tha em, anh cho rằng ban ngày em ngủ được yên sao, cũng không chịu nghỉ thử tối qua lúc mấy giờ thì mới thả em ra, hiện tại em ngủ mới được 3 canh giờ thôi, em có thể không mệt sao?”

Hạ Tịch Nguyệt cắn tay của Âu Dương Thụy, nói xong liền ngáp một cái. Mắt cô lại nhắm lại, cảm giác uể oải cả người. Hạ Tịch Nguyệt thật sự rất mệt, Âu Dương Thụy nhìn đáng vẻ mặt ngủ của cô, anh nói:

“Vợ à, đừng ngủ nữa, anh thật sự có chuyện nói với em, cha mẹ anh mới từ Ôn Ca Hoa trở lại.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe được lời của Âu Dương Thụy nói, đại não chưa kịp phản ứng, miệng đã hỏi:

“Ah, cha mẹ anh trở về.”

Sau đó lại ngủ thiếp đi, một phút trôi qua, Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên mở mắt ra, bộ dạng thì chưa tỉnh ngủ, nhìn Âu Dương Thụy nói:

“Anh vừa nói cái gì, anh nói là cha mẹ anh trở về, sao em chưa từng nghe anh nói tới cha mẹ anh?”

Âu Dương Thụy gật đầu một cái nói:

“Ừm, hôm nay họ trở về muốn gặp em, lần trước chúng ta kết hôn, bọn họ đang du lịch ở Ôn Ca Hoa không về được, lúc này về chủ yếu là muốn gặp mặt em một lần.

Cho nên không có nói cho em biết chuyện của cha mẹ anh, bởi vì anh cũng không thường xuyên gặp được cha mẹ, từ lúc anh hiểu chuyện bọn họ thường đi du lịch để anh ở nhà học các kỹ năng, trước kia mỗi lần bọn họ đi du lịch đều là do thím Trương chăm sóc anh.”

Hạ Tịch Nguyệt thấy sự cô đơn từ trong lời nói của Âu Dương Thụy, cô nói:

“Về sau anh sẽ không còn một mình nữa, anh còn có em, cả đời này em sẽ ở bên cạnh anh.”

“Vợ à, cảm ơn em”

Âu Dương Thụy nói xong liền kéo Hạ Tịch Nguyệt vào trong ngực mình, Hạ Tịch Nguyệt không hề thấy trên đỉnh đầu cô Âu Dương Thụy đang cười phúc hắc. Không đời chú ý của Hạ Tịch Nguyệt đi, cô nhất định sẽ không chịu bỏ qua chuyện lúc tối. Toàn bộ chú ý của cô đều đặt vào chuyện lúc bé của anh, đầu còn quấn được gì. Hạ Tịch Nguyệt từ trong ngực anh nói:

“Chúng ta lúc nào đi?”

“Buổi trưa.”

“Vậy em có cần chuẩn bị cái gì không, cha mẹ anh thích gì?”

Vừa nói cô vừa nhanh chóng xuống giường, Âu Dương Thụy nhìn bộ dạng vội vàng của cô, anh đến ôm lấy cô.

“Vợ à, em cái gì cũng không cần chuẩn bị, bọn họ chỉ muốn gặp mặt con dâu, em chính là quà tặng tốt nhất rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt mà nói:

“Như vậy sao được, lần đầu tiên gặp trường bối, sao lại đi tay không?”

Hạ Tịch Nguyệt rửa mặt xong lời Âu Dương Thụy đi mua sắm. Thấy cô kiên quyết như thế anh đành phải lái xe đưa cô đi. Ngồi trên xe Hạ Tịch Nguyệt hỏi:

“Chồng, cha mẹ anh thích gì?”

Âu Dương Thụy trầm tư một chút sau đó nói:

“Mẹ anh thích đồ bằng ngọc, còn cha thì có phản thích về tranh.”

“Như vậy sao, mẹ em cũng thích đồ bằng ngọc, cho nên em biết một nơi bán rất đẹp, chúng ta đến đó đi.”

Hạ Tịch Nguyệt chỉ đường cho Âu Dương Thụy đi.

Đi đến nơi, Âu Dương Thụy dừng xe, Hạ Tịch Nguyệt đi trước tiến vào Ngọc khí Vũ Hiên.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn những miếng ngọc rực rỡ muôn màu, bắt tri bắt giác đi tới chỗ vòng tay phi thúy trước mặt. Hạ Tịch Nguyệt chỉ vào vòng tay nói với nhân viên bán hàng:

“Ông chủ, có thể cho tôi xem vòng ngọc này không?”

Bởi vì mẹ của cô thích ngọc nên từ nhỏ Hạ Tịch Nguyệt đã biết qua nó cũng như phân biệt được ngọc.

Ông chủ đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt, lấy vòng tay phi thúy ra cười nói:

“Tiểu thư thật có mắt nhìn, vòng tay phi thúy này được làm từ thủy tinh cao cấp nhất, chất liệu phi thúy bên trong tốt nhất làm cho nó trở nên trong suốt. Cô xem nó rất tinh khiết.”

Hạ Tịch Nguyệt cầm lấy vòng tay phi thúy đưa lên dưới ánh mặt trời quan sát, nhìn vòng ngọc phi thúy màu xanh lá cây trong tay, mà xanh lá độ bão hòa còn khá cao, hơn nữa anh rất đều.

HỒN nữa chiếc vòng tay phi thúy này rất sáng. Nhìn xong Hạ Tịch Nguyệt cười nói với ông chủ:

“Không tệ, là ngọc tốt. Bao nhiêu tiền?”

“Tiểu thư, xem ra cô thật sự rất hiểu rõ, khối ngọc phi thúy này không thể thấp hơn mười triệu.”

“Mười triệu đối với cái vòng ngọc phi thúy này cũng không mắc.....”

Hạ Tịch Nguyệt còn chưa nói hết đã bị một cánh tay đoạt lấy vòng ngọc trong tay cô.

“Ông chủ, khối ngọc này tôi đã đặt trước, tại sao ông còn muốn bán cho người khác.”

Vương Mỹ Na mắt húng nói.

Cô ta chính là người lúc trước khi để Hạ Tịch Nguyệt, sau đó bị Âu Dương Thụy đuổi khỏi tập đoàn. Bởi vì lệnh của Âu Dương Thụy truyền ra ngoài cho nên không ai dám thuê cô ta, hiện tại Vương Mỹ Na làm tình nhân cho người khác, với một người đàn ông vừa già vừa xấu, nhưng hết cách rồi muốn cuộc sống an nhàn thì phải như vậy.

Khối ngọc này Vương Mỹ Na đã định một tuần trước, cô ta cũng là người thích ngọc khí, bởi vì giá trị của miếng ngọc này rất xa xỉ cho nên Vương Mỹ Na định trước sau đó kiếm tiền tới mua.

“Cái này tôi đã chờ một tuần, cô không giao tiền đặt cọc nữa.”

Ông chủ áp a áp ứng giải thích, Hạ Tịch Nguyệt nhìn người phụ nữ trước mắt: “Vương Mỹ Na?”

Vì Vương Mỹ Na trang điểm đậm, mặc quần áo rất hấp dẫn chỉ ôm lấy cái móng, lúc trước ở công ty cô ta không có to gan mặc như thế.

Vương Mỹ Na nghe được có người gọi mình, liền quay đầu lại thấy là Hạ Tịch Nguyệt, kinh ngạc một chút sau đó liền giờ giọng chê bai:

“Ồ... tôi lại tưởng là ai, đây không phải là giấy rách mà tổng giám đốc Âu Dương không cần sao, thế nào Âu Dương Thụy không có cưới cô, xem cô còn điệu võ đương oai thế nào, cô chỉ là một nhân tình vĩnh viễn không thể thành phượng hoàng được.”

Vương Mỹ Na không biết Hạ Tịch Nguyệt là vợ của Âu Dương Thụy cũng là chuyện bình thường, chỉ có người nội bộ công ty mới biết cô là vợ Âu Dương Thụy. Vương Mỹ Na làm tình nhân của người khác đã xấu hổ vô cùng nên không hề liên lạc với người ở công ty, cho nên không hề biết vợ của Âu Dương Thụy là cô.

Hơn nữa Âu Dương Thụy đi ra khắp nơi mình kết hôn nhưng không hề để một tấm hình nào của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy không muốn thấy bảo bối xinh đẹp của anh, cho nên không cho phép người ta để hình cô.

Hạ Tịch Nguyệt cũng ít khi đi cùng Âu Dương Thụy tới những bữa tiệc thương mại, cho nên người trong giới không biết vợ Âu Dương Thụy là ai. Hạ Tịch Nguyệt thấy Vương Mỹ Na cay nghiệt mình, cô hỏi:

“Tôi rốt cuộc đã đắc tội với cô những gì, tại sao cô luôn nói chuyện cay nghiệt như vậy.”

Vương Mỹ Na giống như đang nghe chuyện cười:

“Ha ha ha, tôi cay nghiệt ư, được rồi cũng tốt hơn lòng dạ rắn rết của cô, không phải ở phòng nước cô không cẩn thận ngã sao, cô chơi tôi, đuổi tôi ra công ty còn không để cho công ty nào mượn tôi nữa, cô ép người khác đến đường cùng, không còn cách nào chỉ có thể đi làm người tình cho người khác, cô biết mỗi ngày cùng những người đàn ông vừa già vừa xấu kia hoan hỉ với nhau có cảm giác gì không, chính là ghê tởm. Hạ Tịch Nguyệt chính cô hại tôi, để tôi trở thành như hôm nay không khác gì quý.”

“Nhưng tôi không có làm như vậy, có phải cô hiểu lầm không?”

“Hiểu lầm sao, chuyện cười. Đúng là không phải tự tay cô làm, mà cô bảo Âu Dương Thụy làm, nếu như cô không tố cáo anh ta, anh ta sao có thể đối với tôi như thế. Chẳng lẽ cô còn cho là hiểu lầm sao?”

"Tôi"

Hạ Tịch Nguyệt á khẩu không trả lời được, bởi vì những chuyện này cô đều không biết.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Gặp cha mẹ chồng

Đúng lúc ấy thì Âu Dương Thụy đi vào, Âu Dương Thụy lúc xuống xe thì nhận được điện thoại của mẹ, anh không kiên nhẫn khi thấy mẹ anh gọi:

“Sao thế mẹ?”

“Tiểu tử thú, lão nương gọi điện thoại cho con, con lại có thái độ như vậy, tiểu tử thú uống công mẹ nuôi con nhiều năm. Ô ô ô...”

Âu Dương Thụy chọn cách im lặng một hồi. Âu Dương Thụy không thể làm gì hơn là đành cầu xin tha thứ:

“Mẹ, con sai rồi, mẹ nói đi có chuyện gì?”

“Ha ha ha ~, con trai ngon, cũng không có chuyện gì lớn, lúc nào con về, mẹ đã chờ con cả buổi sáng rồi, sao con còn chưa về nhà.”

Mộc Tiểu Tiểu hào hứng nói.

“Sẽ nhanh trở về thôi.”

“Được, các con nhanh lên một chút.”

Âu Dương Thụy cúp điện thoại, sai chân đi vào cửa hàng ngọc khí.

Âu Dương Thụy căn bản không thấy Vương Mỹ Na, trực tiếp đi tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, ngọt ngào nói:

“Vợ à, mẹ bảo hai chúng ta trở về nhanh một chút.”

Nghe được tiếng của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt ngước lên nhìn anh, hốc mắt cô hơi đỏ.

“Là anh đuổi Vương Mỹ Na ra khỏi công ty chứ không phải là cô ấy từ chức à?”

Nghe được câu hỏi của cô, Âu Dương Thụy bất mãn nói:

“Nào có, vợ à, em lại nghe ai nói bậy rồi.”

Âu Dương Thụy lúc này mới nhìn thấy Vương Mỹ Na bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt.

Vương Mỹ Na từ lúc nhìn thấy Âu Dương Thụy bước vào cửa không khỏi choáng váng, cô không ngờ Âu Dương Thụy cười chính là Hạ Tịch Nguyệt. Cô không phải đang ở trên lưng cọp sao, tự tìm đường chết cho mình. Cả người cô run rẩy.

“Cô nói gì với vợ tôi hả?”

Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi Vương Mỹ Na.

“Tôi...tôi không hề nói gì, thật xin lỗi tổng giám đốc phu nhân, mới vừa rồi tôi...tôi, tôi nói càn, cô đừng để ở trong lòng, tôi vì ghen tị cô mới nói như vậy, tôi còn có chuyện đi trước.”

Vương Mỹ Na run rẩy cầm túi xách của mình lên chạy trốn. Âu Dương Thụy quay lại nhìn Hạ Tịch Nguyệt, uất ức nói:

“Xem đi, bà xã, em lại nghĩ oan cho chồng mình rồi, chồng em là loại người như thế sao?”

Hạ Tịch Nguyệt thu hồi nước mắt nói:

“Thôi đi, anh là ai em không rõ sao, em sao có thể nghĩ oan cho anh chứ.”

“Vợ à, thôi đừng nói chuyện này nữa, mẹ mới gọi điện thoại cho anh thúc giục hai ta về nhanh, em mua nhanh một chút rồi đi.”

Ngoài mặt anh đang cười dễ dàng nhưng trong lòng thì nghĩ khác ‘cô được đẩy Vương Mỹ Na, ngày sống dễ chịu đủ rồi muốn tìm cảm giác địa ngục sao’.

“Đúng rồi, em thiếu chút nữa quên mất, ông chủ lấy vòng ngọc này đi, Âu Dương Thụy anh trả tiền đi.”

“Tuân lệnh bà xã.”

Âu Dương Thụy rút tiền ra còn không hỏi bao nhiêu tiền, nhanh chóng ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài.

Sau đó hai người lại đi mua tranh, ngồi trên xe Hạ Tịch Nguyệt lại nghĩ đến chuyện mới vừa rồi nói với Vương Mỹ Na. Cô nhẹ giọng hỏi Âu Dương Thụy:

“Em biết chuyện của Vương Mỹ Na là do anh làm, em biết anh quan tâm em, dù sao em cũng không có chuyện gì lớn, anh trừng phạt một chút là được rồi đừng đuổi cùng giết tận.”

“Anh biết rồi bà xã.”

Âu Dương Thụy trong lòng lại nghĩ rằng ‘đều là do người phụ nữ kia, phân tán chú ý của vợ mình, xem ra phải để cô ta không bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.’

Đi tới biệt thự Đông Sơn, Hạ Tịch Nguyệt vừa xuống xe đã thấy cái biệt thự to lớn dọa cho sợ.

“Thật là to!” Hạ Tịch Nguyệt cảm thán.

“Ừ, lớn, cho nên anh mới không để em ở đây, anh sợ em là người đầu óc hơi chậm chạp đến lúc đó lại không tìm được đường trở về nhà.”

Âu Dương Thụy vân vân về cái mũi nhỏ của Hạ Tịch Nguyệt, cô đưa tay hất cái tay đang làm loạn trên mặt mình ra, uất ức nói:

“Em đâu có ngốc đến nỗi thế.”

“Được được, vợ anh không ngốc, vợ anh cực kì thông minh, vậy bây giờ anh mời cô gái đáng yêu lại mê người đi vào nhà thôi.” Âu Dương Thụy lại dỗ dành cô.

“Âu Dương Thụy...em...em...em rất hồi hộp. Cha mẹ anh không thích em thì làm thế nào?”

Hạ Tịch Nguyệt khẩn trương nói.

“Làm sao có thể, vợ anh xinh đẹp như vậy, yên tâm đi cha mẹ nhất định sẽ thích em, chỉ cần anh thích là họ thích. HỒn nữa có anh ở cạnh em, không có gì phải sợ.”

Âu Dương Thụy cười nói sau đó dắt tay Hạ Tịch Nguyệt đi vào. Âu Dương Thụy vừa vào cửa đã nhìn thấy cha mẹ mình đang ngồi chờ ở cửa:

“Cha mẹ, chúng con đã về”

“Con chào bác trai, bác gái.”

Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu xấu hổ chào hỏi, chỉ thấy Mộc Tiểu Tiểu giống như một cơn gió chạy đến trước mặt Âu Dương Thụy, ôm mặt anh mãnh liệt hôn, còn tràn đầy tự hào nói:

“Con trai, mấy tháng không gặp, con trở nên đẹp trai ra nhiều, không hổ là con của mẹ, gen của mẹ thật tốt. Ha ha ha”

Nói xong, Mộc Tiểu Tiểu liền nở nụ cười.

“Mẹ, xin mẹ đó, không cần mỗi lúc con trở về nhà liền làm mặt con dính đầy nước miếng của mẹ có được không, như vậy rất mất vệ sinh.”

Âu Dương Thụy bất mãn, phải nói bình sinh Âu Dương Thụy sợ nhất người phụ nữ là mẹ anh Mộc Tiểu Tiểu, thích nhất đương nhiên là vợ anh Hạ Tịch Nguyệt.

“Cái gì, con ghét bỏ nước miếng của lão nương, con đừng quên lúc trước ai đã vất vả nuôi dưỡng con lớn, ô ô ô, cái người này không có chút lương tâm”

“Lại nữa rồi, con nhớ cha nói với mẹ không cho phép mẹ hôn con mà.”

Âu Dương Thụy hả hê nói.

"Cái gì."

“Bà xã, anh đã nghiêm túc cảnh cáo em không được hôn người nào, trừ anh ra.”

Cha của Âu Dương Thụy, Âu Dương Bách tức giận nói.

“Nhưng em hôn con trai em không được sao?”

Mộc Tiểu Tiểu nhỏ giọng nói, đừng xem bộ dạng Mộc Tiểu Tiểu không sợ trời không sợ đất mà làm tưởng, bà sợ nhất là chồng mình, Âu Dương Bách.

“Ừm...em cứ nói đi, xem buổi tối anh trừng phạt em thế nào.”

Âu Dương Bách ôm Mộc Tiểu Tiểu cười nói đến.

"Nha."

Mộc Tiểu Tiểu phàn nàn trả lời.

"Ha ha ha a ~."

Hạ Tịch Nguyệt đứng ở một bên thấy một gia đình thú vị cô không nhịn được cười ra tiếng. Mộc Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng cười mới nhớ tới mục đích hôm nay chính là gặp mặt con dâu của mình.

Bà từ trong ngực Âu Dương Bách tránh ra, đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt, nắm lấy tay cô, vui vẻ nói:

“Con chính là Nguyệt Nguyệt. Xin chào, mẹ là mẹ chồng của con, mẹ tên Mộc Tiểu Tiểu, rất vui vì gặp được con.”

“Chào bác gái.”

Hạ Tịch Nguyệt không ngờ Mộc Tiểu Tiểu lại nhiệt tình như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút không ứng phó kịp.

“Con là vợ của Thụy, sao lại gọi mẹ là bác gái, phải gọi là mẹ.”

“Con.....”

Hạ Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thụy một cái, Âu Dương Thụy gật đầu, Hạ Tịch Nguyệt mới ngọt ngào gọi:

“Mẹ.”

"Ai~, ngoan. Đây là cha con, con mau gọi đi.”

“Cha, cha khỏe chứ?”

"Ừ."

Âu Dương bách thâm trầm trả lời.

“À mẹ ơi, con nghe Thụy nói, mẹ thích ngọc bội cho nên con mua cái vòng ngọc phi thủy tặng mẹ, chất liệu ngọc rất tốt.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền mở hộp trong tay ra đưa đến trước mặt Mộc Tiểu Tiểu. Mộc Tiểu Tiểu thấy vòng tay trước mắt rất cao hứng.

"Thật là xinh đẹp a."

Mộc Tiểu Tiểu lập tức lấy vòng ngọc đeo lên trên tay của mình.

“Nguyệt Nguyệt con thật tinh mắt nha.” Mộc Tiểu Tiểu nhìn vòng ngọc trên tay, thích vô cùng.

“Bởi vì mẹ con cũng đam mê ngọc bội nên con cũng hiểu biết một chút.”

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói qua.

“Vậy mẹ con đâu, hôm nào nhất định phải gặp gỡ một chuyến mới được.”

“Cha và mẹ con xảy ra tai nạn xe cộ đã mất rồi ạ.”

Hạ Tịch Nguyệt bi thương nói đến.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Mộc Tiểu Tiểu một khi vui mừng liền quên, chuyện cha mẹ Hạ Tịch Nguyệt qua đời, lời lỡ đã nói ra ngoài.

“Không sao ạ, hiện tại con đã có Thụy, chuyện lúc trước đều qua rồi. Còn cha ơi, con nghe Thụy nói cha thích bức vẽ Mai Thanh Sơn Thủy của Trương Đại Thiên, cha xem một chút thử đi.”

Hạ Tịch Nguyệt cảm bức tranh đưa cho Âu Dương Bách. Âu Dương Bách nhận lấy, nhìn thấy bức tranh mình thích vui cười đến nỗi không khép được miệng.

“Được rồi, tranh rất đẹp, cha tìm đã lâu vẫn không tìm được, Nguyệt Nguyệt con thật có lòng. Mau tới ăn cơm đi, bận rộn đã trưa rồi, chắc là đã đói bụng.”

"Dạ, cảm ơn cha."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói đến.

Nhắc tới bức tranh đúng là không phải do Hạ Tịch Nguyệt mua mà là Âu Dương Thụy lấy từ trong tay Đông Phương Húc. Đừng xem Đông Phương Húc bình thường thích treo ngược giấy xích nhưng thật ra cậu ta còn thích cất giữ những bức tranh hiện đại, lúc cậu ta có hứng thú cậu ta tự mình vẽ tranh nữa.

Âu Dương Thụy muốn lấy tranh đương nhiên Đông Phương Húc sẽ không cho, chỉ là lấy trình độ phúc hắc của Âu Dương Thụy, thì không có vấn đề gì. Sau đó Hạ Tịch Nguyệt hỏi anh vì sao lại có bức tranh này, Âu Dương Thụy cười cười không nói. Chuyện là như thế này, Âu Dương Thụy gọi điện thoại cho Đông Phương Húc:

“Này, chuyện gì?” Đông Phương Húc nhắc điện thoại trả lời.

“Trong tay cậu có phải có một bức tranh của Trương Đại Thiên vẽ?”

“Đúng vậy, làm sao cậu biết, thật vất vả mình mới lấy từ buổi bán đấu giá về, lúc nào thì cậu lại có hứng thú với tranh vẽ these?”

Đông Phương Húc tự hào nói.

“Đem bức họa kia cho mình, hôm nay mình đưa vợ về nhà, vợ mình muốn mua tranh tặng cha mình, mình nhìn trúng bức họa của cậu rồi.” Âu Dương Thụy ra lệnh.

“Cái gì? Sao cậu không tự đi mua?” Nghe được lời của Âu Dương Thụy, Đông Phương Húc cực kì bất mãn hết to.

“Bức họa đó đâu có thể mua được trên thị trường nữa, hơn nữa cậu cũng biết cha mình chỉ thích tranh của Trương Đại Thiên. Mà bây giờ mình chỉ biết trong tay cậu có một bức.” Lời của Âu Dương Thụy rất rõ ràng, hiện tại anh biết cậu ta có cho nên chỉ có thể yêu cầu cậu ta.

“Âu Dương Thụy cậu có nhầm không? Cậu mang vợ về nhà lấy lòng cha cậu, tại sao phải làm phiền mình?” Đông Phương Húc tức giận quát.

“Cậu rốt cuộc có cho hay không hả?”

“Không cho, không cho, có nói gì nữa mình cũng không đưa cho cậu.”

Đông Phương Húc kiên quyết nói.

“Được, cậu không cho à. Tôi sẽ gọi điện thoại nói với ông cụ, cậu và Vân Nặc kết hôn chỉ là khế ước, thật ra thì cậu là Gay, dùng hôn nhân để che giấu cậu là một tên Gay thật sự. Cậu nói thử xem ông cụ có lập tức tìm mười mấy phụ nữ cùng cậu giam chung một chỗ để tạo người không hả?”

"Ông cụ sẽ không tin."

“Cậu nói ông cụ tin cậu hay tin tôi?”

“Cậu... được lắm Âu Dương Thụy, xem như cậu lợi hại, tự tới biệt thự của tôi lấy đi. Về sau, con mẹ nó, đừng có gọi điện thoại cho tôi, cậu gọi điện thì chẳng có chuyện tốt gì cả.”

Đông Phương Húc tức giận cúp điện thoại, không nhận được nên nói tục. Bức tranh kia là bảo bối của Đông Phương Húc, cứ như vậy chỉ hai ba câu đã bị người ta cướp mất, có thể không tức sao?”

Mỗi lúc nhìn thấy Âu Dương Thụy, Đông Phương Húc lại mất đi một ít đồ. Đông Phương Húc hối hận đến xanh ruột rồi, tại sao mình lại cũng tên tiểu nhân này từ nhỏ lớn lên cùng nhau chứ?”

Trên bàn ăn, Mộc Tiểu Tiểu không ngừng gấp thức ăn cho Hạ Tịch Nguyệt.

“Nguyệt Nguyệt, con ăn cái này đi, ngon lắm đó.”

"Nguyệt Nguyệt, còn món này nữa.”

"Nguyệt Nguyệt."

Mộc Tiểu Tiểu gấp không ngừng, chỉ chốc lát trong chén của Hạ Tịch Nguyệt đã đầy vung lên. Nhìn đồ ăn trong chén, Hạ Tịch Nguyệt có chút lo lắng, làm sao cô ăn hết đây, nếu không ăn thì sẽ không lễ phép cho lắm. Nhìn Mộc Tiểu Tiểu còn muốn gấp thêm cho mình, Hạ Tịch Nguyệt vội cười nói:

“Mẹ, đủ rồi, mẹ gấp nhiều quá con ăn không hết.”

“Ah...gấp quá nhiều sao, vậy con ăn hết trong chén đi, con gầy quá nên cần phải bồi bổ vào.”

Mộc Tiểu Tiểu vui vẻ cười nói, sau đó ăn cơm. Âu Dương Thụy nhìn thức ăn trong chén Hạ Tịch Nguyệt quá nhiều anh liền giúp cô giải quyết.

Tính Âu Dương Thụy rất sạch sẽ nhưng tại sao anh lại ăn thức ăn Mộc Tiểu Tiểu gấp cho Hạ Tịch Nguyệt, bởi vì Mộc Tiểu Tiểu dùng đũa khác để gấp thức ăn sợ Hạ Tịch Nguyệt không thích nước miếng của bà cho nên không dùng đũa của mình gấp. Vì vậy mà Âu Dương Thụy mới có thể giải quyết đồng thức ăn trong chén của Hạ Tịch Nguyệt.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Âu Dương Thụy giúp mình, cô thở phào nhẹ nhõm, nếu để cô ăn hết chắc cô sẽ no đến chết mất.

Hạ Tịch Nguyệt ngẩn đầu lên nhìn về phía Âu Dương Thụy nở nụ cười ngọt ngào, Âu Dương Thụy không nói gì chỉ nhẹ nhàng tiếp tục ăn thức ăn của Hạ Tịch Nguyệt.

Một màn tình cảm này đều lọt vào trong mắt của Âu Dương Bách và Mộc Tiểu Tiểu, hai người họ rất vui mừng vì cuối cùng con trai cũng có thể tìm

được người phụ nữ mình yêu, yêu người phụ nữ của mình thật không dễ dàng gì, hai người họ thật lòng chúc phúc cho anh và cô.

Sau khi ăn xong, Âu Dương Thụy bị cha gọi vào thư phòng còn Mộc Tiểu Tiểu đưa Hạ Tịch Nguyệt đến phòng lúc nhỏ của Âu Dương Thụy xem một chút.

Hạ Tịch Nguyệt bước vào phòng nhìn căn phòng chỉ có hai màu sắc chính là màu trắng và xanh dương, rất thích hợp với Âu Dương Thụy. Hạ Tịch Nguyệt xem những cuốn sách đặt trên bàn, lúc này Mộc Tiểu Tiểu cầm tới một quyển album đưa cho cô, cười nói:

“Đây là hình lúc bé của Thụy, rất đáng yêu.”

"Cám ơn mẹ."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng đón lấy quyển photo album, sau đó nhanh chóng mở ra xem, nhìn những tấm hình đáng yêu lúc nhỏ của anh, càng về sau cô phát hiện mặt Âu Dương Thụy cho tới bây giờ vẫn đều là một vẻ. Mộc Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Hạ Tịch Nguyệt, bà bi thương nói:

“Con cũng nhìn ra có phải không? Tại sao bảy tuổi Âu Dương Thụy cười sáng sủa như vậy, nhưng trở về sau lại không thấy nó cười có phải không? Mẹ thật không phải là một người mẹ tốt.”

Chỉ nghe Mộc Tiểu Tiểu nặng nề nhớ lại chuyện cũ:

“Năm Thụy bảy tuổi, mẹ lại mang thai, mẹ rất vui vì mẹ có thể sinh cho Thụy một đứa em trai em gái rồi, nhưng vậy Thụy sẽ không cô đơn nữa. Có thể là do mang thai nên mẹ đối với nó có chút sợ sốt.”

Có một ngày mẹ đưa Thụy đi siêu thị mua đồ, kết quả để lạc nó. Mẹ vội vã gọi điện thoại cho cha nó nhưng lúc đó không để ý đến có xe đang tới, kết quả đứa bé không còn, hơn nữa bác sĩ nói mẹ về sau không thể mang thai nữa.

Cha của Thụy vừa an ủi mẹ vừa vội vã tìm Thụy. Cuối cùng nửa tháng sau cũng tìm được Thụy từ trong tay tên buôn lậu, con biết không lúc đó đáng về của Thụy rất gầy gò.

Mẹ vội vàng đi tới ôm lấy nó, nhưng nó lạnh lùng nhìn mẹ làm mẹ sợ hết hồn. Từ đó về sau Thụy không cười nữa, hơn nữa nó bắt đầu học Taekwondo, bất kì loại võ nào có thể phòng thân nó đều học. Mẹ nhìn nó như vậy đau lòng vô cùng, bởi vì lập tức mẹ mất đi hai đứa bé. Mỗi ngày mẹ buồn bực, cho nên cha của nó mới dẹp chuyện công ty qua một bên đưa mẹ đi đến nhiều nơi để du lịch, nhưng mẹ không ngờ Thụy vì thấy chúng ta rời khỏi nhà nó càng trở nên lạnh lùng, đến lúc chúng ta phát hiện ra thì đã muộn rồi.

Mẹ thấy mình thật ích kỉ, vì tự trách bản thân mà khiến Thụy chịu nhiều đau khổ như vậy, con nói xem có người làm mẹ như mẹ sao?”

Mộc Tiểu Tiểu nói xong liền khóc thút thít khóc .

“Mẹ đây không phải là lỗi của mẹ, mẹ không nên tự trách mình.”

Hạ Tịch Nguyệt khuyên răn, cô không ngờ Âu Dương Thụy lạnh lùng kia sau lưng lại có một đoạn kí ức đau buồn, hốc mắt của cô cũng đỏ lên.

“Cảm ơn con Nguyệt Nguyệt, cảm ơn con đã an ủi mẹ, từ nay về sau Thụy trông cậy vào con. Mẹ biết Thụy rất yêu con, nó dịu dàng cười với con như thế, ở trên bàn ăn giúp con ăn thức ăn, mẹ biết Thụy nó rất yêu thương con, hi vọng con có thể mang lại hạnh phúc cho Thụy.”

“Mẹ, con hiểu rồi.” Hạ Tịch Nguyệt nhìn Mộc Tiểu Tiểu kiên định nói.

“Vậy con thăm phòng một chút đi, mẹ đi xuống dưới lấy trái cây lên.”

Mộc Tiểu Tiểu nói xong liền lau nước mắt rồi đi xuống lầu.

Trong thư phòng, hai cha con ngồi đối mặt nhau, Âu Dương Thụy phá vỡ trầm mặc trước:

“Con rất thích cô bé kia?”

Âu Dương Thụy ngồi bất chéo chân ở trên ghế, nghe được cha mình nhắc đến Hạ Tịch Nguyệt, nét mặt anh liền dịu lại, giống như chỉ cần nhắc đến tên cô Âu Dương Thụy có thể dịu dàng đến mức nhéo ra nước.

Anh cười yếu ớt trả lời:

“Vâng.”

"Con bé là một cô gái tốt, con phải biết quý trọng."

“Vâng, đúng là không tệ.”

Rất hiếm khi hai cha con ngồi bình tâm nói chuyện, chỉ cần nói tới Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy sẽ trở nên ôn hòa. Trầm mặc một hồi, Âu Dương Bách nói:

“Thụy con vẫn còn trách chúng ta năm đó để con lại một mình sao?”

“Con tới bây giờ chưa trách hai người, hai người rồi đi khiến con mau trưởng thành hơn.”

Âu Dương Thụy lạnh lùng nói.

“Thụy, cha biết năm đó cha có chút ích kỉ, nhưng cha hi vọng con có thể tha thứ cho mẹ con, mẹ con mỗi ngày đều mong con tha thứ cho bà ấy, những năm qua mẹ con sống không tốt lắm.”

“Con biết rồi, con sẽ tìm cơ hội nói rõ với mẹ.”

Nói xong Âu Dương Thụy đi ra ngoài, anh hiểu được tâm tình của cha anh, ai cũng hi vọng người phụ nữ mình yêu có thể mỗi ngày đều sống vui vẻ hạnh phúc.

Âu Dương Thụy trở lại phòng của mình, cửa không khóa, Âu Dương Thụy đẩy ra đi vào, vừa vào đã nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt nằm lỳ trên giường xem album hình lúc nhỏ của anh.

Âu Dương Thụy không tiếng động đi tới bên giường, anh cúi người xuống hướng phía lỗ tai của Hạ Tịch Nguyệt nhẹ giọng nói:

“Vợ à, em đang xem cái gì đó, xem say sưa như vậy.”

"A ——!"

Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên bị dọa sợ hết hồn, bất mãn kêu:

“Tại sao anh đi bộ không có tiếng động gì hết?”

“Là do bà xã xem đến nhập tâm chứ bộ.”

“Xem hình lúc bé của anh.”

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng đưa cuốn album trong tay lên.

“Hình thì có gì để nhìn, người thật đang ở trước mặt em, em nghĩ thấy thế nào?”

Âu Dương Thụy sa sầm mặt nói.

“Sao có thể giống nhau chứ, anh xem cái này rất đáng yêu, còn nữa anh xem hình này cười rất ngọt.”

Hạ Tịch Nguyệt chỉ vào từng tấm hình vui mừng nói với Âu Dương Thụy.

“Nào có đáng yêu đâu?”

Âu Dương Thụy nói xong nở nụ cười yêu nghiệt trước mặt Hạ Tịch Nguyệt, rõ ràng là muốn quyến rũ cô. Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy đáng vẻ đáng yêu của anh, bất giác cô thấy nổi da gà, mặt đen lại quát:

“Âu Dương Thụy, anh có thể đừng lúc nào cũng động dục không hả?”

“Đương nhiên là ---không thể, ai bảo vợ anh đáng đáp xinh đẹp lại mê người như thế, còn thêm đáng yêu nữa, làm cho anh kích động không thôi.”

Âu Dương Thụy cười nói xong, liền hướng trên người Hạ Tịch Nguyệt đánh tới.

"Ahhhhh, Âu Dương Thụy, anh đi xuống cho em.”

Nhìn Âu Dương Thụy đột nhiên nhào tới người cô, Hạ Tịch Nguyệt bị dọa sợ. Âu Dương Thụy không để ý tới tiếng kêu của cô, anh ôm cô nở nụ cười nham hiểm:

“Vợ à, anh muốn em thì làm sao đây?”

“Anh.....”

Lời cô còn chưa nói ra hết Âu Dương Thụy liền hôn đôi môi nhỏ nhắn. Lưỡi Âu Dương Thụy quấn quít cùng với Hạ Tịch Nguyệt, tay của anh chui vào trong áo cô. Hạ Tịch Nguyệt thật vất vả mới tìm được khe hở, thở gấp gấp:

“Không cần, chờ về nhà có được hay không?”

Âu Dương Thụy chẳng quan tâm đếm xỉa đến lời của cô, tiếp tục hôn lên cái miệng nhỏ đang lăm nhâm kia, làm cô không thể nói được gì thêm nữa.

Hai người đang chằng chằng thiếp thiếp, chuẩn bị tiến hành bước kế tiếp thì nghe được tiếng kêu to:

“Ahhh.”

Tiếp theo đó là âm thanh trái cây rơi xuống đất, Mộc Tiểu Tiểu vốn là xuống lầu lấy hoa quả, không ngờ khi quay trở lên thì thấy được màn này, kinh ngạc làm đổ trái cây.

“Các con tiếp tục đi, mẹ không cố ý, mẹ chỉ đem trái cây lên. Ha ha ha.”

Mộc Tiểu Tiểu vừa nói vừa nhanh tay nhặt trái cây lên, chạy nhanh ra ngoài, Không bao lâu sau Mộc Tiểu Tiểu lại quay lại đóng cửa phòng, còn nói thêm:

“Con trai à lần sau phải đóng cửa, lúc này mẹ đóng giúp con, tiếp tục cố gắng đi nhé, nhanh nhanh một chút cho mẹ có cháu trai để ôm”

Mộc Tiểu Tiểu nói xong cũng vui mừng đi khỏi.

Lúc Mộc Tiểu Tiểu đi vào Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ mặt đỏ bừng, cô quá mất mặt rồi, cư nhiên lại làm chuyện này trước mặt bà, Hạ Tịch Nguyệt thật muốn tìm một cái hố để chui xuống. Cô tức giận nhìn Âu Dương Thụy, còn anh thì tức giận mẹ anh quấy rầy chuyện tốt của mình, hiện tại vợ anh giận rồi làm sao để dủ dờ đây.

“Vợ à...”

Âu Dương Thụy ngọt ngào gọi.

“Hừ, em không muốn để ý đến anh, đừng nói nữa, anh còn thích làm loạn à.”

Hạ Tịch Nguyệt sa sầm mặt nói.

“Vợ à, anh sai rồi, bây giờ mẹ đi rồi, không ai quấy rầy chúng ta nữa, chúng ta tiếp tục được chứ?”

Ánh mắt anh lóe lên ánh cười.

"Âu —— Dương —— Thụy."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận rống to.

“Anh đây vợ, em đừng kêu lớn tiếng thế, lúc này nên nói nhỏ lại nếu không xảy ra chuyện nữa thì làm sao?”

"Ồ đây, lão bà, người trước chớ kêu lớn tiếng như vậy, nếu kêu to vậy cổ họng đau rồi sau đó không phát ra tiếng thì làm thế nào?" *chỗ này chắc hiểu chứ mọi người, đen tối tí là hiểu :D*

Âu Dương Thụy khổ não nói, Hạ Tịch Nguyệt càng tức giận thêm, mặt cô đỏ bừng tức đến không nói nên lời.

Âu Dương Thụy lúc này đành phải đi lấy lòng cô:

“Vợ à, em giận à... giận thật sao?”

Hạ Tịch Nguyệt nghiêng đầu qua chỗ khác không thèm để ý đến anh, nhắm mắt làm ngơ. Âu Dương Thụy thấy cô giận dữ hết sức đáng yêu, anh liền hôn lên mặt cô một cái, hôn xong lại nhìn cô cười cười.

Hạ Tịch Nguyệt thấy anh hôn lên mặt mình, tức giận dùng ống tay áo ra sức lau nước miếng còn dính trên mặt, giống như đang ra sức chùi thứ gì đó rất bẩn. Âu Dương Thụy nhìn thấy hành động ghét bỏ mình, anh tức giận:

“Em ghét bỏ nước miếng của anh à?”

“Ghét bỏ thì sao, em không chỉ ghét nước miếng của anh, em còn ghét anh. Bẩn quá, không biết có bao nhiêu vi khuẩn đây?”

Vừa nói vừa cất lực lau mặt của mình, lời nói có chút cố ý làm Âu Dương Thụy tức giận. Âu Dương Thụy ôm lấy cô xoay người đè cô xuống, nở nụ cười phúc hắc:

“Em thật ghét bỏ anh?”

Vừa dứt lời anh liền hôn lên mặt của Hạ Tịch Nguyệt, cố ý lưu lại nước miếng trên mặt cô, đôi môi trần trọc đi tới môi cô, hung hăng hôn lên.

Nhìn khuôn mặt hồng hồng của cô, Âu Dương Thụy lấy tay vuốt ve môi của Hạ Tịch Nguyệt, cười nói:

“Còn ghét bỏ nước miếng của anh không? Nếu như còn ghét anh không ngại làm cho cả người em dính nước miếng của anh, anh muốn như vậy em

không chê chứ?”

Lời nói đầy tính uy hiếp của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt thật đúng sợ con sói này có thể động dục bất cứ chỗ nào, đành lấy lòng nói:

“Em nào dám ghét bỏ anh, em thích còn không kịp đấy chứ.”

Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết cô đang chủ động lấy lòng anh thôi, sau lưng thì đang nghĩ cách nào để chinh anh. Nghe vậy, Âu Dương Thụy bày ra bấy cho cô mắc lừa.

“Vậy thì được, vậy em chủ động hôn anh đi, anh sẽ tin là em không ghét anh.”

“Em.....”

Hạ Tịch Nguyệt do dự, bởi vì trừ lần đầu tiên lúc kích thích mãnh liệt cô chủ động hôn Âu Dương Thụy ra, những lúc bình thường cô không hề chủ động hôn anh. Hạ Tịch Nguyệt then thừng, Âu Dương Thụy không quan tâm cô đang xấu hổ, kiên quyết bắt cô chủ động hôn mình. Anh tiếp tục uy hiếp:

“Em không chủ động hôn anh, nói lên em ghét bỏ anh, xem ra lần này anh phải hôn khắp người em mới được.”

“Em.....hôn thì hôn.”

Bộ dạng của Hạ Tịch Nguyệt như sắp lên đoạn đầu đài, chậm rãi dịch người tới gần khuôn mặt yêu nghiệt kia, Âu Dương Thụy nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn đang ở trước mặt mình vô cùng cao hứng, vợ chủ động hôn cũng không phải chuyện dễ dàng có được. Hạ Tịch Nguyệt nhắm mắt lại hôn Âu Dương Thụy một cái sau đó rời môi anh nhanh chóng.

Cô hôn như chuồn chuồn lướt nước làm sao có thể thỏa mãn Âu Dương Thụy, anh nhanh chóng ôm chặt lấy cô, đỡ lấy đầu cô hướng về phía đôi môi xinh xắn kia hung hãn hôn xuống. Âu Dương Thụy hôn rất dịu dàng, vừa hôn vừa phác họa đôi môi của Hạ Tịch Nguyệt, khiến cô si mê.

Âu Dương Thụy mở mắt ra nhìn thấy cô có chút buồn cười. Tay anh mò vào trong áo của Hạ Tịch Nguyệt, nhẹ nhàng cởi áo cô xuống, cho đến khi Hạ Tịch Nguyệt thấy hơi lạnh mới phản ứng lại, cô kêu to:

“Âu Dương Thụy, anh là đồ lường gạt khôn kiếp.”

Âu Dương Thụy vừa vận động vừa cười nói với Hạ Tịch Nguyệt:

“Vợ, giữ chút hơi sức đi nếu không em lại không theo kịp.”

"Ừ —— a ——, khôn kiếp nhẹ một chút."

Hạ Tịch Nguyệt vừa thở gấp vừa mắng.

“Vợ ơi, em nói nhỏ tiếng một chút, ba mẹ đang ở dưới lầu, em không muốn họ nghe thấy chứ.”

Hạ Tịch Nguyệt lập tức che miệng mình lại, thật ra phòng này cách âm tương đối tốt, về phần Âu Dương Thụy muốn lừa Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên là vì tình thú.

Âu Dương Thụy yêu cô chết mất, bộ dáng Hạ Tịch Nguyệt rõ ràng muốn kêu lên nhưng đành chịu đựng, mặt đỏ bừng xấu hổ. Hạ Tịch Nguyệt nếu biết ý nghĩ giờ này của anh nhất định sẽ mắng anh là biến thái.

Triền miên cả buổi chiều, Âu Dương Thụy mới thả Hạ Tịch Nguyệt ra, dù sao cha mẹ vẫn còn ở dưới lầu anh không thể quá phận. Cũng chỉ muốn cô có hai lần, mới thả cô ra để cho cô ngủ.

Gần tới Hạ Tịch Nguyệt thật không dễ dàng gì, từ trên giường bò dậy đi ăn bữa tối. Thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt không muốn ăn nhưng nghĩ đến cha mẹ chồng đang ở dưới nhà, cô vì nguyên nhân kia mà không xuống ăn thì thật mất mặt.

Hạ Tịch Nguyệt chịu đựng thân thể đau nhức đi xuống lầu dưới, Mộc Tiểu Tiểu nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đi xuống, bà quan tâm hỏi:

“Nguyệt Nguyệt làm sao con lại xuống đây, thân thể không thoải mái nên ở trên lầu nghỉ ngơi cho khỏe, Thụy này cũng thật là nhìn thân thể con đi, nó không biết tiết chế một chút sao? Cái người này làm người ta mệt muốn chết rồi, về sau nhất định sẽ hối hận thôi.”

Mộc Tiểu Tiểu giận chỉ trích Âu Dương Thụy. Còn Hạ Tịch Nguyệt nghe thấy lời của Mộc Tiểu Tiểu nói, mặt đỏ như trái cà chua, thật muốn tìm cái lỗ chui xuống cho rồi.

Đúng lúc đó thì Âu Dương Thụy từ thư phòng đi ra. Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đang ngủ ngon không đành lòng quấy rầy cô nên tới thư phòng xử lý chuyện công ty, bởi vì buổi chiều anh muốn ở nhà với Hạ Tịch Nguyệt nên không đi làm.

Từ thư phòng ra ngoài, anh xuống dưới lầu thì nghe được hai người đang nói về anh, thấy dáng vẻ xấu hổ của vợ, Âu Dương Thụy cười tươi đi tới bên người cô nhẹ nhàng ôm hông của cô, đỡ cô đến ghế sa lon ngồi xuống.

“Sao không ngủ thêm một lát, không phải em nói em rất mệt sao?”

“Em.....”

Mẹ chồng còn đang ở bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt sao có thể nói. Nhìn mặt cô đang đỏ, Âu Dương Thụy không trêu cô nữa, cười nói:

“Được rồi, đi thôi, ăn cơm tối xong chúng ta về nhà.”

"Ủm."

Hạ Tịch Nguyệt gật đầu. Mộc Tiểu Tiểu nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt không nói lời nào cho là thân thể cô không khỏe, bà tức giận mắng Âu Dương Thụy:

“Thụy, con nên biết tiết chế một chút, không nhìn tình trạng cơ thể của vợ con sao, làm sao có thể chịu được mãnh liệt của con.”

"Mẹ."

Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ kêu lên tiếng, còn có người giúp việc ở đây, tại sao mẹ lại nói những lời mắc cỡ như vậy. Nhìn mẹ chồng còn có ý định nói tiếp, Hạ Tịch Nguyệt mở miệng ngăn bà lại.

"O ~, da mặt Nguyệt Nguyệt của chúng ta thật là mỏng, mẹ không nói không được sao?"

“Đúng rồi, Thụy, con vừa nói con ăn cơm xong đi về sao. Không ở lại thêm sao?”

“Không, biệt thự kia cách công ty tương đối gần, sáng mai con muốn tới công ty sớm.”

Mộc Tiểu Tiểu nghe những lời này có chút thất vọng. Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy vậy liền nói với Âu Dương Thụy:

“Thụy, tối nay chúng ta ở lại đây có được không? Em còn chưa đi thăm hết biệt thự này nữa.”

Âu Dương Thụy như thế nào lại không nhìn ra Hạ Tịch Nguyệt ý nghĩ trong lòng chứ. Cười với Hạ Tịch Nguyệt nói:

"Được rồi."

Mộc Tiểu Tiểu vui vẻ sau khi nghe thấy Âu Dương Thụy đồng ý ở lại, bà liền quay qua nói với người giúp việc:

“Nhanh đi chuẩn bị cơm đi, gọi lão gia xuống ăn cơm luôn.” Mộc Tiểu Tiểu đương nhiên biết Hạ Tịch Nguyệt làm vậy là vì bà.

Ăn cơm tối xong, ở dưới lầu nói chuyện cùng Mộc Tiểu Tiểu và adb tới khuya. Hai người trở về phòng, rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Hạ Tịch Nguyệt nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được.

Hạ Tịch Nguyệt không ngủ được sao Âu Dương Thụy có thể ngủ, nhìn cô đang trăn trở mình không ngủ, anh đưa tay ôm cô vào trong ngực. Trong bóng tối Hạ Tịch Nguyệt không thấy được nét mặt của Âu Dương Thụy, nằm trong ngực anh, cô nhỏ giọng nói:

“Sao anh còn chưa ngủ?”

“Em không ngủ sao anh có thể ngủ được, tại sao em vẫn chưa ngủ?”

Âu Dương Thụy dịu dàng nói.

“Em...em không ngủ được.”

Âu Dương Thụy nghe cô nói không ngủ được, ánh mắt anh lập tức lóe lên, phúc hắc cười cười:

“Vợ ơi, em không ngủ được anh cũng thế, hay chúng mình làm chút vận động đi, như vậy sẽ giúp ngủ ngon.”

Lông mày Hạ Tịch Nguyệt lập tức nhíu lại, bĩu môi tức giận nói:

“Không cần, cả buổi chiều không phải anh đã muốn rồi sao, bây giờ còn muốn nữa, eo vói lưng của em đau lắm, nếu không chúng ta chỉ tâm sự thôi.”

Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ đề nghị. Âu Dương Thụy không thêm đề ý tới đề nghị của cô, tay liền chui vào trong áo ngủ của cô, Hạ Tịch Nguyệt đang mặc váy ngủ cho nên tay anh rất dễ dàng đưa vào, vuốt ve da thịt mềm mại của cô.

Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy tay anh đang tác quái trên người cô, liền đưa tay ngăn cản cái tay đang làm loạn kia, cầu khẩn nói:

“Anh đừng có nào loạn được không? Chúng ta tâm sự đi.”

Bị Hạ Tịch Nguyệt ngăn trở, Âu Dương Thụy không khỏi có chút ảo não.

“Vợ, không sao cả, em nói của em, anh làm của anh, hai chúng ta không trề nãi nhau, như vậy chẳng phải vẹn toàn hai bên sao?”

Nói xong, Âu Dương Thụy lại tiếp tục làm loạn trên người Hạ Tịch Nguyệt. Cô thấy không có cách nào để kèm anh lại đành nói:

“Vậy cũng được. Thụy, em có thể hỏi anh chuyện đã qua không?”

"Ừ."

Âu Dương Thụy bây giờ đang vui sướng đâu còn để ý vấn đề Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

“Thụy, anh có thể nói cho em biết năm anh bảy tuổi đã xảy ra chuyện gì không?”

Hạ Tịch Nguyệt hỏi rất cẩn thận, nghe thấy câu hỏi của cô, Âu Dương Thụy thu tay mình về, đem áo Hạ Tịch Nguyệt kéo xuống, lạnh lùng nói với cô:

“Năm bảy tuổi cũng như những đứa trẻ khác thôi, chạy khắp nơi làm loạn, không có gì khác cả.”

Giọng điệu của anh lạnh lùng làm Hạ Tịch Nguyệt có chút sợ, bởi vì Âu Dương Thụy ít khi nói với cô kiểu như vậy. Hạ Tịch Nguyệt biết mình chạm vào nỗi đau của anh, nhưng trong thoáng chốc cô cảm thấy uất ức, nước mắt lã chã rơi. Mình chỉ muốn quan tâm anh mà thôi.

"Ô ô ô."

Tiếng khóc đứt quãng của Hạ Tịch Nguyệt, tỉnh lại sau khi chìm trong quá khứ, Âu Dương Thụy ngồi dậy mở đèn nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt khóc thút thít, anh không rõ hỏi:

“Vợ, sao thế, đang yên đang lành sao lại khóc?”

Âu Dương Thụy đau lòng hỏi cô.

“Hức, còn không phải do anh sao, em chỉ muốn quan tâm anh thôi, anh không cần dùng giọng điệu lạnh lùng đó nói chuyện với em.”

Hạ Tịch Nguyệt uất ức vừa khóc vừa nói. Lòng anh đau như xoắn lại, vội lau nước mắt cho cô:

“Vợ anh sai rồi, đừng khóc nữa, em phải giữ sức để đánh anh chứ, đừng khóc sẽ làm đau mắt, anh sẽ đau lòng lắm em biết không?”

Hạ Tịch Nguyệt càng khóc to hơn:

"Oa —— oa —— oa, anh khi dễ em, ngày nào anh cũng khi dễ em, anh thật khốn kiếp mà.”

Hạ Tịch Nguyệt dùng nắm đấm nhỏ của mình đánh vào ngực của Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nắm lấy tay cô đang đánh, ôm chặt cô, ôn nhu nói:

“Là anh làm cho em uất ức, vợ à không khóc, vợ ngoan ngoãn, chồng đưa em đi mua kẹo ăn có được không?”

Âu Dương Thụy dụ dỗ Hạ Tịch Nguyệt như dụ dỗ một đứa trẻ. Hạ Tịch Nguyệt nghe được lời của anh không khỏi buồn cười. Sau đó thu hồi nụ cười của mình, giả bộ tức giận nói:

“Thôi đi, anh cho em làm đứa trẻ ba tuổi sao, còn mua kẹo cho em ăn.”

“Ha ha ha, vợ à em không phải đang tức giận sao?”

Âu Dương Thụy cười nói.

"Hừ ~."

Hạ Tịch Nguyệt quay đầu không thèm nhìn Âu Dương Thụy. Tính khí trẻ con của cô làm Âu Dương Thụy càng yêu chiều cô hơn.

“Vợ à, em quan tâm anh, không phải là đã yêu anh chứ”

Mặt Hạ Tịch Nguyệt nóng bừng lên, ngẩng đầu quật cường nói với Âu Dương Thụy:

“Anh nói nhầm cái gì thế? Em...em chỉ là, chỉ là.....”

"Chỉ là cái gì à?"

Âu Dương Thụy giờ trò trêu ghẹo Hạ Tịch Nguyệt.

“Chỉ là.....không có gì, dù sao anh chỉ cần nói cho em biết, rồi cuộc anh lại không nói. Anh có nói cho em nghe không?”

"Em thật muốn biết?"

Âu Dương Thụy thấy cô kiên quyết muốn biết nên hỏi lại thử một lần nữa.

"Ừ."

Hạ Tịch Nguyệt kiên quyết gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cứng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Chuyện cũ

Âu Dương Thụy nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn xa xăm, chậm rãi kể cho cô nghe chuyện xảy ra năm anh bảy tuổi.

Năm Âu Dương Thụy bảy tuổi, mẹ anh lại mang thai em trai hay em gái của anh. Âu Dương Thụy rất vui vì mình sắp có một đứa em để chơi cùng, như vậy anh sẽ không phải làm gì cũng chỉ có một mình nữa.

Nhưng bởi do mang thai mà Mộc Tiểu Tiểu có chút lơ là với Âu Dương Thụy, anh cũng cảm thấy cha mẹ ngày càng ít quan tâm đến anh, dù sao anh cũng là đứa bé nên rất nhạy cảm. Trong lòng Âu Dương Thụy ghen tị với em của mình, nó chưa ra đời đã cướp mất yêu thương của cha mẹ vốn dành cho anh.

Một ngày kia anh cùng Mộc Tiểu Tiểu đi dạo ở cửa hàng bán đồ trẻ em, Âu Dương Thụy thấy mẹ luôn ân cần với đứa em còn chưa ra đời, mua cái này cái kia, anh đỏ kị tức giận bỏ chạy ra ngoài.

Ở bên ngoài một lát Âu Dương Thụy cảm giác có người ở gần anh, vừa định quay đầu nói chuyện liền bị người kia dùng khăn tay che lại, ngất xỉu trong nháy mắt. Âu Dương Thụy nhìn thấy mờ ảo hình ảnh mẹ anh vội vàng từ trong cửa hàng đi ra, vì vội vàng mà không để ý đến xe cộ lui tới sau đó ngã trong vũng máu.

Giây phút đó, Âu Dương Thụy rơi nước mắt, bởi vì anh biết mẹ anh rất yêu anh, chỉ vì tính ghen tị con nít của mình làm mẹ xảy ra tai nạn.

Âu Dương Thụy hôn mê một khoảng thời gian, khi tỉnh lại thì nghe người đàn ông ở ngoài cửa nói:

“Thật đúng là nhặt được vàng, cậu xem thằng tiểu tử này đáng đáp rất được, nhất định bán rất có giá.”

“Đúng vậy, đại ca thật tinh mắt.”

Tiểu đệ bên cạnh vuốt cằm nói. Nghe hai người họ nói chuyện Âu Dương Thụy biết mình rơi vào tay bọn buôn người.

“Làm sao đây, mình nên làm gì đây?”

Âu Dương Thụy hối hận vì làm thiếu gia bảy năm mà không học qua phương pháp tự vệ bản thân nào cả. Âu Dương Thụy nghi lấy sức sau đó hoạt động tay chân của mình.

Ngồi dậy mờ mắt ra nhìn thấy phòng này đều toàn trẻ con, bé trai bé gái đều có, khoảng hơn hai mươi người. Nghe tiếng khóc của đứa trẻ bên cạnh, Âu Dương Thụy cố kiên cường không để mình rơi nước mắt.

Thật ra thì trong lòng anh sợ muốn chết, dù sao lúc đó chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, thông minh đến đâu cũng chỉ là một đứa bé đương nhiên sợ hãi. Âu Dương Thụy ở đó được ba ngày.

Trên khoang thuyền có một lỗ nhỏ, Âu Dương Thụy nhìn theo ánh trăng và bầu trời nên biết thời gian. Nhưng muốn leo lên thật không thể nào. Bởi vì cái lỗ đó rất nhỏ chỉ có thể vừa cái đầu của một đứa trẻ.

Anh nghe âm thanh của sóng biển, biết mình ở trên thuyền, đã ba ngày anh không ăn gì chỉ uống mấy ngụm nước.

Bởi vì mỗi ngày những người này chỉ cho bọn họ 10 cái bánh bao để ăn.

Mỗi ngày Âu Dương Thụy nhìn bọn họ tranh nhau giành lấy bánh bao, Âu Dương Thụy không hề tham gia vì anh cho rằng mình là người của xã hội thượng lưu, tại sao có thể cùng với những người đó giành ăn.

Âu Dương Thụy nhìn thấy những người bị bệnh không được chữa trị, càng thêm sợ hãi. Những tên buôn người này làm sao có thời gian dừng lại để xem bệnh cho họ. Khi đó anh hiểu được mạng người rất rẻ rúng.

Cậu con trai bên cạnh nhìn Âu Dương Thụy mấy ngày này chỉ uống nước, liền hỏi:

“Đã tới đây, cậu còn tưởng mình là đại thiếu gia sao, thuyền này không biết lúc nào mới cập bờ, cậu chỉ uống nước mà không ăn, còn chưa lên bờ thì đã bỏ mạng. Cậu muốn chạy trốn cũng phải có sức. Này cho cậu một nửa.”

Bé trai đó xé bánh bao ra đưa cho Âu Dương Thụy một nửa, Âu Dương Thụy nhận lấy bánh bao nước mắt anh chảy xuống. Đây là lần đầu tiên anh rơi nước mắt khi đến đây.

Anh không biết mình đang sợ đến khóc hay vì cảm động mà khóc. Nước mắt hòa vào trong bánh bao.

Âu Dương Thụy cho rằng mình sinh ra trong xã hội thượng lưu, từ nhỏ đã có cuộc sống trong nhung lụa, có nhiều chuyện không biết được. Bây giờ trải qua cực khổ ở chỗ này thì không chịu được. Bé trai bên cạnh nhìn thấy Âu Dương Thụy khóc thầm, an ủi nói:

“Không có chuyện gì, vừa tới nơi này mấy ngày trước tôi không thích ứng được, nhưng rất nhanh sẽ quen thôi. Đầu tiên cậu phải học cách bảo vệ mình, không để cho mình bị đối phải có sức để mà học được sinh tồn.”

“Nhưng tôi không muốn tranh?”

Âu Dương Thụy yếu ớt trả lời.

“Không muốn cũng phải làm, cá lớn nuốt cá bé đây chính là quy tắc của xã hội, nếu muốn sinh tồn được nhất định cậu phải mạnh mẽ và hung ác.”

"Ừ."

Âu Dương Thụy nghe lời gật đầu một cái. Ngày thứ nhất Âu Dương Thụy không có cướp được bánh bao, vẫn là cậu bé đó chia cho anh. Ngày thứ hai Âu Dương Thụy cướp được một cái, ngày thứ ba được hai cái cứ như vậy cho đến cuối cùng mười cái bánh bao đều thuộc về Âu Dương Thụy. Cậu bé trai bên cạnh nhìn thấy Âu Dương Thụy có thể làm như vậy, vui vẻ nói:

“Cậu có thể giành được, về sau tôi sẽ theo cậu cùng lăn lộn.”

Trong vòng 10 ngày ở đây, khiến Âu Dương Thụy hiểu được quy tắc sinh tồn trong thế giới này, mình nhất định phải mạnh mẽ mới không bị người khác hại. Nhu nhược chỉ làm cho người khác giành mất phần của mình. Chỉ có cường giả mới sống được. Người yếu sẽ chỉ làm cho người khác giẫm đạp lên, không muốn như thế phải cường giả, phải đứng trên kẻ khác.

Cũng chính ngày đó khiến Âu Dương Thụy lập ra Ám Dạ sau này, là Minh Hoàng hắc đạo người người e sợ. Dĩ nhiên những thứ này Âu Dương Thụy chỉ nói trong lòng không nói cho Hạ Tịch Nguyệt nghe.

Âu Dương Thụy nhìn mọi thứ càng trở nên lạnh nhạt hờ hững, tâm ngày càng hung ác.

Anh bắt đầu cùng cậu bé trai đó lên kế hoạch, thuyền cập bến sẽ chạy trốn. Còn chưa đợi đến kế hoạch cha Âu Dương Thụy đã tìm được nơi này, Âu Dương Bách dắt tay Âu Dương Thụy đi. Âu Dương Thụy vùng ra khỏi tay của cha mình chạy đến trước mặt của cậu bé kia:

“Cha mẹ cậu ở đâu, tôi có thể kêu cha tôi dẫn cậu trở về.”

“Tôi là cô nhi, cha mẹ tôi sớm bị chết bởi tai nạn xe cộ rồi.”

Bé trai cúi đầu nói.

“Cậu đồng ý theo tôi không? Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi.

“Ừ, dĩ nhiên nguyện ý, đi theo cậu tôi có thể ăn no.”

Cậu bé vui mừng trả lời, bởi vì cậu ta nhìn thấy được khí phách trên người Âu Dương Thụy, cậu biết tương lai Âu Dương Thụy nhất định sẽ thành bá chủ một phương.

“Đúng rồi, quên giới thiệu tôi là Lãnh Hiên.”

Không sai cậu bé trai năm đó chính là trợ lý đặc biệt của Âu Dương Thụy Lãnh Hiên bây giờ.

“Ừ, tôi sẽ kêu cha an bài cậu ra khỏi nước, tôi chỉ cho cậu mười năm, cậu phải bắt kịp học vấn trình độ của tôi, tôi sẽ không thu nhận kẻ vô dụng.” Âu Dương Thụy lạnh lùng nói.

"Được, không thành vấn đề."

Sau đó Âu Dương Thụy đưa Lãnh Hiên ra nước ngoài, cuối cùng cậu ta cũng không làm Âu Dương Thụy thất vọng, học xong quản lý kinh tế ở Harvard rồi đến Anh giúp Âu Dương Thụy gây dựng sự nghiệp cho đến bây giờ.

Âu Dương Bách đưa Âu Dương Thụy tới bệnh viện Mộc Tiểu Tiểu đang ở, trên hành lang Âu Dương Thụy nghe được bác sĩ nói với Âu Dương Bách rằng mẹ anh cả đời không thể mang thai nữa.

Âu Dương Thụy sợ đến mất hồn, ngay cả Âu Dương Thụy cũng không thể tiếp nhận sự thật này. Mặc dù khi đó anh mới 7 tuổi nhưng anh hiểu rõ ý của bác sĩ.

Anh tự trách mình, nếu như không phải anh chạy lung tung mẹ anh sẽ không xảy ra chuyện.

Âu Dương Bách đưa Âu Dương Thụy vào phòng bệnh, Âu Dương Thụy nhìn mặt tái nhợt của mẹ càng thêm áy náy. Mà Mộc Tiểu Tiểu khi nhìn thấy Âu Dương Thụy thì mỉm cười:

“Thụy, tới đây, bảo bối của mẹ.”

Âu Dương Thụy khiếp đảm, bởi vì do anh hại mẹ nằm viện. Âu Dương Thụy lạnh lùng nhìn Mộc Tiểu Tiểu, muốn dùng cách này hóa giải hoảng hốt trong người anh.

Có vài người thích dùng sự lạnh lùng để che lấp nỗi sợ hãi trong lòng mình. Rất rõ ràng Âu Dương Thụy là loại người này.

Anh sợ mẹ biết chuyện sẽ không cần mình nữa. Nhưng Âu Dương Thụy không biết lúc đó anh không chạy đến bên Mộc Tiểu Tiểu làm cho trong lòng Mộc Tiểu Tiểu để lại vết thương vĩnh viễn không thể phai nhạt.

Sau khi Mộc Tiểu Tiểu xuất viện, Âu Dương Thụy tránh né bà. Mộc Tiểu Tiểu càng thêm đau lòng cho là Âu Dương Thụy vẫn trách bà không để ý đến anh, để anh rơi vào tay người xấu, để anh trải qua nhiều khổ sở như vậy. Mỗi lần nghĩ tới đó, Mộc Tiểu Tiểu không cầm được nước mắt.

Mà Âu Dương Thụy căn bản không trách mẹ mình, chỉ đang trách chính anh, do anh tạo nên bi kịch hôm nay. Âu Dương Bách thấy vợ mỗi ngày đều không vui, quyết định đưa vợ mình ra nước ngoài cho khuây khỏa.

Mộc Tiểu Tiểu nghĩ như vậy cũng tốt, có lẽ bà rời đi một thời gian sẽ khiến Thụy quên đi quá khứ không vui kia, sẽ tha thứ cho bà. Mà Âu Dương Thụy thấy mẹ quanh năm suốt tháng không ở nhà, đi khắp nơi du lịch anh cho là mẹ không cần anh nữa.

Mà Âu Dương Thụy nào biết Mộc Tiểu Tiểu dành phần lớn thời gian đi ra nước ngoài vì không muốn nhìn thấy ánh mắt xa lạ của con trai, bà cảm giác sợ hãi tất cả đang trốn tránh bà. Có mấy là Mộc Tiểu Tiểu mắng Âu Dương Bách.

“Tại anh đưa em đi du lịch mới làm cho con trai ngày càng xa cách chúng ta, năm đó em nên ở bên cạnh nó, không nên trốn tránh... ô ô...”

Mộc Tiểu Tiểu nói xong khóc òa lên.

“Bà xã cái này không thể trách em được, anh nghĩ con trai chúng ta một ngày nào đó sẽ rõ.”

Âu Dương Bách an ủi, hai mẹ con muốn vẫn hồi đoạn tình cảm mẹ con này nhưng không ngờ rằng càng ngày càng kéo nó ra xa.

“Em biết không Nguyệt Nguyệt, cũng vì anh ghen tị mới làm mẹ mất đi đứa bé, mất đi tư cách làm mẹ, anh thật khốn kiếp, anh có quyền gì yêu cầu mẹ tha thứ cho anh.”

Âu Dương Thụy đỏ mặt gằm nhẹ. Những lời này anh đã chôn sâu trong lòng suốt 20 năm, lần đầu tiên nói cho người khác nghe những khổ sở trong lòng mình.

Hạ Tịch Nguyệt nghe xong câu chuyện, cô nắm lấy tay Âu Dương Thụy:

“Không phải như thế đâu Thụy, anh hiểu làm mẹ rồi. Cho tới giờ mẹ không trách anh, bà làm như thế chỉ muốn vẫn hồi tất cả. Hai người rõ ràng rất yêu thương nhau nhưng vì hiểu lầm mà ngày càng xa cách. Anh thấy như thế không đáng tiếc sao?”

Hạ Tịch Nguyệt đau lòng khi thấy hai mẹ con anh rất yêu thương nhau nhưng lại không biểu đạt ra thành lời.

“Thật sự là như thế sao?”

Âu Dương Thụy không xác định hỏi.

“Đúng vậy Thụy, anh phải tin em, cũng như tin tình yêu mẹ dành cho anh, ngày mai chúng ta nói rõ với mẹ có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy dịu dàng nói.

“Ừm, cảm ơn vợ, nhưng nghĩ đến chuyện đó anh rất đau lòng, nếu không vợ à, chúng ta làm chút chuyện khác để anh không phải chú ý tới chuyện đó nữa hửm?”

Âu Dương Thụy lại giở trò, Hạ Tịch Nguyệt ngây ngô không hiểu được ý tứ của Âu Dương Thụy, cô hỏi:

"Làm cái gì?"

“Em đoán thử xem”

Âu Dương Thụy không trả lời mà trực tiếp dùng hành động để giải bày. Âu Dương Thụy đưa tay dò vào trong áo ngủ của Hạ Tịch Nguyệt, đôi môi áp sát tai của cô, ngậm lấy vành tai.

"A ——, Âu Dương Thụy, anh đừng như vậy."

Lỗi tai là chỗ mẫn cảm nhất của Hạ Tịch Nguyệt, bị Âu Dương Thụy ngậm làm cô thở gấp.

"Nhưng vợ ơi nếu không làm chuyện này anh lại nghĩ tới chuyện đã qua, như vậy anh sẽ rất đau lòng, rất đau lòng."

Âu Dương Thụy làm ra vẻ đau lòng. Nhìn anh như thế, Hạ Tịch Nguyệt cũng khó sở theo:

"Ừm, vậy cũng được, chỉ là anh phải nhẹ một chút, xé chiều hôm nay em đã mệt lắm rồi."

Hạ Tịch Nguyệt mềm yếu nói.

"Tuân lệnh vợ yêu, anh nhất định sẽ nhẹ nhàng."

Âu Dương Thụy nở nụ cười rục rờ, đầu rồi dấn về đau lòng.

Thật ra Âu Dương Thụy đã sớm muốn nói với mẹ anh mọi chuyện nhưng vẫn không có cơ hội, hiện tại vừa đúng lúc mượn Hạ Tịch Nguyệt, hóa giải vướng mắc trong lòng hai mẹ con, anh còn không vui sao?!

Hơn nữa thấy vợ anh quan tâm anh như thế, Âu Dương Thụy hưng phấn vô cùng.

Thấy đáng về khả ái của cô, Âu Dương Thụy như lang sói nhào tới, hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn kia, cái lưỡi không ngừng khuấy đảo xung quanh.

Âu Dương Thụy nhẹ nhàng hôn lên mỗi tác thịt trên người Hạ Tịch Nguyệt, từ từ vén áo ngủ của cô lên.

"Ừm, nhẹ một chút."

Âu Dương Thụy thô lỗ nên Hạ Tịch Nguyệt bắt mẫn nhủ mảy nói.

"Thật xin lỗi vợ, anh nhịn không được."

Âu Dương Thụy vừa vận động vừa cười nói. Sau đó làm vận động mình thích nhất.

Sáng sớm cả người Hạ Tịch Nguyệt đau nhức rời giường, Âu Dương Thụy mới rửa mặt xong thấy Hạ Tịch Nguyệt ngồi ở trên giường, anh hỏi:

"Sao không ngủ thêm chút nữa?"

Anh đi tới bên cô, Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy anh bước tới, cô cất tiếng:

"Anh chờ em một chút."

Sau đó cô nhìn thấy Âu Dương Thụy nhìn chăm chăm vào thân thể mình, anh không hề ngẩng đầu nhìn cô, cô tò mò dõi theo ánh mắt của anh thì thấy toàn thân cô lồ lộ trong mắt của anh.

"A ——, Âu Dương Thụy, anh lưu manh."

Hạ Tịch Nguyệt nhanh chóng kéo chăn che kín người mình. Âu Dương Thụy cười bảo:

"Vợ ơi chồng nhìn vợ mình thì thiên kinh địa nghĩa sao? Còn nữa thân thể này anh đâu chỉ nhìn mà đã sờ qua, còn hôn nữa đấy."

Âu Dương Thụy cười nói hả hê.

"Anh...anh...anh..."

Hạ Tịch Nguyệt không nói nên lời, dùng tay chỉ Âu Dương Thụy cả nửa ngày mà chỉ nói được tiếng 'anh'. Âu Dương Thụy cười cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói:

"Được rồi bà xã, đừng kêu 'anh' nữa, em kêu anh một hồi rồi cuộc em muốn làm gì?"

Âu Dương Thụy giả ngu hỏi lại cô. Anh biết tòng trong lòng cô đang nghĩ gì.

"A...đúng nha, anh xoay người sang chỗ khác đi, em muốn thay quần áo."

Hạ Tịch Nguyệt hướng về phía Âu Dương Thụy ra lệnh.

“Anh không muốn, vợ anh thay quần áo sao lại bắt anh sang chỗ khác, anh cũng không phải người ngoài mà.”

Âu Dương Thụy bất mãn nói.

“Em mặc kệ, anh xoay nhanh lên bằng không em không rời giường đâu.”

Hạ Tịch Nguyệt quát cường.

“Vây cũng được, vợ.”

Bất đắc dĩ quay đi vì Hạ Tịch Nguyệt kiên quyết như thế. Âu Dương Thụy không thể làm gì khác là đồng ý với cô. Âu Dương Thụy uất ức xoay người đi. Cô nhìn thấy anh xoay đi chỗ khác, cô lập tức xuống giường bước nhanh tới tủ quần áo tìm quần áo để mặc.

Mộc Tiểu Tiểu biết con dâu mình tới nhà nên đã sớm chuẩn bị quần áo trong tủ đầy đủ gồm cả đồ lót.

Hạ Tịch Nguyệt thay xong quần áo, cô xoay người lại thì nhìn thấy Âu Dương Thụy đang nhìn mình không chớp mắt, cô hiểu chuyện gì đang xảy ra, tức giận quát lên:

“Âu Dương Thụy cái tên lừa gạt này!”

“Vợ à anh sao lại là tên lừa gạt được. Em nói anh quay qua chỗ khác anh liền làm rồi đó... nhưng em lại không nói chính xác khi nào anh quay người trở lại.”

Âu Dương Thụy uất ức giải thích.

Âu Dương Thụy nghe lời Hạ Tịch Nguyệt xoay người đi chỗ khác nhưng vừa nghe được âm thanh Hạ Tịch Nguyệt mở tủ quần áo, anh liền quay lại cho nên toàn bộ quá trình Hạ Tịch Nguyệt thay quần áo anh đều thu vào mắt mình.

Nhìn thấy tư thái tốt đẹp của cô, anh lại mỉm cười gian xảo, trong lòng lại nghĩ:

“Lần tới khi làm nhất định phải mở đèn, như vậy mới có thể nhìn thấy thân thể mềm mại hoàn mỹ của vợ yêu rồi. Hắc hắc he he....”

Hạ Tịch Nguyệt không nói nữa bởi vì cô biết mình nói không lại anh. Mỗi lần nói chuyện Âu Dương Thụy có sẵn hàng trăm lí do đối phó cô.

Giống như biết trước cô sẽ hỏi gì nên đã sớm chuẩn bị tốt câu trả lời. Minh không phải đối thủ của anh. Vì thế cãi cọ với anh chỉ làm lãng phí thời gian của mình mà thôi.

Hạ Tịch Nguyệt rửa mặt sau đó đi ra ngoài nắm lấy tay Âu Dương Thụy đi tới phòng của Mộc Tiểu Tiểu. Đứng trước phòng mẹ chồng, Hạ Tịch Nguyệt vung tay gõ cửa:

“Cửa không khóa vào đi.”

Mộc Tiểu Tiểu nghe được tiếng gõ cửa.

"Mẹ."

Hạ Tịch Nguyệt đẩy cửa đi vào thấy Mộc Tiểu Tiểu, cô vui mừng ngọt ngào gọi.

“Các con sao dậy sớm như vậy?”

Thấy hai người tới Mộc Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc. Vì chuyện xảy ra nhiều năm trước mà Âu Dương Thụy chưa hề chủ động đến phòng tìm bà.

“Mẹ chúng con có chuyện muốn nói với mẹ, cho nên đến sớm một chút. Đứng rồi cha đâu mẹ?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn khắp phòng không thấy bóng dáng Âu Dương Bách đâu.

“Cha con có thói quen chạy bộ buổi sáng cho nên ông ấy đã ra ngoài rồi. Các con có chuyện gì cứ nói đi.”

“Thụy anh tới đây đi.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy Âu Dương Thụy còn đứng ở cửa, cô đi tới nắm lấy tay anh dẫn anh đến trước mặt Mộc Tiểu Tiểu. Cô nhìn mẹ chồng:

“Mẹ, con biết mẹ vẫn rất yêu Thụy, Thụy cũng yêu mẹ. Nhưng hai người vì hiểu lầm mà sinh ra nhiều xa cách, hôm nay chúng ta nên nói rõ ràng để cùng nhau cởi bỏ khúc mắc trong lòng.”

Sau đó Hạ Tịch Nguyệt kể lại câu chuyện cho Mộc Tiểu Tiểu nghe. Mắt Âu Dương Thụy đỏ lên, quỳ gối trước mặt mẹ mình, từ lúc chào đời đến giờ đây là lần đầu tiên anh quý trọng mặt người khác, nhưng đối với mẹ người sinh thành ra anh thì anh cảm thấy không có vấn đề gì cả. Âu Dương Thụy áy

náy nói:

“Mẹ, xin lỗi mẹ, tất cả là sai lầm của con, nếu năm đó không phải vì con ghen tị mà chạy lung tung mẹ sẽ không vội đi tìm con mà xảy ra tai nạn, mẹ sẽ không mất đi đứa bé, cũng sẽ không bị cả đời không làm mẹ được.”

Âu Dương Thụy đau lòng, Mộc Tiểu Tiểu rơi lệ - giọt nước mắt hạnh phúc. Bà biết con trai rất yêu bà. Mộc Tiểu Tiểu đứng dậy đi tới trước mặt Âu Dương Thụy, cười nói:

“Con trai ngốc của mẹ, cho tới bây giờ mẹ chưa từng trách con, mẹ chỉ trách bản thân mẹ năm đó vì mang thai mà không chăm sóc tốt cho con, mới để cho con bị như vậy, mẹ xin lỗi con.”

Vừa nghĩ đến khổ sở năm đó Âu Dương Thụy phải chịu, lòng Mộc Tiểu Tiểu đau như cắt.

“Không phải vậy đâu mẹ, con không trách mẹ.”

Hạ Tịch Nguyệt đứng bên cạnh nhìn thâm tình giữa hai mẹ con họ, cô vui vẻ nói:

“Hai người không có trách nhau vậy về sau chúng ta là người một nhà tương thân tương ái.”

"Nguyệt Nguyệt, cảm ơn con."

Từ trong thâm tâm Mộc Tiểu Tiểu muốn cảm ơn cô. Bà và con trai có thể giải trừ khúc mắc là do công lao của Hạ Tịch Nguyệt. Mộc Tiểu Tiểu quay đầu cười nói với Âu Dương Thụy:

“Thụy, con đã tìm cho mẹ một nàng dâu thật sự tốt, con phải đối xử tốt với Nguyệt Nguyệt, nếu không mẹ không tha cho con.”

Mộc Tiểu Tiểu cười uy hiếp.

“Vâng thưa mẹ, con nhất định yêu thương cô ấy, cô ấy muốn trăng trên trời con cũng sẽ hái xuống cho cô ấy, thế đã được chưa?”

Âu Dương Thụy ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt cười nói với mẹ mình. Hạ Tịch Nguyệt cảm động khi nghe được lời nói của anh, cô xấu hổ vỗ vỗ anh mấy cái:

“Anh ở trước mặt mẹ nói những nói cuội gì đó, em lúc nào thì muốn trăng trên trời chứ?”

“Ai da vợ à, anh chỉ là ở trước mặt mẹ chứng minh tình yêu của anh dành cho em mà.”

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nói.

Âu Dương Thụy cảm kích cô vì nếu không có cô bao nhiêu chuyện anh giấu trong lòng không biết khi nào mới đem ra nói, còn phải chịu đựng bao nhiêu hành hạ nữa. Hạ Tịch Nguyệt đã cứu vớt vết thương lòng của anh.

“Cái tên tiểu tử thú vị này, vì mẹ nên mới chứng minh cái kia à. Nguyệt Nguyệt à về sau tiểu tử thú vị Thụy này khi dễ con, con phải nói cho mẹ biết mẹ sẽ thay con dạy dỗ nó.”

Mộc Tiểu Tiểu nói xong liền hướng phía đầu Âu Dương Thụy đánh anh vài cái. Nhưng do Âu Dương Thụy quá cao Mộc Tiểu Tiểu còn phải nhảy bật lên, tức giận không chịu được.

Hành động của bà làm cho Hạ Tịch Nguyệt và Âu Dương Thụy bật cười. Nhìn hai đứa cười nhạo mình Mộc Tiểu Tiểu càng thêm tức giận không chịu được lập tức đứng lên ghé cốc vào đầu Âu Dương Thụy.

"A —— mẹ, thật là đau."

Âu Dương Thụy xoa đầu làm bộ rất đau nói với Mộc Tiểu Tiểu. Đương nhiên là không có đau như vậy chẳng qua Âu Dương Thụy giả vờ tranh thủ quan tâm của hai người phụ nữ mà thôi.

Mộc Tiểu Tiểu đứng trên ghế không để ý đến lời nói của Âu Dương Thụy, nhìn anh bá đạo nói:

“Còn dám cười lão nương nữa không? Nguyệt Nguyệt về sau Thụy khi dễ con thì nhất định phải nói cho mẹ biết.”

“Dạ, mẹ.”

Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy bị Mộc Tiểu Tiểu chinh tới thăm, cô cười hả hê.

“Vợ à, em mặc kệ anh à?”

Âu Dương Thụy như đứa trẻ bị uất ức, bấu môi nói. Nhìn vẻ mặt đáng yêu của anh Hạ Tịch Nguyệt và Mộc Tiểu Tiểu không nhịn được cười.

Âu Dương Thụy chứng kiến hai người phụ nữ lớn nhất trong cuộc đời mình cười vui vẻ như vậy, trong lòng anh như có mật ngọt chảy vào, ở bên ngoài

anh là một tổng giám đốc cao cao tại thượng, trong bóng tối anh là Minh Hoàng thống lĩnh tối cao. Nhưng ở nhà anh chỉ là một người chồng một người con trai bình thường, chỉ mong những người phụ nữ anh yêu thương có thể mãi mãi vui vẻ.

Ba người vui vẻ trò chuyện, ngoài cửa Âu Dương Bách vừa định đẩy cửa đi vào nghe được tiếng trò chuyện vui vẻ của họ, ông xoay người rời đi, ông không muốn quấy rầy khoảnh khắc vui vẻ đó, nở nụ cười hạnh phúc đi xuống lầu dưới.

Con trai và vợ mình rốt cuộc đã giải được khúc mắc nhiều năm Âu Dương Thụy rất vui mừng. Già như vậy cũng không cần ngày ngày ngủ trên sàn nhà nữa rồi. Ông rất muốn cảm tạ cô bé kia, cô cứu mối quan hệ của cả nhà ông.

Ăn điểm tâm xong, Mộc Tiểu Tiểu tiễn Hạ Tịch Nguyệt và Âu Dương Thụy r axe. Mộc Tiểu Tiểu nắm tay Hạ Tịch Nguyệt nói:

“Con nhất định phải thường xuyên trở lại thăm mẹ.”

Hạ Tịch Nguyệt cũng lưu luyến nói đến:

“Mẹ, con và Thụy nhất định sẽ thường xuyên trở lại thăm mẹ với cha.”

“Vây lần tới các con trở lại mẹ chỉ hi vọng nghe được tin tốt của các con, các con trở về nhất định phải cố gắng một chút. Mẹ chờ ôm cháu trai.”

Mộc Tiểu Tiểu cười nói.

"Mẹ."

Âu Dương Thụy nghe được lời của mẹ mình anh vui mừng nói:

“Được, nhất định sẽ không phụ sự kì vọng của mẹ, con về nhất định nỗ lực gấp bội.”

Sau đó hai người lên xe rời đi, Mộc Tiểu Tiểu đưa mắt nhìn bọn họ cho đến khi chiếc xe dần khuất mới thôi. Âu Dương Bách ôm lấy Mộc Tiểu Tiểu nói:

“Bà xã, chúng ta vào nhà thôi.”

"Ừ."

“Bà xã sau này anh không cần ngủ tiếp ở trên sàn nhà nữa chứ, em và con trai đã hòa thuận, em cũng đừng hành hạ anh nữa.”

Âu Dương Thụy cầu xin vợ mình, bởi vì Mộc Tiểu Tiểu trách Âu Dương Bách đưa bà đi du lịch bỏ con trai lại cho nên không để cho ông ngủ trên giường.

Âu Dương Bách yêu vợ như mạng nên đành phải làm theo, khi biết được hai mẹ con đã vui vẻ lại Âu Dương Bách nhanh chóng tìm phúc lợi cho bản thân.

“Anh trừ những thứ này không thể nói chuyện gì khác hơn sao?”

Mộc Tiểu Tiểu liếc Âu Dương Bách một cái, xoay người đi vào nhà.

“Bà xã.”

Âu Dương Bách thấy vợ mình tức giận, vội vàng chạy đuổi theo.

Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt về nhà sau đó định đến công ty làm việc.

Đến biệt thự, Âu Dương Thụy ngồi trên xe cười nói với Hạ Tịch Nguyệt:

“Vợ, tới rồi.”

Vì tối qua Hạ Tịch Nguyệt bị Âu Dương Thụy lấn qua lấn lại mệt muốn chết, sáng đã phải dậy sớm vì chuyện của mẹ con anh, vừa ngồi lên xe Hạ Tịch Nguyệt không nhịn được ngủ thiếp đi.

Âu Dương Thụy ngấm dáng về khi ngủ của cô, rồi lại thử gọi:

“Vợ ơi, vợ ơi.” Âu Dương Thụy xem Hạ Tịch Nguyệt có vẻ không tỉnh lại, nở nụ cười đen tối nhích lại gần cô. Anh nhìn đôi lông mi đang nhắm chặt kia, vì ngủ say mà mặt ửng hồng, cái miệng nhỏ khẽ nhếch lên như đang quyến rũ Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy kiểm chế không được đành hôn lên môi cô. Lưỡi Âu Dương Thụy trêu đùa lưỡi của Hạ Tịch Nguyệt. Trong giấc mộng, Hạ Tịch Nguyệt vô thức đáp lại nụ hôn của Âu Dương Thụy điều này càng làm cho anh cao hứng, lúc ngủ say mình vẫn xuất hiện trong giấc ngủ của bảo bối.

Chân mày của Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên cau lại, rên rì ra tiếng. Âu Dương Thụy biết Hạ Tịch Nguyệt sắp tỉnh lại lập tức rời môi cô. Kế tiếp Hạ Tịch Nguyệt mơ hồ mở mắt ra nhìn phía ngoài biệt thự, quay đầu nói với Âu Dương Thụy:

“Sao anh không gọi em dậy?”

“Anh gọi rồi nhưng em ngủ ngon quá nên không nổi đánh thức em dậy.”

Âu Dương Thụy giải thích.

“Vợ à, mới vừa rồi em nằm mơ cái gì vậy, lại cười ngọt ngào thế.”

Âu Dương Thụy vui vẻ hỏi.

“À? Anh không nói thì em quên mất, vừa nãy em mơ thấy có con ruồi lớn cắn môi em, em dùng tay chụp nó nhưng nó vẫn còn cắn em, em dùng miệng của mình cắn lại, thật đúng em thấy môi mình tê tê, rất đau nha.”

Hạ Tịch Nguyệt cau mày mắt húng nói. Mặt Âu Dương Thụy đen thui khi nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt nói mấy lời này. Thì ra cô nghĩ anh là con ruồi tới cắn cô, cho nên mới hôn trả lại mình, anh tức giận nói:

“Em nói ai là con ruồi?” Hạ Tịch Nguyệt cứ có cảm giác môi của mình hơi ngứa, dùng gương trên xe soi một chút, nhìn đôi môi sưng đỏ Hạ Tịch Nguyệt đã hiểu chuyện gì xảy ra, mặt cô đỏ bừng lại:

"Âu —— Dương —— Tịch."

“Ồ đây, sao thế vợ?”

Âu Dương Thụy thấy cô tức giận, lập tức cười lấy lòng.

“Anh xem chuyện tốt anh làm đi, em thấy tê tê, thì ra anh chính là con ruồi đáng ghét đã cắn em.”

Hạ Tịch Nguyệt chỉ vào môi của mình mắng Âu Dương Thụy.

“Vợ à, điều này không thể trách anh, ai bảo lúc em ngủ đáng yêu như vậy, anh nhất thời không kiềm chế được.”

“Anh nói hay lắm, cứ như tất cả đều là lỗi của em.”

“Vợ à.”

Âu Dương Thụy mở to đôi mắt vô tội, ngọt ngào gọi cô.

“Anh, em không muốn nói với anh nữa, em muốn xuống xe.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa nói vừa làm bộ muốn xuống xe. Âu Dương Thụy đã nhanh tay nắm lấy tay của Hạ Tịch Nguyệt cười nói:

“Vợ ơi, hôn chào buổi sáng anh đi.”

“Cái gì mà hôn chào buổi sáng, bây giờ đã trưa rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt cự tuyệt.

“Vậy thì hôn buổi trưa.”

“Âu Dương Thụy, anh đủ rồi nha. Em muốn xuống xe, anh mau buông tay.”

“KHông thả, hôm nay em không hôn anh, anh không cho em xuống.”

“Anh.....”

Một lát sau Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy không chịu cho cô xuống xe, đành nhẫn nhịn nói:

“Được rồi, tới gần một chút.”

"Ừ."

Âu Dương Thụy vui mừng gật đầu. Hạ Tịch Nguyệt nói xong hướng phía mặt Âu Dương Thụy hôn xuống.

“Không được, em phải hôn miệng mới được.”

Âu Dương Thụy bất mãn nói. Nói xong chu miệng mình ra để Hạ Tịch Nguyệt hôn. Hạ Tịch Nguyệt thấy anh cố chấp, cô nghĩ thậm dù sao cũng chỉ hôn một chút thôi là có thể đi ngủ rồi.

Hạ Tịch Nguyệt nhẹ nhàng hôn lên môi của anh, vừa định rời đi Âu Dương Thụy dùng tay giữ đầu của Hạ Tịch Nguyệt lại hôn sâu hơn. Hạ Tịch Nguyệt mở mắt ra muốn nói chuyện nhưng phát hiện môi mình bị bịt kín đến sít sao, không thể làm gì được nên lấy tay đánh vào đầu Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy vẫn tiếp tục hôn cô, lát sau Hạ Tịch Nguyệt không phản ứng được nữa xụi lơ trong ngực anh. Âu Dương Thụy buông tha đôi môi cô, anh nghĩ ‘nếu như hôm nay không phải đến công ty xử lý một ít chuyện, mình nhất định sẽ ở ngay tại chỗ này muốn tiêu yêu tình này.’

Âu Dương Thụy ôm lấy người cô, dùng tay vuốt ve đôi môi sưng đỏ:

“Về nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối anh về với em.”

Hạ Tịch Nguyệt không có chút khí lực, xương mềm ra ở trong ngực anh gật đầu.

Cuối cùng Âu Dương Thụy phải ôm cô vào biệt thự, vì Hạ Tịch Nguyệt chẳng thể nhúc nhích được thêm. Dọc theo đường đi, cô vùi đầu vào ngực anh để che đi xấu hổ trong lòng.

Âu Dương Thụy lái xe đến công ty, vừa tới thang máy thư kí Thẩm Từ Kỳ lập tức đi tới trước mặt anh nói:

“Tổng giám đốc, Chu tiểu thư chờ anh đã lâu.”

Thẩm Từ Kỳ là trợ lý Lãnh Hiền tìm thay cho Mạc Kỳ Thiên. Thẩm Từ Kỳ ngày ngày đeo một cái mắt kính thật dày, che dung mạo của mình, hơn nữa người cũng khá đáng hoàng, là một cô gái kín kẽ. Âu Dương Thụy nghe xong liền hỏi:

“Chu tiểu thư nào?”

Âu Dương Thụy dù có gặp qua nhưng không phải là người anh nên để trong lòng thì anh sẽ không lưu lại trong trí nhớ. Âu Dương Thụy thật sự không nhớ Chu tiểu thư nào.

“Chính là thiên kim của Chu thị, Chu Vinh Vinh.”

Thẩm Từ Kỳ nhỏ giọng trả lời, bởi vì cô rất sợ khí thế kinh người của tổng giám đốc.

“Ừ tôi biết rồi, cô đi làm việc đi.” Âu Dương Thụy nói xong đi vào phòng làm việc. Chu Vinh Vinh nghe được tiếng mở cửa lập tức từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt anh, đưa tay ra nở nụ cười xinh đẹp nhất:

“Xin chào tổng giám đốc Âu Dương, rất xin lỗi đã quấy rầy anh.”

Âu Dương Thụy đi lướt qua cô ta, thẳng tiến tới ngồi trên ghế của mình căn bản không để ý đến cái tay trước mặt. Ngồi vào ghế dùng ánh mắt sắc bén nhìn Chu Vinh Vinh, lạnh lùng hỏi:

“Cô tới đây có chuyện gì?”

Chu Vinh Vinh giống như biết Âu Dương Thụy sẽ từ chối bắt tay nên cô ta không có chút lúng túng thu hồi tay của mình, đi tới trước mặt Âu Dương Thụy.

Hôm nay vì đi gặp Âu Dương Thụy mà Chu Vinh Vinh đã định mặc áo ngắn váy chiều dài chỉ đủ che kín cái mông. Chu Vinh Vinh cố gắng kềm thấp quần áo xuống để lộ da thịt ra ngoài. Ngồi vào ghế trước bàn Âu Dương Thụy, cười nói:

“Cha tôi chuyển dự án Phúc Giai Tân qua cho tôi toàn quyền xử lý, sau này phiền tổng giám đốc Âu Dương Thụy giúp đỡ nhiều hơn.”

Chu Vinh Vinh nhìn Âu Dương Thụy cười tươi rói.

“À...Chu Đông có thể đưa Phúc Giai Tân cho cô xử lý, xem ra năng lực của cô rất lợi hại.”

“Nào có, chỉ là công việc buôn bán của cha tôi tương đối bận rộn cho nên mới để tôi tạm thời giúp ông tiếp quản.”

Chu Vinh Vinh khiêm tốn nói.

“À...Là như vậy sao, vậy tổng giám Chu có thể giải thích một chút, tại sao kiến trúc của Phúc Giai Tân lại bị ăn bớt nguyên liệu không. Tôi nhớ công trình này các người tìm nhà đầu tư, hơn nữa giám sát thi công cũng là người của công ty cô.”

Âu Dương Thụy dùng khí thế bức người nói với Chu Vinh Vinh. Chu Vinh Vinh mỉm cười tự tin đáp:

“Tổng giám đốc Âu Dương, hôm nay tôi vì chuyện này mà tới đây, cha tôi để cho tôi tới nói rõ với anh về chuyện này.”

"Hà?"

Âu Dương Thụy chờ cô ta nói tiếp.

“Công trình PHúc Giai Tân là do Chu thị phụ trách nhưng giám sát là trưởng bộ phận, chúng tôi không nghĩ trưởng bộ phận cấu kết với chủ đầu tư, tạo thành cục diện hôm nay, sau đó chúng tôi biết chuyện đã đuổi người quản lý đó, cũng đòi nhà thầu.”

Nhưng người quản lý kia dù sao cũng là người của công ty chúng tôi, chúng tôi không tránh khỏi trách nhiệm, tổng giám đốc Âu Dương, anh xem như thế này có được không, chi phí xây dựng lại công trình sẽ do Chu thị chúng tôi bỏ ra?”

Rất dễ nhận thấy hôm nay Chu Vinh Vinh đã có chuẩn bị trước khi đến đây. Trả lời rất chắc chắn kín kẽ một giọt nước cũng không lọt, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người quản lý và chủ thầu. Âu Dương Thụy nghe Chu Vinh Vinh giải thích, anh cười nói:

“Chu thị các cô đã nguyện ý bỏ tiền, chuyện này cứ thế đi.”

Chu Vinh Vinh đứng lên nhìn Âu Dương Thụy nói:

“Vậy thì cảm ơn tổng giám đốc Âu Dương. Không biết buổi tối tổng giám đốc Âu Dương có thời gian không tôi muốn mời anh ăn bữa cơm, coi như là lời xin lỗi với chuyện này.”

Chu Vinh Vinh muốn quyến rũ Âu Dương Thụy, ý tứ rất rõ ràng.

“Thật xin lỗi buổi tối tôi phải về nhà với vợ. Nếu như tổng giám Chu không có việc gì nữa thì có thể đi ra ngoài.”

Âu Dương Thụy nhìn Chu Vinh Vinh, gằn từng chữ mà nói, cự tuyệt không hề nể mặt cô ta.

“A thì ra là như vậy, vậy tôi không quấy rầy thời gian dùng cơm của tổng giám đốc Âu Dương và phu nhân, về sau có cơ hội sẽ ăn cơm sau.”

Chu Vinh Vinh cười nói, sau đó cầm túi xách lên xoay người rời đi. Đi ra bên ngoài nụ cười trên mặt biến mất chỉ còn lại hận ý trên gương mặt.

"Hạ Tịch Nguyệt."

Chu Vinh Vinh cắn răng nghiêng lợi nói.

“Một con đàn bà gia thế không có, tại sao giám tranh với tôi, Âu Dương Thụy cuối cùng sẽ là của tôi mà thôi.”

Âu Dương Thụy ngồi trong phòng làm việc, tay anh gõ nhẹ trên bàn đang trầm tư suy nghĩ: “Lão hồ ly Chu Đông này vì miếng đất Phúc Giai Tân mà muốn con gái mình sử dụng mỹ nhân kế, ông ta đánh giá cao con gái của mình quá rồi, còn đánh giá thấp năng lực của Âu Dương Thụy tôi qua. Ha ha ha tôi sẽ cho ông biết kết quả việc đắc tội Âu Dương Thụy.”

Âu Dương Thụy cười lạnh. Lãnh Hiền đang tiến vào phòng thấy anh đang cười lạnh lùng, toàn thân nổi da gà, trong lòng thầm nghĩ:

“Tổng giám đốc đang tính toán ai đây, nếu không sẽ không cười như thế, chỉ có lúc đang tính toán ai đó mới cười lạnh lẽo hung tàn như vậy. Anh chỉ thấy thương tiếc cho người mà tổng giám đốc đang nhắm tới.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Cùng Vân Nặc đi dạo phố, vô tình gặp Lâm Hình Nhân

Buổi tối, Âu Dương Thụy tan việc về nhà không nhìn thấy bóng dáng mà mình luôn tâm niệm, anh lên tiếng hỏi:

“Thím Trương, thiếu phu nhân đâu?”

“Ah...vẫn còn ngủ ở trên lầu.”

Thím Trương ngừng công việc đang làm, nhìn thiếu gia đang lo lắng, bà cười đáp.

Thiếu gia thật đúng là đang khẩn trương vì thiếu phu nhân, chỉ một ngày không thấy thì gấp đến như vậy.

“Lúc trưa cô ấy có ăn cơm không?”

Âu Dương Thụy quan tâm hỏi.

"Vẫn không có."

"Vậy nhanh làm bữa tối, thiếu phu nhân tỉnh lại sẽ rất đói, nhớ nấu thêm canh bổ thân thể."

Âu Dương Thụy nói xong vội bước lên lầu, anh đẩy cửa ra đi vào. Hạ Tịch Nguyệt nghe tiếng mở cửa thì tỉnh giấc, mắt còn chưa tỉnh hẳn nhìn anh, giọng khàn khàn nói:

"Anh đã về rồi à, hiện tại mấy giờ rồi?"

"Ừ, vừa về, đã chàng vạng tối, sao em lại ngủ đến trễ như vậy?"

Âu Dương Thụy đi tới bên giường, dịu dàng nói.

"Có thể là do sáng thức quá sớm, hơi mệt nên ngủ nhiều một chút."

Hạ Tịch Nguyệt vừa xoa hai mắt của mình vừa nói.

"Anh nghe thím Trương nói em buổi trưa không ăn cơm, vậy nhanh dậy ăn cơm thôi, đừng để bụng đói."

"Ừm, buổi trưa không có thức nên vẫn chưa ăn cơm. Vậy em đi rửa mặt rồi xuống lầu."

Hạ Tịch Nguyệt đứng dậy vén chăn đi tới phòng vệ sinh. Âu Dương Thụy lẳng lặng nhìn cô, giống như chỉ nhìn cô như vậy anh có thể hạnh phúc cả đời.

Hạ Tịch Nguyệt rửa mặt xong cùng Âu Dương Thụy đi xuống lầu, đi tới bàn ăn Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy thức ăn ngon trên bàn không nhịn được chảy nước miếng, vui vẻ nói với Âu Dương Thụy:

"Oa, không nhìn không biết đói, vừa nhìn những món ngon này bụng liền đánh trống. Mấy con sâu tham ăn cũng đã chạy ra ngoài rồi."

Hạ Tịch Nguyệt cười ha hả nói.

"Đói bụng thì ăn nhanh đi."

Âu Dương Thụy gấp thức ăn cho cô.

"Ừm, ăn ngon."

Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ ăn thức ăn Âu Dương Thụy gấp cho. Âu Dương Thụy không ăn mà chỉ gấp thức ăn bỏ vào chén cho cô. Nhìn cô ăn vui vẻ như vậy tâm tình anh cũng vui theo.

Hạ Tịch Nguyệt đang ăn nhưng cảm giác Âu Dương Thụy cứ nhìn cô hoài, không động đũa, cô ngược nhìn anh:

"Làm sao anh lại không ăn?"

"Anh không đói, buổi trưa có thể đã ăn nhiều ở công ty rồi, nhìn thấy bảo bối ăn ngon anh vui vẻ nên cũng no bụng."

Âu Dương Thụy cầm khăn giấy lau chùi mép cô bị dính thức ăn vừa nói. Hạ Tịch Nguyệt yên tâm thoải mái nhận lấy phục vụ của anh, giống như điều mà Âu Dương Thụy nên làm. Cô đùa giỡn nói:

"Vậy anh nói xem, ngày ngày nhìn em ăn cơm anh không cần ăn cơm, anh không thấy đói sao?"

Nghe thấy câu hỏi của cô, Âu Dương Thụy cười phúc hắc, nhích người đến gần lỗ tai của cô cười nói:

"Nếu như vợ yêu có thể cho anh ngày ngày ăn no, anh nghĩ anh không cần ăn cơm, đều cảm thấy no bụng rồi. Ha ha ha ~."

Âu Dương Thụy nói xong còn cắn lỗ tai của Hạ Tịch Nguyệt một cái. Mặt Hạ Tịch Nguyệt đỏ như cà chua, bị anh cắn nơi cô miễn cảm nhất, toàn thân nổi da gà nhìn Âu Dương Thụy tức giận nói:

"Anh làm gì thế, nơi này ở phòng khách đó nha, còn nhiều người giúp việc đang ở đây."

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nhắc nhở Âu Dương Thụy.

"Vậy theo cách nói của vợ, nơi nào không có người thì có thể muốn làm gì thì làm phải không?"

Âu Dương Thụy không thèm nghe cô nhắc nhở, bắt được sơ hở trong lời nói của cô.

"Anh...anh, anh là đồ ngạ quỷ, em không thèm nói với anh. Hừ ~."

Hạ Tịch Nguyệt không để ý Âu Dương Thụy, cúi đầu chuyên tâm đã ăn trong bát món ăn.

Cơm nước xong trở lại phòng ngủ, Âu Dương Thụy đi tắm. Hạ Tịch Nguyệt mở máy vi tính lên. Cô đăng nhập vào QQ đã có người nói chuyện với mình, mở video ra thì đầu bên kia là Vân Nặc.

“Nàng ơi, đang làm gì đấy?”

Vân Nặc vừa ăn táo vừa nói.

“Không có chuyện gì để làm, cậu tìm mình có việc à?” Hạ Tịch Nguyệt đáp.

“Ừ, có chút chuyện.” Vân Nặc tỉnh bơ nói.

“Có chuyện sao không gọi điện thoại cho mình?” Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Làm ơn đi đại tiểu thư, điện thoại của cậu mình gọi cả ngày đều tắt máy, mình lại không dám gọi điện thoại cho chồng cậu.” Vân Nặc tức giận.

Hạ Tịch Nguyệt đi tới bên giường cầm điện thoại di động lên, thì ra là hết pin nên Vân Nặc không gọi được. Cô sạc điện thoại sau đó ngồi vào trước máy vi tính trò chuyện với Vân Nặc:

“Điện thoại di động của mình hết pin, cậu tìm mình có chuyện gì gấp sao?”

“Mình muốn rủ cậu ngày mai đi dạo phố, lâu rồi tụi mình chưa đi, vì chuyện kết hôn mà bận bịu quá. Ngày mai được nghỉ, cậu đi với mình đi.” Vân Nặc cầu khẩn.

“Ngày mai mình cũng không biết có ra ngoài được hay không, để mình hỏi Âu Dương Thụy thử xem sao?” Hạ Tịch Nguyệt không chắc chắn.

“Cái gì? Đi dạo phố còn phải đợi anh ấy cho phép, cậu thật kém cỏi quá đi Hạ Tịch Nguyệt. Không phải bây giờ cậu bị chồng quản nghiêm chứ? Hahaha.” Vân Nặc trêu chọc. Còn cố ý nhấn mạnh chữ bị chồng quản để chọc Hạ Tịch Nguyệt.

“Cái gì nha? Mình mới không có bị chồng quản, ngày mai đi thi đi. CHuyện này mình có thể tự làm chủ, cậu nói đi mấy giờ?” Hạ Tịch Nguyệt chứng minh mình không bị chồng quản, nhanh chóng trả lời Vân Nặc.

“Nha đầu thôi! Lỡ ta mình đâu có điếc, cậu làm gì kêu lớn tiếng thế.” Vân Nặc tiếp tục nhạo báng.

“Vân----Nặc, ngày mai cậu có muốn mình đi dạo phố cùng không hả?” Hạ Tịch Nguyệt uy hiếp.

“Nàng ơi, ta sai lầm rồi được chưa, ngày mai chín giờ ở lầu dưới Cao ốc Empire State, không gặp không về nhé.” Vân Nặc lập tức cầu xin Hạ Tịch Nguyệt tha thứ.

“Ừm được rồi.”

Nghe được tiếng nước ngừng chảy ở phòng tắm, Hạ Tịch Nguyệt nhanh chóng nói:

“Âu Dương Thụy đi ra, cứ quyết định như vậy đi, sáng mai chín giờ, mình out trước đây.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cũng lập tức cắt đứt video.

"Ai~."

Vân Nặc còn muốn nói thêm thì đã bị Hạ Tịch Nguyệt cắt đứt, nhìn hình của Hạ Tịch Nguyệt trong máy vi tính đã tắt, cô lăm nhăm:

“Còn nói không phải bị chồng quản, nhìn cậu ta lập tức logout, nói không phải thì ai tin...”

Âu Dương Thụy từ phòng tắm ra ngoài, nghe thấy giống như Hạ Tịch Nguyệt đang nói chuyện với ai, anh tò mò hỏi:

“Vợ ơi, em đang nói chuyện với ai đó?”

Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn tức Âu Dương Thụy, vừa thấy anh cô lại nghĩ đến chuyện ở trên bàn cơm lúc nãy:

“Ai cần anh để ý chứ?”

Sau đó tiếp tục lướt web, cô thấy một tin tức buồn bán.

“Hôm nay Hạ thị chính thức kí hợp đồng với Chu thị, cùng nhau khai phá Phúc Giai Tân.”

Phía bên dưới tin tức còn có hình Quan Hi Triết bắt tay với Chu Đông.

“Âu Dương Thụy không phải muốn chinh Quan Hi Triết sao, làm sao lại để cho anh ta hợp tác với Chu thị.”

Hạ Tịch Nguyệt thầm nghĩ ở trong lòng, Âu Dương Thụy đi tới bên cạnh cô cũng không hay biết.

Âu Dương Thụy lau xong đầu đi tới chỗ cô, nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang đọc tin tức ngẩn người ra. Anh làm như không có chuyện gì, hỏi Hạ Tịch Nguyệt:

“Vợ à em còn giận chuyện lúc nãy ở bàn ăn sao?”

"Ahhh."

Đột nhiên có tiếng nói vang lên Hạ Tịch Nguyệt giật mình, sau đó lập tức tắt máy vì tính.

Cô không muốn Âu Dương Thụy thấy tin tức này. Cô cũng không hiểu tại sao mình làm thế, chỉ là trong tiềm thức cô không muốn Âu Dương Thụy thấy tin tức này mà tức giận thôi.

Âu Dương Thụy nhìn cô, anh không trả lời mà hỏi:

“Vợ này, tại sao lại không nói chuyện?”

Hạ Tịch Nguyệt đóng máy vì tính nhìn Âu Dương Thụy nói:

“Em không có gì để nói với anh.”

Sau đó đứng lên muốn đi ra ngoài, Âu Dương Thụy nhanh tay ôm lấy hông của cô, anh ngồi xuống giường còn Hạ Tịch Nguyệt ngồi trên đùi mình, nhìn cô cười nói:

“Vợ à sao lại không có gì để nói, em còn chưa nói cho anh biết lúc nãy em nói chuyện với ai?”

“Sao em phải nói cho anh biết?”

Hạ Tịch Nguyệt bất mãn, bị Vân Nặc bảo bị chồng quản nghiêm cô tức tối muốn làm ra vẻ không bị Âu Dương Thụy quản chặt. Nhưng Hạ Tịch Nguyệt không nghĩ những gì cô làm bây giờ Vân Nặc đâu có thấy được, chính mình tự tìm khổ nữa rồi.

Hạ Tịch Nguyệt giãy giụa trong ngực của anh muốn thoát ra ngoài.

"A ~, không nói thật sao?"

Âu Dương Thụy ôm chặt hông của cô để cô dán chặt lên người anh, cảm giác nóng bỏng của thân thể hòa vào nhau, một tay khác thò vào trong áo ngủ của Hạ Tịch Nguyệt, vuốt ve làn da mềm mại của cô.

Hạ Tịch Nguyệt cảm giác được vật thô sấp dưới mông cô.

“Anh mau buông em ra.”

“Vậy em phải nói cho anh biết lúc nãy em nói chuyện với ai.” Âu Dương Thụy uy hiếp.

“Là Vân Nặc.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận quát.

“Cô ấy tìm em có chuyện gì sao?”

“Ừm, cô ấy rủ em ngày mai đi dạo phố mua quần áo.”

“Em đồng ý!”

“Ừm, đương nhiên em đồng ý, chúng ta đã lâu cũng không có gặp mặt. Em cũng muốn đi gặp cô ấy.”

“Nhưng em đừng quên tối nay cho anh ăn no đã, anh mà không ăn no thì em đừng có hông đi được.”

Âu Dương Thụy bá đạo yêu cầu, không sai anh đang ăn dấm chua của Vân Nặc, tại sao cô ấy chỉ nói một câu, bảo bối của anh liền hấp tấp, bảo bối của anh trừ thân cận anh ra người khác đều không được. Ngay cả phụ nữ cũng không, đây chính là ham muốn giữ lấy mảnh liệt của Âu Dương Thụy.

Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy cự tuyệt mình, cô liền nói:

“Anh thật đáng ghét, em không muốn.”

Nếu để cho Âu Dương Thụy ăn no, cô còn hơi sức đâu mà đi dạo phố cùng Vân Nặc.

“Em không muốn cũng phải làm, đừng quên chúng ta đã đồng ý với mẹ lần này trở về phải làm cho mẹ nghe được tin tốt, anh phải nỗ lực thêm chứ sao.”

Âu Dương Thụy vừa sờ cô vừa nói.

“Đó là anh đồng ý với mẹ không phải em.”

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi bất mãn nói

“Chuyện như vậy phải dựa vào cố gắng của hai đứa mình mới được.”

“Em mới không cần cố gắng cùng anh. ANh thả em xuống đi, em muốn đi tắm.”

“Vậy cũng không được, không có anh sao em có thể tạo người.”

Âu Dương Thụy nói xong liền ôm Hạ Tịch Nguyệt đến bên giường, anh dè lên người cô, Hạ Tịch Nguyệt la ầm lên:

“Âu Dương Thụy anh thật bá đạo, anh không phân rõ trái phải! Anh để cho em xuống, ngày hôm qua đã làm nhiều lần như vậy, em còn chưa khỏe hẳn, hiện tại em rất buồn ngủ.”

Hạ Tịch Nguyệt làm bộ như rất mệt mỏi mà nói.

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt lời nói, Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười:

“Vợ này em mới vừa nói muốn đi tắm, giờ lại muốn ngủ, rốt cuộc em muốn làm gì?”

“Em muốn ngủ, anh đi xuống đi.”

“Vợ à, anh nhớ em đã ngủ cả ngày rồi, giờ lại ngủ nữa là sao? Nếu không chúng ta làm vận động cho tỉnh người đi!”

“Em không muốn vận động với anh, em đi tắm đây.”

“Được, anh có thể tắm cùng em, chúng ta lâu rồi không có làm ở trong phòng tắm.”

"Âu Dương Thụy lưu manh."

Nghe được lời nói Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt tức giận thét lên.

“Anh chỉ lưu manh với em thôi!”

Âu Dương Thụy lần mò tìm môi của cô, lưỡi của hai người nhanh chóng quấn lấy nhau.

"Ồ ô."

Hạ Tịch Nguyệt muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại bị Âu Dương Thụy bưng bít hết không cách nào nói ra lời.

Một lát sau Âu Dương Thụy rời môi cô, anh hôn trần trọc xuống cổ. Âu Dương Thụy cúi người liếm cái cổ trắng ngần.

"Ừm."

Hạ Tịch Nguyệt thoải mái rên rỉ ra tiếng, nghe được tiếng rên của cô, Âu Dương Thụy ngẩng đầu khò sở nói

Hạ Tịch Nguyệt không khỏi thoải mái rên rỉ ra tiếng. Nghe được Hạ Tịch Nguyệt tiếng rên rỉ, Âu Dương Thụy ngẩng đầu nhìn Hạ Tịch Nguyệt khò sở nói đến:

“Vợ ơi, anh muốn em.”

Hạ Tịch Nguyệt thấy đáng vẻ khò sở của anh, hơn nữa trên đầu toát mồ hôi lạnh, cô đau long.

“Vậy anh vào đi, nhưng nhớ là phải nhẹ một chút. Sáng em còn phải đi với Vân Nặc.”

“Tuân lệnh vợ yêu.”

Âu Dương Thụy hưng phấn vô cùng, đầu còn bộ dạng đang nhện đến khò sở nữa, gian kế cuối cùng đã thành công.

Được sự đồng ý của vợ, Âu Dương Thụy nhanh chóng hướng về phía cô cởi áo ngủ xuống, lộ ra thân thể mềm mại. Âu Dương Thụy nhìn ngắm cơ thể của Hạ Tịch Nguyệt bên dưới đèn ngủ, thật lâu vẫn còn chưa hoàn hồn.

Hạ Tịch Nguyệt thấy anh nhìn cô ngẩn người, có chút thẹn thùng, đưa tay che vị trí trọng yếu, nhìn Âu Dương Thụy cô xấu hổ nói:

“Anh đừng nhìn có được không?”

Âu Dương Thụy cười lấy cái tay của Hạ Tịch Nguyệt đang che xuống.

“Không cần che lại, thân thể em đẹp như thế phải nên hảo hảo thưởng thức mới đúng.”

Âu Dương Thụy nói xong, cúi đầu ngâm lấy vành tai của Hạ Tịch Nguyệt.

"Ừm."

Dưới sự kích thích của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt rên rỉ ra tiếng. Anh cúi hoàn toàn áo choàng tắm của mình ra cúi người chiếm lấy Hạ Tịch Nguyệt. Ở lần vận động thứ ba Hạ Tịch Nguyệt không thể nhịn được nữa, mở miệng cầu xin:

“Chồng à, anh tha cho em đi, em thật sự là không được nữa rồi. Ngày mai em còn muốn ra ngoài.”

“Nhưng vợ à đã lỡ bắt đầu rồi, nếu dừng lại anh sẽ điên mất, em muốn chồng em thành người mất năng lực à.”

Âu Dương Thụy cố ý muốn cô nhiều lần như vậy để cô không còn hơi sức đâu mà ra ngoài với Vân Nặc.

Vợ anh sao phải đi bồi người ta chứ? Vợ anh chỉ một lòng một dạ bồi anh mà thôi.

Đến suy nghĩ trong lòng Âu Dương Thụy cũng bá đạo như thế. Hạ Tịch Nguyệt không chịu nổi nên hôn mê, đến khi cô tỉnh lại vẫn thấy Âu Dương Thụy còn nằm trên người cô vận động.

“Âu Dương Thụy anh là đồ đáng ghét nhất, anh căn bản không muốn ngày mai để em ra ngoài.”

“Vợ em còn lớn tiếng gào thét như thế, biểu hiện anh chưa cố gắng hết sức, xem ra anh phải cố thêm.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt vừa dùng sức đung vừa cười nói.

“Không có, không có, anh đã rất cố gắng rồi....không cần nỗ lực nữa, chồng à, em van anh thả em ra đi mà.”

Hạ Tịch Nguyệt sợ hãi cầu xin.

“Vợ ơi, lần này anh đảm bảo là lần cuối cùng.”

“Anh.....”

Anh biết cô sẽ phản bác cho nên cúi người chặn miệng cô lại không để cô nói ra. Tiếp sau là một loạt âm thanh triền miên, kích tình khắp phòng.

Buổi sáng ngày hôm sau Âu Dương Thụy vừa tỉnh dậy đã thấy nửa thân trần truồng của Hạ Tịch Nguyệt, lại không nhìn được dò người tới hôn đôi môi cô thật lâu. Hạ Tịch Nguyệt nhú mày, tức giận hươ tay:

“Đừng làm rộn, tôi còn muốn ngủ.”

Hạ Tịch Nguyệt xoay người lại tiếp tục ngủ, hoàn toàn quên mất cuộc hẹn dạo phố với Vân Nặc hôm nay. Âu Dương Thụy thấy cô mệt mỏi, nén nhịn ham muốn của mình thả cô ra.

Âu Dương Thụy tỉnh thần thoải mái sáng khoái đi làm, còn Hạ Tịch Nguyệt thì ngủ như heo chết. Đến lúc 12 giờ trưa thì mới tỉnh lại, nhìn đồng hồ Hạ Tịch Nguyệt lập tức tỉnh táo, ngồi trên giường dùng hai tay xoa xoa mắt lần nữa xác định đúng là 12 giờ. Cô hoảng hốt mắng thầm trong lòng:

“Âu Dương Thụy, cái tên khốn kiếp này, đã nói hôm nay mình có chuyện ra ngoài, hôm qua đã cố gắng cầu xin nhưng vẫn không buông tha, anh từ đầu đến chân chính là một tên khốn kiếp!”

Ở phòng làm việc của tổng giám đốc kia, Âu Dương Thụy đang kí hợp đồng, bỗng nhiên hắc xì một cái, trong lòng cười ngĩ:

“Chẳng lẽ bảo bối đang ngủ cũng muốn mình sao?!”

Hạ Tịch Nguyệt cầm điện thoại di động lên, nhìn thấy hai mươi cuộc gọi nhờ của Vân Nặc. Cô muốn điên lên rồi, gương mặt khổ sở cầm điện thoại gọi cho Vân Nặc, đầu dây vừa đã thông đã nghe tiếng Vân Nặc rống to:

“Hạ _____ Tịch _____ Nguyệt! Cậu muốn chết có phải không? Cậu có biết mình đợi bao lâu rồi không, mình đợi đã ba canh giờ, hiện tại mình hận không thể giết chết cậu ngay. Không phải là do tối qua mình nói cậu bị chồng quản chặt cho nên hôm nay cậu có ý đến trễ để báo thù mình hả?”

Vân Nặc phẫn nộ.

“Mình... Vân Nặc à trước hết cậu đừng tức giận...mình lập tức tới...20 phút nữa là tới, hôm nay chi phí là do mình trả hết được không?”

Hạ Tịch Nguyệt lấy lòng.

“Được, là cậu nói đó nha.” Sau đó liền ngắt điện thoại.

Hạ Tịch Nguyệt đi tới bàn trang điểm nhìn thấy thẻ ngân hàng, nhớ tới buổi sáng lúc mình đang ngủ mơ mơ màng màng thì Âu Dương Thụy có đưa cho, để cho cô xài thoải mái khi dạo phố. Giờ cái thẻ trong tay lên, Hạ Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm giống như đang nhìn Âu Dương Thụy mà nói

“Hừ, hôm nay mình sẽ xài hết thẻ của anh, xem anh còn dám khi dễ em không, em sẽ quét chết anh.”

Hạ Tịch Nguyệt trẻ con ngồi nói với cái thẻ trong tay sau đó vội rửa mặt nhanh chóng đi tìm Vân Nặc.

Đi tới cao ốc Empire State, Hạ Tịch Nguyệt vừa xuống xe đã thấy Vân Nặc tức giận nhìn mình. Hạ Tịch Nguyệt cười nói:

“Nặc à, cậu đừng tức giận... mình sai rồi có được không. Hôm nay mình ngủ quên mất.”

“Xem ra cậu căn bản không xem trọng mình nên mới ngủ quên.”

Vân Nặc tức giận nói.

"Không phải như vậy á..., là bởi vì."

Hạ Tịch Nguyệt ấp úng không nói ra được, Vân Nặc nhìn thấy cô ấp a ấp úng liền hiểu chuyện, cười nói: “Không phải là tối qua làm quá muộn chứ, hôm nay nóng vậy tại sao cậu lại xả tóc thì ra để che vết hôn.”

Vân Nặc đưa tay vén tóc Hạ Tịch Nguyệt lên, quả nhiên thấy vết hôn.

“Được rồi, lần này không phải do cậu sai, miễn cưỡng tha thứ cho cậu. Chỉ là cậu đã nói hôm nay phí là cậu trả hết.”

"Biết rồi."

Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt đáp. Cho dù là bạn bè thân thiết nhưng dính đến chuyện khuê phòng Hạ Tịch Nguyệt không thể không xấu hổ.

Hai người bước vào cao ốc, đi thang máy tới lầu bốn, Vân Nặc nói với cô:

“Nghe nói nơi này hôm nay có bộ sưu tập quần áo mùa hè của Chanel, chúng ta đi lựa đi.”

“Được, đã lâu rồi mình không có shopping.”

Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ trả lời.

“Ai... mình nói này Nguyệt Nguyệt hôm nay cậu không mang tiền tới lúc không có tiền trả sẽ để cho chồng cậu tới trả thay như thế thật mất mặt nha.”

Vân Nặc có vẻ không yên lòng.

“Vân __ Nặc, cậu không nên xem nhẹ mình thế chứ, lúc ra ngoài Thụy đã đưa cho mình một tấm thẻ rồi. Hào hào lấy lòng chị đi, hôm nay chị sẽ trả tiền cho em”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Vân Nặc kiêu ngạo nói.

"Thật không?"

“Ừm."

Hai người bước vào cửa hàng bán quần áo, Vân Nặc nhanh chóng bị một cái váy màu trắng hấp dẫn, mà Hạ Tịch Nguyệt bị cuốn hút bởi cái đai đeo váy ngắn màu xanh da trời, cũng không coi là ngắn lắm khoảng trên đầu gối một tấc.

“Chúng ta thử một chút chứ?”

Vân Nặc cười nói.

“Được.”

Sau đó hai người đi vào phòng thử quần áo, lúc đi ra, Vân Nặc nhìn Hạ Tịch Nguyệt như một thiên sứ mỹ lệ.

"Nguyệt Nguyệt, cậu mặc bộ y phục này thật là đẹp. Giống như thiên sứ."

"Cậu cũng rất xin đẹp."

“Hai vị tiểu thư thật tinh mắt, hai bộ trang phục này đều là hàng mới, bản giới hạn, cả thế giới chỉ có ba bản. Mặc trên người hai vị rất hợp.”

Nhân viên phục vụ giới thiệu với bọn họ. Vân Nặc định mở miệng nói thì nghe thấy giọng nữ ở phía sau truyền tới.

“Nhân viên phụ vụ, hai bộ này tôi muốn lấy hết, phiền cô kêu hai người kia cời ra.”

Vân Nặc nghe được lời của đôi phương, tức giận quay đầu lại định mắng nhưng khi nhìn thấy người thì kinh ngạc:

“Tại sao là anh?”

"Làm sao lại không thể là tôi?"

Đông Phương Húc cười trả lời.

“Anh hôm nay không phải đi bố trí hội trường sao? Làm sao anh lại đến đây?”

“Cô chạy ra ngoài chơi, nhân tiện tôi cũng phải đi mới được.”

“Anh.....”

Vân Nặc tức không còn lời nào để nói.

“Húc thiếu, anh quen cô ta?”

Minh tinh Vương Giai Giai bên cạnh ghen tỵ hỏi.

"Ừ."

Đông Phương Húc nhẹ giọng nói.

“Vây thì thật là tốt, Húc thiếu, em nhìn trúng hai bộ y phục này, anh bảo họ cời ra có được không? Anh đã đồng ý hôm nay mua quần áo cho người ta nha.”

Vương Giai Giai nũng nịu nói. Cho là mình làm cho Đông Phương Húc vui nên anh sẽ cưng chiều mình.

“Này, Đông Phương Húc mắt nhìn của anh thật là kém, loại hàng này mà cũng để ý đến được.”

Vân Nặc châm chọc.

“Cô là ai? Dám nói chuyện như thế với Húc thiếu, cô không muốn sống sao?”

Vương Giai Giai kiêu ngạo nói.

“Tôi là ai, cô nên hỏi Húc thiếu chẳng phải sẽ biết sao?”

“Húc thiếu, cô ấy rốt cuộc là ai?”

Vương Giai Giai tức giận hỏi.

"Vị hôn thê của tôi."

Đông Phương Húc không chút nào giấu giếm trả lời.

"Cái gì, còn em thì sao ?"

Vương Giai Giai đau lòng hỏi.

"Bạn giởnong."

Đông Phương Húc coi như không có gì đáp.

“Tôi nói ánh mắt anh thật kém, đầu óc như vậy mà anh cũng thích sao, có phải anh chỉ thích loại ngực bự nhưng không có não phải không?”

Vân Nặc chống tay vênh vác tự đắc nói với Đông Phương Húc.

“Vân Nặc đủ rồi! Tôi tìm phụ nữ là chuyện không cần cô xen vào.”

Đông Phương Húc tức giận nói. Người phụ nữ này hai ba lần châm chọc anh, rốt cuộc đã làm anh phát bực rồi. Vương Giai Giai thấy Đông Phương Húc và Vân Nặc cãi nhau, vui vẻ nói:

“Thì ra là một cô vợ không được sủng ái.”

“A__ tôi chính là không được sủng ái đó nhưng tôi là chính thất, cô tốt nhất là lấy lòng tôi, nói không chừng tôi sẽ cho phép cô làm vợ bé của Đông Phương Húc.”

Vân Nặc nhấn mạnh hai chữ vợ bé.

“Cô.....”

Vương Giai Giai định giơ tay lên đánh Vân Nặc, Vân Nặc tức giận bắt được tay của cô ta, trực tiếp cho cô ta một cái tát. Vương Giai Giai bị đẩy ngã trên mặt đất.

Cô ta uất ức nói với Đông Phương Húc:

“Húc thiếu, anh xem cô ta dã man như vậy, anh nhất định phải làm chủ cho em”

“Cút! Cô ấy nói không sao, cô thật đúng là ngực lớn mà không có não.”

Đông Phương Húc tức giận đối với Vương Giai Giai quát.

"Húc Thiếu"

Vương Giai Giai bụm mặt, nước mắt rơi lã chã.

“Cút, tôi không cần một bạn giưòng không hiểu chuyện.”

Đông Phương Húc không để ý tới Vương Giai Giai, đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt cười kêu lên:

"Chị dâu."

Dựa vào thái độ mới vừa rồi Vương Giai Giai đối với Hạ Tịch Nguyệt, Đông Phương Húc cũng quyết sẽ không lưu cô ta lại.

Hạ Tịch Nguyệt không để ý đến lời của Đông Phương Húc, bởi vì anh ta khi dễ Vân Nặc. Vân Nặc biết cô đang vì mình mà tức giận, vội lên tiếng:

"Nguyệt Nguyệt, mình không sao."

Đông Phương Húc thấy Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới mình, anh cũng không biết rốt cuộc mình đắc tội với bà cô này rồi.

“Đông Phương Húc, anh quét thẻ đi.”

Vân Nặc nói.

"Tại sao là tôi?"

Đông Phương Húc bất mãn kêu lên. Bị người phụ nữ này chọc giận tức chết, cuối cùng còn phải cả thẻ cho cô ta nữa.

“Nếu như anh không trả tiền, tôi sẽ nói chuyện này cho ông nội.”

Vân Nặc uy hiếp.

“Được, tôi cà.”

Đông Phương Húc cắn răng nghiêng lợi nói. Đông Phương Húc nói xong, Vân Nặc dẫn Hạ Tịch Nguyệt chọn một đồng quần áo, sau đó cầm hết chúng đi ra ngoài.

"Đi thôi, Nguyệt Nguyệt."

Đi ra bên ngoài, Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nhìn bạn mình, cô nói:

“Để anh ta trả tiền có được không?”

“Không sao, chúng ta cũng không biết ngày nào tách ra, hiện tại mình đương nhiên muốn tiêu tốn của anh ta bao nhiêu tùy thích.”

Vân Nặc vui vẻ nói.

“Vân Nặc, cậu nhìn thấy anh ta cùng với người phụ nữ khác, cậu không tức giận sao.”

Hạ Tịch Nguyệt dò xét.

“Tại sao mình phải tức giận, mình không thích anh ta, mình biết rõ tại sao mình kết hôn, mình sẽ không có cảm giác với anh ta.”

Lời nói này Hạ Tịch Nguyệt nghe được, hình như cũng đang cảnh cáo mình.

“Ai da... không nói anh ta nữa, mình đói rồi đi ăn cơm thôi.”

Vân Nặc tránh né sang chuyện khác.

“Cái người này, cậu vừa nói làm mình cũng đói bụng, chúng ta đi ăn đồ Trung Quốc đi, trước mặt có một nhà hàng mới mở cũng không tệ, chúng ta đi thôi.”

Hạ Tịch Nguyệt cười hề nhệ.

“Được.”

Hai người đi đến nhà hàng Trung Quốc, đi tới cửa định vào thì vừa vặn Hạ Tịch Nguyệt bị Lâm Hình Nhân tát một cái. Cô ta mới từ khách sạn ra ngoài thì nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt, không nhịn được chạy tới.

Hạ Tịch Nguyệt bị đánh cô trực tiếp xoay người đánh lại đối phương một cái tát, Hạ Tịch Nguyệt nhìn Lâm Hình Nhân, cô gần như hét lên:

"Lâm Hình Nhân đừng tưởng rằng Hạ Tịch Nguyệt tôi dễ bị khi dễ."

Lâm Hình Nhân che mặt của mình, nhìn Hạ Tịch Nguyệt đỏ kị nói đến:

“Hạ Tịch Nguyệt tôi thật không ngờ cô lại không biết xấu hổ như vậy, bên này ở chung một chỗ với Âu Dương Thụy, bên kia lại dây dưa không rõ với Quan Hi Triết, cô thật lợi hại, có thể đem hai người đàn ông đưa bốn trong tay.”

“Cô nói gì tôi không hiểu.”

Nghe được Lâm Hình Nhân lời nói, Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói.

“Không hiểu ư? Cô thật biết giả vờ, vì cô mà tay tôi bị phé, hiện tại không thể cầm nổi cây viết. Tay của tôi tàn, ngã bệnh nhập viện thế nhưng Quan Hi Triết không một lần đến xem tôi thử, cô còn nói không có quyền rũ anh ta, tôi và anh ta ở cùng nhau đã hai mươi năm, cô chỉ ở cạnh anh ta có vài năm, tại sao cô lại cướp anh ta? Tại sao?”

Lâm Hình Nhân càng nói càng kích động.

“Đây tất cả đều là do cô gieo gió gặt bão, không oán trách ai được.”

Hạ Tịch Nguyệt không có chút ý định nói xin lỗi. Sau đó kéo Vân Nặc vòng qua người Lâm Hình Nhân đi vào nhà hàng.

"Đáng đời."

Vân Nặc đi ngang qua Lâm Hình Nhân hung hăng nói.

Lâm Hình Nhân nhìn Hạ Tịch Nguyệt đi vào, ánh mắt độc ác phát ra.

‘ Hạ Tịch Nguyệt tôi sẽ không bỏ qua cho cô . ’

Ông trời giống như đang đối nghịch với Lâm Hình Nhân, đột nhiên mưa như trút nước.

"A ——, ông trời, chẳng lẽ đến ông cũng đối kháng với ta sao?"

Lâm Hình Nhân ngược đầu nhìn lên trời mở miệng mắng. Đột nhiên một bóng dáng đi tới trước mặt cô ta.

“Người là ai?”

Lâm Hình Nhân kinh ngạc hỏi.

"Một người có thể giúp cô diệt trừ người cô hận nhất . "

"Người biết tôi hận nhất là ai ?"

Lâm Hình Nhân hỏi.

" Dĩ nhiên, chỉ cần cô chịu cùng tôi hợp tác, tôi bảo đảm sẽ giúp cô báo thù."

"Vậy thì tốt, tôi nguyện ý hợp tác với người."

Lâm Hình Nhân nói xong thì đi lên xe của đối phương. Chỉ cần có thể diệt trừ Hạ Tịch Nguyệt, Lâm Hình Nhân sẽ hợp tác.

Vân Nặc và Hạ Tịch Nguyệt vào nhà hàng, Vân Nặc nhìn chăm chăm Hạ Tịch Nguyệt, đau lòng hỏi:

"Nguyệt Nguyệt, cậu không sao chứ."

"Mình không sao, chúng ta chọn món nhanh đi, không phải cậu đói bụng sao?"

Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

"Nguyệt Nguyệt, lần tới cậu không nên yếu đuối, cậu xem tay cậu kia, vết đỏ cô ta đánh cậu này, nếu để Âu Dương Thụy biết chắc sẽ giết cô ta thôi."

Vân Nặc tức giận thay bạn.

"Làm ơn đi, cậu đừng nói cho anh ấy biết, nếu anh ấy mà biết mình đoán chừng về sau đừng nghĩ ra khỏi cửa."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Vân Nặc, giọng cầu khẩn.

"Mình biết rồi."

Đột nhiên bên ngoài trời mưa to, Vân Nặc nhìn nước trên cửa nói:

"Thời tiết thay đổi nhanh thật, vừa rồi còn trời xanh mây trắng, giờ đã đổ mưa."

"Đúng vậy, thời tiết thay đổi thật nhanh."

Ngồi trong phòng làm việc, Âu Dương Thụy nghe thấy bên ngoài có tiếng sấm biết trời đang mưa. Anh lo lắng Hạ Tịch Nguyệt bên ngoài sẽ mắc mưa. Buổi trưa anh có gọi điện thoại về nhà biết cô đã đi ra ngoài. Nhìn trời mưa to bên ngoài, Âu Dương Thụy cầm điện thoại di động trực tiếp gọi bà xã.

Hạ Tịch Nguyệt đang dùng cơm, liền nghe được điện thoại di động kêu, để đưa xuống, thấy là điện thoại của Âu Dương Thụy, lập tức nhận:

"Này!"

"Đang ở đâu?"

Âu Dương Thụy ôn nhu hỏi.

"Ở trong một nhà hàng Trung Quốc ăn cơm."

Hạ Tịch Nguyệt trả lời.

"Ồ đó chờ anh, trời đang mưa anh muốn qua đón em."

"Nhưng mới ba giờ chiều, anh còn chưa tan sở mà?"

Hạ Tịch Nguyệt quan tâm.

"Không sao, anh là tổng giám đốc ai quản được anh chứ, nếu em mắc mưa ngã bệnh thì anh đau lòng lắm. Ở đó ngoan ngoãn chờ anh không cho phép chạy lung tung khắp nơi."

Âu Dương Thụy nói xong cũng cúp điện thoại.

"Uy."

Hạ Tịch Nguyệt còn chưa kịp nói gì thì Âu Dương Thụy đã ngắt điện thoại. Thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt muốn nói Vân Nặc có xe có thể đưa cô về nhà không cần phiền đến anh. Người này đúng là vĩnh viễn đều bá đạo như thế, không đợi người ta nói xong đã cúp điện thoại.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn chăm chăm điện thoại ở trong tay, nhỏ giọng thầm thì.

"Cậu đang làm bầm gì thế? Âu Dương Thụy điện thoại muốn qua đón cậu sao?"

Vân Nặc vừa ăn cơm vừa hỏi Hạ Tịch Nguyệt.

“Đúng vậy, anh ấy bảo trời mưa cho nên phải tự mình đón mình về nhà.”

“Nha đầu, cậu thật đúng là có phúc, có một ông chồng yêu thương cậu như vậy.”

Vân Nặc nói bằng giọng hâm mộ.

“Đúng rồi cậu đừng có nói chuyện chúng ta gặp Linh Hình Nhân cho anh ấy nhé.”

Hạ Tịch Nguyệt thận trọng nói.

“Biết rồi, người bị chồng quản nghiêm.”

“Nhưng anh ấy thấy vết thương trên mặt cậu thì làm thế nào?”

“Mình sẽ dùng tóc che lại, bên ngoài trời khá tối, tí nữa đi ra ngoài mình che lại, anh ấy sẽ không thấy được.”

Hạ Tịch Nguyệt giọng điệu cứng rắn nói. Âu Dương Thụy đẩy cửa phòng ăn tiến vào, anh thấy Hạ Tịch Nguyệt liền sải chân bước tới. Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc nhìn anh hỏi:

“Làm sao anh lại tới nhanh vậy?”

“Nhớ em cho nên đến nhanh chứ sao.”

Âu Dương Thụy dịu dàng nói với Hạ Tịch Nguyệt. Vân Nặc ở bên cạnh nghe được lời của anh toàn thân cô nổi da gà.

"Ăn no chưa?"

Âu Dương Thụy nhìn chăm chăm Hạ Tịch Nguyệt cười hỏi.

"Còn chưa no, anh đợi em một lát.”

Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu nói. Bởi vì sợ Âu Dương Thụy thấy vết thương trên mặt mình cho nên cô không dám ngẩng đầu.

"Vậy cũng tốt."

Âu Dương Thụy ngồi vào chỗ bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt. Vì Hạ Tịch Nguyệt ngồi ở bên cửa sổ, phía bên mặt bị thương quay về phía ngoài cửa cho nên Âu Dương Thụy không nhìn thấy.

Ăn một hồi nhưng Hạ Tịch Nguyệt thấy thức ăn trên bàn ăn vẫn không hết, cô cảm thấy tiếc, món ăn ở đây rất đắt nhưng thật sự cô không ăn nổi nữa. Âu Dương Thụy nhìn cô đang cau mày, cũng biết cô đang nghĩ gì, anh nói:

“Đã no rồi.”

“Ừm nhưng vẫn còn nhiều món chưa ăn xong.”

Hạ Tịch Nguyệt khổ não nói đến.

"Không sao, vừa đúng anh cũng đói, anh sẽ ăn."

Âu Dương Thụy nói xong lấy đĩa trong tay của Hạ Tịch Nguyệt gấp thức ăn.

“Đó là đĩa em đã dùng rồi mà.”

Hạ Tịch Nguyệt chỉ vào đôi đĩa trong tay Âu Dương Thụy.

“Không sao, nước miếng trong miệng em anh còn không chê, những thứ này anh sao lại ghét được chứ.”

Âu Dương Thụy nói xong liền thưởng thức đồ ăn. Vân Nặc nhìn tình cảm hai người, cảm giác mình ở chỗ này là bóng đèn lớn, vội vàng ăn.

"Nguyệt Nguyệt, mình ăn xong rồi, đi trước đây."

"Ai ~, Vân Nặc cậu không mang ô sao về nhà?"

Tịch Nguyệt quan tâm hỏi.

“Cậu quên là mình lái xe sao, nếu Âu Dương Thụy ở chỗ này rồi thì mình không cần lo cho cậu nữa, mình đi trước.”

Vân Nặc đứng lên cầm túi xách rời đi. Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy mà đến nỗi khẩn trương quên cả chuyện Vân Nặc có lái xe tới. Lát sau Âu

Dương Thụy ăn xong, ngẩng đầu lên nói với cô:

"Đi thôi."

"Nha."

Sau đó dắt Hạ Tịch Nguyệt tay liền đi đi ra ngoài. Ngồi trên xe, Hạ Tịch Nguyệt bởi vì sợ Âu Dương Thụy phát hiện trên mặt mình có vết thương nên quên cả thắt dây an toàn. Âu Dương Thụy cười ghé người qua nịt giúp cô.

"A ——."

Âu Dương Thụy đột nhiên tới gần làm cô giật bắn lên, tròn mắt cô mở to nhìn ah.

“Vợ, em quên nịt dây an toàn rồi.”

Âu Dương Thụy cười nói, sau đó ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy vết thương trên má của cô. Nụ cười của anh trong nháy mắt biến mất. Anh sa sầm mặt hỏi cô:

“Mặt em bị sao thế?”

“Emem...”

Giọng của anh đột nhiên lạnh lùng Hạ Tịch Nguyệt không khỏi sợ hãi, những lời nói đã chuẩn bị sẵn trước không cách nào nói ra được. Cô lắp ba lắp bắp nửa ngày mà không nói được gì.

“Đừng nghĩ nói cho anh biết là do em tự làm mình bị thương, em bị thương như thế thì sau này đừng ra khỏi phòng nửa bước. Còn nếu em không nói anh cũng sẽ có cách để biết, nếu như vậy thì em đừng trách hậu quả.”

Âu Dương Thụy nhìn chăm chăm cô, ánh mắt uy hiếp muôn phần. Hạ Tịch Nguyệt bất đắc dĩ phải kể đầu đuôi câu chuyện cho anh nghe. Nghe xong Âu Dương Thụy tức giận ra lệnh cho cô:

“Tới đây! Cởi dây an toàn ra sau đó ngồi lên đùi anh.”

“Em

Hạ Tịch Nguyệt sợ hãi, do dự.

“Nhanh lên, không để cho anh nói lại lần thứ ba.”

Hạ Tịch Nguyệt cảm giác bên ngoài trời mưa to ào ào còn bên trong xe thì mây đen giăng đầy.

"A, biết rồi."

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời anh cởi dây an toàn ra, ngồi trên đùi anh. Vì hôm nay cô mặc quần dài cho nên không bị lộ quần lót ra, điều này làm cho cô giảm bớt chút xấu hổ.

Âu Dương Thụy muốn cô ngồi lên đùi anh để anh xem vết thương có nghiêm trọng không. Âu Dương Thụy vén tóc của cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve lên vết thương:

"Còn đau không?"

Âu Dương Thụy đau lòng hỏi, bảo bối của anh anh cưng chiều còn không kịp, lại có người dám ra tay với cô. Xem ra phết tay của Lâm Hình Nhân còn nhẹ với cô ta. Hạ Tịch Nguyệt thấy anh đau lòng vì mình, cô nói:

"Không đau."

“Vợ này em còn nhớ em đã đồng ý với anh cái gì không?”

Âu Dương Thụy dụ dăng nói đến.

“Nhớ, không để cho mình bị thương.”

Hạ Tịch Nguyệt áy náy nói.

“Nhưng bây giờ em lại không làm được, hiện tại anh muốn phạt em một tháng không được ra ngoài.”

“Cái gì? Chồng à em là người bị thương, anh sao lại cấm túc em?”

Hạ Tịch Nguyệt bực bội.

“Bởi vì em làm anh đau lòng.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nghiêm túc nói.

“Thật xin lỗi. Về sau em nhất định không để mình bị thương nữa, em bảo đảm.”

Hạ Tịch Nguyệt giơ tay lên hướng về phía Âu Dương Thụy kiên định nói.

“Lần trước em cũng nói vậy, em chỉ có ở cạnh anh, anh mới yên tâm.”

Bộ dạng Âu Dương Thụy không có chút ý định thương lượng.

"Biết rồi."

Mặt Hạ Tịch Nguyệt như đưa đám, Âu Dương Thụy thấy vậy cũng không để ý. Anh nhất định phải dạy cho cô nhớ mỗi lần ra ngoài bị thương tim anh đau đến chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cứng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Tán tỉnh trong phòng làm việc

Âu Dương Thụy lái xe đưa cô đến bệnh viện, mưa bên ngoài cũng đã tạnh.

“Anh đưa em đến bệnh viện làm gì?”

"Xuống xe."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt ra lệnh cho cô.

“Không cần chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, không cần đến bệnh viện, chúng ta về nhà đi, về nhà bôi thuốc là được rồi. Chúng ta về nhà có được không anh?”

Hạ Tịch Nguyệt lại nói bằng giọng nũng nịu, cô không muốn đến bệnh viện, rất mất mặt. Âu Dương Thụy cương quyết không thỏa hiệp:

“Không được, lập tức xuống xe cho anh.”

Hạ Tịch Nguyệt khổ sở bước xuống xe. Âu Dương Thụy nắm lấy tay cô đến phòng làm việc của Tư Đồ Triệt, cửa cũng chẳng thềm gõ.

Vừa vào cửa đã thấy Tư Đồ Triệt và Tô Huyền Huyền, hai người quần áo xốc xếch.

"Người nào?"

Tư Đồ Triệt còn chưa thỏa mãn dục vọng, anh tức tối quát lên. Vội vàng sửa áo quần của Tô Huyền Huyền lại. Tô Huyền Huyền thấy người tới, vội vàng chỉnh sửa lại quần áo xấu hổ chạy ra ngoài.

"Huyền Huyền."

Hạ Tịch Nguyệt thấy thình như một cơn gió chạy ào ra ngoài, cô lớn tiếng gọi. Tư Đồ Triệt thấy người đến là Âu Dương Thụy, anh sửa quần áo ngay ngắn lại, sa sầm mặt nói với Âu Dương Thụy:

“Sao cậu không gõ cửa?”

"Quên."

Nhìn một chút giọng điệu này, giống như quên gõ cửa là lỗi của người khác.

"Cậu tìm mình có chuyện gì sao?"

"Ừ, cậu xem mặt cô ấy một chút đi.”

Âu Dương Thụy nói xong liền dặt tay Hạ Tịch Nguyệt đến trước mặt của Tư Đồ Triệt.

"Bởi vì chút chuyện nhỏ này, cậu quấy rầy chuyện tốt của mình."

Tư Đồ Triệt bắt mạch gằm nhẹ.

"Vợ mình bị thương sao lại là chuyện nhỏ. Cậu nhanh lên xem thử đi."

Âu Dương Thụy lạnh giọng mà nói.

"Hừ"

Tư Đồ Triệt nâng mặt của Hạ Tịch Nguyệt lên, cẩn thận kiểm tra.

"Không có việc gì, trờ sút thuốc là được."

Tư Đồ Triệt chuyên nghiệp nói.

"Vậy chúng ta trở về đi thôi."

Nghe xong Tư Đồ Triệt lời nói, Âu Dương Thụy mới xem như yên tâm. Anh quay qua ôn nhu nói với cô. Còn Tư Đồ Triệt thấy anh phá hư chuyện tốt của mình, lại thấy thái độ của Âu Dương Thụy như thứ, bắt mạch nói:

"Âu Dương Thụy, lần sau cậu tới nhớ gọi điện thoại trước, lúc vào thì phải nhớ gõ cửa."

"Chẳng lẽ cậu không biết làm việc là phải khóa cửa sao? Đây là chuyện bình thường."

Âu Dương Thụy mới không để ý tới Tư Đồ Triệt đang gào thét, dặt tay Hạ Tịch Nguyệt đi. Nghe được lời nói của Âu Dương Thụy, Tư Đồ Triệt càng thêm nổi trận lôi đình.

"Cậu"

Hạ Tịch Nguyệt lúng túng bị kẹp ở giữa, nhìn thấy Tư Đồ Triệt tức giận, Hạ Tịch Nguyệt xin lỗi:

"Tư Đồ tiên sinh, thật xin lỗi."

Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy chuyện này là Âu Dương Thụy quá đáng cho nên cô thay anh xin lỗi. Sau đó cùng Âu Dương Thụy đi ra ngoài.

Sau khi trở về nhà Hạ Tịch Nguyệt thật sự bị cảm tức hơn nửa tháng. Mặc dù vết thương trên mặt đã hết nhưng Âu Dương Thụy còn chưa cho phép cô ra ngoài.

Mấy ngày nay Hạ Tịch Nguyệt ở nhà đến phát chán, mỗi ngày chỉ xem ti vi không có việc gì để làm. Hạ Tịch Nguyệt vừa mở ti vi lên thì đã nhìn thấy tin tức đang phát:

"Trước mắt Hạ thị và Chu thị hợp tác cùng nhau khai phá Phúc Giai Tân, tiến triển rất thuận lợi, chúng ta cùng nhau phỏng vấn tổng giám đốc của Hạ thị. Xin chào Quan tổng. . ."

Mỗi ngày đều thấy tin tức của Hạ thị và Chu thị, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy kì quá Âu Dương Thụy rốt cuộc đang làm gì.

Hạ Tịch Nguyệt cầm di động lên gọi cho Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy đang xem tin tức trong phòng làm việc, vừa buông lỏng người uống cà phê vừa xem tin tức.

"Tổng giám đốc, tôi thấy Chu Đông rõ ràng gió chiều nào theo chiều đó, hi vọng công ty chúng ta đấu với Hạ thị, một mất một còn, ông ta ngồi giữa ngư ông đắc lợi."

Lãnh Hiên lạnh giọng nói.

"Cậu nói không sai, lão hồ ly kia vĩnh viễn muốn đánh một trận vang dội nhưng ông ta lại đánh giá thấp năng lực đối thủ."

"Nhưng theo lời của Chu thị thì anh phải ra tay với Hạ thị. Hạ thị là tâm huyết của cha thiếu phu nhân, anh làm sao ra tay đây? Tôi thấy Chu Đông vì điểm này nên mới ra sức hợp tác với Hạ thị."

Lãnh Hiên tỉnh táo phân tích.

"Cậu nói đúng, tôi sẽ không động vào Hạ thị nhưng có cách bắt chết bọn họ."

Âu Dương Thụy nhìn Lãnh Hiên, anh nở nụ cười phúc hắc. Lãnh Hiên tò mò hỏi:

“Nếu tổng giám đốc đã có thể quyết định sống chết của bọn họ, sao lại chưa động thủ để cho họ tiêu dao lâu như thế?”

“Mèo bắt được chuột không vội ăn sạch nó trước mà sẽ trêu chọc nó một hồi nhìn nó chạy trốn đến tuyệt vọng, cuối cùng sẽ bị ăn sạch. Cậu không cảm thấy quá trình ngược đãi con chuột chính là quá trình hưởng thụ sao? Bọn họ hiện tại là con chuột trong tay tôi, tôi chơi thế nào thì họ phải chơi thế đó.”

Nghe được lời của anh, Lãnh Hiên đỏ mặt hơi lạnh. Tổng giám đốc quá cao thâm về sau tốt nhất không nên đắc tội với anh nếu không sẽ không gánh nổi hậu quả.

Đúng lúc ấy thì điện thoại của Âu Dương Thụy đổ chuông, Âu Dương Thụy thấy người gọi đến là vợ mình, sắc mặt nhanh chóng thay đổi trở lại dịu dàng:

“Sao vậy bà xã, em nhớ anh à?”

Vừa nói chuyện vừa ra dấu hiệu bảo Lãnh Hiên ra ngoài. Lãnh Hiên hôm nay đã chứng kiến được cái gọi là nhân cách phân liệt rồi, thật thay đổi quá nhanh đi, làm cho người ta không tiếp thu nổi.

“Ai nhớ anh chứ, em muốn ra ngoài.”

Hạ Tịch Nguyệt lăm bầm bất mãn nói.

“Em đã 20 ngày không ra ngoài rồi, anh muốn em buồn đến chết sao?”

“Em muốn đi đâu?”

“Còn chưa quyết định, muốn đi dạo một chút, không muốn ở nhà nữa.”

Hạ Tịch Nguyệt cho là anh đã đồng ý yêu cầu của cô, vui vẻ trả lời.

“Em đã không biết đi đâu thì tới công ty tìm anh đi.”

Âu Dương Thụy phúc hắc mà nói.

“Em không muốn, em không thích tới công ty, em muốn ra ngoài.”

Hạ Tịch Nguyệt bất mãn kêu lên.

“Vợ à anh nhớ em lắm, em tới công ty gặp anh đi, buổi trưa anh còn chưa ăn nữa này, em tới cùng anh ra ngoài ăn.”

“Anh vẫn chưa ăn cơm sao? Bây giờ hơn một giờ rồi, sao anh chưa chịu ăn trưa?”

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng hỏi.

“Ừ, công việc nhiều quá nên quên.”

Âu Dương Thụy ra vẻ đáng thương nói.

“Vậy anh chờ em một lát, em kêu thím Trương nấu cơm cho anh, rồi em đem đến công ty.”

“Được, em bảo tài xế đưa đến đây.”

“Ừ.”

Hạ Tịch Nguyệt cúp điện thoại vội vàng tới nhà bếp tìm thím Trương nấu cơm. Còn Âu Dương Thụy sau cuộc nói chuyện thì lại nở nụ cười.

Âu Dương Thụy biết cô ở nhà buồn, nhưng Âu Dương Thụy lại không muốn cô ra ngoài gặp người khác, anh hận không thể đưa cô vào thế giới chỉ có một mình anh. Cho nên giờ phút thủ đoạn Hạ Tịch Nguyệt liền ngoan ngoãn dâng tới cửa.

Hạ Tịch Nguyệt nhanh chóng từ nhà lên xe đến cao ốc tập đoàn Âu Dương. Dọc đường đi Hạ Tịch Nguyệt đều chào hỏi mọi người, Hạ Tịch Nguyệt vội vã chào hỏi xong bước vào thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc lên tầng 59.

Vừa ra khỏi thang máy, Hạ Tịch Nguyệt gặp được Lãnh Hiên. Lãnh Hiên thấy cô thì kinh ngạc hỏi:

“Tổng giám đốc phu nhân sao cô lại tới đây?”

“A__Thụy nói anh ấy chưa ăn cơm trưa, cho nên tôi đem cơm tới cho anh ấy. Được rồi trợ lý Lãnh tôi vội phải đưa cơm cho Thụy nên không thể nói nhiều với anh.”

Hạ Tịch Nguyệt một hơi nói xong gấp rút chạy đến phòng làm việc của tổng giám đốc. Giống như nếu cô trễ một phút thì Âu Dương Thụy sẽ chết đói.

Lãnh Hiền thấy bộ dạng nóng vội của cô, anh nghĩ trong lòng:

“Minh nhớ tổng giám đốc đã ăn trưa rồi mà, hơn nữa còn tự mình ra ngoài ăn, sao lại đói bụng nhỉ?”

Nghĩ một hồi Lãnh Hiền mới hiểu sự việc, thì ra tổng giám đốc gạt phụ nhân tới công ty. Phụ nhân thật đáng yêu, tổng giám đốc nói gì cũng tin.

Lãnh Hiền lắc đầu buồn cười, tiếp tục công việc.

Hạ Tịch Nguyệt không có gõ cửa trực tiếp liền tiến vào. Âu Dương Thụy đang phê chuẩn công văn đã nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt gấp gấp chạy vào.

Lập tức để cây viết trong tay xuống, đứng dậy đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt, nhận lấy hộp đựng thức ăn trong tay Hạ Tịch Nguyệt, dặt tay cô lên trên ghế sa lon ngồi xuống dùng khăn giấy lau chùi mồ hôi trên đầu Hạ Tịch Nguyệt, đau lòng nói:

“Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy, em chạy tới đây à?”

Thấy cô mệt mỏi thành như vậy, Âu Dương Thụy cảm giác trống rỗng.

“Ừ em chạy tới, em không phải do gấp sao, anh chưa ăn cơm đói bụng lâu như thế dạ dày sao chịu được.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa lau mồ hôi vừa quan tâm anh.

“Vợ ngọc của anh, anh không vội em từ từ đi được mà.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nói.

"Nhưng người ta lo lắng anh đói!"

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi khả ái nói.

“Được được được, anh biết em quan tâm anh, nhưng anh đau lòng lắm vợ à.”

Âu Dương Thụy ôm lấy cô dịu dàng nói. Hạ Tịch Nguyệt chui đầu từ trong ngực anh ra, cầm thức ăn lên vui vẻ nói:

“Anh ăn nhanh đi, hôm nay thím Trương làm thức ăn anh thích nhất là cá nẫu với cải chua, còn có cây điều Hà Nhi, thêm canh nữa.”

Hạ Tịch Nguyệt đem thức ăn trong hộp ra đặt lên bàn, đưa đũa cho Âu Dương Thụy. Anh nhận lấy đũa:

"Làm sao lại một đôi đũa?"

“Em vội quá nên chỉ lấy một đôi đũa, hơn nữa em cũng không thấy đói.”

Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

"Vậy cũng không được, vậy chúng ta sẽ dùng một đôi đũa ăn."

Âu Dương Thụy vui vẻ gấp miếng cá nẫu cải chua đưa lên khóe miệng của Hạ Tịch Nguyệt.

“Em không ăn, em thật sự không đói.”

Nhìn thức ăn ở trước mặt Hạ Tịch Nguyệt cự tuyệt.

“Không được, em phải ăn, em nhất định phải ăn nếu không anh không ăn.”

"Vậy cũng được."

Hạ Tịch Nguyệt há miệng ăn hết thức ăn Âu Dương Thụy gấp cho cô, ăn xong Hạ Tịch Nguyệt liền cao hứng nói:

“Thụy, thức ăn hôm nay rất ngon nha, cá nẫu cải chua rất ngon.”

“Ngon thật sao?”

“Ừ...ừ...ừ...”

“Vậy anh phải nếm thử một chút mới được.”

Âu Dương Thụy nói xong cúi đầu hôn lên môi của cô, dùng đầu lưỡi cuốn thức ăn sang miệng của mình, quần quýt với cái lưỡi của cô một hồi.

Nhai thức ăn trong miệng Âu Dương Thụy yêu chiều nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói:

“Thật sự rất ngon, cá nấu cải chua hôm nay rất ngọt.”

Trong lúc Hạ Tịch Nguyệt bị Âu Dương Thụy hôn đại não của cô như ngừng hoạt động, đến khi thấy anh nhìn cô nở nụ cười cô mới phục hồi tinh thần, tức giận nói:

“Âu Dương Thụy anh bản quá đi.”

“Bản? Như vậy mà em cho là bản, vậy còn có thứ ghê tởm buồn nôn hơn có phải em không cần không?”

Âu Dương Thụy nhìn bằng ánh mắt uy hiếp.

"Em không muốn."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cũng đứng dậy muốn rời khỏi cái người nguy hiểm này.

“Không muốn cũng phải chịu.”

Âu Dương Thụy uống một hớp canh củi đầu đè ép lên môi của cô, đem canh ngọt đổ vào trong miệng Hạ Tịch Nguyệt, ép cho cô uống hết.

Nước canh không cẩn thận chảy từ khóe miệng của Hạ Tịch Nguyệt ra ngoài. Âu Dương Thụy lại dùng nụ hôn của mình làm sạch nước canh chảy xuống. Hạ Tịch Nguyệt thấy bộ dạng sắc tình của anh, đành xuống nước trước:

“Âu Dương Thụy, anh hãy tha cho em đi, nơi này là phòng làm việc đó.”

“Được lần này anh bỏ qua cho em.”

Âu Dương Thụy cười sau đó tiếp tục ăn cơm. Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh ăn cơm xong, do dự nửa ngày rồi nói:

“Em có thể hỏi anh một chuyện không?”

"Hả? Em nói đi."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

"Cái đó, cái đó."

Hạ Tịch Nguyệt ấp úng nửa ngày cũng không có nói ra hồn .

"Rốt cuộc chuyện gì? Không nói anh đi làm việc tiếp à nha?"

Âu Dương Thụy ra về muốn đứng dậy, Hạ Tịch Nguyệt nóng nảy kéo tay anh lại, lo lắng:

“Ai... chờ một chút... em nói, em muốn biết làm sao đã lâu như vậy anh còn chưa đả động gì tới Quan Hi Triết, em xem ti vi thấy ngày ngày đều nhắc tới anh ta.”

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Chuyện này em đừng nghĩ nhiều, anh có dự tính của anh. Anh đồng ý với em tuyệt đối không động vào Hạ thị.”

Âu Dương Thụy cam kết.

"A, em biết rồi."

“Nhưng vợ này, tại sao em ngày ngày chú ý tin tức của người đàn ông khác, điều này anh rất bất mãn đó. Anh nói rồi anh không thích tên người đàn ông khác phát ra từ miệng em.”

Nhìn anh tức giận Hạ Tịch Nguyệt vội giải thích:

“Không phải đâu chồng à, em quan tâm Hạ thị thôi không có để ý đến người đàn ông khác, anh phải tin tưởng em.”

Hạ Tịch Nguyệt sợ đến nỗi tên của Quan Hi Triết cũng không dám nói ra lần nữa.

“Anh mặc kệ, dù sao bây giờ anh vẫn rất tức giận, hậu quả nghiêm trọng đó.”

"À?"

Hạ Tịch Nguyệt không hiểu nhìn anh. Âu Dương Thụy thấy cô trung ánh mắt vô tội liền nhào tới người Hạ Tịch Nguyệt.

“Vợ ơi anh cần hạ hỏa!”

Âu Dương Thụy cười nói.

"Thế nhưng đang ở bên trong phòng làm việc?"

Hạ Tịch Nguyệt từ chối.

“Không sao, anh ra lệnh thì họ không dám tiến vào.”

“Em không muốn, em không cần, một khi có người đi vào thì làm thế nào?”

Hạ Tịch Nguyệt liều mạng giùng giăng cự tuyệt.

"Được rồi, chúng ta vào trong phòng làm."

Âu Dương Thụy khom lưng bế Hạ Tịch Nguyệt hướng tới phòng nghỉ. Mở cửa phòng ra Âu Dương Thụy nhẹ nhàng thả Hạ Tịch Nguyệt xuống, cô tò mò quan sát phòng nghỉ này.

“Đây là phòng nghỉ của anh, trước kia thường thức đêm làm việc cho nên anh đều nghỉ ngơi ở đây.”

Hạ Tịch Nguyệt từ trên giường ngồi dậy, nhìn anh tò mò hỏi:

“Tại sao trang trí của phòng này lại giống với ở nhà?”

“Biết sớm có một ngày em sẽ đến đây nghỉ ngơi cho nên anh sửa chữa theo sở thích của em.”

Nghe được lời của anh Hạ Tịch Nguyệt cảm động quỳ gối trên giường hai tay ôm lấy cổ của anh.

“Chồng, anh đối với em thật tốt.”

Sợ Hạ Tịch Nguyệt ngã Âu Dương Thụy ôm hông của cô, tay vịn vào cái mũi nhỏ của cô, giọng cưng chiều nói:

"Thế nào? Cảm động sao... vậy em tận tâm hồi báo anh đó.”

Âu Dương Thụy cúi xuống hôn đôi môi anh đào của cô, tay còn lại dò vào trong quần áo cô. Tay nhanh chóng lần đến trước ngực mềm mại cởi áo ngực cô ra.

Hạ Tịch Nguyệt hoàn toàn say mê trong nụ hôn của anh, quần áo bị cởi ra cũng không biết. Quần áo bị thoát ra bộ ngực mềm mại không còn trói buộc hiện lên trước mắt anh. Âu Dương Thụy nhìn đỉnh núi tuyết trắng ngần giống như mời gọi anh, lập tức cúi đầu hôn xuống.

"Ừm."

Hạ Tịch Nguyệt rên rỉ, âm thanh này như chất xúc tác làm Âu Dương Thụy không nhịn được nữa cởi quần áo của mình ra, hòa với thân thể của cô, hoàn toàn có cô.

"Ừm."

"Ừ."

"Nhẹ một chút." Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng.

Âu Dương Thụy ôm chặt Hạ Tịch Nguyệt, cuối cùng cô không chịu được mãnh liệt mà ngất đi. Đến khi tỉnh lại thấy toàn thân ** ngồi trong phòng tắm.

"Ừ."

Nước ấm nhẹ nhàng chảy qua thân thể cô làm cho cô thoải mái rên rỉ ra tiếng.

“Vợ em tỉnh rồi à?”

Âu Dương Thụy đang lau chùi thân thể cô.

"Ừ." Hạ Tịch Nguyệt mệt mỏi trả lời.

"Mệt không, như vậy thoải mái một chút nào không?."

Âu Dương Thụy xoa nhẹ ở hai bả vai cho cô, động tác rất dịu dàng. Từ lúc sinh thời đây là lần đầu tiên Âu Dương Thụy xoa bóp cho người khác, cũng

chỉ có vợ mình anh mới nguyện ý làm điều này.

“Thật thoải mái, ông xã anh rất chuyên nghiệp nha. Nếu như không phải anh có công ty thì chúng ta có thể mở phòng mát-xa rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nói.

“Vợ à anh xoa bóp cho em sau này đến lượt em phải xoa bóp cho anh.”

“Được, không thành vấn đề.”

Một lát sau Hạ Tịch Nguyệt xoay người lại xoa bóp cho anh.

“Anh không xoay người qua chỗ khác sao?”

“Không cần, anh ngồi như thế này là được.”

“Vây cũng được.”

Hạ Tịch Nguyệt dựa gần đưa tay đến bả vai anh, Âu Dương Thụy chỉ mãi cúi đầu nhìn trước ngực mềm mại của cô, động tác của cô làm anh run rẩy.

Bắp thịt trên ngực không ngừng ma sát, Âu Dương Thụy nhìn không được nắm tay cô.

"A ——."

Hạ Tịch Nguyệt bị động tác bất ngờ của Âu Dương Thụy không khỏi sợ hết hồn hét to một tiếng.

“Vợ này anh lại không nhìn được rồi.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cầu khẩn.

"Cái gì?"

Hạ Tịch Nguyệt tròn to mắt kinh ngạc mà nói.

Âu Dương Thụy cũng không có chờ Hạ Tịch Nguyệt trả lời, liền trực tiếp ôm Hạ Tịch Nguyệt đặt lên trên đùi của mình.

"A ——."

"Vợ yêu."

“Anh nhẹ một chút, nhẹ một chút, nước vào.”

Chỉ nghe chỗ hai người giao hợp có tiếng nước chảy ‘phù phù’.

“Không trách được bao lấy anh chặt như vậy.”

Âu Dương Thụy hôn lên đôi môi nhỏ nhắn kia, cùng cô ở chung một chỗ viết nên chương nhạc đẹp nhất trên đời.

Âu Dương Thụy ôm cả người cô từ trong bồn tắm đi ra, đặt lên giường sau đó đắp chăn sợ cô bị cảm lạnh. Tiếp sau anh thay quần áo sạch sẽ tiếp tục ra ngoài làm việc.

Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại thì trời đã tối, nhất thời cô không rõ mình đang ở nơi nào. Suy nghĩ hồi lâu mới biết mình đang ở phòng nghỉ của tổng giám đốc.

Vén chăn lên chuẩn bị xuống giường nhặt quần áo rơi vãi trên mặt đất, cô phát hiện quần áo đều bị nhăn nhúm hết nên đành bước đến mở cửa tủ quần áo. Hạ Tịch Nguyệt giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tủ quần áo treo nhiều quần áo của đàn ông nay lại đổi thành quần áo mùa hè của phụ nữ, phía dưới còn có đồ lót nữa. Trong nháy mắt Hạ Tịch Nguyệt chảy nước mắt tại sao nơi này lại có quần áo phụ nữ, chẳng lẽ có người phụ nữ nào qua đêm ở đây.

Nghĩ đến đây Hạ Tịch Nguyệt rơi nước mắt đau long. Người phụ nữ thông minh một chút vừa gặp tình yêu thì trở nên ngốc ngếch. Âu Dương Thụy đã nói phòng này vì cô mà sửa lại, quần áo bên trong dĩ nhiên vì cô mà chuẩn bị.

Hạ Tịch Nguyệt nào có suy nghĩ được nhiều như vậy, thấy quần áo đó liền tức giận nên quên hết. Hạ Tịch Nguyệt chảy nước mắt đóng cửa tủ quần áo, ngồi xuống nhặt quần áo dơ của mình lên, cô dù chết cũng không mặc quần áo của người phụ nữ khác.

Hạ Tịch Nguyệt mặc xong liền đẩy mạnh cửa phòng nghỉ đi ra ngoài. Âu Dương Thụy đang phê chuẩn văn kiện nghe thấy tiếng mở cửa lập tức ngừng đầu buông tài liệu trong tay xuống, cười nói:

“Tĩnh rồi, đói bụng không?”

"Hừ ~."

Hạ Tịch Nguyệt không thèm trả lời câu hỏi của anh, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Âu Dương Thụy thấy cô không để ý tới mình, liền đứng dậy đi tới bên cạnh nhìn thấy nước mắt của cô. Trong nhất thời anh có chút luống cuống, vội hỏi:

“Sao vậy vợ yêu? Ai chọc giận em?”

Hạ Tịch Nguyệt càng thêm uất ức không nói được lời nào, khóc lớn:

“Chính anh, chính là anh chọc giận em, anh là đồ lừa gạt! Em ngây thơ mới tin lời anh nói.”

Âu Dương Thụy nghe được lời nói Hạ Tịch Nguyệt lập tức đem Hạ Tịch Nguyệt ôm vào trong ngực, không rõ chân tướng hỏi:

“Tại sao là anh, anh chọc giận gì em?”

Hạ Tịch Nguyệt giãy giụa trong ngực anh nhưng bị ôm chặt cô không thoát ra ngoài được.

"Hừ ~, chính anh làm chuyện gì chẳng lẽ anh không biết sao?"

Hạ Tịch Nguyệt không ngẩng đầu nhìn anh lấy một cái. Anh nâng mặt cô lên nghiêm túc nhìn chăm chăm, không giải thích được oan uổng anh cũng tức tối:

“Em nói rõ anh đã làm những gì?”

"Hừ ~, em không muốn nói, anh buông tay em muốn về nhà."

“Không nói rõ ràng hôm nay đừng mong về nhà.”

“Anh khi dễ em, anh chỉ biết khi dễ em.”

Âu Dương Thụy lạnh lùng ra lệnh càng làm Hạ Tịch Nguyệt tức giận thêm, rõ ràng là lỗi của anh nhưng anh còn lớn tiếng với cô. Hạ Tịch Nguyệt khóc rống lên, Âu Dương Thụy thật sự bị hù dọa, nhanh chóng dụ dỗ cô;

“Vợ à, anh nào dám khi dễ em, anh yêu em còn không kịp nữa đó.”

Hạ Tịch Nguyệt tiếp tục khóc không để ý lời anh nói. Lúc này Âu Dương Thụy nhìn thấy cô mặc quần áo cũ, anh hỏi:

“Vợ này sao em còn mặc quần áo buổi chiều, quần áo này đã bẩn mặc không thoải mái, tại sao không mặc quần áo mới trong tủ quần áo.”

“Em mới không thèm mặc quần áo của người phụ nữ khác.”

Nghe được lời nói Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt tức giận rống to.

"Cái gì?"

Âu Dương Thụy thật đúng là trong lúc nhất thời như hòa thượng Trương Nhị không hiểu gì. Nghĩ một lát mới phản ứng được, thì ra cô gái này căn bản không biết quần áo trong tủ là chuẩn bị cho cô, còn tưởng mình chuẩn bị cho người khác, tự mình ăn dấm chua của mình. Âu Dương Thụy chợt cười ra tiếng:

"Ha ha ha a ~."

Hạ Tịch Nguyệt đang đau lòng khóc thút thít mà Âu Dương Thụy lại đang cười, điều này làm cho Hạ Tịch Nguyệt càng tức giận hơn, không khỏi trừng to mắt mà nhìn Âu Dương Thụy.

"Có gì đáng cười? Bị em phôi bày không biết nói như thế nào cho phải đúng không?"

“Thật muốn đem cái đầu nhỏ này bỏ ra xem bên trong cấu tạo gồm những gì, có thể làm cho em cả ngày suy nghĩ lung tung. Anh sớm đã nói cho em biết cái phòng nghỉ đó vì em mà sửa chữa lại, quần áo bên trong dĩ nhiên cũng vì em mà chuẩn bị.”

“Cái gì? Quần áo bên trong là chuẩn bị cho em?”

“Chẳng lẽ em không phát hiện tất cả quần áo bên trong cả đồ lót đều là size của em sao?”

“Lúc nhìn thấy những thứ đó em tức giận vô cùng đâu còn thời gian xem phải size của mình hay không?”

Biết mình nghĩ oan cho anh, Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu yếu ớt nói. Âu Dương Thụy đưa tay nâng cằm cô lên để cho cô nhìn thẳng vào mắt mình, anh nói:

“Vợ ơi, em nghĩ oan cho anh giờ sao đây? Anh bị thương nghiêm trọng rồi. Em nói xem nên bù đắp tổn thương tâm hồn anh như thế nào?”

“Em...em...em không có ý, những người phụ nữ khác trong lúc đó cũng sẽ giống em thôi.”

Hạ Tịch Nguyệt cố giải thích.

"Ha ha ~, vợ em thật đúng là đáng yêu. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ của em vì anh mà ghen, anh muốn tha thứ một lần, nhưng lần tới đừng lơ đãng như thế nữa."

“Ai nói em ghen chứ, em không có.”

Bị người khác nói mình ghen, mặt Hạ Tịch Nguyệt đỏ như mông khỉ. Âu Dương Thụy thấy cô xấu hổ anh càng cười to:

“Như vậy không tính là ghen sao?”

“Em.....”

Hạ Tịch Nguyệt vô cùng túng quẫn đúng lúc đó thì có tiếng ‘ục ục’ vang lên:

Bụng đánh trống kháng nghị, Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu thấp hơn, tay che bụng mình lại. Làm sa lại mặt mặt như thế chứ!

"Ha ha ha ~, đói bụng sao, vậy hãy nhanh thay quần áo anh dẫn em đi ăn."

"Nha."

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời đi thay đồ, vì xấu hổ nên cô vội vàng đi không cẩn thận làm đổ thùng rác bên cạnh bàn làm việc của anh.

Đồ ăn bên trong rơi ra ngoài, Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy màn này liền hiểu chuyện. Cô tức giận quát:

“Anh không phải nói buổi trưa không có ăn cơm sao, tại sao chỗ này có hộp đồ ăn. Anh cũng nói cho em biết phòng làm việc của tổng giám đốc mỗi ngày đều được quét dọn sạch sẽ.”

Âu Dương Thụy nhìn hộp đồ ăn rơi ra ngoài, anh ảo não sớm biết bảo người ta quét dọn là được rồi. Vì anh sợ quét dọn sẽ có tiếng động làm ồn Hạ Tịch Nguyệt đang ngủ nên mới không để người ta dọn dẹp, không nghĩ tới bây giờ thật sự lấy đá chọi chân mình.

“Cái kia...vợ này không phải em kêu đói sao, nhanh thay quần áo đi ăn thôi.”

Âu Dương Thụy cười trừ nói, muốn dời chú ý của cô khỏi chuyện này.

“Anh hôm nay không giải thích thì em không đi ăn.”

Hạ Tịch Nguyệt chống nạnh nhìn anh.

“Ai da...vợ à, em nghe anh giải thích, cái hộp thức ăn đó đương nhiên anh không thích ăn. ...không hợp vệ sinh không nên ăn, anh ăn vài miếng liền bỏ, cơm vợ đem tới mới ngon. Lại thêm tối trưa anh không có gặp vợ yêu, anh nhớ vợ yêu, mới bảo em làm cơm đem đến cho anh ăn mà.”

Âu Dương Thụy nói dối không chớp mắt.

"Hừ ~, anh cứ lừa phỉnh em đi, về sau em không tin anh nữa."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói sau đó đi vào phòng nghỉ ngơi thay quần áo.

Lại một tuần lễ trôi qua, ngày mai Vân Nặc và Đông Phương Húc kết hôn. Hạ Tịch Nguyệt đang gặm táo và xem ti vi, vô cùng hồi hộp. Lúc này Âu Dương Thụy gọi điện thoại cho cô.

“Ngày, anh làm gì đó?”

Thời điểm mấu chốt điện thoại đổ chuông Hạ Tịch Nguyệt không nhận được hỏi.

“Vợ ở nhà ngoan ngoãn, buổi chiều anh dẫn em đi chọn dạ phục.”

“Buổi tối có tiệc gì sao?”

“Vợ em quên ngay mai hôn lễ của Vân Nặc à?”

Cô gái này thật đúng là mơ hồ.

“Đừng rồi, sao em quên mất, anh phải trở về sớm chút.”

Hạ Tịch Nguyệt lập tức bỏ quả táo trong tay ra ngồi dậy, chuẩn bị trang điểm chờ Âu Dương Thụy đưa đi chọn lễ phục.

“Biết rồi, vợ yêu.”

Đi tới cửa hàng của Lynda, cô chọn cho Hạ Tịch Nguyệt một bộ dạ phục màu trắng cúp ngực. Sau đó Hạ Tịch Nguyệt đi thay quần áo, bởi vì bộ dạ phục này khóa kéo ở sau lưng, cô loay hoay không kéo lên được, gấp đến độ ra mồ hôi. Đúng lúc đó một đôi tay dịu dàng nhẹ kéo khóa giúp cô, Hạ Tịch Nguyệt thở phào nhẹ nhõm:

"Cám ơn."

"Không cần cám ơn."

Là tiếng của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt quay đầu kinh ngạc nói:

“Sao lại là anh, sao anh vào đây?”

"Đương nhiên là đi tới chứ sao!"

"Anh vào làm chi?"

“Xem em nửa ngày rồi còn chưa đi ra nên vào xem thử, không phải anh giúp em một tay sao.”

Âu Dương Thụy lại trưng cái ánh mắt yêu nghiệt đó ra.

“Anh...anh mau đi ra đi...đây là phòng thay đồ của nữ. Để người ta thấy không tốt.”

Hạ Tịch Nguyệt đẩy Âu Dương Thụy ra, lo lắng nói.

“Không sao, người toàn thế giới đều biết vợ chồng mình, anh giúp vợ anh thay quần áo thì sao nào?”

Âu Dương Thụy thần nhiên nói.

“Anh...anh có biết xấu hổ không vậy?”

Hạ Tịch Nguyệt sa sầm mặt nói, để người bên ngoài thấy thì cô làm thế nào.

“Ai da...vợ à chúng ta không nên thảo luận vấn đề này. Bộ dạ phục này rất hợp với em, nhưng hình như có chút gọi cảm.”

“Vậy sao? Sao em không cảm thấy.”

Âu Dương Thụy đưa tay vuốt ve phần ngực của bộ dạ phục, không cần thận đụng phải chỗ mềm mại của Hạ Tịch Nguyệt.

Anh vuốt ve chỗ thân thể mềm mại đó, bá đạo nói:

“Nơi này là chỗ anh thích nhất, làm sao có thể để người đàn ông khác nhìn thấy.”

Âu Dương Thụy nói xong còn cúi đầu hôn lên phiến da thịt trắng như tuyết.

“Anh...em mặc kệ, em muốn mặc bộ dạ phục này đi dự hôn lễ của Vân Nặc.”

Hạ Tịch Nguyệt đầu quẩn nhiều như thế, nói xong quay người ra khỏi phòng thay đồ, thấy ánh mắt của người bên ngoài nhìn mình Hạ Tịch Nguyệt thật xấu hổ, hận không có lỗ để chui xuống ngay lập tức.

Ánh mắt của những người đó như tia X quang, dò xét trên người cô như muốn biết vừa rồi trong phòng thay đồ có việc gì.

Nhìn Âu Dương Thụy bình tĩnh đi ra, Hạ Tịch Nguyệt hận ngứa rang, người này muốn cả thế giới hiểu làm họ làm gì đó trong phòng thay đồ sao.

Sáng ngày thứ hai, Hạ Tịch Nguyệt dậy sớm trang điểm tỉ mỉ. Cô không muốn đến chỗ Lynda mà chỉ muốn ở nhà trang điểm đơn giản thôi.

Đứng dậy đi lấy bộ dạ phục hôm qua để mặc nhưng tìm tới tìm lui cũng không thấy nó đâu.

“Mình nhớ rõ ràng để ở đây mà.”

Hạ Tịch Nguyệt cảm giác mình không giải thích được, sao không thấy bộ dạ phục đâu. Vừa lúc đó Âu Dương Thụy từ phòng tắm bước ra, cô lo lắng hỏi anh:

“Thụy, anh có thấy bộ dạ phục hôm qua em thử để ở đâu không?”

"Có."

Âu Dương Thụy vừa lau tóc vừa không chút để ý nói.

“Thật ư, anh thấy ở đâu? Em tìm hoài không thấy.”

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng đi tới bên người Âu Dương Thụy.

“Anh đổi rồi, anh chuẩn bị cái khác cho em.”

Âu Dương Thụy cười nói.

“Cái gì, sao anh lại đổi?”

Hạ Tịch Nguyệt tròn to hai mắt hỏi, Âu Dương Thụy ôm hông cô thâm tình đáp:

“Vợ này, hôm qua đã nói với em... em đẹp chỉ cho mình anh thưởng thức. Về đẹp của em chỉ thuộc về anh. Bộ dạ phục đó lộ hết ưu điểm của em ra bên ngoài, em cao quý hấp dẫn như thế, anh không thể chịu được ánh mắt của mấy tên đàn ông khác nhìn em, cho nên anh đổi rồi. Nhưng em yên tâm bộ dạ phục màu trắng đó em vẫn có thể mặc, chỉ là mặc trước mặt anh nhìn mà thôi.”

Mặt Hạ Tịch Nguyệt hiện lên vạch đen.

“Cảm ơn em không cần! Em nghĩ không cần mặc nữa. Bộ dạ phục mới đâu?”

Hạ Tịch Nguyệt không muốn nghe Âu Dương Thụy ngụy biện, cô không có thời gian.

"Ở đầu giường đấy."

Hạ Tịch Nguyệt né tránh lồng ngực của Âu Dương Thụy, đi tới lấy y phục vào phòng tắm thay.

Mặc xong, mặt Hạ Tịch Nguyệt lại đen hơn. Bộ này rất đẹp, màu xanh dương nhưng tay áo còn thêm chiều dài váy bao trùm hết chân rồi.

Chiều cao của Hạ Tịch Nguyệt tương đối cho nên có thể mặc bộ dạ phục này. Âu Dương Thụy thấy cô như thiên sứ tinh khiết, anh vui vẻ nói:

“Vợ, em thật xinh đẹp! Anh không muốn cho em ra ngoài chút nào.”

Hạ Tịch Nguyệt tức tới quát lên:

"Âu —— Dương —— Thụy, có người nào tham gia hôn lễ mặc lễ phục mà váy dài, ống tay áo cũng dài như thế này không?"

“Vợ à da của em trắng như vậy, anh không phải sợ da em đen sao?”

‘Da thịt trắng muốt của em đều là của anh đấy, anh làm sao để cho người khác thấy.’ Âu Dương Thụy thâm nghĩ.

“Cái gì, anh có biết bên ngoài hôm nay bao nhiêu độ không? Là 30 độ đó, trên 0 chứ không phải dưới. Anh muốn em nóng chết sao?”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận rống to. Người đàn ông này thật là quá đáng, vì tham muốn giữ lấy của mình, lại đem mình bao lại như cái bánh chưng. Thật quá đáng!

“Ở giáo đường có điều hòa, sẽ không nóng đâu vợ.”

Âu Dương Thụy cười giải thích.

“Hôm nay chắc chỉ có một mình em mặc như thế này, em không muốn.”

Hạ Tịch Nguyệt muốn đi tới phòng vệ sinh thay quần áo. Âu Dương Thụy lạnh tay lẹ mắt ngăn cô lại, ôm cô từ phía sau, phả hơi vào hai lỗ tai của cô:

“Vợ à, anh không muốn để người đàn ông khác thấy em, anh không muốn bọn họ bị sức quyến rũ của em hấp dẫn, mặc công lại thêm nhiều tình địch. Vợ yêu anh yêu em, cưng chiều em, thương em cho nên chuyện này em phải nghe anh có biết không. Anh thật sự không chịu nổi đàn ông khác nhìn em một chút nào nói chỉ là hấp dẫn người khác. Anh sẽ điên mất, anh nhịn không được muốn giết người đó.”

Âu Dương Thụy ra vẻ khổ sở nói. Hạ Tịch Nguyệt mặc dù biết 90% là anh đang giả vờ đáng thương để được đồng tình nhưng Hạ Tịch Nguyệt vẫn thấy có chút đau lòng. Cô xoay người ôm lấy cổ của Âu Dương Thụy, dịu dàng nói:

“Ngày chồng yêu, em không mặc bộ xanh dương này có được không? Chúng ta đổi qua tay ngắn đi, em không muốn ra ngoài đã bị nóng đầu.”

Âu Dương Thụy thấy cô khả ái không kiềm chế được cắn môi cô một cái, sau đó cụng vào trán cô một cái:

“Không được, anh chỉ định bộ này không có cái khác để thay thế.”

“Cái gì? Thôi được rồi, em mặc bộ này.”

Hạ Tịch Nguyệt coi như thua hoàn toàn trong tay Âu Dương Thụy. Khi hôn lễ sắp đến gần anh luôn có thể phá hỏng đường lui của cô.

“Anh mau buông em ra, sắp tới giờ rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt hướng về phía Âu Dương Thụy lo lắng nói.

“Ôm thêm một lát đi, dù sao nhân vật chính hôm nay đâu phải chúng ta, chúng ta tối nay không quan trọng.”

Âu Dương Thụy ôm cô chặt hơn, sau đó còn làm càn trên cổ cô.

"A ——, anh làm gì đấy, anh đừng ở trên cổ em lưu lại dấu vết."

Hạ Tịch Nguyệt sợ hãi lên tiếng. Da cô rất mềm mại cho nên hôn một chút sẽ để lại vết hôn. Hôm nay có nhiều người Hạ Tịch Nguyệt không muốn bị xấu hổ.

“Không sao, anh sẽ rất nhẹ, sẽ không có dấu vết gì.”

Âu Dương Thụy ngẩng đầu lên nói.

“Anh đủ rồi đó. Ngày ngày muốn, anh không thấy đủ sao?”

“Không đủ, cả đời cũng không đủ.”

Âu Dương Thụy liền hôn cho đến khi cô đến xụi lơ trong ngực anh. Âu Dương Thụy hài lòng nhìn thấy bộ dạng ý loạn tình mê của Hạ Tịch Nguyệt.

"Ha ha ~."

Âu Dương Thụy cười khiến Hạ Tịch Nguyệt tức giận vỗ vào bả vai anh, bữu môi giọng bất mãn nói:

“Ghét! Anh xem anh lau hết son em mới tô xong. Em phải làm lại lần nữa.”

“Mùi vị trái vải rất ngon, nếu không thì em hôn lại anh đi, nói không chừng nước son sẽ trở lại.”

Âu Dương Thụy cười dụ dỗ.

“Anh cho em là đứa bé ba tuổi sao?” Hạ Tịch Nguyệt ảo não.

“Anh không hề cho em là đứa bé ba tuổi, anh xem em là đứa bé năm tuổi, ha ha ha ~."

“Anh... Ghét, anh lại đi làm chuyện đó với đứa bé à. Âu Dương Thụy đâu có yêu trẻ con thế.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy làm bộ kinh ngạc mà nói.

“Đúng nha, anh yêu tất cả, vô luận em là hình dáng gì. Không bằng chúng ta làm xong rồi đi.”

“Âu Dương Thụy anh đi chết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Âm mưu của Lâm Hình Nhân

Hạ Tịch Nguyệt đi tới phòng cô dâu, thấy Vân Nặc, cô liền nói xin lỗi:

“Thật xin lỗi mình tới trễ.”

Vân Nặc nhắc lần váy dài đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt, tức giận nói:

“Hạ Tịch Nguyệt cậu có làm không, hôn lễ của mình cậu cũng dám đến trễ, cậu không phải không muốn sống chứ?”

“Ai da, Vân Nặc mình không phải có ý mà, lần tới sẽ không trễ nữa.”

Hạ Tịch Nguyệt cầu xin tha thứ.

“Hạ Tịch Nguyệt cái người nói xui xẻo này, còn có lần tới nữa, cậu nguyên rùa mình kết hôn mấy lần hả?”

“Nói sai, nói sai.”

Vân Nặc nhìn người Hạ Tịch Nguyệt dò xét, rục rịch cười nhưng cô làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:

“Nguyệt Nguyệt, mình nhớ hôm nay nhiệt độ rất cao, cậu mặc dày như thế làm gì hả? Chẳng lẽ mình nhớ nhầm?”

Vân Nặc dĩ nhiên biết chuyện gì đang xảy ra nhưng nghĩ muốn trêu chọc cô gái nhỏ này.

“Cái đó... gần đây mình bị cảm, cho nên phải mặc dày.”

Nghe câu hỏi của Vân Nặc, Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu vụng về giải thích.

"Thật sao?"

Vân Nặc tính hỏi ngược lại sau đó cô nhìn thấy mồ hôi Hạ Tịch Nguyệt nên dùng khăn tay chùi cho Hạ Tịch Nguyệt.

“Mồ hôi lạnh như thế này sẽ bệnh.”

"Ừ"

"Nguyệt Nguyệt, cậu đừng nghĩ đi bệnh viện, những thứ này cậu không lừa mình được đâu, nhất định là Âu Dương Thụy không cho cậu mặc áo tay ngắn sợ lộ da thịt trắng nõn, hấp dẫn đàn ông khác. Như thế nào, mình nói có đúng không?"

Vân Nặc tin chắc mười phần vào những gì mình nghĩ. Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc khi nghe thấy lời của cô:

“Vân Nặc sao cậu biết?”

“Không phải đơn giản sao? Mình đoán được, da cậu rất đẹp mình còn ghen tị chết đi được, chồng cậu ham muốn chiếm giữ lớn như thế dĩ nhiên không để lộ cậu ra trước nhiều người khác. Anh ấy không ghen chết mới lạ.”

“Mình biết nhưng đem mình bao bọc như cái bánh chưng, mình nóng sắp chết rồi đây này.”

Hạ Tịch Nguyệt giọng ai oán.

"Ha ha ha ~, đáng đời, đồ bị chồng quản chặt."

Vân Nặc cười nói, đúng lúc đó một tiểu cô nương dễ thương đi vào, Vân Nặc liền kéo tay đối phương tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt giới thiệu:

"Nguyệt Nguyệt, đây là chị dâu tương lai của mình, Đồng Băng.”

"Chào cô.”

Đồng Băng đưa tay ra chào hỏi với Hạ Tịch Nguyệt.

"Chào chị."

Hạ Tịch Nguyệt lập tức nhận lấy tay của đối phương. Sau đó quay đầu hỏi:

"Này Huyền Huyền đâu rồi, không phải cậu tìm cô ấy làm dâu phụ sao?"

“Ai da, cái người này bị Âu Dương Thụy cấm túc một tháng không biết gì cả. Tư Đồ Triệt cùng Huyền Huyền đã sớm đi lĩnh chứng rồi. Cho nên anh ta không cho cô ấy làm dâu phụ, nên mình tìm chị dâu tương lai làm dâu phụ.”

“Hai người đó đã công khai quan hệ rồi à? Mình đã nói rồi mà mình thấy hai người đó thật mờ ám.”

“Nghe nói hai người họ cũng muốn mau kết hôn.”

"Nha."

Đang lúc ấy thì một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

"Thùng thùng."

"Chị Vân Nặc, em là Huyền Huyền, em có thể vào không?"

Tô Huyền Huyền ở bên ngoài vui mừng hô.

"Thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến a. Cửa không có khóa, vào đi Huyền Huyền."

Vân Nặc cười nói đến.

"Chị Vân Nặc, hôm nay chị thật xinh đẹp."

Tô Huyền Huyền vừa vào cửa thấy Vân Nặc liền nói.

"Cảm ơn, em hôm nay cũng rất xinh đẹp. Một mình em thôi sao?"

"Không có, anh ấy cũng tới đang ở bên ngoài chào hỏi quan khách."

Tô Huyền Huyền đỏ mặt trả lời. Sau đó quay qua chào hỏi Hạ Tịch Nguyệt:

"Chị Nguyệt Nguyệt."

"Ừ, Huyền Huyền. Có chuyện muốn hỏi em?"

Hạ Tịch Nguyệt nhẹ giọng kêu lên.

"Hả? Chị Nguyệt Nguyệt, chị nói đi."

"Em và Tư Đồ Triệt có phải lần chúng ta ăn cơm cùng nhau đó, hai người đã bắt đầu có phải không?"

Hạ Tịch Nguyệt cười hỏi.

"Ừ."

Tô Huyền Huyền xấu hổ gật đầu.

"Này, lần đó ở bệnh viện, các người."

Hạ Tịch Nguyệt vẫn chưa nói hết, tô Huyền Huyền liền lập tức che miệng Hạ Tịch Nguyệt khẩn cầu nói:

"Chị Nguyệt Nguyệt, chị không cần nói á."

"Cái gì không thể nói."

Vân Nặc chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn còn hỏi thêm.

"Không có gì, lần trước ở bệnh viện xem bệnh, vô tình gặp hai người họ ở chung một chỗ mà thôi."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn ánh mắt cầu khẩn của Tô Huyền Huyền, không có đem chuyện ở bệnh viện mà cô bắt gặp được, nói ra.

"Đúng rồi, hai người đã đi đăng kí, tính lúc nào cử hành hôn lễ."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng hỏi.

"Em cũng không biết, mọi việc anh ấy đang sắp xếp."

"Đến lúc đó nhất định phải mời tôi a."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói đến.

"Còn có tôi nữa."

"Được, em nhất định sẽ mời các người."

Tô Huyền Huyền vui vẻ nói.

“Nhưng hai chúng tôi đã kết hôn không đảm đương nổi phù dâu của em rồi, thật đáng tiếc, đời tôi còn chưa được làm qua phụ dâu.”

Hạ Tịch Nguyệt nói bằng giọng mắt mắt.

"Chị Nguyệt Nguyệt, không quan trọng. Dù sao không làm phù dâu cũng không có gì đáng tiếc, cả đời không được làm cô dâu mới là tiếc nuối lớn nhất. Ha ha ha ~."

Tô Huyền Huyền cười vui vẻ. Hai người nghe được Tô Huyền Huyền nói đùa, đều cười phá lên.

“Đúng rồi Vân Nặc cậu tính đi tuần trăng mật ở đâu?”

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

“Mình cũng không biết, tất cả đều là do Đông Phương Húc sắp xếp, mình chỉ có việc đi theo anh ta là được. Dù sao không phải người đàn ông mình yêu, đến đâu cũng giống nhau thôi.”

Vân Nặc chẳng hề để ý liền nói, lúc này Đồng Băng đi vào:

“Hôn lễ sắp bắt đầu rồi Vân Nặc, chúng ta ra ngoài đi.”

“Được rồi.”

Vân Nặc bắt đầu đi đứng lên.

“Cô dâu nên cười nhiều lên.”

Hạ Tịch Nguyệt ở bên cạnh nhắc nhở.

“Cậu cho rằng mình đang giả cho người chồng thương yêu vợ mình như chồng cậu sao. Vừa nghĩ đến Đông Phương Húc mình liền thấy nhức đầu, sao còn cười ra tiếng nổi chứ. Nếu như giả cho chồng cậu mình nghĩ sẽ cười ha ha.”

Vân Nặc vừa đi ra vừa đùa giỡn với Hạ Tịch Nguyệt.

“Cái gì? Cậu nói vậy không phải yêu chồng của mình chứ?”

Hạ Tịch Nguyệt làm bộ kinh ngạc mà nói.

“Đừng nhau, mình yêu anh ta. Xem như chúng ta là chị em tốt, cậu tốt bụng nhường anh ấy cho mình đi, mình sẽ cảm động rơi nước mắt luôn đó.”

“Cái này sao được, mặc dù mình cũng có điểm thích. ...nhưng nhìn cậu là chị em tốt của mình, mình nhìn đau tặng cho cậu. Chồng thì có thể tìm thêm nhưng bạn tốt thì có muốn cũng không tìm được.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Vân Nặc ra vẻ thâm tình nhìn đau đón.

“Chị Nguyệt Nguyệt, em cảm thấy chị và chị Vân Nặc rất giống một đôi. ...nhưng là cặp đôi dở hơi.”

Tô Huyền Huyền biết hai người là nói giỡn nên cũng buông lời đùa giỡn cùng nhau. Hạ Tịch Nguyệt vừa định mở miệng nói chuyện tiếp thì nghe tiếng nói thâm trầm truyền từ phía sau lưng:

“Bà xã em vừa nói cái gì, anh nghe không có rõ, em nói lại lần nữa anh nghe nào?”

Nghe được âm thanh này Hạ Tịch Nguyệt cảm giác như ngày cuối cùng của thế giới đang đến. Anh lúc nào lại ở sau mình, sao mình không cảm giác được chút nào hết. Vậy những gì mình vừa nói không phải là đã nghe hết rồi chứ? Nguy rồi xong đời rồi. Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nghĩ cách.

Vốn là Âu Dương Thụy, Đông Phương Húc, Tư Đồ Triệt muốn xem thử ba người phụ nữ đang làm cái gì thì lại nghe được lời này. Âu Dương Thụy tức muốn nổ phổi khi nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt nói như thế. Hạ Tịch Nguyệt nhắm mắt giả vờ làm ngơ:

“Ông xã, em vừa nói gì em không nhớ rõ.”

Âu Dương Thụy ném một ánh mắt tới Tư Đồ Triệt và Đông Phương Húc.

“Các cậu mang người phụ nữ của các cậu đi đi, chúng mình tới sau.”

Hạ Tịch Nguyệt muốn bỏ chạy ngay lập tức nhưng giống như Âu Dương Thụy biết trước cô định làm thế cho nên nhanh tay ôm chặt cô vào trong ngực.

Đông Phương Húc và Tư Đồ Triệt đưa người phụ nữ của mình đi trước, Hạ Tịch Nguyệt nhìn Vân Nặc lập tức kêu cứu:

“Nặc, cậu đừng đi, cậu mau cứu mình.”

Vân Nặc có chút khó khăn nhìn Hạ Tịch Nguyệt:

“Thật xin lỗi Nguyệt Nguyệt, mình không cứu được cậu. Hôn lễ của mình sắp bắt đầu rồi mình phải đi. Cậu tự lo liệu đi nhé.”

“Nặc, cái người không có nghĩa khí gì cả, chính cậu làm hại mình mà. Cậu cứ nhiên bỏ đi trước, mình tuyệt giao với cậu.”

Hạ Tịch Nguyệt không ngừng hô to cho đến khi không thấy bóng dáng của bọn họ nữa.

“Họ đi cả rồi không nghe được em nói gì đâu.”

Âu Dương Thụy ở bên tai cô lẳng lặng nói. Hạ Tịch Nguyệt nhanh chóng cầu xin tha thứ:

“Ông xã em sai rồi, em xin lỗi mà.”

“Em sai chỗ nào? Em nói không sai chồng có thể tìm thêm, bạn tốt chỉ có một mà thôi.”

Âu Dương Thụy cười nói, nhưng truyền đến tai Hạ Tịch Nguyệt như âm thanh của ma quỷ.

“Ông xã có chết em cũng không tìm thêm.”

Hạ Tịch Nguyệt giờ tay thế trước mặt Âu Dương Thụy, thể hiện quyết tâm của mình.

“Thế nào bây giờ em muốn anh chết, em đi tìm người khác?”

“Không phải như vậy, không phải vậy... ông xã em sai rồi, em không như vậy đâu.”

“Sai rồi, nói em có lỗi hả?”

Âu Dương Thụy lạnh giọng mà nói.

“Em... em sai rồi, em không nên ở trước mặt ông xã nói không muốn ông xã.”

Hạ Tịch Nguyệt như đứa bé, quở trách sai lầm của mình.

“Nói như thế thì khi không có mặt của anh em lại nói sau lưng.”

Âu Dương Thụy cười híp mắt hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt nói.

"Không phải như vậy á."

Hạ Tịch Nguyệt vội phủ nhận, nhưng càng gấp gáp đầu lưỡi như dính vào nhau không nói được gì.

“Anh thấy em đúng là ba ngày không làm liên leo tường dỡ ngói rồi. Xem hôm nay anh thu thập em như thế nào, để xem em còn hơi sức để đi tìm đàn ông khác không?”

Chỉ thấy một giây trước Âu Dương Thụy còn dịu dàng liền đổi thành lạnh lùng, nhìn Hạ Tịch Nguyệt hung hăng nói.

Âu Dương Thụy nói xong liền kéo Hạ Tịch Nguyệt vào phòng thay đồ của cô dâu.

“Anh làm gì vậy?”

Hạ Tịch Nguyệt không ngừng giãy giụa, đi vào phòng Âu Dương Thụy áp cô lên tường nhìn cô, anh gần từng chữ:

“Làm gì? Đương nhiên là chơi em rồi.”

Âu Dương Thụy không nhịn được nói thô tục.

"Cái gì?"

Hạ Tịch Nguyệt không tin, tròn to mắt nhìn anh.

Âu Dương Thụy cúi đầu hôn lên đôi môi trong khi Hạ Tịch Nguyệt vẫn chưa hết kinh ngạc. Lưỡi của Âu Dương Thụy dễ dàng quấn lấy cái lưỡi thom tho của cô. Anh cắn một cái Hạ Tịch Nguyệt phản ứng được, giãy giụa muốn thoát khỏi ngực của anh.

Hạ Tịch Nguyệt chỉ cần nghĩ tới hôm nay là hôn lễ của Vân Nặc, mọi người có thể đi vào đây bất cứ lúc nào thì cô lo lắng không chịu được. Không ngừng giãy giụa nhưng thủy chung không chút hiệu quả.

Âu Dương Thụy vây cô càng chặt hơn, một tay ôm chặt hông cô còn cánh tay khác cuốc vẩy lên đến nửa eo. Ôm lấy hai chân Hạ Tịch Nguyệt gác lên ngang hông của mình, nhanh chóng hoàn toàn có được cô.

"Ừ ——."

Bởi vì miệng bị Âu Dương Thụy chặn lại nên chỉ có thể phát ra tiếng kêu rên. Âu Dương Thụy rời môi ngẩng đầu nhìn cô đang khấn trương, trong lòng anh hết sức vui vẻ.

"A ——, Thụy, anh mau buông em xuống, hôn lễ của Vân Nặc sắp bắt đầu rồi."

Hạ Tịch Nguyệt thở gấp mà nói.

"Con giận của anh còn chưa tan, làm sao có thể thả em xuống chứ."

Âu Dương Thụy vừa vận động vừa lên tiếng.

"Ông xã, em sai rồi không được sao, Vân Nặc đang chờ em bên ngoài! A ——"

Âu Dương Thụy đầu thềm để ý đến lời nói của cô, tiếp tục làm chuyện mình thích. Thấy anh không có ý bỏ qua cho mình ngược lại còn làm đau cô, Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu kêu lên.

Nghe tiếng rên rỉ của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy cười cúi đầu nhỏ giọng bên tai:

"Bà xã, em phải nhỏ giọng lại một chút, lớn quá người bên ngoài sẽ nghe được đó."

Âu Dương Thụy tà ác nói.

"Cái gì, a ——."

Vừa nghe đến mình không kìm chế được rên rỉ, Hạ Tịch Nguyệt lập tức dùng tay của mình che miệng lại, phòng ngừa la lớn.

Âu Dương Thụy yêu chết đáng về then thùng muốn kêu lớn nhưng không kêu được của cô, anh càng tang thêm lực độ.

"Ừ, ừ, ừ."

Sau đó Âu Dương Thụy bỏ qua cho cô, nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Hạ Tịch Nguyệt vừa chạm đất cảm giác hai chân nhũn ra cô đành dựa vào ngực anh. Nhìn cảnh xuân tươi đẹp cô càng tức không chịu được. "Âu Dương Thụy đều tại anh, anh làm như vậy thì làm sao em ra ngoài."

Hạ Tịch Nguyệt tức tối oán trách, cô nhìn vết hôn trên cô càng thêm khổ sở.

"Vậy chúng ta không đi ra ngoài, một mực ở nơi này làm cho đến khi hôn lễ kết thúc, có được không?"

Âu Dương Thụy đứng lên, cười nói với Hạ Tịch Nguyệt.

"Em không muốn, hiện tại muốn đi ra ngoài."

Hạ Tịch Nguyệt đem tóc mình sửa sang lại che kín những vết hôn. Âu Dương Thụy nhìn vết hôn khắp người cô anh rất hài lòng với kiệt tác của mình. Trong khi đó Hạ Tịch Nguyệt cố kiên cường ra vẻ, Âu Dương Thụy vươn cánh tay ra nói:

"Tới đây."

Hạ Tịch Nguyệt đi tới trước mặt của anh, bị anh ôm vào lòng.

Toàn bộ trọng tâm của cô đều dựa vào trên người của anh, như vậy cô sẽ đỡ mệt hơn. Vừa nghĩ đến tình trạng này do tên đầu sỏ Âu Dương Thụy gây ra, Hạ Tịch Nguyệt lại lầm bầm:

"Không phải chỉ nói đùa với người khác một câu thôi sao, sao lại trừng phạt em như thế?"

"Bà xã, em đang nói gì đấy, em nói em còn muốn lần nữa hả?"

Âu Dương Thụy cười lộ ra ánh mắt yêu nghiệt. Thính lực của anh dĩ nhiên không có vấn đề những gì Hạ Tịch Nguyệt nói anh đều nghe rõ.

"Cái gì, em nói cái gì đâu, nhất định là anh nghe lầm."

Âu Dương Thụy thấy cô vội vàng phủ nhận, liền cúi đầu nói nhỏ:

“Bà xã, những thứ mới vừa này chỉ là khai vị, tối nay vẫn còn bữa ăn tối đang chờ chúng ta.”

“Cái gì, anh...em không làm.”

Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên biết anh muốn nói gì, cô tức giận.

Hạ Tịch Nguyệt cùng Âu Dương Thụy đi tới giáo đường thì Đông Phương Húc và Vân Nặc đang tuyên thệ, trao nhẫn cho nhau. Sau đó chú rể hôn cô dâu, Hạ Tịch Nguyệt đứng ở xa nhìn họ cô hi vọng Vân Nặc cũng được hạnh phúc như cô. Cử hành xong nghi thức, Vân Nặc nâng váy đi đến trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt, cô lo lắng hỏi:

"Nguyệt Nguyệt, cậu không sao chứ."

"Mình không sao."

Hạ Tịch Nguyệt tựa người vào trong ngực Âu Dương Thụy, cô không còn hơi sức để nói nhiều. Đông Phương Húc nhìn thấy vết hôn được giấu dưới mái tóc của cô rồi, anh hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhìn Vân Nặc đang muốn hỏi tiếp, anh vội cắt lời:

“Đi thôi chúng ta còn phải tới khách sạn nếu không sẽ trễ.”

“A__Nguyệt Nguyệt chúng ta đi trước, cậu đi sau nhé.”

Âu Dương Thụy nửa ngày không mở miệng chợt lên tiếng:

“Húc chúc cậu tân hôn hạnh phúc. Nguyệt Nguyệt không khỏe mình đưa cô ấy về trước. Tiệc ở khách sạn mình không đi, hôm nay coi như xin lỗi cậu, ngày khác mình sẽ trả lại.”

“Ừ, cậu về đi.”

Đông Phương Húc không muốn làm khó cho Âu Dương Thụy. Vân Nặc khẩn trương hỏi:

“Nguyệt Nguyệt cậu sao vậy, khó chịu chỗ nào mình xem thử.”

Đông Phương Húc thấy Vân Nặc dong dãi không dứt, anh lôi cô đi ra bên ngoài. Vân Nặc bắt mồm kêu:

“Anh kéo tôi làm gì, tôi còn chưa xem thử Nguyệt Nguyệt bị làm sao?”

“Bệnh của cô ấy cô không trị được.”

"Làm sao anh biết?"

“Về sau cô sẽ biết, hiện tại chúng ta đi tới bữa tiệc đi.”

Đông Phương Húc ra lệnh sau đó nắm lấy tay Vân Nặc, không để ý cô giãy giụa túm cô vào trong xe.

Hạ Tịch Nguyệt vừa về tới nhà lập tức chạy nhanh lên lầu. Âu Dương Thụy cười nhìn cô hốt hoảng chạy đi, anh không nhanh không chậm đi sau.

Thím Trương ở nhà bếp nghe được tiếng chạy, tò mò ra ngoài xem thử. Liền nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt chạy vội lên lầu như bị thú dữ đuổi. Mà thiếu gia lại đang nhìn Hạ Tịch Nguyệt chạy đi. Thím Trương mỉm cười nhìn hai vợ chồng trẻ, sau đó lắc đầu một cái quay lại nhà bếp chuẩn bị bữa tối, miệng vẫn lầm bầm:

“Ai, người trẻ tuổi bây giờ, phương thức ** thật là khác người.”

Hạ Tịch Nguyệt vào phòng thì khóa trái cửa lại, sợ Âu Dương Thụy đuổi kịp. Bởi vì tên ác lang Âu Dương Thụy lúc ở lễ đường đã nói cho cô biết sẽ trừng trị cô.

Cô kê mặt lên cửa nghe thử bên ngoài ra sao nhưng vẫn không nghe được âm thanh gì.

“Âu Dương Thụy đi đâu rồi? Sao lại không đi lên cùng?”

“Nhất định là biết mình khóa cửa cho nên mới không lên lầu.”

Hạ Tịch Nguyệt tự cho là như vậy, sau đó xoay người đi vào phòng tắm. Trời nóng như thế nhưng cả ngày cô phải mặc quần áo dài tay, lại chạy mạnh liệt nên quần áo bị thấm mồ hôi, cả người không hề thoải mái. Hạ Tịch Nguyệt cười đùa vui vẻ tắm rửa.

Âu Dương Thụy theo sau Hạ Tịch Nguyệt lên lầu không hề vào phòng ngủ mà đi đến nhà tắm ở phòng khách tắm. Nhìn thấy cô gấp gáp như thế anh biết cô khóa cửa không cho anh vào, thật là một cô gái ngây thơ!

“Vợ này em nghĩ rằng khóa cửa lại thì có thể nhốt anh ngoài này sao?”

Âu Dương Thụy đẩy cửa phòng khách ra, sau đó đi tắm.

Sau khi tắm xong Âu Dương Thụy không mặc áo ngủ mà dùng khăn tắm bao quanh người, đi lấy chìa khóa đến mở cửa phòng ngủ, cửa dễ dàng được mở ra.

Âu Dương Thụy cười đi vào, vừa vào cửa nghe thấy tiếng hát truyền từ phòng tắm. Âu Dương Thụy đi tới bên cửa nhẹ nhàng xoay tay nắm một cái, anh cười to.

"Ha ha ~, anh biết ngay vợ anh nhất định không khóa cửa, vì anh mà để cửa."

Hạ Tịch Nguyệt cho là anh sẽ không vào phòng ngủ được vì cô đã khóa trái rồi cho nên mới đi tắm mà không khóa lại. Cho dù cô có khóa cũng vô dụng vì Âu Dương Thụy đã chuẩn bị chìa khóa cả rồi.

Hạ Tịch Nguyệt đang đứng dưới vòi hoa sen vui vẻ hát:

"Rửa sạch xoạt, rửa sạch xoạt, a nha."

Tâm tình đang vui vẻ vô cùng không hề biết nguy hiểm đang tới, Âu Dương Thụy đẩy cửa ra, cười hỏi:

"Em có vẻ rất vui?"

"Đó là đương nhiên, ai bảo tên háo sắc Âu Dương Thụy không đi vào, như vậy tôi sẽ rất an toàn! Ha ha ha. . ."

Hạ Tịch Nguyệt trả lời một cách phản xạ có điều kiện. Trả lời xong ngừng mười giây cô mới nhận ra mình đang nói chuyện với người nào đó. Hạ Tịch Nguyệt tò mò xoay người lại nhìn thấy Âu Dương Thụy đang nhìn thân thể trần truồng trắng nõn của mình không chớp mắt.

"A ——."

Hạ Tịch Nguyệt bị dọa sợ lập tức kêu to, dùng tay che kín bộ phận trọng yếu của mình, tránh để lộ ra ngoài hết. Âu Dương Thụy vui vẻ nói:

"Đừng che, em nói xem có chỗ nào mà anh chưa nhìn thấy, chưa sờ qua, còn gì nữa mà che lại."

"Anh.sao anh vào được đây."

Hạ Tịch Nguyệt khăn trương hỏi.

"Đương nhiên là đi tới."

Âu Dương Thụy không chút để ý đáp.

"Em nói là cửa bên ngoài khóa rồi, sao anh vào đây được?"

Mặt Hạ Tịch Nguyệt đen lại.

"Cái này sao? Đương nhiên là dùng chìa khóa mở ra."

Âu Dương Thụy nói mỗi một câu mỗi một bước lại gần cô.

"Không đúng, em nhớ chìa khóa dự bị ở ngăn kéo bàn trang điểm mà."

Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu trầm tư không biết Âu Dương Thụy đang tới gần mình. Âu Dương Thụy từ phía sau ôm lấy eo thon nhỏ của cô, lôi cả người cô vào ngực.

"A ——."

"Vợ à cái chìa khóa dự phòng không chỉ ở ngăn kéo đó."

Âu Dương Thụy cười nói.

"Cái gì?"

Hạ Tịch Nguyệt tức giận giãy giụa, cô cảm giác mình bị lừa.

Chìa khóa đó là Âu Dương Thụy cố tình để cho cô thấy, nếu không làm vậy sao có thể gạt Hạ Tịch Nguyệt tin tưởng rằng cô khóa cửa thì anh không vào được.

Nếu không sao có thể có ngày hôm nay chứ.

Cô không cẩn thận làm rơi khăn tắm trên người Âu Dương Thụy ra. Hạ Tịch Nguyệt cảm giác phía sau mông của mình có vật thô sấp.

Hạ Tịch Nguyệt sợ không dám lộn xộn, Âu Dương Thụy ôm sát cô nhẹ nhàng thổi hơi nóng bên tai:

“Vợ ơi anh muốn bắt đầu hưởng thụ bữa tiệc lớn.”

Âu Dương Thụy nói xong cũng hôn lên vành tai mềm mại của cô.

"Ừm——."

Hạ Tịch Nguyệt vốn nghĩ là nói ‘không cần’. Nhưng bị Âu Dương Thụy hôn liền đổi thành tiếng ngậm.

Âu Dương Thụy vừa hôn vừa vuốt ve thân thể Hạ Tịch Nguyệt, anh ôm lấy cả người cô đặt lên bệ kính. Hạ Tịch Nguyệt thấy mình trong gương không khỏi mắc cỡ đỏ mặt.

Âu Dương Thụy nhấc hai chân cô lên tiến vào bên trong.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn qua gương thấy rõ Âu Dương Thụy đang ra vào, cô càng thêm then thừng. Ôm cổ Âu Dương Thụy chôn sâu mặt mình trước ngực anh, không dám ngán đầu nhìn bộ dạng lúc này của mình. Âu Dương Thụy nâng đầu cô lên cười nói:

“Vợ à, anh yêu đáng về lúc này của em”

Hạ Tịch Nguyệt càng thêm xấu hổ, cô lên tiếng:

“Âu Dương Thụy anh thật biến thái!”

"Ha ha ha."

Âu Dương Thụy cười nhẹ ra tiếng. Sau đó là cảnh triền miên của hai người.

Gần sáng Âu Dương Thụy tha cho Hạ Tịch Nguyệt, anh mượn cớ trừng phạt để thực hiện hành vi ác lang của bản thân mình.

Tối hôm qua Hạ Tịch Nguyệt có cầu xin đến mấy thì Âu Dương Thụy vẫn không thả cô ra. Cô không nên ở trước mặt anh nói xấu anh. Cô sai rồi cô không nên gả cho cái tên phúc hắc này, chịu hãm hại không nổi.

Hạ Tịch Nguyệt ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, buổi sáng Âu Dương Thụy đi làm cô mới ăn xong điểm tâm. Mới vừa trở lại nhà thì nghe điện thoại đổ chuông, cô không biết người gọi đến, nhưng vẫn bắt máy.

“Alo?”

"Nguyệt Nguyệt, là tôi."

Tại sao là cô ta __ Lâm Hình Nhân. Hạ Tịch Nguyệt định cúp điện thoại thì Lâm Hình Nhân vội nói trước:

"Nguyệt Nguyệt, tôi van cô đừng cúp điện thoại của tôi được không?"

“Tôi cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói.”

Hạ Tịch Nguyệt lạnh lùng đáp lời.

“Nguyệt Nguyệt tôi sai rồi, tôi không nên vì một người đàn ông mà làm tổn hại đến tình cảm giữa chúng ta, hiện tại người đàn ông kia đã phản bội tôi. Nguyệt Nguyệt cô có thể tha thứ cho tôi không?”

Lâm Hình Nhân khóc thầm.

“Giữa tôi và cô cho tới bây giờ cũng không còn tình nghĩa gì, sao lại tha thứ.”

“Nguyệt Nguyệt cô không tha thứ cho tôi sao? Thật xin lỗi...”

Lâm Hình Nhân ra sức cầu xin Hạ Tịch Nguyệt tha thứ nhưng dường như Hạ Tịch Nguyệt vẫn không mềm lòng, trái lại còn lạnh lùng nói:

“Nếu như cô gọi cho tôi chỉ vì chuyện này thì tôi nghĩ không cần thiết.

Hạ Tịch Nguyệt nói xong muốn cúp điện thoại.

“Đợi chút, Nguyệt Nguyệt tôi biết rõ tôi nói gì cô cũng không tin. Nhưng tôi vẫn muốn nói cho cô biết hiện giờ Quan Hi Triết đang nghĩ cách đối phó Âu Dương Thụy, nếu như cô để ý Âu Dương Thụy thì buổi trưa tới sảnh của Irish Coffee cô sẽ biết.”

Lâm Hinh Nhân nói xong cúp điện thoại.

“Cô cảm thấy cô ta có đến không?” Chu Vinh Vinh hỏi.

Không sai ngày đó người trong mưa đưa Lâm Hinh Nhân đi chính là Chu Vinh Vinh. Ở bữa tiệc lần trước của nhà mình Chu Vinh Vinh thấy thù hận giữa Lâm Hinh Nhân và Hạ Tịch Nguyệt nên cô ta lợi dụng điểm này. Bởi vì bọn họ có chung kẻ địch đó là Hạ Tịch Nguyệt. Cho nên cô ta tìm Lâm Hinh Nhân để hợp tác.

Lần ở trong mưa đó Lâm Hinh Nhân là lần đầu gặp mặt Chu Vinh Vinh vì trong bữa tiệc cô chật vật nên không để ý đến người khác. Lâm Hinh Nhân giờ ly rượu lên trước mặt Chu Vinh Vinh, tự tin nói:

“Cô ta nhất định tới, chỉ cần cô ta yêu Âu Dương Thụy hoặc lo lắng cho Hạ thị thì vô luận cái nào cô ta cũng sẽ tới. Người ngu xuẩn thật là phiền toái, ai nói gì cũng gấp gáp quên mình. Ha ha ha...”

Chu Vinh Vinh vừa lắc ly rượu đỏ trong tay vừa ra lệnh:

“Chỉ hi vọng như thế, nếu như cô ta ra ngoài, cô đừng quên kế hoạch của chúng ta.”

“Tôi đương nhiên không quên rồi, mỗi khi nhìn thấy cánh tay phải bị phế này tôi hận không giết được cô ta. Sao có thể quên kế hoạch được chứ.”

Lâm Hinh Nhân hung hăng nói.

"Cạn ly"

Chu Vinh Vinh nhẹ nhàng chạm ly với Lâm Hinh Nhân.

“Cheers, hợp tác vui vẻ!”

Chu Vinh Vinh cười nói.

"Cheers, hợp tác vui vẻ."

Lâm Hinh Nhân cạn ly sau đó ngửa đầu uống một hớp, trong lòng thầm nghĩ:

“Hạ Tịch Nguyệt tôi nhất định cho cô nếm thử cảm giác sống không bằng chết.”

Mà Chu Vinh Vinh nhìn ly rượu cười lạnh, nghĩ tới:

“Hạ Tịch Nguyệt tôi ngược lại muốn nhìn cô rốt cuộc có bao nhiêu mạng lại có thể sống lâu như vậy. Nhưng vô luận là mấy ngày, tôi đều có cách làm cho cô không có nổi một mạng.”

Hạ Tịch Nguyệt cúp điện thoại xong thì ngăn người.

Rốt cuộc có nên đi hay không, Thụy nói không cho mình nhúng tay vào chuyện này, anh có chừng mực. Nhưng anh cái gì cũng không nói với mình, điều này làm cho lòng cô rất lo lắng.

Hạ Tịch Nguyệt do dự không biết tính sao, cuối cùng vẫn quyết định đi, mình không thể sống chung với lo lắng.

Nếu Âu Dương Thụy không nói thì cô sẽ tìm người khác để hỏi rõ. Hạ Tịch Nguyệt nghĩ vậy lập tức thay đồ cầm túi xách đi ra ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên không đi xe ở nhà mà thuê xe đến Irish Coffe. Vừa vào sảnh Hạ Tịch Nguyệt đã thấy Lâm Hinh Nhân ngồi ở chỗ đó. Hạ Tịch Nguyệt ngồi xuống tùy tiện gọi một ly cà phê, cô nói:

"Nói đi, cô tìm tôi tới đây có chuyện gì?"

"Nguyệt Nguyệt, tôi biết rõ tôi sai rồi, tôi xin lỗi cô, tôi biết có nói gì cô cũng không tha thứ cho tôi."

Hạ Tịch Nguyệt giả vờ bi thương.

“Được rồi Lâm Hinh Nhân cô đừng ở trước mặt tôi ra về đáng thương, tôi thấy mệt mỏi lắm.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Lâm Hinh Nhân lạnh lùng nói.

"Nguyệt Nguyệt? Vậy cũng được, ít ngày trước tôi nghe thấy Quan Hi Triết muốn hợp tác với Chu thị đối phó tập đoàn Âu Dương. Vì hấn uống say nên tôi mới nghe được tin này, hấn biết cô rất lo cho Hạ thị nên nhất định không để cho Âu Dương Thụy động vào Hạ thị, cho nên mới lộ liễu không chút kiêng kỵ đối nghịch với tập đoàn Âu Dương. Tôi biết nhiều đó không biết có thể giúp được cô hay không."

Lâm Hình Nhân thấy Hạ Tịch Nguyệt phẫn nộ, cô ta không khỏi phẫn khởi trong lòng.

‘Quan Hi Triết anh cho rằng bỏ rơi tôi mà có thể ở cùng một chỗ với Hạ Tịch Nguyệt sao? Vĩnh viễn không thể nào. Tôi muốn Hạ Tịch Nguyệt hận anh cả đời. Ha ha ha...’

Hạ Tịch Nguyệt nghe được lời của Lâm Hình Nhân, nắm chặt tay lại, tốt cho một Quan Hi Triết, không nghĩ tới anh ta lại hiểu mình.

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở, không có chuyện gì nữa, tôi đi trước.”

Hạ Tịch Nguyệt chuẩn bị rời đi, Lâm Hình Nhân nhanh chóng bắt lấy tay của cô, bí thống nói:

“Chẳng lẽ giữa chúng ta trừ những thứ này ra không còn gì để nói sao?”

Hạ Tịch Nguyệt hất tay Lâm Hình Nhân, cười lạnh nói đến:

“Cô nói xem, giữa chúng ta nên nói gì?”

Hạ Tịch Nguyệt xoay người đi nhưng nghĩ đến gì đó, mở túi ra lấy tờ tiền mặt 100 ném lên trên bàn, nhìn Lâm Hình Nhân nói:

“Đây là tiền cà phê của tôi.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền rời đi nhưng không nghĩ đối diện có người phục vụ đang bê đồ. Cô va phải nhân viên phục vụ, cà phê đổ lên người cô, chỉ thấy người nhân viên kia nhanh tay lẹ mắt đem thứ gì đó bỏ vào trong túi Hạ Tịch Nguyệt. Sau đó giả vờ xin lỗi:

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, xin cô không nên nói cho quản lý của tôi biết. Anh ta nhất định sẽ đuổi tôi, thật là hết sức xin lỗi."

"Tôi không sao. Anh đi làm việc đi."

Hạ Tịch Nguyệt thấy nhân viên phục vụ đang sợ hãi, cười nói không có việc gì. Cô không nghĩ mình làm khó nhân viên đó làm gì.

Nhân viên phục vụ đó vừa nói ánh mắt liếc nhìn Lâm Hình Nhân. Lâm Hình Nhân đáp lại bằng ánh mắt ý bảo anh ta có thể rời đi.

Hắn liền đứng dậy đi chỗ khác, Lâm Hình Nhân đứng dậy đi tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, ra vẻ quan tâm:

“Ai nha, Nguyệt Nguyệt cô không có bị nóng chứ, cô không nên tha thứ dễ dàng cho hắn ta. Tôi thấy cô bị dính cà phê lên người, tôi cùng cô đi tới phòng vệ sinh chút đi.”

Lâm Hình Nhân đỡ Hạ Tịch Nguyệt vào phòng vệ sinh. Hạ Tịch Nguyệt hất tay của cô ta ra, lạnh giọng nói:

“Không cần phiền cô, tự tôi sẽ đi.”

Hạ Tịch Nguyệt cầm túi xách đi tới phòng vệ sinh, Lâm Hình Nhân nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đi xa, vẻ mặt liền thay đổi, cười lạnh:

“A__ Cô cho rằng Hạ Tịch Nguyệt cô là ai? Còn tưởng mình là công chúa sao, hôm nay tôi sẽ cho cô từ thiên đường tới địa ngục...ha ha.”

"Nhân viên phục vụ, tính tiền."

Lâm Hình Nhân cầm tiền của Hạ Tịch Nguyệt để trên bàn đưa cho nhân viên phục vụ. Sau đó vui vẻ rời khỏi quán cà phê, vừa ra ngoài Lâm Hình Nhân đến một nơi khuất nhìn quanh xác định không có ai mới lấy một xấp tiền từ trong giỏ xách ra giao cho người đối diện:

“Hôm nay biểu hiện rất tốt, đây là thu lao của anh.”

Người đối diện nhìn tiền trong tay càng thêm mừng rỡ thẳng cúi người gật đầu nói:

“Cảm ơn tiểu thư, chuyện hôm nay là chuyện nhỏ, sau này tiểu thư còn có việc như thế này thì nhất định phải tìm tôi nhé.”

Anh ta là người làm đồ cà phê lên người Hạ Tịch Nguyệt.

Người này có danh xưng là Thần Thủ, tục xưng là ăn trộm. Lâm Hình Nhân sợ tìm người khác sẽ hỏng chuyện cho nên vì vạn nhất đề phòng lỡ kế hoạch, cô ta tìm ăn trộm vì chỉ có ăn trộm mới để đồ vào túi Hạ Tịch Nguyệt mà không ai hay biết.

‘Hạ Tịch Nguyệt tôi ngược lại muốn xem cô lợi hại bao nhiêu, tôi chờ tin tốt của cô.’ Lâm Hình Nhân lộ ra ánh mắt ác độc, sau đó rời đi.

Hạ Tịch Nguyệt tới phòng vệ sinh thấy quần áo bị cà phê làm cho bẩn hết, cô dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau.

“Sao lại có mùi thơm?”

Hạ Tịch Nguyệt ngửi thấy mùi thơm lạ, cô nhích dần đến vết bẩn ngửi kỹ.

“Chẳng lẽ cà phê của bọn họ còn cho thêm hương?”

Hạ Tịch Nguyệt không có suy nghĩ nhiều, tiếp tục lau. Nhưng lau rồi cuối cùng phía trên còn một mảng lớn vết bẩn.

"Không lau, cứ như vậy đi."

Hạ Tịch Nguyệt vứt khăn giấy trong tay xoay người rồi rời đi. Đi tới đại sảnh phòng cà phê, thấy Lâm Hình Nhân đã không còn ở đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Bạc Hà Mèo (Sinh non)

Hạ Tịch Nguyệt từ tiệm cà phê đi ra ngoài, liên tục nghĩ tới lời Lâm Hình Nhân vừa mới nói với mình.

"Mình sẽ không nói ra yêu cầu quá trớn đối với Âu Dương Thụy, mình sẽ không để cho anh ấy khó xử."

Hạ Tịch Nguyệt ảo não nghĩ, không trách được Âu Dương Thụy không tự nói chuyện của tập đoàn Âu Dương và Hạ thị với mình, tự mình nghĩ biện pháp gì mới có thể giải quyết đây.

Suy nghĩ hồi lâu, Hạ Tịch Nguyệt cũng không có nghĩ ra phương pháp giải quyết.

"Ai nha, phiền quá à."

Đúng lúc ấy thì Hạ Tịch Nguyệt cảm giác giống như có ai đó đi theo sau lưng mình, nhưng Hạ Tịch Nguyệt vừa quay đầu lại xem, nhưng cũng không thấy cái gì.

"Chẳng lẽ mấy ngày nay mình quá mệt mỏi, cho nên mới xuất hiện ảo giác sao?"

Hạ Tịch Nguyệt dùng sức lắc đầu một cái. Đúng lúc cô đang đứng ở bên dưới cột đèn tín hiệu chuẩn bị băng qua đường thì một đám mèo hoang lao ra từ trong bụi cỏ.

"Meo meo ~." "Meo meo ~." "Meo meo ~."

Một con lại một con nhào tới trên người của Hạ Tịch Nguyệt.

"A ——."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn từng con mèo hoang màu đen thật to nhào tới, không khỏi bị sợ tới mức kêu to. Chân bị vấp một cái liền ngã hôn mê bất tỉnh trên đường. Chỉ thấy giữa hai chân của Hạ Tịch Nguyệt chảy ra một ít máu đỏ. Nhưng mèo hoang xung quanh vẫn chưa chịu đi mà vây quanh Hạ Tịch Nguyệt.

Không sai, người phục vụ kia đã bỏ bạc hà mèo vào trong túi của Hạ Tịch Nguyệt. Hơn nữa sợ bạc hà mèo trong túi không thể hấp dẫn mèo hoang được cho nên cà phê đổ ở trên người Hạ Tịch Nguyệt trong tiệm cà phê cũng có thêm bột bạc hà mèo.

Lâm Hình Nhân biết Hạ Tịch Nguyệt rất sợ mèo. Hơn nữa không phải sợ bình thường, là e ngại. Nhất là loại toàn thân màu đen đó, càng thêm sợ hãi cực độ. Còn có đôi mắt mèo này, Hạ Tịch Nguyệt luôn cho rằng đó là mắt yêu quái.

Chỉ cần vừa thấy được mèo hoang, Hạ Tịch Nguyệt sẽ không nhịn được cả người run rẩy, không nhúc nhích được. Cho nên dùng bạc hà mèo hấp dẫn mèo hoang tới công kích Hạ Tịch Nguyệt là biện pháp tốt nhất, vừa trí mạng lại không bị người khác hoài nghi. Vì vậy Lâm Hình Nhân và Chu Vinh Vinh nhất trí lựa chọn phương pháp này.

Hôm nay Âu Dương Thụy đến công ty từ sớm, nhưng luôn có cảm giác tim mình nhảy thình thịch giống như có chuyện gì xấu sắp xảy ra. Loại cảm giác ấy không rõ là sao, rất mãnh liệt. Thời điểm Âu Dương Thụy đang cùng Lãnh Hiền nghe báo cáo về hướng đi của Chu thị và Hạ thị. Lúc này, điện thoại của Âu Dương Thụy vang lên, Âu Dương Thụy nhìn Lãnh Hiền ý bảo anh ta dừng lại, sau đó nhận điện thoại, lạnh lùng nói:

"Chuyện gì?"

"Môn chủ, phu nhân đã xảy ra chuyện, bây giờ đang ở trong bệnh viện của Tư Đồ tiên sinh."

"Cái gì, tôi lập tức đến ngay."

Âu Dương Thụy nghe được Hạ Tịch Nguyệt gặp chuyện không may, cũng không chú ý mọi thứ chạy như bay ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc. Nhanh chóng đem xe tăng đến tốc độ tối đa, lộ trình trong vòng nửa giờ nay chỉ có mười phút đã đến.

Âu Dương Thụy vừa đến bệnh viện lập tức xuống xe chạy vào bên trong. Thấy thủ hạ liềm lạnh giọng hỏi, lắng nghe một chút có thể nghe ra giọng của Âu Dương Thụy vừa lạnh lùng vừa có chút run rẩy.

"Thiếu phu nhân ở đâu?"

"Đang cấp cứu ở bên trong."

Chính là thủ hạ của Âu Dương Thụy dùng thanh âm run rẩy nói. Nghe được Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn cấp cứu ở bên trong, Âu Dương Thụy suýt nữa té xỉu, một quyền đánh vào trên cửa, lập tức chảy đầy máu trên tay, cả người tản ra sát khí, tức giận quát:

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Vì vậy thủ hạ của Âu Dương Thụy liền đem đầu đuôi câu chuyện vừa trải qua nói cho Âu Dương Thụy nghe. Âu Dương Thụy nghe xong đã nói đến:

"Tại sao lại xuất hiện nhiều mèo hoang như vậy?" Dĩ nhiên Âu Dương Thụy cũng biết Hạ Tịch Nguyệt rất sợ mèo.

"Thuộc hạ cũng không biết. Bọn thuộc hạ bảo vệ phu nhân không cẩn thận, xin Môn chủ trách phạt." Thủ hạ của Âu Dương Thụy quỳ trên mặt đất cầu xin Âu Dương Thụy.

"Về sau mỗi người tự chặt hai ngón tay." Âu Dương Thụy lạnh lùng nói.

"Dạ, cảm ơn môn chủ đã không giết."

Nói xong thủ hạ của Âu Dương Thụy liền nhận lệnh đi ra ngoài. Âu Dương Thụy ở bên ngoài lo lắng chờ đợi. Ước chừng sau một giờ, cuối cùng Tư Đồ Triệt cũng từ trong phòng phẫu thuật đi ra. Khẩu trang ngăn ngoài miệng, nhìn Âu Dương Thụy vô cùng lo lắng, nói:

"Đã không còn việc gì lớn nữa, trên đầu bị thương, mình đã băng bó rất kỹ. Chỉ là mình không thể giữ lại đứa bé được."

Nghe đến đứa bé, Âu Dương Thụy giống như phát điên, túm chặt bả vai của Tư Đồ Triệt, thanh âm run rẩy nói:

"Cậu nói đứa bé gì, cậu lặp lại lần nữa đứa bé gì hả?. Mình làm sao có thể không biết."

Tư Đồ Triệt đau lòng nói:

"Thụy, cậu đừng như vậy, mình hiểu rõ cậu vừa mới mất đi đứa bé nên rất đau lòng. Nhưng cậu cũng nên bình tĩnh một chút. Đứa bé mới được 20 ngày, các cậu không phát hiện ra cũng là điều bình thường. Các cậu còn trẻ, đứa bé này không giữ được, dù sao về sau vẫn sẽ có cơ hội khác."

"Hiện tại vợ mình như thế nào rồi?" Âu Dương Thụy nghe được lời nói của Tư Đồ Triệt, ép buộc mình phải tỉnh táo.

"Cô ấy đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, lát nữa cô ấy sẽ được đưa vào phòng bệnh nghỉ ngơi. Đến lúc đó tay của cậu, có cần mình tìm người băng bó cho cậu hay không?"

Tư Đồ Triệt nhìn tay của Âu Dương Thụy đang rỉ máu, cho nên mới quan tâm hỏi.

"Không cần, mình muốn đau cùng với vợ của mình." Âu Dương Thụy không thèm để ý chút nào. Giống như đây không phải là tay của anh vậy.

Đúng lúc ấy thì, Hạ Tịch Nguyệt được y tá đẩy ra từ trong phòng phẫu thuật. Âu Dương Thụy nhìn mặt của Hạ Tịch Nguyệt tái nhợt, thiếu chút nữa không nhận được rơi nước mắt rồi. Cầm tay Hạ Tịch Nguyệt, bị thương nói:

"Vợ à, em tỉnh đi, em tỉnh lại nhanh lên một chút để nhìn chồng của em này."

Vừa nói vừa đẩy Hạ Tịch Nguyệt trở về phòng. Sau đó giống như nghĩ tới điều gì, quay đầu lại nói với Tư Đồ Triệt:

"Cậu đem Nguyệt Nguyệt kiểm tra tổng quát một lần đi."

"Được, mình biết rồi, mình sẽ làm ngay."

Tư Đồ Triệt biết Âu Dương Thụy nhất định đã phát hiện ra cái gì đó, cho nên mới muốn chính mình tự đi kiểm tra. Vì vậy Tư Đồ Triệt mới không hỏi nhiều.

Trở về phòng, Âu Dương Thụy nhẹ nhàng nâng tay Hạ Tịch Nguyệt ắp vào khuôn mặt của mình, nhìn mặt Hạ Tịch Nguyệt tái nhợt, đau lòng nói:

"Vợ à, thật xin lỗi, anh đã nói muốn bảo vệ em thật tốt, kết quả mỗi lần đều làm cho em bị tổn thương. Vợ à, em tỉnh lại nhanh lên một chút để nhìn anh có được hay không? Chỉ cần em tỉnh lại, em trừng phạt anh như thế nào cũng được. Không cần giống như bây giờ không để ý tới anh có được hay không?"

Âu Dương Thụy không ngừng nói chuyện với Hạ Tịch Nguyệt. Chính là muốn cho cô nhanh tỉnh lại một chút. Chỉ thấy ngón tay của Hạ Tịch Nguyệt khẽ nhúc nhích một chút, sau đó cặp mắt từ từ mở ra, vẫn có chút không thích ứng với ánh mặt trời. Cô chớp mắt qua lại mấy cái, mới có thể từ từ thích ứng với ánh sáng. Thấy Âu Dương Thụy ngồi trên ghế ở bên cạnh giường của mình, Hạ Tịch Nguyệt mới chậm rãi nhớ tới chuyện xảy ra lúc buổi trưa, không khỏi kinh ngạc hỏi:

"Em nhớ được là mình gặp phải một đám mèo đen, sau đó em liền té xỉu, tại sao em lại ở chỗ này?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói rất dịu dàng:

"Vợ à, em bị té xỉu ở bên cạnh đường cái, có người đi đường tốt bụng đưa em đến bệnh viện."

Âu Dương Thụy cũng không muốn Hạ Tịch Nguyệt biết mình phải hộ vệ bảo vệ cô.

"Oh."

Hạ Tịch Nguyệt không có hỏi nhiều. Đột nhiên bụng quặn đau một hồi, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi hỏi:

"Em nhớ được em bị đụng vào đầu, tại sao bụng lại đau như vậy?" Hạ Tịch Nguyệt nhìn đau hỏi.

"Vợ à, em quên kỳ kinh nguyệt của mình rồi sao? Kỳ kinh nguyệt tới đương nhiên có thể bị đau bụng."

Âu Dương Thụy không muốn cho Hạ Tịch Nguyệt biết cô mới vừa vận sinh non, sợ cô không chịu được đã kích. Cho nên mới nói dối với Hạ Tịch Nguyệt.

"Nhưng kỳ kinh nguyệt của em tới chưa từng bị đau bụng á?" Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Có thể là vì ngày hôm qua em không cẩn thận té xuống đất đụng vào bụng cộng thêm kỳ kinh nguyệt, cho nên mới đau bụng thôi."

Âu Dương Thụy nói rất bình tĩnh làm cho người ta sẽ không chút nào hoài nghi là anh đang nói dối.

"A, là thế này phải không? Tại sao em có cảm giác giống như vừa mất đi cái gì đó rất quan trọng vậy?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy nói rất nghiêm túc. Âu Dương Thụy nhìn bộ dáng này của Hạ Tịch Nguyệt càng thêm khổ sở, đau lòng nói:

"Nói mò gì rồi, cái gì quan trọng nhất chứ, vật quan trọng nhất của em không phải đang ở trước mắt rồi sao?"

Nghe được lời nói của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi cười ra tiếng,

"Ha ha ~, Âu Dương Thụy anh thật là tự mình đa tình."

Âu Dương Thụy làm bộ tức giận nói:

"Chẳng lẽ anh không phải vật quan trọng nhất của em sao? Còn có đồ vật gì so với anh quan trọng hơn sao? Tốt lắm, đừng có đoán mò những thứ này có được hay không? Em nhanh nằm xuống đi, anh xoa bóp cho em."

Âu Dương Thụy nói rất dịu dàng. Sau đó ý bảo Hạ Tịch Nguyệt nằm xuống. Hạ Tịch Nguyệt nghe lời ngoan ngoãn nằm xuống. Bàn tay Âu Dương Thụy vừa dầy vừa ấm áp đặt trên bụng của Hạ Tịch Nguyệt.

Âu Dương Thụy nhẹ nhàng xoa bụng cho Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt nhìn bộ dáng nghiêm túc của Âu Dương Thụy không khỏi mắc cỡ, mặt đỏ bừng lên. Nhưng Âu Dương Thụy xoa bóp dịu dàng ở trên bụng của Hạ Tịch Nguyệt, chỉ lúc sau liền khiến cho cơ thể Hạ Tịch Nguyệt được thư giãn rồi ngủ thiếp đi.

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt ngủ thiếp đi, nhẹ nhàng đứng dậy lấy bàn tay của mình ra, sau đó dịu dàng đắp kín chăn cho Hạ Tịch Nguyệt rồi đi ra khỏi phòng. Đi tới phòng làm việc của Tư Đồ Triệt, thấy Tư Đồ Triệt liền lạnh giọng hỏi:

"Kết quả kiểm tra như thế nào rồi?"

"Còn chưa có, có thể còn phải đợi thêm một lúc nữa. Nhưng tại sao cậu lại xác định bọn họ nhất định sẽ ra tay ở trên người của chị dâu như vậy?"

Tư Đồ Triệt tò mò hỏi.

"Không có mấy người biết Nguyệt Nguyệt sợ mèo cả, mình cũng biết được rất tình cờ. Tại sao đúng lúc này Nguyệt Nguyệt lại gặp phải công kích của mèo hoang hơn nữa còn là ngay sau khi gặp mặt với Lâm Hình Nhân về, chuyện này thấy thế nào cũng rất đáng ngờ."

Âu Dương Thụy bình tĩnh phân tích. Hai người trầm mặc một hồi, lúc này điện thoại trên bàn của Tư Đồ Triệt vang lên, Tư Đồ Triệt nhận điện thoại rồi nói:

"Ừ, tôi biết rồi, tôi lập tức đi qua."

Tư Đồ Triệt cúp điện thoại, nghiêm túc nhìn Âu Dương Thụy nói:

"Khoa xét nghiệm bên kia nói đã có kết quả kiểm tra rồi, mình sẽ đi xuống lấy kết quả, cậu ở nơi này chờ mình."

"Ừ."

Tư Đồ Triệt triệt nói xong, vội vàng từ phòng làm việc đi ra ngoài. Hạ Tịch Nguyệt ngủ không bao lâu liền tỉnh lại, thấy phòng rất vắng vẻ, không khỏi kinh ngạc kêu lên:

"Âu Dương Thụy, Thụy, anh ở đâu?"

‘ Âu Dương Thụy, anh đi đâu rồi? ’

Hạ Tịch Nguyệt nói thầm ở trong lòng. Lúc Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại, Âu Dương Thụy sẽ luôn ở bên cạnh cô. Hạ Tịch Nguyệt vén chăn lên đi xuống giường, mang giày xong liền đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Đúng lúc nhìn thấy Tư Đồ Triệt vừa vội vàng đi vừa cúi đầu nhìn cái gì đó. Hạ Tịch Nguyệt vừa định gọi anh ta, hỏi thăm xem Âu Dương Thụy ở đâu. Nhưng ở khúc quanh đã không thấy bóng dáng của Tư Đồ Triệt.

Hạ Tịch Nguyệt đi theo sau lưng Tư Đồ Triệt, nhìn Tư Đồ Triệt vào phòng làm việc của viện trưởng, liền vội vàng đi theo. Vừa định gõ cửa đi vào lại nghe được Tư Đồ Triệt tức giận nói:

"Thụy, cậu hoài nghi không sai, quả nhiên vết cà phê bẩn ở trên trang phục của chị dâu kiểm tra được có bột bạc hà mèo, cũng không biết chị dâu bị người ta bỏ bạc hà mèo vào trong túi lúc nào."

Tư Đồ Triệt vừa nói vừa cầm tài liệu trong tay đưa cho Âu Dương Thụy xem. Mà thời điểm Hạ Tịch Nguyệt ở cạnh cửa nghe được những lời này, buông tay đang chuẩn bị gõ cửa xuống, kinh ngạc và khản trương nghe tiếp. Tư Đồ Triệt nói tiếp:

"Bạc hà mèo là một loại thực vật thân thảo, nghe thấy có mùi mát lạnh. Về y học, loại thực vật này có tác dụng kích thích. Ước chừng có khoảng 50% mèo cảm thấy rất hứng thú với mùi cỏ bạc hà mèo, thích bắt cắn. Cho nên mọi người còn đặt cho bạc hà mèo một cái tên —— ‘thuốc quấy nhiễu mèo’. Nếu như muốn đối phó với một người sợ mèo hoang từ nhỏ, thì bạc hà mèo tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất. Bởi vì bạc hà mèo sẽ làm phân lớn mèo điên cuồng, từ đó hấp dẫn nó đến. Lúc ở tiệm cà phê, chị dâu nhất định bị người ta cố ý đổ cà phê lên người, mà lúc người kia làm đổ cà phê lại đem bạc hà mèo bỏ vào trong túi của chị dâu. Cho nên chị dâu mới có thể hoàn toàn không phát hiện ra. Bọn họ đúng là muốn mượn dao giết người."

Tư Đồ Triệt tức giận nói. Mà Hạ Tịch Nguyệt đang nghe lén ở ngoài cửa, nghe đến bạc hà mèo càng thêm kinh ngạc, mắt trừng lớn lên. Nhất định là Lâm Hinh Nhân và tên nhân viên phục vụ kia cùng nhau thiết kế hãm hại cô. Bởi vì người biết cô sợ mèo trừ cha mẹ ra cũng chỉ có Quan Hi Triết và Lâm Hinh Nhân. Ngay cả Vân Nặc cũng không biết.

“Tại sao, rốt cuộc tại sao cô ta muốn làm như vậy? Cô ta hận mình như vậy sao? Không tiếc dùng thủ đoạn hèn hạ này đi đối phó với mình sao?”

Ở trong lòng của Hạ Tịch Nguyệt đau khổ kêu thầm. Âu Dương Thụy xem xong tài liệu ở trong tay, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nói với Tư Đồ Triệt:

"Chuyện này không nên để cho Nguyệt Nguyệt biết, bao gồm cả chuyện cô ấy sinh non."

Âu Dương Thụy đau lòng nói. Anh cũng rất đau lòng khi mất đi đứa bé kia.

"Thế nhưng chuyện này cũng không thể giấu cả đời được?"

Tư Đồ Triệt khuyên.

"Mình cũng biết rõ không thể giấu cô ấy cả đời được, nhưng giấu được nhất thời là tốt rồi, nếu như có thể giấu cả đời liền giấu cả đời. Trong lòng của cô ấy đã mang quá nhiều trách nhiệm rồi, mình không muốn cô ấy đau lòng vì chuyện khác nữa. Trong lòng của cô ấy chỉ cần có một mình mình, như vậy là đủ rồi."

Nghe được lời nói của Âu Dương Thụy, Tư Đồ Triệt nói:

"Được, mình biết rồi, mình sẽ hết sức phối hợp với cậu để giấu giếm chuyện này."

"Ừ, cảm ơn nhiều."

Đây là lần đầu tiên Âu Dương Thụy nói cảm ơn với Tư Đồ Triệt. Tư Đồ Triệt thật đúng là thụ sủng nhược kinh, nói:

"Nói cái gì đó, anh em là để dùng làm cái gì chứ?"

Tư Đồ Triệt cố ra vẻ tức giận cho Âu Dương Thụy một quyền. Sau đó dường như Âu Dương Thụy nghĩ tới điều gì đó, lập tức lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, ra lệnh:

"Lập tức cho người đem Lâm Hinh Nhân bắt về, chờ tôi trở về xử lý."

"Vâng, Môn chủ, thuộc hạ lập tức tìm người đi làm."

"Không, tôi muốn cậu tự mình đi. Không cho phép có bất kỳ sơ suất gì."

"Vâng, Môn chủ, thuộc hạ hiểu."

Đông Phong cúp điện thoại liền nhận lệnh đi ra ngoài.

"Tốt lắm, mình đoán vợ mình có lẽ sắp tỉnh rồi, mình muốn trở về nhanh một chút để nhìn cô ấy."

Âu Dương Thụy cúp điện thoại, nhìn Tư Đồ Triệt rồi nói. Nói xong cũng đi ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt ở ngoài cửa nghe được Âu Dương Thụy nói mình mang thai hơn nửa đã sinh non thì không khỏi kinh ngạc, hai mắt mở to, lấy tay cố gắng che miệng của mình, sợ thanh âm nức nở của mình bị người khác nghe được.

Thân thể đang dựa vào tường từ từ tuột xuống. Nếu như không có tường chống đỡ, Hạ Tịch Nguyệt đã chống đỡ không nổi mà té xuống nhiều lần.

"Không trách được, thời điểm gặp chuyện không may, mình cứ có cảm giác có đồ vật gì đó rất quan trọng sắp sửa mất đi từ trên người của mình. Thì ra là bảo bảo rồi mình đi. Bảo bảo, là mẹ không tốt, mẹ thực sự xin lỗi con."

Hạ Tịch Nguyệt không ngừng khóc. Sau đó giống như đã nghĩ tới điều gì đó, lập tức từ trên mặt đất đứng lên, lấy tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt, ánh mắt oán hận:

"Từ nay về sau mình sẽ không chảy một giọt nước mắt nào nữa, bởi vì mình muốn cho những người đã hại mình, khiến mình rơi nước mắt, phải chảy máu. Bảo bảo, mẹ sẽ báo thù cho con. Lâm Hinh Nhân, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô. Từ nay về sau, Hạ Tịch Nguyệt sống vì người khác trước kia đã chết rồi. Từ nay về sau Hạ Tịch Nguyệt chỉ sống vì mình thôi. Người không phạm tôi, tôi không phạm người. Nếu người phạm tôi, tôi sẽ trả cho hắn ta gấp đôi."

Tay Hạ Tịch Nguyệt nắm thành quả đấm thật chặt, hung hăng thề ở trong lòng.

"Nếu như bảo bảo rời đi là để mình thay đổi, từ nay về sau phải kiên cường, vì vậy Hạ Tịch Nguyệt nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn."

Nếu như hỏi Hạ Tịch Nguyệt có hận Âu Dương Thụy vì đã không nói cho cô biết chuyện cô đã từng mang thai không? Dù sao hôm nay nếu như không phải là mình nghe lén, những chuyện này cả đời cô cũng sẽ không biết. Nhưng Hạ Tịch Nguyệt cũng không hận Âu Dương Thụy, ngược lại vào giờ khắc này càng thêm kiên định, cô yêu Âu Dương Thụy. Hạ Tịch Nguyệt nói ở trong lòng:

"Nếu như Thụy không muốn để cho mình biết, như vậy cô liền giả vờ như chưa hề biết gì. Thụy, không muốn để cho mình biết vì sợ mình sẽ đau lòng, khổ sở. Cô cũng sợ Thụy sẽ đau lòng khổ sở như vậy." Bởi vì cách đây thật lâu, Hạ Tịch Nguyệt cũng biết hi vọng ái ố của mình chính là hi vọng ái ố của Âu Dương Thụy.

Hạ Tịch Nguyệt ở ngoài cửa nghe được tiếng bước chân của Âu Dương Thụy, lập tức lau khô nước mắt trên mặt của mình, chạy về phòng bệnh. Trở lại phòng bệnh, cô lập tức lên giường nằm xuống.

Âu Dương Thụy vừa đi đến ngoài cửa, không biết tại sao lại có cảm giác kỳ quái, cảm giác giống như bảo bối của mình vừa vụn ở chỗ này. Có lẽ là ảo giác của mình thôi.

Âu Dương Thụy trở lại phòng bệnh của Hạ Tịch Nguyệt, thấy Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn ngủ say ở trên giường bệnh, Âu Dương Thụy cũng biết vừa rồi nhất định là ảo giác của mình. Nhưng Âu Dương Thụy vừa đi đến bên giường, liền nhìn thấy giấy ném lung tung trên sàn. Âu Dương Thụy không khỏi suy nghĩ ở trong lòng:

‘Anh nhớ lúc anh vừa mới đi ra ngoài, giấy được đặt ngay ngắn ở một chỗ.’

Đúng lúc ấy thì Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại, thấy Âu Dương Thụy liền giả bộ vui mừng hô:

"Thụy"

Âu Dương Thụy đi tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, thử dò xét:

"Em vừa mới đi ra ngoài sao?"

"Không có nha." Hạ Tịch Nguyệt lập tức phủ nhận ngay.

"Nhưng giấy của em sao lại lộn xộn như vậy."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói nghiêm túc.

"A, có thể là vừa rồi em mới đi phòng vệ sinh, cho nên mới để giấy lộn xộn như vậy." Hạ Tịch Nguyệt lập tức trả lời thông minh.

"A, như vậy hả."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cũng không hỏi cái gì nhiều. Mà Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy rất tin tưởng lời nói của mình, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Phải biết có thể lừa gạt được Âu Dương Thụy là việc vô cùng khó khăn. Âu Dương Thụy ngồi vào trên giường nhìn hốc mắt của Hạ Tịch Nguyệt hồng hồng, vừa vuốt ve vừa đau lòng:

"Sao mắt em đỏ như vậy hả?"

Hạ Tịch Nguyệt lập tức phản ứng lại:

"Có thể do em ngủ quá nhiều nên mắt mới đỏ thôi."

Lời nói dối này của Hạ Tịch Nguyệt rất cao minh. Nhưng Âu Dương Thụy cũng không nói cái gì, chỉ là chăm chú nhìn Hạ Tịch Nguyệt.

Bây giờ Âu Dương Thụy đã xác định là Hạ Tịch Nguyệt đang nói dối, hơn nữa vừa rồi nhất định cô đã nghe lén ở ngoài cửa. Nhưng Âu Dương Thụy không biết Hạ Tịch Nguyệt rốt cuộc nghe được bao nhiêu. Cho nên Âu Dương Thụy xác định Hạ Tịch Nguyệt nói dối như vậy, là bởi vì Âu Dương Thụy hiểu Hạ Tịch Nguyệt rất rõ.

Thậm chí mỗi biểu cảm khi nói của cô anh đều hiểu rất rõ. Mà cô mới vừa nói dối, nét mặt không tự nhiên cũng không tránh được ánh mắt của Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy không có vạch trần lời nói dối của Hạ Tịch Nguyệt là bởi vì: nếu bảo bối có lòng không muốn để cho mình biết, cô đã biết chuyện. Vậy anh có thể giả vờ như không biết cái gì cả. Chỉ cần bảo bối vui vẻ, cô đưa ra quyết định gì, Âu Dương Thụy đều ủng hộ.

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cũng không hỏi gì cả, quan tâm nói:

"Có đói bụng không? Anh đã gọi di Lý đem canh tới cho em."

Hạ Tịch Nguyệt lắc đầu một cái nói:

"Không đói bụng."

Sau đó cô nhìn Âu Dương Thụy, đứng dậy ôm lấy hông của Âu Dương Thụy, đem mặt của mình dính vào vị trí tim của Âu Dương Thụy, yên lặng lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của Âu Dương Thụy. Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng hỏi:

"Chồng à, anh sẽ rời khỏi em sao?"

Âu Dương Thụy trở về ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng trả lời:

"Sẽ không, vĩnh viễn sẽ không." Âu Dương Thụy kiên định nói.

"Cám ơn anh, chồng à. Từ nay về sau em chỉ tin tưởng một mình anh thôi."

‘Em cũng chỉ có thể tin tưởng một mình anh thôi.’ Hạ Tịch Nguyệt bổ sung ở trong lòng.

"Em cũng chỉ cần tin tưởng một mình anh là đủ rồi." Âu Dương Thụy bá đạo nói.

"Ha ha ha ~, chồng à, em chưa từng nói với anh một câu này." Hạ Tịch Nguyệt từ trong ngực Âu Dương Thụy ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thụy, nghiêm túc hỏi.

"Nói cái gì?" Lòng mày của Âu Dương Thụy khơi lên nhìn Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

"Chồng à, em yêu anh. Em có nói qua sao?"

"Chưa nói qua, bất quá anh nghĩ là về sau mỗi ngày em đều nói một trăm lần như vậy thì anh nghe cũng không chán." Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt, kích động nói.

"Ha ha ~, anh muốn nghe một trăm lần thì phải có người nói mới được chứ." Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói ở trong ngực Âu Dương Thụy.

"Vợ à, anh còn muốn nghe, em có thể lặp lại lần nữa không?"

"Không muốn." Hạ Tịch Nguyệt nũng nịu nói ở trong ngực của Âu Dương Thụy.

"Vợ à?" Âu Dương Thụy giống như một đứa bé không được kẹo, cầu xin Hạ Tịch Nguyệt.

"Anh thật sự muốn nghe như vậy?" Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy, nói nghiêm túc.

"Ừ, ừ, ừ, ừ. " Âu Dương Thụy gật đầu liên tục.

"Chồng à, em yêu anh." Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy vui mừng nói.

"Vợ à, anh còn muốn nghe, em có thể nói thêm một lần nữa không?" Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói.

"Chồng à, em yêu anh."

"Vợ à, anh còn muốn một lần nghe nữa."

"Chồng à, em yêu anh."

.

Chỉ thấy hai người nói không ngừng một câu nói mà không biết mệt.

Mà Hạ Tịch Nguyệt trải qua lần mất mát này, càng hiểu rõ tình yêu của Âu Dương Thụy đối với mình. Vì trước kia mình khác người nên cảm thấy ảo não. Nếu yêu sao còn phải trốn tránh, nếu yêu vậy thì thừa nhận đi.

Nếu anh muốn nghe cô nói thì mỗi ngày cô đều nói cho anh nghe. Trước kia Âu Dương Thụy vui vẻ thì Hạ Tịch Nguyệt không nhất định phải vui vẻ, nhưng từ hôm nay trở đi Âu Dương Thụy vui vẻ, thì Hạ Tịch Nguyệt cũng cảm thấy vui vẻ. Hạ Tịch Nguyệt lớn tiếng nói ở trong lòng.

Hạ Tịch Nguyệt ở trong bệnh viện hai ngày, Âu Dương Thụy một tác cũng không rời, chăm sóc cô hai ngày. Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt mới vừa ăn cơm xong. Nhìn thấy Âu Dương Thụy, lập tức đi lên lắc lắc cánh tay của anh, nũng nịu nói:

"Chồng à, chúng ta về nhà đi có được hay không? Em không thích mùi thuốc khử trùng ở nơi này."

"Không được, Triệt nói thân thể em cần phải tĩnh dưỡng thêm" Âu Dương Thụy nhẹ giọng cự tuyệt.

"Nhưng em cảm giác mình đã tốt hơn nhiều, cần tĩnh dưỡng cũng không nhất định phải ở bệnh viện, về nhà cũng có thể mà."

Hạ Tịch Nguyệt bắt mắt bĩu môi nói.

"Em muốn về nhà như vậy sao?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói nghiêm túc.

"Ừ, ừ, ừ. "

Hạ Tịch Nguyệt gật đầu nói vô cùng nghiêm túc.

"Vậy cũng tốt, để anh nói cho Triệt một tiếng, sau đó làm thủ tục xuất viện cho em." Âu Dương Thụy đứng dậy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cưng chiều nói.

"A, chồng yêu vạn tuế."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói với Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhanh chóng làm xong thủ tục xuất viện cho Hạ Tịch Nguyệt. Cũng hỏi qua Tư Đồ Triệt những việc cần phải chú ý sau khi về nhà.

Hạ Tịch Nguyệt về tới biệt thự, vừa xuống xe liền giang hai cánh tay nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, sau đó quay đầu lại nói với Âu Dương Thụy:

"Chồng à, không khí trong nhà mình là tốt nhất."

Âu Dương Thụy cười, tiến lên ôm eo của Hạ Tịch Nguyệt, nhìn cô cười nói:

"Em cũng đừng lo lắng nữa, anh đảm bảo mỗi ngày về sau em đều phải hít thở không khí trong lành ở chỗ này. Bởi vì về sau không có anh làm bạn thì không cho phép em đi ra ngoài một mình."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy kinh ngạc hỏi:

"Cái gì, tại sao à?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Tịch Nguyệt trong nháy mắt biến thành mặt khổ qua.

"Em cứ nói đi, em nói tại sao nào? Mỗi lần em đi ra ngoài đều bị thương cả. Anh nghĩ năng lực chịu đựng của trái tim anh còn chưa có mạnh mẽ như vậy."

Âu Dương Thụy tức giận nói. Nhìn dáng vẻ Âu Dương Thụy tức giận, Hạ Tịch Nguyệt tự biết mình đuối lý. Mỗi lần cô đều đồng ý với Âu Dương Thụy mình nhất định sẽ bình an trở về, nhưng mỗi lần mình đều khiến cho anh đau lòng. Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói:

"Em biết rồi."

Không đi ra ngoài thì không ra, dù sao cô cũng không có mấy người bạn cả, người bạn duy nhất là Vân Nặc đã đi hương tuần trắng mặt mất rồi. Hiện tại thế giới của cô chỉ còn lại một mình Âu Dương Thụy thì còn có thể đi đâu đây.

Hạ Tịch Nguyệt ở nhà nghỉ ngơi đã nửa tháng. Nửa tháng này Âu Dương Thụy đều chăm sóc Hạ Tịch Nguyệt ở nhà, đem toàn bộ công việc giao cho Lãnh Hiền xử lý. Nếu Lãnh Hiền không xử lý được thì Âu Dương Thụy sẽ mở cuộc họp từ xa chỉ đạo.

Trong nửa tháng này bất kể là có chuyện gì, Âu Dương Thụy vẫn không hề rời khỏi Hạ Tịch Nguyệt một bước. Hạ Tịch Nguyệt buồn chán nằm ở trên giường, đùa bốn ngón tay của mình, không nhận được nói thầm:

"Thật nhàm chán."

Nhưng có Âu Dương Thụy tự mình trấn giữ, Hạ Tịch Nguyệt cũng không dám mở miệng yêu cầu đi ra ngoài. Đúng lúc ấy thì Âu Dương Thụy bưng một ly sữa tươi đi vào, nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười, sau đó đem sữa tươi đưa tới:

"Uống hết sữa tươi đi, sau đó ngủ một giấc thật ngon."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn sữa tươi trước mắt rồi bất mãn nói với Âu Dương Thụy:

"Em cũng không phải là heo ngủ ngày. Làm sao có thể ngủ được chứ?"

Âu Dương Thụy cười dụ dỗ:

"Vợ à, ngoan, chờ thân thể của em tốt lên rồi, anh liền dẫn em đi chơi có được hay không?"

"Thật sao?" Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy nghiêm túc hỏi.

"Ừ."

"Vậy chúng ta ngoéo tay đi."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền đưa một đầu ngón tay út về phía Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhìn bộ dáng ngây thơ của Hạ Tịch Nguyệt, bất đắc dĩ cũng phải đưa một đầu ngón tay út lên, ôm ngón tay út của Hạ Tịch Nguyệt.

Ai bảo Âu Dương Thụy rất cưng chiều vợ chứ, nếu không làm sao anh có thể chơi trò chơi ngây thơ như vậy. Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy thật sự đưa tay tới đây, vui mừng kéo đầu ngón tay út của Âu Dương Thụy rồi đọc:

"Ngoéo tay treo ngược, một trăm năm không được thay đổi. Người nào thay đổi là kẻ khốn kiếp."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy đem hai chữ khốn kiếp nhấn rất mạnh.

"Ha ha ha ~, được, anh biết rồi, nếu lừa em thì anh chính là tên khốn kiếp như vậy đi. Bây giờ em có thể uống sữa tươi chưa?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cưng chiều nói.

"Dạ."

Nghe được cam kết của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nhận lấy sữa tươi trên tay anh uống một hơi cạn sạch. Sau đó ngoan ngoãn nằm ở trên giường, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Âu Dương Thụy ngồi ở bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, lẳng lặng nhìn cô, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Hạ Tịch Nguyệt. Sau khi xác định Hạ Tịch Nguyệt đã ngủ thiếp đi mới lên tiếng:

"Vợ à, anh biết rõ ngày đó em nghe trộm được anh và Triệt nói chuyện, nhưng bây giờ mỗi ngày em đều biểu hiện vui vẻ như vậy, anh biết rõ là em không muốn để cho anh lo lắng. Nhưng em không biết đáng về này của em càng làm cho anh lo lắng và đau lòng hơn. Vợ à, anh sẽ báo thù cho con của chúng ta."

Bất luận kẻ nào làm hại tới người anh quan tâm thì nhất định phải chết. Trước kia anh không muốn để cho em biết những chuyện này, nhưng hôm nay bọn họ đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh. Anh không thể nào giữ lại bọn họ được. Anh không muốn có bất kỳ một người nào có thể uy hiếp được an toàn của em.

Vợ à, em không biết khi anh thấy em nằm ở trong phòng cấp cứu, anh cảm giác thế giới này vô cùng tối tăm. Đợi đến lúc Triệt đi ra, cậu ta nói em không có việc gì chỉ là không giữ được đứa bé. Em không biết lúc đó anh cảm thấy rất may mắn. Thật may là chỉ là không giữ được đứa bé, nếu là em không còn, anh không biết nên sống tiếp như thế nào nữa rồi.

Mặc dù anh cũng rất đau lòng khi đứa bé bị mất đi nhưng so với đứa bé, em vĩnh viễn đều quan trọng hơn rất nhiều. Bởi vì em chính là toàn bộ thế giới

của anh. Không có em cũng sẽ không có anh. Vợ à, trước tiên em nên ngủ một giấc thật ngon. Anh muốn đi báo thù cho con. Chờ tới lúc em tỉnh dậy, tất cả mọi chuyện đều sẽ kết thúc."

Âu Dương Thụy nắm lấy tay của Hạ Tịch Nguyệt rồi lặng lẽ nói. Sau đó đứng dậy hôn môi của Hạ Tịch Nguyệt một cái liền xoay người đi ra khỏi phòng ngủ. Âu Dương Thụy biết mình phải đi xử lý một ít chuyện, cho nên mới đem sữa tươi hòa thêm ít thuốc ngủ cho Hạ Tịch Nguyệt uống.

Những thuốc ngủ này đủ để cho Hạ Tịch Nguyệt ngủ thẳng tới lúc Âu Dương Thụy xử lý xong mọi chuyện và trở lại. Âu Dương Thụy xuống lầu thấy thím Trương liền phân phó:

"Thím giúp tôi trông coi thiếu phu nhân thật kỹ. Nếu như cô ấy tỉnh lại nhất định phải gọi điện thoại cho tôi. Tôi có việc cần đi ra ngoài xử lý một chút."

"Vâng, thiếu gia."

Thím Trương cung kính nói. Sau đó Âu Dương Thụy liền lên xe Ferrari của mình đi ra ngoài.

Thời gian trở về đến hơn nửa tháng trước, ngày Hạ Tịch Nguyệt xảy ra chuyện ấy, Lâm Hinh Nhân đang uống rượu ở quán bar, coi như tự ăn mừng một chút thôi. Lúc này, điện thoại của Lâm Hinh Nhân vang lên, thấy là điện thoại của Chu Vinh Vinh, vui vẻ nhận điện thoại nói:

"Như thế nào rồi?"

Bên kia Chu Vinh Vinh cũng rất vui mừng trả lời:

"Không tệ, kế hoạch rất thành công. Từ tin tức tôi nghe được thì bây giờ Hạ Tịch Nguyệt đang cấp cứu ở bệnh viện của Tư Đồ Triết. Cho dù cô ta không chết cũng mất đi nửa cái mạng"

Không có mấy người biết Hạ Tịch Nguyệt bị sảy thai, cho nên Lâm Hinh Nhân và Chu Vinh Vinh cũng không biết chuyện Hạ Tịch Nguyệt sinh non. Chỉ biết là Hạ Tịch Nguyệt đang cấp cứu. Chu Vinh Vinh lại vui mừng mà nói tiếp:

"Thật là vui vẻ, chín mạng hiện tại chỉ còn lại nửa cái mạng. Ha ha ha ~, lần này cô biểu hiện rất tốt, ta đã chuyển tiền vào trong thẻ của cô rồi."

Lâm Hinh Nhân cũng vui vẻ cười đáp:

"Vậy thì cảm ơn rồi. Ha ha ha ~, tôi nói kế hoạch này nhất định sẽ thành công mà. Ha ha ha ha ~, rốt cuộc tôi cũng báo được mối thù bị phế tay phải của tôi rồi."

Lâm Hinh Nhân vui mừng cười lớn sau đó cúp điện thoại. Lâm Hinh Nhân vui mừng uống rượu ở quầy rượu, tìm kiếm con mồi tối nay của mình. Bởi vì náo loạn với Quan Hi Triết cho nên tất cả nguồn kinh tế của Lâm Hinh Nhân cũng không còn.

Cho nên hiện tại cô bắt đầu tìm tình một đêm. Nói không chừng dính vào một người giàu có nào đó, làm tình nhân gì đó để kiếm ít tiền lẻ.

Dĩ nhiên kế hoạch lần này thành công như vậy, đương nhiên Chu Vinh Vinh có thể cho cô tiền, nhưng tiền Chu Vinh Vinh đưa hoàn toàn không đủ cho Lâm Hinh Nhân tiêu trong một tuần lễ. Bất quá có chuyện lần này, sau này sợ gì Chu Vinh Vinh không đưa tiền cho cùi.

Lâm Hinh Nhân vui mừng nâng ly rượu trong tay lên uống một hớp. Thật là càng nghĩ càng vui vẻ.

"Tiểu thư, tôi có thể mời cô uống một ly rượu không?"

Một người đàn ông trẻ tuổi đi tới chỗ Lâm Hinh Nhân chào hỏi. Lâm Hinh Nhân nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy ngoại hình của anh ta cũng không tồi, cười trả lời:

"Được, nhưng người ở nơi này rất nhiều, anh muốn mời tôi đi đâu uống đây?" Lâm Hinh Nhân làm bộ nũng nịu nói.

Dù sao mình cũng lâu rồi chưa có thời gian thư giãn rồi, nhìn ngoại hình của người đàn ông trước mặt vẫn cũng không tệ, chơi đùa với anh ta một chút thì thế nào. Dù sao mình cũng không phải cô gái trong sạch gì.

Thật ra thì từ lần đầu tiên Lâm Hinh Nhân cho Quan Hi Triết ra, thì không biết đã cho Quan Hi Triết đội bao nhiêu cái nón xanh rồi.

"Vậy không bằng chúng ta liền lên trên lầu uống rượu như thế nào? Trên lầu tương đối an tĩnh."

Người đàn ông kia vừa nghe Lâm Hinh Nhân là người cũng giống mình, nhiệt tình mời cô cùng lên lầu.

"Tốt."

Nói xong người đàn ông kia liền ôm Lâm Hinh Nhân lên lầu. Thời điểm Lâm Hinh Nhân đang mây mưa ở phòng bao trên lầu, Đông Phong liền đem theo thủ hạ trực tiếp xông vào. Không hổ là thủ hạ của Âu Dương Thụy, hiệu suất làm việc vô cùng nhanh.

Người đàn ông thấy có người xông vào, tức giận quát:

"Các người là người nào? Muốn làm gì?"

Người đàn ông vừa mới dứt lời, Đông Phong cầm một con dao đến trước mặt hắn ta chém xuống một nhát, hắn ta lập tức hôn mê bất tỉnh.

Còn dư lại Lâm Hinh Nhân cả người **, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến mức không phải làm biết như thế nào. Vừa định kêu cứu mạng, đã bị Đông Phong chụp thuốc mê. Đông Phong để cho thủ hạ bắt Lâm Hinh Nhân đem về.

Trở lại Âm Dạ, Đông Phong trực tiếp đem Lâm Hinh Nhân đang té xỉu ném trên đất của nhà giam, sau đó xoay người rời đi.

‘ Môn chủ chỉ nói bắt cô ta về, Môn chủ sẽ tự xử lý. ’

Lâm Hinh Nhân tỉnh lại liền phát hiện cả người mình ** nằm trên mặt đất. Nhìn bốn bề đều là nhà giam, Lâm Hinh Nhân sợ đến mức lớn tiếng kêu lên:

"Cứu mạng, cứu mạng."

Lâm Hinh Nhân cho là **, nhưng bởi vì thủ hạ của Đông Phong ngại phiền toái, dù sao Môn chủ cũng không có quy định nhất định đem cô ta phải hoàn hảo không chút tổn hại trở về. Cho nên cũng không có người mặc quần áo vào giúp Lâm Hinh Nhân.

Lâm Hinh Nhân không biết nguyên nhân mình bị đem đến nơi này, mỗi ngày cô đều kêu cứu, cho đến khi khản giọng mới thôi. Bất tri bất giác Lâm Hinh Nhân ở nơi này đợi 15 ngày. Ở đây mỗi ngày đều có người đưa cơm cho Lâm Hinh Nhân. Nhưng bất kể Lâm Hinh Nhân hỏi hắn cái gì, hắn đều không nói câu nào.

Suốt 15 ngày, Lâm Hinh Nhi đều ăn uống, ngủ và sinh hoạt ở trong phòng giam nhỏ này nên không khỏi làm cho căn phòng này bốc mùi hôi thối nồng nặc. Lâm Hinh Nhân cũng nhiều ngày không thể rửa mặt nên bản thân không khác gì người điên, không nhìn kỹ thì không nhìn ra cô ta là một con người, giống như là người hoang dã.

Âu Dương Thụy đi tới Âm Dạ, đi thẳng tới phòng hình phạt, ngồi ở trên ghế chờ thủ hạ đem Lâm Hinh Nhân đến. Đông Phong dẫn người đem Lâm Hinh Nhân từ trong nhà giam đi ra. Lâm Hinh Nhân nhìn lên người áo đen trước mặt, biết bọn họ mang mình đi chính xác không có chuyện tốt, sợ đến không ngừng giãy giụa kêu to:

"Các người rốt cuộc là ai, các người mau buông tôi ra, tôi không muốn đi với các người."

Em trai nhỏ bên cạnh nghĩ thấy mùi thối trên người Lâm Hinh Nhân, cũng không nhìn được muốn nôn mửa. Nhưng môn chủ đã ra lệnh thì không thể cãi lời.

Âu Dương Thụy hạ lệnh cho thủ hạ trực tiếp đem Lâm Hinh Nhân tới phòng hình phạt, trói trên cọc gỗ. Tứ chi của Lâm Hinh Nhân đều bị cột cố định lên trên mặt cọc gỗ. Lâm Hinh Nhân vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Âu Dương Thụy giống như một đế vương ngồi ở phía trên. Lâm Hinh Nhân kinh sợ mở to cặp mắt:

"Âu Dương Thụy, tại sao là anh? Anh đem tôi tới nơi này làm gì?"

Âu Dương Thụy không để ý tới lời nói của Lâm Hinh Nhân, lẳng lặng lau chùi súng ở trong tay, sau đó nhìn Lâm Hinh Nhân nói:

"Còn có ai là đồng bọn của cô nữa? "

Lâm Hinh Nhân nghe được lời nói của Âu Dương Thụy, không khỏi lo sợ ở trong lòng:

'Hắn làm sao có thể biết chuyện nhanh này như vậy được. Không thể nào.'

Lâm Hinh Nhân làm bộ trấn định nói:

"Tôi không biết tổng giám đốc Âu Dương đang nói cái gì, đồng bọn cái gì chứ."

"A, miệng còn rất cứng rắn. Dừng roi đi. Đem bịt chặt cái miệng của cô ta lại cho tôi. Thanh âm của cô ta thật khó nghe."

Âu Dương Thụy phân phó với thuộc hạ. Thủ hạ của Âu Dương Thụy nghe lệnh xong liền cầm lên roi chuẩn bị dụng hình, trước đó còn nhét giẻ vào miệng của Lâm Hinh Nhân. Bởi vì Âu Dương Thụy không thích thanh âm của cô ta.

Âu Dương Thụy ra lệnh xong, liền lẳng lặng tiếp tục lau chùi cây súng ở trên ghế. Không thèm đếm xỉa đến tiếng kêu rên của Lâm Hinh Nhân.

Thủ hạ của Âu Dương Thụy cứ một roi lại một roi hung hăng quất vào trên người của Lâm Hinh Nhân. Mà người đánh Lâm Hinh Nhân chính, chính là người vì hôm đó không bảo vệ tốt cho Hạ Tịch Nguyệt nên bị Âu Dương Thụy trừng phạt chém đứt đi hai ngón tay. Vừa nghĩ tới hai ngón tay của mình bởi vì trước mặt người phụ nữ này mà mất đi, thì người hộ vệ kia càng ra sức quất Lâm Hinh Nhân.

Mà thời điểm ở roi thứ nhất đánh vào trên người Lâm Hinh Nhân liền muốn mở miệng khai ra. Nhưng ngoài miệng bị bịt chặt không cách nào kêu thành tiếng. Lâm Hinh Nhân vẫn ra hiệu bằng ánh mắt ý bảo bọn họ lấy giẻ ngoài miệng của cô ra, cô liền khai. Nhưng không có ai để ý tới cô cả.

Âu Dương Thụy là cố ý đem miệng của Lâm Hinh Nhân bịt lại, anh biết người như cô ta sẽ không thể chịu khổ được, khẳng định một roi vừa xuống thì

cô ta sẽ không nhận được muốn khai ra. Nhưng Âu Dương Thụy lại không vội nghe, chính là muốn hành hạ cô ta một phen trước. Rốt cuộc Lâm Hinh Nhân không chịu được đau đớn trên người liền hôn mê bất tỉnh.

"Môn chủ, cô ta hôn mê bất tỉnh rồi." Hộ vệ nhìn Âu Dương Thụy cung kính nói.

"Lấy giẻ trên miệng cô ta xuống, dùng nước dội cho tỉnh lại đi."

Âu Dương Thụy buông súng trong tay xuống rồi ra lệnh. Nước trong lời nói của Âu Dương Thụy không phải là nước bình thường mà dùng nước muối và nước tiêu nóng trộn chung vào một chỗ, rất thích hợp dùng cho vết roi trên thân người. Đem nước này vẩy vào trên vết thương bị roi quất, loại cảm giác làm cho người ta đau đến chết đi sống lại như vậy, không phải người bình thường nào cũng chịu được cả.

Nhưng loại cảm giác đau đớn này sẽ không để cho người ta ngất đi mà chỉ cảm thấy đau đớn vô cùng. Lâm Hinh Nhân bị nước tiêu nóng dội tỉnh, không khỏi gọi lớn:

"A ——, thật là đau, tôi nói, tôi nói. Tôi cầu xin các người đừng đánh tôi nữa."

"Là Chu Vinh Vinh muốn tôi làm như vậy, tôi cũng là bị bắt buộc, đều là cô ta buộc tôi làm như vậy. Nếu như tôi không làm như vậy cô ta sẽ giết tôi. Là cô ta buộc tôi nói ra chuyện Nguyệt Nguyệt sợ mèo, tôi thật xin lỗi Nguyệt Nguyệt."

Lâm Hinh Nhân nói xong liền không nhận được nước mắt rơi đầy mặt. Cho tới bây giờ thì cô ta không thể làm gì khác hơn ngoài việc đem toàn bộ chuyện này đổ lên trên người của Chu Vinh Vinh. Âu Dương Thụy nghe được Lâm Hinh Nhân kêu tên Nguyệt Nguyệt, trực tiếp giơ súng trong tay lên bắn một phát vào trên đùi của Lâm Hinh Nhân.

"A ——."

Lâm Hinh Nhân phát ra một tiếng kêu khổ sở thảm thiết. Chỉ thấy máu tươi từ chỗ đùi của Lâm Hinh Nhân chảy xuống. Âu Dương Thụy nhìn Lâm Hinh Nhân hung hăng nói:

"Tôi không thích tên tuổi của vợ mình được nói ra từ trong miệng của cô. Bởi vì như vậy chỉ làm bẩn tên tuổi của vợ tôi. Lần tới cô mà kêu nữa thì đừng có trách tôi vô tình." Âu Dương Thụy lạnh lùng nói.

"Là ai đem bạc hà mèo bỏ vào trong túi xách của Nguyệt Nguyệt?"

Âu Dương Thụy tức giận hỏi. Lâm Hinh Nhân không ngờ Âu Dương Thụy cũng biết những chuyện này, ấp a ấp úng nói:

"Đúng, đúng, là một tên ăn trộm, tôi cũng không biết tên của hắn. Tôi cũng chỉ vô tình tìm được hắn."

Lâm Hinh Nhân liền đem chuyện ở trong tiệm cà phê kể lại một lần nữa. Âu Dương Thụy nghe xong, lập tức quay đầu lại nói với Đồng Phong:

"Cậu lập tức cho người đi tìm tên này đi. Trước tiên đem hai tay của hắn chặt xuống cho chó ăn, sau đó từ từ tra tấn hắn. Tôi không muốn tiếp tục thấy mặt hắn trên thế giới này. Nhớ không cần dùng một chiêu trí mạng, tôi muốn đem thịt của hắn từ từ cắt đi từng mảnh từng mảnh một. Tôi muốn hắn nhìn tận mắt mình chết thế nào để tể cho con của tôi."

Âu Dương Thụy ác độc nói. Nghe được phương pháp giết người của Âu Dương Thụy, Lâm Hinh Nhân vội vàng cầu xin tha thứ:

"Anh không cần giết tôi, tôi thật sự chỉ bị ép buộc thôi. Nguyệt."

Lâm Hinh Nhân vừa định đem Hạ Tịch Nguyệt ra cầu cạnh cho mình, nhưng vừa nghĩ tới lời cảnh cáo vừa nảy cùng cảm giác đau đớn từ chỗ đùi truyền tới. Lời Lâm Hinh Nhân vừa ra đến khóe miệng lại nuốt xuống. Âu Dương Thụy vừa định xoay người đi ra ngoài. Hộ vệ liền cung kính hỏi:

"Môn chủ, người phụ nữ này xử lý như thế nào?."

"Đi tìm 100 con rắn độc, bắt toàn bộ bọn nó đặt ở trong một vạc lớn, đem cô ta bỏ vào, cho đến khi xác định thịt của cô ta bị rắn ăn sạch mới thôi. Sau đó đem rắn kia thả đi rồi đem xương cô ta ném cho sói ăn. Tôi muốn hài cốt của cô ta cũng không còn."

Âu Dương Thụy nhìn Lâm Hinh Nhân nói một chữ lại một chữ càng ngoan độc. Lâm Hinh Nhân nghe được lời nói của Âu Dương Thụy không chỉ có bị sợ đến tiêu cả ra quần. Nhìn Âu Dương Thụy phát ra âm thanh run rẩy quất:

"Âu Dương Thụy, rốt cuộc anh là ai???? Anh là ma quỷ."

"A ~, ngay cả mình đắc tội với người nào cô cũng không biết sao? Chết đúng là không oan uổng mà. Vốn chúng tôi chỉ muốn phế bỏ một cái tay của cô, cũng không có ý định lấy mạng của cô, nhưng cô vẫn không biết hối cải. Nếu thiên đường có lỗi cô không muốn đi, cô lại cứ muốn đi trên chóc ma quỷ trong địa ngục, vậy cô nên sớm nghĩ đến mình sẽ có ngày này."

Nói xong Âu Dương Thụy liền xoay người rồi đi.

"Vợ à, anh sẽ đem từng người hại chết bảo bảo của chúng ta diệt trừ toàn bộ." Âu Dương Thụy nói ở trong lòng, sau đó lái xe về nhà.

Q.2 - Chương 36: Chu thị phá sản. Kết quả cuối cùng của Quan Hi Triết

Khi Âu Dương Thụy về đến nhà Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn ngủ say. Anh sợ cô tỉnh lại sẽ thấy đôi liên kê thím Trương chuẩn bị bữa tối cho cô. Âu Dương Thụy đi tới bên giường ngủ lẳng lặng nhìn chăm chú Hạ Tịch Nguyệt.

Không bao lâu sau Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại, thấy Âu Dương Thụy ngồi ở mép giường, cô kinh ngạc hỏi:

“Chồng này, không phải anh cả buổi chiều canh giữ bên cạnh em chứ?”

“Ừ.”

Âu Dương Thụy gật đầu. Nhìn Hạ Tịch Nguyệt nghiêm túc Âu Dương Thụy liền không nhịn được muốn trêu chọc cô một chút.

“Cái gì?” Nghe được Âu Dương Thụy trả lời Hạ Tịch Nguyệt càng thêm kinh ngạc không ngậm miệng được.

“Ha ha ~~, đương nhiên là gạt em thôi. ...anh còn có đi vệ sinh và tới thư phòng nữa.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói đến.

“Đôi bụng chưa?”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng hỏi.

“Có hơi đói.”

Hạ Tịch Nguyệt vuốt bụng của mình, vẫn cảm giác mình hơi đói rồi.

“Vậy chúng ta bây giờ sẽ xuống ăn cơm tối ngay!”

“Hiện tại mấy giờ?”

Cơm tối! Minh chẳng qua chỉ ngủ một chút thôi sao lại trễ thế này?

“Đã gần sáu giờ rồi.”

Âu Dương Thụy nhìn đồng hồ đeo tay trả lời.

“Cái gì, làm sao có thể, em làm sao sẽ ngủ lâu như vậy đây?”

Hạ Tịch Nguyệt không tin hỏi. Rõ ràng mình mỗi ngày nhiều nhất có thể nằm 2 giờ, hôm nay ước chừng lại ngủ 5 canh giờ.

“Có lẽ là do mệt mỏi quá thôi cho nên mới ngủ nhiều. Anh bảo em rồi về sau muốn khỏe phải ở trên giường không cho phép đi lung tung, thân thể của em dĩ nhiên sẽ tốt hơn nhiều.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt, tỉnh bơ nói.

“Thật là như vậy sao?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy, nghiêm túc hỏi.

“Ừ, đương nhiên là như vậy, chẳng lẽ em nghi ngờ chồng mình sao? Được rồi không nói những thứ này nữa, nhanh đi rửa mặt rồi xuống ăn cơm.”

“Nha.”

Hạ Tịch Nguyệt đi xuống giường, sau đó rửa mặt.

Thời gian cứ như vậy trôi qua nửa tháng, Hạ Tịch Nguyệt ở nhà tịnh dưỡng không ra ngoài.

Hôm nay tổng giám đốc Âu Dương Thụy đến công ty làm việc, anh đang ngồi trên ghế Lãnh Hiền gõ cửa đi vào.

“Tổng giám đốc, anh tìm tôi sao?”

“Ừ. Chu thị và Hạ thị gần đây có động tĩnh gì không?”

Âu Dương Thụy nhắm mắt lại lạnh giọng hỏi.

“Bởi vì muốn phát triển mảnh đất PHúc Giai Tân thành khu trò chơi Thương Thành cho nên dù khai phá hay mua thiết bị đều cần lượng lớn tiền mặt. Chúng ta muốn Chu thị và Hạ thị phải đem toàn bộ số vốn lưu động đặt ở hạng mục này đi mua thiết bị, chúng ta ép họ phải tìm chúng ta đầu tư trở lại. Dù sao chúng ta cũng là nhà đầu tư lớn nhất.”

Lãnh Hiền lẳng lặng báo cáo tình hình. Âu Dương Thụy mở mắt ra cười lạnh:

“Lần này tôi sẽ ngăn tài chính của bọn họ, ép cho họ phải tuyên bố phá sản. Tốt lắm, không có gì cậu đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Nói xong Lãnh Hiền đi ra ngoài còn Âu Dương Thụy lặng lẽ gõ tay lên bàn như đang đợi thứ gì đó.

Vừa lúc đó thì điện thoại nội bộ vang lên Âu Dương Thụy đưa tay nhấn nút hanhds-free, âm thanh của Thẩm Từ Kỳ lập tức truyền tới:

“Tổng giám đốc, Tổng giám Chu thị Chu tiểu thư muốn gặp ngài.”

“Ừ.”

Âu Dương Thụy nói xong cũng cúp điện thoại. Âu Dương Thụy nở nụ cười lạnh. Không sai Âu Dương Thụy đang đợi Chu Vinh Vinh xuất hiện. Hiện tại vì chuyện đầu tư của Chu thị và Hạ thị đang khó khăn trong vấn đề tiền bạc nên vội vàng tới xin anh tiếp tục đầu tư.

Mà người đi nhất định là Chu Vinh Vinh. Bởi vì Chu Đông thủy chúng không có chết tâm, muốn Chu Vinh Vinh quyến rũ Âu Dương Thụy. Chu Vinh Vinh mặc bộ mini skirt quyến rũ kêu gọi đi tới trước cửa phòng làm việc của Âu Dương Thụy, gõ cửa bước vào. Cô nở nụ cười mỉa mai với Âu Dương Thụy, sau đó dịu dàng nói:

“Tổng giám đốc Âu Dương, đã lâu không gặp.”

Chu Vinh Vinh ngồi vào ghế ở trước mặt Âu Dương Thụy.

“Ừ.”

Âu Dương Thụy nhìn Chu Vinh Vinh lạnh giọng trả lời.

“Tôi hôm nay tới không có việc gì chỉ muốn đưa thiệp mời đại thọ sáu mươi của cha tôi, vào tối mai, tôi mong tổng giám đốc Âu Dương nể mặt đến tham dự.”

Chu Vinh Vinh lấy thiệp mời ra đưa cho Âu Dương Thụy. Chu Vinh Vinh nhìn thấy anh không có ý muốn nhận thiệp mời, cô ta đặt tấm thiệp lên bàn. Trầm mặc một hồi, Âu Dương Thụy nhìn Chu Vinh Vinh lạnh lùng nói:

“Nói cho cha cô tôi nhất định sẽ đi chúc thọ ông ấy, hơn nữa tôi còn chuẩn bị một món quà lớn để tặng ông ấy.”

Thật ra thì hôm nay Chu Vinh Vinh không có ý muốn nói chuyện đầu tư dự án với Âu Dương Thụy, mà chờ đến dạ tiệc tối mai. Mượn danh tiếng của yến hội mời Âu Dương Thụy đầu tư.

Dạ tiệc lần này Chu Đông chỉ muốn tìm nhà tài trợ rót tiền mà thôi. Nếu để cho Âu Dương Thụy thấy nhiều người đồng ý đầu tư vào dự án này sẽ nói lên dự án này rất hấp dẫn, Âu Dương Thụy thấy thế sẽ vội vàng muốn đầu tư.

Chu Vinh Vinh nghe thấy Âu Dương Thụy muốn tặng món quà lớn lập tức nghĩ đến chuyện đầu tư, không khỏi vui mừng nói:

“Vinh Vinh ở nơi này thay cha cảm ơn tổng giám đốc Âu Dương.”

Âu Dương Thụy không trả lời, tiếp tục công việc trong tay. Chu Vinh Vinh ngồi một lúc lâu chờ Âu Dương Thụy. Anh ngẩng đầu lên nhìn thấy Chu Vinh Vinh vẫn ngồi ở đây, lạnh giọng hỏi:

“Còn có việc gì sao?”

“tôi thấy cũng đã trưa, muốn mời tổng giám đốc Âu Dương ăn cơm, được chứ?”

Chu Vinh Vinh ngồi lâu như vậy vì muốn đợi đến trưa để có lý do tốt mời Âu Dương Thụy ăn cơm. Nhưng Âu Dương Thụy không nể mặt liền nói:

“Tôi đã gọi trợ lí mua rồi.”

Chu Vinh Vinh vừa định nói bảo trợ lí mua cho cô một phần, cô không ngại cùng anh ở trong phòng làm việc ăn cơm hộp. Nhưng Âu Dương Thụy giống như biết Chu Vinh Vinh định nói gì, anh liền nói:

“Tôi chỉ kêu cậu ấy mua một phần. Còn có chuyện gì nữa không, nếu không Tổng giám Chu có thể rời đi.”

Ý tứ rất rõ ràng không có phần của cô. Nghe được Âu Dương Thụy hạ lệnh đuổi khách, Chu Vinh Vinh miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt, cười nói:

“À, như vậy à, vậy tôi không quấy rầy tổng giám đốc Âu Dương dùng cơm. Ngày mai tôi ở dạ tiệc đợi tổng giám đốc Âu Dương đại giá..”

Chu Vinh Vinh nói xong quay người đi ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc Âu Dương Thụy. Đi vào thang máy, cô ta tháo bỏ nụ cười giả tạo của mình, ánh mắt sắc bén nghĩ:

“Âu Dương Thụy, một ngày nào đó tôi sẽ khiến anh quỳ gối dưới chân của tôi. Cầu xin tôi yêu anh.”

Sau đó rời khỏi thang máy.

Buổi tối Âu Dương Thụy về nhà, trở lại phòng ngủ thấy Hạ Tịch Nguyệt đang xem ti vi. Hạ Tịch Nguyệt mê mẩn phim Hàn.

Ngày ngày ở nhà không có chuyện gì làm nên đành xem phim Hàn. Âu Dương Thụy thấy Hạ Tịch Nguyệt đang xem ti vi chăm chú không khỏi có chút tức giận. Bởi vì anh đứng ở trong phòng đã 5 phút rồi nhưng Hạ Tịch Nguyệt vẫn không phát hiện sự tồn tại của anh. Bất đắc dĩ Âu Dương Thụy đành giả bộ ho khan:

"Khụ khụ khụ."

Nghe được tiếng ho khan, Hạ Tịch Nguyệt mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Thụy một cái, lại tiếp tục nhìn phim truyền hình của mình, cô nói:

"Anh đã về."

Âm thanh kia nghe cảm giác không thật chút nào, càng khiến Âu Dương Thụy tức tối thêm. Anh đứng dậy đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt, ngồi xổm xuống đưa mặt tới gần cô. Tầm nhìn đột nhiên bị chặn lại Hạ Tịch Nguyệt không thể làm gì khác hơn là đổi góc nhìn.

Nhưng Hạ Tịch Nguyệt cứ đổi góc độ thì Âu Dương Thụy cũng đổi theo cô. Hạ Tịch Nguyệt tức giận nhìn Âu Dương Thụy nói:

“Anh làm gì vậy, không thấy em đang xem phim sao? Đang thời điểm gay cấn anh đừng cản trở em”

“Phim truyền hình quan trọng hơn anh sao?”

Âu Dương Thụy cắn răng nghiêng lợi hỏi.

"Ừ."

Hạ Tịch Nguyệt lòng không yên trả lời. Nghe thế Âu Dương Thụy càng thêm giận đến không làm gì được,

“Hắn lớn lên có đẹp trai như anh?”

“Ừ...anh mau tránh ra.”

Hạ Tịch Nguyệt nóng nảy trả lời. Nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt nói phim truyền hình so với anh quan trọng hơn, ngay cả vain anh chính cũng đẹp trai hơn anh, Âu Dương Thụy cuối cùng không nhịn được nữa:

"Hạ —— Tịch —— Nguyệt." Hạ Tịch Nguyệt hoàn toàn không có nghe được tiếng hô của Âu Dương Thụy.

Mất không nhúc nhích nhìn chăm chăm ti vi. Nhìn thấy trên màn hình ti vi đã hết phim. Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy tức giận cô liền nói:

“Âu Dương Thụy, anh xem anh không có việc gì lại đi cản em làm cái gì, ngay cả kết cục em cũng không có xem được. Anh biết phim này em đã xem bao lâu rồi không? Em xem liên tiếp nửa tháng rồi nhưng bây giờ đến kết cục thì không xem được. Âu Dương Thụy! Hôm nay không cho phép anh lên giường.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận lại không cho mình lên giường. Âu Dương Thụy thu hồi bá đạo của mình lại, dịu giọng dụ dỗ:

“Vợ ơi không có việc gì lớn, hôm nay không được thì ngày mai lên mạng mà xem. Trên web nhất định là có chiếu.”

“THật không? Anh không gạt em chứ?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy vẻ mặt không tin hỏi.

“Ừ, nhất định là có, em phải tin tưởng chồng mình.”

“Nếu không có thì ngay mai sẽ làm cho trên web phải có.”

Âu Dương Thụy thầm nói thêm ở trong lòng. Trầm mặc một lát sau đó Âu Dương Thụy ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt:

“Vợ này, tối mai có một buổi tiệc cần em tham gia cùng anh.”

“A... được, là tiệc của ai vậy?”

Hạ Tịch Nguyệt đồng ý, Âu Dương Thụy cảm thấy hơi kinh ngạc. Trước kia chỉ cần là tiệc thì Hạ Tịch Nguyệt đều miễn cưỡng mới đồng ý đi cùng.

Từ lần ở bệnh viện trở lại, Hạ Tịch Nguyệt thay đổi, chỉ cần chuyện Âu Dương Thụy gọi cô làm cô đều sẽ làm. Âu Dương Thụy cười nói:

“Là đại thọ sáu mươi của Chu thị Chu Đông, lần trước em đã gặp ông ta rồi không biết em còn ấn tượng gì không?”

“A...em nhớ rồi. Vậy khi nào đi thử lễ phục? Hay để cho họ trực tiếp đưa đến nhà?”

Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

“Anh kêu họ trực tiếp đưa tới, anh không muốn em quá mệt mỏi, tối mai bây giờ anh về đón em.”

“Ah...được. Em đói quá, chúng ta xuống ăn cơm đi.”

Hạ Tịch Nguyệt vượt vượt bụng mình hướng về phía Âu Dương Thụy, nũng nịu nói.

“Được, chúng ta đi ăn cơm.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt, nói bằng giọng cưng chiều.

Buổi tối ngày thứ hai, khoảng năm giờ đã có người đưa dạ phục tới. Hôn nữa có có mấy thợ trang điểm tới chuẩn bị cho Hạ Tịch Nguyệt. Đúng bảy giờ Âu Dương Thụy đến đón Hạ Tịch Nguyệt.

Âu Dương Thụy vừa tới đại sảnh, Hạ Tịch Nguyệt nâng váy từ trên lầu đi xuống. Hôm nay Âu Dương Thụy chọn cho cô một cái váy trắng dài.

Bên ngoài còn khoác thêm một cái áo choàng, tóc được thợ trang điểm búi cao lên hơn nữa còn cài thêm cái kẹp đính kim cương. Màu trắng kim cương phát ra thật chói mắt. Cô mang một đôi giày thủy tinh cao gót 10 phân từ trên lầu chậm rãi bước xuống, đi tới trước mặt của Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy hôm nay phối hợp cùng Hạ Tịch Nguyệt mặc tây trang màu trắng cùng giày da màu trắng. Âu Dương Thụy thấy cô như tiên từ, dịu dàng, anh sải bước tới trước mặt cô:

“Vợ à, hôm nay em thật xinh đẹp! Chẳng qua nếu thêm những thứ này nữa thì em càng trở nên hoàn mỹ.”

Âu Dương Thụy vừa nói vừa lấy một cái hộp từ tay tài xế ra. Mở hộp ra, lấy sợi dây chuyền kim cương và vòng tai ra Âu Dương Thụy nhẹ nhàng đeo lên cho cô.

"Cám ơn."

Âu Dương Thụy ôm hông Hạ Tịch Nguyệt.

“Vợ à em còn nói cảm ơn với anh nữa sao? Chúng ta đi thôi.”

Âu Dương Thụy ôm cô ngồi vào xe Rolls Royce.

Đi tới bữa tiệc, Âu Dương Thụy ôm hông Hạ Tịch Nguyệt đi vào bên trong.

Đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt lộ diện ở nơi công cộng. Không phải thân phận khác mà là vợ chồng.

Giờ phút này mọi người mới biết vợ của Âu Dương Thụy là ai. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Âu Dương Thụy mang Hạ Tịch Nguyệt đến đây. Khiến cho mọi người đều biết Hạ Tịch Nguyệt là hoa đã có chủ, đánh gãy tất cả những ý nghĩ khác của bọn họ.

Biết Hạ Tịch Nguyệt buổi tối không có ăn cơm, Âu Dương Thụy liền nói:

“Buổi tối em chưa ăn cơm, đi đâu ăn chút gì đó đi. Anh còn phải đi gặp khách.”

"Được."

Không cần đi theo Âu Dương Thụy cho nên Hạ Tịch Nguyệt vô cùng cao hứng. Hạ Tịch Nguyệt rời tay Âu Dương Thụy đi tới khu vực có điểm tâm. Cô cầm bánh ngọt Mộ Tư mình thích nhất lên ăn. Bởi vì Âu Dương Thụy vừa rồi tuyên bố thân phận của Hạ Tịch Nguyệt cho nên không có một người đàn ông nào dám đến gần cô. Đúng lúc đó thì Chu Vinh Vinh lặng lẽ đến bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, không cần thận làm đổ rượu lên bộ dạ phục màu trắng của cô.

"A, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Chu Vinh Vinh áy náy cầm lấy khăn giấy trên bàn lau cho Hạ Tịch Nguyệt.

Hạ Tịch Nguyệt bỏ bánh ngọt trong tay xuống nhìn Chu Vinh Vinh không nói gì, đi tới toilet.

Hạ Tịch Nguyệt cảm nhận được địch ý của Chu Vinh Vinh đối với cô.

Nhìn bóng Hạ Tịch Nguyệt đi xe, Chu Vinh Vinh lại phát ra ánh mắt độc ác của mình:

‘Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy là của tôi, người đẹp nhất tối này cũng phải là tôi mới đúng. Một dân đen nghèo túng lại cướp hết ánh sáng chói mắt của tôi sao? Chúng ta cùng xem thử.’

Chu Vinh Vinh nhắc lần váy dài màu trắng của mình đi vào bữa tiệc. Không sai Chu Vinh Vinh hôm nay cũng mặc váy trắng. Bởi vì ghen tị với Hạ Tịch Nguyệt đã cướp đi tất cả hào quang của cô nên cố ý đổ rượu đỏ lên người Hạ Tịch Nguyệt.

Vừa lúc đó Chu Đông đứng trên bục hướng Microphone nói:

“Cảm ơn mọi người hôm nay đã dành thời gian đến tham dự tiệc sinh nhật của Chu mã tôi. Tin tưởng mọi người cũng đã biết, tôi cùng Hạ thì còn có tập đoàn Âu Dương hợp tác dự án đang khai thác đầu tư đã chính thức khởi động. Mà công trình này có thể được khởi động đều nhờ vào tập đoàn Âu Dương ủng hộ. Xin mời tổng giám đốc Âu Dương của chúng ta lên đọc diễn văn.”

Chu Đông vui mừng nói đến. Bởi vì Chu Vinh Vinh đã nói cho ông ta biết, Âu Dương Thụy sẽ đưa cho ông ta một món quà lớn, ông ta có chút không chờ đợi được thêm muốn biết Âu Dương Thụy chuẩn bị bao nhiêu tiền đầu tư rồi.

Chu Đông lầm tưởng Âu Dương Thụy nói đại lễ là tiền bạc. Âu Dương Thụy nhìn một lượt không thấy bóng dáng Hạ Tịch Nguyệt đâu.

Nhưng vẫn cất bước đi về phía bục cao, Âu Dương Thụy lựa chọn hôm nay báo thù vì muốn Hạ Tịch Nguyệt tận mắt chứng kiến kết quả của hung thủ hại chết đứa bé của mình. Nhưng bây giờ không thấy Hạ Tịch Nguyệt đâu, Âu Dương Thụy bước lên bục lạnh giọng nói:

“Trước hết tôi chúc Chu Đông sự sinh nhật vui vẻ.”

Nghe được lời chúc phúc của Âu Dương Thụy, Chu Đông càng thêm hưng phấn, chờ đợi tiền đầu tư của anh.

“Hôm nay ở đây tôi muốn tuyên bố quyết sách quan trọng của tập đoàn Âu Dương.”

Âu Dương Thụy mang đến nhiều cảm xúc tư vị cho mọi người, sau đó không nhanh không chậm nói:

“Tôi quyết định rút vốn đầu tư hạng mục Phúc Giai Tân với Chu thị.”

"Cái gì?"

Tất cả mọi người kinh ngạc phát ra câu cảm thán.

"Âu Dương tổng giám đốc không phải đang đùa giỡn chứ?"

Chu Đông cười đối với Âu Dương Thụy nói đến, thật ra thì trong lòng sợ không được. Âu Dương Thụy quay đầu lạnh lùng nhìn Chu Đông, lạnh giọng mà nói:

“Ông thấy tôi giống nói đùa lắm sao?”

Nghe thấy thế bệnh tim của Chu Đông liền bộc phát, ông ta che lồng ngực của mình muốn hỏi Âu Dương Thụy tại sao? Âu Dương Thụy nhìn Chu Đông té xuống đất, biểu tình không chút đồng tính nói:

“Đi hỏi lòng tốt của con gái ông đi!”

Sau đó bước xuống bục hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt đi tới. Bởi vì anh thấy Quan Hi Triết đang dây dưa với cô.

Hạ Tịch Nguyệt ở toilet lau chùi dạ phục của mình nhưng vẫn không sạch được. Hạ Tịch Nguyệt nghĩ càng thấy Chu Vinh Vinh cố ý. Cô chỉ có ở cạnh cô ta thôi sao có thể bắt cần đựng vào người cô được.

“Thật là bệnh, không biết cô ta sao lại dội rượu lên người mình?”

Hạ Tịch Nguyệt càng nghĩ càng giận. Hạ Tịch Nguyệt căn bản liền quên chuyện mình gặp Chu Vinh Vinh ở bữa tiệc.

Không thể lau sạch Hạ Tịch Nguyệt đành dùng khăn choàng che chỗ vết bẩn lại đi ra ngoài tìm Âu Dương Thụy muốn anh mau đưa mình rời khỏi chỗ này.

Vừa ra khỏi phòng vệ sinh đã nghe được từ phía đại sảnh Âu Dương Thụy tuyên bố rút vốn đầu tư vào Chu thị.

Hạ Tịch Nguyệt vẫn còn trong kinh ngạc thì cánh tay bị một người kéo đến góc tường. Hạ Tịch Nguyệt ngẩng đầu lên thấy không phải ai khác là Quan Hi Triết, cô lạnh giọng nói:

“Anh có phải là bị bệnh rồi không?”

Quan Hi Triết nhìn Hạ Tịch Nguyệt kích động nói:

"Nguyệt Nguyệt, em cũng nghe thấy rồi chứ?"

"Nghe được cái gì?"

Hạ Tịch Nguyệt không rõ chân tướng nhìn Quan Hi Triết. Không hiểu anh ta đang nói gì.

“Âu Dương Thụy đã tuyên bố rút tiền khỏi Chu thị rồi, em biết có nghĩa gì không? Em biết Chu thị và Hạ thị đang hợp tác, anh ta rút vốn khỏi Chu thị cũng đồng nghĩa với chặn đường lui của Hạ thị, đạo lý mỗi hờ rằng lạnh không phải em không hiểu chứ?”

Nếu Chu thị tuyên bố phá sản thì Hạ thị cũng lâm vào tình trạng tương tự. Âu Dương Thụy biết rõ ràng Hạ thị quan trọng như thế nào với anh ta, thế nhưng vẫn còn cố ý muốn phá hư. Người như thế em không phải nên rời khỏi anh ta sao?”

Quan Hi Triết kích động nói. Lâu như vậy anh ta chính là chờ thời khắc hôm nay.

ANH ta biết Hạ Tịch Nguyệt hết sức coi trọng Hạ thị, vì đó là của cha cô lưu lại. Quan Hi Triết lợi dụng Hạ thị bức Âu Dương Thụy đi vào khuôn khổ. Nếu như Âu Dương Thụy không động vào hạ thị thì Quan Hi Triết ngày càng phách lối. Còn nếu Âu Dương Thụy ra tay với Hạ thị thì Hạ Tịch Nguyệt không tha thứ cho anh.

Cho nên khi nghe Âu Dương Thụy tuyên bố như thế Quan Hi Triết rất vui mừng, bởi vì điều này có nghĩa Nguyệt Nguyệt sẽ trở về bên cạnh anh

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Quan Hi Triết, lạnh giọng nói:

“Rời đi? Tại sao tôi phải rời khỏi chồng tôi?”

“Bởi vì anh ta làm cho Hạ thị phá sản, không phải em coi trọng nhất là Hạ thị sao?”

“Phá sản? Cho dù phá sản cũng là do anh gây ra, không phải do chồng tôi. Tôi sao phải rời khỏi chồng tôi? Tôi tin tưởng anh ấy sẽ không để Hạ thị phải đóng cửa.”

Hạ Tịch Nguyệt tự tin nói với Quan Hi Triết. Thấy Hạ Tịch Nguyệt tin tưởng Âu Dương Thụy như vậy, Quan Hi Triết có chút không dám tin, mở to mắt hỏi:

"Nguyệt Nguyệt, em yêu anh ta sao? Em yêu Âu Dương Thụy thật sao?"

“Chồng của tôi, tôi đương nhiên thương anh ấy.”

Hạ Tịch Nguyệt không chút nào giấu giếm nói.

“Tại sao? Tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao em lại làm thế.”

Quan Hi Triết kèm hai vai Hạ Tịch Nguyệt đau lòng gầm nhẹ.

"Tôi cũng không tha thứ cho người phản bội tôi!"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Quan Hi Triết nói qua. Cũng đem hai tay của Quan Hi Triết đang giữ lấy cô đánh xuống. Nói xong cô chuẩn bị rời đi.

“Tại sao, tại sao không cho anh một cơ hội? Nếu anh không giành được thì người khác cũng đừng mơ tưởng.”

Ánh mắt độc ác của Quan Hi Triết lóe lên, hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt.

Âu Dương Thụy mới từ trên sân khấu đi xuống tìm Hạ Tịch Nguyệt, liền bị Chu Vinh Vinh ngăn cản. Chu Vinh Vinh không tin, khóc nhìn Âu Dương Thụy hỏi:

“Tại sao, rốt cuộc tại sao lại làm thế?”

“Cô nói xem, chẳng lẽ cô quên mình đã làm gì rồi sao?”

Âu Dương Thụy nhìn Chu Vinh Vinh hận không bóp chết người phụ nữ đang đứng trước mặt. Nghe được lời của Âu Dương Thụy, Chu Vinh Vinh thụt lùi về phía sau một bước, trong lòng thầm nghĩ:

‘Chuyện kia làm sao anh ta lại biết được, chỉ có mình và Lâm Hinh Nhân biết, hiện tại cô ta mất tích càng không có khả năng có người biết được.’

Nhìn Âu Dương Thụy giả vờ cái gì cũng không biết:

"Tôi không hiểu rõ anh đang nói gì?"

“Sớm muộn gì cô cũng sẽ hiểu tôi đang nói gì.”

Âu Dương Thụy không muốn dây dưa nhiều với Chu Vinh Vinh. Tránh cô ta ra, anh bước đi nhưng Chu Vinh Vinh lại ngăn lại:

“Anh làm như vậy cũng sẽ gây tổn thất cho mình, tại sao phải làm như thế? Sao phải lười rách cá chết chứ?”

"Lười rách cá chết? Tôi nhớ cô đánh giá thực lực của công ty mình rất cả mà? Vài triệu? Tôi chưa bao giờ quan tâm tiền bao nhiêu, tôi chỉ quan tâm đến tâm tình của mình. Còn ai nói cho cô biết tôi tổn thất vài triệu?"

“Anh có ý gì?”

“Tôi nhớ cha cô nhất định không nói cho cô biết, phạm là tập đoàn Âu Dương tôi đầu tư hạn mục gì đều có quyền lợi rút lui mà tập đoàn Âu Dương không phải chịu bất kì trách nhiệm pháp luật nào. Đây là điều kiện để tập đoàn Âu Dương đầu tư.”

Còn nhớ tập đoàn chúng tôi đầu tư hạn mục có quyền ưu tiên bán đứt, hơn nữa còn là giá thấp nhất. Cô nói xem đến lúc tiền bạc của cô đưa đến miệng đã bị đứt, tôi có thể dùng chênh lệch giá mua hạn mục này. Cô nghĩ xem tôi kiếm ở đâu để đắp vào?”

Âu Dương Thụy lạnh giọng cắt đứt mọi ý nghĩ ảo tưởng của Chu Vinh Vinh. Anh chính là thích hủy diệt hi vọng tốt đẹp của người khác.

"Cái gì?"

Chu Vinh Vinh xụi lơ trên mặt đất.

Âu Dương Thụy đã nói cho Chu Vinh Vinh biết cứ hễ các hạn mục được tập đoàn Âu Dương đầu tư đều phải có quyền quyết định tối cao. Đây là khí phách của tập đoàn Âu Dương.

Để cho mọi người cảm thấy không công bằng nhưng mọi người đều biết hạn mục tập đoàn Âu Dương đầu tư đều quá lớn. Nhưng vậy nguy hiểm rủi ro cũng lớn theo cho nên mới có quy định kia.

Đúng lúc đó Âu Dương Thụy thấy Quan Hi Triết lúi cúi kéo cánh tay Hạ Tịch Nguyệt, anh nhanh chân bước về phía cô.

Quan Hi Triết níu Hạ Tịch Nguyệt lại, trong miệng không ngừng lầm bầm:

“Em là của anh, em là của anh.”

“A____, Quan Hi Triết, anh mau thả tôi ra!”

Hạ Tịch Nguyệt không ngừng giãy dụa, nhưng Quan Hi Triết vẫn nắm cánh tay cô không chịu buông ra. Hạ Tịch Nguyệt chờ thời cơ đá về phía hạ thân Quan Hi Triết một cước.

"A ____."

Quan Hi Triết lập tức che hạ thân của mình, cũng ngồi xồm xuống, trên mặt mồ hôi lạnh túa ra.

Cánh tay được giải thoát, lại thấy bộ dạng khổ sở của Quan Hi Triết. Hạ Tịch Nguyệt tức giận nhấc giày cao gót của mình đá lên người Quan Hi Triết, trong miệng chửi mắng:

“Bà nó, thật đúng là khi dễ tôi, đập chết anh!”

Rốt cuộc có thể trả được khuất nhục trước kia mình phải chịu rồi.

Thật may trong góc này không có người nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đang bạo hành, dĩ nhiên ngoại trừ Quan Hi Triết. Anh ta vốn tìm góc khuất này để dễ dàng cho mình không ngờ lại tạo cơ hội cho Hạ Tịch Nguyệt.

Hạ Tịch Nguyệt đánh hăng say cảm giác sau lưng có người nhìn mình, liền quay đầu lại phát hiện Âu Dương Thụy cười như không cười đứng ở đó. Hạ Tịch Nguyệt bị dọa đến không biết đá vào đâu.

Chút nữa là ngã xuống đất cũng may Âu Dương Thụy kịp thời ôm lấy cô. Âu Dương Thụy vốn định tới để giúp cô không ngờ thấy được một mặt ngỗ ngược của Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt bị ôm nhất thời có chút đỏ mặt.

Dĩ nhiên không phải vì té mà xấu hổ, vì hành động của mình vừa rồi trước mặt anh, chẳng có hình tượng thực nữ nào rồi.

Thật là mắc cỡ chết mất!

Âu Dương Thụy nhìn cô vì đánh người mà đầy mồ hôi, anh lau cho cô rồi nói:

"Có mệt hay không?"

"Không mệt."

Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ cúi đầu xin lỗi.

"Ha ha ha, không có việc gì, lần tới nhìn thấy loại người như thế này em càng nên dùng sức đánh mới đúng."

Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt không trả lời Âu Dương Thụy.

"Đi, chúng ta về nhà thôi." Nói xong Âu Dương Thụy liền ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt không để ý tới Quan Hi Triết bên cạnh đau chết đi sống lại mà rời đi.

Về đến nhà Hạ Tịch Nguyệt giống như khinh bỉ mình có chút bồn chồn lo lắng, chỉ sợ hành động vừa rồi của mình hù Âu Dương Thụy sợ.

Mà Âu Dương Thụy không tức giận ngược lại anh thấy vui vì Hạ Tịch Nguyệt cũng cuồng dã, anh không ngờ con mèo nhỏ nhà anh cũng rất có cá tính.

Âu Dương Thụy ngồi trên giường nhìn Hạ Tịch Nguyệt chậm chạp đứng ở cửa không chịu vào, anh cười nói:

"Tới đây."

Hạ Tịch Nguyệt nghe được Âu Dương Thụy ra lệnh, nhẹ nhàng đóng cửa lại, từng bước từng bước từ từ hướng Âu Dương Thụy đi tới.

Mới vừa đến gần bên giường, Âu Dương Thụy liền đưa một cái tay đem Hạ Tịch Nguyệt ngồi ở trên đùi của mình.

"A ——."

Bị Âu Dương Thụy đột nhiên lôi kéo Hạ Tịch Nguyệt giật mình hô to.

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói:

"Vợ này hôm nay biểu hiện của em rất tốt!"

"Cái gì à?"

Hạ Tịch Nguyệt không hiểu mình hôm nay rốt cuộc biểu hiện tốt chỗ nào.

"Đương nhiên là đáng về của vợ đánh Quan Hi Triết."

Âu Dương Thụy càng nói càng hưng phấn. Vợ mình ra tay đánh bạn trai cũ vậy nói lên không còn chút tình cảm nào với hắn nữa.

Âu Dương Thụy từ trước đến giờ vẫn rất để ý trong lòng Hạ Tịch Nguyệt đã từng có Quan Hi Triết, chỉ là hôm nay thấy vợ mình đánh Quan Hi Triết nhiều như vậy, anh lại thấy thoải mái vô cùng.

Nghe được lời của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng nói:

"Em là do bị ép nên nóng nảy, ai bảo anh ta khi dễ em. Con cạp không phát huy anh ta lại tưởng em là con mèo bệnh. Cho nên em mới hung hăng như vậy." Hạ Tịch Nguyệt nói xong, sau đó nghĩ đến điều gì liền ngẩng đầu lên nhìn anh, lo lắng hỏi:

"Chồng à, ở bữa tiệc em không chú ý hình tượng mà đánh người, sẽ không làm mất mặt anh chứ?"

Nghĩ đến đây Hạ Tịch Nguyệt lại thấy khổ sở, thật đúng là mất mặt. Âu Dương Thụy cười an ủi:

"KHông sao, anh cảm thấy hôm nay vợ anh mới là nghĩa khí nhất."

Nghe được Âu Dương Thụy an ủi, Hạ Tịch Nguyệt cười nói đến:

"Anh chỉ dỗ cho em vui thôi, em không thèm tin."

“Là thật mà, như thế thể hiện thành tâm của anh, anh quyết định hôm nay phải hảo hảo lấy phần thưởng của em”

Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên hiểu anh muốn nói gì, cô cự tuyệt:

“Rốt cuộc là phần thưởng của em cũng là phần thưởng của anh.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa mới sảy thai cho nên ở nhà tịnh dưỡng một tháng, trong vòng một tháng này dĩ nhiên không thể làm. Cho nên cả tháng nay Âu Dương Thụy ngày ngày quy củ lên giường ngủ.

Nhưng ai biết anh làm sao vượt qua. Nửa đêm anh đều phải đi tắm nước lạnh.

Bây giờ đã hơn một tháng, anh cũng đã hồi Tử Đồ Triệt rồi, cậu ta nói có thể. Âu Dương Thụy đặt Hạ Tịch Nguyệt nằm xuống giường:

"Đương nhiên là phần thưởng của anh và em."

Nói xong cũng không đợi Hạ Tịch Nguyệt nói chuyện, liền hôn Hạ Tịch Nguyệt. Một đêm này cả hai đều không ngủ.

Lúc tờ mờ sáng Âu Dương Thụy mới dừng lại rung động bỏ qua cho Hạ Tịch Nguyệt.

Anh bế cô đến phòng tắm tắm nước ấm cho cô sau đó ôm cô trở lại giường ngủ. Nhìn Hạ Tịch Nguyệt ngủ say, Âu Dương Thụy có chút không muốn rời khỏi cô.

Nhưng tối nay có chuyện quan trọng cần anh xử lý. Đứng dậy mặc quần áo vào, Âu Dương Thụy vội vã lái xe trở lại tổng bộ Ám Dạ.

Âu Dương Thụy vừa vào cửa ngục giam đã thấy Quan Hi Triết bị trói trên cọc gỗ.

Thời gian đó về trước kia mấy giờ.

Âu Dương Thụy vừa mang Hạ Tịch Nguyệt về nhà, Đông Phong đã cho người đánh Quan Hi Triết bất tỉnh sau đó đưa anh ta đi.

Bởi vì bữa tiệc rất đông cho nên Đông Phong dễ dàng hành động, đưa Quan Hi Triết về tổng bộ Ám Dạ.

Âu Dương Thụy sớm biết Quan Hi Triết muốn lấy Hạ thị ra làm bình phong cho mình nhưng cậu ta không hề tính toán được Hạ Tịch Nguyệt sẽ tin tưởng Âu Dương Thụy, cũng không biết Âu Dương Thụy đã sớm biết quỷ kế của anh ta. Chỉ là đang đợi thời cơ diệt trừ tận gốc Quan Hi Triết.

“Làm cho cậu ta tỉnh lại đi!”

Âu Dương Thụy hướng về phía thủ hạ bên cạnh ra lệnh.

Một thùng nước lạnh như bang dội lên người Quan Hi Triết, anh ta từ từ mở cặp mắt của mình ra nhìn thấy Âu Dương Thụy đứng trước mắt.

"Âu Dương Thụy!."

Quan Hi Triết rống to, liền muốn tiến lên xé Âu Dương Thụy. Tuy nhiên phát hiện hai tay và hai chân của mình đều không cử động được. Quan Hi Triết tức tối quát lên:

“Âu Dương Thụy, anh muốn làm gì?”

Âu Dương Thụy nghe được lời nói đó, anh nở nụ cười lạnh lẽo:

“Cậu nói xem? Làm tổn thương người phụ nữ của tôi còn muốn bình yên vô sự thoái lui sao?”

“Cái gì người phụ nữ của anh, Nguyệt Nguyệt rõ ràng là của tôi, là anh không chừa thủ đoạn mà cướp cô ấy đi. Nguyệt Nguyệt yêu tôi, là Quan Hi Triết tôi. Anh ở trong mắt của cô ấy chỉ là một vỏ xe phòng hồ mà thôi. Ha ha ha...”

Quan Hi Triết cười to mà nói.

"Phanh ——."

"A ——"

Âu Dương Thụy nhất thương đánh vào chỗ đùi Hi Triết, bởi vì đột nhiên đau đớn, khiến Quan Hi Triết phát ra một tiếng tiếng kêu khổ sở.

“Không nên để tôi nghe thấy cậu nói yêu Nguyệt Nguyệt, bởi vì căn bản cậu đến nói tiếng yêu cũng không xứng đáng.”

Âu Dương Thụy thu hồi súng trong tay mình, nhìn Quan Hi Triết lạnh lùng nói.

“Âu Dương Thụy anh cho rằng anh là ai, làm sao có thể không chế tư tưởng của người khác. Anh cho rằng anh có Nguyệt Nguyệt thì lòng cô ấy sẽ

thuộc về anh sao, anh mơ đi.”

Quan Hi Triết nói bằng giọng hung ác.

“Ha ha ha...Chỉ bằng Âu Dương Thụy tôi, chỉ bằng tôi là chồng của Hạ Tịch Nguyệt...Cậu nói cô ấy sẽ không thương người đối xử tốt với cô ấy, cũng chiều cô ấy, chẳng lẽ cô ấy yêu người đã phản bội làm tổn thương cô ấy hay sao. Hơn nữa còn đem tâm huyết của cha cô ấy phá bỏ...”

Âu Dương Thụy nhìn Quan Hi Triết cười nói đến.

"Hừ, cái gì phá sản, coi như phá sản cũng là Âu Dương Thụy anh một tay làm ra. Anh không nên cho mình đã thắng, anh có thể hoàn toàn có được Nguyệt Nguyệt là do tôi tính sai một bước, nhưng lần sau tôi nhất định phải giành lấy Nguyệt NGuyệt.”

Quan Hi Triết cắn răng nghiêng lợi nói.

“Còn có lần sau sao, cậu cảm thấy cậu còn sống đến lúc đó sao?”

Âu Dương Thụy giống như đang nghe chuyện cười.

“Anh có ý gì, chẳng lẽ anh muốn giết tôi.”

Quan Hi Triết mở to hai mắt nhìn Âu Dương Thụy. Anh ta không ngờ Âu Dương Thụy có ý muốn sát hại mình. Anh ta cho rằng Âu Dương Thụy bắt giữ mình chỉ là muốn hù dọa một chút thôi.

“Cậu nói thử đi? Cậu nghĩ tôi sẽ giữ lại một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào ở bên cạnh người phụ nữ tôi yêu nhất hay sao?”

Quan Hi Triết nghe được lời của Âu Dương Thụy không những không sợ hãi mà còn cười lớn hơn:

"Ha ha ha ha ~~, Âu Dương Thụy tôi cá là anh không dám giết tôi. Bởi vì Nguyệt Nguyệt là một cô gái lương thiện sao có thể để người đàn ông cô ấy yêu thương mang tội giết người. Nếu như cô ấy biết cô ấy sẽ không tha thứ cho anh. Đến lúc đó cô ấy hận anh, vì áy náy mà cả đời nhớ nhưng Quan Hi Triết tôi. Ha ha ha ~~, có bản lĩnh anh giết tôi ngay đi!"

"Ha ha ha a ~~."

Nghe được Quan Hi Triết lời nói, Âu Dương Thụy không nhịn được cười. Quan Hi Triết đang lúc cười nghe được tiếng cười Âu Dương Thụy, lập tức dừng lại nhìn Âu Dương Thụy không hiểu hỏi:

"Anh cười cái gì?"

"Ha ha ~~, tôi cười cậu tư tưởng thật đúng là đơn giản lại đơn thuần, hôm nay cũng có thể đem cậu trói ở đây mà thần không biết quỷ không hay. Cậu nghĩ tôi sẽ để vợ mình biết tôi giết cậu sao? Cậu nghĩ tôi sẽ cho cô ấy biết chuyện xảy ra ở đây hôm nay sao?"

“Anh...Hừ...anh không biết ư. Nếu như tôi chết Hạ thị sẽ lập tức tuyên bố phá sản. Tôi đã sớm lập di chúc nếu như tôi chết thì toàn bộ Hạ thị sẽ giao cho Cơ Kim Hội. Anh cũng biết Hạ thị quan trọng như thế nào đối với Hạ Tịch Nguyệt? Hạ thị là sinh mệnh của Hạ Nam Tùng nay ông ta đã không còn nữa Hạ Tịch Nguyệt nhất định sẽ giữ lại di vật duy nhất của cha cô ấy. Anh cảm thấy đến lúc không còn gì nữa Hạ Tịch Nguyệt liệu có tha thứ cho anh hay không?”

“Cậu đang nói cái này sao?”

Âu Dương Thụy vừa nói vừa lấy di chúc từ tay Đông Phong. Hôm nay muốn nhỏ cỏ tận gốc diệt Quan Hi Triết, Âu Dương Thụy chuẩn bị vẹn toàn mọi thứ.

“Làm sao anh biết cái này?”

Quan Hi Triết nhìn di chúc của mình trong tay Âu Dương Thụy thì kinh ngạc vô cùng. Người biết anh ta lập di chúc chỉ có luật sư ngay cả Lâm Hinh Nhân thân mật cũng không hề hay biết.

“Cái này rất đơn giản, tôi tìm người đến kết sắt của công ty cậu lấy đi thôi. Hơn nữa tôi còn phát hiện những thứ này, tôi nhớ vốn liếng cuối cùng của cậu cũng không còn.”

Âu Dương Thụy giờ hồ sơ cái gọi là di chúc của cha Hạ Tịch Nguyệt lên, đây chính là chứng cứ mạnh mẽ nhất tất cả những thứ của Hạ thị sẽ thuộc về Hạ Tịch Nguyệt.

“Rốt cuộc anh là ai?”

Nhìn di chúc ngẫu tạo của mình trong tay Âu Dương Thụy, Quan Hi Triết càng không dám tin, những tài liệu cơ mật này đều khóa bởi rất nhiều lớp mật mã hơn nữa phải có dấu vân tay của mình. Bọn họ đã làm gì mà có thể dễ dàng lấy những tài liệu này đi như vậy.

“Tôi là ai cậu còn chưa đủ tư cách để hỏi tôi, đấu với tôi vĩnh viễn cậu chỉ xứng xách giày cho tôi thôi. Tôi muốn đùa chết cậu thì cũng giống như đùa

chết một con kiến.”

Âu Dương Thụy nói xong cũng xoay người rời đi. Nhìn anh rời khỏi Quan Hi Triết càng tức giận liều mạng rống to:

“Âu Dương Thụy, anh đứng lại, anh rút cuộc là ai?”

Âu Dương Thụy đi tới cửa thì dừng lại, quay đầu nhìn Quan Hi Triết cười nói”

“Muốn hỏi vấn đề này thì cậu chờ đến địa ngục hỏi Diêm Vương đi.”

Sau khi Âu Dương Thụy rời đi, thủ hạ đưa Quan Hi Triết từ cọc gỗ xuống, ném vào hang sói.

"A, các người buông ta ra, buông ta ra."

Quan Hi Triết vùng vẫy muốn thoát khỏi nhưng không được. Bị ném vào hang sói bị bảy sói không ngừng cắn xé, tiếng thét của anh ta không ngừng cho đến khi tất cả âm thanh bị bao phủ bởi tiếng sói. Thủ hạ của Âu Dương Thụy mới rời khỏi đó.

Quan Hi Triết đến lúc chết cũng không biết mình đã đắc tội với người nào, lại có thể dễ dàng diệt trừ Chu thị uy chấn thành phố A như thế, cũng có thể muốn tùy ý định đoạt vận mạng của bất kì ai.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 37: Vật quy nguyên chủ

Vì cú sốc tối qua ở bữa tiệc nên Chu Đông bây giờ đang nằm viện ở phòng chăm sóc đặc biệt. Chu Vinh Vinh đi tới phòng bệnh chăm sóc cho Chu Đông. Bởi vì chuyện tối qua mà trông Chu Đông như già thêm 10 tuổi. Thấy bộ dạng này của cha, Chu Vinh Vinh khóc thầm:

"Cha, cha."

Nghe được tiếng kêu Chu Đông chậm rãi mở mắt ra nhìn thấy Chu Vinh Vinh thì kích động thào ổng dường như khí chụp ở bên ngoài miệng ra. Chu Vinh Vinh thấy cha muốn ngồi dậy, lập tức tới đỡ Chu Đông. Chu Đông nắm lấy tay con gái, Chu Vinh Vinh liền đỡ ông ta dậy.

"Cha?"

Chu Vinh Vinh kinh ngạc kêu lên. Không hiểu cha của mình tại sao muốn cự tuyệt sự giúp đỡ của mình. Chu Đông nhìn Chu Vinh Vinh tức giận quát:

“Nha đầu, nói mau con rút cuộc đã làm gì khiến tập đoàn Âu Dương rút tiền ở thời điểm mấu chốt như vậy?”

Thấy cha mình chất vấn, Chu Vinh Vinh vội giải thích:

“Cha thực sự con không làm gì cả, cha phải tin tưởng con. Nhất định là do Hạ Tịch Nguyệt, do cô ta ghen tị, vì con và tổng giám đốc Âu Dương quá gần gũi nên cô ta mới ở trước mặt Âu Dương Thụy nói bóng gió làm cho anh ta rút tiền.”

Chu Vinh Vinh vừa khóc vừa ngồi chồm hổm ở cạnh giường bệnh của Chu Đông, tranh thủ sự thương hại của cha mình. Nghe được lời của Chu Vinh Vinh Chu Đông càng giận thêm, giờ tay lên tát Chu Vinh Vinh một bạt tai.

"Cha?"

Đột nhiên bị một cái tát, Chu Vinh Vinh không dám tin, tròn to mắt nói.

“Chuyện cho tới bây giờ mà con còn muốn gạt cha, con cho rằng chuyện con và Lâm Hinh Nhân làm thì không ai biết sao? Vốn cha tưởng con có thể quyến rũ Âu Dương Thụy làm cho Chu thị càng thêm phát triển, đến cuối cùng không ngờ. . . Chính con đã phá hủy cơ nghiệp 30 năm của Chu thị. Từ nay về sau mày nên nhớ mày không phải là con gái của Chu Đông tao nữa, cút đi!”

Chu Đông nhìn Chu Vinh Vinh hung hăng nói.

Chu Vinh Vinh nghe được cha mình muốn đuổi mình ra khỏi nhà không khỏi cuống cuống lên. Âu Dương Thụy cũng không trông vào được bây giờ đến cả cây đại thụ Chu thị cũng hủy sau này là tên ăn xin. Nghĩ đến đây Chu Vinh Vinh lập tức quỳ trước mặt Chu Đông, lúi ổng tay áo của ông ta, cầu xin:

“Cha, con sai rồi. Con gái thật đã sai rồi. Van xin cha đừng đuổi con đi có được không?”

Đúng lúc đó thì vợ lớn và con gái lớn của Chu Đông đi vào. Thấy Chu Vinh Vinh đang quỳ dưới đất thì không chút đồng tình.

Chu Đông tổng cộng có ba người vợ và hai đứa con gái, vốn muốn con trai nhưng không sinh được. Mẹ Chu Vinh Vinh là vợ thứ ba, đã mất nhiều năm trước. Bởi vì Chu Vinh Vinh là đứa con gái có đáng đáp xinh đẹp nhất trong hai đứa con gái của ông cho nên ông ta mới sùng ái nhiều.

Mục đích là kiếm tiền cho mình, cả đời ông ta chỉ có Chu thị mà thôi. Vợ lớn của Chu Đông thấy Chu Vinh Vinh quỳ dưới đất, hả hê nói:

“Ồ... đây không phải là tiểu công chúa mà chúng ta sùng ái nhiều nhất sao? Sao lại quỳ dưới đất?”

Con gái đầu lập tức bắt lấy lời của mẹ mình:

“Mẹ, con nghe nói công ty phá sản là vì nó.”

Phòng bệnh đột nhiên ồn ào, Chu Đông tức giận rống to:

"Câm miệng, tất cả đều câm miệng cho tôi. Tất cả đều cút ra ngoài cho tôi."

Bà vợ lớn cố làm ra vẻ đau lòng khi nghe lời nói của Chu Đông:

“Lão gia, chúng tôi tới thăm ông. Ông không thể đuổi chúng tôi đi được.”

“Đúng vậy cha. Người nên cút là nó mới đúng.”

Con gái lớn vội vàng tiếp lời.

“Cút, tất cả cút hết cho tôi. Thăm tôi sao, tôi thấy các người ước gì tôi chết nhanh để các người phân chia tài sản cho khỏe. Lão từ hôm nay nói cho các người biết, lão từ có chết cũng đem tiền quyên cho Cơ Kim Hội (hội từ thiện) cũng không chia cho các người nửa xu.”

Bà vợ lớn nghe thấy thế rất tức giận.

“Nếu là như vậy thì chúng ta đi thôi.”

Nói xong thờ hồng hộc mang con gái mình đi ra khỏi phòng bệnh. Chu Vinh Vinh biết bây giờ cha mình đang nổi nóng không nên nói thêm gì nữa. Đứng lên nhìn Chu Đông, cô tỏ ra vẻ đáng thương nói:

“Cha, cha nghỉ ngơi đi, con đi trước.”

Vừa ra khỏi cửa phòng bệnh, Chu Vinh Vinh liền cắn răng nghiêng lợi nói:

“Lão già kia, ông chờ đó cho tôi.”

Chu Doanh Doanh lo lắng nhìn mẹ mình:

"Mẹ, lão già kia thật muốn đem tài sản quyên góp thì làm thế nào?"

Từ Tú nhìn Chu Doanh Doanh, ánh mắt độc ác phát ra:

“Lão già kia cả đời đều toan tính người khác. Lần này chúng ta phải tìm được di chúc đem nó hủy đi. Đợi đến khi lão già đó chết rồi, tất cả tài sản đều là của chúng ta.”

Nghe được lời của Từ Tú nói, Chu Doanh Doanh vui mừng không khép được miệng:

“Cách này rất hay.”

Sau đó như là nghĩ tới điều gì một dạng.

“Nhưng mẹ à, nếu di chúc hủy đi lúc đó con tiện nhân Chu Vinh Vinh muốn chia tài sản đều ra thì làm sao?”

Từ Tú trầm mặc một hồi:

“Con nói cũng có lý, chỉ là hôm nay lão già kia tính khí phát tác lần đại họa này do Chu Vinh Vinh gây ra nên chúng ta có thể mượn chuyện này để đuổi nó ra khỏi nhà.”

“Được, chúng ta về nhà đem đồ của cô ta vứt ra ngoài hết, con từ lâu đã không vừa mắt với nó rồi. Rõ ràng là con gái của tiểu tam lại láo toét.” Hai người thương lượng xong sau đó trở về biệt thự Chu gia.

Buổi sáng Âu Dương Thụy về lại biệt thự thấy Hạ Tịch Nguyệt vẫn ngủ say. Anh thay quần áo đến công ty đi làm sau đó đến tối mới về. Hạ Tịch Nguyệt đang ngồi xem tin tức trên ti vi ‘Hôm nay chúng tôi phát hiện tổng giám đốc Hạ thị Quan Hi Triết mất tích đây bí ẩn. Chúng tôi phát hiện di chúc của anh ta. Trong di chúc có ghi rõ anh ta dùng thủ đoạn phi pháp để có được Hạ thị. Bây giờ muốn đem trả lại cho người nên có được nó là Hạ Tịch Nguyệt,

cũng là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương. Bản di chúc này còn ghi rõ anh ta dùng âm mưu quỷ kế nào để lấy được công ty Hạ thị. Hiện tại Quan Hi Triết đã mất tích, chúng tôi bước đầu phán đoán vì thất bại trong hạng mục hợp tác với Chu thị nên không chịu nổi dả kích nên suy nghĩ nông cạn....”

Cảm giác có người đến gần bên cạnh, Hạ Tịch Nguyệt ngẩng đầu liền thấy Âu Dương Thụy, lập tức tắt ti vi, đứng dậy đến bên người Âu Dương Thụy cười nói đến:

"Anh đã về."

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt lại, lần nữa ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng nói:

“Em đã biết chuyện của Hạ thị rồi à.”

Hạ Tịch Nguyệt nằm ở trong ngực Âu Dương Thụy nói:

"Ừ, mới vừa rồi xem tin tức mới biết."

Âu Dương Thụy lấy công văn từ cặp ra, đưa đến trước mặt Hạ Tịch Nguyệt:

“Những cổ phần của Hạ thị đều chuyển qua tên của em, em nhất định phải kí tên. Bắt đầu từ ngày mai em là tổng giám đốc của Hạ thị.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt ôn tồn nói. Hạ Tịch Nguyệt nghe vậy có chút không tiếp thu nổi, hạnh phúc đến quá bất ngờ.

Cô không ngờ chuyện được giải quyết dễ dàng như vậy. mà Hạ thị lại trở về tay mình đơn giản, cô nhìn Âu Dương Thụy có chút khổ não:

“Thụy, em không thể quản lí một công ty? Em thích nhất là khiêu vũ, em không muốn làm. Chồng à nếu không như vậy đi, em viết giấy ủy quyền cho anh quản lí Hạ thị có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt cầm cánh tay Âu Dương Thụy lắc lư, nũng nịu nói. Âu Dương Thụy cố giả vờ trầm mặc:

“Như vậy cũng được. Chỉ là phải có qua có lại, em lấy gì để cảm ơn anh đây?”

Âu Dương Thụy vừa nói vừa dùng ánh mắt nhìn tới nhìn lui toàn thân Hạ Tịch Nguyệt. Ánh mắt Âu Dương Thụy như tia X đảo qua đảo lại như thể Hạ Tịch Nguyệt không mặc quần áo. Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên hiểu lời anh nói. Cô xấu hổ nói:

"3 ngày."

"Không được, nửa tháng."

"Nửa tháng anh là muốn mạng của em sao? Nhiều nhất là một tuần."

"Mười ngày không thể thiếu, nếu không anh mặc kệ."

Âu Dương Thụy uy hiếp. Nghe được Âu Dương Thụy uy hiếp, Hạ Tịch Nguyệt mới khẽ cắn răng rất khổ sở nói:

"Được rồi, 10 ngày thì mười ngày, cùng lắm thì bán cô nương một tháng không ra khỏi cửa là được."

“Vợ này những tài liệu này em phải kí tên vào, ngay mai anh kêu luật sư đem giấy ủy quyền tới, em trực tiếp kí là được, còn lại giao cho anh.”

Âu Dương Thụy đem bút đưa cho cô. Hạ Tịch Nguyệt kí tên mình lên tài liệu anh đưa.

"Như vậy có thể xong rồi sao?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy không xác định hỏi.

Hạ Tịch Nguyệt vừa nói xong, Âu Dương Thụy liền lập tức đem Hạ Tịch Nguyệt từ trên ghế salon ôm lấy,

"A ——."

Đột nhiên bị ôm, Hạ Tịch Nguyệt sợ quá thét lên, hai cánh tay nhanh chóng ôm lấy cổ của Âu Dương Thụy. Cố làm vẻ tức giận:

“Anh làm gì đấy?”

Âu Dương Thụy vừa đi vừa cười nói:

“Anh đang giành phúc lợi của anh.”

“Cái gì? Anh còn chưa có làm xong chuyện em giao, hiện tại lại muốn hưởng phúc lợi trước. Cái này giống như là mua đồ, đồ còn chưa tới tay đã phải

đưa tiền.”

Hạ Tịch Nguyệt lại dong dài, cho đến khi Âu Dương Thụy đặt cô lên giường sau đó đè lên người cô, cô mới biết mình đã vào phòng ngủ rồi. Hạ Tịch Nguyệt lập tức giờ giọng nũng nịu:

“Chồng ơi em còn chưa ăn cơm đó. Em rất đói. Chúng ta ăn xong mới làm có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt muốn kéo dài thêm chút nào hay chút đó. Âu Dương Thụy cười nói:

“Vợ ơi, anh nghĩ chúng ta làm trước rồi ăn.”

“KHông được, em chưa ăn không có hơi sức đâu.”

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói.

Thật ra lúc Hạ Tịch Nguyệt nói cô đói bụng Âu Dương Thụy cũng nghĩ nên bỏ qua cho cô nhưng anh muốn trêu cô một chút. Anh cười nói: “Em yên tâm, dù sao chỉ có anh động, anh cần sức lực em chỉ có nằm im là được rồi. Cho nên em không cần lo lắng không có hơi sức.”

Hạ Tịch Nguyệt á khẩu không nói được lời nào.

Âu Dương Thụy thấy cô lo lắng anh cười:

"Ha ha ha ~."

“Anh trêu em”

Âu Dương Thụy nhìn cô vui vẻ nói:

“Anh nào có trêu em, chẳng qua trước hết để cho em đầy bụng sau đó em còn phải lấp đầy cho anh đấy.”

Nghe thấy lời nói của anh, Hạ Tịch Nguyệt thẹn thùng:

“Âu Dương Thụy, anh một ngày không lưu manh không được sao?”

"Không thể."

Sau đó ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt đi xuống lầu.

“Đi, anh ôm vợ đi ăn cơm.”

“Anh thả em xuống, người giúp việc thấy thì không hay đâu.”

Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ giùng giàng muốn xuống.

“Anh ôm vợ của anh, người khác mặc kệ.”

Âu Dương Thụy không để ý cô giãy giụa, kiên trì ôm Hạ Tịch Nguyệt tới bàn ăn.

Chu Vinh Vinh từ bệnh viện đi ra ngoài, tâm tình hết sức tệ nên liền lái xe tới quán rượu.

Ngồi ở quầy bar uống hết ly này đến ly khác. Chỉ có say mới quên đi phiền não hiện tại.

Lúc này có một gã đàn ông vừa lùn vừa xấu cảm ly rượu đi tới trước mặt Chu Vinh Vinh.

“Tiểu thư uống rượu một mình à, đang buồn sao? Có cần anh đây giải buồn cho cô em không?”

Chu Vinh Vinh thấy người đàn ông xấu xí trước mặt mình, tức giận rống lên:

“Biến đi, cũng không xem bộ dạng mình thử, còn dám đến gần bản cô nương. Trư Bát Giới còn đẹp hơn anh đấy.”

Chu Vinh Vinh tức tối nói. Mình nói thế nào cũng là một mỹ nữ, sao lại cần một người đàn ông xấu như vậy chứ. Điều này làm cho Chu Vinh Vinh càng thêm tức.

Nghe được lời nói của Chu Vinh Vinh, người đàn ông trong nháy mắt tức không chịu được:

“Gái điếm thú vị mày cho rằng mày là ai, muốn làm kỹ nữ còn lập đền thờ trình tiết gì chứ, đại gia coi trọng mày là phúc phận của mày đấy.”

Người đàn ông nói xong liền bỏ đi.

"Hừ ~."

Chu Vinh Vinh không để ý tới mới vừa người đàn ông kia nữa tiếp tục uống rượu. Vừa nghĩ tới hôm nay kết quả của mình đều do Hạ Tịch Nguyệt tạo ra, Chu Vinh Vinh tức đến ngứa răng.

“Hạ Tịch Nguyệt, tôi sẽ không thua như vậy.”

Ngừa đầu uống cạn rượu trong ly cuối cùng, sau đó trả tiền rượu, run rẩy từ quán rượu đi ra ngoài.

Đi tới bên cạnh xe lấy chìa khóa ra. Bởi vì đứng không vững nên không mở xe được. Đúng lúc đó thì một cái tay chìa ra, đem che miệng của Chu Vinh Vinh lại: “Ồ ô ô...”

Chu Vinh Vinh không giãy giụa được vì mới uống nhiều rượu nên cả người không còn chút hơi sức nào nữa. Người đàn ông lôi Chu Vinh Vinh tới một hẻm nhỏ vắng người.

Đem Chu Vinh Vinh ném trên mặt đất, Chu Vinh Vinh nhìn thấy có ba người đàn ông trước mặt mình, cô biết một người trong số đó, chính là người mới vừa rồi ở quầy rượu.

"Các người muốn làm gì?"

Chu Vinh Vinh sợ vừa lui về phía sau vừa run rẩy hỏi.

"Làm gì? Cô nói chúng tôi định làm gì? Ha ha ~."

Gã đàn ông cầm đầu chính là tên mập mới vừa nãy cô chửi mắng ở trong quán rượu. Hắn ta nhìn hai đàn em của mình bên cạnh liền nói:

“Ai, đại ca, cô nàng này có đáng đập không tề, hôm nay có thể ăn no rồi. Ha ha ha...”

Một gã đàn ông trong số đó vui mừng nói. “Nhị ca nói thật là đúng. Nhìn cô này da thịt non mềm nhất định rất sáng khoái.”

Một gã đàn ông khác cũng là hưng phấn mà nói.

Nghe được lời của bọn họ. Chu Vinh Vinh sợ hãi:

“Tôi nói cho các người biết, tôi là thiên kim của Chu thị, các người dám làm gì tôi cha tôi sẽ không bỏ qua cho các người.”

“Thiên kim Chu thị, cô nói cái Chu thị sắp đóng cửa đó sao. Ha ha ha...”

Gã đàn ông thứ ba cười lớn. Chu Vinh Vinh nhìn bọn họ không sợ hãi Chu thị liền mang cả Âu Dương Thụy ra.

“Tôi là người tình của tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương các người dám đụng tôi, các người thấy tổng giám đốc Âu Dương sẽ bỏ qua cho sao?”

“Tổng giám đốc Âu Dương ư, tôi đã nghe qua. Cả thành A đều do hắn định đoạt.”

Gã đàn ông thứ hai nói.

"Tôi cũng vậy nghe nói tiểu tử kia là một nhân vật hung ác."

Tên tam đệ kia cũng phụ họa theo. Nghe được lời bọn họ nói, Chu Vinh Vinh biết lời uy hiếp của mình có tác dụng, lập tức phách lối:

“Các người đã sợ chưa, còn không mau để bản tiểu thư đi.”

Chu Vinh Vinh nói xong đứng dậy chuẩn bị rời đi. Gã đàn ông lớn nhất liền cho Chu Vinh Vinh một cái tát.

“Mẹ, con này đang gạt chúng ta. Lão Tam không phải cậu mới nói Chu thị sắp phá sản sao? Chuyện này tôi cũng nghe nói nhà đầu tư lớn nhất của Chu thị là tập đoàn Âu Dương rút vốn. Nếu giống như cô ta đã nói thì tổng giám đốc Âu Dương sao không quan tâm cô ta, lại đi rút tiền để cho nhà cô ta phá sản.” Lão đại trầm mặc một hồi sau đó nói với hai người huynh đệ của mình.

“Đừng rồi, gái điểm thú vị lắm gạt chúng ta, muốn tìm đường chết sao?”

Lão Tam nghe Lão đại phân tích liền tức giận đập Chu Vinh Vinh một cước. Chu Vinh Vinh thấy kế hoạch của mình bị bọn họ nhận ra, lập tức cầu xin:

“Các vị đại ca, cầu xin các vị thả tôi đi, vô luận các người muốn bao nhiêu tiền tôi đều đưa cho.”

“Ha ha ha, mấy anh không muốn tiền của cô em, mấy anh muốn cô em phục vụ mấy anh, nếu thấy tốt sẽ thả cho cô em một con đường sống.”

Lão Nhị nhìn Chu Vinh Vinh cười gian.

“Lão nhị, đối với loại gái điểm thú này khách khí gì chứ, mới vừa rồi cậu không thấy ở quầy rượu cô ta khinh người thế nào đâu, hôm nay tôi sẽ cho cô ta thấy Trư Bát Giới này xoi cô ta thế nào. Ha ha ha...”

Gã đàn ông mập mạp vui mừng nói. Sau đó đi tới trước mặt cô, xé rách quần áo của cô.

"Không cần, buông tôi ra."

Chu Vinh vinh giãy giụa.

"Con bà nó, đang hoảng một chút cho lão tử."

Gã đàn ông mập liền đánh Chu Vinh Vinh mấy tát. Đầu óc Chu Vinh Vinh trong phút chốc liền choáng váng.

Gã đàn ông này hôn lên đôi môi đỏ mọng của Chu Vinh Vinh, đuổi đầu lưỡi vào trong miệng cô. Chu Vinh Vinh cảm thấy vô cùng ghê tởm. Nhất là môi vừa bẩn vừa thối của hắn.

Mặc dù Chu Vinh Vinh giãy giụa nhưng gã đàn ông mập mạp vẫn dễ dàng cởi hết quần áo cô.

Sau đó hắn đánh Chu Vinh Vinh một quyền cho ngất xỉu. Khi Chu Vinh Vinh tỉnh lại tên đàn ông vẫn còn ở trên người cô ta vào ra, chỉ là đổi người mà thôi.

Ba gã đàn ông thay nhau khi dễ Chu Vinh Vinh. Cho đến khi phía chân trời trắng bạch mới rời đi. Lúc đi gã đàn ông mập mạp còn nói:

“Thật đúng là đầy đủ tư vị.”

"Đúng nha, đại ca, lần tới nếu có mặt hàng tốt như thế xin đừng quên huynh đệ.”

Lão Nhị vừa kéo quần lên vừa cười nói.

"Còn có em nữa đại ca."

Lão Tam cũng hưng phấn mà nói.

"Được, nhất định sẽ không quên các người. Ha ha ha ha. Đi ăn cơm."

Ba người cười ha ha rời đi. Chu Vinh vinh từ từ mặc quần áo trên đất vào, nhìn khắp người dơ bẩn, Chu Vinh Vinh yên lặng khóc.

“Tại sao? Tại sao lại như vậy? Từ nhỏ mình đã là công chúa cao cao tại thượng, tại sao lại như thế? Tại sao cha và mấy tên đàn ông kia đều khi dễ mình.”

"A ——."

Chu Vinh vinh ngửa mặt lên trời gầm to.

“Đều là do Hạ Tịch Nguyệt, nếu như không phải cô tôi sẽ không đi đến quán rượu uống say, sẽ không xảy ra chuyện này, đều do cô hại. Hạ Tịch Nguyệt tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Chu Vinh Vinh tức giận quát lên. Ghen tị trong lòng phụ nữ không có chút lí trí. Chỉ muốn tìm cách phát tiết tức giận trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cứng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 38: Vận mệnh bi thảm của Chu Vinh Vinh

Chu Vinh Vinh kéo hai chân mệt mỏi của mình trở về biệt thự Chu gia. Mới vào cửa đã thấy cả phòng khách đều là quần áo của mình. Nhìn Từ Tú đang đi xuống lầu, Chu Vinh Vinh không hiểu hỏi:

“Mẹ cả, đây là ý gì?”

"Có ý tứ gì? Không phải đã rất rõ ràng rồi sao? Cô khiến công ty phá sản, lão gai đã lên tiếng từ giờ phút này cô không phải là con cháu của Chu thị.”

Từ Tú nhìn Chu Vinh Vinh hung hăng nói. Chu Vinh Vinh trước kia được sủng ái cũng không hề nề mặt bà và Chu Doanh Doanh. Hiện tại là lúc trả thù

tốt nhất.

Nghe nói thế, sắc mặt Chu Vinh Vinh liền thay đổi, quỳ xuống trước người Từ Tú, ôm lấy chân của bà cầu khẩn:

“Mẹ cả, van cầu mẹ đừng đuổi con đi có được không? Nơi này là nhà con, mẹ đuổi con ra ngoài, xin mẹ đừng đuổi con đi có được không? Con đảm bảo từ nay về sau sẽ nghe lời mẹ nói.”

Chu Vinh Vinh khóc lóc cầu xin. Từ Tú nghe mấy lời này tuyệt đối không động lòng, lạnh giọng nói:

“Đây là ý của lão gia, cô muốn xin thì đi xin lão gia đi, tôi chỉ thi hành ý của ông ấy mà thôi. Có ai không kéo cô gái này ra ngoài cho tôi.”

Từ Tú ra lệnh cho người ở kéo Chu Vinh Vinh ra ngoài.

“Không cần, tôi không muốn đi ra ngoài, nơi này là nhà tôi, các người buông tôi ra...”

Chu Vinh Vinh giãy giụa nhưng vẫn bị đuổi ra ngoài, quần áo cũng bị ném ra ngoài. Chu Vinh Vinh kéo hành lý nặng nề bước đi không có mục đích. Trời lúc này đổ mưa lâm râm, Chu Vinh Vinh ngược lên nhìn bị phẫn nộ;

“Ông trời, chẳng lẽ đến ông cũng đối nghịch với tôi sao?”

Ngồi ở ven đường Chu Vinh Vinh khóc ồ lên, mấy ngày nay chuyện vẫn tốt sao đột nhiên lại trở nên không còn gì nữa thế này.

Ngay lúc đó có một người đàn ông đi tới bên cạnh, cảm giác có người đến gần Chu Vinh Vinh ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc hỏi:

“Các người là ai?”

Lời còn chưa nói xong đã bị người ta đánh bất tỉnh, sau đó cô được đưa lên một chiếc xe.

Tại biệt thự Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy mới vận động xong thấy Hạ Tịch Nguyệt đã ngất đi. Anh bước xuống giường mặc quần áo vào đi đến nhà giam của Âm Dạ.

Chu Vinh Vinh vừa tỉnh lại không biết mình ở nơi nào, ngoảnh đầu nhìn xung quanh, tay chân động đậy mới biết mình bị trói. Đúng lúc đó Âu Dương Thụy tiến vào thấy Chu Vinh Vinh đã biết chuyện gì đang xảy ra.

“Anh đã làm cho Chu thị phá sản, tôi vì chuyện này mà bị đuổi ra khỏi nhà còn chưa đủ sao?”

Nhìn Âu Dương Thụy, Chu Vinh Vinh gầm nhẹ.

“Biết Lâm Hình Nhân ở đâu không?”

Âu Dương Thụy không nói lời nào, đi tới đi lui ở trước vạc thượng. Âu Dương Thụy cảm nắp của vạc thượng lên, lập tức có rắn bò ra ngoài.

"A ——."

Con rắn lớn đang thè lưỡi trước mặt Chu Vinh Vinh. Chu Vinh Vinh sợ hãi hét lên. Âu Dương Thụy đẩy nắp lại cười nói:

“Cô ta ở đây. Những con rắn lớn và cô ta đang ở đây chờ cô đi theo cùng.”

Nghe được lời của Âu Dương Thụy nói Chu Vinh Vinh biết Lâm Hình Nhân không có ở đây, càng thêm căm chặt rằng không thừa nhận mình hại Hạ Tịch Nguyệt. Giả vờ không biết chuyện xảy ra.

“Tôi không biết anh đang nói gì.”

“A...không biết sao? Tôi sẽ cho cô biết, tại sao hôm qua cô bị xâm phạm”

Âu Dương Thụy nhìn Chu Vinh Vinh tà ác nói.

“Là anh, những người kia là do anh sắp xếp.”

Chu Vinh Vinh không thể tin được.

“Ha ha, dĩ nhiên nếu không có cho rằng chuyện tốt đó sẽ để cô gặp phải sao? Còn nữa tôi cố ý rút tiền đầu tư ở bữa tiệc sinh nhật của cha cô. Tôi chính là muốn cô ném thứ cảm giác bị người khác xa lánh rồi sau đó giống như chó nhà có tang bị đuổi ra khỏi nhà.”

“Tại sao anh lại đối với tôi như thế?”

“Cô nói thử đi! Cô và Lâm Hình Nhân hợp mưu hai chết đưa con đầu tiên của Nguyệt Nguyệt, tôi muốn cho các người phải chôn cùng nhau.”

Âu Dương Thụy kích động nói, vừa dùng sức thất cổ Chu Vinh Vinh.

"Buông—— tôi —— ra."

Âu Dương Thụy buông tay mình ra, sau đó lấy khăn lông lau tay mình.

"Khụ khụ khụ."

Âu Dương Thụy mới vừa buông tay ra, Chu Vinh Vinh liền không nhịn được ho kịch liệt lên. Âu Dương Thụy lau xong tay của mình, nhìn Chu Vinh Vinh tàn nhẫn nói:

“Cô yên tâm tôi nhất định sẽ không cho cô chết sáng khoái như vậy. Thấy đây là cái gì không?”

Âu Dương Thụy cầm một CD trong tay giờ lên.

“Đây chính là diễn xuất tối hôm qua của cô, tôi cố ý tìm người quay lại cho cô. Không biết người khác nhìn thấy nhiệt huyết sẽ sôi trào như thế nào đây..”

“Không cần, van xin anh đừng làm thế, anh sẽ phá hủy tôi mất. Tôi không biết lúc đó Hạ Tịch Nguyệt có đưa bé, van xin anh bỏ qua cho tôi một lần.”

Chu Vinh Vinh sợ hãi cầu xin.

“Thả cô, làm sao có thể? Tôi không chỉ muốn phá hủy cô mà còn muốn đem Chu thị nhỏ cô tận gốc. Chỉ là cô không thể thấy được Chu thị của cô phá sản như thế nào, bởi vì khi đó cô không còn ở đây nữa.”

Âu Dương Thụy nhìn Chu Vinh Vinh nhẹ giọng nói. Giống như cô ta chỉ là một con kiến trong mắt anh. Cô ta hiểu rõ ý Âu Dương Thụy muốn giết mình, lập tức khóc lóc cầu xin:

“Tôi van anh đừng giết tôi có được không?”

Trầm mặc một hồi, Âu Dương Thụy nói:

"Cái này sao ——."

Âu Dương Thụy cố ý kéo dài trường âm.

“Đương nhiên là không, tôi đột nhiên nghĩ tới cách tốt nhất để giết cô hơn nữa còn khiến Chu thị lập tức tuyên bố phá sản. Không tệ đây là cách tốt, một mũi tên bắn hạ hai con chim.”

Thì ra Âu Dương Thụy trầm ngâm là đang nghĩ cách giết Chu Vinh Vinh. Chu Vinh Vinh nghe thấy liền hôn mê bất tỉnh.

Âu Dương Thụy xoay người ra lệnh cho Đông Phong:

“Bỏ cô ta vào trong vạc rắn, bị trúng độc chết sau đó cho người lột quần áo cô ta ném vào rừng cây. Ngày mai trời vừa sáng cho người tung CD này ra ngoài.”

Âu Dương Thụy cầm CD trong tay giao cho Đông Phong. Sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Ngày thứ hai trên website lan truyền CD 4P của Chu Vinh Vinh. Trong clip những gã đàn ông kia đều được làm mờ, bối cảnh thay đổi thành rừng cây.

Cảnh sát vào sáng sớm đã phát hiện xác Chu Vinh Vinh ở trong một rừng cây, toàn thân đều lỏa thể, nhiều chỗ trên người bị rắn cắn. Cảnh sát bước đầu phán đoán Chu Vinh Vinh cùng người khác 4P sau đó không kịp thời rời khỏi nên bị rắn độc cắn, không kịp cấp cứu nên tử vong.

Bởi vì nơi này thưa thớt người cho nên có kêu cứu cũng không ai nghe, vì vậy mà chết không nhắm mắt. Hiện tại Chu thị xem như đã lạc phách, cảnh sát điều tra qua loa sau đó kết luận án.

Cuộc sống riêng của Chu Vinh Vinh không được kiểm chế hơn nữa Âu Dương Thụy đã tuyên bố rút tiền nên những người chơi cổ phiếu rồi rút bán tháo cổ phiếu ra. Giá cổ phiếu của Chu thị đã chạm đáy rồi. Âu Dương Thụy ra lệnh cho Lãnh Hiền không ngừng mua cổ phiếu Chu thị, có bao nhiêu mua hết. Âu Dương Thụy trở thành cổ đông lớn nhất của Chu thị.

Chu thị đã chính thức phá sản, Chu Đông nằm ở bệnh viện thấy tin tức này lập tức phát bệnh lần nữa và chết trên giường bệnh. Ông ta chết nhưng không biết rốt cuộc mình đã đi nhầm bao nhiêu bước mà dẫn đến tình cảnh hôm nay.

Từ Tú cùng Chu Doanh Doanh nghe tin Chu Đông qua đời vô cùng cao hứng. Lập tức mở quỹ bảo hiểm lấy hết châu báu bán lấy tiền mặt tìm đường chạy.

Từ Tú và Chu Doanh Doanh biết chuyện Chu thị phá sản cho nên mới lo bán số châu báu này tìm đường lui sợ lâu ngân hàng sẽ khóa tài khoản. Mở quỹ bảo hiểm ra Từ Tú và Chu Doanh Doanh không khỏi choáng váng, quỹ bảo hiểm trống tuếch.

"Tiền đâu?"

Chu Doanh Doanh ngậy ngốc hỏi, bọn họ nào biết Chu Đông vì Phúc Giai Tân nên đã đầu tư hết. Ông ta bán hết của cải lấy tiền mặt để mua thiết bị cho dự án này.

"Mẹ không có tiền chúng ta nên làm gì đây? Làm sao chúng ta sống được...ô...ô..."

Chu Doanh Doanh vừa nghĩ đến đôi tay mềm mại của mình về sau phải làm việc nặng nhọc thì khóc ồ lên.

"Khóc cái gì mà khóc? Lão già kia tới chết cũng không chừa cho chúng ta chút tài sản, lão nương đã đi theo ông ta cả đời. Con đi xem trong nhà có gì đáng tiền thì bán hết đi, nếu không ngân hàng tới niêm phong lại thì không còn gì nữa."

Từ Tú vừa nói vừa thu dọn hành lý đem những thứ đồ đáng tiền cất vào.

"Đúng, mẹ nói đúng. Con sẽ đi dọn ngay bây giờ."

Hai mẹ con tranh thủ dọn những thứ đáng giá trong nhà. Đối với loại ăn lại nằm này đến miếng ăn nui lờ cũng chẳng thể đủ được.

Mà Chu Đông chết thì chỉ có bà vợ hai là người đau lòng nhất. Bà là người duy nhất không phải vì tiền mà gả cho Chu Đông. Bà thật lòng thương ông ta không có mục đích gì khác.

Nhưng Chu Đông không biết quý trọng, Chu Đông cưới bà hoàn toàn vì muốn có con trai. Nhưng Chu Đông vĩnh viễn không biết bà không phải không thể sinh mà là không muốn sinh con. Mọi người đều nói nếu yêu một người đàn ông, yêu đến sâu tận tim can sẽ vì anh ta mà sinh một đứa bé.

Mà bà thì lại hoàn toàn khác biệt vì yêu người đàn ông này không muốn sau này đứa bé sẽ giống ông ta nên mới không sinh đứa bé ra. Khi Chu Đông biết bà không sinh con được nên cưới thêm một người phụ nữ khác về, bà hận ông ta nhưng không muốn rời khỏi ông ta.

Hiện tại Chu Đông mất, bà phát hiện trong lòng mình chưa từng hận ông ta. Dùng tiền để dành của mình mua một khu đất chôn cho Chu Đông. Cả đời này tâm màn bi ai của Chu Đông đã rơi xuống rồi.

Mà Âu Dương Thụy là cổ đông lớn nhất của Chu thị cho nên khi Chu thị phá sản sẽ về dưới trướng của tập đoàn Âu Dương. Anh làm xong chuyện của Chu thị sau đó kêu Lãnh Hiền xử lý những chuyện nhỏ còn lại.

Mà tiếp sau anh còn phải đến Hạ thị để xử lý nghiệp vụ công ty. Hạ thị dưới sự điều hành của Hi Triết rất ngọt ngào cho nên Âu Dương Thụy mất khá nhiều thời gian để chỉnh lại mới xong.

Vốn nhân viên và cổ đông của Hạ thị đều cảm thấy bị quan nhưng khi Âu Dương Thụy đến thì tinh thần phấn chấn lên. Họ biết Âu Dương Thụy đến thì công ty sẽ không phá sản cũng không bị các công ty khác thu mua.

Âu Dương Thụy đang ở phòng làm việc của tổng giám đốc Hạ thị, Hạ Tịch Nguyệt gọi điện thoại đến. Thấy vợ gọi Âu Dương Thụy để cây bút trong tay xuống, nhanh chóng nhận điện thoại.

"Vợ?"

"Chồng ơi, em mới thấy trên tin tức có nói Chu Vinh Vinh chết ở trong rừng còn có Chu Đông đột tử ở bệnh viện, chuyện gì đang xảy ra thế?"

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng hỏi.

"Vợ à thường có những chuyện trùng hợp như vậy đó, em đừng quan tâm làm gì, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi."

"A...là như vậy sao, bây giờ anh đang rất bận hả?"

Hạ Tịch Nguyệt quan tâm hỏi.

"Ừ, có chút, anh đang thu dọn cục diện rồi rắc của Hạ thị đấy."

Âu Dương Thụy nói giọng tỉnh bơ.

"A, vất vả cho anh rồi."

Nghe được Âu Dương Thụy đang xử lý chuyện của Hạ thị, Hạ Tịch Nguyệt lập tức lấy lòng anh.

"Không cực, vợ anh mới cực. Bởi vì khuya sau khi trở về anh đem tất cả khổ cực hôm nay thả trên người vợ anh, cho nên vợ ơi, em mới cực khổ."

Âu Dương Thụy cười nói, giống như chỉ cần nghe thấy giọng nói của Hạ Tịch Nguyệt thì mọi mệt mỏi đều tan biến.

"Anh...không thèm nói chuyện với anh nữa."

Hạ Tịch Nguyệt sa sầm mặt cúp điện thoại.

“Ai...vợ ơi, nhớ phải ăn cơm trưa đấy.”

Âu Dương Thụy quan tâm dặn dò.

“A, biết rồi, anh cho rằng em vẫn là con nít ư, ăn cơm cũng phải đợi anh dặn nữa. Anh cũng phải nhớ ăn cơm đấy, không nên vội vàng mà bỏ bữa. Không có việc gì nữa em cúp máy trước.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cũng cúp điện thoại.

"Ừ."

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt quan tâm, Âu Dương Thụy thật là vui vẻ chịu không được.

Cúp điện thoại, Hạ Tịch Nguyệt vẫn không yên lòng Âu Dương Thụy, đứng dậy đi tới phòng bếp gọi thím Trương chuẩn bị thức ăn Âu Dương Thụy thích, sau đó đem đến cho anh.

Làm xong thức ăn Hạ Tịch Nguyệt không kịp chờ đợi kêu tài xế đưa cô đến chỗ Âu Dương Thụy. Hạ Tịch Nguyệt không nói trước cho anh biết muốn làm cho anh bất ngờ.

Hạ Tịch Nguyệt đi tới Hạ thị, trực tiếp đi lên lầu cuối phòng làm việc của tổng giám đốc. Bởi vì trước kia Hạ Tịch Nguyệt thường đến công ty cùng cha cho nên phần lớn mọi người đều biết Hạ Tịch Nguyệt, không có ai ngăn cản cô.

Đi tới trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, Hạ Tịch Nguyệt từ khe hở của cánh cửa nhìn vào trong. Khi vừa nhìn vào Hạ Tịch Nguyệt nổi trận lôi đình.

Cô thư kí lắc lắc thân hình uyển chuyển của mình đi tới phòng làm việc Âu Dương Thụy, gõ cửa tiến vào, đặt cà phê lên bàn, sau đó kiêu mỵ nói:

"Tổng giám đốc, đây là cà phê của anh."

“Ừ, cô có thể đi ra ngoài.”

Âu Dương Thụy nói nhưng không ngẩng đầu lên.

Cô thư kí thấy Âu Dương Thụy không để ý tới mình, lập tức cởi quần áo của mình muốn quyến rũ Âu Dương Thụy, người nào không biết thực lực của Âu Dương Thụy, ai không muốn quyến rũ anh? Bởi vì biết Âu Dương Thụy sẽ không ở lại Hạ thị lâu cho nên vợ và to gan muốn quyến rũ anh.

Có lẽ là cô tự tin mình quá xinh đẹp. Trên người cô không còn một mảnh vải, mị hoặc kêu Âu Dương Thụy:

“Tổng giám đốc, anh xem người ta một chút đi.”

Âu Dương Thụy vừa định ngẩng đầu lên bảo cô ta rút ra ngoài thì nhìn thấy cô ta đã lột sạch quần áo, lại nghe âm thanh của cửa, anh nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt.

“Vợ?”

Âu Dương Thụy kêu thành tiếng, thư kí nghe thấy Âu Dương Thụy kêu vợ quay đầu nhìn theo tầm mắt của Âu Dương Thụy.

Cô ta nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt khí thế hung hăng đi vào, đem thả hộp đồ ăn trên bàn Âu Dương Thụy, sau đó nhặt hết quần áo của cô thư kí mở cửa sổ thả toàn bộ ra ngoài đó.

Sau đó cô gọi bộ phận an ninh:

“Trên đây có một người thích cời trườn, làm phiền các người lên đưa cô ta đi.”

Cúp điện thoại, Hạ Tịch Nguyệt nhìn người phụ nữ trước mặt nói:

“Từ giờ trở đi cô bị khai trừ, cô không còn là nhân viên của Hạ thị nữa.”

Người phụ nữ kia lấy tay che kín thân thể của mình, hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt nói:

“Tại sao lại khai trừ tôi?”

“Vì tôi là tổng giám đốc của Hạ thị.”

Hạ Tịch Nguyệt khí phách nói.

"Cô."

Nữ thư kí nhìn Âu Dương Thụy hi vọng anh nói một câu. Nhưng Âu Dương Thụy thủ chung trong mắt anh chỉ có Hạ Tịch Nguyệt, đâu còn nhìn đến ai khác nữa.

Chốc lát hai người an ninh vào đưa cô ta ra ngoài.

"Các người buông tôi ra, buông tôi ra..."

Người nữ thư kí giãy giụa, nhưng nhân viên an ninh không để ý. Cô ta cứ như vậy mà bị lôi ra ngoài. Hạ Tịch Nguyệt chỉ đơn giản khai trừ cô ta, nếu Âu Dương Thụy thì sẽ không đơn giản như vậy mà bỏ qua cho cô ta, anh phân phó ra ngoài không cho phép bất kì công ty nào mượn nữa.

Sau khi cô gái kia bị đưa đi, Hạ Tịch Nguyệt chống nạnh tức giận nhìn chăm chăm Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhìn bộ dạng của cô khí thế hung hãn, anh cười ôm lấy eo của cô nói:

"Còn đang tức giận à, ghen hừm?"

"Anh không cảm thấy nên giải thích với em một chút sao?"

Hạ Tịch Nguyệt nhú mày hỏi Âu Dương Thụy.

"Không phải em nhìn thấy từ đầu đến cuối sao, còn cần anh giải thích gì nữa."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

Thì ra anh đã sớm biết mình ở ngoài cửa, cũng chờ mình xông vào.

"Hừ, thật đúng là muốn làm hỏng cái gương mặt yêu nghiệt này."

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi tức giận nói.

"Ha ha ha ~, như vậy em đã có thể không muốn anh sao, anh biết vợ anh thích mỹ nam, không đúng như thế thì em sẽ không thích xem phim Hàn."

Âu Dương Thụy vui vẻ trêu ghẹo cô. Thấy hộp đồ ăn trên bàn, Âu Dương Thụy mở ra vui mừng nói:

"Cám ơn vợ yêu, vợ anh rất tốt với anh, biết anh không có ăn com nên cố ý mang com đến đây. Vợ yêu, em cực khổ rồi."

"Cái đó đúng."

Hạ Tịch Nguyệt lại thấy cà phê trên bàn, chân mày không khỏi nhíu lại, dặn dò anh:

"Về sau không được để bụng rỗng uống cà phê, sẽ đau dạ dày."

"Tuân lệnh vợ."

Âu Dương Thụy nói xong há miệng ăn thức ăn Hạ Tịch Nguyệt mang đến.

Nếu ngày nào cũng được ăn thức ăn vợ mình mang đến thì tốt biết bao. Âu Dương Thụy vừa ăn vừa vui mừng nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xả, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 1: Thay chồng tuyển vợ hai

Những ngày qua Âu Dương Thụy thay Hạ Tịch Nguyệt quản lí Hạ thị, liên tục ở nơi đó nhiều ngày. Ban ngày Âu Dương Thụy ở Hạ thị đến khuya thì về nhà ép Hạ Tịch Nguyệt.

Vào một ngày buổi chiều, Hạ Tịch Nguyệt eo mỗi lưng đau rời giường. Chân mày cô nhíu lại, lấy tay đỡ phần eo của mình, miệng không ngừng mắng:

"Âu Dương Thụy, cái tên khốn kiếp này, ngày ngày đều ép lão nương. Ai ôi, eo của tôi..."

Mỗi ngày Âu Dương Thụy tới sáng sớm mới thả cô ra nên cô ngủ dậy rất trễ. Hạ Tịch Nguyệt gian nan rời giường đi rửa mặt.

Rửa mặt xong ra ngoài, Hạ Tịch Nguyệt càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng thấy Âu Dương Thụy quá đáng. Cô muốn trả thù anh, cúi đầu nhìn thấy trên bàn có cuốn tạp chí, một ý niệm chợt dâng lên trong đầu cô.

"Ha ha ha ~, có rồi."

Hạ Tịch Nguyệt giờ cuốn tạp chí trong tay lên, cười gian .

Ngày thứ hai, buổi sáng Âu Dương Thụy vừa mới ngồi vào ghế, điện thoại cũng gọi tới.

“Alo, xin chào, xin hỏi là tổng giám đốc Âu Dương sao? Tôi tới nộp đơn, tôi năm nay 21 vẫn còn học đại học chính quy, chiều cao 170cm, nặng 45 kg, vòng eo một thước chín. Hy vọng tổng giám đốc Âu Dương có thể chọn làm vợ hai, tôi nhất định sẽ cố gắng năm sau vì tổng giám đốc sinh một đứa bé mập mạp....”

Chỉ nghe đến đây Âu Dương Thụy tức giận cúp điện thoại. Đây là cuộc gọi thứ 15 trong sáng nay. Âu Dương Thụy đã sớm kêu Lãnh Hiền đi thăm dò, nhận điện thoại lần này Âu Dương Thụy tức giận quát lớn:

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Thời gian lâu vậy mà còn không tra được.”

Nghe thấy tiếng hét của Âu Dương Thụy, Lãnh Hiền lâm vào tình thế khó xử. Lãnh Hiền sớm tra được nhưng không biết nói sao thôi, anh ấp a ấp úng đáp:

"Tổng giám đốc anh chỉ cần mở máy vi tính ra, sau đó tùy tiện mở một trang báo sẽ hiểu."

Lãnh Hiền nói xong liền cúp điện thoại. Trên đầu lấm tấm mồ hôi chảy xuống. Đây là lần đầu tiên Lãnh Hiền nhận điện thoại của Âu Dương Thụy mà trong lòng sợ muốn chết.

Thấy điện thoại bị cắt giữa chừng Âu Dương Thụy sững sốt, không nghĩ Lãnh Hiền dám ngắt điện thoại của anh. Nhưng vì không muốn bị quấy rầy và muốn biết chuyện gì đang xảy ra nên Âu Dương Thụy mở máy vi tính lên, vào web xem anh chỉ muốn bóp chết tin tức về Hạ Tịch Nguyệt:

Thay mặt ông xã, bà xã viết thư:

Ông xã tôn kính,

Anh khỏe chứ? Trải qua ba ngày ở trên giường suy nghĩ thật trọng, chuẩn bị tâm lí nói với anh ý muốn. Bởi vì không hay viết nên nếu có sai chỗ nào xin anh đừng cười!

Hạng mục công việc muốn đề nghị: Giúp anh cưới vợ hai.

Thời gian hữu hiệu: cho đến khi anh chịu thả tự do cho em, không ở trên giường ngày ngày ép em thì sẽ dừng lại.

Lý do:

- Cưới vợ hai sẽ gia tăng lực hút gia đình với anh, mặc dù bây giờ gia đình đối với anh cũng rất có lực hút nhưng nếu anh cưới vợ hai thì tỉ lệ xảy ra chuyện ngoại tình giảm xuống 99%.

- Cưới vợ hai có thể giúp em chia sẻ gánh nặng chuyện phòng the. Dù sao bây giờ tuổi anh như tuổi lang hồ. Nếu như chuyện phòng the không được thỏa mãn thì anh sẽ không khỏe mạnh.

Tình huống trước mắt là ‘một mình em gánh chuyện phòng the, nếu như cưới vợ hai sẽ giúp em san sẻ một nửa gánh nặng chuyện phòng the rồi, như vậy anh cũng dễ dàng được thỏa mãn. Em như vậy đã là đối tốt với anh rồi!

Cưới vợ hai, tạo điều kiện cho anh có thể ra lệnh được nhiều người, anh có thể chọn người để ra lệnh, khách quan mà nói điều này tăng áp lực cạnh tranh lên cho bọn em, tin tưởng nghe lời anh hiệu quả nhất định cao hơn so với trước khi cưới vợ hai 33.3%

Cưới vợ hai, anh có thể lập tức có con, anh không phải vẫn lo lắng lúc em sinh con sẽ khổ sở sao? Nếu như anh chịu cưới vợ hai thì những khổ sở này sẽ giao cho vợ hai làm, mà anh vẫn có bảo bảo, cũng không cần lo lắng em khổ cực, thế giới bốn người tốt đẹp đến dường nào. Động lòng thì hãy mau hành động, ông xã anh nên cưới vợ hai nhanh thôi.

Cưới vợ hai, anh sẽ không phải nhịn nữa. Một tháng em thường có mấy ngày phải để anh nhịn rất đau khổ. Cưới vợ hai anh không cần nhịn nữa, chỉ cần em có tình huống đặc biệt thì anh có thể đến phòng khác ôm vợ hai ngủ.

Ông xã, em sẽ không cố hủ làm cái gì Bát Đại lý do, Bát Đại đề nghị...Bát Cổ văn, hiện tại chỉ có những lý do đó thôi. Nói thật nếu em là anh em lập tức đồng ý.

Tóm lại cưới vợ hai em khỏe mà cô ấy cũng khỏe! Nếu như người khác nói em cái gì anh yên tâm em nhất định không để ý. Đường mình mình đi người khác mặc kệ họ.

Người đề nghị: Bà xã của anh.

Thời gian: hôm nay.

Nhị thiếu phu nhân tôn tính:

Chào cô! Tôi là đại thiếu phu nhân của tập đoàn Âu Dương. Chồng tôi chính là tiền sinh Âu Dương Thụy nổi danh thành phố A.

Chồng tôi năm nay 27 tuổi, chiều cao 190cm, muốn có dung mạo có dung mạo, muốn gì có nấy, hiện tại đang tuyển vợ hai.

Yêu cầu: ‘trình độ học vấn chính quy trở lên, tuổi từ 18 đến 24. Bởi vì tôi cao 168cm cho nên đối với vợ hai yêu cầu không thấp hơn tôi, phải 170 cm trở lên.’

Cân nặng không vượt quá 50kg cho nên đối với vợ hai yêu cầu cân nặng không quá 50kg.

Còn phải là mỹ nữ. Phải nghe theo phân phó của đại thiếu phu nhân là tôi, đối với lời của tôi phải như thánh chỉ mà tuân lệnh theo.

Còn nữa trong vòng một năm sinh hạ một baby, nếu cô không thực hiện sẽ bị thay thế bởi người khác.

Còn một điều quan trọng nữa là chồng tôi chuyện phòng the như lang hổ cho nên cô nhất định phải tiếp thụ được mãnh liệt của anh ấy. Trước mắt chỉ có bao nhiêu yêu cầu đó thôi.

Nếu như còn sẽ bỏ sung sau. Ai muốn đăng kí thì xin gọi 156****

Người viết: đại thiếu phu nhân.

Thời gian: hôm nay. Mau chóng đăng kí số lượng có hạn.

Âu Dương Thụy đọc xong thư này thật đúng là dở khóc dở cười, vợ anh học ở nơi nào ra cái ý tưởng cổ quái như thế. Nhất định là mấy ngày nay đem cô gái nhỏ này nghiền ép chặt quá cho nên cô gái này mới nghĩ cách báo thù mình.

Đang muốn nói đến số điện thoại cô viết trên thư, tại sao lại lưu số của mình để gây phiền cho mình.

Thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt có ý viết số của Âu Dương Thụy để những người phụ nữ kia quấy rầy anh chứ không phải cô. Cô muốn trả thù anh.

Thật ra thì lúc Hạ Tịch Nguyệt viết thư đề nghị này cũng là xin lỗi nhưng vừa nghĩ đến Âu Dương Thụy cũng đáng giá thôi.

Âu Dương Thụy nhìn thấy các tạp chí tin giải trí trang đầu đều là chuyện này, Âu Dương Thụy cười lắc đầu. Cầm điện thoại lên gọi cho Lãnh Hiền vào, không tới một canh giờ các website đều đổi.

Thư cự tuyệt.

Bà xã tôn kính,

Chào em! Anh đã nghiên cứu và tính kĩ, anh quyết định bác bỏ đề nghị của em.

Mặc dù em đem chuyện cưới vợ hai này nói khắp nơi nhưng lòng anh không bị sờ động.

Cự tuyệt tuyển vợ hai tổng cộng có ba lí do.

Lí do thứ nhất chính là anh yêu em.

Lí do thứ hai chính là anh rất thích em.

Lí do thứ ba vì anh vô cùng yêu em...anh yêu em.

Dù có cố gắng như thế nào, anh cũng không thể cười với hình bóng xinh đẹp nào khác...

Anh chỉ biết yêu em, toàn huyết dịch trong người anh đều yêu em, tình yêu của anh. Nước có thể cạn, đá có thể mòn nhưng đối với anh vẫn mãi yêu em không bao giờ thay đổi.

Em cao quý phong cách, từng cử động của em rất hấp dẫn ánh mắt của anh. Anh ngày ngày chỉ toàn tâm toàn ý yêu em, từng ngày đều nghĩ tới em, từng giờ thương em, cả đêm mơ về em, từng phút yêu em, từng giây nhớ tới em, một đời bên cạnh em.

Như vậy làm sao anh có thể cưới vợ hai. Vô luận là trong lòng anh chỉ chứa một mình em anh sao có thể chia sẻ tình yêu với người khác.

Bà xã, mặc dù nói anh là một lang hổ ăn không no nhưng bà xã em phải biết anh chỉ là sói trước mặt em. Anh chỉ có thể giờ trò lưu manh trước mặt em mà thôi.

Bà xã, mặc dù anh thích trẻ con nhưng nếu em không thích anh sẽ tôn trọng ý kiến của em.

Ông xã thân yêu của em.

Thời gian: hôm nay.

Nhị thiếu phu nhân,

Cô dám gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ cắt đứt đường lui của cô, Âu Dương Thụy tôi nói được là làm được, không tin cô cứ thử xem.

Trong lúc này tất cả dư luận đều đứng về phía Âu Dương Thụy, đều nói Âu Dương Thụy là người chồng tốt khó tìm được, lại cung chiêu yêu thương vợ như vậy.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn tờ báo giải trí trong tay, phía trên là thư tuyên vợ hai của mình, phía dưới là thư cự tuyệt của Âu Dương Thụy. Thật đúng là khôi hài.

Thông qua tin tức này mọi người đều biết hai vợ chồng nhỏ rất yêu thương đối phương, hiện tại có chút chuyện kì quái xảy ra không biết nên khóc hay nên cười. Trong lúc nhất thời Hạ Tịch Nguyệt cách biểu đạt tình yêu say đắm của vợ chồng Âu Dương Thụy đã tạo thành một trào lưu. Tất cả nam nữ trẻ tuổi đều học theo phương thức hai người thể hiện tình yêu với đối phương.

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nhìn tờ báo trong tay, thật đúng là trộm gà không được còn mất cả nắm gạo.

Buổi tối Âu Dương Thụy vừa tan tầm về nhà thì thấy Hạ Tịch Nguyệt đang giận dỗi ngồi ở sofa phòng khách. Trên mặt rõ ràng viết: tôi đang mất hứng.

Âu Dương Thụy để cặp tài liệu xuống đi tới ngồi bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, cười nói: “Thế nào vợ yêu?”

“Anh nói thế nào?”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận quát.

" Em không phải nói làm sao anh biết à?"

Âu Dương Thụy làm bộ cái gì cũng không biết.

“Anh. . .anh tại sao lại viết những lời đó?”

“Anh nói những lời đó à?”

“Đúng là, được được. . .”

Hạ Tịch Nguyệt nín nửa ngày không nói được lời nào, mặt giận đến đen lại.

“Ha ha ha, vợ à, ngoan đừng giận nữa, chúng ta đi ăn.”

Âu Dương Thụy dụ dỗ nói.

“Không ăn, anh ngày nào cũng khi dễ em.”

Hạ Tịch Nguyệt bất mãn nói.

“Nếu ngày nào đó anh không khi dễ em em sẽ cảm giác nguy đó.”

Âu Dương Thụy có bộ mặt phớt tỉnh nói.

“Ai da, ý em không phải là cái khi dễ đó, em nói là cái khi dễ này.”

Hạ Tịch Nguyệt vụng về biện giải.

“Cái gì là cái gì?”

Âu Dương Thụy làm bộ không nghe rõ.

“Thôi chúng ta đi ăn cơm đi.”

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nếu nói thì Âu Dương Thụy lại lừa ngay.

Ồn ào của vợ chồng cũng đi qua, sau đó bình tĩnh lại.

Trên bàn ăn Hạ Tịch Nguyệt vừa ăn cơm vừa nói với Âu Dương Thụy:

“Em muốn tiếp tục học, hiện tại đã nghỉ lâu rồi, em muốn về trường học khiêu vũ lại.”

Tiếp tục học khiêu vũ Hạ Tịch Nguyệt đã nghỉ kĩ rồi mới quyết định.

“Ừ cũng được, anh sẽ giúp em làm, dù sao em ở nhà cũng buồn tẻ nếu em đã muốn đi học thì anh không phải đối. Nhưng em phải về nhà ở, không được ở kí túc xá.”

Âu Dương Thụy nói bằng giọng phục vụ quên mình.

“Nhưng nếu có khóa buổi tối thì làm thế nào? Em còn phải luyện tập khiêu vũ nữa.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy khổ sở nói.

“Anh sẽ cho tài xế đón em, thế nào cũng không sao.”

Âu Dương Thụy kiên quyết.

Cơm nước xong trở lại phòng ngủ, Âu Dương Thụy từ phía sau ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt, lẳng lẽ nói bên tai của Hạ Tịch Nguyệt:

“Vợ này anh có món đồ muốn tặng em.”

Hạ Tịch Nguyệt quay đầu kinh ngạc nhìn Âu Dương Thụy.

“Em theo anh tới đây.”

Âu Dương Thụy dắt tay Hạ Tịch Nguyệt tới giường tay mở ngăn kéo tủ lấy ra một hộp nhung nhỏ. Bên trong là một cặp nhẫn xinh đẹp: “Thật là đẹp!”

Hạ Tịch Nguyệt thấy nhẫn trong hộp vui mừng nói.

“Cũng biết em thích nhẫn, lúc kết hôn xong em cũng không có mang mấy lần, cho nên tìm người làm theo yêu cầu, bởi vì người thiết kế làm mất thời gian cho nên mới trễ như vậy. Em về sau phải đeo vào không được lấy xuống.”

Âu Dương Thụy cầm nhẫn đeo vào tay Hạ Tịch Nguyệt, dặn dò cô.

Đôi nhẫn cưới này Âu Dương Thụy đặc biệt tìm người thiết kế mất hơn một tháng mới hoàn thành. Âu Dương Thụy vô cùng để ý đến chuyện Hạ Tịch Nguyệt không đeo nhẫn cưới.

Hiện tại nghe cô muốn đi học, Âu Dương Thụy càng không kịp chờ phải cho cô đeo nhẫn, để người khác biết cô là hoa đã có chủ, cắt đứt những ý nghĩ của họ, như vậy bớt đi tình địch.

Chiếc nhẫn này đơn giản chỉ có một viên kim cương nhỏ ở phía trên, hơn nữa còn là kim cương phẫn.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn nhẫn trên tay cô rất thích. Cô vui vẻ nói: “Nhẫn lúc trước kim cương rất lớn, em sợ gặp phải cướp chặt tay em thì làm sao?”

Âu Dương Thụy dở khóc dở cười nghe thấy cô nói như vậy. Anh nhẹ nhàng vơn về lỗ mũi của Hạ Tịch Nguyệt, giọng cưng chiều nói: “Cái nhẫn này ở bên trong có khắc tên chúng ta. Cái này của em viết XXYLOVEOYR còn của anh thì OYRLOVEXXY.”

Còn có gắn định vị trong chiếc nhẫn này nhưng Âu Dương Thụy không nói cho Hạ Tịch Nguyệt biết. Dù cô ở đâu anh cũng biết được. Không chỉ biết cô ở đâu, ngay cả Hạ Tịch Nguyệt nói gì Âu Dương Thụy cũng có thể nghe được.

“Thật sao?”

Hạ Tịch Nguyệt giờ chiếc nhẫn của Âu Dương Thụy lên quan sát.

“Bây giờ anh có thể mời vợ xinh đẹp của anh đeo nhẫn cho anh được không?”

Âu Dương Thụy cười đối với Hạ Tịch Nguyệt nói đến.

" Dĩ nhiên có thể."

Hạ Tịch Nguyệt cười đem chiếc nhẫn đeo lên ngón tay Âu Dương Thụy.

" Ai, Âu Dương Thụy, kim cương phía trên này hình như là màu hồng."

Hạ Tịch Nguyệt giống như là phát hiện ra điều mới, hưng phấn nói.

Kim cương màu hồng hết sức hiếm có. Xuất hiện một khối thô chui tỷ lệ thành công chỉ có một phần triệu, mà thô chui cắt mài thành bảo thạch cấp phần trăm kim cương 20%, còn lại là kim cương cấp kỹ nghệ, về phần một khối nguyên thạch muốn mài thành một khối kim cương ưu chất ít nhất tổn thất một nửa trở lên.

Cho nên kim cương màu hồng rất hiếm thấy, tỷ lệ khiến nó trở thành châu báu trang sức đắt giá nhất thế giới. Viên kim cương nhỏ màu hồng này Âu Dương Thụy vất vả mới lấy được.

Bởi vì kim cương này mà Âu Dương Thụy tìm hơn một tháng. Hạ Tịch Nguyệt không biết viên kim cương này đắt hơn viên kim cương kia.

Hạ Tịch Nguyệt mặc dù là thiên kim tiểu thư nhưng thích ngọc khí đối với mấy loại kim cương này không rõ lắm, cho nên không biết kim cương hồng quý cỡ nào. Cho rằng viên kim cương này đã quý lắm rồi. Nghe được lời Hạ Tịch Nguyệt nói Âu Dương Thụy chỉ cười.

Âu Dương Thụy không hổ là người có khí thế ngấp trời ở thành A, một ngày đã sắp xếp xong cho Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt bây giờ tùy thời có thể đi học. Cô cho rằng anh mất cả tuần lễ mới xong không nghĩ nhanh như vậy.

Hạ Tịch Nguyệt không kịp chờ đợi muốn tới trường học trình diện. đi tới cửa trường Mark Lan, Hạ Tịch Nguyệt hít một hơi thật sâu:

“Ha ha ha, đại học thân yêu ta đã trở lại rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt thấy xa cách mấy tháng rồi quay trở lại thì vui mừng vô cùng. Hạ Tịch Nguyệt đi tới phòng hiệu trưởng:

“Thùng thùng.”

“Mời vào.”

Hạ Tịch Nguyệt đẩy cửa tiến vào. Thấy hiệu trưởng ngồi trên ghế, Hạ Tịch Nguyệt vui mừng chào hỏi:

“Hiệu trưởng, ngài khỏe chứ?”

“Ai da, là Âu Dương thiếu phu nhân, mời em ngồi.”

Hiệu trưởng ngẩng đầu lên nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt liền lập tức đi tới trước mặt cô mời cô ngồi xuống.

Trước kia khi nhà Hạ Tịch Nguyệt gặp khó khăn vị hiệu trưởng này không nói một câu an ủi. Hiện tại Hạ Tịch Nguyệt đã là thiếu phu nhân của tập đoàn Âu Dương thì thân phận dĩ nhiên không tầm thường rồi, ông ta vội vàng nịnh bợ. Ngay từ trước khi đến Âu Dương Thụy đã cho người chào hỏi.

Âu Dương Thụy đã cảnh cáo trước: “Ai để cho vợ tôi chịu uất ức một chút thì tôi sẽ cho hắn cả đời không có thời gian xoay xở.”

Thấy hiệu trưởng khách khí như thế, Hạ Tịch Nguyệt có chút không tiếp thu nổi. Vợ vàng từ trên ghế đứng dậy nói:

“Hiệu trưởng thầy quá khách khí rồi, thầy gọi em là Nguyệt Nguyệt đi.”

“Ai... được, kêu Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, em ngồi, em ngồi đi.”

Hiệu trưởng cười ha hả nói. Trong lòng lại nghĩ: “Nếu như tạo mối quan hệ với Hạ Tịch Nguyệt, về sau tìm tổng giám đốc Âu Dương làm việc không phải dễ hơn sao.”

Nghe được lời hiệu trưởng nói Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu ngồi xuống. Trong lòng biết rõ là Âu Dương Thụy đã chào hỏi trước rồi nếu không sao hiệu trưởng lại khách khí thế.

“Tịch Nguyệt, thủ tục nhập học đã xong, vẫn học lớp ban đầu, hiện tại đại học năm 3 cũng không có bao nhiêu khóa trình, cho nên em không phải lo lắng về vấn đề học thêm. Còn có thầy giáo dạy khiêu vũ cũng đã cho người tuyển rồi.”

“Cảm ơn hiệu trưởng.”

Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

“Nguyệt Nguyệt em học ở đây cũng ba năm rồi, hiệu trưởng đối với em như vậy em cũng biết rồi, hi vọng em có thể ở trước mặt tổng giám đốc Âu Dương vài lời tốt về trường chúng ta.”

“Ha ha cái này em biết rồi hiệu trưởng. Em nhất định ở trước mặt Thụy thay thầy nói vài câu. Xin hiệu trưởng giữ kín thân phận của em ạ.”

Hạ Tịch Nguyệt thận trọng nói, cô không muốn vì thân phận hiện tại của mình mà gặp bất tiện.

“Được được, tiền sinh Âu Dương đã thông báo rồi.”

Hiệu trưởng cúi đầu khom lưng lấy lòng.

“KHÔNG có việc gì nữa em đi trước.”

“à được được.”

Hiệu trưởng đóng dấu đưa cho Hạ Tịch Nguyệt, sau đó Hạ Tịch Nguyệt mở cửa đi ra ngoài.

“Hô....”

Hạ Tịch Nguyệt vừa đi ra ngoài cảm giác muốn ói, ở bên trong thật ngọt ngào. Hạ Tịch Nguyệt nhanh chóng đến lớp khiêu vũ trình diễn.

“Chào cô !”

“Nguyệt Nguyệt thật sự là em, hiệu trưởng mới nói cho cô biết em đã trở lại, thật sự không thể tin được.”

Cô giáo khiêu vũ Lý Sáng nhìn Hạ Tịch Nguyệt kích động nói.

Hai người ôm lẫn nhau chào hỏi, mấy tháng ngăn ngừi không gặp nhau như đã cách xa nhiều năm.Hai người trong phút chốc cảm động rơi nước mắt.

Lý Sáng nhẹ nhàng lau nước mắt nhìn Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói:

“Nguyệt Nguyệt em trở lại thật đúng lúc, tháng sau có một trường tỉnh muốn biểu diễn được tổ chức ở thành phố A, đây là trường khiêu vũ, hiện tại thầy đang thiếu một người nữ vũ công, buổi biểu diễn đó có nhiều chuyên gia sẽ được mời tới, Nguyệt Nguyệt đây là cơ hội tốt cho em thể hiện.”

“Cái này....là kịch bản vũ điệu gì?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Lý Sáng tò mò hỏi.

“Đây là một câu chuyện tình yêu bi thương giữa một chàng hoàng tử và một nàng công chúa.”

Hoàng tử và công chúa yêu nhau sâu đậm, chuyện này làm mẹ phù thủy ghen tay, đã sử dụng ma pháp khiến cho hoàng tử quên mất công chúa từ đó yêu bà ta. Mà công chúa biết chuyện này cảm thấy rất đau đớn.

CÔNG chúa đi tới trước mặt hoàng tử dùng tính mạng mình để đánh thức trí nhớ của Hoàng tử. Hoàng tử tỉnh lại thấy công chúa chết trong ngực mình sau đó bị thương rút kiếm ra tự vẫn.

Người diễn công chúa phải xoay 18 vòng rưỡi mới té xỉu trong ngực hoàng tử. Hai mươi năm trước cô đã nhảy vũ điệu này nhưng giờ đã già rồi không thể làm được nữa.Cho nên Nguyệt Nguyệt cô muốn em diễn nhân vật này. Ngoài em ra không còn ai khác.”

Lý Sáng nắm hai tay Hạ Tịch Nguyệt kích động nói.

“Nhưng 18 vòng rưỡi đối với em có chút khó khăn, còn nữa đã mấy tháng em không luyện tập gì nên động tác hơi cứng.”

Hạ Tịch Nguyệt khổ sở nói đến.

"Không sợ Nguyệt Nguyệt, cô tin tưởng em, cũng xin em tin tưởng chính mình có thể làm được.”

Lý Sáng vì Hạ Tịch Nguyệt khích lệ.

"Nhưng em?"

Hạ Tịch Nguyệt do dự.

"Không có gì nhưng là, Nguyệt Nguyệt tin tưởng em cũng như tin tưởng cô có được không?"

"Vây. Được rồi."

Thấy cô Lý Sáng khích lệ mình như vậy, Hạ Tịch Nguyệt muốn thử một lần, cho nên đã đồng ý.

"Thật tốt quá, Nguyệt Nguyệt, cô biết ngay em nhất định sẽ đồng ý. Chỉ là, em bây giờ có thời gian luyện tập sao? Không cần đi làm sao?"

Lý Sáng còn tưởng rằng Hạ Tịch Nguyệt ở bên ngoài đang kiếm tiền sinh hoạt phí, không biết Hạ thị đã về tay Hạ Tịch Nguyệt, càng không biết cô là thiếu phu nhân của tập đoàn Âu Dương.

Hạ Tịch Nguyệt ở nhà đã thỉnh cầu Âu Dương Thụy không nói ra thân phận mình là thiếu phu nhân của tập đoàn Âu Dương, cho nên ở trường trừ hiệu trưởng ra những người khác không biết thân phận thật của Hạ Tịch Nguyệt.

“Em về sắp xếp một chút sẽ có thời gian luyện tập.”

Hạ Tịch Nguyệt tự tin nói.

"Thời gian có chút cấp bách, chúng ta bây giờ chỉ còn một tháng để luyện tập, cô hi vọng em có thể tranh thủ thời gian."

Lý Sảng vội vàng nói.

"Em biết rồi cô. Em sẽ nỗ lực."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói sau đó giống như là nghĩ đến điều gì:

"Cô ơi 20 năm trước cô đã nhảy điệu này rồi sao?"

Nói tới chuyện hai mươi năm trước, Lý Sảng cười vui vẻ:

"Ừ, hai mươi năm trước cô cũng nhảy vũ đạo này. Lúc ấy cô không dám đảm bảo mình sẽ hoàn thành 18 vòng rưỡi nhưng cô giáo một mực khích lệ động viên cô nói cô sẽ làm được."

Cuối cùng cố gắng của cô đã được đền đáp. Nhưng bây giờ cô không thể xoay nhiều vòng được nữa. Thật may là có em, nên cô mới có một truyền nhân, em là học trò cô tự hào nhất."

"Ha ha ha, cô yên tâm em nhất định sẽ cố gắng làm tốt."

Hạ Tịch Nguyệt bảo đảm, mặc dù không thể chắc những động tác sẽ hoàn mỹ nhưng cô tự tin mình sẽ cố gắng hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 2: Hãm hại

Buổi tối Âu Dương Thụy về nhà một lần, Hạ Tịch Nguyệt liền không kịp chờ đợi xách theo hành lý đi tới trước mặt của Âu Dương Thụy nói:

"Thụy, em cần tới kí túc xá trường ở một tháng."

"Tại sao?"

Âu Dương Thụy kinh ngạc hỏi.

"Một tháng sau em cần tham gia một vở kịch, anh cũng biết khiêu vũ quan trọng với em cỡ nào, cho nên em tới trường để tập luyện. Có thể tập luyện rất khuya, cho nên em muốn ở lại."

Hạ Tịch Nguyệt hướng về phía Âu Dương Thụy giải thích.

"Ha ha ha ~, như vậy a, vợ ơi anh dẫn em đi tới một chỗ."

Âu Dương Thụy đề cập tài liệu xuống liền dắt tay Hạ Tịch Nguyệt, đưa cô lên lầu ba.

"Anh đưa em đi đâu?"

Thấy Âu Dương Thụy dắt tay mình đi, Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

"Đi rồi em sẽ biết."

Âu Dương Thụy vui mừng nói.

"Anh muốn dẫn em lên lầu ba sao?"

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Ừ."

Âu Dương Thụy cười gật đầu.

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc là bởi vì Âu Dương Thụy cho tới bây giờ cũng không hề cho cô lên lầu ba. Cho dù Âu Dương Thụy không ở nhà, len lén đi

lên, nhưng cửa phía trên đều khóa, cho nên cái gì nhìn cũng không thấy được.

Đi lên tới lầu ba, Âu Dương Thụy dùng chìa khóa trong tay nhẹ nhàng mở cửa phòng, đẩy cửa đi vào, Hạ Tịch Nguyệt thấy cảnh tượng trước mắt cảm động vô cùng. Nước mắt cô rơi xuống, nhìn Âu Dương Thụy nhẹ nhàng nói:

"Đây là đặc biệt vì em chuẩn bị sao?"

"Ừ."

Âu Dương Thụy vừa lau nước mắt trên mặt Hạ Tịch Nguyệt vừa gật đầu khẳng định đáp.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn mỗi một dạng dụng cụ trong phòng này. Không sai, đây chính là một phòng học vũ điệu, là Âu Dương Thụy chuẩn bị, bên trong dụng cụ vũ điệu cái gì cần có đều có.

Hạ Tịch Nguyệt sờ từng dụng cụ nhìn anh hỏi:

"Anh chuẩn bị lúc nào sao em không hề biết?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nói:

"Là lúc kết hôn chúng ta đi hưởng tuần trăng mật. Biết em thích khiêu vũ mặc dù tạm thời nghỉ nhưng anh biết một ngày nào đó em sẽ học lại. Cho nên anh mới đặc biệt chuẩn bị phòng học này, tương lai nếu em cần thì sẽ dùng nó."

"Tại sao cho tới giờ không nói cho em biết?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy tò mò hỏi.

"Vì anh biết học khiêu vũ là do cha em đề cho em học, khiêu vũ là kí ức tốt đẹp trong trí nhớ của em, anh nhớ cha mẹ em rời khỏi em cũng vì nguyên nhân này mà em bỏ nó. Nên anh mới không đề cập chuyện này với em."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt giải thích.

"Cho nên anh không cho em lên lầu ba, sợ em thấy những thứ này sẽ không vui?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy kích động nói.

"Ừ." Âu Dương Thụy không thể phủ nhận.

Hạ Tịch Nguyệt không khống chế nổi nội tâm của mình, xúc động nhào vào trong ngực của Âu Dương Thụy, cảm động nói:

"Chồng ơi vì sao anh lại đối tốt với em như vậy?"

Âu Dương Thụy trở về ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt cung chiều nói:

"Vì muốn em mạnh khỏe nên đối tốt với em."

"Vậy em phải báo đáp anh như thế nào đây?"

Hạ Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thụy nói. Âu Dương Thụy cúi đầu nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói:

"Em không cần hồi báo chỉ cần tiếp nhận là được."

"Ha ha ~, chồng ơi em thật rất yêu anh nha."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy vui vẻ nói.

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt thổ lộ, Âu Dương Thụy không khỏi ôm thật chặt hông của Hạ Tịch Nguyệt:

"Vợ ơi 'yêu' không phải nói mà là làm."

Âu Dương Thụy ý tứ rất rõ ràng, Hạ Tịch Nguyệt như thế nào lại không hiểu đấy. Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt núp ở trong ngực Âu Dương Thụy, xấu hổ nói:

"Một tháng này không được, em phải luyện tập nếu như với anh, với anh."

Hạ Tịch Nguyệt với anh nửa ngày chỉ nói ra hai chữ.

"Cùng anh cái gì?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ, không khỏi đùa với cô.

"Vói anh cái đó?"

Hạ Tịch Nguyệt nhò giọng nói.

"Cái nào hửm?"

Âu Dương Thụy làm bộ như không hiểu.

“Âu Dương Thụy, anh biết em nói cái gì mà? Dù sao em không có thời gian nói với anh cái đó, với anh cái đó em sẽ đau eo mỗi lưng, không múa được.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận hướng về phía Âu Dương Thụy nói.

“Vậy một tháng anh phải làm thế nào?” Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt làm bộ đáng thương.

"Chịu đựng."

Hạ Tịch Nguyệt ngoan tâm nói.

"Như vậy sao được? Em muốn chồng em nhận tới nội thương à? Như vậy về sau tính phúc của em tính sao?"

Âu Dương Thụy giống như khỏ sở nói.

“Anh...anh, em mặc kệ dù sao một tháng này em không phục vụ anh, anh với em chia phòng ngủ, nếu không em về kí túc xá trường ngủ.”

Thật sự là nói không lại Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt không thể làm gì khác hơn là đổi qua uy hiếp. Nghe được Hạ Tịch Nguyệt nói muốn chia phòng, Âu Dương Thụy ngoan ngoãn nói:

“Vậy cũng được, chỉ là em phải đồng ý em thi xong phải bồi thường cho anh.”

Âu Dương Thụy uất ức nói, một tháng không ôm vợ đối với Âu Dương Thụy mà nói không khác nào một trừng phạt lớn.

"Biết rồi."

Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu dĩ nói. Một tháng này Hạ Tịch Nguyệt vô luận ban ngày hay là buổi tối, cũng khắc khổ luyện tập vũ điệu trong từng tư thế, cố gắng đạt tới hoàn mỹ.

Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt ở phòng học vũ điệu của trường. Lý Sáng thấy Hạ Tịch Nguyệt luyện đến trưa, bà quan tâm:

"Nguyệt Nguyệt, dừng lại nghỉ ngơi một chút thôi. Em đã liên tục luyện bốn giờ rồi."

Hạ Tịch Nguyệt vừa dùng khăn lông lau mồ hôi vừa hướng Lý Sáng cười nói:

“Em không mệt, còn một tuần nữa so tài em phải nỗ lực.”

Thấy Hạ Tịch Nguyệt kiên trì như vậy cô giáo Lý Sáng cũng chỉ cười cười rồi đi, cũng không nói thêm gì. Lúc này Diệp Hân Hân đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt, thấy Hạ Tịch Nguyệt đang luyện, cô ta khinh thường nói:

“Có gì đặc biệt hơn người, đến lúc đó đừng diễn hỏng rồi ngã xuống làm cho chúng tôi mất mặt theo.”

Nếu không có Hạ Tịch Nguyệt thì vai công chúa này sẽ do Diệp Hân Hân đảm trách, hiện tại vì Hạ Tịch Nguyệt mà cô ta bị đổi thành vai nữ thứ, vai diễn của phù thủy.

Thử hỏi người nào không tức giận. Nghe giọng khinh thường của Diệp Hân Hân, Hạ Tịch Nguyệt chẳng thêm đề tâm tiếp tục luyện:

“Cô yên tâm đến lúc đó mắt mặt cũng là Hạ Tịch Nguyệt tôi, với cô không có quan hệ được chưa. CỐ cần tôi viết thông báo nói cho mọi người không?”

"CÔ."

Diệp Hân Hân bị Hạ Tịch Nguyệt nói đến nghẹn lời, cô ta không ngờ Hạ Tịch Nguyệt nhanh mồm nhanh miệng như thế. Lý Sáng quay lại thấy một màn này cho là Hạ Tịch Nguyệt bị khi dễ nên tức giận nói:

"Hân Hân, quyết định dùng Nguyệt Nguyệt là nữ chính do cô quyết định, không liên quan đến Nguyệt Nguyệt. n em không sao chứ?"

“Cô giáo em không sao.”

Thấy cô giáo Lý Sáng che chở mình như vậy Hạ Tịch Nguyệt thầm cảm kích trong lòng.

"Tại sao? Em rút cuộc chỗ nào không bằng cô ấy?"

Diệp Hân Hân khóc chỉ tay vào Lý Sáng chất vấn.

"Em không có chỗ nào không bằng em ấy, chỉ là cô cảm thấy nn thích hợp với nhân vật này, càng có thể truyền tải bi thương trong tình yêu với hoàng tử mà thôi."

Lý Sáng nhìn Diệp Hân Hân bình tĩnh nói. Biết Diệp Hân Hân rất khó tiếp nhận chính mình từ một nữ chính thành nữ thứ đảm vai phù thủy cho nên Lý Sáng mới giải thích như vậy.

"Cái gì gọi là cô ấy thích hợp hơn so với em, rõ ràng là gạt em. Em hận cô."

Nói xong Diệp Hân Hân khóc chạy ra ngoài, thấy Lý Sáng và Diệp Hân Hân huyên náo mà cũng do mình mà ra Hạ Tịch Nguyệt áy náy nói:

"Thật xin lỗi cô, em đã gây thêm phiền toái cho cô rồi."

Lý Sáng nhìn Nguyệt Nguyệt cười nói:

"Nói cái gì đó, sao lại phiền toái chứ, dạy em khiêu vũ là chuyện cô cảm thấy vui nhất trong đời. Em chính là một vũ công trời sinh, cho nên nhân vật này không giao cho em thì giao cho ai. CÔ không hối hận khi đã giao nhân vật này cho em bởi vì cô tin em nhất định sẽ làm được và làm tốt hơn cô."

"Cảm ơn cô." Nghe được Lý Sáng khích lệ, Hạ Tịch Nguyệt đứng là càng có thêm tự tin.

Diệp Hân Hân chạy ra ngoài dừng lại trước cửa phòng tập, nhìn lại phòng học vũ điệu, trong lòng ghen ghét cực độ:

"Nữ chính, tôi muốn cô cả đời không khiêu vũ được nữa. Nữ chính là của tôi, cũng chỉ có thể là của tôi."

Buổi tối Âu Dương Thụy tan làm trở lại, không thấy bóng dáng mình mong chờ ở phòng khách đâu, anh đưa cặp công văn cho thám Trương sau đó hỏi:

"Thiếu phu nhân đâu?"

Thám Trương nhận lấy cặp công văn cười nói: "Thiếu phu nhân đang ở lầu ba tập khiêu vũ."

Nghe được thám Trương lời nói, Âu Dương Thụy không kịp chờ đợi lên lầu.

Đi tới lầu ba đẩy cửa vào liền nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đang luyện múa, Âu Dương Thụy nhìn ngây dại anh không ngờ Hạ Tịch Nguyệt nhảy khiến người khác mê mẩn và giàu sức quyến rũ như vậy.

Hạ Tịch Nguyệt quá nhập tâm nên không biết Âu Dương Thụy đang đứng ở đây. Cho đến khi Hạ Tịch Nguyệt kết thúc xong vũ đạo đó, Âu Dương Thụy vỗ tay cười nói:

"Vợ ơi em nhảy đẹp quá."

Nghe thấy giọng nói của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt quay đầu nhìn anh, kinh ngạc hỏi:

"Sao anh lại tới đây?"

Âu Dương Thụy cảm khẩn lông trên bàn đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt vừa lau mồ hôi vừa nói: "Trở về không nhìn thấy em, cho nên lên đây gọi em xuống ăn cơm"

"A...anh ăn trước đi, em còn một động tác nữa cần luyện."

Hạ Tịch Nguyệt dịu dàng nói.

"đừng liều mạng như thế, cho dù chồng em không nổi danh cũng có thể nuôi em cả đời mà."

Thấy Hạ Tịch Nguyệt mỗi ngày đều luyện tập cực khổ như vậy, nói mình không đau là lừa người.

"Em mới không cần anh nuôi, em có tay có chân mà sao anh phải nuôi?"

Hạ Tịch Nguyệt có chút bất mãn khi nghe Âu Dương Thụy nói vậy.

"được được, không nuôi anh không nuôi được chưa? VẬY chúng ta đi ăn cơm đi"

Âu Dương Thụy dụ dỗ nói.

“Em đã nói không ăn mà.” Hạ Tịch Nguyệt tức giận.

"Không được, phải đi xuống ăn cơm."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cổ tỏ vẻ bức bối.

"Hừ ~."

Tính trẻ con của Hạ Tịch Nguyệt lại nổi lên, thấy cô như vậy Âu Dương Thụy không thể làm gì khác hơn là thả nhẹ âm thanh của mình khuyên:

“Vợ à em nhất định phải ăn cơm mới có sức đề tập, một khi em ngã bệnh vậy mấy ngày cố gắng của em đều uống phí hết sao? Cho nên nghe chồng đi mà, chúng ta xuống ăn cơm đi, ăn cơm tối sau đó nghỉ ngơi cho khỏe thân thể mới khỏe mạnh thì tham gia thi đấu mới tốt được.”

Nghe Âu Dương Thụy nói Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy có đạo lý, cô gật đầu.

"Được rồi."

Ngày mai so tài, hôm nay Hạ Tịch Nguyệt cố gắng luyện cho tốt, chuẩn bị tốt phần vũ đạo và giày diễn của mình, sau đó đi ra ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt đi không lâu sau đó Diệp Hân Hân lén lút đi vào, chỉ thấy trong tay cô ta cầm một bọc gì đó, tìm được tủ có dán nhãn Hạ Tịch Nguyệt sau đó mở ra.

Nhìn vào bên trong giày của Hạ Tịch Nguyệt, Diệp Hân Hân cầm túi đinh thả vào trong giày, sau đó lấy đệm giày để lên trên. Tất cả đều làm xong, tiếp theo đó Diệp Hân Hân nhìn quanh quất xác định không có ai mới nhanh chóng rời đi.

"Hừ, công chúa? Tôi xem về sau cô còn khiêu vũ được không?."

Diệp Hân Hân nói xong cũng thật vui mừng rời đi.

"Công chúa là của tôi, đi chết đi phù thủy!"

Buổi tối, Hạ Tịch Nguyệt về nhà. Ở trên bàn cơm, Hạ Tịch Nguyệt vui mừng đối với Âu Dương Thụy nói:

“Ngày mai nhớ đến xem em diễn nhé.”

“Ngày mai? Ngày mai anh còn hội nghị quan trọng, có thể không đi.” Âu Dương Thụy xin lỗi.

“VẬY à, vậy cũng được.” Giọng Hạ Tịch Nguyệt có chút mất mát, nhìn cô Âu Dương Thụy không nói gì nữa, làm ra vẻ không có gì tiếp tục ăn cơm.

‘Lần đầu tiên vợ mình tranh tài anh sao không thể không đi, nhưng chỉ là ngày mai anh muốn mang cho cô gái nhỏ này một kinh hi thôi.’

Hôm sau Hạ Tịch Nguyệt đi tới phòng thay quần áo, đang chuẩn bị thay quần áo còn hai canh giờ nữa sẽ bắt đầu. Hạ Tịch Nguyệt đang chuẩn bị thay thì Âu Dương Thụy không biết từ nơi nào đi ra.

"A ——."

Trong lúc bất chợt thấy Âu Dương Thụy Hạ Tịch Nguyệt giật mình đến hét lên một tiếng.

"Làm sao anh vào đây."

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên là đi tới." Âu Dương Thụy không nhanh không chậm nói.

“Cái gì đó? Không phải anh nói không tới được sao?”

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi bất mãn nói. Tối hôm qua còn hại cô ấy cảm thấy thất vọng.

“Ha ha vợ anh khiêu vũ sao có thể không đi.”

Âu Dương Thụy đi tới bên người cô cười nói.

“VẬY tối hôm qua anh có ý gạt em, để cho em nóng nảy sao?”

“Anh chỉ muốn làm em ngạc nhiên.” Âu Dương Thụy cười đáp.

“Em muốn thay quần áo.”

Ý tứ rõ ràng muốn thay quần áo, anh đi ra ngoài được rồi.

“À, thì em thay đi.” Âu Dương Thụy giả vờ không hiểu, biết Âu Dương Thụy không muốn ra ngoài, Hạ Tịch Nguyệt không nói nhiều trực tiếp đẩy Âu Dương Thụy ra ngoài.

Đứng ở bên ngoài Âu Dương Thụy có chút dở khóc dở cười, người khác nhìn thấy tổng giám đốc tập đoàn âu dương cư nhiên đứng trước phòng thay đồ của nữ không biết sẽ nghĩ thế nào đây?

"A ——."

Ở bên ngoài Âu Dương Thụy đột nhiên nghe được bên trong truyền tới âm thanh của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy vọt vào.

Hạ Tịch Nguyệt sau khi đuổi Âu Dương Thụy ra ngoài, lấy quần áo lên thay sau đó mang giày vào, cô đứng lên lập tức một trận đau đớn xông đến:

"A ——."

Đau đến không nhìn được Hạ Tịch Nguyệt đành kêu lên, Âu Dương Thụy xông vào thấy Hạ Tịch Nguyệt ngồi dưới đất, lập tức hỏi:

“Sao thế em?”

"Thật là đau."

Hạ Tịch Nguyệt chỉ vào chân mình, Âu Dương Thụy nhìn theo tay cô chỉ, còi giày cô đang mang ra, liền bị một màu đỏ làm chói mắt.

Máu từ trên chân Hạ Tịch Nguyệt chảy ra còn có trên mũi dính nữa, Âu Dương Thụy nhanh chóng ôm cô ra ngoài.

Đi tới bệnh viện của Tư Đồ Triệt, anh liền băng bó đơn giản lại cho cô.

“Trong thời gian ngắn không được đi lại, nghỉ ngơi ít nhất nửa tháng.” Tư Đồ Triệt xử lý xong vết thương, dặn dò cô.

"Cái gì, không được, hôm nay em còn một buổi tranh tài phải tham gia.”

Nghe thấy Tư Đồ Triệt nói Hạ Tịch Nguyệt kích động.

"Rốt cuộc là chân quan trọng hay là tranh tài quan trọng?"

Tư Đồ Triệt có chút tức giận nói.

"Tranh tài."

Hạ Tịch Nguyệt kiên định nói, Tư Đồ Triệt càng thêm giận anh nhìn về phía Âu Dương Thụy:

“Thụy nhanh quần vợ cậu đi kìa.”

Trầm mặc hồi lâu Âu Dương Thụy nhìn Tư Đồ Triệt nói:

"Triệt, có thể tạm thời dùng thuốc gây tê thần kinh để duy trì khoảng một giờ hay không?"

"Cái gì? Cậu."

Nghe được lời của Âu Dương Thụy, Tư Đồ Triệt càng giận:

“Cậu muốn vợ cậu què cả đời à?”

“Mình hỏi cậu có thể hay không?”

Âu Dương Thụy nhìn Tư Đồ Triệt ra lệnh.

"Có."

Tư Đồ Triệt tức giận trả lời.

"Cho cô ấy dùng thôi."

Âu Dương Thụy biết buổi tranh tài hôm nay rất quan trọng với Hạ Tịch Nguyệt, cho nên dốc toàn lực để giúp cô hoàn thành giấc mơ của cô.

“Loại thuốc này có thể tạm thời tê dại không đau nhưng khi thuốc hết sẽ đau đớn gấp 10 lần.”

Tư Đồ Triệt nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói.

“Em muốn dùng, anh tiêm cho em đi.”

Hạ Tịch Nguyệt kiên trì nhìn Tư Đồ Triệt.

“Được.”

Thấy Hạ Tịch Nguyệt quyết tâm như thế hơn nữa Âu Dương Thụy cũng đồng ý Tư Đồ Triệt đánh lâm theo.

Sau đó, Tư Đồ Triệt hỏi qua Âu Dương Thụy :

“Thụy sao cậu lại đồng ý cho chị đấu tranh tài, cậu không sợ cô ấy què sao? Cậu thương cô ấy sao lại đồng ý?”

“Cậu không hiểu đâu, buổi biểu diễn kia có ý nghĩa với cô ấy thế nào đâu, mơ ước từ nhỏ của cô ấy. Mình hi vọng ước mơ cô ấy thành sự thật mình cố gắng giúp cô ấy thực hiện ước mơ. Nếu như cô ấy què thì mình chăm sóc cô ấy cả đời.”

Âu Dương Thụy nhìn Tư Đồ Triệt kiên định nói.

Tư Đồ Triệt nhìn Âu Dương Thụy lúc đó cảm thấy cậu ta thật sự vĩ đại, cũng làm cho anh hiểu được:

‘ Yêu không phải là giam cầm chiếm đoạt mà là thành toàn suy nghĩ của đối phương.’

Tiền thuốc xong, Hạ Tịch Nguyệt đứng trước mặt Âu Dương Thụy nói:

“Chồng ơi, cảm ơn anh.”

‘CẢm ơn anh đã thành toàn cho giấc mơ của em.’

Câu nói thốt ra từ trong cõi lòng của cô, lòng cảm ơn này cũng hòa thành tình yêu.

“Không cần cảm ơn anh, tất cả anh đều hiểu, chỉ cần nhớ chồng em vĩnh viễn ở sau lưng ủng hộ em là được.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt khích lệ. Hạ Tịch Nguyệt nhào vào trong ngực Âu Dương Thụy, cô cảm động vô cùng ‘Chồng yêu thật sự cảm ơn anh, em có tài đức gì mà lại có được một người chồng như thế.’

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng cảm tạ Âu Dương Thụy, bởi vì cô biết Âu Dương Thụy cần nhất không phải là lời cảm ơn của cô.

Âu Dương Thụy ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt cũng không nói gì, chỉ là lặng lẽ ôm lấy cô, cho cô khích lệ lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Tranh tài

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt quay lại trường học. Còn nửa giờ nữa cuộc thi đấu sẽ bắt đầu, vừa đến phòng tập võ đạo, đã nhìn thấy cô giáo Lý Sáng đang lo lắng cầm điện thoại gọi.

Vì Hạ Tịch Nguyệt bị thương Âu Dương Thụy bế cô đến bệnh viện tình huống lúc đó đương nhiên không gọi điện thoại được. Lý Sáng thấy Hạ Tịch Nguyệt lập tức chạy tới lo lắng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, em đã đi đâu, còn nửa giờ nữa phải thi đấu rồi, em rút cuộc đã đi đâu?”

Lý Sáng nói xong mới thấy vết thương trên chân Hạ Tịch Nguyệt, kích động hỏi:

“Chân của em sao vậy?”

Thấy cô giáo kích động Hạ Tịch Nguyệt tự thuật lại chuyện mình vừa gặp phải.

“Trời ơi em như vậy sao có thể tranh tài? Mặc dù hôm nay rất quan trọng nhưng đối với một võ công thì chân rất quan trọng.” Lý Sáng khuyên.

“Không, em muốn tham gia.”

Hạ Tịch Nguyệt kiên trì nói.

“Giày của em đâu?”

Thấy Hạ Tịch Nguyệt kiên trì như thế Lý Sáng không biết làm sao. Nhắc tới giày Hạ Tịch Nguyệt mới nhớ đôi giày kia không thể mang, bắt đắc dĩ nhìn Âu Dương Thụy, bởi vì cô biết anh nhất định sẽ an bài giúp cô. Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt bất lực, anh vội nói:

“Đã cho người mua giày mới cho em rồi, sẽ tới nhanh thôi.”

Nghe được giọng nói của Âu Dương Thụy, Lý Sáng mới chú ý đến anh, bởi vì vừa nãy chỉ lo cho Hạ Tịch Nguyệt mà không để mắt đến anh đang ở bên cạnh. Bà nhìn Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi:

“Anh ta là ai?”

Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt mà nói:

“Anh ấy là chồng em”

“Em đã kết hôn?”

Lý Sáng lúc tới kích động nói.

"Vâng."

Hạ Tịch Nguyệt gật đầu trả lời. Nghe được Hạ Tịch Nguyệt nói mình là chồng của cô, Âu Dương Thụy cảm thấy có chút tự hào.

Đang lúc ấy thì, Đông Phong cầm cái hộp tiến vào. Thấy Đông Phong, Âu Dương Thụy liền nói với Hạ Tịch Nguyệt đang ở trong ngực mình:

"Đi thôi, chúng ta đi vào đổi giày thôi."

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt đi vào, Lý Sáng đứng đó nhìn Âu Dương Thụy tản ra khí thế cường đại, có chút cảm thán:

“Nguyệt Nguyệt, chồng của em không phải là người bình thường, hai mươi năm rồi gặp không biết bao nhiêu người nhưng không có ai như cậu ta tản ra khí thế kinh người như vậy. Nguyệt Nguyệt gả cho cậu ta rồi cuộc là phúc hay là họa?!”

Thay giày xong Hạ Tịch Nguyệt chuẩn bị ra ngoài liền bắt gặp Diệp Hân Hân. Diệp Hân Hân thấy Hạ Tịch Nguyệt thì kinh ngạc nói:

“Làm sao cô vẫn còn ở đây?”

Nghe được lời nói của Diệp Hân Hân, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy mình như đang nghe chuyện cười:

“Tôi không ở đây thì ở đâu, không phải cô đã làm việc gì trái với lương tâm sợ tôi xuất hiện chỗ này chứ?”

Đúng là Hạ Tịch Nguyệt đang hoài nghi Diệp Hân Hân bỏ đinh vào giày của cô. Nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt nói như vậy Diệp Hân Hân lộ vẻ bối rối, sau đó cố trấn định lại:

“Tôi không biết cô đang nói gì?”

Sau đó chạy ra ngoài. ở sau khán đài Hạ Tịch Nguyệt đã chuẩn bị sẵn sàng, đến lúc người chủ trì nói:

“Xin mời phần biểu diễn của trường Mark Lan chúng ta.”

Hít một hơi thật sâu, Hạ Tịch Nguyệt di chuyển ra ngoài, lần đầu tiên diễn xuất trên sân khấu Hạ Tịch Nguyệt không tránh khỏi khẩn trương. Nhưng từ từ Hạ Tịch Nguyệt nhập tâm vào vũ điệu đó, từ từ quên đi đau đớn ở chân mình, quên mất người xem ở dưới khán đài, hoàn toàn nhập thần vào nhân vật.

Tình yêu đối với hoàng tử rất sâu đậm đến cuối cùng mù phủ thủy đã dùng ma pháp mà quên mất công chúa, Hạ Tịch Nguyệt diễn rất thật, giống như cô là công chúa vậy. Cuối cùng đã tới đoạn Hạ Tịch Nguyệt cần xoay 18 vòng rưỡi, Hạ Tịch Nguyệt nhón chân lên quay vòng một vòng, hai vòng, ba vòng bốn vòng. 17 vòng, 18 vòng, 19 vòng, 20 vòng.

Hạ Tịch Nguyệt phá vỡ kỷ lục vượt qua 18 vòng rưỡi, tất cả người xem dưới khán đài đều đứng dậy vỗ tay cho cô. Vào giờ khắc này Hạ Tịch Nguyệt biết mình đã thành công, cô rơi nước mắt cảm động: “Cha, cha có thấy con không? Con gái cuối cùng đã thành công rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt không phát hiện dưới khán đài có một đôi mắt nhìn từng động tác hoàn mỹ của cô từ đầu đến cuối.

“m, mình đã trở về.”

Anh ta nói ở trong lòng. Đứng ở phía sau sân khấu, Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt biểu diễn tản ra sức quyến rũ anh nhìn cô đến ngây người.

Tầm màn rơi xuống, Âu Dương Thụy nhạy cảm phát hiện Hạ Tịch Nguyệt có điều bất thường. Anh biết nhất định được hiệu đã hết, xuyên qua đám người

anh trực tiếp ôm Hạ Tịch Nguyệt đi.

Cổ Tây chạy tới phía sau sân khấu, nhìn thấy một người đàn ông ôm Hạ Tịch Nguyệt đi. Không sai người đàn ông dưới khán đài chính là bạn thân nhất của Hạ Tịch Nguyệt và Vân Nặc.

Đi tới bệnh viện, Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt tới phòng bệnh, nhìn cô đau đớn, trong lòng Âu Dương Thụy như có ngàn con kiến đang cắn xé. Thấy Tư Đồ Triệt, Âu Dương Thụy túm lấy cổ áo của anh, hung hăng nói:

“Cậu nhanh lên tiêm cho cô ấy thuốc giảm đau đi.”

Tư Đồ Triệt thấy Âu Dương Thụy nổi điên, bất đắc dĩ nói:

“Không có, dù sao mình cũng không cho cô ấy dùng. Chẳng lẽ cậu muốn cả đời cô ấy không đứng lên được nữa sao?”

“Cậu...”

Nghe tiếng rên khổ sở của Hạ Tịch Nguyệt Âu Dương Thụy buông cổ áo của Tư Đồ Triệt ra. Vừa đựng phải chuyện của Hạ Tịch Nguyệt Âu Dương Thụy đã không còn chút lí trí nào. Nhìn cô đau đớn anh đưa tay mình đến trước miệng của cô:

“Em nếu đau thì cắn anh đi, anh muốn sang sẽ nổi đau cùng em.”

Hạ Tịch Nguyệt cảm động nhìn Âu Dương Thụy, cổ nén nước mắt rơi xuống, bởi vì mỗi giọt nước mắt rơi xuống Âu Dương Thụy sẽ đau lòng một lần. Hạ Tịch Nguyệt nhìn cánh tay trước mặt không do dự cắn lên. Thấy Hạ Tịch Nguyệt cắn tay mình Âu Dương Thụy không cảm thấy đau đớn, anh cười.

Hạ Tịch Nguyệt chọn lựa đau cùng anh. Rốt cuộc sau một giờ đau đớn Hạ Tịch Nguyệt từ từ ngủ mê man. Tư Đồ Triệt thấy cánh tay Âu Dương Thụy đang chảy máu, anh quan tâm hỏi:

“Có cần mình băng bó cho cậu một chút không?”

“Không cần, mình muốn cảm nhận được đau đớn của cô ấy.”

Vào lúc đó thì Đông Phong gõ cửa đi vào.

"Như thế nào? Tra được là ai chưa?"

Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi, người dám đã thương bao bối của anh, anh nhất định phải đem chặt ra làm trăm mảnh.

Âu Dương Thụy sai Đông Phong đi mua giày đường nhiên không chỉ có đơn giản như vậy. Chính vì muốn để Đông Phong đi điều tra hung thủ hại Hạ Tịch Nguyệt.

Nghe được Âu Dương Thụy hỏi, Đông Phong cung kính trả lời: “Từ máy giám sát ngoài hành lang cho thấy sau khi thiếu phu nhân đi về, có cô gái tên là Diệp Hân Hân đi vào phòng thay quần áo. Thuộc hạ còn tra được vốn kịch bản này cô ta được giao vai chính nhưng sau đó thiếu phu nhân trở về trường nên chuyển qua cho thiếu phu nhân đảm nhận vai chính này. Còn cô ta diễn vai nữ thứ.”

Thuộc hạ nghĩ do ghen tị với phu nhân đoạt đi hào quang của mình cho nên đã bỏ đinh vào giày. Mục đích là khiến cho thiếu phu nhân không lên sân khấu được. Còn những thứ này là phát hiện ở trong tủ treo quần áo của cô ta.”

Đông Phong vừa nói vừa cầm đinh mũ trong tay đưa tới trước mặt Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhìn mà hận không thể phóng hỏa, đem những thứ đã gây đau đớn cho bảo bối của mình thiêu đốt hết. Đông Phong lại nói tiếp:

“Diệp Hân Hân là con gái của một đồng sự trong hội đồng quản trị của trường Mark Lan, trong nhà còn sở hữu một công ty. Môn chủ, chúng ta nên xử lí thế nào?”

Nhìn Âu Dương Thụy Đông Phong xin phép. Âu Dương Thụy nắm chặt đinh mũ trong tay, tàn nhẫn mà nói:

“Cô ta không phải thích nhất là khiêu vũ sao, tìm người phết hai chân của cô ta, nhớ nhất định không giết người tôi chỉ muốn thấy hai chân tàn phế làm sao khiêu vũ thôi. Tôi muốn phá hủy thứ ý nghĩa nhất đời cô ta. Còn tìm người thu mua công ty của gia đình cô ta.”

‘Bất kể ai làm hại bảo bối của anh, anh muốn người đó phải trả giá gấp trăm lần.’ Âu Dương Thụy thầm quyết trong lòng.

“Dạ, môn chủ.”

Đông Phong nhận lệnh ra ngoài, còn Âu Dương Thụy đi tới cạnh Hạ Tịch Nguyệt.

Thấy Âu Dương Thụy như thế Tư Đồ Triệt lẳng lặng đi ra ngoài.

Mà Diệp Hân Hân vừa xuống sân khấu đi tới tủ quần áo của mình muốn đem đinh vứt đi. Ở trên sân khấu nhìn thấy dáng vẻ hoàn hảo của Hạ Tịch Nguyệt, Diệp Hân Hân cảm thấy bối rối, sợ lúc khiêu vũ mắc phải sai lầm. Tìm kiếm nhưng Diệp Hân Hân vẫn không thấy mớ đinh đó đâu.

"Đi đâu rồi, mình rõ ràng để lại đây mà?"

Diệp Hân hân hân lắm bầm lâu bầu nói

“Có phải hôm qua hoảng hốt quá nên để quên ở nhà.”

Nghĩ tới khả năng này Diệp Hân Hân lập tức thu thập đồ đạc của mình nhanh chóng chạy ra khỏi trường học. MỒi vừa ra khỏi trường, đã đụng phải một chiếc xe hơi.

"A ——."

Diệp Hân Hân thét chói tai, sau đó ngã trong vũng máu. Đông Phong ngồi kế vị trí tài xế thấy Diệp Hân Hân đã ngã, hướng về phía tiểu đệ bên cạnh nói:

"Làm rất tốt, đi thôi."

Sau đó hai người liền biến mất ở trong màn đêm. Giống như tất cả mới vừa rồi đều chưa từng xảy ra qua.

Sáng ngày thứ hai Hạ Tịch Nguyệt tỉnh dậy, mở mắt ra thấy Âu Dương Thụy ở bên giường mình cả đêm, nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh, Hạ Tịch Nguyệt đau lòng nói:

“Sao anh không nghỉ ngơi chút đi?”

"Anh không sao."

Thấy Hạ Tịch Nguyệt không có việc gì, Âu Dương Thụy cũng không có gì lo lắng cả. Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy dấu răng đỏ trên cánh tay của Âu Dương Thụy, vành mắt cô hồng hồng, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương hời:

“Đây là do em cắn sao?”

Lúc đau ý thức của cô mơ hồ, cho nên cắn tay Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy cười cười không nói gì.

"Rất đau sao?"

Hạ Tịch Nguyệt đau lòng nói.

"Không đau."

Âu Dương Thụy vừa nước mắt của Hạ Tịch Nguyệt vừa nói.

“Gạt người, vết thương sâu như vậy nhất định rất đau. Thật xin lỗi.”

Nghe được Âu Dương Thụy nói không đau, Hạ Tịch Nguyệt thì càng cảm thấy áy náy. Nước mắt Hạ Tịch Nguyệt rơi xuống như chuỗi trân châu, Âu Dương Thụy ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng nói:

“Thật không đau, em không biết khi cắn anh thì anh vui nhường nào đâu, bởi vì em nguyện ý để cho anh đau cùng em. So với nhìn mình em đau khổ chỉ bằng anh đau cùng em, đối với anh điều đó là hạnh phúc chứ không phải đau đớn.”

Nghe được Âu Dương Thụy lời nói, Hạ Tịch Nguyệt cảm động u mê, từ trong ngực Âu Dương Thụy ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Thụy thâm tình kêu lên:

"Ông xã."

Tiếp sau cô chủ động dâng đôi môi anh đào của mình lên hôn Âu Dương Thụy. Hạ Tịch Nguyệt chủ động dùng lưỡi của mình quấn lấy Âu Dương Thụy, điều này càng làm cho nhiệt huyết trong người Âu Dương Thụy dâng trào.

Tay anh bất giác luồn vào trong quần áo của Hạ Tịch Nguyệt. ở thời điểm kích tình này Âu Dương Thụy rời khỏi môi của Hạ Tịch Nguyệt, cũng lấy tay mình ra, nhẹ nhàng cài lại nút áo cho cô. Hạ Tịch Nguyệt còn đang trầm mê trong nụ hôn thấy Âu Dương Thụy đột ngột rời đi, cô không hiểu hỏi:

"Sao vậy?"

“Thân thể em không tốt mà.”

Âu Dương Thụy nhìn cô cười nói. Anh dựa vào nhẫn nại cực lớn mới có thể nhịn không muốn cô.

“Không sao, em bị thương ở chân, thân thể không có việc gì.”

Biết Âu Dương Thụy lo lắng cho thân thể của mình Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên vui mừng. Nhìn bộ dạng của cô như vậy Âu Dương Thụy cười:

“Anh biết em muốn nhưng thân thể bây giờ của em quá yếu, anh không thể vì vui vẻ trước mắt mà làm em mệt mỏi nếu không tính phúc sau này của anh không còn nữa.”

“Ai nói em muốn chứ?”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận, mình cũng chỉ muốn làm anh vui anh lại nói như vậy. Sau đó nằm xuống giường đắp chăn lại, xoay người sang chỗ khác không để ý tới Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy thấy cô tức giận đáng yêu, anh cúi đầu chui vào trong chăn, từ phía sau ôm lấy hông của Hạ Tịch Nguyệt sau đó thỏ thẻ bên tai cô:

“Vợ ơi, anh yêu em”

Hạ Tịch Nguyệt ở phía trước nghe được lời này, cười vui vẻ. Sau đó cô nhắm hai mắt lại, Âu Dương Thụy dỗ dỗ cô ngủ sau đó xuống giường đi ra ngoài. Đông Phong đứng ở hành lang, Âu Dương Thụy hỏi:

"Như thế nào?"

"Đã làm xong, ngày mai công ty Diệp Thị sẽ thuộc về chúng ta."

Đông Phong nhìn Âu Dương Thụy trả lời.

“Người phụ nữ kia đâu?”

Âu Dương Thụy nói người phụ nữ đương nhiên là Diệp Hân Hân.

“Hai chân đã bị cưa rồi, về sau khẳng định không thể khiêu vũ nữa.”

Dq lạnh lùng nghĩ trong lòng ‘làm hại thiếu phụ nhân, giữ cho cô ta một mạng đã là phước của cô ta rồi.’

“Ừ, làm tốt lắm. Không có việc gì nữa, cậu về đi.”

Diệp Hân Hân ở bệnh viện thấy mình nằm trên giường bệnh liền vén chăn lên thấy hai chân của mình bị cưa đi, nhìn cha đang ở bên cạnh, Diệp Hân Hân khóc lóc kích động hỏi:

"Cha, chân của con đâu rồi, chân của con đâu?"

Diệp Hân Hân gào thét lên, thấy con gái như vậy Diệp Hùng rơi nước mắt đau lòng nói:

“Bị cưa rồi. Con bị hôn mê ở ven trường học, nếu không phải do người ta tốt bụng đưa tới bệnh viện thì mạng đã không còn. Đi tới bệnh viện phát hiện chân của con phần lớn đã bị thương rồi, nếu không cưa sẽ ảnh hưởng đến toàn thân nguy hiểm tính mạng. Cho nên cha đã đồng ý cho người ta cưa chân con.”

"Không ——."

Nghe thấy lời cha mình nói, Diệp Hân Hân gào thét bị thương.

“Chân của con, không có chân sao con có thể tiếp tục khiêu vũ. A ——."

Diệp Hân hân ngã lên giường, chảy nước mắt ‘tại sao có thể như vậy, tại sao? Tại sao? Đời mình coi như xong rồi. Tại sao?’

Diệp Hân Hân tuyệt vọng ngất đi. Thấy con gái như vậy Diệp Hùng đau lòng muốn chết, lại nghĩ đến công ty mình sắp bị thu mua, cả đêm thức trắng bạc cả tóc. Minh rốt cuộc đã đắc tội với ai mới gặp phải tai họa như thế.

"Ai ~."

Diệp Hùng than thở, đắp kín mền cho Diệp Hân Hân, sau đó liền đi ra ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt ở trong viện hai ngày không chịu nổi mùi sát trùng của bệnh viện la hét muốn Âu Dương Thụy mang mình về nhà. Hạ Tịch Nguyệt hiện tại gần như là khách quen của bệnh viện Tư Đồ Triệt rồi.

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt chán ghét mùi khử trùng của bệnh viện, dĩ nhiên đồng ý đưa cô về nhà điều trị. Tư Đồ Triệt tới phòng bệnh dặn dò:

“ở nhà nghỉ ngơi một tuần lễ, không để chân dính nước nếu không sẽ nhiễm trùng.”

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt đi ra cửa, quay lại nói với Tư Đồ Triệt:

“Cảm ơn cậu.”

Sau đó liền ôm Hạ Tịch Nguyệt về nhà. Mỗi ngày Âu Dương Thụy vừa tan tầm, sẽ tự mình đến phòng ngủ thay thuốc cho Hạ Tịch Nguyệt. Vốn Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt bị thương, liền muốn ở nhà chăm sóc cô. Nhưng Hạ Tịch Nguyệt không đồng ý, nói:

“Anh không thể vì em mà trễ nãi việc ở công ty, anh như thế là hôn quân rồi. Em không muốn làm đắc Kỷ đâu.”

Thật sự không thể bảo ban được Hạ Tịch Nguyệt anh đành id làm. Nhưng mỗi ngày Âu Dương Thụy tan việc sớm hai giờ trở về thay thuốc cho cô.

Tối hôm đó đến thời gian tắm, Hạ Tịch Nguyệt không cho Âu Dương Thụy tắm giúp mình mà kiên trì tự mình làm. Nhưng Âu Dương Thụy không đồng ý, anh ôm cô tới phòng tắm cởi quần áo giúp cô.

Cô trần truồng trước mặt chồng mình còn Âu Dương Thụy lại nhìn cô không chớp mắt, Hạ Tịch Nguyệt ảo não nói:

“Anh đừng nhìn em chăm chăm như thế có được không?”

“Không được, thân thể vợ anh không cho anh xem thì ai xem? Bây giờ anh không ăn được thì không cho nhìn luôn à?”

Âu Dương Thụy cười nói.

“Anh.....”

Hạ Tịch Nguyệt bị ghen không nói được lời nào. Cuộc đối thoại kiểu này ngày ngày đều diễn ra, cả tháng Âu Dương Thụy đau khổ.

Âu Dương Thụy nhìn khiến cho Hạ Tịch Nguyệt thẹn thùng đỏ mặt.

Âu Dương Thụy thu hồi ánh mắt của mình, nghiêm túc tắm cho cô. Âu Dương Thụy cẩn thận lau chùi thân thể của cô, sợ dính nước vào chân. Tắm rửa xong, anh quấn khăn tắm cho cô sau đó ôm cô trở lại phòng.

Trở về phòng đổi thuốc cho cô, nhẹ nhàng cởi băng gạc trên chân cô ra. Vừa thổi vừa bôi thuốc, sau đó anh hỏi:

"Đau không?" Nhìn Âu Dương Thụy lo lắng chăm lo cho mình như vậy, chẳng còn cảm giác cao cao tại thượng bình thường nữa, Hạ Tịch Nguyệt cảm động nói:

"Không đau, không đau chút nào."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Cổ Tây

Hạ Tịch Nguyệt ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, không lâu sau thì đã khỏe hơn nhiều.

Hôm nay Âu Dương Thụy tan việc về nhà Hạ Tịch Nguyệt vui mừng từ trên lầu chạy xuống, đi tới trước mặt anh. Âu Dương Thụy thấy chân của cô vừa khỏe lại đã chạy loạn lên, lo lắng nói:

"Chậm một chút."

"Không có việc gì."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng trả lời. Sau đó ôm cổ của Âu Dương Thụy, nũng nịu nói:

“Chồng ơi, em đã không sao rồi, có thể đi học lại chưa?”

Âu Dương Thụy đã xin phép nghỉ học cho cô rồi nhưng Hạ Tịch Nguyệt không muốn mình vừa trở lại trường đã nghỉ học nhiều như thế không tốt. Âu Dương Thụy ôm lấy eo của cô cười nói:

"Cái này sao, phải xem biểu hiện tối nay của em đã."

Nghe thấy lời này của anh, Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ núp trong ngực anh không chịu ngẩng đầu lên. Ăn cơm tối xong Hạ Tịch Nguyệt đi tắm sau đó ra ngoài đã nhìn thấy Âu Dương Thụy cởi trần nằm trên giường. Hạ Tịch Nguyệt thấy anh kích động như thế, cô nhìn anh chăm chăm nói:

“Anh ở đây làm gì?”

Âu Dương Thụy nhanh chóng kéo Hạ Tịch Nguyệt xuống giường áp cô phía bên dưới thân mình, cởi áo choàng tắm của cô ra để dành, anh cười nói:

“Em nói anh làm gì?”

Tiếp theo liền hôn lên môi của cô, Hạ Tịch Nguyệt thở gấp nói:

“Anh đừng quên là đồng ý cho em trở lại trường đó.”

“Vợ này thời khắc này đừng có nói những lời này.”

Âu Dương Thụy ngăn miệng cô lại, tiếp sau là một đêm kích tình. Lần này Âu Dương Thụy muốn cô ước chừng cả ngày đêm. Nếu không phải Hạ Tịch Nguyệt mệt muốn chết thì anh còn muốn đấu thêm mấy hiệp nữa.

Ngày hôm sau Âu Dương Thụy không đi làm mà ở trên giường canh Hạ Tịch Nguyệt ngủ. Âu Dương Thụy gọi cô dậy ăn chút gì đó rồi cô lại mơ màng ngủ tiếp. Ngày sau nữa Âu Dương Thụy mới đi làm.

Chiều ngày đó Hạ Tịch Nguyệt mới tỉnh lại, eo mỗi lưng đau rời giường, Hạ Tịch Nguyệt thấy mình ngủ đã hai ngày, lập tức mắng Âu Dương Thụy:

“Âu Dương Thụy, anh thật khôn kiếp mà.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận anh lúc nào cũng nghiền ép cô ở trên giường, cô rất muốn trả thù anh. Buổi chiều Âu Dương Thụy gọi điện về nhà mới biết Hạ Tịch Nguyệt đã tỉnh dậy rồi.

Buổi tối tan việc Âu Dương Thụy vội vã lái xe về biệt thự, xuống xe Âu Dương Thụy mở cửa đi vào nhà phát hiện cửa đang khóa. Anh kinh ngạc biệt thự nhà anh chỉ có cửa chính khóa sao cái cửa nhỏ này lại bị khóa, trước nay chưa hề có.

Lần đầu tiên Âu Dương Thụy thấy cửa này bị khóa lại, anh liền hiểu nhất định là cô gái nhỏ kia muốn trả thù anh mấy đêm kia, nhốt anh ngoài cửa.

Thím Trương và người giúp việc không có lá gan dám khóa anh ngoài này. Âu Dương Thụy cười cười sau đó lấy chìa khóa ra mở, lắc đầu một cái.

“Chẳng lẽ cô ấy không biết trong tay mình có chìa khóa sao?”

Nhưng Âu Dương Thụy dùng chìa khóa mở nửa ngày cũng không ra, có chút kinh ngạc.

“Chẳng lẽ cô gái nhỏ lần này đã thông minh ra rồi, biết mình có chìa khóa nên đã khóa trái bên trong.”

Không sai, vụ phòng ngủ lần trước bị Âu Dương Thụy mở ra, Hạ Tịch Nguyệt biết anh có chìa khóa mở.

Cho nên cô đã khóa trái cửa từ bên trong, Âu Dương Thụy mở cửa không ra liền nhấn chuông anh nghĩ người giúp việc sẽ mở cửa nhanh thôi. Nhưng chờ cả ngày không thấy ai ra mở cửa, Âu Dương Thụy buồn bực.

Thật ra Hạ Tịch Nguyệt đã sớm cho người giúp việc nghi sớm, ra lệnh họ không được phép mở cửa. Hạ Tịch Nguyệt lặng lẽ đến gần cửa, cho dù cô đi hết sức nhẹ nhàng nhưng Âu Dương Thụy đã qua huấn luyện nên nghe được. Âu Dương Thụy cười nói:

“Vợ ơi em mở cửa nhanh cho anh đi nào.”

“Anh là ai?”

Hạ Tịch Nguyệt làm bộ không biết.

“Chồng em.”

Âu Dương Thụy cười đáp.

“Chồng tôi không ở nhà.”

“Biết chồng em không ở nhà nên anh mới đến tìm em.”

“Nhưng chồng tôi nói không mở cửa cho người xa lạ, nếu không buổi tối anh ấy quay lại sẽ hung hăng hành hạ tôi.”

Hạ Tịch Nguyệt làm bộ sợ hãi.

“Vợ ơi anh không làm rộn nữa, em mau cho anh vào đi.”

“Không được, anh phải tìm chồng tôi đến đây.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong, liền chuẩn bị rời đi. Âu Dương Thụy nghe được Hạ Tịch Nguyệt chuẩn bị rời đi, Âu Dương Thụy cầu xin tha thứ:

“Vợ ơi anh sai rồi, anh thật sự biết lỗi rồi.”

Nghe được tiếng cầu xin tha thứ, Hạ Tịch Nguyệt lập tức ngừng bước chân hỏi:

“Anh đã biết lỗi rồi?”

“Anh có lỗi, không nên nhường tính phúc cho vợ anh.”

Âu Dương Thụy cười đều giả.

“Anh.”

Nghe được Âu Dương Thụy lời nói, Hạ Tịch Nguyệt càng thêm tức không chịu được. Biết Hạ Tịch Nguyệt tức giận, Âu Dương Thụy liền lập đổi giọng bi thương.

“Vợ ơi bên ngoài lạnh lắm.”

Âu Dương Thụy làm bộ đáng thương nói. Nghe được lời nói của Âu Dương Thụy, mặt Hạ Tịch Nguyệt đen lại, trời bây giờ hơn ba mươi độ mà anh lại nói là lạnh.

“Vậy thì cho anh chết rét đi.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói, coi cô là cô ngọc sao, dám lừa gạt cô như thế. Biết mình vụng về Âu Dương Thụy lập tức nói tiếp:

“Vợ ơi, bụng anh đói quá, buổi trưa hôm nay đi họp vội vàng nên không kịp ăn cơm, vốn định về nhà mới ăn kết quả lại bị em nhốt ngoài cửa.”

Nghe được Âu Dương Thụy nói mình đói bụng, Hạ Tịch Nguyệt liền bắt đầu lo lắng. Không khỏi lo lắng nói:

"Buổi trưa hôm nay thật không có ăn cơm sao?."

Âu Dương Thụy biết cô bắt đầu tin lời mình nói rồi.

“đúng vậy, hiện tại bụng anh đang sôi lên đây. Em cũng biết anh đói sẽ bị đau bao tử.”

Lời Âu Dương Thụy vẫn chưa nói hết Hạ Tịch Nguyệt đã tin là thật:

“Thím Trương, thím mau nấu cơm cho anh ấy đi.”

Thím Trương nhìn bộ dạng cô bị lừa cười cười đi vào nhà bếp. Thiếu gia nói dối vụng về thế chỉ có thiếu phu nhân mới tin thôi.

Hạ Tịch Nguyệt lập tức mở cửa, đã nhìn thấy anh cười gian, cũng biết nên đành tự chịu thôi.

“Anh lừa em?”

Âu Dương Thụy vào nhà buông cặp tài liệu xuống ôm lấy cô nói:

“Vợ này như thế sao gọi là lừa gạt, anh đói thật mà, nhưng cái đói này em không hiểu mà thôi.”

"Hừ ~, về sau em không tin anh nữa, không để ý đến anh nữa.”

Hạ Tịch Nguyệt bĩu môi bất mãn nói.

“Thật không để ý đến anh? Anh định nói cho em biết thời gian đi học, nhưng em không để ý đến anh vậy thôi anh đi.”

Âu Dương Thụy nói xong, giả vờ rời đi.

“á...đừng đi, anh mau nói cho em biết cái gì đi học?”

Hạ Tịch Nguyệt lập tức đuổi theo Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy thấy cô nóng nảy liền cười.

“Không phải em vừa nói không để ý đến anh nữa mà.”

“Ai nói? Em chưa nói gì cả, chồng ơi van anh đó, anh nói cho em biết đi.”

Hạ Tịch Nguyệt không thừa nhận.

"Ha ha ~, ngày mai ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ngày kia đi học."

"A ư!"

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng phấn khích hét lên. Hạ Tịch Nguyệt bây giờ đã là người nổi tiếng rồi nhưng vì cô bị nhốt ở nhà nên không hề biết. Trở lại trường, Lý Sáng thấy cô liền hỏi:

"Nguyệt Nguyệt bởi vì em ở nhà nghỉ ngơi nên cô chưa kịp nói cho em biết, phần thi của em quá xuất sắc, hiện tại mọi người đều muốn mời em tham gia vào công ty của họ."

Còn nữa, có một vũ sư Anh quốc nổi tiếng đang chờ em ở văn phòng đó, em nhanh lên đi với cô."

Lý Sáng không chờ Hạ Tịch Nguyệt phản ứng đã kéo cô đi tới phòng làm việc.

"Cô giáo?"

Lý Sáng vừa đi vừa nói "Người này là giám khảo lần trước, ở nước Anh người này đã giành được nhiều chức vô địch. Bây giờ muốn về quê hương phát triển đền đáp tổ quốc."

Nhưng anh ta là một nhà vũ công trẻ có triển vọng, em đi theo anh ta nhất định sẽ học được nhiều hơn."

Lý Sáng đưa Hạ Tịch Nguyệt tới phòng làm việc, Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang nhìn bức tường bích họa, chỉ nhìn thấy bóng lưng anh ta.

Lý Sáng thấy Cổ Tây đang xem bức vẽ, liền mở miệng nói: "Xin chào Cổ tiên sinh, tôi đã đưa Hạ tiểu thư đến rồi."

"A, cảm ơn." Cổ Tây nói xong xoay người lại cười nói.

Thấy người xoay lại là Cổ Tây, Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc vô cùng.

Cổ Tây, Vân Nặc và Hạ Tịch Nguyệt là những người bạn thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sau khi tốt nghiệp trung học, Cổ Tây đi du học ở Anh, mà Vân Nặc đi Mỹ. Đã bốn năm không gặp Cổ Tây, Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên ngạc nhiên vô cùng rồi.

Cô thử lên tiếng: "A Tây?"

"Ha ha ~, là mình, A Nguyệt." Cổ Tây cười nói với Hạ Tịch Nguyệt, đến giờ khắc này đã bốn năm qua rồi.

Biết Hạ Tịch Nguyệt đam mê vũ điệu, cho nên anh quyết định rời khỏi người phụ nữ mình yêu để ra nước ngoài cố gắng học vũ điệu, anh dùng vinh quang của mình để bắt lòng của người phụ nữ mình yêu mến.

ở nước ngoài mỗi ngày Cổ Tây chỉ nghỉ ngơi 4 canh giờ, không ngừng luyện tập mới có thành tựu ngày hôm nay. Vừa có thành tựu anh vội vàng trở về nước, liền nhìn thấy người con gái mình mong nhớ nhưng cuối cùng anh vẫn chậm một bước.

"Làm sao cậu biết chỗ này?" Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Cậu ấy chính là chuyên gia nổi tiếng mà cô đã nói, hai người biết nhau vậy thì hãy trò chuyện với nhau đi."

Lý Sáng giải thích sau đó đi ra ngoài đóng cửa lại. Nếu hai người đã quen biết bà cũng không cần ở đây làm gì nữa.

Gặp lại bạn tốt ngày xưa Hạ Tịch Nguyệt rất vui mừng, cô nói: "A Tây, chúng ta đã bốn năm không gặp rồi nhỉ?"

"Chính xác là bốn năm hai tháng." Cổ Tây nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười.

"Thôi đi, là cậu năm đó rồi đi mà không nói gì cho mình biết nếu không chúng ta không mất liên lạc rồi."

"Năm đó ra nước ngoài quả thật có chút vội vàng không kịp nói với cậu và Vân Nặc."

Cổ Tây giải thích. Nhưng thật ra Cổ Tây không có dũng khí nói lời từ biệt với Hạ Tịch Nguyệt, sợ thấy cô rồi anh không nỡ đi. Cổ Tây hỏi cô:

"Không biết tại hạ đây có vinh dự mời Hạ tiểu thư cùng ăn trưa không?"

"Dĩ nhiên."

Hạ Tịch Nguyệt cười vui vẻ nói.

"Nghe nói Thương Hạ mới mở một cửa hàng đồ ngọt mới, mình biết cậu thích ăn điểm tâm ngọt không bằng chúng ta đến đó ăn bánh ngọt Mộ Tư đi." Cổ Tây giới thiệu cho Hạ Tịch Nguyệt.

"Được." Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ cùng anh đi ra ngoài.

Đi tới cửa hàng, Hạ Tịch Nguyệt vui mừng như một đứa trẻ nhanh chóng lấy hai bánh ngọt Mộ Tư.

Nhìn cô vui vẻ Cổ Tây cũng chọn nhanh một món bánh ngọt. Thật ra Cổ Tây không thích đồ ngọt, nhưng vì người phụ nữ mình yêu cái gì anh cũng có thể làm. Một cái bánh nhỏ thì có là gì, tùy tiện chọn một cái rồi tới chỗ ngồi xuống.

Hai người bắt đầu trò chuyện, Hạ Tịch Nguyệt vừa ăn bánh vừa hỏi: “Những năm này cậu đã đi đâu?”

“Anh quốc.” Cổ Tây uống cà phê sau đó trả lời cô. Không hề ăn món bánh ngọt trước mặt, anh chỉ muốn để cô vui nên mới đến đây.

“Anh quốc? Cậu đến đó học gì? Học vũ điệu ư, cậu có ý đến đó học sao?”

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi, bởi vì thời trung học cô nhớ Cổ Tây không thích khiêu vũ, cho nên mới hỏi anh như thế. Cô không thể tin được.

“Ừ.”

“Vậy ban đầu tại sao cậu không hề nói mình ra nước ngoài, cũng không cho mình và Vãn Nặc biết một tiếng, để chúng mình tiễn cậu?”

Hạ Tịch Nguyệt có chút giận dỗi, vừa nghĩ đến mối quan hệ thân thiết của ba người, mà bạn thân rồi đi cũng không thông báo cho cô biết, cô cảm thấy rất châm chọc?

Cổ Tây vội giải thích: “Thật xin lỗi, ban đầu không muốn nói cho hai người biết là do không dám nói, sợ nhìn thấy hai người mình lại không có dũng khí rời đi, tha lỗi cho mình được không?”

“Nhất là người vô tội kia nếu gặp lại cậu sao mình nhẫn tâm rời đi.” Cổ Tây trong lòng thầm bổ sung.

“Ai nha, cậu đừng nghiêm trọng thế, mình sớm tha thứ cho cậu rồi, bằng không sao hôm nay ở đây cùng cậu chứ? Nhưng mà cậu đi đột ngột làm mình đau lòng lắm. Để cậu chuộc lỗi mình quyết định hôm nay ăn thật nhiều để cho cậu trả tiền, mình muốn ăn cậu.” Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

“Ha ha ha, cậu thật không khác trước kia chút nào, một chút cũng không đổi thay. Người khác dịu mềm thì cậu liền tha thứ.”

Nghe thấy cô nói từng đau lòng vì mình, Cổ Tây thoáng kích động. Cô gái đau lòng vì mình có thể thấy không phải cô ấy không có tình cảm gì với mình.

“Ai nói mình không thay đổi chỉ có điều cậu không phát hiện ra mà thôi.” Hạ Tịch Nguyệt đùa bạn, sau đó Cổ Tây chợt hỏi tiếp: “Cái đó, mình nghe họ nói cha mẹ cậu bị tai nạn xe cộ qua đời là thật sao?”

“Ừ.” Giọng Hạ Tịch Nguyệt trầm lại.

“Không sao mọi chuyện đã qua rồi.” Cổ Tây an ủi cô trong lòng thì nghĩ ‘Không sao, coi như cậu không còn ai trên thế giới này thì mình sẽ chăm sóc cậu một đời.’

“Đúng rồi, tất cả đã qua rồi, bây giờ mình có Thụy chăm sóc rồi, những đau khổ trong lòng mình đã không còn nữa.” Giọng Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ trở lại.

“Thụy? Thụy là ai?”

Cổ Tây kích động hỏi, nghe được từ miệng cô gái mình yêu thổ lộ tên người đàn ông khác, Cổ Tây chợt thấy đau lòng.

“A, nói chuyện với cậu nửa ngày, mình quên nói cho cậu biết mình đã kết hôn, Thụy là chồng mình. Tên đầy đủ của anh ấy là Âu Dương Thụy, là tổng giám đốc tập đoàn Âu Dương.” Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ giới thiệu.

"Cái gì?"

Cổ Tây kích động đứng lên, không khỏi làm đổ cà phê trước mặt.

Mặc dù chính anh đã nghe Hạ Tịch Nguyệt kết hôn rồi nhưng anh không tin, anh thấy tay Hạ Tịch Nguyệt đeo nhẫn nhưng vẫn cố chấp không tin tưởng, trừ phi chính miệng cô thừa nhận, bất kỳ ai khác anh cũng không tin.

Thật ra trong lòng Cổ Tây sớm hiểu chỉ là đang tự lừa dối mình mà thôi.

Hiện tại chính miệng Hạ Tịch Nguyệt thừa nhận Cổ Tây không khỏi kích động. Cả phê đồ Hạ Tịch Nguyệt nhanh lấy khăn giấy ra lau: “Cậu không sao chứ?”

Hạ Tịch Nguyệt vừa lau vừa lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là nghe tin cậu kết hôn có chút kinh ngạc mà thôi, cậu kết hôn lúc nào?”

Cổ Tây tỏ vẻ không có chuyện gì, bình tĩnh hỏi.

“Khoảng ba tháng trước.”

“Ah.” Cô Tây uống cà phê nhẹ nhàng đáp.

Tay anh đang không ngừng run rẩy, ba tháng, anh vốn ba tháng trước định về nhưng ở Anh quốc có một chút công việc kéo dài tới hai tháng, đợi đến khi trở lại Cô Tây hi vọng mình có thể đoàn tụ cùng Hạ Tịch Nguyệt nhưng cứ như vậy lại trễ thêm một tháng. Nhưng sự thật không như mong muốn.

Chỉ là ba tháng thôi, người con gái mình yêu mến mãi cách xa mình.

“Vậy bây giờ cậu làm gì?” Cô Tây giả bộ lơ đãng hỏi.

“Ừ, đi học, học tiếp đại học năm ba... vì nhiều chuyện xảy ra nên giờ đi học tiếp, phân nửa thời gian còn lại thì ở nhà.” Hạ Tịch Nguyệt tiếp tục trả lời.

“Không buồn chán sao?”

“Ừm, có chút buồn chán. ... Vậy còn cậu đang làm gì?” Hạ Tịch Nguyệt hỏi ngược lại Cô Tây.

“Mình mới về nước đang định mở một trung tâm dạy võ đạo.”

“Thật ư, cậu tuyệt quá.” Hạ Tịch Nguyệt tỏ lòng hâm mộ.

Thấy cô nóng nảy khi nghe đến khiêu vũ, Cô Tây hỏi: Cậu yêu thích vũ điệu như thế không bằng đến chỗ mình đi, giúp mình, mình mới khai trương nên thiếu người dạy, đem học viên giao cho cậu mình cũng an tâm.” Thật ra Cô Tây có dự tính, anh đương nhiên hi vọng mỗi ngày đều được nhìn thấy cô.

“Mình không được. ... vũ điệu mình còn chưa học được nhiều, làm sao dạy người khác.” Mặc dù Cô Tây nói rất hấp dẫn nhưng Hạ Tịch Nguyệt vẫn khiêm tốn.

“Khả năng của cậu mình rất rõ, bằng không lần trước không vô địch, mình tin tưởng vào mắt nhìn của mình. Cậu nên tin vào khả năng của cậu. Cậu coi như đang giúp bạn của mình được không? Lại nói thêm khả năng của cậu rất giỏi không dạy người khác thì lãng phí tài nguyên.”

Biết Hạ Tịch Nguyệt dễ mềm lòng, cho nên Cô Tây năn nỉ.

“Cái này để cho mình suy nghĩ một chút.”

“Cần gì suy nghĩ nữa, đồng ý với mình đi.”

Cô Tây thấy Hạ Tịch Nguyệt đang mềm lòng tiếp tục năn nỉ cô.

“Vậy cũng được nhưng mình phải hỏi ý kiến của Thụy?” Thấy bạn năn nỉ Hạ Tịch Nguyệt quyết định hỏi ý của Âu Dương Thụy.

“Cậu ra ngoài làm việc cũng phải được anh ta đồng ý sao?”

Vừa nghĩ tới người đàn ông kia có thể không cho Hạ Tịch Nguyệt đi, Cô Tây phẫn nộ.

“Không phải... chỉ là anh ấy không muốn mình khổ cực thôi.”

Hạ Tịch Nguyệt giải thích.

“A Nguyệt, cậu đang hạnh phúc sao?” Cô Tây nắm lấy tay Hạ Tịch Nguyệt.

“Hiện tại mình rất hạnh phúc.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Cô Tây nghiêm túc nói, sau đó lúng túng rút tay mình ra. Bởi vì động tác vừa rồi của Cô Tây làm hai người có chút xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 5: Chiến tranh lạnh

Đúng lúc đó thì điện thoại của Hạ Tịch Nguyệt vang lên, cô lập tức lấy điện thoại di động ra thấy là Âu Dương Thụy gọi tới.

“A lô.” Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói giống như một cô vợ nhỏ đang hồng hạnh xuất tường bị chồng mình bắt gặp.

“Em đang ở đâu?” Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi.

“Em đang ở ngoài ăn cơm.” Hạ Tịch Nguyệt nhanh chóng đáp.

"Cùng ai?"

“Cùng bạn.” Hạ Tịch Nguyệt nghĩ vẫn không nên nói dối anh làm gì.

“Nam hay nữ?” Âu Dương Thụy tiếp tục truy vấn.

“Đương nhiên là nữ rồi.” Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu trầm tư, quyết định nói dối.

Chuyện cười... nếu cô nói là nam Âu Dương Thụy không lập tức tới đây mới là lạ. Anh ấy chính là một bình dấm chua, vì hòa bình của gia đình cô đành nói dối.

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt đang nói dối dọa Cổ Tây giật mình. Bởi vì trong mắt Cổ Tây Hạ Tịch Nguyệt luôn đơn thuần và tốt đẹp. Mà điều gì khiến Hạ Tịch Nguyệt nói dối mới khiến Cổ Tây đề ý nhất.

“Bà xã, đây chính là bạn gái em nói đó sao.”

Âu Dương Thụy không biết từ lúc nào đã đi đến sau lưng của cô.

"A ——." Hạ Tịch Nguyệt bị dọa đến hét lên một tiếng.

Thật ra lúc Âu Dương Thụy gọi điện thoại cho cô thì anh cũng đã tới trước cửa hàng đồ ngọt rồi. Phải nói làm sao Âu Dương Thụy biết Hạ Tịch Nguyệt cũng ăn cơm với người đàn ông khác là do thủ hạ của anh báo cáo.

Âu Dương Thụy đã sớm dặn thủ hạ của mình chỉ cần thấy Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài một mình cùng người khác phải nhất định phải gọi điện thoại báo cho anh.

Vừa nhận được điện thoại của thủ hạ Âu Dương Thụy vội để hết công việc đang làm xuống lập tức chạy tới. Đi tới cửa đã nhìn thấy Cổ Tây đang nắm tay vợ mình, Âu Dương Thụy lúc đó kích động muốn giết Cổ Tây. Cổ nén lửa giận trong lòng để gọi điện cho Hạ Tịch Nguyệt.

“Ông xã làm sao anh lại ở chỗ này?” Thấy Âu Dương Thụy Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“A anh đang ở gần đây đúng lúc nhìn thấy em nên đi vào. Bà xã đây là ai không giới thiệu cho anh một chút.”

Mặc dù Âu Dương Thụy không kiếm được có nhưng thành công đòi sự chú ý của Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt liền giới thiệu Cổ Tây cho Âu Dương Thụy.

Từ trong lời nói của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy biết Cổ Tây là hàng xóm từ nhỏ của Hạ Tịch Nguyệt (hay nói cách khác là thanh mai trúc mã), từ tiểu học tới trung học đều học chung lớp (tình yêu đầu tiên) sau đó Cổ Tây không biết tại sao lại ra nước ngoài (trời nam đất bắc), trước mắt không giống đã có bạn gái (tại sao lại như vậy?) Thật đúng là tình địch gặp nhau đỏ cả mắt, Âu Dương Thụy nhìn Cổ Tây tỏ vẻ khách khí đưa một cái tay ra: “Xin chào tôi là chồng của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy.”

“Xin chào tôi là ‘phát tiểu’ của Hạ Tịch Nguyệt, Cổ Tây.” (phát tiểu: nguyên văn convert, mình không tìm được từ để thay thế nên đành để nguyên gốc, dưới đây có giải thích từ này)

Cổ Tây cười giới thiệu mình, cũng đưa tay ra bắt lấy tay Âu Dương Thụy. Trong lời giới thiệu có ý để thêm hai chữ ‘phát tiểu’ chính là muốn Âu Dương Thụy biết bọn họ đã từng là thanh mai trúc mã có tình cảm với nhau. Bởi vì lần đầu tiên Cổ Tây gặp Âu Dương Thụy đã cảm giác được khí thế áp người của anh, đứng trước mặt Âu Dương Thụy anh thấy mình nhỏ bé.

“A thật sao? Dù là bạn thân nhất cũng chỉ là bạn bè mà thôi.”

Âu Dương Thụy ôm hông của Hạ Tịch Nguyệt để chứng tỏ cho Cổ Tây thấy. Ý tứ trong lời nói của Âu Dương Thụy rất rõ ràng, tình bạn cũng không so được với tình yêu, bạn thân không thể quan trọng bằng chồng. Bạn thân cũng không thể phá vỡ ranh giới cuối cùng là tình bạn.

“Các người đang nói gì vậy, em nghe không hiểu gì cả. Ai da, Thụy không có việc gì nữa chúng ta về nhà đi, dù sao em cũng ăn no rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt nói với Âu Dương Thụy.

“Ăn no? Ăn no rồi chúng ta về nhà thôi.” Âu Dương Thụy dục dăng nói với cô.

“Ừ. A Tây chúng mình về trước, hôm nào gặp lại sau nhé.” Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy gật đầu, sau đó quay về phía Cổ Tây nói.

“Ừ, A Nguyệt.” Cổ Tây cười trả lời.

Mà Âu Dương Thụy nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt và Cổ Tây xưng hô thân mật, càng tức giận thêm, cái gì mà A Nguyệt, A Tây? Về nhà nhất định phải bắt vợ mình sửa lại.

Sau đó ôm cô đi ra khỏi cửa hàng, Cổ Tây đưa mắt nhìn theo hai người rời đi.

“A Nguyệt từ nay về sau anh sẽ không buông em ra nữa, Âu Dương Thụy chúng ta chờ xem.”

Vừa về tới nhà, Âu Dương Thụy mang bộ mặt sa sầm nhìn Hạ Tịch Nguyệt hỏi:

“Tại sao nói dối? Nếu anh không gặp em ở đó có phải em tiếp tục lừa anh không?”

“Ai da, chồng à, dĩ nhiên không phải như vậy. Người ta không phải là khản trương vì anh sao, sợ anh ăn dấm chua lung tung cho nên mới nói dối.” Hạ Tịch Nguyệt nũng nịu nói với Âu Dương Thụy.

"Thật?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

“Ừm, ừm, ừm...so với trên châu còn thật hơn.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy nghiêm túc trả lời.

Buổi tối ăn cơm xong, Âu Dương Thụy ở thư phòng xem tài liệu mà thủ hạ đã tra được.

Cổ Tây, nam, 22 tuổi, từng học tiểu học và trung học với Hạ Tịch Nguyệt. Lúc học cấp ba biết Hạ Tịch Nguyệt thích khiêu vũ vì mơ ước của cô gái mình yêu cho nên dứt khoát lựa chọn ra nước ngoài du học vũ điệu. Một tháng trước đây mang hào quang từ Anh quốc trở lại. Trước mắt đang mở một phòng dạy vũ đạo ở thành phố A. Hơn nữa lần thi đấu trước của Hạ Tịch Nguyệt, Cổ Tây là một trong những ban giám khảo. Nhìn tờ fax Âu Dương Thụy nở nụ cười lạnh:

“Hừ, lại có thể để người mình yêu ở trong nước một mình lựa chọn rồi đi, dù vô luận cậu có bao nhiêu lí do, thì thời điểm cậu chọn lựa ra đi thì cậu đã thua. Hôm nay cô ấy đã là vợ của tôi, cậu còn lấy cớ gì để tranh cùng tôi đây?”

Trở lại phòng ngủ, Hạ Tịch Nguyệt đã sớm tắm xong nằm trên giường chờ Âu Dương Thụy. Vì mơ ước ra ngoài làm việc nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể dùng sắc để dụ anh. Vì đây là phương pháp đơn giản nhưng hữu hiệu.

“Chồng yêu...”

Hạ Tịch Nguyệt quyến rũ gọi.

Âu Dương Thụy nhìn cô dĩ nhiên biết cô gái nhỏ này nhất định có chuyện muốn cầu xin mình. Âu Dương Thụy bước nhanh tới giường, ngồi xuống ôm hông của cô nói.

“Sao thế em?”

“Chồng ơi, em có chuyện muốn anh đáp ứng cho em.” Hạ Tịch Nguyệt dùng giọng dịu dàng nhất nói.

“Nói đi là chuyện gì?” Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói.

“Em nói nhưng anh phải đồng ý với em.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh, muốn Âu Dương Thụy cam kết.

“Em không nói làm sao anh có thể đồng ý?”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười, biết cô đang chơi chữ.

“Em mặc kệ, em muốn anh đồng ý cho em.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy giờ trò trẻ con nói.

“Được được, anh đồng ý với em được chưa? Được rồi em nói đi.”

Lấy được đồng ý của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt liền nói: “A Tây mới mở trung tâm dạy vũ đạo ở thành phố A, em muốn đi làm, có được không?”

Nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt lại nhắc đến tên của Cổ Tây, nét mặt Âu Dương Thụy thay đổi: “Không được, đi làm chỗ nào cũng được, nhưng chỗ cậu ta thì không được. Còn nữa đừng có gọi A Tây như thế nữa, anh không muốn nghe.”

Âu Dương Thụy lạnh giọng mà nói.

“Hảo tiểu tử, nhanh như vậy đã hạ thủ rồi, muốn bắt cóc vợ của Âu Dương Thụy tôi à, nên luyện thêm mấy năm nữa đi.”

“Tại sao không thể, em muốn đi. Còn gọi A Tây thì sao chứ, tại sao anh không cho phép em gọi? Anh ngày này không cho phép em làm cái này ngày kia cấm cản em cái kia, em không phải là chim hoàng yến nuôi trong lồng để tùy anh định đoạt.”

Thấy Âu Dương Thụy không đồng ý hơn nữa còn nói cô như thế Hạ Tịch Nguyệt không nhịn được rống lên.

“Anh nói không thể là không thể, không có tại sao.” Âu Dương Thụy bá đạo nói.

“Tên kia vừa nhìn là biết rắm tâm, chẳng lẽ muốn tự mình nói với vợ mình sao?”

“Cái gì? Anh...anh bá đạo, anh không hiểu chuyện, em không thêm đề ý đến anh nữa.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận Âu Dương Thụy không chịu nói lí. Mà Âu Dương Thụy không hề có ý nhượng bộ cô cho nên không đỡ cô nữa. Đây là lần đầu tiên kể từ khi kết hôn hai người chiến tranh lạnh.

Ngày hôm sau Âu Dương Thụy mặt lạnh lẽo đi làm có thể nói cả đêm anh không hề ngủ.

Công ty cả ngày hôm nay như bị bao phủ bởi một tầng địa ngục. Ai cũng không dám nói cái gì bởi vì mọi người vào phòng Tổng giám đốc đều cảm giác được lạnh khí từ Âu Dương Thụy.

Lãnh Hiền nhìn Âu Dương Thụy như vậy cũng biết chắc là do phu nhân làm chuyện gì chọc tổng giám đốc tức giận rồi. Bởi vì trên thế giới này duy nhất chỉ có Hạ Tịch Nguyệt mới làm ảnh hưởng đến cảm xúc của Âu Dương Thụy.

Buổi tối Âu Dương Thụy tan việc về nhà, vừa vào cửa đáng lí ra Hạ Tịch Nguyệt sẽ ra đón anh nhưng cũng không thấy đâu khiến anh càng giận thêm.

Mà vì tối qua Âu Dương Thụy không đồng ý nên Hạ Tịch Nguyệt cũng tức giận. Hậu quả là Hạ Tịch Nguyệt và anh chia phòng ngủ. Âu Dương Thụy mới tắm xong ra ngoài đã thấy Hạ Tịch Nguyệt ôm chăn, anh không hiểu hỏi:

“Em đang làm gì đó?”

“Em cảm thấy giữa hai chúng ta cần yên tĩnh một chút, cho nên em muốn ra phòng khách ngủ.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy nói nghiêm túc.

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt lời nói, Âu Dương Thụy cảm giác lòng của mình đều muốn nổ tung, một tay vút bỏ chăn trong tay Hạ Tịch Nguyệt, tức giận quát:

“Là ai cho em quyền làm như vậy, vì tối hôm qua anh không cho em đi tới chỗ cái tên Cổ Tây kia làm cho nên em chia phòng ngủ với anh phải không. Em và hắn ta rốt cuộc có quan hệ gì, đáng để em làm như thế với chồng em sao?” Âu Dương Thụy tức giận cho nên mới nói như thế. Nói xong Âu Dương Thụy liền hối hận, mà Hạ Tịch Nguyệt nghe những lời vũ nhục của anh lập tức òa khóc.

“Âu Dương Thụy anh thật quá đáng.” Nói xong Hạ Tịch Nguyệt liền chạy ra ngoài. Âu Dương Thụy tự biết đuối lí lập tức đuổi theo cô đến phòng khách thì bị khóa trái cửa để anh ở ngoài.

Hạ Tịch Nguyệt nằm lý trên giường không ngừng khóc thút thít. Âu Dương Thụy nghe tiếng khóc của cô, tim anh đau đớn không dứt. Anh đập cửa: “Vợ ơi anh sai rồi, em mở cửa cho anh đi. Anh biết lỗi của anh rồi, anh không nên nói những lời đó, anh vì nóng nảy nên mới nói như thế, vợ ơi, em tha thứ cho anh một lần này đi. Trước hết mở cửa ra có được không?”

“Anh tránh ra, em không muốn nhìn thấy anh.”

Hạ Tịch Nguyệt nằm lý trên giường kêu gào.

Cô khóc một hồi lâu nghe ở bên ngoài không có âm thanh thì càng giận hơn, trong miệng mắng: “Âu Dương Thụy anh là đồ khốn kiếp. Bảo anh đi thì anh đi hay sao, bình thường sao không thấy anh nghe em nói câu nào, nên nghe không nghe, không nên nghe thì lại nghe, Âu Dương Thụy anh là đồ đáng ghét nhất. Hừ...”

“Vợ ơi, anh là tên khốn kiếp đến cỡ em đây.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói, thì ra anh đi lấy chìa khóa dự bị.

“Anh tới đây làm gì?”

Âu Dương Thụy ôm lấy cô nói: “Còn không phải là vì nô tài làm lão phật gia giận cho nên cố ý tới xin lão phật gia tha thứ cho nô tài sao?” Hạ Tịch Nguyệt cố nén cười nhìn Âu Dương Thụy nói.

“Hừ, không có thành ý.”

Thấy Hạ Tịch Nguyệt còn đang tức giận, Âu Dương Thụy đứng lên nói:

“Xem ra không còn cách nào nữa, đành dùng tuyệt chiêu. Khụ khụ khụ...”

Âu Dương Thụy cất giọng hỏi: “Có ba con gấu ở cùng một chỗ, gấu ba gấu mẹ và gấu con, gấu ba mập mạp, gấu mẹ thon thả, gấu con thật đáng yêu, từng ngày sống bên nhau.”

Âu Dương Thụy vừa múa vừa hát cho Hạ Tịch Nguyệt nghe. Vì để vợ tha thứ cho mình, Âu Dương Thụy liều mạng. Trước kia Hạ Tịch Nguyệt có cầu xin anh nhảy anh sống chết cũng không chịu làm.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn bộ dạng khôi hài của anh không nhịn được nữa bật cười ha ha:

"Ha ha ha ha ~."

Hạ Tịch Nguyệt cười nghiêng ngả trên giường, Âu Dương Thụy thấy cô cười biết mình đã thành công một nửa. Âu Dương Thụy đi tới trước mặt cô: “Vợ ơi không giận anh nữa chứ?”

“Hừ, ai nói em không giận, anh đừng cho là một ca khúc có thể dỗ em.”

Hạ Tịch Nguyệt quệt mồm bất mãn nói.

“Vậy anh cho em đi làm.”

Âu Dương Thụy nhìn đau mà nói.

‘Anh nghĩ lấy tình yêu của anh dành cho cô, cô nhất định sẽ không bị Cỗ Tây mê hoặc’

Thấy Âu Dương Thụy đáp ứng yêu cầu của mình, Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc, hỏi ngược lại anh:

"Thật?"

“Nhưng anh có một yêu cầu em phải đồng ý.”

Mặc dù để cô đi làm Âu Dương Thụy miễn cưỡng, nhưng vẫn có thể tìm chút phúc lợi của mình.

“Hừ, biết ngay anh không dễ dàng đồng ý như vậy. Được rồi anh nói đi.”

“Anh muốn em về sau không gọi cậu ta là A Tây nữa, em phải gọi tên đầy đủ của cậu ta.”

“Âu Dương Thụy anh phát sốt à?” Hạ Tịch Nguyệt nói xong đưa tay lên sờ trán anh.

“Anh không sốt, anh bình thường, anh không muốn em gọi cậu ta là A Tây, cậu ta gọi em là A Nguyệt, giống như quan hệ hai người rất thân mật, anh hết sức không thích.”

Âu Dương Thụy đỡ lấy tay Hạ Tịch Nguyệt, uất ức nói.

“Âu Dương Thụy anh ăn dấm chua quá mức rồi.”

“Anh mặc kệ, dù sao em đi làm thì phải đồng ý điều kiện này.”

Âu Dương Thụy giờ tính trẻ con ra.

“Thật sự chỉ cần điều kiện này thôi sao?”

“Ừ, chỉ cần em vui vẻ là được.” Âu Dương Thụy cười trả lời.

‘Em vui vẻ là hạnh phúc lớn nhất của anh.’

Âu Dương Thụy cười nói.

“Anh ăn dấm quá rồi đấy? Em chỉ kêu tên thôi anh đã không chịu nổi, đã là quá khứ rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt còn chưa xác định lấy tính khí bá đạo của Âu Dương Thụy như thế làm sao cô có thể đi làm cùng người khác phái.

"Cái này sao? Muốn xem biểu hiện buổi tối của em "

Âu Dương Thụy dĩ nhiên không nguyện ý chuyện vợ mình đi bên cạnh người đàn ông khác, nói như vậy có chút khoa trương nhưng mà trong lòng anh nghĩ vậy. Bởi vì thật sự không muốn người khác làm ảnh hưởng đến tình cảm hai người. Vì sự hòa thuận của gia đình không thể làm khác hơn là lùi một

bước trời cao biển rộng. Biết Âu Dương Thụy cố nhường nhịn mình Hạ Tịch Nguyệt rất cảm động, cô nằm trong ngực anh nói:

“Chồng ơi anh thật tốt. Nhưng em nghĩ việc học của em bị gián đoạn còn nhiều thứ cần học bổ sung, không có sức đi làm, hay là nên thôi đi.” Thật ra Hạ Tịch Nguyệt không muốn Âu Dương Thụy không vui. Nếu Âu Dương Thụy vì cô lui bước nhún nhường sao mình không thể vì anh lùi một bước.

Cổ Tây cùng Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên chọn Âu Dương Thụy. Chỉ thấy Âu Dương Thụy nở nụ cười phúc hắc, ôm cô nói:

“Vợ ơi không sao, về sau em muốn đi làm thì nói cho anh biết là được.”

“Chuyện sau này ai biết được? Ha ha cả đời này em đừng mơ tưởng đi làm.”

Âu Dương Thụy cười nghĩ trong lòng.

Hôm sau Hạ Tịch Nguyệt hẹn Cổ Tây gặp ở quán cà phê. Thấy Cổ Tây Hạ Tịch Nguyệt nói thẳng:

“Cái đó, Cổ Tây thật xin lỗi, mình nghĩ mình không thể giúp cậu được, mình nghỉ học một đoạn thời gian rồi, còn nhiều khóa trình phải hoàn thành nên mình không có sức lực đi làm vũ sư được.”

“Không sao.”

Cổ Tây cảm ly cà phê lên uống một hớp, Hạ Tịch Nguyệt cự tuyệt thì Cổ Tây đã dự đoán trước rồi. Lấy tính bá đạo muốn giữ lấy của người đàn ông kia, làm sao có thể để vợ mình ở trước mặt tình địch được. chỉ là người đàn ông kia có thể khiến Hạ Tịch Nguyệt đổi ý gọi mình là Cổ Tây thì anh không ngờ được.

Ngày ấy, Cổ Tây cố ý trước mặt Âu Dương Thụy xưng hô như thế để cho Âu Dương Thụy để ý. Không ngờ người đàn ông kia lại có ảnh hưởng như thế với Hạ Tịch Nguyệt, Cổ Tây miên man nghĩ.

"Thật không sao, sao?"

Thấy Cổ Tây bình tĩnh như thế Hạ Tịch Nguyệt có chút không xác định.

“A Nguyệt không sao mà.”

“Không sao là tốt rồi, hại mình lo lắng nửa ngày.” Hạ Tịch Nguyệt yên tâm bụng cà phê lên uống.

Hai người trầm mặc một hồi, Cổ Tây đột nhiên hỏi:

“A Nguyệt nếu ban đầu mình không đi ra nước ngoài...cậu sẽ gả cho mình sao?”

Cổ Tây nghiêm túc hỏi.

“Sao lại hỏi cái này?” Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc.

“Không có gì, mình chỉ muốn biết một chút mà thôi. Cậu chỉ cần trả lời mình là được.”

Cổ Tây nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói. “Có lẽ, mình cũng không biết. Lấy nếu ở đâu mà nhiều vậy” Hạ Tịch Nguyệt không chút để ý nói.

Không biết rằng câu nói của mình hôm nay sẽ mang bao nhiêu tai nạn sau này.

“Nếu Cổ Tây không rời đi, cô không biết Quan Hi Triết, cũng không xảy ra những chuyện sau này, nói không chừng cha mẹ còn khỏe mạnh nhưng sao có thể quen biết Âu Dương Thụy, cho nên nói không có nếu như.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cùng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Hành trình Anh quốc (dạ tiệc)

Hôm nay, Tây hộ pháp của Ám Dạ đóng ở Anh quốc, Tây Môn chat video với Âu Dương Thụy:

“Môn chủ, Peter Windsor vương tử điện hạ Anh quốc tối nay có mở một bữa tiệc sinh nhật, muốn mời ngài dự. Môn chủ, ngài có tham gia không ạ?”

Tây Môn cung kính nói với Âu Dương Thụy qua video.

“Hoàng gia Anh quốc gần đây đã xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Thụy không trả lời Tây Môn mà hỏi ngược lại.

“Vâng, có chút chuyện xảy ra, nghe nói Quốc vương bị bệnh liệt giường, nhưng không lập di chúc, theo lí người tiếp theo sẽ được đề cử, cho nên nội bộ hoàng gia đang rối ren. Hiện tại tranh cãi lớn nhất là hoàng tử Phillip Windsor và nhị vương tử Peter Windsor.”

“Ừ, ta biết rồi, ta sẽ mau chóng sắp xếp thời gian để qua đó.”

“Môn chủ muốn tự mình đến đây ư, tôi sẽ an bài tất cả.”

Tây Môn cung kính nói.

"Ừ"

Nói xong Âu Dương Thụy ngắt video. Hiện tại hoàng thất Anh quốc đang rối loạn, hoàng tử Peter muốn mời Âu Dương Thụy qua đó, tất nhiên có chuyện muốn nhờ nhưng Âu Dương Thụy phải đi, dù sao tổng bộ tập đoàn Âu Dương là ở Anh quốc, hoàng tộc loạn đối với tập đoàn không ảnh hưởng lớn nhưng Âu Dương Thụy vẫn nên đi thử xem sao.

Xem ra phải đi Anh một chuyến, nhưng bảo bối của anh phải làm sao? Để cô ở nhà Âu Dương Thụy không yên lòng, huống chi còn một tình địch thanh mai trúc mã ở bên cạnh.

Buổi trưa, Hạ Tịch Nguyệt vừa mới hết học về nhà đã thấy Âu Dương Thụy ở phòng khách chờ mình, kinh ngạc hỏi: “Hôm nay anh không đi làm à?”

“Đang đợi em.”

Âu Dương Thụy cười, sau đó vỗ vỗ ghế salon cạnh mình ý bảo Hạ Tịch Nguyệt ngồi xuống.

“Chờ em? Chờ em làm gì? Có chuyện gì sao?”

Hạ Tịch Nguyệt buông túi xách xuống nhìn Âu Dương Thụy tò mò hỏi.

“Ồ Anh anh có việc đầu tư cần tự mình đi, phải đi một thời gian.” Âu Dương Thụy dĩ nhiên không nói cho cô biết đi làm cái gì. Chỉ nói là chuyện của công ty mà thôi.

"Cái gì? Vậy anh muốn đi thời gian bao lâu?"

Nghe được Âu Dương Thụy muốn đi công tác, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy có chút khó chịu. Bởi vì kết hôn lâu rồi hai người chưa từng rời xa nhau. Hạ Tịch Nguyệt vừa nghĩ tới Âu Dương Thụy rời khỏi cô một thời gian mặc dù chỉ mấy ngày nhưng Hạ Tịch Nguyệt không chịu nổi cảm giác không có Âu Dương Thụy ở bên, sẽ hít thở không thông.

“Có thể đi khoảng nửa tháng.”

Âu Dương Thụy cố ý kéo thời gian dài ra.

“A, em sẽ ở nhà chờ anh trở về.” Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Vợ anh không phải nên đi cùng anh sao, nếu không anh nhớ em thì làm sao?”

Âu Dương Thụy trêu cô.

“Nhưng anh lại không nói cho em cùng đi.”

Hạ Tịch Nguyệt mắt húng nói.

“Ha ha, đương nhiên anh sẽ mang em đi cùng... bằng không mỗi khi nhớ em lại phải bay về rất lãng phí tiền của. Hơn nữa em không ở cạnh anh, anh không toàn tâm toàn ý bàn chuyện làm ăn. Cho nên cách tốt nhất là dẫn em đi cùng.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

“Anh... anh gạt em, có phải lúc đầu anh đã định đưa em đi cùng.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận đánh anh, cô cho là Âu Dương Thụy không đưa cô đi, còn hại cô khổ sở một hồi.

“Ha ha, được rồi đừng lộn xộn, chúng ta bây giờ xuất phát. Buổi tối còn có bữa tiệc phải tham dự.”

Âu Dương Thụy bắt lấy cái tay của Hạ Tịch Nguyệt đang đánh anh, cười nói.

“Hiện tại em còn chưa có thu xếp hành lí.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy nói.

“Đi qua đó mua”

Vì vậy Âu Dương Thụy đã sắp xếp chuyên cơ bay về Anh quốc. Ngồi ở trên chuyên cơ Hạ Tịch Nguyệt nhìn thiết bị sang trọng của nó không khỏi cảm thán.

“Người có tiền thật tốt.”

“Ha ha, em gả cho một người có tiền vẫn là tốt hơn.”

Âu Dương Thụy cười nói.

"Tất nhiên, mắt nhìn của em rất tốt mà.”

Hạ Tịch Nguyệt cảm thán.

“Ha ha, được rồi không lộn xộn, em nghỉ một chút đi. Đội xuống máy bay phải đi tham gia tiệc đến lúc đó không có thời gian nghỉ ngơi đâu.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt quan tâm.

"A, biết rồi, dài dòng."

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt nằm trên giường nghỉ ngơi, đây là máy bay tư nhân nên trên máy bay cái gì cũng có, không kém phòng ốc thật là bao nhiêu chỉ khác là ở trên không trung mà thôi.

Đến Anh quốc, có xe riêng trực tiếp đến đón Âu Dương Thụy. Tây Môn xuống xe mở cửa cho Âu Dương Thụy, sau đó cung kính nói:

“Tổng giám đốc bữa tiệc bắt đầu vào lúc tám giờ, bây giờ chỉ còn một canh giờ để ngài và phu nhân trang điểm.”

Âu Dương Thụy đã sớm dặn Tây Môn ở trước mặt Hạ Tịch Nguyệt không được gọi anh là môn chủ mà phải gọi là tổng giám đốc.

“Ừ, tìm người trang điểm cho phu nhân đi.”

Âu Dương Thụy ra lệnh.

"Dạ, tổng giám đốc."

Tây Môn nhận lệnh đi làm.

“Thụy, anh ta là ai?” Hạ Tịch Nguyệt lần đầu tiên thấy Tây Môn nên mới hỏi. Chỉ là cảm giác Tây Môn đối với lời nói của Âu Dương Thụy như thánh chỉ.

“Cậu ta là trợ lí của anh ở Anh quốc. Một không? Chúng ta tí nữa còn phải tham gia dạ tiệc.”

Âu Dương Thụy không thích cô hỏi thăm người đàn ông khác, cho dù là thủ hạ của anh cũng không được, thế nên Âu Dương Thụy lảng qua chuyện khác.

“Em không sao.” Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh cười nói.

Buổi tối tám giờ, đúng lúc Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt đến buổi tiệc của hoàng thất. Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt mặc bộ dạ phục màu xanh nhạt, chân đi giày thủy tinh cao gót, trong tay còn cầm túi xách màu xanh dương, trên đầu cũng là kẹp tóc màu xanh, đáng yêu và cao quý.

Mà Âu Dương Thụy vì muốn hợp tông với Hạ Tịch Nguyệt nên cũng chọn một bộ âu phục màu xanh. Có vẻ rất đặc biệt. Hai người từ rất xinh đẹp và chói sáng, vừa vào cửa đã hấp dẫn mắt nhìn của người khác.

Đột nhiên một bóng dáng hướng tới ngực của Âu Dương Thụy vọt tới. Âu Dương Thụy ngăn cản hành động của đối phương, lạnh giọng hỏi:

“Cô làm cái gì vậy?”

Âu Dương Thụy dùng tiếng anh để nói.

“Thụy, người ta đợi anh một thời gian rồi, làm sao lâu như vậy không đến thăm người ta.”

Jasmine Windsor vui mừng nói. Không sai cô gái này chính là tiểu công chúa nhỏ nhất của hoàng thất, nhiều năm trước đã gặp Âu Dương Thụy trong bữa tiệc và bị anh hấp dẫn.

Từ đó lợi dụng thân phận của mình đi quyến rũ Âu Dương Thụy, nhưng không thành công. Lần này nghe anh trai và cha nói Âu Dương Thụy sẽ đến, Jasmine sớm chờ đã lâu.

Thấy Âu Dương Thụy đến không chú ý liền nhào tới cạnh người anh.

“Cô là ai?”

Bị Âu Dương Thụy đẩy ra, Jasmine mới chú ý đến cô gái bên cạnh anh. Tức giận chỉ vào Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

“Cô ấy là vợ của tôi, tên Hạ Tịch Nguyệt,”

Âu Dương Thụy dùng một tràng tiếng anh lưu loát hướng về phía Jasmine giới thiệu. Hạ Tịch Nguyệt vừa định chào hỏi cô ta thì thấy cô ta kích động nói:

“Cái gì, cô ấy là vợ của anh, vậy còn em? Đừng quên em mới là vị hôn thê của anh, anh mau đuổi con tiện nhân này đi đi.” Jasmine cho rằng Hạ Tịch Nguyệt không hiểu tiếng anh nên dùng ngôn ngữ thô tục mắng Hạ Tịch Nguyệt.

“Jasmine, xin cô chú ý ngôn từ với vợ tôi, còn có đừng quên thân phận của cô, dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với vợ tôi, công chúa như cô tôi cũng không nể mặt đâu.”

Âu Dương Thụy lạnh lùng uy hiếp. Hạ Tịch Nguyệt bên cạnh nhìn thấy anh che chở mình cô mỉm cười. Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên hiểu tiếng anh, thân là người của xã hội thượng lưu nên ngôn ngữ cũng rất quan trọng.

“Cái gì...anh vì con tiện nhân này mà đối với em vậy sao, tại sao, đừng quên em là vị hôn thê của anh. Hơn nữa em còn là công chúa một nước, dân thường sao có thể xứng với anh.”

Jasmine nhìn Hạ Tịch Nguyệt bằng ánh mắt độc ác, nghe được cô ta lần nữa mắng Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy vừa định phản bác lại thì Hạ Tịch Nguyệt đã nhanh miệng dùng tiếng anh nói trước.

“Thân là công chúa một nước lại có thể nói chuyện thô tục như vậy, không có chút nào gọi là tư cách khả ngôn. Còn quang minh chính đại quyến rũ chồng người khác như vậy tôi không biết đây là đạo đức khách của quý tộc Anh quốc của các người đó. Quý tộc thì sao? Tôi nghĩ quý tộc như cô không hề có khí chất công chúa, còn nữa dù tôi là quý tộc hay bình dân, tôi đều là vợ của Âu Dương Thụy, không thể thay đổi được, mà cô bây giờ là cái gì cũng không có.”

Nghe cô ta nói mình là vợ chưa cưới của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt sớm không nhịn được nên nói mỉa mai.

“Cô...cô...dám mắng tôi, cô có biết tôi là ai không, tôi là công chúa quý tộc, hôm nay cô đắc tội với tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Jasmine không nghĩ tới tiếng anh của Hạ Tịch Nguyệt lại lưu loát như thế, cũng không nghĩ Hạ Tịch Nguyệt lại nhanh mồm nhanh miệng, làm cô ta cứng họng, nên dùng thân phận của mình để dọa người.

Âu Dương Thụy ở bên cạnh nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt trả lời rất hay nên cảm thấy vui mừng. Bởi vì bảo bối của mình cũng biết cách phản kích mà không im lặng chịu đựng. Nghe Jasmine uy hiếp người phụ nữ của mình, Âu Dương Thụy lạnh giọng nói:

“Tôi nghĩ hoàng thất Anh quốc các người chưa phải vì một tiểu công chúa nhỏ nhoi như cô mà không qua lại với Âu Dương Thụy tôi.”

Âu Dương Thụy nói có vẻ tự phụ nhưng là sự thật, dù sao tập đoàn Âu Dương có tổng bộ ở đây, nếu chính phủ Anh không hợp tác với tác với Âu Dương Thụy thì coi như cắt đứt mạch máu kinh tế của họ.

“Anh...”

Jasmine đương nhiên biết thực lực của Âu Dương Thụy, cho nên mới dùng trăm cách quyến rũ anh. Cô ta thích Âu Dương Thụy không chỉ bề ngoài mà còn thực lực sau lưng anh nữa.

Jasmine còn chưa nói hết Âu Dương Thụy đã ôm eo Hạ Tịch Nguyệt rời đi. Nhìn bóng lưng hai người, cô ta độc ác nghĩ:

“Hừ, đừng cho là tôi sẽ buông tha như vậy. Tôi là công chúa, cho tới bây giờ không có cái gì tôi muốn mà không được.”

Mà bên Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy chất vấn:

“Anh mau nói cho em biết, cô ấy nói cô ấy là vị hôn thê của anh chuyện là thế nào?”

“Em ghen à?”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

“Cái gì à? Anh đừng có lảng sang chuyện khác, mau nói cho em biết.”

Âu Dương Thụy vừa định giải thích thì nhìn thấy Tây Môn ra dấu tay. Sau đó cúi đầu nói với Hạ Tịch Nguyệt: “Vợ ơi, chuyện này chờ anh quay lại sẽ nói

rõ với em có được không?”

“Em chỉ cần tin tưởng anh là được rồi.”

“Trở lại? Anh phải đi đâu?”

Hạ Tịch Nguyệt không hiểu hỏi.

“Anh đi bàn chuyện làm ăn, em ở đây ăn gì đi, em ở trên máy bay đã không ăn rồi, chờ anh quay lại rồi về khách sạn. Tây Môn đang ở ngoài có chuyện gì em có thể tìm cậu ta.”

Để Hạ Tịch Nguyệt ở đây Âu Dương Thụy không yên tâm, nhưng không thể để cô lên lầu, chỉ để Tây Môn lại chăm sóc cô mà thôi.

“Biết rồi, em không phải trẻ con, anh đi nhanh đi, em ở đây đợi anh.”

Hạ Tịch Nguyệt đưa mắt nhìn Âu Dương Thụy rời đi. Sau đó trở về khu đồ ăn.

"Chào cô!"

Hạ Tịch Nguyệt đang chọn thức ăn mình thích, liền bị một giọng nam quấy rầy. Ngẩng đầu lên Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc:

“Tại sao là anh?”

Người này chính là người mà Hạ Tịch Nguyệt đã gặp trên chuyến xe về quê, Khắc Lô Tư.

"Không ngờ cô còn nhớ rõ tôi."

Khắc Lô Tư kích động nói tiếp:

“Mới vừa rồi cô vào cửa tôi đã thấy cô rồi, tôi không chắc là cô cho nên đi tới đây, không ngờ thật sự là cô.”

“Làm sao anh biết chỗ này?”

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi, bởi vì dạ hội này toàn những người của giới thượng lưu. Lần trước gặp anh ở trên chuyến xe Hạ Tịch Nguyệt nghĩ anh không phải là người có nhiều tiền.

“A, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Khắc Lộ, cũng là một trong những người được mời.”

Đối với thân phận mình, Khắc Lô Tư không có ý định lừa gạt Hạ Tịch Nguyệt.

“Ra là vậy, như vậy anh có rất nhiều tiền sao?”

Hạ Tịch Nguyệt đùa giỡn, không biết vì sao trước người đàn ông này Hạ Tịch Nguyệt có một cảm giác quen thuộc, cho nên rất tự nhiên trò chuyện. Kế tiếp hai người hàn huyên chuyện vụn vặt trong cuộc sống, hai người giống như bạn thân đã lâu không gặp, vui vẻ trò chuyện.

Âu Dương Thụy ở trên lầu theo sự hướng dẫn của thụ hạ Peter nhanh chóng vào phòng làm việc của anh ta. Peter và Jasmine là anh em cùng cha mẹ.

Mà đại vương tử Philip có lợi thế là mẹ anh ta là hoàng hậu, danh chính ngôn thuận cho nên Peter mới tìm tới Âu Dương Thụy.

"Tổng giám đốc Âu Dương, ngài khỏe chứ?"

Thấy Âu Dương Thụy đi vào, Peter nhiệt tình chào hỏi.

"Ừ."

Âu Dương Thụy chỉ là đơn giản đáp lại một tiếng, không chút nào coi anh ta là hoàng tử.

"Mời ngài ngồi."

Peter không để ý đến thái độ ngạo mạn vô lễ của Âu Dương Thụy, vẫn nhiệt tình chiêu đãi Âu Dương Thụy.

“Người đâu, đem bình rượu quý Laffey 82 năm không sản xuất nữa lấy ra, ta muốn cùng tổng giám đốc Âu Dương Thụy thưởng thức.”

Không bao lâu người giúp việc mang chai rượu đỏ tới cùng hai cái ly. Peter lấy rượu bảo người giúp việc đi xuống, tự mình mở rượu ra rót cho Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy bung ly rượu đỏ trước mặt lên, nhẹ nhàng lay động nó, sau đó thưởng thức, nhìn Peter nói:

“Không sai, rượu này rất ngon.”

“Tổng giám đốc Âu Dương nói không sai, rượu như thế này chỉ có nhân vật lớn như tổng giám đốc mới nếm được ra tư vị của nó.”

Hoàng tử Peter khen tặng tự nhiên, có thể nghĩ làm vui lòng Âu Dương Thụy là chuyện quan trọng như thế nào. Hai người bàn về rượu đỏ từ đầu đến cuối không hề đi vào chủ đề chính.

Âu Dương Thụy uống cạn ly rượu cúi cùng, nhìn hoàng tử Peter lạnh giọng hỏi:

“Không biết vương tử điện hạ gọi tôi tới đây có chuyện gì?”

Âu Dương Thụy làm bộ không biết gì hỏi. Thật ra Âu Dương Thụy biết anh ta gọi mình tới có mục đích. Âu Dương Thụy cho tới bây giờ đều không thích bị động chỉ thích nắm giữ tất cả trong tay mình.

“Ha ha, nếu tổng giám đốc Âu Dương đã hỏi, tôi cũng không vòng vo nữa, hiện nay quốc vương đang bệnh nặng không lập thái tử kế vị được, cho nên tôi muốn trước khi quốc vương tỉnh táo lại phải đem tất cả chương ngại dẹp bỏ hết. Anh trai Phillip của tôi chính là mối trở ngại lớn nhất, cho nên muốn mời tổng giám đốc giúp một tay diệt trừ chương ngại này.”

Peter hung hăng nói không chút nào để ý đến tình thâm. Ở hoàng thất này không có tình thâm? Nghe được lời của anh ta, Âu Dương Thụy cười lạnh:

“A...tôi nghĩ ngài đã tìm lầm người, tôi chỉ là một thương nhân sao có năng lực chống lại hoàng thất chứ.”

“Tôi đã tìm tới tổng giám đốc Âu Dương, nói lên tôi đã biết thân phận thật sự của ngài, ngài cần gì ở trước mặt tôi giả bộ không biết gì?”

“A cho dù ngài biết thân phận của tôi vậy thì có thể như thế nào? Ngài nói xem những thứ này có quan hệ gì tới tôi, những thứ này là chuyện của gia tộc ngài.”

Âu Dương Thụy cự tuyệt rõ ràng rồi.

“Ha ha...tổng giám đốc Âu Dương quá khách khí rồi, tôi hiểu rõ ngài là môn chủ Âm Dạ, lợi thế Âm Dạ trải rộng toàn cầu, tôi chỉ muốn một việc nhỏ đối với ngài vô cùng dễ dàng. Lại nói quan hệ của ngài và Jasmine rất rõ ràng, tương lai thành người một nhà sao lại nói là chuyện của gia tộc tôi chứ?”

Peter không hề điều tra chuyện cuộc sống tình cảm của Âu Dương Thụy nên không biết anh đã kết hôn rồi. Là bởi vì Jasmine luôn nói mình và Âu Dương Thụy là quan hệ vợ chồng sắp cưới nên anh ta tin là thật. Anh ta cho rằng Âu Dương Thụy là em rể của mình nên khi quốc vương bị bệnh mới vội vã tìm Âu Dương Thụy giúp một tay.

Bởi vì anh ta hiểu rõ thực lực và mưu trí của mình không bằng anh trai anh ta là Philip Windsor.

“Ha ha ha, tôi nghĩ ngài chưa biết tôi đã kết hôn, vợ tôi đang chờ tôi ở dưới kia...tôi nghĩ chuyện ngài nhờ tôi không thể nào giúp được, tôi nghĩ không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước, vợ tôi vẫn còn chờ tôi đấy.”

Âu Dương Thụy nói xong cũng đứng dậy rời đi. Peter nhìn Âu Dương Thụy rời khỏi, phát ra ánh mắt ác độc:

“Âu Dương Thụy, một ngày nào đó tôi sẽ khiến anh bại trong tay tôi, tôi muốn anh trả giá cho chuyện hôm nay.”

Lúc này từ sau lưng Peter một người đàn ông đi ra:

“Chủ nhân, có cần tìm người giết hắn.”

“Không nên lỗ mãng, chúng ta bây giờ không nên đắc tội với Âu Dương Thụy. Ngược lại đi điều tra chuyện Âu Dương Thụy kết hôn, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Vừa nghĩ tới Âu Dương Thụy đã kết hôn rồi, Peter liền tức giận không chịu được. Nha đầu Jasmine chết tiệt kia làm hư việc hơn là được việc.

“Dạ, chủ nhân.”

“Chờ một chút, cậu phải điều tra kỹ chuyện vợ con Âu Dương Thụy, nói không chừng sau này sẽ có cơ hội.”

Peter ở trong lòng mưu đồ nói.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 7: Hành trình Anh quốc (Hạ Tịch Nguyệt biết chân tướng Hắc bang)

Âu Dương Thụy đi xuống lầu nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đang cùng người đàn ông khác nói chuyện phiếm, mặt anh đen lại. Minh mới đi một lát thôi thì đã có người đàn ông khác đến gần bảo bối rồi.

Xem ra sau này mình một phút cũng không cho bảo bối rời khỏi mình, Âu Dương Thụy sa sầm mặt đi tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt, đưa tay ôm lấy eo cô, dịu dàng nói:

“Bà xã, anh xong chuyện rồi, chúng ta có thể đi rồi.”

“Nhanh như vậy đã xong rồi à?”

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi, Âu Dương Thụy càng tức giận khi nghe cô hỏi như vậy. Trong lời nói của Hạ Tịch Nguyệt cảm giác Âu Dương Thụy làm việc quá nhanh, cô còn chưa tán gẫu đủ với Khắc Lô Tư.

Hạ Tịch Nguyệt đầu nghĩ nhiều như Âu Dương Thụy, cô chỉ cảm giác tốc độ đàm luận của Âu Dương Thụy quá nhanh thôi, có lẽ vì đã từng gặp Lukes (Khắc Lô Tư) nên cảm giác trò chuyện với Lukes mà không hề biết thời gian trôi nhanh như thế. Hạ Tịch Nguyệt không thấy mặt Âu Dương Thụy đen lại, còn tiếp tục giới thiệu Lukes với Âu Dương Thụy.

“Đây là bạn của em Lukes, còn đây là chồng của em, Âu Dương Thụy.”

Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Cô cười với Lukes càng làm Âu Dương Thụy tức thêm, vợ anh sao có thể cười với người đàn ông khác chứ.

Lukes dĩ nhiên không có chậm chạp như Hạ Tịch Nguyệt, biết Âu Dương Thụy không vui vẻ gì. Anh đưa tay ra chào hỏi:

“Anh khỏe chứ? Anh chính là tổng giám đốc Âu Dương, chồng của nn, nn có giới thiệu cho tôi về anh, tôi là Lukes bạn của nn, rất hân hạnh được biết anh.”

Âu Dương Thụy giống như không thấy cánh tay trước mặt, còn nói với Hạ Tịch Nguyệt một cách tự nhiên:

“Bà xã, chúng ta đi thôi.”

Chuyện cười sao? Người đàn ông nói chuyện với vợ mình này giờ, anh không giết đã là nỡ tình rồi, chẳng lẽ còn muốn bắt tay cùng anh ta sao?

“Anh làm gì đấy?”

Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy đối xử với bạn của mình như vậy cô rất bất mãn. Sau đó nhìn Lukes xin lỗi:

“Thật xin lỗi, anh ấy là người như vậy đấy, thần kinh có chút vấn đề, anh đừng để ý.”

“Không sao.”

Lukes lúng túng thu hồi tay của mình. Mà bên Âu Dương Thụy càng thêm tức không chịu được, cái gì gọi anh là bệnh thần kinh, cái kia là do anh khản trương vì cô chứ.

“Hôm nay trò chuyện với anh vô cùng vui vẻ, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ nói thêm, em phải về cùng anh ấy.”

“Được, lần sau gặp lại.”

Lukes cảm thấy khí thế của Âu Dương Thụy rất cường đại, không biết đi cùng Hạ Tịch Nguyệt là tốt hay xấu. Bởi vì anh không biết khí thế này của Âu Dương Thụy có thể khống chế được khi mình đi cạnh Hạ Tịch Nguyệt không?

Nhìn bóng lưng Hạ Tịch Nguyệt rời đi, Lukes nghĩ đến lần ở chuyến xe đó đã thấy miếng ngọc trên cổ Hạ Tịch Nguyệt. Lần đó anh đi nửa đường nhận được cuộc điện thoại của tổng công ty, công việc gấp cần trở về xử lý cho nên ngày đó không đến chỗ ông của mình.

Rồi cũng không có hỏi về chuyện miếng ngọc, rồi sau đó công việc bận rộn, Lukes liền quên mất chuyện này. Hôm nay nhìn thấy lần nữa anh mới nhớ đến mảnh ngọc lần trước.

Anh không tin hôm nay gặp lại cô là tình cờ, anh cảm giác được sự quen thuộc giữa hai người rất mãnh liệt, giống như bọn họ đã quen biết từ lâu rồi. Anh nghĩ mình cần sắp xếp thời gian đến chỗ ông để điều tra lai lịch của miếng ngọc đó.

“Em và người đàn ông kia là thế nào?”

Nghe Âu Dương Thụy hỏi Hạ Tịch Nguyệt biết anh đang ghen, cô cười nói:

“Anh đang ghen à...cũng không biết nữa, trước kia đã gặp trên một chuyến xe, cảm giá anh ấy như người thân của mình, cho nên mới thích nói chuyện trời đất cùng anh ta.”

“Hừ, anh mặc kệ em cảm giác người thân thế nào, dù sao anh ghét nhìn thấy em nói chuyện với người đàn ông khác, cho nên về sau ít lui tới đi.”

Âu Dương Thụy ra lệnh với Hạ Tịch Nguyệt.

“Được biết rồi.” Hạ Tịch Nguyệt cười đồng ý.

Thấy cô đồng ý sáng khoái như vậy Âu Dương Thụy thật không tin được, không biết nha đầu này đang toan tính cái gì. Thật đúng là bị anh đoán đúng rồi, Hạ Tịch Nguyệt đang nghĩ:

“Dù sao mình không nói lại anh ấy, đồng ý trước, về sau có làm hay không thì không phải do tình huống đẩy đưa sao. Hắc hắc.” Cô thật thông minh.

“Dạ hội chưa bắt đầu chúng ta đã đi rồi có được không?”

Dạ tiệc chưa bắt đầu, Âu Dương Thụy đã mang cô đi rồi, có chút không lễ phép cho nên cô mới hỏi.

“Ừ, chuyện đã nói xong rồi, không cần thiết ở chỗ này, không phải em ghét những người giả vờ quý tộc ở đây sao?”

“Không sai nhưng dù sao cũng là công việc của anh, nếu vì anh em nguyện ý trở nên giả dối cũng được.” Hạ Tịch Nguyệt nghiêm túc.

“Anh không cần em thay đổi vì ai, em chỉ cần là em là được rồi, anh thích nhất là em, rất thích, anh không muốn em thay đổi. Anh cưới em vì yêu em không phải để cho em biến thành tượng gỗ.”

Âu Dương Thụy kích động nói.

“Biết rồi ông xã. Cảm ơn anh.”

Hạ Tịch Nguyệt cảm động khi nghe thấy những lời anh nói, mình có tài đức gì lại được một người chồng thương yêu mình như vậy.

“Vợ ơi, em biết anh không cần lời cảm ơn của em mà.”

Âu Dương Thụy cẩn nhẹ lỗ tai của Hạ Tịch Nguyệt.

“Ừ, biết.”

Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ núp trong ngực Âu Dương Thụy. Trở lại khách sạn dĩ nhiên là một đêm kích tình không ngủ.

Hạ Tịch Nguyệt ngủ đến trưa mới tỉnh, khi tỉnh lại thấy Âu Dương Thụy ngồi trên ghế sofa đánh máy tính. Âu Dương Thụy thấy cô dậy, anh thu máy tính qua đi tới tới bên cô, cười nói:

“Tỉnh rồi à? Nhanh đi rửa mặt chúng ta ra ngoài ăn.”

"Đi đâu?"

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

“Tối Anh đương nhiên anh muốn dẫn em đi thăm quan một chút.”

Âu Dương Thụy cười nói.

"Thật sao, anh chờ em, em đi ngay.”

Hạ Tịch Nguyệt hưng phấn ngồi dậy, nhanh chóng đi vào phòng vệ sinh.

Mà ở phía bên hoàng thất Anh quốc, Peter đang xem tài liệu thủ hạ điều tra, thì ra chỉ là một người phụ nữ bình thường. Nhìn Âu Dương Thụy thương yêu cô ta đã nói lên cô ta rất quan trọng với Âu Dương Thụy, xem ra có thể lợi dụng điểm này.

Nghĩ tới khả năng này Peter cười nham hiểm. Vừa lúc đó Jasmine không gõ cửa đã tiến vào thấy Peter tức giận nói:

“Anh trai anh phải làm chủ cho em, Âu Dương Thụy dám cưới người khác, em nên làm sao đây?”

Jasmine khóc lóc nhìn Peter sau đó thấy tài liệu Peter để trên bàn, cô cầm lên hỏi:

“Anh cũng đang điều tra người phụ nữ này à, chính là cô ta, chính cô ta đã đoạt lấy Âu Dương Thụy, anh nhất định phải giết cô ta.”

Jasmine nhìn Hạ Tịch Nguyệt trong hình ác độc nói.

“Jasmine, em rất yêu Âu Dương Thụy?” Peter nhìn Jasmine hỏi.

“Đó là đương nhiên, người đẹp trai như thế sao không thích, nếu không phải cô ta quyến rũ anh ấy, Thụy sớm là của em. Cho nên anh nhất định phải thay em giết chết cô ta.”

“Jasmine, người này trước mắt không thể giết.”

“Tại sao?”

“Bởi vì muốn Âu Dương Thụy giúp mình một tay giành lấy ghế Quốc vương, người phụ nữ này là mấu chốt. Chỉ cần bắt được cô ta, đến lúc đó Âu Dương Thụy sẽ dễ dàng đạt được. Đợi sau khi chuyện thành công, chúng ta giết người này cũng không muộn, đến lúc đó anh ngồi lên ngai rồi thì Âm Dạ có là gì chứ?”

Peter tự cho là đúng.

“Được, anh trai phương pháp này không tệ. Nhưng anh phải đồng ý với em đợi đến khi chuyện thành công nhất định phải giết con tiện nhân Hạ Tịch Nguyệt.”

Âu Dương Thụy đưa Hạ Tịch Nguyệt đi dạo nhiều nơi cả một buổi chiều, đưa cô đi tới những nơi nổi tiếng của Luân Đôn. Đến tối hai người tìm một nhà hàng Trung Quốc để ăn tối.

“Em vào nhà vệ sinh một chút.”

Hạ Tịch Nguyệt hướng về phía Âu Dương Thụy nói. Ăn được một nửa Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên cảm thấy bụng không thoải mái.

Hạ Tịch Nguyệt vừa rời đi đã có một người đàn ông ngồi xuống đối diện Âu Dương Thụy, dùng tiếng Trung hỏi:

“Anh là Âu Dương Thụy?”

Âu Dương Thụy nhìn người đàn ông trước mặt lạnh giọng nói: “Anh là vương tử điện hạ Phillip Windsor.”

Âu Dương Thụy xác định nói.

“Vâng, anh rất thông minh, tôi nói tiếng Trung mà anh vẫn có thể nhận ra thân phận của tôi.”

Phillip tán thưởng.

“Anh tìm tôi có chuyện gì không, vợ tôi sắp quay lại tôi không muốn có người quấy rầy tôi dùng cơm.”

Âu Dương Thụy ngạo mạn nói.

“Tôi nghe nói em trai tôi Peter đến tìm anh.”

“Ừ.”

Âu Dương Thụy không chút nào giấu giếm mà nói.

“Cậu ta tìm anh có phải muốn giết tôi.”

“Ừ.”

“Nói thật, tôi không muốn đối đầu với anh.”

Phillip cho là Âu Dương Thụy đã đồng ý nên trong lòng rất hận, anh ta nghĩ nếu đối đầu với Âu Dương Thụy thì nên trở thành bạn vẫn hơn.

“Tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ đối đầu với anh, đây là chuyện gia tộc các người, tôi không muốn tham gia cùng, dù ai thắng thua cũng không liên quan Âu Dương Thụy tôi.”

Lời này của Âu Dương Thụy rất rõ ràng. Mình sẽ không giúp bất cứ người nào lấy được ngôi vua, bao gồm bản thân anh. Nhưng đối với Phillip mà nói, Âu Dương Thụy không giúp ai thì đã giúp anh ta nhiều rồi. Nghe được đáp án mình muốn, Phillip đứng dậy nói:

“Cảm ơn sự trợ giúp của anh, về sau chúng ta sẽ trở thành bạn.”

Phillip nói xong thì rời đi, Âu Dương Thụy nhớ đến Hạ Tịch Nguyệt đi vệ sinh đã lâu rồi vẫn chưa trở lại. Âu Dương Thụy có dự cảm không tốt lập tức xông vào nhà vệ sinh nhưng bên trong không một bóng người.

Quay lại khoảng thời gian trước Hạ Tịch Nguyệt vào nhà vệ sinh, sau đó ra ngoài thì nhìn thấy công chúa Jasmine cô có cảm giác không ổn. Cô dĩ nhiên

không ngờ đến nỗi nghĩ là vô tình gặp gỡ. Vừa định chạy trốn thì bị một người phía sau đánh ngất, chưa kịp kêu cứu đã mất đi ý thức.

“Đưa xuống từ cửa sổ đi, bên ngoài khắp nơi đều là thù hạ của Âu Dương Thụy. Nơi này là lâu một đi xuống tiện nhất.” Jasmine ra lệnh cho một tên áo đen.

“Vâng, công chúa.”

Tên áo đen nghe lời đem Hạ Tịch Nguyệt ra ngoài từ đường cửa sổ. Từ đó thoát được tai mắt của Âu Dương Thụy.

Thù hạ đi theo bảo vệ Hạ Tịch Nguyệt vì cô đi vệ sinh nên không thể theo vào cho nên mới tạo cơ hội cho Jasmine. Phát hiện không thấy Hạ Tịch Nguyệt Âu Dương Thụy liền gọi điện cho tm, ra lệnh:

“tm lập tức triệu tập tất cả người của Âm Dạ, phu nhân mất tích, ta nghi bị người khác bắt cóc, trên nhãn phu nhân có gắn định vị, cậu mau chóng phái người thăm dò vị trí của cô ấy.”

Âu Dương Thụy như sắp nổi điên, cư nhiên lại để bảo bối bị bắt ngay trước mắt mình. Thật ra thì lúc đó không nói chuyện cùng Phillip thì Âu Dương Thụy đã sớm phát hiện ra rồi.

Jasmine dù sao cũng là công chúa cho nên không hề biết trên nhãn của Hạ Tịch Nguyệt có gắn định vị. Cô ta mang Hạ Tịch Nguyệt đến một nhà kho bỏ hoang.

“Đội nước cho cô ta tỉnh lại.”

Jasmine ra lệnh cho thù hạ đứng bên cạnh. Hạ Tịch Nguyệt bị dội liên tục lại thấy cả người mình đều bị trôi lại, mới nhớ lại đã gặp Jasmine, cô tức giận hỏi cô ta:

“Cô đem tôi đây làm gì?”

Nghe thấy Hạ Tịch Nguyệt hỏi, Jasmine tiến lên phía trước tát Hạ Tịch Nguyệt một cái:

“Hừ, nếu không phải anh trai tôi nói cô còn hữu dụng thì tôi sớm giết cô rồi.”

“Anh cô, anh cô là ai? Các người sao lại bắt tôi?”

Hạ Tịch Nguyệt đang phân tán sự chú ý của Jasmine. Bởi vì cô phát hiện sau tay mình có một cục đá, cô cố gắng dùng nó để cắt đứt sợi dây.

Hạ Tịch Nguyệt không còn mềm yếu như trước kia nữa, gặp chuyện là nghĩ người khác sẽ cứu mình, giờ cô tự cứu lấy mình.

“Anh trai tôi chính là quốc vương tương lai Peter Windsor. Về phần tại sao bắt cóc cô thì muốn cảm tạ cô đã gả cho một người chồng tốt. Vì chồng cô không chịu ra tay giúp chúng tôi đoạt vương vị nên phải nhờ tới cô giúp sức.”

Jasmine là một cô công chúa nhỏ ngu dốt, điển hình là ngực lớn nhưng không có óc, cho nên Hạ Tịch Nguyệt hỏi gì thì cô ta trả lời đó. Hơn nữa cô ta cho rằng Hạ Tịch Nguyệt sẽ chết cho nên không cần giấu diếm, làm cho Hạ Tịch Nguyệt tuyệt vọng chết đi.

“Chồng tôi là một thương nhân bình thường sao có thể giúp đỡ các người?”

Hạ Tịch Nguyệt không hiểu hỏi.

“Ha ha tôi biết ngay Âu Dương Thụy không đem chuyện nói cho cô biết, thì ra cô ở đây thì trong mắt Âu Dương Thụy không quan trọng. ...Ha ha ha..”

Vừa nghĩ đến Hạ Tịch Nguyệt không quan trọng gì với Âu Dương Thụy thì cô ta hưng phấn vô cùng.

“Cô có ý gì, cái gì mà có chuyện không nói với tôi.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận hỏi.

“Cô không biết chồng mình là bá chủ hắc đạo – Minh Hoàng. Thù hạ của anh ta có hàng vạn người, lợi thế trải rộng toàn cầu, chỉ cần một câu nói của anh ta, anh ta muốn ai chết thì người đó phải chết, những thứ này cô có biết không?”

“Cái gì mà bá chủ hắc đạo, cái gì Minh Hoàng, cô cho rằng tôi là đứa bé ba tuổi sao, cô cho rằng tôi sẽ tin tưởng sao?”

Hạ Tịch Nguyệt phản bác lại, thật ra trong lòng cô rõ Jasmine có nói thật hay không, chỉ là không chấp nhận mà thôi.

“A, biết cô không tin nên tôi cố ý tìm chứng cứ cho cô thấy.”

Jasmine lấy máy tính từ tay thù hạ mở video ra.

“Người này không xa lạ chứ?”

Jasmine chỉ vào người bên trong video. Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy người nằm trên giường bệnh là Vạn Từ Hồng. Hạ Tịch Nguyệt không tin mở to mắt nghĩ ‘cảnh sát không phải nói từ hình bà ta sao, đã chết rồi sao lại ở trong bệnh viện?’

Hạ Tịch Nguyệt nghe tiếng rên rỉ khổ sở trong miệng bà ta:

“Van cầu người giết tôi đi, van cầu người... Tôi thật khó chịu...”

“Có phải tò mò tại sao bà ta còn sống không, bà ta không phải sớm đã chết rồi sao?”

Jasmine cười nói.

“Ha ha ha bởi vì bà ta sát hại cha mẹ cô làm tổn thương cô cho nên Âu Dương Thụy sao có thể để bà ta chết dễ dàng như vậy. Âu Dương Thụy cho người cắt đứt gân chân của Vạn Từ Hồng, sau đó đánh gãy tay bà ta, trừ khuôn mặt có thể động ra những chỗ khác đều sống đời thực vật.”

Thế nào, cô còn chưa tin sao? Tôi cho cô biết Âu Dương Thụy đối với bà ta vậy là còn nhân từ, muốn biết thủ đoạn trước kia của Âu Dương Thụy, cũng không phải đơn giản như vậy.”

Cô ta muốn cho Hạ Tịch Nguyệt thấy mặt đen tối của Âu Dương Thụy.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn bộ dạng khổ sở của Vạn Từ Hồng, không biết lòng vui hay buồn. Vui mừng vì Vạn Từ Hồng đã bị trừng phạt thích đáng nhưng buồn vì Âu Dương Thụy thật sự là hắc bang.

Hạ Tịch Nguyệt đang suy nghĩ thì đột nhiên:

"Phanh ——"

Một tiếng sung vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Hạ Tịch Nguyệt, cô nhìn thấy trong màn hình một người cầm súng chia vào Vạn Từ Hồng, ga giường đã bị máu nhuộm đỏ. Hạ Tịch Nguyệt không hiểu nhìn Jasmine:

“Là bà ta luôn miệng kêu giết bà ta đi, tôi đây chỉ giúp bà ấy thôi không phải sao?”

“Cô....”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận không nói được gì, cô không ngờ cô ta lại ác độc như vậy.

“Ai da, những thứ này đã thấm vào đâu, muốn biết Mạc Kỳ Thiên ở đâu không, tôi đoán chừng cô ta đã bị sói ăn thịt giờ chắc chỉ còn đồng xương vụn.”

Còn Quan Hi Triết đã từng tổn thương cô biết kết quả của anh ta không, cái gì mà mất tích, chỉ là gạt người, hiện tại không biết anh ta chết ở đâu rồi.

Còn cổ phần của công ty, cô cho rằng Quan Hi Triết trả lại sao, đó là Âu Dương Thụy cho người đánh cắp từ két sắt ra đó.

Còn bạn tốt của cô Lâm Hinh Nhân và Chu Vinh Vinh đều cùng nhau biết mất, hiện tại nên tin Âu Dương Thụy là hắc đạo đi. Tất cả những người làm tổn thương cô đều không có kết quả tốt...Ha ha ha nhìn cách bọn họ bị giết có phải rất độc ác không, nhưng cô so với tôi còn ác hơn, bọn họ đều do cô hại chết.”

Jasmine muốn hủy diệt tất cả những suy nghĩ tốt đẹp của Hạ Tịch Nguyệt về Âu Dương Thụy.

“Đây không phải là thật, không phải là thật, cô lừa tôi, cô lừa tôi...”

Hạ Tịch Nguyệt khóc rống lên, thì ra nhiều người chết vì mình như thế.

“Hừ, tôi không lừa cô, trong lòng cô rõ nhất, tôi biết cảm giác bây giờ của cô, có phải cảm thấy vốn mình tìm được hoàng tử nhưng giờ thì lại thành ác ma có phải không?”

“Cô rút đi, tôi không tin cô nói.”

Hạ Tịch Nguyệt kích động nói.

“Cô xem cô có tư cách gì xứng với Thụy, Thụy là người hoàn mỹ, mà cô chỉ là vật cản đường của anh ấy. Tôi thì không như vậy, tôi là công chúa, thân phận của tôi giúp anh ấy có thêm lợi thế, cô có tư cách gì so với tôi, tại sao cô gả cho Âu Dương Thụy. Tại sao?”

Jasmine gào thét, sau đó cầm súng từ tay thủ hạ chia vào đầu Hạ Tịch Nguyệt.

“Phanh...thật đúng là muốn giết cô ngay nếu không phải cô còn hữu dụng thì tôi đã sớm giết cô rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 8: Hành trình Anh quốc (tranh giành vương vị)

Tây Môn thông qua vệ tinh đã tìm được vị trí Hạ Tịch Nguyệt rất nhanh. Âu Dương Thụy mang người đến kho hàng đẩy cửa ra từ xa đã thấy Hạ Tịch Nguyệt bị trói.

"Nguyệt Nguyệt."

Âu Dương Thụy đau lòng gọi cô. Jasmine đang nói hăng say thì đột nhiên nghe thấy âm thanh sau lưng, xoay người lại thì kinh ngạc mà nói:

"Làm sao nhanh như vậy mà anh đã tìm được nơi này?"

"Xem ra lần trước tôi nói cô không có nghe, tôi nói rồi không cho phép cô vô lễ với vợ tôi, nếu không dù có là công chúa thì tôi cũng không bỏ qua."

Âu Dương Thụy vừa nói vừa đi về phía trước.

"Anh... anh không nên tới đây, không nên tới..."

Jasmine không chịu nổi khí thế cường đại của Âu Dương Thụy, âm thanh run rẩy sau đó cô ta cầm súng chia vào đầu Hạ Tịch Nguyệt nói:

"Anh đừng tới đây, anh tiến về trước một bước thì tôi liền nổ súng."

Jasmine uy hiếp Âu Dương Thụy.

"Cô dám nổ súng thử xem?"

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói nhưng thật ra trong lòng khẩn trương muốn chết. Đúng lúc đó thì Hạ Tịch Nguyệt đã làm đứt được sợi dây trói tay mình, đau lòng lúc này của Hạ Tịch Nguyệt chỉ là đóng kịch để kéo dài thời gian chờ Âu Dương Thụy đến cứu mình. Nhân tiện đòi sự chú ý của Jasmine để cô tiện cắt đứt sợi dây.

Hạ Tịch Nguyệt vừa làm đứt sợi dây thì nhanh tay đoạt lấy súng trong tay cô ta. Hạ Tịch Nguyệt đã từng học qua Taekwondo mà Jasmine thì từ nhỏ sống trong nhung lụa nên không học gì. Hạ Tịch Nguyệt dễ dàng tiếp cận súng trên tay cô ta, nhưng cô ta giờ súng lên muốn bắn vào Hạ Tịch Nguyệt.

"Phanh ——."

Jasmine mở to mắt nhìn máu chảy trên cánh tay phải của mình.

"A ——."

Cô ta hét lên đau đớn. Âu Dương Thụy đã nhanh tay lấy súng lục của mình ra bắn vào tay trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đó.

Thật ra thì Âu Dương Thụy muốn giết cô ta ngay lập tức nhưng nghĩ Hạ Tịch Nguyệt đang ở đây cho nên không ra tay. Tây Môn cũng mang theo nhiều thù hata xông vào, Âu Dương Thụy nhanh bước tới bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt ôm lấy cô nói:

"Bà xã em không sao chứ?"

"Em không sao."

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt té xỉu trong ngực anh vì sức cùng lực kiệt.

Thời gian cả buổi chiều đến buổi tối cũng không có ăn cơm, bị bắt cóc nên tinh thần cô phải tập trung cao độ cho nên dẫn đến hôn mê.

Âu Dương Thụy vừa định ôm cô rồi đi thì nhìn thấy video dưới chân. Tây Môn rất nhanh đã thu phục hết những tên kia, một vài tên như thế này sau có thể gây khó dễ cho những người đã trải qua huấn luyện đặc biệt, chỉ vài động tác đã đầu hàng.

Lúc này Tây Môn lên tiếng hỏi:

"Môn chủ, những người này nên xử lí như thế nào?"

"Tra hỏi rõ chuyện đã xảy ra sau đó giết sạch. Giữ Jasmine lại, còn có chuyện cần đến cô ta."

Âu Dương Thụy lạnh lùng ra lệnh sau đó đưa Hạ Tịch Nguyệt rời khỏi đó.

Sáng hôm sau Hạ Tịch Nguyệt vì đói bụng mà tỉnh lại, bụng không ngừng kêu ục ục. Âu Dương Thụy ngồi ở mép giường thấy cô tỉnh dậy liền ân cần hỏi:

“Vợ ơi em tỉnh rồi à, có đói bụng không?”

"Rất đói!"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy nói.

“Anh đã sai người làm bữa sáng rồi, bây giờ chúng ta xuống lầu ăn cơm.”

Âu Dương Thụy nói xong liền ôm cô đi xuống lầu. Hạ Tịch Nguyệt ngồi trước bàn ăn yên lặng ăn sáng không nói chuyện gì làm Âu Dương Thụy càng sốt ruột hơn.

Âu Dương Thụy nói qua liền ôm Hạ Tịch Nguyệt đi xuống lầu ăn điểm tâm. Hạ Tịch Nguyệt ở bàn ăn trước mặt an tĩnh ăn bữa ăn sáng, cùng bình thường không có gì hai dạng. Nhưng cũng là bởi vì Hạ Tịch Nguyệt cùng bình thường không có gì hai dạng, Âu Dương Thụy trong lòng mới phải càng khẩn trương hơn vô cùng.

Âu Dương Thụy giống như đứa bé làm sai, yên lặng chờ đợi người lớn trừng phạt. Anh khẩn trương ngồi nhìn Hạ Tịch Nguyệt ăn xong điểm tâm.

Anh thấy cô ăn xong chuẩn bị rời khỏi bàn, liền hỏi:

“Vợ ơi em không có chuyện gì muốn hỏi anh sao?”

Có lẽ Âu Dương Thụy muốn nói ra sự thật anh cũng không muốn giấu diếm Hạ Tịch Nguyệt mãi.

"Chuyện gì?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy không hiểu hỏi.

"Chính là chuyện ngày hôm qua?"

‘Chẳng lẽ vợ mình không nghe thấy lời Jasmine nói, hoặc không tin lời cô ta, nhưng không đúng, cho dù không tin cũng sẽ hỏi mình mà.’

Anh là người có IQ 200, lần đầu tiên vì chuyện này mà thành người IQ chỉ có 20 thôi.

“Anh nói là chuyện ngày hôm qua công chúa Jasmine nói với em anh là người của hắc đạo à?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy hỏi.

“Đúng vậy, vợ này cho dù em muốn tuyên án tử hình thì cũng phải nghe anh giải thích đã.”

Âu Dương Thụy cho là Hạ Tịch Nguyệt không hỏi mình đã ra tay trừng phạt nên không khỏi nóng nảy sốt ruột hỏi. Người mình quan tâm nhiều sẽ trở nên lo sợ như vậy.

“Anh nói gì? Cái gì tử hình với không tử hình, em đã sớm biết anh là hắc đạo, chi là không biết anh là nhân vật lớn như vậy thôi.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy hết sức tinh táo nói.

"Cái gì, làm sao em biết?."

Lần này đổi lại là Âu Dương Thụy kinh ngạc.

“Làm ơn đi, anh cho em là ngốc sao, anh phải người âm thầm giúp em, em biết ngay thân phận anh không đơn giản như vậy.”

“làm sao anh biết em phải người bảo vệ anh?”

“Theo lý thuyết, những thủ hạ kia rất chuyên nghiệp sao có thể bị Hạ Tịch Nguyệt phát hiện.”

“Em nói là do trực giác phụ nữ anh có tin không? Bởi vì em cảm giác được có người theo sau lưng em... em dò xét nhiều lần nhưng bọn họ không làm tổn thương em... em nghĩ họ không có ác ý. Hơn nữa mỗi lần em xuất hiện anh đều là người đầu tiên tới cứu em, em biết những người đó là do anh sắp xếp. Dĩ nhiên những điều này em chưa thể khẳng định anh là hắc đạo. Mà em phát hiện những người từng tổn thương em đều biến mất một cách kì lạ, cho nên em mới nghi ngờ anh là hắc đạo. Đến ngày hôm qua Jasmine nói thì mới xác nhận những gì trong lòng em đã nghĩ.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy nói ra cảm giá trong lòng mình.

“Hiện tại em đã biết anh là người của hắc đạo hai tay anh dính đầy máu tươi, nơi này cũng có máu của bạn bè em, vậy em có nguyện ý ở cùng anh không?”

Âu Dương Thụy khẩn trương hỏi.

"Ha ha ~, anh nói xem?"

Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên khoi dậy sự lo lắng trong lòng Âu Dương Thụy .

"Có ý tứ gì?"

Âu Dương Thụy không hiểu hỏi lại cô.

“Ha ha ha ngốc...em rất đơn thuần nhưng cũng không phải là không có tâm trí, em biết anh làm những điều đó đều vì em. Em không để ý hai tay anh dính máu tươi, em chỉ quan tâm anh. Em chỉ yêu anh, dù anh là ai, dù anh làm gì, em chỉ yêu anh mà thôi, không liên quan đến thân phận của anh. Em nói vậy đủ chưa?”

Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Hạ Tịch Nguyệt đã thay đổi, cô không ngây thơ như trước nữa, chuyện đời lúc nào cũng có trắng đen hai màu. Cô chỉ muốn ở cạnh Âu Dương Thụy thật vui vẻ là được rồi.

“Vợ ơi...”

Giờ phút này Âu Dương Thụy rất cảm động. Thật ra vô luận Hạ Tịch Nguyệt chọn gì kết quả cuối cùng đều ở cạnh Âu Dương Thụy. Dù tự nguyện hay ép cô ở cạnh thì cô mãi là người phụ nữ cả đời của Âu Dương Thụy.

“Nhưng ở với anh sẽ nguy hiểm đến sinh mạng, giống như chuyện hôm qua đó, em không sợ sao?”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói.

“Không sợ, vì em biết anh sẽ bảo vệ em không để cho em tổn thương. Em tin anh, hơn nữa em cũng có năng lực tự vệ. Tin tưởng em, Thụy. Em sẽ không nhu nhược như trước kia nữa.”

Thật ra mọi chuyện cô đều rõ nhưng cô không muốn động não suy nghĩ mà thôi.

‘Âu Dương Thụy đang ở cạnh mình, chuyện gì cần mình động não nữa? Cho nên mới thành thói quen gặp chuyện thì nghĩ tới Âu Dương Thụy sẽ giúp mình. Việc gì khó đã có Âu Dương Thụy lo cho cô, cần bản cô không cần làm gì cả.’

Thật ra nói đến phúc hắc không phải Hạ Tịch Nguyệt hơn Âu Dương Thụy sao.

Vốn Âu Dương Thụy không muốn nhúng tay vào việc tranh giành quyền lực của hoàng thất Anh quốc như hoàng tử Peter dám động vào người của anh như vậy chỉ có cái chết.

Buổi chiều Tây Môn gọi điện thoại cho Âu Dương Thụy:

“Môn chủ, tin tức mới nhận được, Quốc vương qua đời rồi. Bên đó chưa tuyên bố tin này, quốc vương vẫn chưa lập người kế vị, bây giờ HOàng thất rất hỗn loạn. Hơn nữa bọn họ đồn quốc vương không phải bị bệnh chết mà do trúng độc.”

“Ừ, ta biết rồi. Bây giờ cậu tìm Phillip nói cho anh ta biết Âu Dương Thụy ta sẽ trợ giúp anh ta giành vương vị. Điều kiện là ta có thể điều khiển quân đội Anh quốc.”

Âu Dương Thụy lạnh giọng phản phó.

"Biết Môn chủ."

Nói xong Tây Môn liền cúp điện thoại.

Lúc này Peter gọi điện thoại tới, hẳn ta không biết Âu Dương Thụy đã cứu Hạ Tịch Nguyệt ra. Vì Âu Dương Thụy sai Tây Môn uy hiếp Jasmine không cho cô dùng điện thoại liên lạc với anh trai mình cho nên hẳn ta cho là vẫn đang khống chế Hạ Tịch Nguyệt. Còn Hạ Tịch Nguyệt trong tay thì Âu Dương Thụy sẽ nghe theo hẳn.

“Tổng giám đốc Âu Dương, không biết chuyện lần trước tôi nói anh đã nghĩ thế nào rồi?”

Peter cười nói đến.

“Tại sao tôi phải giúp ngài?”

Âu Dương Thụy lạnh giọng mà nói đến.

"Ha ha ha ~, cái này sao? Nghe nói phu nhân ngài gần đây không ở cạnh ngài. Chỉ cần ngài giúp tôi lần này tôi đảm bảo phu nhân sẽ không hao tổn sợi

tóc nào xuất hiện trước mặt ngài.”

Peter dùng Hạ Tịch Nguyệt uy hiếp Âu Dương Thụy .

“Ngài dám đụng vào vợ tôi, tôi nhất định sẽ làm cho ngài chết không tử tế.”

"A ~, chỉ cần tổng giám đốc Âu Dương buổi sáng ngày mai chịu phối hợp cùng tôi...tôi sẽ suy nghĩ đến chuyện không hại phu nhân ngài.”

“Được, tôi đồng ý.”

Nói xong, Âu Dương Thụy liền tức giận cúp điện thoại. Bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy cười nói

“Chồng này, anh không đi làm diễn viên quả thật là lãng phí.”

Hạ Tịch Nguyệt đang ở bên người Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy cư nhiên cũng có thể diễn giống như thật.

“Nếu anh đi làm diễn viên, vậy vợ này em sẽ đi làm kí giả sao?”

"Tại sao?"

Hạ Tịch Nguyệt không hiểu hỏi.

“Bởi vì như thế sẽ giống như là chúng ta có gian tình.”

Âu Dương Thụy cười nói đến.

“Anh đi chết đi!” Hạ Tịch Nguyệt nói xong lấy gối ôm ném về phía Âu Dương Thụy.

Phải nói Peter, hẳn đương nhiên không phải là người ngu xuẩn nhưng lại tự cho rằng kế hoạch của mình sẽ hoàn hảo, căn bản không biết rằng đã bị người ta đoán được. Sai lầm lớn nhất của hắn là để Jasmine đi bắt cóc Hạ Tịch Nguyệt, hắn quá kiêu ngạo tự phụ nghĩ rằng mọi thứ trong tay mình từ đó dẫn đến kết cục bi thảm

Buổi tối, Tây Môn đi tới khách sạn chỗ Âu Dương Thụy ở. Gõ cửa tiến vào:

“Vương tử điện hạ Phillip đã đồng ý điều kiện của môn chủ, muốn đem lệnh bài này giao cho ngài.”

Tây Môn giao lệnh bài cho Âu Dương Thụy sau đó nói tiếp: “Đây là lệnh bài tùy ý điều động quân đội Anh quốc, như vương tử nói ngài phải đồng ý một điều kiện chính là không dùng lệnh bài này làm tổn hại quốc dân của ngài ấy.”

Tây Môn chuyển tất cả những lời mà Phillip muốn nói đến cho Âu Dương Thụy.

“Cậu đi nói cho Phillip biết ta đồng ý điều kiện này. Cậu nói anh ta không cần làm gì cả, ngày mai chỉ cần an tâm làm Quốc vương là được. Ta đã an bài tất cả rồi.”

Âu Dương Thụy nhận lấy lệnh bài rồi nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang ngồi ở ghế salon:

“Vợ này, anh cho em cái này.”

Âu Dương Thụy nói xong đưa lệnh bài cho Hạ Tịch Nguyệt. Thật ra đối với anh lệnh bài kia không có hữu dụng, anh có thể giúp người khác mà không cần cái này.

"Đây là cái gì à?"

Hạ Tịch Nguyệt loay hoay lệnh bài trong tay hướng về phía Âu Dương Thụy tò mò hỏi.

“Lệnh bài điều khiển quân đội hoàng thất. Có cái này em có thể tùy ý điều khiển cả quân đội Anh quốc.”

“Cái này quan trọng sao anh lại cho em, lỡ em làm mất thì sao?”

Hạ Tịch Nguyệt không hiểu hỏi.

“Anh muốn đưa cho em, mất thì thôi, có cái gì quan trọng hơn so với em chứ?”

“Ài, vậy được rồi em nhận. Chỉ là em nghe nói anh là Minh Hoàng, có vẻ rất lợi hại, trở về nước đưa em đi xem tổng bộ một chút được không?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy mong đợi.

"Thế nào đột nhiên muốn đi nơi đó?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

“Em muốn xem thử, trước kia đã từng nhìn thấy trên ti vi. Em muốn đi anh đưa em đi có được không, em còn chưa thấy sủng thật.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy năn nỉ.

"Được, được, trở về nước liền dẫn em đi xem được không!"

Thật sự không cưỡng cầu được Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy phải đồng ý.

"Được, chồng yêu vạn tuế."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng kêu.

Ngày thứ hai.

Các đại thần trong hoàng thất đang triệu tập cuộc họp khẩn cấp, lựa chọn ai và quân chủ tiếp theo.

“Tôi đề nghị Đại vương tử Phillip, vì ngài ấy là vương tử danh chính ngôn thuận. Huyết thống của ngài ấy là thuần chính nhất.”

Một đại thần đề nghị nói.

“Không, tôi phản đối. Hiện tại đã là thời nào rồi, tôi cho là chỉ cần con của quốc vương đều là huyết thống chính, cho nên tôi đề nghị vương tử Peter. Tôi cảm thấy ngài ấy có đủ tài và đức đảm nhận vị trí này. Cái gì thuần chính với không chứ, mọi người đều là con của quốc vương.”

Một đại thần đưa ra ý kiến phản đối.

Mỗi người đều đưa ra một lý do cho người mình ủng hộ. Phillip thấy các đại thần đang tranh chấp không nói gì mà chỉ lẳng lặng đợi Âu Dương Thụy đến vì hôm qua Âu Dương Thụy đã nói anh ta không cần làm gì cả, chỉ cần chờ Âu Dương Thụy tới là được.

Đang lúc ấy thì Âu Dương Thụy từ ngoài đẩy cửa vào.

“Anh vào bằng cách nào?”

Thấy Âu Dương Thụy đi vào, một đại thần đứng lên tức giận nói.

"Đương nhiên là đi tới."

Âu Dương Thụy vừa nói vừa tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống. Thật may là mình nói trước muốn một lệnh bài, bằng không sao có thể dễ dàng như vậy liền tiến vào đây.

“Chúng tôi đang có hội nghị nội bộ, mời tiên sinh rời đi cho.”

Một vị đại thần khá lịch sự nói.

"Macy, anh ta là bạn tôi mời tới, tôi cho phép anh ta ngồi ở chỗ này."

Đại Vương Tử Phillip hướng về phía vị đại thần kia nói.

"Như vậy không tốt đâu, Đại Vương Tử."

Đại thần ủng hộ nhị vương tử lên tiếng phản bác.

Bởi vì đại vương tử lên tiếng nên người này cho rằng Âu Dương Thụy là người của Phillip.

“Không có việc gì, tôi cũng đồng ý anh ta ở chỗ này.”

Peter làm bộ như độ lượng nói.

Peter tự cho là Âu Dương Thụy là tới để trợ giúp mình, cho nên sẽ đồng ý Âu Dương Thụy ngồi ở chỗ này.

“Nếu mọi người tranh luận không có kết quả thì tôi nghĩ chúng ta nên bỏ phiếu quyết định đi.”

Một người trong đám đại thần đề nghị.

"Đồng ý."

"Đồng ý."

.....

Các đại thần đang chuẩn bị bỏ phiếu, Âu Dương Thụy đột nhiên đứng lên nói:

“Chờ một chút trước khi bỏ phiếu, tôi muốn cho mọi người biết chân tướng sự thật. Đợi đến lúc đó mọi người có thể quyết định bầu chọn cho ai.”

"Anh muốn làm gì?" Peter hỏi.

Bởi vì Peter sinh ra một loại cảm giác xấu.

Âu Dương Thụy thực sự sẽ giúp mình loại bỏ Phillip sao?

“Ngài nói xem?”

Âu Dương Thụy nhìn hấn ta, cười như không cười. Cũng vì Âu Dương Thụy không thêm để ý đến vẻ mặt của hấn nên hấn càng cảm thấy lo lắng ở trong lòng.

“Đừng quên vợ anh vẫn đang trong tay tôi.”

Peter cố ý hạ thấp giọng nói nhỏ bên tai Âu Dương Thụy. Mục đích nhắc nhở anh đừng làm chuyện không có lợi cho mình.

"A ~."

Âu Dương Thụy không để ý lời Peter đang uy hiếp mình, cho người phát video mình đã chuẩn bị trước.

“Cha, đây là thuốc con đặc biệt chuẩn bị cho cha, cha nhanh uống đi. Uống xong thì cha sẽ khỏe lại.”

Chỉ thấy Peter hướng về phía quốc vương bị bệnh liệt giường nói.

“Ừ ừ.” Lão quốc vương nhìn thấy ý đồ của Peter lắc đầu không chịu uống chén thuốc.

Quốc vương không chịu uống, bắt đắ dĩ Peter cưỡng ép ông uống. Chỉ thấy sau khi uống xong quốc vương liền trợn mắt mà chết. Sau đó Peter làm như không có chuyện gì, lấy chén thuốc đó đi ra ngoài.

“Cái người không có lương tâm gì hết, ngay cả cha mình mà cũng dám hạ độc, không xứng đáng làm người?”

Phillip tức giận nói.

“Làm sao có thể? Bên trong rõ ràng không có máy theo dõi, tại sao lại như vậy? Hừ, do lão già kia, hồi nhỏ đã thích anh trai vật gì tốt đều cho anh ta, đều là con của lão nhưng lão không hề nghĩ đến cảm giác của tôi. Nếu như tôi không xuống tay đợi đến lúc ông ta tỉnh táo lại sẽ truyền vương vị cho tôi sao? Tôi đây gọi là ra tay trước thì chiếm lợi thế, ai bảo lão già kia đối với tôi vô tình.”

Peter ác độc nói.

“Con người tàn tạt lương tâm!”

Phillip kích động túm lấy cổ áo của Peter.

"Người đâu, bắt nó lại."

Phillip ra lệnh cho thuộc hạ. Bị người ta dẫn đi Peter mới phản ứng được mình đã thua rồi. Đây là do lỗi của Âu Dương Thụy, hấn ta nói:

“Anh đừng quên vợ anh còn trong tay tôi, tôi không được làm vua thì vợ anh cũng phải chôn theo. Ha ha ha...”

Peter cho rằng Hạ Tịch Nguyệt là lá bài hộ mệnh của mình, Âu Dương Thụy nhất định sẽ cứu mình ra.

“A...thật xin lỗi, vợ tôi đang ngủ ở nhà. Kế tiếp là chuyện nội bộ của các người, không có việc gì nữa tôi xin đi trước.”

Âu Dương Thụy hướng về phía Đại Vương Tử Phillip nói. Nói xong xoay người chuẩn bị rời đi.

"Cám ơn anh."

Phillip nhìn bóng lưng Âu Dương Thụy, cảm ơn từ trong thâm tâm.

“Không cần đâu, chỉ là một việc đơn giản thôi. Tôi đã lấy được thứ tôi muốn rồi, tôi nghĩ em gái của ngài Jasmine sẽ không về.”

Âu Dương Thụy lạnh giọng mà nói.

"Vây."

Dù sao cũng là em gái của mình, Phillip vẫn muốn cầu xin cho cô ta nhưng vừa nghĩ đến những việc Jasmine đã làm thì lấy việc Âu Dương Thụy yêu thương vợ mình như thế làm sao có thể bỏ qua cho cô ta. Cho nên lời vừa đến miệng nhưng vẫn không nói ra được.

Âu Dương Thụy nói xong thì rời khỏi đó. Bởi vì Peter mưu sát cha mình nên bị khép án tử hình. Người nhậm chức dĩ nhiên là Phillip.

Nước Mỹ Los Angeles.

Tư Mã Niệm đứng ở cửa sổ sát đất, đem hết cảnh sắc mùa thu của Los Angeles thu vào tầm mắt, từ từ thưởng thức ly rượu đỏ trong tay.

"Thùng thùng" Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Tư Mã Niệm.

"Đi vào."

Tư Mã Niệm lạnh giọng nói. Chỉ thấy một người đàn ông đi tới trước mặt hắn ta nói:

"Quốc vương Anh quốc đã định là Phillip Windsor rồi. Tuần sau chính thức kế vị. Thuộc hạ đã không làm được theo lệnh của chủ nhân để Peter lên làm vua, là lỗi của thuộc hạ, xin chủ nhân trừng phạt."

Người đàn ông quỳ gối trước mặt Tư Mã Niệm.

"Vô dụng, sớm biết Peter là một tên phế vật, chỉ là không ngờ hắn lại vô dụng như vậy." Tư Mã Niệm tức giận nói.

Koby chính là người đàn ông mà Tư Mã Niệm phải đi làm việc cũng là người đang quỳ trước mặt hắn ta. Cũng là người đêm đó muốn giết Âu Dương Thụy. Tư Mã Niệm muốn không chế hoàng thất Anh nên mới lựa tên ngu ngốc Peter vì hắn dễ dàng bị khống chế, không ngờ lại vô dụng như thế.

"Hừ, đầu nhiều năm rồi vẫn không thắng hắn. Tám năm rồi, chuyện nên kết thúc được rồi."

Tư Mã Niệm lẳng lặng nhìn lên trời nói. Tư Mã Niệm muốn có được hoàng thất để làm cho Âu Dương Thụy thất bại. Koby là thủ hạ tốt nhất của hắn, vốn tưởng rằng chuyện này sẽ không xảy ra sơ suất thật không ngờ Âu Dương Thụy lại làm rối loạn kế hoạch của hắn, rốt cuộc là cố ý hay vô ý?

Tư Mã Niệm tự hỏi, nếu không chế quân đội hoàng thất thì thiên hạ là của mình rồi, kế hoạch hoàn mỹ bị Âu Dương Thụy làm đảo ngược.

"Âu Dương Thụy một ngày nào đó anh sẽ phải thua trong tay tôi, một ngày nào đó.."

Tư Mã Niệm hung hăng nghĩ.

"Chủ nhân, chủ nhân."

Koby đợi nửa ngày không thấy chủ nhân lên tiếng trừng phạt, Tư Mã Niệm lấy lại tinh thần lạnh lùng nói:

"Không có chuyện gì nữa mau đi ra ngoài đi."

"Nhưng chủ nhân, thuộc hạ làm hỏng việc đáng nhận trừng phạt."

"Cút! Ta nói cút ra ngoài."

Tư Mã Niệm lạnh giọng quát.

"Vâng"

Koby không dám ở nói nhiều, lập tức ra ngoài.

"Cộc cộc."

Âm thanh của máy fax truyền đến, Tư Mã Niệm cầm tư liệu lên đọc, sau đó nở nụ cười lạnh:

"A...chuyện đi Anh không phải cũng không có thu hoạch gì."

Tư Mã Niệm nhìn hình Hạ Tịch Nguyệt nói.

"Không tệ, rất đẹp...Hạ Tịch Nguyệt, ah...Âu Dương Thụy có nhược điểm trí mạng rồi, anh ta sẽ không lì lợm như trước đây nữa. Lúc này đây anh ta sẽ không đứng dậy được nữa."

Tư Mã Niệm nắm thật chặt tấm hình trong tay.

“Hừ, Âu Dương Thụy tôi muốn cho anh nếm trải cảm giác nhìn thấy người phụ nữ mình yêu nhất chết trước mặt mình. Tôi thì tôi nhất định cho anh nếm trải cảm giác năm đó của tôi. Huệ Di anh nhất định báo thù cho em.”

“Huệ Di, em ở trên thiên đường nhất định phù hộ cho anh, anh đồng ý với em chỉ cần giết chết Âu Dương Thụy, anh sẽ đi tìm em.” Tư Mã Niệm nhìn lên bầu trời cười rất tươi.

“Huệ Nghiên chuẩn bị máy bay đi Trung Quốc.” Tư Mã Niệm ra lệnh cho thư kí.

“Vâng, tổng giám đốc.”

“Âu Dương Thụy, tôi đã trở về rồi.” Tư Mã Niệm nói xong uống cạn ly rượu.

Tư Mã Niệm, nam 28 tuổi là bạn từ nhỏ của Âu Dương Thụy. Mẹ là người Trung Quốc, còn cha là người Italy. Cho nên Tư Mã Niệm có đôi mắt màu lam xinh đẹp. Bởi vì tám năm trước xảy ra chuyện khiến Tư Mã Niệm trở mặt thành thù với Âu Dương Thụy. Bọn họ đấu với nhau đã tám năm, chống lại Âu Dương Thụy, Tư Mã Niệm ở Mĩ thành lập một tổ chức Mafia.

Khách sạn Luân Đôn, Anh.

“Chồng ơi, xế chiều này chúng ta về sao?”

Hạ Tịch Nguyệt vừa dọn dẹp hành lý vừa hỏi. Cô còn chưa chơi đủ.

“Vợ này, anh biết em chưa chơi đủ nhưng công ty có việc cần anh xử lí, anh không thể ở lại lâu. Anh biết em buồn, về sau anh sẽ đưa em đi chơi, có được không?”

Mọi chuyện bên này đã xong, Âu Dương Thụy đã có vật mình muốn, cần gì ở đây làm trễ nải thời gian thêm.

Công ty một tuần qua mặc dù có Lãnh Hiên lo nhưng tài liệu quan trọng vẫn cần Âu Dương Thụy xử lí.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC, ĐÃ NÓI RỒI THÌ LẦN SAU NHẤT ĐỊNH PHẢI ĐƯA EM ĐI. AI ĐÚNG RỒI, ANH CÒN KHÔNG GIẢI THÍCH CHO EM NGHE CHUYỆN ANH SAO LẠI LÀ HÔN PHU CỦA JASMINE?”

Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên nghĩ đến liền hỏi.

Nhiều ngày qua rồi nhưng hôm nay Hạ Tịch Nguyệt mới hỏi được, vì đêm đó cô chưa kịp hỏi thì bị Âu Dương Thụy nghiền ép trên giường suốt cả đêm, chẳng còn tinh lực để hỏi nữa. Hôm sau cô lại được Âu Dương Thụy đưa đi ra ngoài chơi nên quên mất, rồi lại xảy ra một loạt chuyện nên không còn thời gian hỏi anh.

Nói trắng ra Hạ Tịch Nguyệt không có quan tâm đến chuyện này hôm nay đột nhiên nhớ tới nên muốn hỏi thử.

“Ai da, vợ ơi đây là chuyện mấy trăm năm rồi làm sao em còn hỏi nữa.” Âu Dương Thụy liếc mắt nói đại khái. Vì anh không biết nói thế nào, chuyện này khó nói sẽ ảnh hưởng đến hòa bình gia đình.

“Cái gì gọi là chuyện mấy trăm năm trước, chỉ có vài ngày trước thôi, anh đừng có mà đánh trống lảng, mau nói chuyện gì xảy ra.”

“VẬY ANH NÓI THẬT EM ĐỪNG GIẶN ĐÓ.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt dò hỏi.

"Nói mau."

Ban đầu Hạ Tịch Nguyệt còn chưa có để ý chuyện này, bây giờ nhìn biểu hiện của Âu Dương Thụy, nơi này nhất định là có mờ ám.

“Đó là chuyện đã xảy ra nhiều năm trước, lúc đó ông anh còn sống, ông có quen với lão quốc vương, nên định hôn sự này cho chúng ta, dù sao chỉ có vài người biết, bởi vì chỉ là hôn sự thỏa thuận bằng miệng. Còn chưa có nghi thức đính hôn nữa. Còn nữa, anh lúc đó phản đối anh sao có thể đính hôn, vợ à em phải tin anh, anh trong sạch đó, thân trong trắng của anh là cho em.”

“Anh được lắm Âu Dương Thụy, thì ra sau lưng em anh đã sớm có hôn thê, cuộc sống này quá tốt rồi.”

Hạ Tịch Nguyệt dĩ nhiên biết chuyện gì cũng không có chỉ là muốn mượn chuyện này để nói ý của mình muốn thôi, ngày ngày bị Âu Dương Thụy nghiền ép nên muốn đấu tranh rồi. Nói không chừng nhờ chuyện này mà mình có lợi không chừng. Hạ Tịch Nguyệt đang ảo tưởng suy nghĩ.

"Hà?"

Âu Dương Thụy sử dụng ánh mắt uy hiếp nhìn Hạ Tịch Nguyệt. Còn muốn nhưng mà, đây là muốn ăn đòn.

“Ai da, em đã chuẩn bị xong rồi, không có việc gì nữa, chồng ơi chúng ta nhanh dọn hành lý đi. Trễ nữa thì không kịp máy bay đâu.”

Hạ Tịch Nguyệt giả cười nhìn Âu Dương Thụy. Thật ra trong lòng hận chết Âu Dương Thụy, thích uy hiếp người khác, trong lòng Hạ Tịch Nguyệt không khỏi lệ tuôn trào. Rõ ràng là anh làm sai sao lại giống như là cô làm sai vậy.

“Ùm sắp đến giờ rồi.”

Âu Dương Thụy nhìn cô cười nói. Đào mắt đã nửa tháng mới trở về, nửa tháng qua Hạ Tịch Nguyệt không có gặp mặt Cổ Tây bởi vì sợ Âu Dương Thụy.

Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt mới vừa vào phòng học khiêu vũ, Lý Sáng đã cười nói với cô:

“Nguyệt Nguyệt, trường học sẽ dự thi cuộc tranh tài vũ điệu ở Anh quốc, nhà trường xét thấy em có đủ điều kiện nên nhất trí chỉ định em đi tham gia thi tài.”

"Có thật không, em thật sự có thể đi sao?"

Hạ Tịch Nguyệt kích động nói đến.

Cuộc so tài ở Anh quốc này là ước mơ lớn nhất của cô. Hiện tại có cơ hội hiện thực hóa nó, Hạ Tịch Nguyệt có thể không kích động sao?

Hạ Tịch Nguyệt đã sớm nghe chuyện này, danh sách có hạn nhưng không ngờ mình có tên ở trong đó. Cuộc thi đó là cuộc thi quốc tế, đứng trên sân khấu đó thì sẽ chứng minh được giá trị của mình. Cô nghĩ không một vũ công nào nghe tin được tham gia cuộc thi tài này mà không kích động.

Thật ra Hạ Tịch Nguyệt nếu muốn đi thi lấy thù đoạn của Âu Dương Thụy thì chuyện gì cũng làm được nhưng cô không muốn làm vậy, cô thích tự chứng minh bằng thực lực của mình. Như vậy mới có kiểu ngạo của riêng cô.

“Nhưng tham gia cuộc thi này thì em cần phải có một bạn nhảy, vậy em phải hợp tác với ai?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Lý Sáng hỏi.

“Chính là tiên sinh Cổ Tây, anh ta tự nguyện đi dự thi cho trường ta giúp cho trường chúng ta một ân nghĩa lớn. Lại nói em và tiên sinh Cổ Tây quen biết, như vậy hai người có thể ăn ý với nhau khi thi rồi.”

Em và Cổ Tây đi tham dự nhất định sẽ giành được cúp mang về. Lần tham dự này đi mất khoảng một tháng, hơn nữa khoảng một tuần nữa sẽ lên đường, bởi vì qua bên đó còn phải tập luyện, không biết chồng em có đồng ý không?”

Lý Sáng nhìn Hạ Tịch Nguyệt dò hỏi.

"Không có việc gì, anh ấy sẽ đồng ý."

Hạ Tịch Nguyệt sớm bị sự vui sướng làm mù mị, mặc kệ Âu Dương Thụy có đồng ý hay không cô nhất định phải đi. Hạ Tịch Nguyệt vui mừng đi ra ngoài vừa đúng lúc gặp Cổ Tây đi từ phòng hiệu trưởng ra.

"Cổ Tây."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng kêu.

"A Nguyệt, mình nghe nói rồi, chúc mừng cậu có thể đi Anh tham dự cuộc thi. Mình biết đây là giấc mơ từ lâu của cậu."

“Ha ha, mình cũng không ngờ được trường cử đi, được tham gia cùng cậu thật là tốt quá.”

"Thật sao?"

Cổ Tây nhìn Hạ Tịch Nguyệt cũng hưng phấn mà nói.

“Ừm, không nói chuyện với cậu nữa, mình muốn về nhà nhanh nói tin tốt này cho Thụy biết, làm cho anh ấy vui một chút.”

Hạ Tịch Nguyệt vui sướng như một chú chim nhỏ. Cổ Tây nhìn bóng lưng của cô không khỏi nghĩ:

‘Nha đầu ngọc, cậu thật sự cho rằng chuyện đúng lúc vậy sao? Mình rút cuộc có cơ hội ở cạnh cậu rồi.’

Thật ra cuộc tranh tài lần này căn bản không có tên trường Mark Lan trong danh sách, Cổ Tây lợi dụng tên tuổi của mình để thêm hai vị trí trong danh sách mong có thể đi cùng Hạ Tịch Nguyệt tới Anh. Anh nghĩ nỗ lực vì mình tranh thủ một lần xem sao. Dù thành công hay không, anh đều muốn cuộc sống của mình không có tiếc nuối.

Gần tới Âu Dương Thụy vừa tan tầm, Hạ Tịch Nguyệt như một con gió ào tới ngực của anh.

“Hôm nay có chuyện gì vui sao?”

Nhìn cô vui vẻ, Âu Dương Thụy cười hỏi.

“Ừ, anh ngồi xuống trước đi, em sẽ từ từ nói cho anh nghe.”

Hạ Tịch Nguyệt nắm tay Âu Dương Thụy đi tới ghế salon ngồi xuống.

“Trường học cử em đi Anh tham gia cuộc thi tranh tài vũ điệu quốc tế. Thứ hai tuần sau đi, anh biết không, cuộc thi này là ước mơ của em, hiện tại em có cơ hội được thực hiện nó, em rất vui mừng.”

Hạ Tịch Nguyệt nói hăng say không phát hiện mặt Âu Dương Thụy đã đen lại. Ngay từ lúc cô nói sẽ đi Anh, mặt anh đã biến sắc rồi.

“Chồng anh không vui cho em sao?”

Hạ Tịch Nguyệt thấy sắc mặt của anh không đúng, cô hỏi.

“Muốn đi bao lâu?” Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi.

“Khoảng một tháng.”

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng trả lời đến. Vì cô biết một tháng cũng khá lâu. ...nhưng vì mơ ước, thời gian dài cũng đáng. Hạ Tịch Nguyệt không để ý nhiều nữa. Cô biết trong nhất thời Âu Dương Thụy không đồng ý, nhưng còn mấy ngày cô sẽ nỗ lực thuyết phục anh.

Cũng vì biết khiêu vũ rất có ý nghĩa với Hạ Tịch Nguyệt, cho nên Cổ Tây mới thả mồi to như thế.

“Cuộc tranh tài này, nói cách khác sẽ có một người nam hợp tác, bạn nam của em là ai?”

Âu Dương Thụy thấp giọng hỏi. Âu Dương Thụy là lập tức liền hỏi tới mấu chốt của vấn đề.

"Cái đó, cái đó là Cổ Tây á!"

Hạ Tịch Nguyệt dùng âm thanh như con muỗi nói.

“A... em nói là cái tên thanh mai trúc mã của em đó sao, em nghĩ anh sẽ đồng ý sao? Em đừng mơ.” Nghe thấy tên Cổ Tây, Âu Dương Thụy không không chế được lửa giận của mình, anh quát lớn tiếng.

“Nhưng em muốn đi.” Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng nói. Cô biết Âu Dương Thụy vẫn giận chuyện Cổ Tây nhưng nhất mã quy nhất mã.

“Anh nói không cho phép là không cho phép.”

Âu Dương Thụy ra lệnh.

Âu Dương Thụy biết chuyện không đơn giản như vậy, Cổ Tây rất ma quái. Cậu ta nhất định phải làm cho Hạ Tịch Nguyệt ngày ngày gây gổ với anh mới vui vẻ.

“Anh... anh đừng có bá đạo vậy chứ, đi tham gia cuộc thi này là mơ ước của em, anh đã nói sẽ ủng hộ em mà, anh là đồ lừa gạt. Anh còn nhớ lúc kết hôn đã cam kết gì không?”

Anh nói sau khi kết hôn, em muốn làm gì thì làm cái đó, hiện tại em muốn đi Anh dự thi, tại sao anh không đồng ý. Cái người lật lọng này...” Hạ Tịch Nguyệt tức tối nói. Cô mang hiệp nghị lúc kết hôn cùng anh ra, chính là để Âu Dương Thụy đồng ý với mình.

Biết giọng mình vừa có chút cứng rắn, Âu Dương Thụy cố ôn nhu lại:

“Không được vợ à, em đi một tháng, em hẳn tâm để cho chồng em ở một mình trong phòng một tháng sao? Sao em lại có thể yên tâm để một người út như anh ở nhà, anh biết rõ em không đành lòng.”

“Nhưng...” Lời Hạ Tịch Nguyệt chưa nói hết Âu Dương Thụy đã hôn cô, không cho cô phản kháng trực tiếp ôm cô lên lầu, giải quyết tại chỗ.

Anh nghĩ phương pháp gì cũng không có hiệu quả nên dùng cách này để cho Hạ Tịch Nguyệt an tĩnh lại.

Sáng ngày hôm sau Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại thấy cả người đầu đau hôn, cô tức giận:

“Âu Dương Thụy, anh là tên khốn. Đừng tưởng như vậy thì em sẽ thỏa hiệp, lần này muốn đấu đến cùng với anh. A ——.”

Mấy ngày nay Hạ Tịch Nguyệt đều không thể nào nói lí với Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy lúc nào thì Âu Dương Thụy đồng ý chính mình tự đi nước Anh, thời điểm nào mình nên phản ứng nhưng vô luận mấy ngày nay Hạ Tịch Nguyệt rời nhà trốn đi hay chia phòng ngủ anh đều không đồng ý. Hạ Tịch Nguyệt thật là hết cách.

Hạ Tịch Nguyệt nói muốn rời khỏi nhà, vừa đi tới cửa đã bị Âu Dương Thụy bắt trở lại, trực tiếp giải quyết tại chỗ cô không dám đi nữa.

Chia phòng ngủ, nói thật dễ nghe, Hạ Tịch Nguyệt chân trước vừa mới vào phòng khách khóa cửa, Âu Dương Thụy đã lấy chìa khóa dự bị đi vào sau, liền cùng cô hô mưa gọi gió. Chẳng qua là đôi phòng mà thôi còn những thứ khác thì không đổi.

Ngày mai là kì hạn, Âu Dương Thụy không đồng ý thì không được. Xem ra chỉ còn một cách hữu hiệu nhất là tuyệt thực, khiến anh đau lòng vì cô.

Cô biết anh rất thương cô nếu không ăn gì anh sẽ đau lòng và rồi cũng đồng ý thôi.

Hạ Tịch Nguyệt cũng biết mình lợi dụng sự quan tâm của anh có chút hèn hạ nhưng vì mơ ước chỉ có thể làm thế thôi.

Buổi tối Âu Dương Thụy tan việc về không nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt ở phòng khách liền hỏi thám Truong:

“Thiếu phu nhân đâu?”

Mấy ngày nay nha đầu này gầy vò anh không ít, không biết cô lại giờ chiều gì ra nữa, người phụ nữ này thật đúng là vì dự thi mà bất chấp hết. Thám Truong vội trả lời:

“Ở trên phòng ngủ, một ngày nay cô ấy không ăn gì. Thiếu gia nên đồng ý cho thiếu phu nhân đi.”

Thám Truong nhỏ giọng khuyên, dù sao cũng là chuyện hai vợ chồng họ bà không tiện nói nhiều huống chi bà chỉ là người làm. Nhưng khi nhìn thiếu phu nhân tuyệt thực uy hiếp thiếu gia, thám Truong đau lòng cho Hạ Tịch Nguyệt.

“Thím nói cái gì, thím nói cô ấy một ngày nay không ăn cơm?” Âu Dương Thụy tức giận nói.

"Ừ."

"Chuyện gì xảy ra?"

"Thiếu phu nhân nói, nói. . . ."

"Thiếu phu nhân nói gì?." Âu Dương Thụy lo lắng hỏi.

“Thiếu phu nhân nói nếu thiếu gia không cho cô ấy đi Anh, cô ấy tuyệt thực.”

Thám Truong nói một hơi sau đó nhanh đến phòng bếp. Bà sợ Âu Dương Thụy nổi giận tổn thương người vô tội.

Âu Dương Thụy tức giận trực tiếp đi lên lầu, đẩy cửa vào thấy Hạ Tịch Nguyệt nhu nhược nằm trên giường.

Tối hôm qua gây gỗ với Âu Dương Thụy cho nên Hạ Tịch Nguyệt không ăn cơm, cả ngày nay cũng không ăn, thân thể đương nhiên suy yếu. Âu Dương Thụy đi tới cạnh cô, tức giận quát:

“Em vì đi Anh mà muốn tuyệt thực uy hiếp anh sao?”

Thật ra Hạ Tịch Nguyệt không suy yếu đến thế, nhưng cô giả vờ cho Âu Dương Thụy nhìn thấy.

"Vâng"

Hạ Tịch Nguyệt quật cường trả lời anh. Thật ra Hạ Tịch Nguyệt hoàn toàn không cần trung cầu ý của Âu Dương Thụy, có thể mua vé trực tiếp đi nhưng Âu Dương Thụy đã thu giấy tờ của cô. Không có giấy tờ cô không thể nào đi.

“Cái người này sao lại gầy vò mình còn hành hạ anh như thế. Em cứ muốn đi sao?”

Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi.

“Ừm, anh biết đó là mơ ước của em mà. Không thể không hi vọng ước mơ thành sự thật.”

“Được, anh có thể cho em đi nhưng em phải đồng ý một điều kiện.”

“Còn điều kiện? Hừ, cũng biết anh không tốt bụng đến thế.”

Hạ Tịch Nguyệt bắt nắn lắm lắm.

“Vậy em có đồng ý không, nếu không thì không đi Anh nữa. đừng quên tất cả giấy tờ trong tay anh đó.” Âu Dương Thụy uy hiếp.

“Em đồng ý.”

Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu dĩ nhiên.

“Điều kiện là về sau không cho phép em ở trước người đàn ông nào khiêu vũ nữa, trừ anh ra. Em nên nhớ hôm nay anh để người đàn ông khác ôm eo em là lần đầu tiên cũng là lần cuối.”

Hạ Tịch Nguyệt nghe được lời này lập tức ngồi dậy, đầu còn đáng vẻ yếu ớt nữa. Vừa rồi là Hạ Tịch Nguyệt bắt tay cùng thím Trương giờ trò mụch đích làm cho Âu Dương Thụy tin là cô tuyệt thực. Cố ý làm bộ như thể lực cạn kiệt.

Hạ Tịch Nguyệt cầu xin thím Trương rất lâu mới đồng ý đóng kịch cùng cô để lừa Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy nhìn ra nhưng thấy cô muốn đi Anh nên anh đành đồng ý cho cô đi, Âu Dương Thụy vẫn có thể có lợi. Âu Dương Thụy ở trong lòng phức hắc nghĩ đến.

“Cái gì mà ôm eo em, đó là khiêu vũ đó. Nghệ thuật anh có hiểu hay không, anh đừng cả ngày suy nghĩ lung tung, ăn dấm chua lung tung có được không?”

Hạ Tịch Nguyệt kích động nói.

“Anh mặc kệ, dù sao anh không thích người đàn ông khác ôm eo em, còn lại là thanh mai trúc mã nữa. Cái gì nghệ thuật với không nghệ thuật, anh chỉ biết eo vợ anh chỉ có mình anh ôm thôi.”

“Anh thật là không thể nói lí.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói.

“VẬY em rốt cuộc có đồng ý điều kiện này không?”

“Đồng ý. Không phải là không khiêu vũ trước mặt đàn ông khác sao, về sau em không nhảy nữa là được chứ gì.”

Thật ra Hạ Tịch Nguyệt cũng nghĩ rồi, tham gia xong cuộc thi này, cuộc sống cô không còn gì tiếc nuối nữa, về sau an tâm ở cạnh Âu Dương Thụy rồi.

Nếu anh không thích cô khiêu vũ trước mặt đàn ông khác thì cô không nhảy nữa. Về sau muốn khiêu vũ thì dạy vài người bạn nhỏ là được/

"Lúc nào thì lên đường?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

"Ngày mai."

Vốn là hôm nay nhưng Âu Dương Thụy không đồng ý nên kéo dài qua ngày mai. Thật ra nếu Âu Dương Thụy đã không muốn cho cô đi thì sớm đã thông báo cho trường học hủy tên của cô trong danh sách rồi.

“Ngày mai không được, thân thể em còn yếu, làm sao anh yên tâm được.”

“Thân thể em tốt lắm.”

Để chứng minh thân thể của mình được, Hạ Tịch Nguyệt lập tức rời giường, còn chưa có đứng vững đã gục ở trong ngực Âu Dương Thụy. Biết Âu Dương Thụy định không sẽ đồng ý chính mình tự đi, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi nũng nịu nói:

“Em mặc kệ, em mặc kệ, ngày mai em muốn đi.”

"Được, được, được, hiện tại chúng ta có thể xuống lầu ăn cơm chưa?"

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt nói. Thật ra thì Âu Dương Thụy đã sớm nghĩ xong, trước hết để cho Hạ Tịch Nguyệt đi trước sau đó anh sang đó sau.

Mấy ngày nay anh đã xử lí chuyện của công ty rồi, công việc một tháng tới đã làm, anh có thể an tâm đi Anh cùng vợ.

Âu Dương Thụy không thể an tâm để vợ mình một mình ở cùng những người xấu bụng chứ. Anh muốn bóp chết những ý định của họ với Hạ Tịch Nguyệt từ trong trứng nước.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 9: Âu Dương Thụy bị bắt ở sân bay

Hôm nay là ngày Hạ Tịch Nguyệt bay qua Anh. Tối hôm qua Âu Dương Thụy lấy lý do một tháng không được gần vợ nên đã nghiền ép Hạ Tịch Nguyệt cả đêm. Cô ngủ quên đến khi mở mắt ra thì đã 11 giờ.

"A ——."

Hạ Tịch Nguyệt quát. Cô đã lỡ mất giờ bay rồi, lập tức lấy điện thoại di động ra thì thấy đã chuyển sang chế độ im lặng từ lúc nào rồi.

Nhất định là tên khốn kiếp Âu Dương Thụy đã làm, nhìn thấy 20 cuộc gọi nhờ của Cổ Tây, Hạ Tịch Nguyệt lập tức gọi điện thoại.

"Thật xin lỗi, mình ngủ quên, cậu đi chưa?"

Hạ Tịch Nguyệt xin lỗi nói đến.

"Còn chưa, mình đang chờ cậu."

Bên kia Cổ Tây đang ngồi ở sân bay chờ Hạ Tịch Nguyệt.

"Nhưng máy bay đã cất cánh rồi."

Giọng Hạ Tịch Nguyệt như đưa đám. Bọn họ đi chuyến bay 10 giờ, vốn cô nghĩ rằng mình sẽ phải đi chuyến sau để đuổi theo nhưng không phải như thế.

"Không sao, chúng ta có thể đi chuyến khác, biết cậu trẻ nên mình đã đổi vé thành hai giờ chiều rồi."

"Có thật không? Tốt quá, vậy cậu ở đó đợi mình. . .mình sẽ lập tức đến đó."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng thiếu chút nữa muốn nhảy cẫng lên ở trên giường.

"Vậy mình ở phi trường chờ cậu."

Cổ Tây nói xong cúp điện thoại. Vì anh sợ nếu chần chừ sẽ nghe thấy tiếng cô từ chối. Nhận được điện thoại của cô anh vừa mừng vừa sợ, sợ Hạ Tịch Nguyệt nói không đi được. Hiện tại thì cũng có thể an tâm được rồi.

Âu Dương Thụy từ dưới lầu bùng điếm tâm đi tới phòng ngủ, mở cửa phòng ngủ liền nhìn đến Hạ Tịch Nguyệt đã mặc quần áo tử tế chuẩn bị rời đi. Thấy Âu Dương Thụy Hạ Tịch Nguyệt không khỏi tức giận quát:

"Âu Dương Thụy, cái người khốn kiếp, anh ở nhà mà lại không chịu gọi em dậy, hại em ngủ quên lỡ mất chuyến bay."

"Vợ ơi, anh thấy em ngủ say nên không quấy rầy em. Chuyện thiên hạ đại sự cũng không quan trọng bằng chuyện vợ anh ngủ."

Âu Dương Thụy cười giải thích với Hạ Tịch Nguyệt, không sai Âu Dương Thụy chính là cố ý, tốt nhất là Hạ Tịch Nguyệt một ngày hôm nay cũng không đi được, vậy thì càng tốt hơn.

"Hừ, em thấy anh chính là cố ý."

Nhìn Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt xác định. Cùng sống chung với Âu Dương Thụy lâu như vậy, cô còn không hiểu tính anh sao?

"Vợ ơi, chúng ta không nói nữa, em xem anh đem bữa sáng em thích lên cho em này."

Âu Dương Thụy cười nói đến.

"Không ăn, em còn phải bay đó. Hiện tại mấy giờ rồi mà anh còn bắt em ăn điếm tâm?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn đồng hồ đeo tay lo lắng nói.

"Không được, anh mới mặc kệ mấy giờ rồi, dù sao em nhất định phải ăn một chút gì đó, đợi anh sẽ tự mình tiễn em đi phi trường. Sẽ không để cho em bị trễ, nếu như đã trễ anh liền dùng chuyên cơ đưa em đi được chưa."

"Vậy cũng được."

Thật sự là không cưỡng được Âu Dương Thụy, cứ dong dài như thế sẽ mất thời gian, cho nên Hạ Tịch Nguyệt đồng ý. Nói xong Hạ Tịch Nguyệt ăn như hổ đói.

"Như vậy có thể đi chưa."

Hạ Tịch Nguyệt đem nắm không thả vào trong tay Âu Dương Thụy, nhìn anh nói. Cũng đã mười hai giờ, cứ nhiên để cho mình ăn điếm tâm thật không

biết Âu Dương Thụy nghĩ thế nào nữa, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi ở trong lòng nói lầm bầm. Com nước xong, Âu Dương Thụy liền tuân thủ cam kết tự mình lái xe đưa Hạ Tịch Nguyệt chạy tới phi trường. Trên xe Hạ Tịch Nguyệt liền lấy ra điện thoại di động gọi điện thoại cho Cổ Tây.

"Này, Cổ Tây, bây giờ mình đang ở trên xe, cậu nói cho mình biết cái trạm xét vé ở đâu, mình trực tiếp qua đó là được. Tiết kiệm thời gian mình tìm tới tìm lui."

Hạ Tịch Nguyệt cúp điện thoại nói với Âu Dương Thụy:

"Anh cho em xuống cửa phía nam là được rồi."

"Ừ."

Âu Dương Thụy trầm thấp trả lời một tiếng ừ, cũng không có nói thêm cái gì. Âu Dương Thụy tài lái xe thật không phải nói nhiều, rất nhanh đã đem Hạ Tịch Nguyệt đưa đến phi trường. Đẩy cửa xuống xe, Hạ Tịch Nguyệt xách theo hành lý của mình rồi nhìn anh nói:

"Anh không cần đưa em đâu, tự em vào được."

Sau đó mình liền vội vội vàng vàng chạy vào. Âu Dương Thụy vừa định quay đầu xe liền nhìn hộ chiếu ở ghế phụ trên xe.

"Thật đúng không thể làm người ta yên lòng."

Cởi xuống dây nịt an toàn, cầm hộ chiếu, liền hướng bên trong sân bay đi tới. Vừa vào cửa liền nhìn đến Hạ Tịch Nguyệt đang ở chỗ ngồi lo lắng tìm kiếm cái gì.

"Hộ chiếu."

Âu Dương Thụy đi tới trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt, cầm hộ chiếu trong tay đưa cho Hạ Tịch Nguyệt, sau đó dịu dàng nói.

"Ai nha, thì ra là ở trong tay anh, em còn tưởng rằng mình quên mang theo đây."

Hạ Tịch Nguyệt lập tức đứng lên, nhận lấy hộ chiếu trong tay Âu Dương Thụy cười nói.

"Em nha, thật đúng là hậu đậu, em nói như thế làm sao anh yên tâm để em ra nước ngoài đây."

Hạ Tịch Nguyệt le lưỡi hướng về phía Âu Dương Thụy dí dỏm nói:

"Ai nha, người ta đây không phải là lần đầu tiên sao, khó tránh khỏi có chút khản trương mà? Trước kia đều là anh dẫn em ngồi máy bay tư nhân, chỗ nào cần chuẩn bị hộ chiếu đâu."

"Em thật là."

"Anh đi về đi, em muốn xét vé rồi."

Hạ Tịch Nguyệt đã thấy Cổ Tây rồi, cho nên thúc giục Âu Dương Thụy rời đi. Bởi vì cô cũng không nhớ xa Âu Dương Thụy, trong lòng có cảm giác kì lạ.

"Chăm sóc thật tốt cho mình." Âu Dương Thụy dặn dò.

"Ừ, em biết rồi."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Đang lúc ấy thì, Âu Dương Thụy thấy điểm đỏ hồng ngoại tuyến trên người Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy dù sao cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, tự nhiên biết vật kia là cái gì. Lập tức gọi Hạ Tịch Nguyệt:

"Cẩn thận."

"Phanh ——."

Đạn xuyên qua lồng ngực Âu Dương Thụy, máu tươi nhuộm đỏ cặp mắt Hạ Tịch Nguyệt.

"A ——, Thụy, Thụy, anh làm sao vậy?."

Hạ Tịch Nguyệt kêu khóc. Cô tại sao luôn mềm yếu khiến cho Thụy vì cô mà bị thương. Nhìn Âu Dương Thụy té trong ngực của mình, vừa lúc đó trong phi trường vang lên chuông thông báo:

"Xin mời hành khách đi chuyến bay 2778 đi Anh, nhanh chóng đến cửa soát vé số 2...."

Âu Dương Thụy cố nén đau đớn hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt nói:

"Anh không sao, em đi đi, máy bay sắp cất cánh rồi, em đi nhanh đi, chớ vì anh mà bỏ lỡ cơ hội thực hiện ước mơ của mình."

Vì không để cho Hạ Tịch Nguyệt lo lắng, Âu Dương Thụy cười nói với Hạ Tịch Nguyệt. Cổ Tây xa xa thấy được tình huống của bên này, cho nên vội vàng vàng chạy tới.

"Nguyệt Nguyệt, cậu không sao chứ."

Cổ Tây khẩn trương nói. Bởi vì sát thủ dùng súng cách âm, cho nên cũng không có làm cho phi trường hỗn loạn.

"Cổ Tây, thật xin lỗi, mình nghĩ mình không thể đi Anh." Hạ Tịch Nguyệt hốt hoảng nhìn Âu Dương Thụy rồi nói với Cổ Tây.

"Nguyệt Nguyệt?"

Cổ Tây thất vọng gọi.

"Đối với mình mà nói, không có gì quan trọng hơn chồng mình."

Hạ Tịch Nguyệt che ngực Âu Dương Thụy, hốt hoảng nói.

"Nhưng cậu biết nếu bỏ cơ hội lần này, cả đời này sẽ không thể có lần nào nữa."

Cổ Tây tiếp tục khuyên. Tất cả những người dự thi cuộc thi này đều biết, nếu vì nguyên nhân gì mà không tham gia được, sẽ đưa vào danh sách đen thì không còn cơ hội tham gia lần nữa.

Tất cả những người đam mê khiêu vũ đều muốn mượn cơ hội này để khẳng định bản thân mình. Huống chi Cổ Tây mong muốn cơ hội được cùng với Hạ Tịch Nguyệt thi đấu, làm sao có thể buông tay được.

Vô luận từ phương diện nào mà nói, Cổ Tây đều mong Hạ Tịch Nguyệt đi cùng mình. Nghe được lời Cổ Tây nói, Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh kiên định:

"Cho dù đời này mình không còn cơ hội thi đấu nữa, từ này về sau không khiêu vũ nữa, mình cũng không rời khỏi chồng mình một bước."

Cổ Tây bị lời nói của Hạ Tịch Nguyệt làm cho kinh sợ bước thụt về sau vài bước, anh chưa bao giờ thấy qua Hạ Tịch Nguyệt kiên quyết như thế. Cổ Tây không khỏi ở trong lòng hỏi:

"Thật chẳng còn cơ hội nào sao. Mình cứ như vậy bỏ qua sao."

Chỉ thấy Âu Dương Thụy ở nơi Hạ Tịch Nguyệt không nhìn thấy được, anh cười với Cổ Tây, giống như đang muốn nói:

"Vợ tôi quan tâm nhất vẫn là tôi, là Âu Dương Thụy tôi mà thôi. Dù cậu có dùng thủ đoạn gì cũng không thể nào thắng được tôi."

Cổ Tây cũng hung hăng nhìn chằm chằm Âu Dương Thụy giống như đang nói:

"Ngay cả như vậy, tôi cũng vậy sẽ không cứ thế mà từ bỏ."

Đang lúc ấy thì Tư Đồ Triệt cũng dẫn người chạy tới, Âu Dương Thụy nằm trên băng ca cố nén đau không ngừng an ủi Hạ Tịch Nguyệt:

"Vợ ơi anh không sao, em đừng lo lắng."

Chỉ cần vợ mình không rời khỏi mình, vết thương nhỏ này có là cái gì.

"Ừ, ừ, em không sao, anh đừng nói chuyện, tránh mất thể lực."

Hạ Tịch Nguyệt khóc không ra tiếng mà nói. Nghe được âm thanh Hạ Tịch Nguyệt, lại thêm vào vết thương truyền tới đau đớn, Âu Dương Thụy rốt cuộc không nhịn được hôn mê bất tỉnh.

"Thụy, Thụy."

Thấy Âu Dương Thụy hôn mê bất tỉnh, Hạ Tịch Nguyệt lập tức gọi tên anh.

"Không có chuyện gì đâu chị đâu, tất cả giao cho tôi." Tư Đồ Triệt vào phòng giải phẫu an ủi Hạ Tịch Nguyệt.

"Phanh ——."

Cửa phòng giải phẫu đóng lại. Hạ Tịch Nguyệt đứng ở ngoài đó chờ Âu Dương Thụy ra ngoài.

Đông Phương Húc cùng Vân Nặc cũng chạy tới.

Hạ Tịch Nguyệt ở đó bất động không ăn uống gì suốt ba canh giờ, cô không khóc cứ ở đó như một pho tượng.

Vân Nặc thấy Hạ Tịch Nguyệt như vậy, đau lòng đi tới an ủi:

"Nguyệt Nguyệt, sẽ không có chuyện gì, cậu nghỉ ngơi một chút đi."

"Vân Nặc, anh ấy vẫn còn ở bên trong, mình sao có thể ngồi yên được. Cậu không biết đâu, mình thấy Âu Dương Thụy chảy máu rất nhiều, anh ấy bị thương trước mặt mình, anh ấy gục trước mắt mình. Anh ấy vì mình mà bị thương, lúc nào anh ấy cũng vì mình mà bị thương hết cả, mình làm sao bây giờ, mình sợ anh ấy bỏ mình lại, mình sợ mình lại như trước kia, mình chỉ có một mình."

Hạ Tịch Nguyệt sợ hãi kêu khóc.

"Sẽ không, sẽ không, Nguyệt Nguyệt vĩnh viễn đều không phải là một người, Nguyệt Nguyệt còn có mình, còn có những người bạn quan tâm cậu mà."

Vân Nặc kéo Hạ Tịch Nguyệt vào lòng an ủi.

"Đừng vậy, chị dâu, chị đừng khóc nữa, đừng hành hạ mình, Thụy yêu chị, đợi đến khi cậu ấy tỉnh lại sẽ đau lòng khi thấy chị khóc đó." Đông Phương Húc khuyên giải.

"Anh nói đúng, tôi không khóc, tôi không rơi nước mắt nữa, Thụy ghét nhất tôi khóc, bởi vì như thế anh sẽ đau lòng, từ nay về sau Hạ Tịch Nguyệt tôi không bao giờ khóc nữa. Cũng không để Thụy đau lòng vì tôi nữa."

Hạ Tịch Nguyệt ở trong ngực Vân Nặc, vừa lau chùi nước mắt của mình vừa nói.

"Nguyệt Nguyệt, cậu đừng như thế, cậu như vậy làm chúng mình rất lo lắng."

Thấy Hạ Tịch Nguyệt tra tấn mình như vậy Vân Nặc không khỏi cũng đau lòng nước mắt chảy xuống.

"Không khóc, mình không muốn Thụy tỉnh lại thấy mình khóc, như vậy anh ấy sẽ lo lắng."

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt lại bất động ngồi ở chỗ này, vô luận ai nói cái gì cô cũng không đứng lên. Rốt cuộc, sau tám giờ phẫu thuật, Tư Đồ Triệt cuối cùng đã đi ra ngoài. Lấy khẩu trang ngoài miệng xuống, Tư Đồ Triệt liền hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nói:

"Chị dâu đã không sao rồi, giải phẫu thành oong, Thụy bây giờ không còn nguy hiểm tính mạng nữa, chờ thuốc mê qua đi sẽ tỉnh lại."

"Cảm ơn anh."

Nghe được Âu Dương Thụy không có chuyện gì, phút chốc kia Hạ Tịch Nguyệt không nhịn được nữa hôn mê bất tỉnh.

"Chị dâu!"

"Nguyệt Nguyệt."

"Phu nhân."

Đông Phương Húc Vân Nặc còn có Đông Phong kêu lên. Tư Đồ Triệt lập tức tiến lên kiểm tra một phen sau đó nói:

"Không có việc gì, do quá lo lắng một ngày không ăn gì nên té xỉu. Đưa cô ấy đi nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe lại thôi."

Lần này Âu Dương Thụy nhặt về được một cái mạng vì viên đạn đi trượt lồng ngực một centimet, nếu như không may mắn có lẽ hoa đà tái thể cũng không cứu được anh nữa.

Hạ Tịch Nguyệt vừa tỉnh lại liền nhìn đến trên tay mình đầy ống truyền dịch. Thấy Vân Nặc đang ngồi ở mép giường Hạ Tịch Nguyệt lập tức hỏi:

"Thụy đâu?"

"Anh ấy không có việc gì nữa đang ở phòng bệnh, thuốc tê còn chưa tan hết."

Vân Nặc hướng Hạ Tịch Nguyệt nói.

"Cái gì, mình muốn đi xem anh ấy."

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt nhả hết kim tiêm trong tay, ngồi dậy bước xuống giường.

"Nguyệt Nguyệt trước hết cậu hãy ăn uống chút gì đó, mình sẽ đưa cậu đến gặp Âu Dương Thụy, thân thể của cậu cần phải chăm sóc nếu không cậu muốn khi Âu Dương Thụy gặp cậu sẽ nhìn thấy bộ dạng này sao?"

Vân Nặc khuyên nhủ.

"Đừng, mình không thể để cho Thụy lo lắng, mình phải bảo vệ bản thân mình cho tốt. Vân Nặc cậu mau lấy cơm cho mình ăn, ăn xong mới có sức để"

chăm sóc Thụy.”

"Được, mình lập tức đến đưa cho cậu"

Thấy Hạ Tịch Nguyệt muốn ăn thứ gì đó rồi, Vân Nặc cũng vui mừng. Hạ Tịch Nguyệt cứ như vậy ăn đồ do Vân Nặc mang đến bất kể ngon hay không ngon cô đều ăn. Cô ăn để lấy sức chăm sóc cho Âu Dương Thụy.

Ăn xong về sau, Hạ Tịch Nguyệt lập tức liền chạy về phía phòng bệnh Âu Dương Thụy. Thấy anh đang mang chụp dưỡng khí, Hạ Tịch Nguyệt lần đầu tiên cảm thấy người đàn ông này còn có một mặt yếu ớt như vậy. Anh vẫn luôn là cường thế như vậy. Giống như không có chuyện gì là có thể đánh gục anh.

Nhìn người đàn ông yếu đuối nằm trên giường bệnh nước mắt Hạ Tịch Nguyệt rơi xuống. Đã nói không khóc nữa nhưng không thể nào tự kiềm chế được bản thân mình không khóc.

Hạ Tịch Nguyệt vừa lau nước mắt của mình vừa đi đến bên giường Âu Dương Thụy. Nắm lên tay Âu Dương Thụy nói:

“Ông xã, thật xin lỗi, thật xin lỗi, vì em nên anh mới bị thương, đều do em. Nếu em không yếu đuối, nếu em mạnh mẽ một chút, có lẽ anh sẽ không vì em mà bị thương.”

Lần đầu tiên Hạ Tịch Nguyệt cảm giác mãnh liệt rằng mình là nhược điểm lớn nhất của Âu Dương Thụy. Nếu cô không mạnh mẽ lên không sớm thì muộn sẽ hại chết Âu Dương Thụy. Mình không thể hại anh, mình phải bảo vệ được mình cũng là bảo vệ anh. Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy đang nằm ngủ, trong lòng suy nghĩ.

Sau đó như là nghĩ đến cái gì, lau khô nước mắt nhìn Âu Dương Thụy vừa cười nói:

“Em sẽ không khóc, không phải anh nói nước mắt em giống trân châu rất quý sao. Anh không muốn nhìn thấy em khóc dù là vì ai cũng vậy, vì anh cũng không được. Hiện tại em sẽ nghe lời anh không khóc nữa. Em sẽ nghe lời anh, anh mau tỉnh lại có được không?”

Ông xã, chỉ cần anh tỉnh lại từ nay về sau em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh. Không phải anh không thích em khiêu vũ trước mặt người đàn ông khác sao, chỉ cần anh tỉnh lại, em đồng ý từ nay về sau chỉ có mình anh mới thấy em khiêu vũ thôi.

Ông xã chỉ cần anh tỉnh lại cái gì em cũng đồng ý với anh. Cầu xin anh tỉnh lại có được không, em không muốn anh cũng như ba mẹ đều rời bỏ em. Ông xã, em yêu anh, em không thể không có anh, anh nghe thấy không?”

Hạ Tịch Nguyệt bị thương hướng về phía trên giường bệnh nhìn Âu Dương Thụy không phản ứng chút nào nói.

“Anh nghe rồi vợ ơi.”

Chỉ thấy trên đầu truyền đến một giọng nam vui thích.

“Chồng ơi, anh đã tỉnh, thật sự là quá tốt rồi.”

Nghe được âm thanh Âu Dương Thụy, thấy Âu Dương Thụy tỉnh lại, Hạ Tịch Nguyệt vừa vui mừng vừa kinh ngạc nói.

“Ừ, anh nghe được tiếng gọi thâm tình của vợ anh, anh không thể bất tỉnh được.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói đến.

"Tiếng gọi thâm tình?"

Hạ Tịch Nguyệt trong lúc nhất thời còn không có phản ứng kịp. Sau đó giống như là nghĩ đến cái gì đó, lập tức quát:

"Âu Dương Thụy cái người khốn kiếp, anh đã tỉnh từ lúc nào?."

“Hình như là lúc em thổ lộ với anh.”

"Anh đã tỉnh tại sao không mở mắt."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói

"Vốn là tính toán nghe một hồi nữa, nhưng khi nhìn đến người kia sao khẩn trương quá nên mới có thể tỉnh sớm như vậy."

Âu Dương Thụy cười nói.

"Khốn kiếp, anh chính là tên khốn kiếp từ đầu đến chân, tại sao lại đẩy em ra lúc đó. Anh có biết là anh làm em lo sắp chết rồi không?"

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền nhào tới trong ngực Âu Dương Thụy khóc. Vốn là nói xong không khóc, nhưng khi nhìn thấy Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt vẫn là nhịn không được rơi nước mắt.

"Nha đầu gối, anh hiện tại chỉ là thân thể bị thương mà thôi, nếu như mà anh không giúp em ngăn cản phát súng kia như vậy anh sẽ đau lòng, đau lòng là không thuốc chữa được .

Mặc dù bây giờ thân thể anh bị thương, nhưng nếu như làm thương tổn đến em thì anh sẽ tự trách cả đời mình vì không bảo vệ tốt cho em.

Em coi như vì anh mà an tâm đi không cần suy nghĩ chuyện này nữa có được không?"

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt trong ngực, dịu dàng nói. Mới vừa rồi nói chuyện với Hạ Tịch Nguyệt nhẹ nhàng như vậy, chính là không muốn cô sẽ suy nghĩ lung tung, kết quả cô vẫn còn suy nghĩ lung tung.

"Làm sao có thể không nghĩ. Anh chỉ biết là thương ở thân thể của em, đau ở tâm anh. Nhưng anh có biết hay không, anh bị thương cũng đồng nghĩa với việc trên ngực em như đâm một nhát dao, anh có biết không?"

"Anh biết, anh biết nhưng nếu không đỡ phát súng đó thay em thì anh sẽ hối hận cả đời. Giống như chuyện em vì anh mà mất đi cơ hội tranh tài sao?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nghiêm túc hỏi. Hạ Tịch Nguyệt lập tức lắc đầu một cái sau đó hướng về phía Âu Dương Thụy nói:

"Em vĩnh viễn không hối hận, cho dù có chọn lại lần nữa em vẫn chọn anh. Bởi vì anh là lựa chọn cuối cùng của em."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy thâm tình nói. Trước kia muốn cho Hạ Tịch Nguyệt nói những lời này, Hạ Tịch Nguyệt là thế nào cũng nói không nói ra. Nhưng trải qua chuyện khởi tử hoàn sinh của Âu Dương Thụy lần này, Hạ Tịch Nguyệt trong lúc bất chợt đã hiểu nhiều chuyện.

Về sau chỉ cần là trong lòng mình muốn nói, sẽ nói với Âu Dương Thụy. Nếu như sau này mình hoặc là Âu Dương Thụy một ngày kia không có ở đây, mà mình lại chưa bao giờ nói với anh lời ngon tiếng ngọt, như vậy không phải là cả đời mình tiếc nuối sao.

"Thùng thùng."

Tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào."

Âu Dương Thụy lạnh giọng mà nói.

"Biết cậu mới tỉnh lại nên mình tới kiểm tra một chút."

Tư Đồ Triệt vừa đi về phía Âu Dương Thụy. Kiểm tra xong về sau, Tư Đồ Triệt dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Âu Dương Thụy :

"Âu Dương Thụy cậu nói cho mình biết rốt cuộc cậu có phải là người của trái đất không vậy? Người bình thường bị đạn bắn ít nhất nằm viện một tháng, cậu hiện tại có thể động đậy được. Chỉ nằm có một buổi tối vết thương đã khép miệng lại rồi. Cậu nên cho mình mượn thân thể của cậu nghiên cứu một chút đi thôi."

Âu Dương Thụy kỹ năng khôi phục thân thể thật là quá nhanh, cho nên Tư Đồ Triệt thật có hứng thú muốn nghiên cứu một chút .

"Cậu nói thử đi?"

Âu Dương Thụy nhướn mày nhìn Tư Đồ Triệt nói

"A, mình biết rồi."

Tư Đồ Triệt ủ rũ nói. Sau đó còn nói thêm:

"Tư Đại Hộ Pháp đều tới, cậu thấy bọn họ sao?"

Tư Đồ Triệt nhẹ giọng hỏi.

"Ừ."

Âu Dương Thụy gật đầu ý bảo thấy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 10: Anh em phản bội

Tứ Đại Hộ Pháp của Âu Dương Thụy theo thứ tự là Đông Phong, Tây Môn, Nam Điện, Bắc Minh. Còn có hai Đường chủ theo thứ tự là Tư Đồ Triệt cùng Đông Phương Húc. Tư Đồ Triệt bình thường chỉ để ý chữa bệnh, rất ít trông nom chuyện tình trong bang, nhưng là anh em trong bang rất kính sợ anh.

Người nào dám không kính sợ anh, hậu quả ngày hôm sau sẽ đối mặt với những thứ cổ quái kì độc.

Mà Đông Phương Húc chính là chủ yếu phụ trách thị trường nước Mĩ bên kia.

Đông Phong chủ yếu là phụ trách chuyện tổng bộ ở thành phố A.

Mà Tây Môn phụ trách công việc ở Anh. Nam Điện chủ yếu phụ trách buôn bán súng ống ở Đông Nam Á.

Mà Bắc Minh thì đảm nhiệm chuyện quản lí các phân bộ. Bốn người này thì có Đông Phong là giỏi về điều tra, am hiểu nhất là tay không đọ sức.

Mà Tây Môn giỏi về quản lý, lợi hại nhất là phi đao. Tây Môn đã luyện phi đao đến độ phóng ra rất nhanh, có thể so với đạn bắn ra.

Nam Điện là tinh thông các loại súng ống, am hiểu nhất cũng là súng. Vô luận dạng súng gì, Nam Điện cũng sẽ bắn Bách Phát Bách Trung.

Mà nhỏ nhất Bắc Minh là giỏi về nguy trang, người ta gọi cậu ta là Tiểu Điện Hổ, người trước hướng về phía người cười, người liền sau âm nhân. Là người đàn ông hồ ly điển hình nhất trong bang. Am hiểu Taekwondo, Thái Quyền, súng.

Mỗi một người đều có bản lĩnh riêng và là hộ pháp thân cận của Âu Dương Thụy, trợ giúp đắc lực cho anh. Vừa nghe nói Môn chủ bị thương nặng, liền lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đến đây. Bốn người đi vào phòng bệnh của Âu Dương Thụy, thấy anh liền tôn kính chào:

"Môn chủ."

Sau đó rồi hướng Hạ Tịch Nguyệt nói:

"Phu nhân."

"Ừ."

Hạ Tịch Nguyệt lúng túng hướng bọn họ gật đầu một cái. Trong này bốn người Hạ Tịch Nguyệt cũng chỉ gặp qua Đông Phong và Tây Môn. Còn lại cũng không gặp qua.

"Môn chủ."

Đông Phong là người đầu tiên mở miệng nói, sau đó thấy được Hạ Tịch Nguyệt không biết có nên nói tiếp hay không, không khỏi nhìn về phía Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhìn hẩn lạnh giọng nói:

"Tiếp tục."

"Môn chủ, tôi đã điều tra, chuyện lần này ở phi trường là Diệm Môn làm. Hơn nữa mục tiêu của bọn họ không phải Môn chủ, mà là phu nhân."

Đông Phong đem kết quả mình điều tra nói cho Âu Dương Thụy. Thật ra thì Âu Dương Thụy đã sớm biết phát súng kia là hướng Hạ Tịch Nguyệt chứ không phải là nhắm vào anh.

"Nhưng tôi không có đắc tội với ai tại sao lại có người muốn giết tôi."

Hạ Tịch Nguyệt có chút không nói. Không sai ngày đó Hạ Tịch Nguyệt cũng cảm thấy phát súng kia là muốn hướng tới mình, nếu như không phải là Âu Dương Thụy kịp thời đẩy ngã mình, mình bây giờ cũng đã gặp mặt cha mẹ rồi.

"Cũng không phải vấn đề của em."

Âu Dương Thụy hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt an ủi nói. Sau đó hướng về phía bọn họ nói:

"Các ngươi đi ra ngoài trước đi. Chuyện này các ngươi không cần xen vào nữa, ta tự sẽ xử lý."

"Nhưng Môn chủ, chuyện này người không thể cứ để như thế. Mỗi lần tới chuyện của Diệm Môn, người đều nhường một bước. Thuộc hạ không hiểu tại sao lại như vậy, nếu người làm vậy chỉ càng làm cho bọn chúng thêm can đảm, bọn chúng tưởng rằng Âm Dạ sợ bọn chúng. Chỉ cần Môn chủ ra lệnh một tiếng, thuộc hạ liền mạng theo các anh em dùng vũ khí mới nhất diệt bọn hắn. Tránh cho bọn chúng ở trước mặt của chúng ta tỏ ra uy phong."

Nam Điện tức giận nói. Nam Điện là người có tính khí rất nóng nảy nhưng cũng là người coi trọng nghĩa khí nhất. Hắn không ưa ai khi để anh em của mình, chỉ cần là chuyện anh em mình bị khi dễ thì Nam Điện sẽ liều mạng.

Nhiều năm đi theo Âu Dương Thụy xông pha Nam Bắc, bọn họ sớm trở thành một thể thống nhất. Là anh em cũng là thuộc hạ cho nên Nam Điện có lúc nói chuyện mà không phân lớn nhỏ.

“Điện, cậu đừng kích động. Môn chủ làm vậy ắt có suy tính, chúng ta chỉ cần tuân theo là được rồi.”

Bắc Minh là người thông minh và tinh táo nhất trong bốn người lên tiếng khuyên.

“Nhưng tôi...ai...tôi đi ra ngoài một chút.”

Nam Điện sợ không chế không được tính tình của mình, cho nên mình liền chạy đi ra ngoài. Mà Bắc Minh lập tức liền đuổi theo,

"Môn chủ, thuộc hạ đi xem một chút."

Bắc Minh là lo lắng Nam Điện không lý trí dưới tình huống như vậy lại làm ra chuyện gì đó.

"Ừ."

Âu Dương Thụy than nhẹ một tiếng. Anh cũng biết Nam Điện là vì muốn báo thù cho mình, cho nên mới có thể kích động như vậy.

“Thưa Môn chủ, chúng tôi cũng đi ra ngoài.”

Đông Phong cùng Tây Môn đồng thanh nói đến.

"Ừ."

Bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy bộ dạng u sầu. Không khỏi quan tâm hỏi:

"Anh có phải hay không có tâm sự? Có phải là chuyện của Diêm Môn gì đó không?."

"Ừ."

Âu Dương Thụy không ngờ Hạ Tịch Nguyệt có thể lập tức cũng cảm thấy tâm tình mình biến hóa, không khỏi có chút cảm động. Chỉ có người quan tâm đến mình, mới có thể cảm nhận được cảm xúc biến hóa không phải sao?

"Anh và bọn họ từng có quan hệ? Thù riêng?"

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

"Cũng không phải là quan hệ gì, chỉ là quá khứ xảy ra một ít chuyện là hấn vẫn luôn không có buông bỏ."

Âu Dương Thụy giống như trầm tư trong quá khứ một dạng. Vẻ mặt có chút bi thương nói đến.

"Có thể nói cho em biết chuyện gì xảy ra sao? Có lẽ nói cho em biết trong lòng của anh sẽ dễ chịu hơn một chút." Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy nói. Bởi vì cô có thể cảm giác mỗi khi Âu Dương Thụy nhắc tới người kia đều lộ ra vẻ mặt bi thương.

"Ừ, những chuyện này đã ở trong lòng anh tám năm rồi, tám năm nay anh chưa từng nói chuyện này với bất kỳ ai."

Âu Dương Thụy lẳng lặng nói chuyện đã xảy ra tám năm trước. Mà bên kia Tư Mã Niệm Tổ đang nghe thuộc hạ của mình báo cáo tình hình, nghe Âu Dương Thụy đã tỉnh lại thì rất tức giận. Nhìn người thuộc hạ trước mặt, Tư Mã Niệm Tổ tức giận quát: "Phế vật, bảo người đi giết cái người đàn bà kia, người lại làm tình chuyện. Hiện tại Âu Dương Thụy tỉnh rồi. Cái người phế vật, bảo người đi giết người, kết quả người một người cũng giết không được. Nếu bọn họ cũng không có chết, không bằng người thay thế bọn họ đi chết đi."

Tư Mã Niệm Tổ nói qua liền cầm lên súng trong tay chia vào trước đầu của tên thuộc hạ.

Tên thuộc hạ đang quỳ ở dưới đất là người muốn nổ súng giết Hạ Tịch Nguyệt ở sân bay. Nghe được lời của Tư Mã Niệm Tổ, lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ:

“Xin Môn chủ tha cho thuộc hạ một cái mạng, thuộc hạ biết mình sai rồi. Cầu xin người cho thuộc hạ một cơ hội nữa, lần tới đảm bảo thuộc hạ sẽ không thất thủ:”

“Thật sao?”

Tư Mã Niệm Tổ lạnh giọng hỏi.

"Đúng, Môn chủ, người nhất định phải tin tưởng thuộc hạ."

"Phanh ——."

Một tiếng súng vang lên,

"Nhưng ta chỉ tin tưởng lời người chết nói."

Tư Mã Niệm Tổ cầm khăn tay trắng lau chùi súng lục của mình.

"Mang hân đi xuống."

Tư Mã Niệm Tổ hướng về phía thuộc hạ lạnh giọng nói. Bỏ súng trong tay xuống Tư Mã Niệm Tổ đi tới bàn làm việc cầm tấm hình trên bàn lên vuốt ve gương mặt cô gái đang cười vui vẻ.

"Huệ Di, ngày hôm qua anh không thể giết cô gái kia, em nhất định là thất vọng lắm. Nhưng em đừng lo lần tới anh sẽ tìm người được việc đi giết cô ta để cô ta làm bạn với em. ANh biết một mình em ở đó rất buồn bực, anh sẽ tìm người làm bạn cùng em."

Tư Mã Niệm Tổ ác độc nói, mà Quan Huệ Nghiên đang ở bên ngoài nghe thấy lời của Tư Mã Niệm Tổ nói với chị của mình thì đau lòng rời đi.

Quan Huệ Nghiên là em gái ruột của Quan Huệ Di, từ nhỏ đã thầm mến Tư Mã Niệm Tổ nhưng trong lòng Tư Mã Niệm Tổ vĩnh viễn chỉ có Quan Huệ Di căn bản không hề có bóng dáng cô. Cho dù chị cô đã qua đời nhưng Tư Mã Niệm Tổ từ đầu đến cuối vẫn không quên Huệ Di. Vì có thể được ở cạnh Tư Mã Niệm Tổ, Quan Huệ Nghiên đã bỏ qua cơ hội học âm nhạc mà mình yêu thích để ở lại làm một cô thư kí nhỏ bên cạnh hắn ta. Chỉ cần ngày ngày được gặp Tư Mã Niệm Tổ thì cô không hối hận. Quan Huệ Nghiên cứ như vậy mà lẳng lặng ở cạnh Tư Mã Niệm Tổ tám năm nhưng hắn ta lại chưa từng hề để ý đến cô. Cha mẹ của Tư Mã Niệm Tổ, Âu Dương Thụy, Tư Đồ Triệt Đông Phương Húc còn có Quan Huệ Di và Quan Huệ Nghiên đều là bạn bè cho nên bọn họ từ nhỏ đã lớn lên bên nhau.

Mà Tư Mã Niệm Tổ lần đầu tiên nhìn thấy Quan Huệ Di đã yêu sâu đậm cô thế cả đời này không phải cô thì sẽ không cưới ai.

Mà em gái Quan Huệ Nghiên là Quan Huệ Di yêu Tư Mã Niệm Tổ. Âu Dương Thụy Tư Đồ Triệt và Đông Phương Húc đương nhiên thấy mối quan hệ của ba người, nếu người trong cuộc không muốn thì bọn họ cần gì nhiều chuyện mà can dự vào.

Quan Huệ Di là cô gái khuê tú điển hình, dù lời nói hay cử chỉ đều thể hiện phong thái thực nữ. Mà em gái Quan Huệ Nghiên thì lại trái ngược với chị gái mình, Quan Huệ Nghiên là một cô gái nhỏ tính quái. Cứ như vậy mà mọi người không nói ra mối quan hệ đó cho đến năm Tư Mã Niệm Tổ 20 tuổi, còn Quan Huệ Di là cô gái 19 tuổi nhân dịp sinh nhật của cô Tư Mã Niệm Tổ mượn ngày quan trọng này thổ lộ tình cảm với cô. Tí mị lựa chọn quà tặng rồi đến nhà muốn cho Quan Huệ Di một kính hi nhưng không ngờ....

Tư Mã Niệm Tổ say mê cuồng nhiệt đi tới biệt thự của Quan Huệ Di ở, đi tới của hắn vừa định gõ cửa đi vào thì nghe thấy có tiếng nói bên trong truyền ra, Quan Huệ Di ôm hông của Âu Dương Thụy nói:

"Thụy, em yêu anh, chúng ta kết hôn đi."

Âu Dương Thụy đẩy Quan Huệ Di ra lạnh giọng nói:

"Em có biết mình đang nói gì không?"

"Em đương nhiên biết, em đang thổ lộ tình cảm với anh. Em yêu anh, từ lúc 5 tuổi nhìn thấy anh em đã thích anh rồi. Hiện tại em đã trưởng thành rồi, em có thể thổ lộ tình cảm này với anh rồi. Thụy, anh không biết em kích động hào hứng thế nào đâu, chúng ta rất cuộc có thể ở cùng một chỗ rồi."

Quan Huệ Di vui mừng nói.

"Anh nghĩ là em uống say rồi, lời nói của em có chút say."

Âu Dương Thụy lạnh giọng mà nói. Sau đó xoay người liền muốn rời đi. Thấy Âu Dương Thụy muốn rời khỏi, quan Huệ Di lập tức níu ống tay áo Âu Dương Thụy lại nói:

"Thụy, anh đừng đi, anh nghe em nói đã. Em thật lòng yêu anh, anh phải tin em"

Âu Dương Thụy gạt tay Quan Huệ Di ra nói:

"Thật lòng? Yêu? Em yêu anh? Em yêu anh, vậy giữa em và Tổ đã xảy ra chuyện gì? Em giờ lại đi thổ lộ với anh, có nghĩ tới cảm thụ của Tổ không?"

Âu Dương Thụy nhìn quan Huệ Di chất vấn.

"Em và A Tổ căn bản không có chuyện gì cả. Người anh ấy thích là em gái em. Em chẳng qua là chị vợ của anh ấy mà thôi."

Quan Huệ Di giải thích. Mà ở phía ngoài Tư Mã Niệm Tổ nghe được càng thêm đau lòng.

"Em rề, thì ra cô ấy đối với mình chỉ có thế, cũng chỉ là quan tâm bình thường như em rề mà thôi. Thì ra từ đầu đến cuối đều là tự mình đa tình." Trên thực tế Quan Huệ Di vừa thích Tư Mã Niệm Tổ vừa yêu Âu Dương Thụy. Cô muốn người đàn ông ưu tú đều bị cô hấp dẫn, như thế càng làm tăng thêm tự hào và kiêu ngạo cho cô.

Cho dù biết em gái mình thích Tư Mã Niệm Tổ nhưng Quan Huệ Di vẫn không quan tâm đến cảm giác của em gái cô. Chỉ muốn dành quan tâm của Tư Mã Niệm Tổ và muốn ở cùng chỗ với người đàn ông mình yêu.

Mà Âu Dương Thụy nghe được lời của Quan Huệ Di nói, giống như nghe được chuyện cười.

“Em vừa muốn lấy được anh vừa muốn có Tổ, em cho rằng em là ai?”

Nói xong Âu Dương Thụy liền đẩy ngã quan Huệ Di liền đi đi ra ngoài. Biết quan Huệ Di 20 mấy năm, Âu Dương Thụy chưa bao giờ biết cô là một cô gái tham lam ham hư vinh như vậy.

Mà ở ngoài cửa Tư Mã Niệm Tổ nghe được Quan Huệ Di thổ lộ với Âu Dương Thụy, tức giận vô cùng. Tại sao lại là Âu Dương Thụy?

Từ nhỏ đến lớn vô luận làm chuyện gì, đều là Âu Dương Thụy thứ nhất hán thứ hai. Những thứ này hán đều không sao cả, nhưng tại sao đến người con gái mình yêu nhất cũng yêu Âu Dương Thụy.

Do quá ghen tỵ và tức giận mà Tư Mã Niệm Tổ sinh ra phản hận với Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy vừa ra khỏi cửa thì thấy Tư Mã Niệm Tổ, lướt qua hán ta anh lái xe rời khỏi biệt thự.

Anh nghĩ Tư Mã Niệm Tổ đã nghe cuộc đối thoại giữa họ rồi, vậy anh không cần giải thích thêm nữa. Huống chi anh cũng không muốn giải thích với người khác.

Quan Huệ Di bị đẩy ngã lập tức đứng lên cầm chìa khóa trên bàn đuổi theo Âu Dương Thụy.

Đi ra cửa giống như là không thấy Tư Mã Niệm Tổ, lướt qua hán ta chạy ra ngoài. Bởi vì Quan Huệ Di tin rằng cô có làm gì quá phận thì chỉ cần giải thích với Tư Mã Niệm Tổ thì sẽ không có chuyện gì lớn cả.

Tư Mã Niệm Tổ ở trong mắt cô không phải là người đáng lưu tâm. Quan Huệ Di mở cửa xe mình đuổi theo Âu Dương Thụy, còn Tư Mã Niệm Tổ đuổi theo Quan Huệ Di ở phía sau.

"Phanh ——."

Xe của Quan Huệ Di bị một chiếc xe hàng đụng lật trên mặt đất. Thì ra vì quá vội đuổi theo Âu Dương Thụy mà không nhìn thấy xe hàng. Chưa kịp thắng lại đã bị đụng, máu tươi chảy trên mặt đất. Tư Mã Niệm Tổ thấy Quan Huệ Di ngã trên vũng máu, thế giới của hán như chột đồ ngấu lên.

Bên trong bệnh viện, Tư Mã Niệm Tổ túm lấy cổ áo của Tư Đồ Triệt quát: "Không phải cậu được xưng là Hoa Đà sao, tại sao cậu không cứu được cô ấy, mau cứu cô ấy cho mình, mau lên. Tại sao?"

Tư Mã Niệm Tổ kêu gào, thật ra Quan Huệ Di đã chết ngay ở hiện trường rồi. Tư Mã Niệm Tổ vẫn chưa từ bỏ ý định, Tư Đồ Triệt dĩ nhiên biết Tư Mã Niệm Tổ thích Quan Huệ Di, nhìn cậu ta kích động anh liền an ủi:

“Tổ, cậu đừng như vậy. Người chết không thể sống lại, Huệ Di là bạn tốt của chúng ta, cô ấy xảy ra chuyện như vậy chúng ta cũng không muốn như thế, chúng ta rất đau lòng.”

“Cậu nói thì rất nhẹ nhàng, bởi vì người chết không phải là cô gái cậu thích. Cậu cũng là một trong những hung thủ giết cô ấy. Đau lòng đúng là chuyện cười, nếu tình huống rơi vào cậu cậu có đau lòng không?”

Tư Mã Niệm Tổ cực đoan nói, sau đó nhìn thấy Âu Dương Thụy đi tới, hán ta vọt tới trước mặt Âu Dương Thụy, đánh một quyền vào người anh.

“Chính là cậu, vì cậu, cậu là hung thủ giết người. Nếu như cậu không cự tuyệt cô ấy, không rời khỏi đó. Cô ấy sẽ không xảy ra tai nạn xe. Đều là do cậu, cậu là hung thủ.”

Tư Mã Niệm Tổ nắm lấy cổ áo của Âu Dương Thụy quát lớn.

Âu Dương Thụy bị Tư Mã Niệm Tổ đánh một quyền, máu tươi từ trong miệng chảy ra, anh lạnh giọng nói:

“Nếu như mình không cự tuyệt chẳng lẽ nên tiếp nhận sao?”

Mặc dù Quan Huệ Di chết không phải do mình gây ra nhưng cũng không thoát khỏi liên quan. ANh cảm thấy có lỗi với Tư Mã Niệm Tổ cho nên mới để cho cậu ta đánh anh quyền này.

“Đúng, cậu nên tiếp nhận, Huệ Di là cô gái tốt, cô ấy yêu cậu là vinh hạnh của cậu, cậu nên tiếp nhận. Nếu như cậu đón nhận thì Huệ Di không xảy ra tai nạn xe cô, đều là lỗi của cậu, là do cậu.”

Tư Mã Niệm Tổ vừa rơi nước mắt vừa quát, hán ta yêu Huệ Di, hán nghĩ cả đời mình chỉ là cái bóng của cô hán cũng tình nguyện. Chỉ cần cô không rời bỏ hán.

Nghe được lời đó Âu Dương Thụy giận lên bắt lấy cổ áo của Tư Mã Niệm Tổ nói: “Tư Mã Niệm Tổ cậu là một thằng ngu, cậu là thằng ngu nhất thiên

hạ. Quan Huệ Di chỉ đang đùa bốn tình cảm của cậu, bởi vì cô ấy biết cậu là một đầu heo ngu xuẩn. Cô ấy cùng cậu mập mờ, vừa thổ lộ với mình, một cô gái như thế chỉ có người ngu xuẩn mới thích mà thôi.”

“Mình không cho phép cậu nói xấu Huệ Di, Huệ Di là cô gái tốt nhất thiên hạ. Âu Dương Thụy cậu chờ đó, chuyện ngày hôm nay nhất định tôi không bỏ qua cho cậu. Sau này tôi sẽ cho cậu nếm thử cảm giác người phụ nữ cậu yêu thương nhất chết trước mặt cậu.”

Tư Mã Niệm Tổ gạt tay Âu Dương Thụy đang nắm lấy cổ áo của hắn ta ra, hướng về phía Âu Dương Thụy ác độc nói.

"Tổ, cậu bình tĩnh một chút."

Đông Phương Húc cũng lên trước khuyên giải.

“Các cậu, các cậu đều cùng một phe, từ này về sau Tư Mã Niệm Tổ không phải bạn bè anh em gì với các người nữa. Lần sau gặp lại chỉ có thể dùng súng để nói chuyện.”

Nói xong Tư Mã Niệm Tổ chạy ra ngoài.

“Thụy, đừng để ý đến cậu ta. Cậu ấy điên rồi, mấy ngày nữa sẽ ổn thôi.”

Đông Phương Húc hướng về phía Âu Dương Thụy khuyên.

"Ừ."

Nhẹ giọng ừ một tiếng, Âu Dương Thụy liền xoay người rời đi. Chẳng ai nghĩ tới thì ra là những lời ngày đó Tư Mã Niệm Tổ nói đều không phải nói cho cô, hẳn dứt khoát rời khỏi bọn họ.

Ban đầu Tư Mã Niệm Tổ cũng là một đường chủ trong Ám Dạ, vì chống lại Âu Dương Thụy nên Tư Mã Niệm Tổ đã đầu quân cho Diêm Môn một tổ chức Mafia ở Mĩ. Từ ngày Tư Mã Niệm Tổ lên làm Môn chủ không ngừng đối đầu với Âu Dương Thụy, Tư Mã Niệm Tổ nắm hết những bí mật của Ám Dạ nên cướp quân hòa của họ. Âu Dương Thụy đều mất nhắm mắt mở cho qua thật ra Âu Dương Thụy cảm thấy có lỗi với hắn ta.

Tuy rằng anh không thích cô gái kia chết cũng không liên quan tới anh nhưng dù sao Tư Mã Niệm Tổ là anh em sinh tử của mình, vẫn có tình cảm. Hắn vẫn chống đối anh nhưng anh nhẫn nhịn chứ không phải e ngại hắn.

Hôm nay Tư Mã Niệm Tổ chạm đến ranh giới cuối cùng của Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy không thể để yên được nữa.

Tư Mã Niệm Tổ hoàn toàn bị hận thù làm cho mờ mắt.

Mà Quan Huệ Nghiên biết những năm qua Tư Mã Niệm Tổ đều cô độc một mình. Từ khi rời khỏi thành phố A đi Mĩ cùng Tư Mã Niệm Tổ, Quan Huệ Nghiên nhất quyết ở bên cạnh hắn ta đi khắp nơi. Đã tám năm rồi, nhưng Tư Mã Niệm Tổ vẫn không hề mảy may đến tình cảm của cô.

Âu Dương Thụy lẳng lặng kể cho Hạ Tịch Nguyệt nghe toàn bộ câu chuyện. Chuyện xảy ra năm đó giống như vừa mới xảy ra, lời của Tư Mã Niệm Tổ vẫn còn vang bên tai. Trước kia anh không có gì để bảo vệ nhưng hiện tại thì khác.

Hạ Tịch Nguyệt nói: “Cho nên ngày đó sát thủ ở sân bay muốn giết em, bởi vì hắn muốn cho anh nếm trải cảm giác người phụ nữ mình yêu chết trước mặt mình. Anh thấy bị thương vì anh không muốn đối địch cùng hắn. Nhưng lại không thể, bởi vì anh muốn giúp em. Em nói có đúng không?”

Hạ Tịch Nguyệt tỉnh táo nói, nghe xong Âu Dương Thụy kinh ngạc. Anh không ngờ đầu óc của bảo bối nhà anh chuyển biến nhanh như vậy, có thể hiểu vấn đề ở đâu. Giống như từ khi anh bị thương cô đã thay đổi không còn như trước. Nhưng cụ thể thế nào thì không nói ra được, hình như thông minh ra nhiều rồi.

“Bảo bối nhà chúng ta thật là thông minh nha, có thể hiểu vấn đề ở đâu.”

Âu Dương Thụy khen ngợi Hạ Tịch Nguyệt.

"Nhưng hiện tại anh định làm gì? Đối địch với hắn sao?"

Hạ Tịch Nguyệt quan tâm hỏi.

“Phải, bởi vì anh không muốn em gặp chuyện nữa. Đây là cam kết của anh với em, cũng là lời thề của anh.” Âu Dương Thụy kiên định nói với Hạ Tịch Nguyệt.

“Chẳng lẽ không có phương pháp nào toàn vẹn hơn sao? Có thể giúp hắn xóa bỏ hận thù không?”

"Không có, biện pháp duy nhất chính là hắn mất trí nhớ hoặc là chết đi"

Âu Dương Thụy tiếc nuối nói. Anh không muốn là kẻ địch với Tư Mã Niệm Tổ. Nhưng ai cũng có điều gì đó cần bảo vệ không phải sao? Hiện tại anh cũng có người anh yêu, càng hiểu cảm giác của Tư Mã Niệm Tổ trước kia. Làm sao có thể nói tha thứ là tha thứ?

"Ài, anh chính là nghĩ ngợi thật tốt không cần đang suy nghĩ những thứ này nữa."

Tiếng than thở của Hạ Tịch Nguyệt vì Âu Dương Thụy mà cũng vì Tư Mã Niệm Tổ. Hai người anh em tốt vì một người con gái không đáng giá mà trở mặt thành thù. Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy tiếc cho tình nghĩa của họ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 11: Hạ Tịch Nguyệt thay đổi

Âu Dương Thụy ở ở bệnh viện một tuần lễ, đồng nhất cả tuần lễ Hạ Tịch Nguyệt dành cả thời gian chăm sóc phục vụ Âu Dương Thụy. Mỗi ngày cô đều ăn ở ở bệnh viện, còn phải ghi nhớ lời dặn của bác sĩ Tư Đồ Triệt. Bận túi bụi nhưng cô lại cảm thấy cực kì hạnh phúc.

Để cho thân thể Âu Dương Thụy tốt lên, ngày ngày Hạ Tịch Nguyệt đều gọi thím Trương hầm canh cách thủy cho anh uống. Âu Dương Thụy thấy cô ngày ngày bận rộn vì mình, vừa hạnh phúc vừa đau lòng. Trước kia đều là Âu Dương Thụy chăm sóc cô hiện tại thì ngược lại. Âu Dương Thụy không ngờ cô lại chăm sóc cho mình tốt như vậy. Hôm nay cô lại mang canh bỏ đi vào, Âu Dương Thụy thấy thần thái phấn khởi của cô liền cười nói:

"Vợ ơi, tại sao anh cảm giác kể từ khi anh bị thương, em lại giống như trở thành một người khác."

"Thay đổi, nơi nào thay đổi, gầy đi sao?"

Hạ Tịch Nguyệt cố ý làm bộ như nghe không hiểu.

"Ha ha, thay đổi chăm sóc người khác."

Âu Dương Thụy vẫn còn ở trong lòng nghĩ rằng vợ anh nhất định là loại phụ nữ kiên cường, gặp chuyện khó khăn thì càng mạnh mẽ cứng rắn. Có lẽ chờ thân thể anh khỏe lại, Hạ Tịch Nguyệt sẽ trở lại mảnh mai như trước chỉ cần anh bảo vệ.

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng suy nghĩ một chút, quả thật thế, mình đã thay đổi.

Cô nghĩ: một người phụ nữ bình thường mặc kệ yếu ớt thế nào nhưng mà đối với thời điểm cần phải đứng lên.

"Được rồi, đừng nói những thứ này nữa, chúng ta uống canh bỏ đi. Đây là canh gà đen thím Trương vừa mới hầm, rất bổ đó nha."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng hướng về phía Âu Dương Thụy nói.

"Cái gì, lại uống canh gà a, vợ à anh có thể không uống không?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cầu xin. Âu Dương Thụy ghét nhất uống canh rồi, mà bây giờ Hạ Tịch Nguyệt lại bắt anh uống liên tiếp một tuần lễ, anh sao chịu được a. Anh thề chờ anh xuất viện về sau, anh nhất định không ăn thịt gà và uống canh nữa.

"Dĩ nhiên là không được, anh không uống canh sao thân thể khôi phục được, canh này anh phải uống."

Hạ Tịch Nguyệt không dùng giọng thương lượng nói. Kể từ khi Âu Dương Thụy bị bệnh Hạ Tịch Nguyệt chăm sóc, Hạ Tịch Nguyệt giống như trở thành một con cọp mẹ khắp nơi quản Âu Dương Thụy. Mà Âu Dương Thụy lại không thể không nghe. Có lúc bị người ta quản cũng là một niềm hạnh phúc.

"Anh đã bình phục, không tin em xem."

Nói xong, Âu Dương Thụy còn gây thơ cho cô xem cơ thể của mình, làm Hạ Tịch Nguyệt tin tưởng mình là thật bình phục, hơn nữa không bao giờ cần bỏ thân thể nữa.

"Không được, cho dù bình phục cũng phải uống, canh này đối với thân thể anh có lợi, anh đừng có giống như là đang uống độc dược như vậy chứ."

"Vốn là rất khó uống mà."

Âu Dương Thụy giống như một đứa bé lắm bả, ngay cả như vậy bị Hạ Tịch Nguyệt uy hiếp vẫn phải uống canh. Uống xong canh Âu Dương Thụy liền hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói:

"Anh muốn tắm." Cả tuần lễ Âu Dương Thụy tắm đều do Hạ Tịch Nguyệt giúp một tay, bởi vì vết thương của anh không thể để dính nước.

Nếu như là Âu Dương Thụy tự mình tắm nhất định sẽ đụng phải nước. Cho nên Hạ Tịch Nguyệt mới giúp Âu Dương Thụy tắm. Chuyện Hạ Tịch Nguyệt không nguyện ý nhất và khó xử nhất là muốn trợ giúp Âu Dương Thụy tắm.

Mà chuyện Hạ Tịch Nguyệt không nguyện ý nhất lại là chuyện Âu Dương Thụy vui vẻ nhất cũng là nguyện ý nhất trong ngày. Bây giờ mặc dù ăn không được, nhưng nhìn Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt cũng rất vui vẻ? Nghe được Âu Dương Thụy nói muốn tắm, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi phản bác:

"Ngày hôm qua không phải mới vừa tắm rồi sao?"

Hơn nữa còn hung hăng đùa giỡn cô một phen, còn muốn để cho cô tắm cho anh, nằm mơ đi. Âu Dương Thụy dĩ nhiên biết Hạ Tịch Nguyệt nhỏ mọn, không khỏi mở miệng nói:

“Vợ ơi, em biết anh thích sạch sẽ, một ngày tắm một lần đã khó chịu lắm rồi.”

Ngụ ý rất rõ ràng, nếu bình thường anh tắm rất nhiều lần, hiện tại anh chỉ có tắm một lần mà cô lại không chịu giúp.

"Nhưng là."

Hạ Tịch Nguyệt lời nói còn chưa nói hết, Âu Dương Thụy liền giả bộ hết sức khổ sở nói:

"Ai nha, vợ ơi, ngực của anh đau quá!"

Câu này mỗi ngày Âu Dương Thụy đều nói, Hạ Tịch Nguyệt biết bị lừa lần đầu về sau cũng biết anh chỉ giả bộ. Mặc dù biết là thế nhưng Hạ Tịch Nguyệt thấy anh khổ sở cô lại thấy đau lòng. Không có cách nào đành phải:

"Được rồi, hiện tại liền tắm cho anh được chưa."

"Ha ha ~, vợ ơi, anh lại thấy không đau nữa.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói, biết Âu Dương Thụy giả bộ, Hạ Tịch Nguyệt cũng lười cùng anh so đo.

Đem Âu Dương Thụy đỡ đến phòng vệ sinh. Hạ Tịch Nguyệt đỏ đầy nước, thấy Âu Dương Thụy còn là còn nguyên đứng ở đó, không khỏi kinh ngạc:

"Làm sao anh còn đứng ở nơi đó, nhanh cởi quần áo tới đây?"

“Anh là bệnh nhân, làm sao tự cởi được? Anh bị thương không làm được.”

Âu Dương Thụy giờ tính trẻ con ra. Nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng chính là muốn cô cởi.

“Cầu xin anh đó, anh bị thương ở ngực chứ có phải ở tay đâu?”

Mặt Hạ Tịch Nguyệt đen lại.

“Anh biết là bị thương ở ngực nhưng khi cử động sẽ lan tới cánh tay.”

Nghe được Âu Dương Thụy lời nói, Hạ Tịch Nguyệt bất đắc dĩ nói:

"Được rồi, em cởi giúp anh.”

Hạ Tịch Nguyệt đi tới trước mặt Âu Dương Thụy nhẹ nhàng cởi nút áo đầu tiên của anh. Lúc Hạ Tịch Nguyệt không để ý thì Âu Dương Thụy lại nở nụ cười phúc hắc.

Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt cởi toàn bộ quần áo của anh. Những chuyện này hai người đều làm hàng ngày, nhưng vừa nhìn thấy ngực rộng của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt lại xấu hổ mặc dù đã nhìn vô số lần rồi.

"Quần chính anh cởi đi."

Cuối cùng đem áo của Âu Dương Thụy cởi ra rồi, Hạ Tịch Nguyệt không kịp chờ đợi nói.

“Vợ này, em biết anh không thể khom lưng mà, anh khom lưng thì vết thương sẽ toét ra, sẽ chảy máu đó...”

Âu Dương Thụy còn muốn tiếp tục nói, Hạ Tịch Nguyệt lập tức ngăn cản nói:

"Dừng lại, không phải là muốn em giúp anh cởi ư, em giúp anh cởi thế đã được chưa."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cũng lập tức ngồi chồm hổ xuống, nhắm mắt lại cởi quần Âu Dương Thụy ra. Sau đó lại nhắm mắt lại đứng lên.

"Cởi xong rồi, tắm thôi."

“Vợ à, còn chưa có xong đâu, còn một cái quần trong em chưa cởi, em không định cho anh mặc quần tắm luôn chứ?”

Âu Dương Thụy ở trước mặt Hạ Tịch Nguyệt uất ức nói.

"Anh"

Âu Dương Thụy muốn cô cởi hết quần của anh ra, Hạ Tịch Nguyệt thật kích động muốn nhảy dựng lên.

“Được, em cởi.” Hạ Tịch Nguyệt cắn răng nói.

Hạ Tịch Nguyệt lập tức đi tới trước mặt của Âu Dương Thụy, dánh vè cô như lên đoạn đầu đài, nhanh chóng cởi cái quần cuối cùng của Âu Dương Thụy xuống, nhìn vóc người Âu Dương Thụy hoàn mỹ, Hạ Tịch Nguyệt thật kích động muốn chảy máu mũi. Nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang nhìn mình thân thể mà phát ra ánh mắt sững sờ, Âu Dương Thụy hải lòng cực kỳ.

"Ha ha ha ~."

Nghe được Âu Dương Thụy tiếng cười, Hạ Tịch Nguyệt mới lấy lại tinh thần. Lúng túng lau chùi thân thể cho Âu Dương Thụy. Chờ tắm xong ra ngoài về sau chỉ thấy Âu Dương Thụy sáng khoái tinh thần, mà sắc mặt Hạ Tịch Nguyệt như táo đỏ. Lại ở trong bệnh viện thêm một tuần lễ, Âu Dương Thụy mãnh liệt yêu cầu mình phải ra khỏi viện về nhà dưỡng bệnh. Vốn là Âu Dương Thụy sẽ nằm viện một tuần mới được xuất viện nếu không phải Hạ Tịch Nguyệt không cho anh thì đã không kéo dài như vậy. Hạ Tịch Nguyệt bất đắc dĩ đồng ý, cô thu thập hành lí xong liền nói với anh:

“Anh ở đây đợi em. . . em muốn đi hỏi Tư Đồ Triệt xem còn phải chú ý thêm điều gì nữa không?”

“Đừng đi, anh không sao mà.”

"Không được."

Hạ Tịch Nguyệt không đồng ý sau đó đi ra ngoài tiến đến văn phòng của Tư Đồ Triệt.

Ở trên đường cô gặp Đông Phong đang chuyển hành lí, Hạ Tịch Nguyệt vội cản anh ta lại nói:

"Đông Phong, anh qua đây tôi có việc tìm anh."

"Phu nhân, mời nói."

Đông Phong tôn kính nói.

"Anh qua đây."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền đem Đông Phong kéo đến một xó xinh hẻo lánh. Mà Bắc Minh đang theo sau liền nhìn thấy một màn này, không khỏi tò mò đuổi theo.

Trong góc khuất Hạ Tịch Nguyệt lập tức nói:

"Đông Phong, tôi muốn xin anh đồng ý tôi một chuyện."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Đông Phong cầu xin.

"Phu nhân xin đừng nói như vậy, có chuyện gì phu nhân cứ việc phân phó Đông Phong, ở không nên nói như thế ."

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt nói ‘ xin ’, Đông Phong rất kinh ngạc. Hạ Tịch Nguyệt vẫn luôn vô cùng tôn kính bọn họ, cũng sẽ không bởi vì cái thân phận Môn chủ phu nhân này mà đối với bọn họ phách lối.

"Nếu như mà tôi nói chuyện này, anh không thể nói cho Thụy biết được?"

Hạ Tịch Nguyệt thử dò xét.

"Không thể nói cho Môn chủ, phu nhân cái này, thuộc hạ sợ rằng không làm được."

Đông Phong có chút hơi khó xử.

“Trước hết anh đừng cự tuyệt yêu cầu của tôi, hãy nghe tôi nói hết rồi tính cũng không muộn.”

“Vâng, phu nhân cứ nói.”

“Tôi muốn học võ để có thể tự bảo vệ mình không bị tổn thương.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Đông Phong kiên quyết nói.

"Phu nhân cái này?" Đông Phong có chút không rõ hỏi.

Biết Đông Phong không rõ, cho nên Hạ Tịch Nguyệt giải thích: "Anh cũng biết mấy lần Thụy suýt vì tôi mà bị thương, cứ như vậy cũng không phải là cách hay. Hiện tại lại bị Diệm Môn hại nên tôi nghĩ nếu tiếp tục như vậy thì tôi sẽ thành gánh nặng của Thụy. Không, hiện tại tôi đã là gánh nặng rồi."

Tôi biết rõ mặc dù Thụy muốn tốt cho tôi, nhưng tôi nghĩ cách bảo vệ mình tốt nhất chính là tự học võ để bảo vệ mình, cho nên tôi muốn học bắn súng, tôi nhất định phải bảo vệ mình và bảo vệ người quan tâm tôi."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Đông Phong hết sức kiên định nó.

"Được, được, phu nhân nói rất hay."

Lúc này, Bắc Minh cũng từ trong ngõ ngách vỗ tay khen ngợi đi ra.

"Làm sao anh ở chỗ này?"

Thấy Bắc Minh Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi.

"Phu nhân, thật xin lỗi, bởi vì mới vừa rồi gặp cô và Đông Phong lên lút cho nên mới tò mò đi theo tới đây. Chẳng qua tôi thấy phu nhân nói rất hay. Phu nhân nghĩ như thế là đúng, phương pháp bảo vệ tốt nhất là tự mình bảo vệ mình. Nếu như phu nhân muốn học thì Bắc Minh nguyện ý giúp sức."

Bắc Minh nhìn Hạ Tịch Nguyệt, hần ta tôn trọng nói.

"Có thật không, anh không nói cho Thụy. Môn chủ của anh?"

Hạ Tịch Nguyệt không xác định hỏi.

"Tôi đồng ý phu nhân sẽ không nói, nhưng phu nhân cũng phải đồng ý với tôi một điều kiện."

"Hả?" Hạ Tịch Nguyệt không hiểu nhìn về phía Bắc Minh.

"Nếu như một ngày Môn chủ phát hiện ra tôi lừa người thì cô nhất định phải đứng ra nói chuyện cho tôi. Bởi vì lúc môn chủ tức giận không lí trí thì chỉ có phu nhân mới ngăn cản được người mà thôi."

Chuyện cười, Bắc Minh mới không có ngu như vậy. Nếu không nói cho Môn chủ cũng phải làm chuẩn bị trước. Nếu như Môn chủ biết về sau phải làm sao? Đương nhiên là ở trước mặt ban cho một kim bài miễn tử rồi.'

"Đó là đương nhiên, tôi bảo đảm Thụy một khi phát hiện, tôi sẽ giúp anh ra mặt giải quyết."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Bắc Minh bảo đảm.

"Phu nhân kia nghĩ muốn học lúc nào?" Bắc Minh nhìn Hạ Tịch Nguyệt lập tức hỏi.

"Đợi đến Âu Dương Thụy đi làm, tôi sẽ tới Âm Dạ tìm các người, nhưng các người phải nói địa chỉ cho tôi biết." Đương nhiên phải đợi Âu Dương Thụy đi làm cô mới học được, Hạ Tịch Nguyệt chưa từng tới Âm Dạ nên cần phải biết địa chỉ.

"Được, nhưng phu nhân cô có thể chịu khổ sao? Loại võ công này không phải một hai ngày có thể luyện được, nếu như không có ý chí thì tôi khuyên cô không nên thử." Bắc Minh nghiêm túc nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói.

"Ai nói tôi chỉ nói cho có, ai nói tôi không thể chịu khổ, tôi đã học Taekwondo 10 năm, 20 năm học khiêu vũ, những khổ sở này đối với tôi có là gì?"

"Vậy thì tốt, chúng ta quyết định như vậy đi."

"Cám ơn anh, Bắc Minh."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói. Bên cạnh Đông Phong nhìn thấy hai người đã thương lượng xong, nhúc nhúc hướng về phía Bắc Minh nói:

"Cậu đừng cho tôi hồ đồ phu nhân hồ đồ thì cậu cũng hồ đồ theo rồi." Ai biết đâu hai người kia lại đồng thanh nói:

"Người nào cần quấy?"

"Người nào cần quấy."

Nghe được hai người bọn họ cùng nhau nói, làm cho Đông Phong sợ một phen. Thấy Đông Phong vẫn là bất đồng ý kiến, Bắc Minh không khỏi mở miệng nói:

"Phong, phu nhân nói đúng, lần này Môn chủ vì đỡ cho phu nhân nên bị thương, may mắn là không thương tổn đến tim, nếu lần tới có nữa thì sẽ không may mắn vậy nữa."

Cậu dám đảm bảo Môn chủ sẽ may mắn như hôm nay sao? Cho nên tôi thấy để phu nhân học võ công để bảo vệ mình là cách tốt."

"Cậu nói cũng đúng, nhưng mà tôi không muốn giấu Môn chủ..."

Đồng Phong bị Bắc Minh thuyết phục, nhưng phải gạt Môn chủ, Đồng Phong không dám.

"Chuyện này sao gọi là gạt Môn chủ, không thể dùng từ gạt được. Cậu suy nghĩ một chút đi, chuyện này chỉ là không có báo cáo nhanh cho Môn chủ biết thôi, thêm nữa Môn chủ không có nói chúng ta phải báo cáo nhanh cho người mà."

Bắc Minh ở bên trong lòng cũng nghĩ như vậy, có thể lôi kéo nhiều người cùng nhau gánh trách nhiệm.

Nghe được Bắc Minh một phen khuyên giải Đồng Phong rốt cuộc gạt đầu nói:

"Được rồi, tôi đồng ý. Cậu dạy phu nhân thương pháp, tôi liền dạy phu nhân mấy thứ bản lĩnh phòng thân."

"Được, quyết định như vậy, cảm ơn các người."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng hướng về phía bọn họ nói.

"Phu nhân, là nên chúng ta cảm ơn cô mới đúng. Bởi vì cô đều vì Môn chủ mà suy tính."

Bắc Minh nhìn Hạ Tịch Nguyệt từ trong thâm tâm tôn kính nói. Ở trong mắt bọn họ, chỉ cần là Hạ Tịch Nguyệt thật lòng đối đãi Môn chủ bọn họ, đáng giá được bọn họ thật lòng tôn trọng.

"Chẳng qua nếu như bị Môn chủ biết làm thế nào?"

Đồng Phong vẫn là có chút không yên lòng mà nói. Dù sao cũng là lần đầu tiên gạt Môn chủ, Đồng Phong đương nhiên là vừa khản trương vừa sợ. Nghe được Đồng Phong băn khoăn Hạ Tịch Nguyệt lập tức bảo đảm:

"Không có việc gì, đợi đến khi Thụy phát hiện, các người đem tất cả trách nhiệm đẩy tới trên người của tôi là tốt, dù sao Thụy cũng sẽ không phạt tôi?"

"Nhiều lắm là ba ngày không xuống giường mà thôi." Câu nói này Hạ Tịch Nguyệt chỉ nói trong lòng.

"Ừ, vậy cũng tốt." Đồng Phong coi như là bị thuyết phục triệt để.

Sau khi cùng Đồng Phong và Bắc Minh nói xong, Hạ Tịch Nguyệt chạy như bay đến phòng làm việc của Tư Đồ Triệt, nói cho anh ta biết Âu Dương Thụy xuất viện về nhà nghỉ ngơi, cần chú ý những điều gì.

"Nằm trên giường nghỉ ngơi, ít vận động, ăn nhiều đồ dinh dưỡng vết thương không đụng nước..."

Tư Đồ Triệt nói một hồi cho Hạ Tịch Nguyệt nghe, cô lấy giấy bút ghi lại những điều anh nói. Trở lại phòng bệnh, Âu Dương Thụy nhìn cô có chút không vui nói:

"Làm sao em lại đi lâu như vậy, anh muốn đi tìm em."

Bởi vì vừa rồi nói chuyện với bọn Bắc Minh nên Hạ Tịch Nguyệt mới trở lại trễ. Thật may Âu Dương Thụy không ra ngoài thì nếu không bị anh phát hiện rồi.

"Không có gì, em đi tìm Tư Đồ Triệt hỏi một số thứ nên mới quay lại trễ."

Hạ Tịch Nguyệt có chút khản trương nói. Dù sao cũng là đang gạt Âu Dương Thụy nên cô rất lo lắng sợ lộ.

"Thật sao?"

Âu Dương Thụy cứ có cảm giác Hạ Tịch Nguyệt là lạ ở chỗ nào, nhưng không nói ra là nơi nào.

"Thật mà. Được rồi, anh đừng nói chuyện này nữa chúng ta nhanh dọn dẹp đồ về nhà thôi." Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

Sau khi về đến nhà, Hạ Tịch Nguyệt ra lệnh cho Âu Dương Thụy nằm trên giường nghỉ ngơi. Âu Dương Thụy đành phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường hết cách rồi, kể từ khi bị thương, ở trong nhà vợ là lớn nhất. Âu Dương Thụy rên rỉ nói:

"Vợ ơi, em mau tới xem một tí đi, ngực của anh không biết vì sao lại đau quá?"

Đang sửa sang hành lý, Hạ Tịch Nguyệt nghe được tiếng kêu của Âu Dương Thụy, lập tức buông hành lý xuống, đi tới bên giường hỏi:

"Thế nào?"

"Anh cảm thấy vết thương có chút đau, em xem có phải bị nhiễm trùng rồi không?"

Âu Dương Thụy làm bộ như rất khổ sở nói.

"Không thể nào, cũng đã bắt đầu lành lại, làm sao sẽ đột nhiên nhiễm trùng rồi."

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng là Hạ Tịch Nguyệt vẫn là rất nhanh cời xuống áo Âu Dương Thụy, gỡ băng gạc ra cẩn thận kiểm tra vết thương.

"Không có nhiễm trùng a. Cũng giống như ngày hôm qua thật tốt."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn vết thương của Âu Dương Thụy nói. Vết thương vẫn giống như ngày hôm qua, tại sao Âu Dương Thụy kêu đau. Hạ Tịch Nguyệt giọng điệu cứng rắn nói xong, liền bị Âu Dương Thụy lập tức liền kéo vào trong ngực, nhanh chóng lật người liền đem Hạ Tịch Nguyệt áp xuống dưới.

"A ——."

Lúc này Hạ Tịch Nguyệt mới phản ứng được hành động của anh. Không khỏi tức giận nói:

"Âu Dương Thụy anh làm gì thế à?"

"Vợ ơi, nửa tháng rồi anh không có ăn thịt, hôm nay anh muốn ăn một bữa thịnh soạn."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt uất ức nói. Mình đã nửa tháng không đụng vào vợ rồi, đã là cực hạn với anh rồi. Nếu không thể thì sao anh phải gấp gấp ra viện chứ, vì chuyện này ở bệnh viện không tiện?

Nghe được lời nói Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt thật là vừa tức vừa thẹn, không khỏi cự tuyệt nói:

"Không được, Tư Đồ triệt nói anh bây giờ thân thể vẫn không thể làm vận động dữ dội."

"Thế nào không thể, vợ em nghi ngờ thể lực của anh à, đợi tí nữa em sẽ biết rõ thể lực bền bỉ của chồng em"

Âu Dương Thụy cười, nói qua liền đưa cái tay chui vào trong quần áo Hạ Tịch Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại bóng loáng Hạ Tịch Nguyệt.

"Không cần, em biết mấy ngày nay anh khổ nhưng thân thể anh vừa mới tốt lên một chút, không thể vận động mạnh. Em đồng ý với anh khi nào anh khỏe em sẽ bồi thường cho anh mà?"

Hạ Tịch Nguyệt cầm tay của Âu Dương Thụy đang làm loạn trên người cô.

"Không cần, hiện tại anh muốn em."

Nói qua Âu Dương Thụy liền hôn lên đôi môi anh đào của Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt không ngừng giãy giụa lại không dám dùng sức, sợ không cẩn thận đụng phải vết thương Âu Dương Thụy. Kết quả tốt không thể nghi ngờ là Hạ Tịch Nguyệt thỏa hiệp. Âu Dương Thụy vừa miêu tả Hạ Tịch Nguyệt môi anh đào vừa nhẹ nhàng cời quần áo trên người Hạ Tịch Nguyệt xuống.

Nhìn thân thể óng ánh trong suốt mềm mại của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy giống như là ác lang nhào tới."Rốt cuộc có thể ăn no nê rồi."

Âu Dương Thụy ở trong lòng vui mừng nói. Trận chiến này diễn ra cả một buổi chiều, cho đến khi mặt trời lặn, Âu Dương Thụy mới miễn cưỡng bỏ qua cho Hạ Tịch Nguyệt.

"Rốt cuộc ai mới là bệnh nhân, thế nào thể lực so với cô còn tốt hơn. Sự khôi phục sức khỏe của người này thật đúng là kinh người. Hạ Tịch Nguyệt thể không tin tưởng lời của người này nữa, thể lực tốt như vậy lại giả ngây thơ lừa gạt tình cảm của mình."

Lần này Âu Dương Thụy thần thái phấn khởi, mà Hạ Tịch Nguyệt chỉ có thể ở nằm trên giường nghỉ ngơi dưỡng sức.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 12: Hạ Tịch Nguyệt học tập thương pháp

Âu Dương Thụy ở nhà nghỉ ngơi hai ngày liền. Mặc dù đang bị thương, nhưng vẫn có một số việc cần Âu Dương Thụy tự mình xử lý, cho nên mặc kệ Hạ Tịch Nguyệt ngăn cản Âu Dương Thụy vẫn đi làm.

Sau khi Âu Dương Thụy đi làm, Hạ Tịch Nguyệt cũng đi tới trường học giải thích một chút về việc lần trước không tham gia cuộc thi khiêu vũ. Từ trường học đi ra, Hạ Tịch Nguyệt gặp Cổ Tây, nhìn thấy Cổ Tây, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi có chút áy náy gọi:

"Cổ Tây."

"Ừ."

Cổ Tây nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó lướt qua Hạ Tịch Nguyệt trực tiếp đi vào trường học, giống như Hạ Tịch Nguyệt không ở đó. Thấy Cổ Tây cư xử như vậy với mình trong lòng Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy rất khó chịu, vội vàng nên tiếng gọi:

"Cổ Tây, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"

Đang tiến về phía trước Cổ Tây nghe thấy tiếng Hạ Tịch Nguyệt liền dừng bước. Trong lòng Cổ Tây không khỏi tự giễu :

"Đã cảnh cáo mình không nên hăm sâu vào thế nhưng lại không bỏ được, dù giận cô thế nào nhưng vừa nghe cô gọi mình, vẫn là nhìn không được dừng bước."

Trong quán cà phê, mỗi người một ly cà phê, không ai nói chuyện yên lặng uống cà phê của mình. Chẳng biết từ bao giờ hai người lại trở nên xa lạ như vậy, Hạ Tịch Nguyệt không kìm được tự hỏi chính mình. Cô lên tiếng phá vỡ sự trầm lặng này:

"Cổ Tây, chuyện hôm đó thật xin lỗi."

Hạ Tịch Nguyệt nói lời xin lỗi.

"Chuyện ngày đó cậu không có lỗi, cậu chỉ là quan tâm tới chồng cậu thôi"

Cổ Tây lạnh giọng trả lời.

"Cổ Tây, cậu nhất định phải nói chuyện với mình như vậy à, mình thừa nhận ngày hôm đó bỏ thi làm cậu mất cơ hội tham gia, mình rất áy náy nhưng mình không hối hận vì quyết định khi đó của mình, đối với mình chồng mình so với bất kỳ chuyện gì vẫn quan trọng hơn."

Mà ngồi ở trong phòng làm việc của Tổng giám đốc Âu Dương Thụy nghe được Hạ Tịch Nguyệt thổ lộ kích động chỉ kém chưa nhảy từ trên ghế xuống, khi vừa nghe thủ hạ báo cáo nói Hạ Tịch Nguyệt cùng Cổ Tây gặp mặt, cho nên Âu Dương Thụy liền mở hệ thống định vị trên chiếc nhẫn của Hạ Tịch Nguyệt, không chỉ có thể xác định vị trí của cô mà còn có thể nghe được cuộc đối thoại của Hạ Tịch Nguyệt và Cổ Tây.

Nghe được những lời nói vừa rồi của Hạ Tịch Nguyệt , Âu Dương Thụy liền cắt đứt hệ thống định vị, bởi vì đã không cần nghe thêm nữa.

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt nói như vậy, trong lòng Cổ Tây rất đau, tức giận nói :

"Nếu như vậy, giữa chúng ta còn có gì để nói nữa."

‘ Tại sao? Tại sao không phải là anh? Có phải chỉ cần Âu Dương Thụy biến mất, cô sẽ yêu anh.’ Cổ Tây không tiếng động nói, liền đứng lên, xoay người bỏ đi.

Thấy Cổ Tây rời khỏi, Hạ Tịch Nguyệt ở phía sau hô to:

"Bởi vì mình coi cậu là bạn nên mới phải nói rõ với cậu, hy vọng cậu hiểu và tìm được người tâm đầu ý hợp với mình, đừng làm mình thất vọng"

Nghe được lời vừa rồi của Hạ Tịch Nguyệt, Cổ Tây dừng bước, nhưng không hề quay đầu, trong lòng nên tiếng đáp lại :

"Thật xin lỗi A Nguyệt, mình nhất định muốn làm cho cậu thất vọng."

Sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

"Cổ Tây, cậu ngàn vạn đừng để cho mình thất vọng a." Nhìn Cổ Tây đã đi xa , Hạ Tịch Nguyệt lầm bầm nói.

Sau khi Cổ Tây rời đi, Hạ Tịch Nguyệt ở trên ghế trầm mặc một hồi, sau đó giống như là nghĩ tới điều gì.Lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Bắc Minh. Ngày đó ở trong bệnh viện Hạ Tịch Nguyệt đã lấy số điện thoại của Bắc Minh. Bấm điện thoại, Hạ Tịch Nguyệt lập tức nói:

"Bắc Minh, tôi đang ở quán cà phê gần trường học, mau qua đây đón tôi."

"Dạ, phu nhân."

Bắc Minh cúp điện thoại liền lập tức lái chiếc xe thể thao số lượng có hạn tới đây. Dừng lại xe liền nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đang đứng đợi, xuống xe liền tôn kính gọi:

"Phu nhân."

"Bắc Minh, Âu Dương Thụy vẫn luôn phái người bảo vệ tôi, hãy cắt đuôi bọn họ."

Bởi vì Hạ Tịch Nguyệt chỉ cảm thấy có người bảo vệ cô, nhưng cũng không biết bọn họ ở nơi nào.

"Không thành vấn đề phu nhân."

Bắc Minh tự tin nói, đều là người trong bang, nhưng hẳn là hết sức quen thuộc với chiêu thức theo dõi của bọn họ. Bắc Minh mở cửa xe , vui mừng hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt nói:

"Phu nhân, mời lên xe."

Đem hộ vệ bỏ rơi ở phía sau, Bắc Minh lấy điện thoại di động ra gọi cho thủ lĩnh nhóm hộ vệ. Hộ vệ theo dõi Hạ Tịch Nguyệt bị vớt sạch, không có thấy rõ là người của bọn họ, vừa định gọi điện thoại cho Âu Dương Thụy , liền nhận được điện thoại của Bắc Minh :

"Anh Minh?"

Thủ lĩnh nhóm hộ vệ lên tiếng.

"Ừ, phu nhân là tôi đón đi. Phu nhân có chút chuyện riêng muốn tự mình xử lý, cho nên không hy vọng các cậu đi theo."

Bắc Minh giọng không thể thương lượng nói.

"Nhưng Môn chủ"

Hộ vệ thủ lĩnh khổ sở nói.

"Các cậu chỉ cần không nói cho Môn chủ là được. Nếu như các cậu nói cho Môn chủ cũng không tránh được sẽ bị trừng phạt. Hiện tại không nói cho Môn chủ, Môn chủ cũng sẽ không biết.

Nếu như các cậu đã đắc tội với tôi, chắc các cậu cũng biết hậu quả. Lại nói, phu nhân xong việc sẽ về nhà , tuyệt đối sẽ không gây khó khăn cho các cậu."

Bắc Minh lên giọng uy hiếp.

"Cái này, chúng ta đã hiểu rồi, anh Minh."

Hộ vệ thủ lĩnh nghĩ đi nghĩ lại vẫn là nghe theo đề nghị Bắc Minh. Bởi vì nếu như bị Âu Dương Thụy biết bọn họ mất dấu của phu nhân , nhất định sẽ bị trừng phạt. Mà không nói Môn chủ cũng sẽ không biết, phu nhân đến thời gian cũng sẽ về nhà. Như vậy cũng không bị môn chủ trừng phạt,cũng không đắc tội Bắc Minh. Hẳn đương nhiên sẽ chọn lựa ý kiến Bắc Minh. Bắc Minh vui mừng nói với Hạ Tịch Nguyệt:

"Phu nhân, chúng ta trực tiếp đi tới Âm Dạ sao?"

"Dĩ nhiên."

Vừa nghĩ tới mình có thể đi tới nơi này, Hạ Tịch Nguyệt liền không kìm được hưng phấn. Bắc Minh rất nhanh liền cùng Hạ Tịch Nguyệt cùng nhau trở lại Âm Dạ, dọc đường đi đều thông suốt không gặp trở ngại gì.

"Phu nhân, cô đã đến rồi."

Hạ Tịch Nguyệt vừa xuống xe, Đông Phong liền tôn kính chào.

"Ân."

Hạ Tịch Nguyệt đơn giản đáp lại một tiếng.

"Vậy chúng ta bây giờ liền đi trụ sở huấn luyện xem một cái thôi."

Đông Phong hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt nói.

"Tốt."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng trả lời. Đi tới phòng dưới lòng đất, Hạ Tịch Nguyệt liền nhìn thấy các huynh đệ đang được huấn luyện. Có đánh bao cát, có hai người đánh nhau. , khiến Hạ Tịch Nguyệt nhìn hoa cả mắt.

"Phu nhân, mời sang bên này."

Đông Phong chỉ vào một hướng. Sau đó cả ba người đi tới bên cạnh thang máy, Đông Phong ấn thang máy, ba người liền lập tức đến lầu 1. Vừa lên lầu Hạ Tịch Nguyệt liền bị cảnh trước mắt làm cho ngạc nhiên. Nơi này rất rộng rãi, tất cả trên tường có để nhiều loại súng ống. Bắc Minh tùy tiện cầm lên một khẩu súng lục,

"Phanh —— phanh ——."

Bắc Minh hướng cái bia đối diện bắn hai phát.

"Khẩu súng này là M4A1: điều khiển đơn giản, dễ dàng sử dụng, uy lực giống như nhau, tốc độ khá ổn."

Lại nâng một cây súng lục khác lên,

"Phanh —— phanh ——."

Hướng cái bia đối diện bắn hai phát, liền lập tức nói:

"Đây là khẩu AK49 có chút uy lực lớn, xạ kích tốc độ cực nhanh, độ chuẩn xác giống như nhau, nhưng là lực đàn hồi lớn nên hòng thương nhảy rất nghiêm trọng."

Lại nâng một thanh súng trường lên, liền mở ba phát, giọng khen ngợi:

"QBZ95 một thanh thượng hạng súng trường, uy lực lớn, ổn, nhẹ, chính xác."

Buông súng trong tay xuống, Bắc Minh nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói thật:

"Phu nhân, nếu như phu nhân nghĩ học tập súng lục, tôi đề nghị người học M4A1, bởi vì nó thao tác tương đối đơn giản, AK49 mặc dù lực sát thương lớn, nhưng là trên hòng thương nhảy nghiêm trọng, tôi sợ phu nhân nắm giữ không tốt."

Hạ Tịch Nguyệt không có lập tức trả lời Bắc Minh, mà là đi tới chỗ để súng lục trước mặt. Cầm lấy khẩu AK49, hưng phấn hướng về phía Bắc Minh nói:

"Tôi sẽ dùng cây súng này, tôi thích nó."

Thật ra thì có rất ít người biết Hạ Tịch Nguyệt rất đam mê với các loại súng đặc biệt là súng ống, trong nhà cũng chứa rất nhiều mô hình súng ống, nhất là mô hình AK, hôm nay rất cuộc có thể sờ tới súng thật rồi, Hạ Tịch Nguyệt thật là kích động.

Hạ Tịch Nguyệt cũng không biết mình tại sao ưa thích súng ống như vậy, dù sao cũng chính là đam mê. Có lẽ có nhiều người cũng bị bề ngoài nhu nhược của Hạ Tịch Nguyệt lừa, thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt trong xương cũng có một mặt máu lạnh.

"Được, nếu như phu nhân thích học, tôi liền dạy phu nhân." Bắc Minh cười nói. Nhìn Hạ Tịch Nguyệt rất thích khẩu súng này, Bắc Minh cũng có chút kinh ngạc, hẳn không ngờ Hạ Tịch Nguyệt là tiểu thư khuê các, thấy khẩu súng không phải bị sợ đến hoa dung thất sắc, mà là hưng phấn. Không sai chính là hưng phấn, giống như là thợ săn thấy động vật cái loại đó cảm giác hưng phấn.

"Bây giờ chúng ta liền bắt đầu thôi."

Hạ Tịch Nguyệt nói. Bởi vì Hạ Tịch Nguyệt đã không thể chờ đợi muốn biết nổ súng có cảm giác gì.

"Đầu tiên lên lớp, mở chốt an toàn, sau đó nhắm trúng mục tiêu rồi bóp cò."

Bắc Minh từ từ dạy Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt nghe Bắc Minh nói, trước tiên đem súng lên đường, sau đó mở ra bảo hiểm, động tác của Hạ Tịch Nguyệt hết sức thuần thục, giống như trước kia đã từng luyện tập, cuối cùng nhắm ngay cái bia đối diện,

"Phanh —— phanh ——."

Liền bắn hai phát. Hạ Tịch Nguyệt liền vui mừng quay về phía Bắc Minh nói:

"Cảm giác rất tốt, tôi thích bắn súng, mặc dù bây giờ còn chưa tới Bách Phát Bách Trúng chẳng qua tôi sẽ cố gắng."

"Vậy thì tốt. Chỉ là, nhìn phu nhân lên lớp cùng mở an toàn thuần thục như thế, cô trước kia có tiếp xúc qua súng sao?"

Vừa rồi Bắc Minh quan sát Hạ Tịch Nguyệt bắn súng, thấy thế nào cũng không giống lần đầu tiên cầm súng, liền đem thắc mắc ra hỏi. Nghe được câu hỏi Bắc Minh, Hạ Tịch Nguyệt không chút giấu giếm nói: "Tôi có rất nhiều súng ống mô hình, nhưng không có chân chính sờ qua súng thật."

"Như vậy thì dễ làm rồi. Phu nhân đã tiếp xúc qua súng, vậy tôi nghĩ sau này học sẽ đơn giản hơn nhiều."

Bắc Minh lạnh giọng nói. Nói chuyện đến vấn đề dạy súng, Bắc Minh dĩ nhiên sẽ không cợt nhả rồi.

"Muốn nhắm trúng mục tiêu, mắt nhắm đồng nhất với hòng súng"

"Phanh —— phanh ——."

Hạ Tịch Nguyệt lắng nghe sau đó bắn ra hai phát, nhưng vẫn bắn không chuẩn.

"Súng cùng tay phối hợp giống như tôi vậy."

Bắc Minh vừa giảng giải vừa làm mẫu cho Hạ Tịch Nguyệt. Một buổi chiều Hạ Tịch Nguyệt không ngừng luyện bắn súng, luyện đến lúc kiệt sức mới chịu ngưng.

Mấy ngày nay Hạ Tịch Nguyệt đều tới Âm Dạ luyện tập thương pháp. Tối hôm đó khi về nhà cơm tối cũng không ăn liền đi ngủ. Âu Dương Thụy về nhà đã thấy Hạ Tịch Nguyệt ở trên giường ngủ, không khỏi có chút lo lắng đi tới hỏi:

"Vợ ơi, em làm sao vậy? Mau dậy đi ăn cơm."

"Không ăn, em muốn đi ngủ. Ngày mai còn phải luyện tập."

Hạ Tịch Nguyệt mơ mơ màng màng nói.

"Ngày mai luyện cái gì?"

Nghe được câu trả lời của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy tò mò hỏi. Hạ Tịch Nguyệt ý thức được mình đã nói lộ ra miệng, lập tức nói đến:

"A, em nói là ngày mai còn đi học đi luyện khiêu vũ."

"Thật sao?"

Âu Dương Thụy không tin hỏi.

"Đúng, chính là như vậy. Em thật đói, chúng ta đi xuống ăn cơm đi."

Nghe Hạ Tịch Nguyệt nói vậy, Âu Dương Thụy cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng qua mấy ngày, Âu Dương Thụy phát hiện Hạ Tịch Nguyệt mỗi ngày trở lại trên thân thể cũng sẽ xuất hiện cục xanh cục tím.

Khi hỏi Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt nói là mình luyện vũ điệu nhất thời không cẩn thận đụng phải dụng cụ, cho nên mới bị thương. Lần này Âu Dương Thụy cũng không có tin tưởng dễ dàng như vậy. Rời phòng khỏi phòng ngủ, Âu Dương Thụy lập tức lấy điện thoại di động ra hỏi hộ vệ:

"Phu nhân gần đây đang làm việc gì?"

Bên kia hộ vệ đã sớm cùng Hạ Tịch Nguyệt thống nhất khẩu cung, lập tức trả lời:

"Phu nhân gần đây đều ở trường học luyện tập khiêu vũ không đi chỗ nào khác."

Cúp điện thoại, Âu Dương Thụy từ đầu đến cuối đều cảm thấy có cái gì không đúng.

Ngày hôm sau, Âu Dương Thụy sau khi rời khỏi biệt thự liền tìm một nơi ẩn nấp. Chỉ chốc lát liền thấy Hạ Tịch Nguyệt đi ra. Âu Dương Thụy liền đi theo Hạ Tịch Nguyệt. Bỏ rơi hộ vệ liền lên một chiếc xe đưa. Âu Dương Thụy đứng xa xa nhìn chiếc xe thể thao kia,

"Thế nào cảm thấy quen mắt như vậy?"

Âu Dương Thụy trong lòng thầm nói. mở hệ thống định, Âu Dương Thụy rất nhanh đi theo bọn họ. Điều Âu Dương Thụy cảm giác kỳ quái:

"Bọn họ hình như là trên đường đi tới tổng bộ Âm Dạ. Bọn họ đi tới đây làm cái gì?"

Âu Dương Thụy đi tới Âm Dạ, trực tiếp liền hỏi:

"Bác hộ pháp ở nơi nào?"

Bởi vì ở trên xe Âu Dương Thụy nhớ ra, chiếc xe kia là xe của Bắc Minh. Đó là chiếc xe thể thao số lượng có hạn, trên thế giới tổng cộng cũng chỉ có ba chiếc. Hơn nữa chỉ có một chiếc xe tại Trung Quốc.

"Bác hộ pháp đưa phu nhân phòng luyện súng ở rồi à."

Một tên tiểu đệ cung kính nói.

"Rất tốt, thì ra là tất cả mọi người đều biết Bắc Minh mỗi ngày mang phu nhân tới đây luyện súng ống, mà anh là Môn Chủ lại không hay biết gì."

Âu Dương Thụy trong lòng tức giận không nhẹ. Đi tới lâu rồi liền nghe được bên trong truyền tới tiếng súng.

"Phu nhân, cô tiến bộ rất nhanh? Bây giờ đã có thể đánh tới vòng sáu rồi."

Bắc Minh nhìn Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói.

"Tiếp tục, như vậy còn chưa được, ta đã luyện tập một tuần lễ rồi, mới có thể đánh tới vòng sáu như vậy sao được."

Hạ Tịch Nguyệt không hài lòng.

"Phu nhân, cô mới luyện tập một tuần lễ mà có thể đánh tới vòng sáu đã có thể coi là thiên tài rồi "

"Nhưng ta phải mau sớm học được thương pháp, buổi chiều tôi còn muốn cùng Đông Phong luyện tập võ thuật.Nếu không nhanh chóng luyện tập sớm muộn sẽ bị Thụy phát hiện."

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói .

"Anh đã phát hiện."

Âu Dương Thụy từ ngoài đẩy cửa đi vào. Nghe thấy âm thanh của Âu Dương Thụy,súng trong tay Hạ Tịch Nguyệt lập tức rơi xuống đất, không khỏi kinh ngạc kêu:

"Thụy? Sao anh ở chỗ này?"

"Tại sao anh lại ở chỗ này,em cứ nói đi? Đúng là đã cứng cáp một chút thì liền lừa dối cả anh."

Âu Dương Thụy hết sức tức giận gầm lên.

"Thụy hãy nghe em nói , những thứ này đều không liên quan bọn họ, đều là em kêu cậu ấy làm như vậy. Anh muốn phạt thì phạt em đi."

Hạ Tịch Nguyệt ngăn Âu Dương Thụy lại.

"Em! Anh đương nhiên là muốn phạt, nhưng là bọn họ cũng đều đừng nghĩ thoát được tội."

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói. Nghe được lời nói của Âu Dương Thụy, Bắc Minh lập tức hướng Hạ Tịch Nguyệt cầu cứu :

"Phu nhân, giúp chúng tôi."

Vốn tưởng rằng hướng phu nhân cầu xin giúp đỡ sẽ tránh được một kiếp, nhưng hắn lại quên rằng khi Âu Dương Thụy nổi giận thì không ai có thể cầu xin tha thứ.

"Thụy, anh đừng như vậy hãy nghe em giải thích đã."

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói.

"Còn muốn giải thích gì nữa, bây giờ quay về nhà cùng anh."

Âu Dương Thụy tức giận gầm nhẹ.

"Em không đi, em muốn học bắn súng."

Hạ Tịch Nguyệt quát cường nói.

"Em nói gì, có giỏi lặp lại lần nữa cho anh,muốn học dùng súng ư? Em có gan giết người không." Âu Dương Thụy tức giận nói đến.

"Cứ học dùng súng là phải giết người à, em chỉ muốn học để tự vệ thôi mà." Hạ Tịch Nguyệt nghiêm túc nói.

"Tự vệ, Âu Dương Thụy chẳng nhẽ không bảo vệ được vợ của mình hả?" Âu Dương Thụy nhíu mày hỏi

Anh tất nhiên là có thể bảo vệ em nhưng anh cũng không thể bên em cả ngày, tốt nhất em vẫn là phải biết tự bảo vệ mình để không làm gánh nặng cho anh."

" Âu Dương Thụy anh lấy vợ để yêu, không phải để cho vợ anh học giết người rồi học thêm những thứ này."

Hạ Tịch Nguyệt là thiên kim đại tiểu thư, nhưng bây giờ vì mình mà dính vào hắc đạo, Âu Dương Thụy tất nhiên sẽ không đồng ý, bởi vì Hạ Tịch Nguyệt trong lòng anh chính là thiên sứ Anh không hy vọng có một ngày thiên sứ của anh vì anh mà biến thành ma quỷ như anh.

"Anh lấy vợ là để yêu để thương. Chồng của em em cũng yêu như vậy. Em không cách nào chịu được trong lòng anh em lúc nào cũng yếu đuối, em cũng không cách nào nhịn được khi không biết anh ở sau lưng em có đáng về gì."

"Anh yêu em, không muốn em dính lứu tới hắc đạo."

"Nhưng mà cũng yêu anh, chỉ cần có thể ở cùng với anh em nguyện ý biến thành ma quỷ. Trên thế giới này người em quan tâm duy nhất chỉ có anh. Nhìn anh người toàn máu tươi ngã trong lòng em, đời này cần xảy ra một lần em không cho phép xảy ra một lần nữa."

Hạ Tịch Nguyệt kích động nhìn Âu Dương Thụy mà nói ra những điều cô kìm nén trong lòng suốt một tháng qua.

Bắc Minh vào lúc Hạ Tịch Nguyệt thổ lộ liền bỏ chạy. Hiện tại không chạy thì đợi tới bao giờ. Chẳng nhẽ đợi đến Môn chủ kịp phản ứng, chính là muốn trốn cũng không trốn thoát rồi.

Nghe Hạ Tịch Nguyệt thổ lộ, Âu Dương Thụy kéo Hạ Tịch Nguyệt vào trong ngực của mình:

"Anh hiểu rõ, anh biết rõ em làm tất cả cũng là vì anh. Nhưng anh không muốn em biến thành như vậy. Anh rất đau lòng."

Âu Dương Thụy yêu thương nhìn Hạ Tịch Nguyệt.

Hạ Tịch Nguyệt nắm chặt hai tay đang vuốt ve gương mặt mình của Âu Dương Thụy, nhìn anh nghiêm túc nói:

"Thụy, em biết rõ anh sẽ bảo vệ em một cách tốt nhất. Nhưng phương pháp bảo vệ tốt nhất chính là bản thân em tự bảo vệ mình, Thụy tin tưởng em, vô luận chuyện gì xảy ra, anh vẫn là người trong lòng Hạ Tịch Nguyệt."

"Không thể không học được sao?"

Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi.

"Đúng, không thể không học. Cho dù anh hôm nay ngăn trở em...em vẫn có thể tìm người khác để học."

Hạ Tịch Nguyệt kiên định nhìn Âu Dương Thụy.

‘Không chỉ vì anh, cũng là vì em. Vì anh tất cả thay đổi này đều đáng giá.’ Hạ Tịch Nguyệt thầm nói trong lòng.

"Được, anh dạy em." Trầm mặc một hồi, Âu Dương Thụy dụi dãi nói

Cái gì, anh dạy em?"

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc nói.

"Đúng, thương pháp của anh là tốt nhất, không dạy em thì ai dạy." Âu Dương Thụy vui vẻ véo nhẹ mũi Hạ Tịch Nguyệt.

"Như vậy thật sự là quá tốt. Chỉ là anh không cần đi trách tội Đông Phong cùng Bắc Minh, còn có mấy người hộ vệ nữa, bọn họ cũng là vì tốt cho em."

Thấy Âu Dương Thụy đã đồng ý yêu cầu của mình, Hạ Tịch Nguyệt liền lập tức vì mấy người kia mà cầu xin.

"Không được, quy củ là quy củ, bọn họ phá hư quy củ thì phải bị trừng phạt. Bằng không sau này anh làm sao đối mặt với anh em trong bang được."

Âu Dương Thụy lập tức cự tuyệt.

"Nhưng là,"

Hạ Tịch Nguyệt còn muốn nói tiếp. Âu Dương Thụy liền cắt đứt lời Hạ Tịch Nguyệt:

"Không có nhưng nhị gì hết, chuyện này anh tự có chừng mực, em cũng không cần nhúng tay vào. Hôm nay cho em nghỉ ngơi một ngày, ngày mai anh sẽ tự mình dạy em thương pháp."

"Nha."

Hạ Tịch Nguyệt mát mát nói. Không thể cầu xin cho Bắc Minh, cô cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ. Mà tên Bắc Minh kia hiện tại đang ngồi trên máy bay:

Không sai, Bắc Minh đã ngồi lên máy bay về Italy rồi, chuyện cười, hiện tại không chạy, chẳng nhẽ đợi tới lúc Môn chủ tính sổ mới chạy hay sao.

Đông Phong, thật xin lỗi, thay anh em công thôi. Bởi vì Đông Phong còn chưa biết Âu Dương Thụy đã biết mọi việc, cho nên còn chưa kịp trốn.

"Đừng tưởng rằng chuyện như vậy là xong rồi, dám gạt anh, xem về nhà anh thu thập em như thế nào."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt hung hăng nói.

"Cái gì, không phải anh nói bỏ qua sao, cái tên lừa gạt này"

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng lầm bầm. Ngày thứ hai Hạ Tịch Nguyệt cảm giác cả người mình như bị xe tải cán qua, cả người ngay cả xương cũng muốn vỡ ra.

"Âu Dương Thụy, cái tên khốn kiếp này ~."

Hạ Tịch Nguyệt ở trên giường la lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 13: Âu Dương Thụy dạy thương pháp

Âu Dương Thụy trừng phạt bọn họ nói nhẹ cũng không nhẹ, nói nặng cũng không nặng, chính là muốn nũa cái mạng nhỏ của bọn họ mà thôi. Mặc dù Bắc Minh chạy trốn tới Italy, nhưng là vẫn bị Âu Dương Thụy tóm trở về. Âu Dương Thụy biết đam mê lớn nhất của Bắc Minh là xe thể thao. Nhà để xe của Bắc Minh có tới mấy trăm chiếc xe, đều là những chiếc xe số lượng có hạn được thu thập từ khắp nơi trên thế giới. Mà tất cả xe thể thao đều bị Âu Dương Thụy tịch thu coi như là hình phạt. Nghe thấy hình phạt này Bắc Minh không khỏi lệ rơi đầy mặt.

"Tại sao, có thể đổi hình phạt không Môn chủ."

Bắc Minh vừa khóc vừa đi theo thương lượng với Âu Dương Thụy.

"Cậu cứ nói đi?"

Ý tứ Âu Dương Thụy rất rõ ràng, chính là chuyện này không thể thương lượng.

"Không nên, sao Môn chủ lại thích lấy đồ vật ra làm hình phạt như vậy."

Bắc Minh thương tâm nói. "Con trai bảo bối của hần, ngày mai một đứa cũng không còn. Đây không phải là muốn tính mạng của hần rồi sao? Mặc dù có thể mua, nhưng đều là bản số lượng có hạn rồi, toàn thế giới cũng chỉ có ba chiếc, giờ hỏi hần nên đến đâu mua. Môn chủ cũng thật sự là quá phúc hắc rồi, lần tới không bao giờ tốt bụng nữa."

Bắc Minh trong lòng không khỏi lệ rơi đầy mặt hối hận đến ruột xanh mét. Mà Đông Phong trừng phạt càng đơn giản hơn. Đừng xem Đông Phong bình thường luôn là có bộ mặt cả lơ phớt phơ, thật ra Đông Phong chính là rất tham tiền. Yêu thích lớn nhất của hần cũng chính là tiền. Trong nhà Đông Phong khắp nơi đều là tiền mặt, cũng vì kiếm tiền quá dễ dàng.

Đông Phong còn từng lấy ra mười triệu từ ngân hàng mang về nhà đếm, toàn bộ đếm mất một tháng. Nhưng là Đông Phong chỉ thích đếm tiền của mình. Mà Âu Dương Thụy trực tiếp đóng băng tất cả tài khoản trong ngân hàng của Đông Phong. Mỗi tháng chỉ cho Đông Phong 1000 đồng tiền tiêu vặt.

"Cái gì, Môn chủ, 1000 đồng tiền cũng không đủ để thuộc hạ tiêu trong 1 giờ."

Nói đến tiền, Đông Phong sẽ không còn bộ dạng chững chạc như thường ngày nữa.

"Vừa đúng lúc nên góp tiền cho cậu lấy vợ, tôi cũng là vì muốn tốt cho cậu thôi, tiêu tiền phung phí như cậu thì không đủ tiền mà lấy vợ đâu."

Âu Dương Thụy lạnh giọng trả lời. Nói ra lí do cũng quá đáng hoàng đó chứ, thật giống như tôi tịch thu tiền của cậu đều là vì tốt cho cậu.

"Nhưng Môn chủ, số tiền kia đủ để cưới vài chục người vợ đó."

Đông Phong nhỏ giọng giải thích.

"Vậy cậu ngay bây giờ đi lấy vợ cho tôi xem, nếu cậu làm được thì tôi sẽ trả lại tiền cho cậu."

Âu Dương Thụy làm khó Đông Phong. Anh biết Đông Phong không thể cưới ngay lập tức cho nên mới nói như vậy.

"Cái gì?"

Nghe được Âu Dương Thụy nói vậy, Đông Phong kinh sợ ngã xuống. Ban đêm gió lớn bắt hần đi tìm vợ.

"Cậu đã không tìm được, vậy thì tiền cứ để chỗ tôi vậy."

Âu Dương Thụy nói xong liền xoay người rời đi. Nhìn bộ dạng Đông Phong, Bắc Minh không nhịn được cười nói:

"Tôi cho là Môn chủ trừng phạt tôi là nặng nhất, không ngờ cậu so với tôi còn thảm hơn, lần này cuối cùng cũng công bằng rồi."

"Bắc Minh, tôi liễu mạng với cậu. Đầu tại cậu, ban đầu đã nói không làm, cậu lại muốn làm giờ thì xong rồi. Tôi muốn giết chết cậu."

Dứt lời Đông Phong liền vung nắm đấm về phía Bắc Minh.

"Cậu đánh thật à."

Bắc Minh vừa tiếp được quả đấm của Đông Phong vừa nói .

"Cái rắm, lão từ lúc nào cùng người chơi đùa chứ."

Đông Phong tức giận quát.

"Cái gì lão từ, cái rắm, thật đúng là không có tư cách."

Bắc Minh vừa tiếp nắm đấm vừa nói với Đông Phong . Rốt cuộc hai người đánh kiệt sức . Đông Phong nhìn Bắc Minh :

"Đem thẻ tín dụng của cậu cho tôi ."

"Làm gì?"

"Đương nhiên là dùng. Môn chủ đóng băng tài khoản của tôi món nợ này tôi tính sang cậu."

Đông Phong lạnh giọng trả lời, nói như đó là chuyện đương nhiên.

"Tôi có nói là tôi nợ cậu sao."

Bắc Minh hỏi ngược lại.

"Tất cả là tại cậu mà tôi bị tịch thu tài sản, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi."

Đông Phong lười biếng đáp lại. Đông Phong hiện giờ một đồng cũng không có tất nhiên phải nhờ vả Bắc Minh rồi.

"Được rồi, xem như cậu đáng thương nên tôi gắng gượng cho cậu một tấm thẻ "

Bắc Minh nói xong liền ném cho Đông Phong một tấm thẻ. Đông Phong kích động nói:

"Cảm tạ huynh đệ tốt."

Sau đó nhìn kỹ, không khỏi tức bẽ phôi, hét lớn:

"Bắc Minh cái tên khốn kiếp."

Nhưng ngẩng đầu nhìn lên đã không thấy bóng dáng Bắc Minh đâu nữa.

"Bắc Minh, cái tên tiểu tử thú, dám đem thẻ hội viên của bệnh viện phá thai cho tôi. Tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu."

Đông Phong tức giận quát. Mà mấy người hộ vệ còn lại đều bị trừng phạt cấm túc một tháng. Nếu không phải là Hạ Tịch Nguyệt ngày ngày ở bên tai vì bọn họ cầu cạnh Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy. Lừa gạt Môn chủ là tội lớn.

Buổi chiều, Âu Dương Thụy liền đem Hạ Tịch Nguyệt tới một sân cỏ khá trống trải , mà không phải là phòng luyện súng ống. Ở sân cỏ, bị Âu Dương Thụy đem một tảng đá buộc ở trên cổ tay cầm súng Hạ Tịch Nguyệt.

"Hôm nay, chúng ta liền luyện tập về sự chịu đựng. Nhắm ngay mục tiêu đối diện , không cần phải gấp gáp nổ súng, anh muốn xem em có thể kiên trì được bao lâu."

Âu Dương Thụy lạnh giọng giải thích.

"Em"

‘ Nặng quá. ’ Hạ Tịch Nguyệt nói thầm trong lòng.

Tuy nhiên không dám nói ra miệng, liền sợ chính mình nói ra khỏi miệng, Âu Dương Thụy sẽ để không cho mình luyện tập nữa. Vậy công tập luyện mấy ngày trước chẳng phải bỏ không sao.

Buộc vật nặng trên tay Hạ Tịch Nguyệt căn bản là không có cách nhắm trúng mục tiêu. Ngày thứ nhất, Hạ Tịch Nguyệt kiên trì 2 canh giờ, ngày thứ hai là kiên trì 4 canh giờ. Đến cuối cùng Hạ Tịch Nguyệt kiên trì thời gian càng ngày càng dài nhắm chính xác độ chuẩn xác cũng càng ngày càng cao.

"Phanh ——, phanh ——."

Hạ Tịch Nguyệt liền bắn mấy phát, chỉ thấy toàn bộ bình đối diện đều vỡ tan tành.

"Rất tốt."

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói. Thời điểm dạy Hạ Tịch Nguyệt thương pháp Âu Dương Thụy sẽ không thả lỏng. Bởi vì điều đó đồng nghĩa với buông tha sinh mệnh Hạ Tịch Nguyệt. Nếu như Hạ Tịch Nguyệt học không được, vậy chỉ có thể là bị người khác giết.

"Ha ha ha, em rốt cuộc có thể bắn tới mục tiêu rồi."

Hạ Tịch Nguyệt hưng phấn hướng về phía Âu Dương Thụy nói. Nghe được lời nói Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy nhin không được đội cho cô một thùng nước lạnh:

"Như vậy vẫn chưa được. Bất cứ sinh vật nào cũng là sinh vật sống, không thể nào ngây ngây ngô ngô chờ em bắn tới. Cho nên hôm nay chúng ta luyện tập nhãn lực của em."

Âu Dương Thụy đem toàn bộ bình dùng sợi dây buộc nên cao.

"Khi —— Khi ——"

Gió vừa thổi qua, bình liền phát ra một âm thanh giòn vang. Đứng ở cự ly khá xa, Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu bắn tới. Mặc dù có thể bắn trúng, nhưng là từ đầu đến cuối không có đạt tới tỉ lệ chính xác 100%. Đến ngày sau đó, Hạ Tịch Nguyệt cuối cùng cũng thành công.

Thành công luyện đến khi tỉ lệ chính xác là 100% rồi. Không khỏi hưng phấn nói với Âu Dương Thụy:

"Thụy, anh xem, em thành công rồi. Em cuối cùng cũng thành công." Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt hiện nên ý cười nhưng cũng không nói gì. Nhưng ở trong lòng không nhin được mà kiêu ngạo nghĩ:

"Không hổ là vợ của Âu Dương Thụy, tiến bộ rất nhanh."

"Hôm nay chúng ta tiếp tục luyện tập về thính lực."

Âu Dương Thụy lạnh lùng nói với Hạ Tịch Nguyệt. Âu Dương Thụy bịt mắt của Hạ Tịch Nguyệt lại, lấy bình dùng sợi dây cũng buộc ở bốn phía trên mặt cọc gỗ, gió vừa thổi lên,

"Khi —— khi ——."

Bình liền phát ra một tiếng giòn vang. Hạ Tịch Nguyệt bị che mắt, thính lực đột nhiên trở nên rất tốt, nghe được âm thanh liền lập tức giơ súng trong tay lên bắn.

Không trúng. Lại nghe đã có âm thanh, Hạ Tịch Nguyệt lại lập tức giơ súng trong tay lên, bắn nhưng vẫn không trúng. Hạ Tịch Nguyệt không ngừng lặp đi lặp lại những động tác này. Từ lúc vừa mới bắt đầu không trúng một chiếc bình nào đến cuối cùng có thể bắn vỡ rất nhiều bình. Lại nghe thấy âm thanh phát ra từ cái bình nào đó, lỗ tai Hạ Tịch Nguyệt hơi động đậy, tự tin nở nụ cười nhạt,

"Phanh ——."

Một phát bắn thùng qua 10 cái chai.

"Ba ba ——."

Hạ Tịch Nguyệt liền nghe được từng tiếng vỡ tay. Hạ Tịch Nguyệt lập tức bỏ xuống khăn che mắt, thấy Bắc Minh ở phía xa liền lên tiếng gọi:

"Bắc Minh."

"Phu nhân, cô thật đúng là không hổ là phu nhân Môn chủ Âm Dạ, nhanh như vậy đã thành công. Còn có thể nhanh như vậy lĩnh hội tất cả kỹ năng mà Môn chủ truyền đạt."

Bắc Minh nhìn Hạ Tịch Nguyệt vui mừng nói.

"Tôi muốn được môn chủ các người truyền tất cả kỹ năng, còn muốn học tập ở anh nữa nha."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói.

"Cô đều biết rồi."

Bắc Minh xin lỗi nói.

"Ừ, từ Thụy tôi đã đoán được mục đích của cậu."

Hạ Tịch Nguyệt tự tin mà nói. Bắc Minh đồng ý dạy Hạ Tịch Nguyệt thương pháp, một mặt là vì Môn chủ, nhưng mặt khác chính là xem cách nhìn của Môn chủ đối với chuyện này.

Nếu như Môn chủ phát hiện cũng đồng ý, như vậy Môn chủ nhất định sẽ tự mình dạy. Như vậy không phải vẹn toàn đôi bên sao? Thương pháp của Môn chủ đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần rồi để người dạy là yên tâm nhất .

Bắc Minh làm như vậy chính là buộc Âu Dương Thụy phải tự thân dạy Hạ Tịch Nguyệt mà thôi. Chỉ là không ngờ Âu Dương Thụy ngốc như vậy, cứ nhiên một tuần lễ mới phát hiện Hạ Tịch Nguyệt khác thường.

"Phu nhân, xem như tôi trung thành tận tụy vì cô, cô có thể nói Môn chủ trả lại xe cho tôi được không."

Bắc Minh lên tiếng cầu xin .

"Cái này."

Hạ Tịch Nguyệt không biết nói làm sao mới phải.

"Nếu không được thì trả một nửa thôi cũng được." Bắc Minh cố gắng thương lượng.

"Vậy khi trở về tôi sẽ thay cậu hỏi Thụy một chút xem sao."

"Cám ơn phu nhân, phu nhân vạn tuế."

Nói xong Bắc Minh liền vui mừng rời đi. Trải qua một tháng huấn luyện ma quỷ của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt rốt cục cũng hoàn thành khóa luyện tập này. Có khi Âu Dương Thụy cũng dạy một chút thuật phòng thân cho Hạ Tịch Nguyệt. Buổi tối về đến trong nhà, Hạ Tịch Nguyệt liền lập tức cầu xin Âu Dương Thụy :

"Thụy, hôm nay Bắc Minh tới tìm em. Em xem hay anh đem xe trả lại cho hắn đi."

"Cái tên tiểu tử thúi này còn dám tính toán nhờ em cầu xin cho hắn sao , đem tất cả xe thể thao tịch thu đã là hình phạt nhẹ nhất rồi. Trả lại cho hắn ư, không thể nào. Chính anh lại nghĩ tại sao không đem xe của hắn giao cho em nhỉ"

Âu Dương Thụy nhẹ giọng nói. Âu Dương Thụy dĩ nhiên sớm biết đây đều là tiểu tử này giờ trò quỷ. Còn chưa tính đến cái đầu hắn đâu, muốn sống thoải mái, nằm mơ đi.

"Anh nha, cũng đừng giày vò hắn nữa."

Hạ Tịch Nguyệt vừa ăn cơm vừa cười nói.

"Vợ à , hôm nay tại sao em lại luôn vì nam nhân khác cầu xin anh hả. Em còn như vậy anh sẽ ghen ."

Âu Dương Thụy uy hiếp Hạ Tịch Nguyệt . Hậu quả Âu Dương Thụy ghen đương nhiên là ở trên giường chèn ép Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt dĩ nhiên hiểu ý tứ của Âu Dương Thụy liền lập tức phui sạch mà nói:

"Anh coi như em chưa nói gì. Chúng ta ăn cơm, thức ăn hôm nay thật ngon ."

Hạ Tịch Nguyệt ở trong lòng thầm nghĩ :

‘ Bắc Minh, không phải là tôi không giúp anh. Là nếu tôi giúp anh, thân tôi liền khó bảo toàn Bản thân anh tự cầu phúc thôi. ’

Mấy ngày nữa là sinh nhật Hạ Tịch Nguyệt tròn 22 tuổi . Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt cùng Âu Dương Thụy đang ăn cơm. Hạ Tịch Nguyệt làm bộ lơ đãng hỏi:

"Chồng à , ngày mai anh có rảnh không?"

"A, em nhắc anh mới nhớ , ngày mai anh phải đi Mĩ công tác. Tập đoàn Âu Dương ở Mĩ có chút việc cần anh qua xử lí. Có chuyện gì vậy em?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

"Không có việc gì, cũng không có chuyện gì. Chính là tùy tiện hỏi một chút mà thôi. Nghĩ tới ngày mai cùng anh đi chơi. Ha ha ~, ha ha ~."

Hạ Tịch Nguyệt lúng túng cười hai tiếng. Sau đó không còn thấy ngon miệng đành ăn hai bát rồi buông chiếc đũa trong tay xuống , liền hướng về phía Âu Dương Thụy nói :

"Em ăn no rồi."

"Thế nào ăn ít như vậy?"

Âu Dương Thụy quan tâm hỏi .

"A, không đói lắm."

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt liền mất măt xoay người đi lên lầu. Nhìn bóng lưng Hạ Tịch Nguyệt rời đi, Âu Dương Thụy nâng lên nụ cười phức hắc. Anh đương nhiên biết cô gái nhỏ này có ý tứ gì chỉ là làm bộ như không biết mà thôi.

"Hừ, Âu Dương Thụy đáng ghét, Âu Dương Thụy thối tha, dám quên sinh nhật của mình, anh sẽ chết chắc."

Ngồi trên giường ở phòng ngủ Hạ Tịch Nguyệt vỗ gối Âu Dương Thụy tức giận mắng. Giống như gối chính là Âu Dương Thụy.

"Cái gì chết chắc."

Đẩy cửa phòng ngủ Âu Dương Thụy tiến vào, vừa vào cửa liền nghe được Hạ Tịch Nguyệt đang chửi chết chắc, không khỏi tò mò hỏi.

"A ~, a ~, không có gì, chắc anh nghe lầm. Em nói anh đi Mỹ phải đem thêm mấy bộ quần áo."

Hạ Tịch Nguyệt lúng túng nhìn Âu Dương Thụy. Thật đúng là xui xẻo, mỗi khi nói xấu Âu Dương Thụy, Âu Dương Thụy nhất định xuất hiện trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt.

"Như vậy sao, vậy em giúp anh chọn mấy bộ để ngày mai đi công tác. Anh đi tắm trước."

Dứt lời Âu Dương Thụy xoay người, khoe môi liền vẽ lên một đường cong thật đẹp.

"Người này thật đúng là đi công tác."

Hạ Tịch Nguyệt vừa dọn dẹp quần áo vừa lẩm bẩm

"Sẽ không, không phải là thật. Nhất định là muốn tạo bất ngờ. Người ta yêu chiều vợ như vậy làm sao có thể quên sinh nhật của mình chứ."

Hạ Tịch Nguyệt vừa dọn dẹp vừa tự an ủi mình. Hạ Tịch Nguyệt vừa thu thập xong, Âu Dương Thụy cũng từ phòng tắm đi ra, thấy Hạ Tịch Nguyệt đã thu thập xong, không khỏi vui mừng nói:

"Vợ ơi, em đã chuẩn bị xong rồi sao, thật cảm ơn vợ nha."

Sau đó nằm dài trên giường nói:

"Anh ngủ trước đây, ngày mai còn phải bay sớm."

Âu Dương Thụy nói xong liền nhắm mắt lại.

"Ai da, đừng ngủ vội, anh đi công tác mấy ngày."

Nhìn Âu Dương Thụy đã muốn ngủ, Hạ Tịch Nguyệt lo lắng hỏi.

"Cũng chưa rõ phải tùy theo công việc, có việc gì à?"

Âu Dương Thụy hỏi Hạ Tịch Nguyệt.

"Em"

‘ ngày mai là sinh nhật của em, anh không thể ở lại sao? ’

Lời vừa tới miệng đã bị Hạ Tịch Nguyệt nuốt xuống, liền đổi câu khác:

"Không có việc gì anh ngủ đi."

Âu Dương Thụy còn tưởng rằng cô gái nhỏ này sẽ tự mình nói ra, không ngờ bướng bỉnh như vậy. Anh buồn cười nói:

"Không có việc gì, nếu có việc gì có thể tìm Lãnh Hiên cũng được."

"Chuyện như vậy làm sao có thể tìm Lãnh Hiên."

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng lẩm bẩm

"Em nói cái gì, anh không nghe rõ."

"À? Không có gì ngủ đi."

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt cũng lên giường, tắt đèn bàn nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được, nhưng Âu Dương Thụy có vẻ ngủ thật ngon. Trong lòng Hạ Tịch Nguyệt không khỏi tức giận. Hung hăng đạp Âu Dương Thụy một phát.

"Hà?"

Âu Dương Thụy đang mơ màng bị đập liền tỉnh. Mà Hạ Tịch Nguyệt lập tức nhắm mắt lại làm bộ ngủ. Nhìn bộ dáng khổ sở của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt cuối cùng cũng bớt giận, không lâu sau liền đi vào giấc ngủ.

Hạ Tịch Nguyệt vừa ngủ, Âu Dương Thụy liền mở ra hai mắt nhắm chặt. Thật ra thì Âu Dương Thụy từ đầu tới đuôi căn bản cũng không có ngủ. Hạ Tịch Nguyệt không ngủ Âu Dương Thụy làm sao có thể ngủ được. Nhìn vẻ mặt ngủ say của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt tràn ngập yêu thương:

"Cô gái nhỏ này tính khí vẫn không lớn thêm được chút nào."

Nhờ ánh trăng thấy đồng hồ treo tường đúng lúc chỉ 12 giờ 30 phút. Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói:

"Vợ yêu, sinh nhật vui vẻ, anh sẽ cho em một quả khó quên sinh nhật."

Âu Dương Thụy nói xong hưng hăng hôn lên đôi môi mềm mại của Hạ Tịch Nguyệt. Trong giấc mộng Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy có người cắn cô, còn tưởng rằng là con ruồi, không ngừng vỗ. Sau đó chui vào trong ngực Âu Dương Thụy ngủ tiếp.

"Hi vọng trong mộng của em có anh."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt còn đang say ngủ mà thì thầm. Sau đó ôm Hạ Tịch Nguyệt tiến vào giấc mộng.

Hạ Tịch Nguyệt sáng sớm hôm sau vừa rời giường đã thấy bên cạnh đã không có người, không khỏi thất vọng cực kỳ.

"Đi cũng không biết nói với mình một tiếng."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận lắm lắm. Cả ngày Hạ Tịch Nguyệt lúc nào cũng ngóng điện thoại của Âu Dương Thụy. Cô nghĩ Âu Dương Thụy dù xuất ngoại, nhưng vẫn sẽ chúc mình sinh nhật vui vẻ. Đợi tới trưa, điện thoại rút cuộc cũng đổ chuông Hạ Tịch Nguyệt vui mừng tiếp điện thoại:

"Thụy."

"Nha đầu thối, sao trong đầu cậu chỉ có chồng của cậu vậy, ngày ngày đều thấy mà chưa chán à."

Vân Nặc ở đầu dây bên kia rống lên.

"Thì ra là cậu."

Hạ Tịch Nguyệt thất vọng trả lời.

"Không phải là mình, cậu cho rằng là ai, là chồng cậu à?"

Vân Nặc đùa giỡn hỏi.

"Thế nào thì sao, cậu gọi điện thoại tới có chuyện gì không?" Hạ Tịch Nguyệt có chút không yên lòng hỏi.

"Nha đầu thối biết hôm nay là sinh nhật của cậu, cho nên cố ý gọi điện thoại chúc mừng sinh nhật cậu đó."

Vân Nặc vui mừng nói với Hạ Tịch Nguyệt.

"Cám ơn."

"Nguyệt Nguyệt, nghe âm thanh của cậu giống như mất hứng."

Vân Nặc lo lắng hỏi thăm. Sau đó Hạ Tịch Nguyệt liền đem phiền não trong lòng mình nói cho Vân Nặc. Bên kia Vân Nặc nghe được lời nói của Hạ Tịch Nguyệt, thật là hận không thể giết chết đứa ngốc này, nhin không được quát:

"Mình nói cậu nha, làm sao anh ấy có thể quên được chứ?"

"Ngày quan trọng như vậy anh ấy cũng đã quên rồi đó thôi."

Hạ Tịch Nguyệt có chút không xác định nói.

"Cậu có phải ngu quá không, hai người đã kết hôn cậu còn cho rằng hai người vẫn còn đang ở giai đoạn yêu đương à. Tương đương với ngư dân đánh cá, đánh được rồi thì tiếp mẹ mới ai lại vì mẹ cá cũ mà không đi đánh tiếp nữa đây."

"Tớ tin tưởng Thụy sẽ không như vậy."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong cũng cúp điện thoại, bởi vì cô tin tưởng Thụy nhất định nhớ ra sinh nhật mình . Điện thoại lần thứ hai gọi tới, Hạ Tịch Nguyệt nghĩ lần này nhất định là Âu Dương Thụy rồi. Không khỏi vui mừng nhận điện thoại :

"Này, Thụy?"

"Này, Nguyệt Nguyệt là di Lý đây. Sinh nhật vui vẻ. Di ơi sinh nhật vui vẻ."

Di Lý cùng Tiểu Bảo cùng nhau chúc Hạ Tịch Nguyệt sinh nhật vui vẻ. Điều này làm cho Hạ Tịch Nguyệt không kìm được cảm động :

"Cám ơn, cám ơn mọi người đã chúc sinh nhật cháu , cháu vô cùng vui vẻ." Đợi một ngày, nhận không biết bao nhiêu cuộc gọi . Nhưng từ đầu đến cuối không có nhận được cuộc gọi từ người mình mong chờ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 14: Sinh nhật đầy kịch tính

Mất thấy trời càng ngày càng tối , nhưng Hạ Tịch Nguyệt từ đầu đến cuối không có thấy Âu Dương Thụy gọi về , không khỏi thất vọng.

“Hừ, anh đã không gọi vậy thì em gọi. ”

Hạ Tịch Nguyệt cầm điện thoại lên liền bấm số điện thoại của Âu Dương Thụy:

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được , xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Chỉ nghe điện thoại vang lên giọng nói ngọt ngào của nhân viên . Gọi mấy lần đều như vậy , Hạ Tịch Nguyệt tức giận làm điện thoại rơi trên mặt đất,

"Khôn kiếp, cái người này là tên khôn kiếp. Đúng là không nhớ sinh nhật của mình?"

Đang lúc Hạ Tịch Nguyệt hết sức tức giận , điện thoại di động vang lên , Hạ Tịch Nguyệt thấy là Vân Nặc gọi, bực mình nhận máy:

"Có chuyện gì không?"

Hạ Tịch Nguyệt chịu đựng kích động muốn khóc.

"Nguyệt Nguyệt, không tốt rồi, tớ nghe nói Âu Dương Thụy từ nước Mỹ trở về ăn mừng sinh nhật của cậu, ở trên đường xảy ra tai nạn xe cộ. Hiện tại đang ở Tân Hải ."

Vân Nặc lo lắng nói .

"Cái gì?"

Nghe được lời nói của Vân Nặc , Hạ Tịch Nguyệt nhất thời sợ tới mức ngây ngơ, cầm điện thoại di động liền chạy ra cửa. Ra cửa liền chặn xe trực tiếp đi tới Tân Hải . Vừa đến Tân Hải Hạ Tịch Nguyệt lập tức gọi điện thoại cho Vân Nặc:

"Vân Nặc , cậu ở đâu, qua đây được không, mình quên mang tiền."

Hạ Tịch Nguyệt vừa vội vừa tức giận, bởi vì nóng nảy cho nên không có mang tiền ra ngoài, bị tài xế giữ lại. Vân Nặc cúp điện thoại , lập tức chạy tới thanh toán tiền xe cho Hạ Tịch Nguyệt , thấy Vân Nặc, Hạ Tịch Nguyệt kích động nói:

"Vân Nặc, Thụy đâu, anh ấy sao rồi?"

Vân Nặc nặng nề hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt trả lời .

"Tớ dẫn cậu đi."

Chính là bởi vì quá quan tâm, cho nên Hạ Tịch Nguyệt mới có thể vụng về bị gạt đến đây . Vân Nặc đưa Hạ Tịch Nguyệt tới một bến tàu không người , Hạ Tịch Nguyệt nhìn bốn phía tối thui , không hiểu tại sao Âu Dương Thụy phải tới nơi này, trong lòng nhin được sợ hãi Hạ Tịch Nguyệt kêu lên:

"Thụy, Tịch, anh ở đâu, anh ở đâu?"

Chỉ nghe thấy "Pằng" một tiếng, Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên bị một hồi ánh sáng làm lóa mắt:

"A ——."

Sau đó liền nhìn thấy hai bên đường bày đầy các loại đèn nhỏ đủ màu sắc , mỗi người trong tay đều cầm một đóa hoa lam sắc. Những người này cô đều biết gồm có Đông Phương Húc , Vân Nặc , có Tư Đồ triệt , Tô Huyền Huyền, Đông Phong, Tây Môn, Nam Điện còn có Bắc minh đều tới.

Mỗi người đều tiến lên cầm trong tay hoa lam sắc đưa cho Hạ Tịch Nguyệt, sau đó chúc mừng:

"Chị dâu , sinh nhật vui vẻ."

Đầu tiên là Đông Phong Húc nói. Sau đó Vân Nặc cũng lập tức chúc mừng:

"Nguyệt Nguyệt sinh nhật vui vẻ, chớ có trách mình lừa gạt cậu nha, bởi vì buổi chiều nay tớ cũng mới biết."

"Cám ơn cậu."

Hạ Tịch Nguyệt cảm động không cách nào dùng lời nói mà hình dung được . Tư Đồ Triệt Tô Huyền Huyền còn có Tứ Đại Hộ Pháp cũng chia nhau chúc mừng Hạ Tịch Nguyệt.

Sau đó tất cả đèn đều tắt , hội tụ đến một chỗ . Chỉ thấy Âu Dương Thụy giống như bạch mã hoàng tử , cả người mặc tây trang màu trắng tay cầm 999 đóa lam sắc, mỉm cười đi về phía Hạ Tịch Nguyệt .

Cái phút chốc kia thấy Âu Dương Thụy , Hạ Tịch Nguyệt không khỏi kinh ngạc che miệng mình. Nước mắt không khống chế mà rơi xuống, cô đã kích động nói không ra lời. Âu Dương Thụy đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt cầm hoa lam sắc đưa cho Hạ Tịch Nguyệt, vui vẻ nói :

"Vợ yêu của anh, sinh nhật vui vẻ."

"Cái người này là một tên lừa đảo, không phải là nói anh đi Mĩ sao? Vậy tại sao anh lại ở chỗ này."

Hạ Tịch Nguyệt vừa khóc vừa đánh Âu Dương Thụy .

"Còn không phải vì muốn cho em bất ngờ sao? Nói trước nói cho em biết còn gì là vui mừng nữa."

Âu Dương Thụy vừa lau nước mắt cho Hạ Tịch Nguyệt vừa cười nói. Thật ra thì Âu Dương Thụy vì có thể cho Hạ Tịch Nguyệt một sinh nhật bất ngờ , cho nên từ sáng sớm tới giờ luôn bận rộn.

"Vậy sao lại kêu Vân Nặc gạt em nói anh xảy ra tai nạn xe cộ , anh có biết em lo thế nào không."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận quát lên.

"Vợ này , nếu như không nói như vậy em sẽ đến đây nhanh như vậy ư?"

Âu Dương Thụy cười nói.

"Nhưng là , anh nhìn xem mắc cỡ chết đi được."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn mình toàn thân mặc quần áo ở nhà chân còn đi dép lê chạy ra ngoài. Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ sinh ra tức giận.

"Không biết , chứng minh vợ anh rất yêu anh."

Âu Dương Thụy cười nói . Hạ Tịch Nguyệt còn đang muốn nói gì, chỉ nghe vang lên âm thanh của pháo hoa , chỉ thấy bầu trời nở ra những bông hoa đủ màu sắc.

"Hạ Tịch Nguyệt, anh yêu em."

Hôm nay Hạ Tịch Nguyệt thấy được sự lãng mạn dành cho cô mà cảm động. Pháo hoa kết thúc tất cả tay htn đến bến tàu:

"Làm gì?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn dáng vẻ thần bí của Âu Dương Thụy , buồn cười hỏi.

"Đợi chút nữa sẽ biết."

Âu Dương Thụy cố làm ra vẻ thần bí. Lập tức Hạ Tịch Nguyệt liền nhìn đến một chiếc du thuyền rất lớn . Trên thân du thuyền còn có khắc tên Hạ Tịch Nguyệt . Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt đang vui mừng mà nói:

"Vợ yêu, đây là quà sinh nhật anh tặng cho em. Đây là anh lấy tên của em đặt cho chiếc này du thuyền này."

Nhìn du thuyền không lồ màu trắng trên có khắc tên của mình. Hạ Tịch Nguyệt không nhịn được nói:

"Phải gọi Thụy Nguyệt, như vậy cũng bao gồm cả em yêu anh."

"Cái tên này không tệ, vậy anh nghe em ngày mai sẽ sửa tên. Hiện tại để cho vi phu bồi phu nhân dạo thăm thuyền một chuyến."

Âu Dương Thụy hướng Hạ Tịch Nguyệt đưa ra một cái tay mà nói .

"Thật là vinh hạnh."

Hạ Tịch Nguyệt đặt tay mình vào trong tay Âu Dương Thụy .

"Vậy bọn họ đi đâu?"

Nhìn bọn Văn Nặc vẫn còn ở bên bờ Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi Âu Dương Thụy .

"Nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành rồi, có thể trở về nhà ngủ. Còn dư lại chính thời gian gian riêng tư của hai chúng ta."

Âu Dương Thụy đối với cười Hạ Tịch Nguyệt nói. Âu Dương Thụy thật đúng là qua sông liền rút cầu.

"Cái này có tốt không."

Hạ Tịch Nguyệt có chút do dự mà nói.

"Có cái gì không tốt, hiện tại là thời gian của anh và em, anh không cho phép em nhắc tới người khác. Hiện tại để chồng em đưa em đi nhìn biển đêm, cảm nhận tư vị gió biển."

Âu Dương Thụy cắt đứt lời Hạ Tịch Nguyệt . Sau đó cắt dây thừng, du thuyền theo gió dời đi . Âu Dương Thụy đi tới bánh lái trước mặt , bắt đầu chuyển động bánh lái, nhìn Âu Dương Thụy thuần thục chuyển động bánh lái, Hạ Tịch Nguyệt không khỏi kinh ngạc thốt lên:

"Anh biết lái du thuyền."

"Trước kia thời điểm đọc sách , trong lúc rảnh rỗi liên tục tìm hiểu một chút."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói .

"Thụy, anh nhìn xem, cá heo kia. Thật là xinh đẹp."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy phía trước có cá heo kích động nói với Âu Dương Thụy .

Âu Dương Thụy đem du thuyền lái đến giữa biển thì dừng lại , để du thuyền theo con gió mà chuyển động. Âu Dương Thụy dẫn Hạ Tịch Nguyệt tới khoang thuyền. Đi tới trong khoang thuyền Hạ Tịch Nguyệt liền nhìn đến trên giường lớn bày đặt cánh hoa .

Âu Dương Thụy từ trên giường cầm lên một hộp quà đưa cho Hạ Tịch Nguyệt nói :

"Vợ ơi , anh vì em mà chuẩn bị lễ phục này"

Hạ Tịch Nguyệt nhận lấy hộp quà Âu Dương Thụy đưa tới , mở ra liền thấy chiếc váy giống y hệt tư lự . Loại này vải vóc hết sức bóng loáng, màu sắc là màu tím, động vào làm Hạ Tịch Nguyệt yêu thích không buông tay. Âu Dương Thụy đối với Hạ Tịch Nguyệt cười nói :

"Vợ này , em thay cho anh nhìn một chút."

"Tốt, anh xoay người sang chỗ khác."

"Em cứ việc thay quần áo sao muốn anh xoay người."

Âu Dương Thụy không chịu xoay người nhìn Hạ Tịch Nguyệt.

"Vậy em đến phòng vệ sinh thay vậy."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền đi tới phòng vệ sinh

"Được rồi, anh xoay người được chưa."

Nhìn Âu Dương Thụy xoay người lại, Hạ Tịch Nguyệt mới cúi xuống quần áo ngủ trên người thay lễ phục Âu Dương Thụy mua .

Lễ phục thiết kế rất đơn giản, áo ngực , chính là một mảnh vải đắp lên người , bên cạnh là dây buộc . Âu Dương Thụy xoay người một cái nhìn Hạ Tịch Nguyệt giống như một Tiểu Tinh Linh màu tím, dí dỏm đáng yêu."Đề tặng lãng mạn chúng ta uống chút rượu đỏ."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt mà đề nghị .

"Tốt."

Khó có dịp Âu Dương Thụy mời Hạ Tịch Nguyệt uống rượu, Hạ Tịch Nguyệt đương nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội này .

"Vậy em ở phía trên đợi anh...anh đi xuống lấy."

Âu Dương Thụy nói qua liền đứng dậy đi xuống. Thấy Âu Dương Thụy đi xuống, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy nhàm chán liền tiến lên xem một chút. Đang lúc ấy điện thoại Hạ Tịch Nguyệt vang lên, thấy người gọi tới là Cổ Tây, Hạ Tịch Nguyệt không biết có nên nhận hay không , do dự nửa ngày Hạ Tịch Nguyệt vẫn là bắt máy:

"Uy."

"Sinh nhật vui về."

Ở đầu dây bên kia Cổ Tây lạnh giọng chúc mừng sinh nhật cô.

"Cảm ơn."

Hạ Tịch Nguyệt không biết nên nói gì, chỉ đơn giản nói câu cảm ơn.

"Có thời gian cùng nhau ăn bữa cơm không?"

Cổ Tây không xác định hỏi.

"Thật xin lỗi, hiện tại có chút không tiện." Hạ Tịch cự tuyệt .

"Cậu, đang ở đâu?" Cổ Tây hỏi.

"Tớ đang ở."

Hạ Tịch Nguyệt do dự có nói cho Cổ Tây biết mình đang ở đâu không. Cuối cùng Hạ Tịch Nguyệt quyết định nói cho Cổ Tây biết:

"Tớ đang ở Tân Hải."

"Cùng đi với anh ta ư , vậy tớ sẽ không quấy rầy các người, chúc các người chơi vui vẻ." Dứt lời Cổ Tây liền cúp điện thoại.

"Đang nói chuyện cùng người nào vậy?"

Cầm rượu đỏ đi lên Âu Dương Thụy liền thấy Hạ Tịch Nguyệt nhìn điện thoại ngẩn người, quan tâm hỏi.

"Không có gì, chỉ là một bằng hữu chúc sinh nhật vui vẻ mà thôi." Hạ Tịch Nguyệt lập tức trả lời . Hạ Tịch Nguyệt cũng không biết mình tại sao nói dối , chỉ là trong tiềm thức không muốn làm cho Âu Dương Thụy biết vừa rồi Cổ Tây gọi điện thoại cho mình mà thôi.

Âu Dương Thụy cũng không có để ý, cầm rượu đỏ cùng ly rượu sẽ đến bên cạnh bàn, đem rượu đỏ mở ra đổ vào hai trong cái ly. Âu Dương Thụy giờ ly rượu lên hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt chạm ly , cũng vui vẻ nói:

"cheers."

"cheers."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy cười nói.

Âu Dương Thụy đứng dậy, đi tới bàn bên cạnh bật nhạc lên. Chỉ chốc lát truyền ra âm thanh nhẹ nhàng, rồi Âu Dương Thụy đi tới chỗ Hạ Tịch Nguyệt đưa tay ra và nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói:

"Tại hạ có thể mời phu nhân Âu Dương nhảy một điệu không?"

"Ha ha ha ~, xem đáng đáp anh đẹp trai như vậy liền miễn cưỡng đồng ý với anh vậy."

Hạ Tịch Nguyệt cười đặt tay mình vào trong tay Âu Dương Thụy. Theo âm nhạc êm ái hai người cùng nhau nhảy như hai con bướm nhảy không biết mệt.

Rốt cuộc nhạc ngừng, hai người mới dừng bước chân. Âu Dương Thụy giống như là ảo thuật gia , không biết ở nơi nào lấy ra một cái vòng hồng ngọc thủy tinh . Âu Dương Thụy nhẹ nhàng đem dây chuyền đeo lên cổ Hạ Tịch Nguyệt ,

"Cái này là?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy không hiểu.

"Đây cũng là quà sinh nhật."

Âu Dương Thụy cười nói với Hạ Tịch Nguyệt .

"Tốt lắm, đeo vào ."

Hạ Tịch Nguyệt vuốt ve dây chuyền trên cổ , nhìn sợi dây chuyền này Hạ Tịch Nguyệt không khỏi kinh ngạc:

"Thật là xinh đẹp."

"Vợ à , nhớ đây là tâm của anh . Hiện tại anh đem tấm lòng của anh đưa cho em ..em nhất định phải vì anh bảo quản thật tốt."

Âu Dương Thụy nghiêm túc nói . Sợi dây chuyền này được Âu Dương Thụy đặt làm , hơn nữa còn cố ý đem Hồng Ngọc mài thành một hình trái tim.

"Cám ơn anh . Em nhất định sẽ đem tấm lòng của anh giữ gìn thật kỹ."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền nhón chân lên hôn Âu Dương Thụy. Hạ Tịch Nguyệt vừa định rời khỏi môi anh, anh liền lập tức hóa chủ động, cái lưỡi phác hoạ cánh môi Hạ Tịch Nguyệt . Cho đến khi môi Hạ Tịch Nguyệt sưng lên như quả hạnh mới chịu buông ra.

"Đây vẫn chỉ là mới bắt đầu mà thôi."

Vừa rời khỏi môi Hạ Tịch Nguyệt , Âu Dương Thụy liền nói những từ ám muội . Hạ Tịch Nguyệt xấu hổ ngược nhìn Âu Dương Thụy , đem thân thể rúc vào trong ngực Âu Dương Thụy

Âu Dương Thụy nhẹ nhàng cởi bỏ bộ váy của Hạ Tịch Nguyệt . Âu Dương Thụy chính là nhìn trúng điểm này cho nên mới mua. Bởi vì chiếc váy này tâm điểm chính là dây buộc bên hông , nếu như tháo dây buộc khỏi bộ y phục thì nó sẽ tự rơi ra.

"A ——."

Đồ trên người đột nhiên rời đi thân thể , Hạ Tịch Nguyệt không khỏi sợ hết hồn.

"Như thế nào hả, quần áo để anh mua được không. Nhưng nó lại tăng thêm không ít kích thích nha."

Âu Dương Thụy xấu xa nhìn Hạ Tịch Nguyệt .

"Anh"

Hạ Tịch Nguyệt còn chưa nói hết, Âu Dương Thụy đã chiếm lấy đôi môi của cô , ôm Hạ Tịch Nguyệt nằm trên giường lớn, cảm giác được giường có chấn động , cảm giác bồng bềnh trên biển thật là thoải mái . Một phen ân ái qua đi, Âu Dương Thụy ôm lấy Hạ Tịch Nguyệt nói:

"Vợ yêu , cảm thấy thể này ở trên biển có thoải mái không?"

"Ừ, rất thoải mái, chồng yêu, ngày mai đi xem mặt trời mọc nha . Em chưa từng thấy qua cảnh mặt trời mọc trên biển , nên nhất định là một cảnh tượng rất đẹp phải không."

Hạ Tịch Nguyệt nằm trong ngực Âu Dương Thụy cười nói.

"Tốt, nhưng phải xem em có dậy được không đã."

Dứt lời Âu Dương Thụy lật người áp đảo Hạ Tịch Nguyệt ở phía dưới.

"Ừ, nhẹ một chút, ngày mai nhất định em phải ngắm mặt trời mọc đấy."

Hạ Tịch Nguyệt vừa thở gấp vừa nhắc nhở Âu Dương Thụy .

" Ừ , anh biết rồi "

Âu Dương Thụy bởi vì ân ái mà âm thanh khàn khàn. Đây cũng là một đêm kích tình.

Sáng sớm, Hạ Tịch Nguyệt bị một hồi âm thanh của Hải Âu đánh thức. Sờ vị trí bên cạnh, phát hiện nhiệt độ lạnh lẽo liền biết Âu Dương Thụy đã thức dậy.

Đứng dậy mặc quần áo tử tế, cảm nhận trận trận gió biển nhẹ nhàng thổi tới. Thật là êm ái và thoải mái. Hạ Tịch Nguyệt xuống cầu thang . Nhìn trời thấy vẫn còn sớm . Hạ Tịch Nguyệt vừa xuống đã thấy Âu Dương Thụy đang cầm cái xẻng mặc tạp dề nấu cơm. Hạ Tịch Nguyệt vừa kinh ngạc vừa vui mừng đi tới:

"Anh ở đây làm cái gì? đừng nói là đang nấu cơm đấy?"

"Ha ha ~, em đã tỉnh. Anh đang chiên trứng món em thích nhất này."

Âu Dương Thụy vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói. Nhìn bộ dạng chật vật của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt lập tức tới bên cạnh Âu Dương Thụy, cầm lấy cái xẻng trong tay Âu Dương Thụy, cười nói:

"Để em làm tiếp, anh mệt rồi."

Âu Dương Thụy không đưa xẻng cho Hạ Tịch Nguyệt, mà cười nói:

"Không cần, anh muốn thấy em ăn bữa ăn sáng do anh làm. Em đến kia bên ngồi hờ ăn là được rồi."

Âu Dương Thụy vì học chiên trứng, ước chừng lãng phí khoảng 100 quả trứng gà, mới luyện thành như ngày hôm nay. Nhìn bộ dáng Âu Dương Thụy kiên trì như vậy, Hạ Tịch Nguyệt đành cười trả lời:

"Vây cũng tốt. Vây em sẽ chờ đầu bếp Âu Dương làm bữa ăn sáng."

Hạ Tịch Nguyệt đi qua Âu Dương Thụy muốn đi về phía bàn ăn, liền chạm qua Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy lập tức cảm thấy người Hạ Tịch Nguyệt có chút lạnh lẽo, vội vã hỏi:

"Vợ ơi, buổi sáng gió biển có chút lạnh, em trở về phòng khoác thêm một cái áo choàng rồi xuống đây, vừa vắn cũng là lúc chín đồ ăn."

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, Hạ Tịch Nguyệt đúng là cảm giác có chút lạnh, liền nghe lời Âu Dương Thụy về phòng lấy áo.

Lúc đi ra, Âu Dương Thụy đã đem bữa ăn sáng đặt trên bàn cơm rồi. Hạ Tịch Nguyệt mỉm cười đi tới bên cạnh bàn ăn, Âu Dương Văn Thụy liền rút ghế cho Hạ Tịch Nguyệt ngồi xuống.

"Cám ơn."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Sau đó Âu Dương Thụy cũng ngồi vào bàn ăn. Hạ Tịch Nguyệt nhẹ nhàng dùng dao nĩa cắt một khối trứng gà, từ từ bỏ vào miệng, sau đó giống như thưởng thức rượu ngon món ngon từ từ nhai. Âu Dương Thụy chờ đợi Hạ Tịch Nguyệt đánh giá. Rốt cuộc Hạ Tịch Nguyệt ăn xong rồi miếng thứ nhất nhìn Âu Dương Thụy cười cười trả lời:

"Không tệ, ăn thật ngon."

Nghe được đánh giá của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy rất vui sau đó anh cũng ăn.

"Quả thật không tệ, không ngờ anh còn có tài nấu nướng."

Âu Dương Thụy tự hào nói.

"Ha ha ~, vậy liền lấy rượu tới kính đầu bếp Âu Dương một ly thôi."

Hạ Tịch Nguyệt tay trái cầm cốc sữa tươi, giờ lên thật cao cười nói.

"Vây phải cám ơn Âu Dương phu nhân rồi."

Âu Dương Thụy cũng giờ sữa tươi lên trên bàn. Ăn sáng xong hai người cùng nhau ngồi ở boong thuyền chờ mặt trời mọc. Nhìn bờ biển càng hồng, chỉ chốc lát Hạ Tịch Nguyệt liền nhìn thấy mặt trời từ từ nhô lên. Cô nhẹ nhàng rúc vào ngực Âu Dương Thụy, hạnh phúc nói:

"Nhìn cảnh mặt trời mọc trên biển thật là quá đẹp. Nếu như chúng ta có thể như vậy cả đời thì tốt biết mấy."

Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng thì thầm. Giờ khắc này một mảng yên tĩnh, có thể cả đời không buồn không lo cái gì, đó là một chuyện hạnh phúc biết nhường nào.

"Sẽ như vậy, chúng ta cả đời sẽ hạnh phúc. Tương lai nếu như chúng ta có đứa bé, chúng ta liền sớm bồi dưỡng nó. Để cho con sớm tiếp nhận công ty, như vậy anh có thể mang em ngao du thế giới." Âu Dương Thụy cũng bị lây cảm giác hạnh phúc này. Nhưng nhìn tựa như yên tĩnh dưới mặt biển mặt là một hàng sóng lớn mãnh liệt.

Thấy phía dưới có mấy chục sát thủ cầm súng mặc đồ lặn từ từ đến gần chỗ Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt. Đờ Hạ Tịch Nguyệt đứng lên, Âu Dương Thụy liền thấy cách mấy trăm mét có tàu chiến tập kích. Âu Dương Thụy nhanh chóng nói với Hạ Tịch Nguyệt:

"Mau vào nhà đi."

"Thế nào."

Hạ Tịch Nguyệt không hiểu. Âu Dương Thụy không trả lời Hạ Tịch Nguyệt. Trực tiếp trở lại khoang thuyền, mở tủ, đem súng bên trong lấy ra đưa cho

Hạ Tịch Nguyệt,

"Cầm."

Sau đó Âu Dương Thụy cũng cầm súng . Hạ Tịch Nguyệt nhận súng Âu Dương Thụy đưa tới không hiểu liền hỏi:

"Sao vậy?"

"Anh thấy đối diện thuyền chúng ta có súng bắn tỉa. Anh nghĩ Tư Mã Niệm Tổ tập kích chúng ta. Em đi theo anh , phía dưới du thuyền có một ca nô, chúng ta mở cái ca nô đó rồi chạy trốn."

Âu Dương Thụy lo lắng nhìn Hạ Tịch Nguyệt . Âu Dương Thụy giọng điệu cứng rắn , chỉ nghe thấy:

"Phanh ——" một tiếng súng vang tới.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xà, Anh Vô Cùng Cùng Chiều Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 15: Hạ Tịch Nguyệt nổ súng giết người

Đạn xuyên qua găm vào chai rượu đỏ trên bàn.

"Pằng." một tiếng, bình rượu đỏ vỡ tan . Âu Dương Thụy kéo Hạ Tịch Nguyệt chạy đi.

Hạ Tịch Nguyệt theo sát phía sau Âu Dương Thụy , bởi vì ca nô đang ở phía sau du thuyền . Mà dưới nước sát thủ đã lục tục bò lên du thuyền.

"Phanh ——"

Âu Dương Thụy một phát bắn chết tên sát thủ đang ngoi lên.

"Em ở nơi này đợi anh...anh đi xuống lấy ca nô . Cần thận một chút. Nhớ dùng súng bảo vệ mình."

Âu Dương Thụy dặn dò .

"Em sẽ bảo vệ mình thật tốt ,anh cũng cẩn thận."

Nếu như có thể Âu Dương Thụy dĩ nhiên sẽ không để Hạ Tịch Nguyệt ở chỗ này một mình , đi theo Âu Dương Thụy xuống như vậy sẽ nguy hiểm hơn. Tất cả sát thủ đã lên trên thuyền. Âu Dương Thụy vừa đi không lâu , Hạ Tịch Nguyệt liền nhìn thấy một sát thủ chĩa súng vào mình , Hạ Tịch Nguyệt lập tức giờ súng trong tay lên hướng đầu tên đó bắn một phát , cũng không có lập tức giết hắn.

"A ——."

Tên sát thủ kia liền tiếng ngã xuống đất. Hạ Tịch Nguyệt lại cảm giác mình sau lưng có người, lập tức xoay người đã thấy tên sát thủ cầm súng bắn mình. Mà lúc này tên sát thủ ở phía sau Hạ Tịch Nguyệt cũng gian nan giờ súng trong tay lên hướng Hạ Tịch Nguyệt mà bắn,

"Phanh ——."

Hạ Tịch Nguyệt lập tức quay đầu lại nhìn lại. Chỉ thấy Âu Dương Thụy đã bắn chết tên sát thủ. Sau đó nhìn Hạ Tịch Nguyệt mà nói:

"Súng đạn không có mất . Nếu như em nhân từ với họ chính là tàn nhẫn với chính mình. Em bỏ qua cho bọn họ nhưng bọn họ vẫn giết người. Bởi vì đây chính là sứ mạng của bọn họ."

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói với Hạ Tịch Nguyệt .

"Em biết rồi."

Nói qua Hạ Tịch Nguyệt liền giờ súng trong tay lên,

"Phanh ——."

Một phát bắn ngay mi tâm của sát thủ . Nếu như chỉ có giết người mới có thể trả lại cho cô một cuộc sống yên bình , như vậy cô nguyện ý vì Âu Dương Thụy mà để đôi tay mình dính máu tươi. Hạ Tịch Nguyệt đã hạ quyết tâm nên tuy là lần đầu tiên giết người cũng không quá khản chương . Những lần sau cũng thuận buồm xuôi gió hơn.

"Đi." Âu Dương Thụy vội vàng hô , liền kéo tay Hạ Tịch Nguyệt hướng về phía ca nô mà chạy . Âu Dương Thụy cùng Hạ Tịch Nguyệt không ngừng nỗ lực mở một con đường máu . Mà đứng ở du thuyền đối diện Tư Mã Niệm Tổ thấy tình hình ở phía đối diện , vứt bỏ ống nhòm trong tay , lên tiếng với thủ hạ ở phía sau:

"Đem bom cho ta."

"Anh muốn làm gì, Anh đã đồng ý với tôi sẽ không làm thương tổn Hạ Tịch Nguyệt ."

Cổ Tây đứng ở bên cạnh thấy Tư Mã Niệm Tổ định dùng bom phá hủy du thuyền đối diện. Nếu dùng lựu đạn thì người trên thuyền chính là phải chết . Cho nên Cổ Tây mới vội vàng ngăn cản . Cổ Tây vì Hạ Tịch Nguyệt đã sớm không còn là Cổ Tây nữa rồi.

"Hừ ~, anh có quyền gì mà ra lệnh cho tôi. Đã bán đứng bằng hữu của mình , anh nghĩ anh là ai . Anh cảm thấy khi người đàn bà kia biết là anh bán đứng cô ta, còn có thể ở bên cạnh anh sao? Tôi chỉ không muốn thấy anh thương tâm, tôi nói trước để anh quyết định mà thôi."

Tư Mã Niệm Tổ lạnh giọng nói với Cổ Tây.

"Tư Mã Niệm Tổ , anh...anh không giữ chữ tín. Cô ấy tha thứ hay không là chuyện của tôi, không cần người quyết định thay tôi." Cổ Tây kích động hô to.

"Anh cho rằng vào giờ phút này anh còn ngăn cản được tôi sao? Anh bây giờ đối với tôi mà nói đã không còn giá trị lợi dụng. Người đầu dẫn Cổ tiên sinh đi chăm sóc anh ta thật tốt ."

Tư Mã Niệm Tổ lạnh giọng phân phó thuộc hạ . Cổ Tây không ngừng giằng co vẫn bị người dẫn đi , lúc này Cổ Tây mới cực kỳ hối hận , vì tự cho là mình đúng, lựa chọn hợp tác cùng ma quỷ . Cuối cùng hại...không ít người mà chính mình cũng làm tổn thương người phụ nữ mình yêu mến nhất.

Âu Dương Thụy ở xa liền nhìn thấy người đối diện cầm bom chuẩn bị ném , lo lắng kêu lên:

"Nguyệt , em biết bơi không?"

"Có."

Hạ Tịch Nguyệt căng thẳng nhìn Âu Dương Thụy .

"Em có tin tưởng anh không?"

Âu Dương Thụy nghiêm túc nhìn Hạ Tịch Nguyệt.

"Bất cứ lúc nào cũng tin tưởng."

Hạ Tịch Nguyệt vô cùng kiên định nhìn Âu Dương Thụy mà trả lời.

"Được, vậy anh đếm đến ba cả hai chúng ta cùng nhảy xuống."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt mà phân phó. Lúc này muốn đi xuống cũng không còn kịp rồi, cho nên chỉ có thể nhảy xuống. Còn ở du thuyền đối diện Tư Mã Niệm Tổ đã ngắm xong chuẩn bị ném,

"Âu Dương Thụy , người đi chết đi. Huệ Di ở trên trời chờ người đấy."

Tư Mã Niệm Tổ độc ác nhìn về phía du thuyền của Âu Dương Thụy . Mà bên Âu Dương Thụy cũng đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc , lúc này Âu Dương Thụy hét về phía Hạ Tịch Nguyệt:

"1, 2, 3 nhảy."

Theo sau là tiếng "Bùm" của du thuyền , Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt lập tức nhảy xuống nước. Bơi tới ca nô bên cạnh, Âu Dương Văn Thụy đối với Hạ Tịch Nguyệt nói:

"Nhanh lên một chút."

Hạ Tịch Nguyệt gian nan bò lên ca nô . Âu Dương Thụy cũng theo đó bò lên, phát động động cơ liền nhanh chóng phóng về phía trước.

Tư Mã Niệm Tổ nhìn thấy du thuyền của Âu Dương Thụy bốc cháy ngút trời , không nhìn được nà cười lạnh:

"Huệ Di hẳn rất cuộc cũng đi tới chỗ em rồi , em có vui không?"

Mà Cổ Tây bị nhốt ở trong khoang thuyền nghe được tiếng nổ tung tiếng vang, vô lực mà ngã xuống đất, lệ rơi đầy mặt , không ngừng lẩm bẩm:

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là anh sai lầm rồi, anh sai lầm rồi."

"Chủ nhân, người xem."

Một thủ hạ nhìn phương xa hô lên.

"Mẹ nó , như vậy cũng dễ hấn chạy mất . Các người đuổi theo cho ta."

Tư Mã Niệm Tổ thấy phía sau du thuyền đang bốc cháy có một chiếc ca nô đang chạy thật nhanh, tức giận gầm lên.

Lúc này trên mặt biển dâng lên một tầng tầng sương mù, chỉ trong chớp lát ca nô của Âu Dương Thụy liền biến mất trước mắt Tư Mã Niệm Tổ . Một thủ hạ đi tới trước mặt Tư Mã Niệm Tổ bẩm báo :

"Chủ nhân, vụ nổ quá lớn. Chúng ta không thấy rõ phương hướng trước mặt , không cách nào đuổi theo."

"Phế vật, một đám phế vật, các người không được chút ích lợi gì."

Tư Mã Niệm Tổ vừa mắng vừa giơ tay đánh bọn họ. Đứng ở bên cạnh Khắc Ti vội vàng nói:

"Chủ tử, hiện tại trên biển xảy ra vụ nổ lớn như vậy, bọn họ cũng không thể đi xa được. Hãy để cho các huynh đệ nghỉ một đêm, ngày mai chúng ta tiếp tục tìm?"

Ở thời điểm Tư Mã Niệm Tổ phát hỏa cũng chỉ có Khắc Ti mới dám tiến lên nói mấy câu. Nghe hắn nói , Tư Mã Niệm Tổ đi tới lan can bên cạnh, tức giận đập lên lan can :

"Âu Dương Thụy , ta sẽ không dễ dàng bỏ qua người như vậy đâu ." Sau đó tức giận xoay người rời đi.

Mà ở trên mặt biển ca nô của Âu Dương Thụy bởi vì vụ nổ quá lớn , lạc mất phương hướng bây giờ không biết mình đang ở vị trí nào . Mất thấy màn đêm buông xuống , Âu Dương Thụy dùng sức khởi động động cơ, nhưng động cơ thủy chung không phát động , nhìn cây kim của bình xăng chỉ là số lẻ, Âu Dương Thụy tức giận mắng một câu:

"**."

Âu Dương Thụy vứt bỏ cần gạt động cơ.

"Thế nào?"

Ngồi ở bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt nhìn bộ dạng phát cáu của Âu Dương Thụy.

"Ca nô hết xăng."

"Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Hạ Tịch Nguyệt rồi rầm hỏi . Vụ nổ quá lớn, làm cho bọn họ không cách nào xác định chính xác phương hướng.

Chỉ có thể trôi theo gió biển. Thấy bộ dáng Hạ Tịch Nguyệt lo lắng , Âu Dương Thụy không kiềm được mà thốt nên: "Hồi hận khi quyết định đi cùng với anh sao? Nếu như không ở cùng với anh có lẽ em sẽ có cuộc sống như xưa vô ưu vô lo mà sống, không phải vì anh mà tập súng ống , không phải vì anh mà bàn tay nhuộm máu. Càng không cần giống như bây giờ theo anh phiêu đảng ở trong biển, không biết ngày mai sẽ như thế nào? Nói không chừng sau một khắc chúng ta sẽ trở thành bữa tối cho cá ."

Âu Dương Thụy tâm trạng phập phồng mong ngóng câu trả lời của Hạ Tịch Nguyệt, chính là sợ Hạ Tịch Nguyệt hối hận khi ở chung với mình.

Nghe xong lời nói của Âu Dương Thụy , Hạ Tịch Nguyệt lão đảo đứng lên đi tới trước mặt Âu Dương Thụy, rúc vào trong ngực Âu Dương Thụy cười nói: "Em chưa bao giờ hối hận khi quyết định ở cùng với anh, cũng chưa từng hối hận khi yêu anh. Nếu như không có anh, Hạ Tịch Nguyệt cũng không còn là Hạ Tịch Nguyệt rồi, cuộc đời của em bởi vì có anh mà trở nên đầy đủ."

Nghe xong lời nói Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy rất cảm động. Đột nhiên Hạ Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn đến phương xa thấy xuất hiện một hòn đảo nhỏ , Hạ Tịch Nguyệt lập tức hưng phấn nói với Âu Dương Thụy:

"Thụy, anh mau nhìn, phía trước có một hòn đảo nhỏ."

Âu Dương Thụy theo hướng Hạ Tịch Nguyệt chỉ , thật nhìn thấy một hòn đảo."Chúng ta nhanh một chút bơi qua đó."

Âu Dương Thụy nhanh chóng đáp.

"Ừ."

Dứt lời hai người cố gắng bơi về phía hòn đảo . Rốt cuộc cũng đến được đảo, Hạ Tịch Nguyệt xuống ca nô thật hưng phấn hô to với Âu Dương Thụy :

"Thụy, chúng ta rốt cuộc cũng đến rồi."

Hạ Tịch Nguyệt vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Âu Dương Thụy đem ca nô duy nhất của bọn họ ẩn lại mặt biển, Hạ Tịch Nguyệt không hiểu hỏi:

"Thụy, Tại sao anh đem ca nô duy nhất của chúng ta để cho chạy ra biển vậy?."

"Anh sợ Tư Mã Niệm Tổ còn chưa chết tâm, tiếp tục đuổi giết chúng ta, cho nên đem ca nô ẩn lại ra mặt biển có thể đánh lạc sự chú ý của bọn họ. Dù sao ca nô cũng đã hết xăng, có để lại cũng không có tác dụng gì." Âu Dương Thụy vừa đi vừa giải thích cho Hạ Tịch Nguyệt.

"Thụy, tay của anh đang chảy máu."

Hạ Tịch Nguyệt phát hiện cánh tay Âu Dương Thụy đang chảy máu.

"Không có việc gì, chỉ là chảy chút da mà thôi." Âu Dương Thụy vô tâm đáp lại.

"Nói bậy, chảy da mà chảy nhiều máu vậy sao? Anh đưa tay em xem nào."

Hạ Tịch Nguyệt để ý Âu Dương Thụy ngăn, liền cởi ống tay áo Âu Dương Thụy ra, thấy tay Âu Dương Thụy bị bỏng một mảng.

"Thế nào không nói sớm."

Thấy Âu Dương Thụy bị thương, Hạ Tịch Nguyệt khóc nức lên. Thì ra là Âu Dương Thụy vì bảo vệ tốt Hạ Tịch Nguyệt cho nên cánh tay không cẩn thận bị thương. Lại bị nước biển tẩy rửa cho nên mới sưng đỏ như vậy.

"Anh không sao, đừng khóc."

Chính là sợ Hạ Tịch Nguyệt như vậy, cho nên Âu Dương Thụy vẫn chịu đựng vết thương, thùy chung không nói ra. Âu Dương Thụy vừa lau nước mắt cho Hạ Tịch Nguyệt vừa an ủi. "Đã đến lúc này, anh còn an ủi em. Em không khóc, chúng ta nhanh tìm một chỗ nghỉ ngơi. Để em đỡ anh." Hạ Tịch Nguyệt đỡ lấy Âu Dương Thụy. Hạ Tịch Nguyệt hiểu bây giờ không phải là thời điểm để mình khóc, nhất định phải chăm sóc Âu Dương Thụy tốt mới được. Đi một lúc lâu hai người mới thấy một cái hang động.

"Nhìn kia, phía trước có một cái hang động."

Hạ Tịch Nguyệt vui mừng chỉ vào hang động trước mặt. Hai người đi tới, nhờ ánh sáng yếu ớt nhìn tình huống bên trong động. Hạ Tịch Nguyệt mò nắm đi vào, nhưng quá tối không cách nào tiếp tục đi. Âu Dương Thụy ở bên cạnh nói:

"Lấy súng ra, đem đạn được đổ ra, rồi bắn một phát nó sẽ tạo ra lửa."

Bởi vì cánh tay Âu Dương Thụy bị thương, cho nên không cách nào nổ súng, không thể làm gì khác hơn là phân phó Hạ Tịch Nguyệt làm. Hạ Tịch Nguyệt nghe lời làm theo,

"Phanh ——"

một tiếng súng vang đi qua, thật kích thích tia lửa thiêu đốt đến cỏ khô. Hạ Tịch Nguyệt dùng cỏ khô buộc trên đầu một cây gậy. Gió cây đuốc lên lúc này Hạ Tịch Nguyệt mới thấy tình huống bên trong động,

"Nơi này giống như đã có người ở."

Bởi vì nơi này có giường, trên giường còn có một tấm da hổ, bên trong động bàn ghế bát đĩa đầy đủ mọi thứ. Dấu hiệu rõ ràng nơi này đã từng nhất định có người ở.

"Giống như chúng ta, bị vây trên hòn đảo này thôi."

Âu Dương Thụy nhìn nhà thiết bị bên trong động mà nói.

"Anh xem này."

Hạ Tịch Nguyệt vừa nói vừa chỉ vào bức tường bên cạnh được khắc chỉ chút.

"Có vẻ người kia bị vây ở đây cũng khá lâu."

Âu Dương Thụy nhìn bức tường đáp. Bởi vì trên tường có ghi chép rõ ràng người này bị vây ở chỗ này bao nhiêu ngày.

"Ừ ừ."

Bụng Hạ Tịch Nguyệt phát ra tiếng kêu. Từ sáng tới giờ chỉ ăn có mỗi bữa sáng mà sấy ra bao nhiêu chuyện làm hao tổn thể lực, bây giờ đói là lẽ đương nhiên.

"Người này ở chỗ này thời gian lâu như vậy, nơi này nhất định còn có thức ăn, chúng ta tìm một chút ."

Âu Dương Thụy cũng đói bụng, tiêu hao nhiều thể lực như vậy đương nhiên cũng đói. Hai người chia nhau tìm thực vật.

"Quả thật có thức ăn ."

Trong một góc Hạ Tịch Nguyệt tìm thấy thức ăn, không khỏi hưng phấn quay ra nói với Âu Dương Thụy . Cơm nước xong hai người liền bắt đầu nghỉ ngơi, bốn ba một ngày hai người cũng đã kiệt sức. Chỉ chốc lát hai người liền tiến vào giấc mộng .

Sáng sớm, Âu Dương Thụy tiếng chim riu rít đánh thức, tỉnh lại liền phát hiện vị trí bên cạnh trống không . Nóng vội xuống giường hô to:

"Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt em ở đâu, Hạ Tịch Nguyệt."

Âu Dương Thụy vừa lo lắng gọi tên Hạ Tịch Nguyệt vừa đi về phía cửa động . Vừa đến cửa động liền thấy Hạ Tịch Nguyệt cầm trong tay một đồng thảo dược . Thấy Hạ Tịch Nguyệt Âu Dương Thụy không khỏi tức giận :

"Em đi đâu? Không biết anh sẽ lo lắng sao?"

"Em thấy vết thương của người vẫn nhiễm trùng, cho tìm một ít thuốc cho anh."

Hạ Tịch Nguyệt nháy mắt vô tội nhìn Âu Dương Thụy .

"Ai cho em đi hái thuốc. Em không một tiếng dòi đi có biết anh lo lắng thế nào không. Còn chưa biết trên đảo này có dã thú hay không đã tự ý đi ra ngoài một mình."

Âu Dương Thụy nổi giận quát.

"Nhưng tay của anh."

Hạ Tịch Nguyệt còn muốn tiếp tục giải thích một chút, Âu Dương Thụy đã cắt đứt Hạ Tịch Nguyệt:

"Không có gì quan trọng bằng em."

"Biết, lần sau ra ngoài nhất định sẽ nói với anh , bây giờ uống thuốc đi."

Hạ Tịch Nguyệt bảo đảm với Âu Dương Thụy , sau đó đỡ Âu Dương Thụy vào trong sơn động. Hạ Tịch Nguyệt dùng miệng nhai thuốc rồi buộc trên cánh tay Âu Dương Thụy , sau đó xé một góc quần áo cột chặt lại . Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt thuần thực như vậy không khỏi kinh ngạc hỏi:

"Làm sao em biết điều này."

"Trước kia đi học có học qua một đợt dạy kỹ năng cấp cứu khi đi dã ngoại."

Hạ Tịch Nguyệt vừa buộc dây cho Âu Dương Thụy vừa đáp . Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt, đột nhiên phát hiện bảo bối của mình đã trưởng thành. Không giống như trước đó nhu nhu nhược nhược mặc cho người khi dễ người. Mà là một kiên cường tinh táo.

"Thuốc này đắp lên nếu không sai biệt thì một hai ngày sẽ khỏi thôi."

Hạ Tịch Nguyệt tiếp tục nói với Âu Dương Thụy . Không chút nào phát hiện Âu Dương Thụy đang ngẩn người nhìn mình chăm chăm .

"Anh làm sao vậy?"

Thấy Âu Dương Thụy ngẩn người, Hạ Tịch Nguyệt lo lắng hỏi .

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy vợ của anh càng ngày càng thông minh. Anh thật sự là yêu chết em rồi."

Âu Dương Thụy cười nói với Hạ Tịch Nguyệt .

"Anh thật không nghiêm chỉnh chút nào."

Hạ Tịch Nguyệt bị Âu Dương Thụy làm cho không biết là nên khóc hay nên cười.

"Haiz."

Hạ Tịch Nguyệt thở dài một cái.

"Vợ , em sao vậy?"

Âu Dương Thụy quan tâm hỏi han.

"Em chính là đang tiếc chiếc du thuyền, đó là quà sinh nhật anh tặng em, mới được dùng có một lần ngày hôm đó. Đáng ghét, cũng là tại tên Tư Mã Niệm Tổ em nhất định phải khiến hấn đền bù mới được."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận quát lên. Quà sinh nhật của mình trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi. Hạ Tịch Nguyệt làm sao có thể không đau lòng đây?

"Không việc gì, về anh sẽ mua một chiếc khác đẹp hơn, sang trọng hơn cho em có được hay không?"

"Thật?"

Hạ Tịch Nguyệt không tin hỏi.

"Dĩ nhiên."

Âu Dương Thụy cười nói.

Nhìn bầu trời bên ngoài, Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói: "Trở về, chúng ta lúc nào mới có thể trở về à? Người kia ở chỗ này chờ 5 năm mới có người phát hiện ra hấn, đưa hấn đi. Vậy chúng ta làm thế nào? Sẽ không phải giống như hấn, phải đợi ở đây năm năm chứ." "Như vậy không tốt sao, chúng ta vẫn ở bên nhau mà."

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt nói: "Tốt. Nhưng anh có thể bỏ xuống được cha mẹ anh em của anh sao. Còn có Ám Dạ và tập đoàn Âu Dương thì sao?" Nghe lời nói Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy trầm mặc. Âu Dương Thụy có thể buông tha vật chất ngoài thân, nhưng không cách nào bỏ xuống anh em đã cùng mình vào sinh ra tử. Thấy Âu Dương Thụy trầm mặc, Hạ Tịch Nguyệt mới nói tiếp:

"Chúng ta cũng không thể buông tha không phải sao? Em cũng vậy không thể quên những người đang ở trên đất liền chờ chúng ta." Hạ Tịch Nguyệt nằm trong ngực Âu Dương Thụy thương cảm nói. Âu Dương Thụy vừa vuốt ve Hạ Tịch Nguyệt trong ngực vừa nói: "Không có chuyện gì, nếu bọn họ phát hiện hai chúng ta ngày chưa trở về, nhất định sẽ ra ngoài tìm chúng ta." Âu Dương Thụy an ủi Hạ Tịch Nguyệt.

"Anh không phải an ủi em, chúng ta bây giờ ngay cả mình đang ở đâu cũng không biết, bọn họ như thế nào có thể tìm được chúng ta." Hạ Tịch Nguyệt không tin nói.

"Vì vậy."

Âu Dương Thụy chỉ vào chiếc nhẫn trong tay Hạ Tịch Nguyệt nói.

"Chiếc nhẫn? Chiếc nhẫn thì liên quan gì?"

Hạ Tịch Nguyệt có chút không rõ hỏi. "Bởi vì hai chiếc nhẫn của chúng ta đều có hệ thống định vị, cho nên vô luận chúng ta ở đâu làm cái gì cũng có thể tìm ra."

Âu Dương Thụy giải thích với Hạ Tịch Nguyệt.

"Cái gì, anh nói cái gì? Vậy em đi ra ngoài làm cái gì, ở nơi nào nói cái gì anh đều biết sao."

Hạ Tịch Nguyệt lập tức phản ứng lại. Nghe lời Âu Dương Thụy nói, Hạ Tịch Nguyệt thật sự không biết nên vui hay là đau lòng. Đau lòng vì mình một chút tự do cũng không có. Vui mừng vì ít nhất bọn người Đông Phong còn có thể tìm được mình. Như vậy cũng không cần ở trên đảo này cả đời.

"A ~, vợ của anh rất thông minh, nhanh như vậy đã hiểu, đúng là giống như những gì em nói."

Âu Dương Thụy cười trả lời đến.

"Vậy không phải một chút tự do em cũng không có sao."

"Làm sao không có, em sẽ không coi chồng em giống như những người thích theo dõi người khác chứ?"

"Anh chính là loại người như vậy đó. Âu Dương Thụy, em muốn giết anh...anh dám ngày ngày theo dõi em."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận quát lên.

"Vợ à, bình tĩnh đừng nóng vội, em phải nghĩ theo hướng tốt chứ. Nếu như anh không làm như vậy không phải hôm nay chúng ta phải ở lại đây cả đời hay sao"

Âu Dương Thụy nhanh chóng dụ dỗ.

"Chớ nói dễ nghe như vậy. Chờ sau khi chúng ta thoát khỏi nơi này, xem em trừng phạt anh như thế nào."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói.

"Vợ ơi ~."

Âu Dương Thụy nũng nịu gọi .

"Âu Dương Thụy, anh bỏ cái giọng đó ngay đi, thật ghê tởm."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy làm bộ đáng yêu , làm nổi hết cả da gà.

Người của Tư Mã Niệm Tổ trên biển tìm hai ngày trời vẫn không tìm thấy . Chỉ thấy chiếc ca nô Âu Dương Thụy .

"Lục soát, tìm ở những nơi xung quanh cho ta.."

Khắc Ti nhanh chóng ra lệnh .

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16: Cổ Tây phản bội (Hạ Tịch Nguyệt tha thứ)

Quả nhiên giống như Âu Dương Thụy nói, bọn người Đông Phong sau ba ngày đã tìm ra chỗ này. Thấy bọn họ, Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi:

“Sao lại chậm trễ như vậy?”

“Xin lỗi Môn chủ, thuộc hạ làm việc chậm trễ. Mấy ngày nay do vụ nổ quá lớn, không cách nào xác định được vị trí cụ thể cho nên tìm sai hướng, đến giờ mới tìm được.”

Đông Phong cung kính đáp.

“Ừ được rồi.”

Âu Dương Thụy biết bọn họ nhất định vì tìm anh mà ngày đêm không nghỉ ngơi.

“Đây là bốn phạm của chúng thuộc hạ phải làm.”

Tư Đại Hộ Pháp đồng thanh trả lời.

Về đến nhà, Hạ Tịch Nguyệt lập tức gọi điện thoại cho Tư Đồ Triệt. Tư Đồ Triệt kiểm tra vết thương cho Âu Dương Thụy, khâu lại rồi xoa thuốc sau đó quần băng gạc, anh kinh ngạc thốt lên:

“Là ai đã xử lý vết thương cho cậu?”

Đứng bên cạnh Hạ Tịch Nguyệt còn tưởng rằng mình dùng không đúng thảo dược cho Âu Dương Thụy, lo lắng hỏi:

“Là tôi xử lý cho anh ấy, sao vậy? Tôi dùng không đúng thuốc hả?”

“Không phải đâu chị dâu, chị làm rất đúng. Nếu như không có chị dâu xử lý vết thương thì cánh tay của cậu ấy có lẽ đã tàn phế rồi.”

Tư Đồ Triệt nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói.

“Cầu xin cậu lần sau nói chuyện đừng úp úp mở mở vậy nữa, hù chết người khác đó.”

Hạ Tịch Nguyệt vỗ ngực an ủi bản thân.

Là tôi chưa nói hết lời chị đã ngắt đó chứ.”

Tư Đồ Triệt nhẹ giọng phản bác.

“Hả?”

Âu Dương Thụy bên cạnh dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Tư Đồ Triệt.

“Thụy, cậu đúng là trọng sắc khinh bạn.”

Tư Đồ Triệt thấy Âu Dương Thụy che chở cho Hạ Tịch Nguyệt như thế, đã đến độ không phân trắng đen, không khỏi tức giận nói.

“Vợ mình không che chở thì che chở ai, vợ chỉ có một còn bạn thì có thể tìm.”

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói với Tư Đồ Triệt.

“Xem như cậu lợi hại, mình đi được chưa. Không thèm nhìn loại người qua cầu rút ván như cậu nữa, khám xong là đuổi đi, hừ..”

Tư Đồ Triệt bị hai vợ chồng này làm cho tức chết.

Bên kia Tư Mã Niệm Tổ nghe tin Âu Dương Thụy bình an vô sự trở về, càng thêm tức không chịu được, quẳng hết đồ đạc trên bàn xuống, tức giận mắng:

“Các người đúng là lũ phế vật, toàn bộ đều cút hết cho ta.”

Thấy Tư Mã Niệm Tổ tức giận, Quan Huệ Nghiên lập tức bước lên khuyên can:

“Tổ, buông tay đi. Nhiều năm như vậy chúng ta cũng nên buông tha, tại sao anh mãi không bỏ được.”

“Cô có tư cách gì nói những lời này, cô chẳng qua chỉ là thể diện mà thôi.”

Tư Mã Niệm Tổ nhẫn tâm nói, tiếp theo liền thô bạo hôn lên môi của Quan Huệ Nghiên. Cô bị động tiếp nhận nụ hôn của hắn, nước mắt không tự chủ được chảy xuống theo khóe mắt.

“Nếu như vậy có thể làm anh buông tay, em nguyện làm thể diện của chị cả đời.”

Bị Tư Mã Niệm Tổ đẩy tới giường Quan Huệ Nghiên bị ai nghĩ trong lòng.

Bởi vì Quan Huệ Nghiên và Quan Huệ Di có gương mặt giống nhau đến mấy phần cho nên Tư Mã Niệm Tổ không nhận được trong lòng nhớ nhung mà muốn cô.

“Huệ Di.”

Vuốt ve mặt của Quan Huệ Nghiên, Tư Mã Niệm Tổ dịu dàng kêu.

“Lúc nào thì anh sẽ dịu dàng như vậy mà kêu tên Huệ Nghiên chứ không phải là Huệ Di.”

Vì có thể được ở lại bên cạnh Tư Mã Niệm Tổ, Quan Huệ Nghiên đã bỏ qua tính cách tính quái của mình, học theo chị gái trở thành một cô gái khuê các, học từng lời nói cử chỉ. Vì Tư Mã Niệm Tổ Quan Huệ Nghiên đã không còn nhận ra chính bản thân mình nữa.

Cô sống bởi vì yêu một người tên Tư Mã Niệm Tổ nhưng cũng vì thế mà bị ai cả đời. Nhưng cô vẫn tin tưởng rằng có một ngày Tư Mã Niệm Tổ sẽ thấy ưu điểm của mình. Ngày đó rốt cuộc còn bao lâu nữa?

Âu Dương Thụy ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày liền. Hạ Tịch Nguyệt cũng tính sẽ tới trường học, điện thoại bỗng vang lên, thấy người gọi tới là Cổ Tây, cô do dự một chút sau đó nhận máy:

“A lô.”

“A Nguyệt có thời gian không ra ngoài uống ly cà phê?”

Bên kia điện thoại Cổ Tây nhỏ giọng nói.

“Ừ.”

Hạ Tịch Nguyệt sáng khoái đồng ý. Giữa hai người cần phải nói chuyện một chút. Yên tĩnh ngồi trong quán cà phê hai người lặng lẽ uống cà phê của mình mà không nói gì. Cổ Tây phá vỡ trầm mặc trước.

“A Nguyệt, cậu từ lúc nào đã hoài nghi mình?”

Hạ Tịch Nguyệt trầm mặc một hồi rồi chậm rãi nói:

“Lần đầu tiên là ở sân bay lúc bị sát thủ bắn đã bắt đầu nghi ngờ. Vì chúng ta đổi chuyến bay trừ cậu ra không có ai biết, khi đó mình chỉ nghĩ mình tin cậu sẽ không làm chuyện như vậy, cho nên dò xét thêm lần nữa, không ngờ đúng như mình đã nghi ngờ.”

Hạ Tịch Nguyệt có chút đau đớn nói

“Có phải cậu thất vọng mình lắm không?”

Cô Tây bí thương nói.

Hạ Tịch Nguyệt lắc đầu một cái: “Không có, mình chỉ nghĩ tại sao cậu lại làm như vậy?”

“A... Ngay cả bản thân mình cũng không rõ, có lẽ là do đồ kị.”

“A Nguyệt, mình có thể kể cho cậu nghe một chuyện cũ được không?”

Ừ. Hạ Tịch Nguyệt khuấy cà phê, nhỏ giọng đáp.

Cô Tây chậm rãi kể:

"Ngày trước có một đứa trẻ, cậu ta rất nhát gan cũng rất tự ti. Bởi vì ba mẹ cậu ta đều là công nhân. Cậu ta không phải đứa bé sống trong gia cảnh khá giả cho nên thường bị những đứa trẻ nhà giàu khi dễ. Nhưng có một ngày một cô bé xuất hiện. Cô cao ngạo như một công chúa, đem những người khi dễ đứa trẻ kia đuổi đi. Từ lần đầu tiên đó cậu ta đã bị bé gái kia thu hút. Từ đó về sau cậu ta cố gắng đọc sách, vì muốn vào trường Quý tộc học cùng cô bé đó. Rốt cuộc cũng như cậu ta mong muốn, được học cùng cô bé kia từ cấp một đến cấp hai.

Thấy cô bé kia càng ngày càng trở nên xinh đẹp, người theo đuổi cô cũng càng ngày càng nhiều. Cậu ta sợ, không biết nên như thế nào cho phải. Cậu ta không dám thổ lộ với cô bé kia, bởi vì sợ cô cự tuyệt, cũng biết rõ mình không xứng với cô.

Cậu ta biết cô thích khiêu vũ, cho nên quyết định đi Anh quốc du học, học tập vũ điệu. Chỉ vì mong có một ngày xứng với cô, lúc đó mới dám thổ lộ với cô, còn mong muốn được cưới cô làm vợ.

Trước hôm đi, cậu ta đứng trước cửa sổ nhà cô thật lâu, chính là vì muốn nhìn cô thật kĩ. Cậu ta không có dũng khí nói câu từ biệt với cô nên chỉ có thể âm thầm rời đi.

Cuộc sống của cậu ta ở nước ngoài cũng không khá lắm, cậu ta phải vừa đi làm vừa đi học học vũ điệu. Mỗi ngày nghỉ ngơi không tới hai giờ. Nhưng cậu ta may mắn, được một vũ công người Anh quốc nổi tiếng coi trọng, cũng thu làm học trò, cậu ta vì có thể sớm trở lại gặp cô mà không ngừng luyện tập, không ngừng luyện tập, rốt cuộc cậu ta đã giành quán quân khi tranh tài. Sự nghiệp thành công thì cậu ta ngay lập tức thu dọn trở về nước.

Nhưng mà thời điểm ở tại phi trường, nghe được học sinh của thầy giáo gọi điện thoại nói, thầy bởi vì khiêu vũ mà bị gãy chân. Hết cách rồi, cậu con trai kia chỉ có thể hoãn ngày về lại. Nhưng không khỏi lưu luyến ngẩng đầu nhìn trời mà hô to: "Chờ mình."

Cậu ta ở lại nước Anh gần hai tháng, khi trở về cậu không kịp chờ đợi muốn gặp cô gái. Nhưng cậu nghĩ không muốn gặp cô đơn giản như vậy, cậu nghĩ cần cho cô một kinh hi, nên đã tham gia tranh tài trong một cuộc khiêu vũ.

Quả nhiên cô gái có tham gia. Cuộc thi vừa kết thúc, cậu thấy cô có gì đó không đúng, vừa định tiến lên liền nhìn thấy một người đàn ông ôm cô gái đi. Lúc ấy, cậu ta liền kinh ngạc không biết làm gì cho phải.

Trải qua nhiều lần hỏi thăm, cậu ta biết cô gái đã kết hôn, hơn nữa còn đúng vào dịp ba tháng trước. Cậu ta cực kỳ hối hận, lúc ấy cậu không ở lại thì có lẽ cô gái đã không gả cho người đàn ông kia.

Cũng bởi vậy cậu cảm thấy ngày càng khó lại gần cô gái hơn.

Cậu ta không cam lòng, cảm giác cô gái đáng ra phải thuộc về mình, luôn cho là chỉ cần người đàn ông kia biến mất cô gái sẽ thuộc về mình. Cậu ta bị ghen tỵ làm mờ mắt, lựa chọn cùng hợp tác cùng phá hủy.

Nhưng khi thế lực đen tối đem bom hướng về phía cô gái cùng người đàn ông kia, cậu liền hối hận về quyết định của mình, nhưng hối hận đã không kịp rồi. Cậu ta nhìn thấy du thuyền của cô gái nổ tung, trong lòng hối hận cực kỳ. Trong một khắc kia hẳn liền hiểu mình thật sự sai lầm rồi, thì ra yêu một người không nhất định phải có được, mà là chỉ cần nhìn đối phương vui vẻ đó chính là hạnh phúc lớn nhất của mình.

Nhưng cậu có sấm hối cô gái cũng không nghe được nữa. Cậu ta thẫn thờ ở nhà vượt qua chừng mấy ngày. Nghe được tin cô gái không chết thì cậu vui mừng tới phát điên.

Muốn gọi điện thoại hỏi một chút cô gái thế nào. Lại phát hiện mình thật sự không còn mặt mũi gọi cho cô nữa. Do dự thật lâu rồi cậu mới quyết định bấm điện thoại hẹn cô gái ra ngoài. Chuyện xưa kể xong rồi, không biết sau khi nghe xong chuyện xưa cô gái có hay không tha thứ cho những lỗi lầm mà cậu ta đã gây ra hay không?"

Kể xong chuyện xưa, Cô Tây đã không cầm được nước mắt, vừa khóc nhìn về phía Hạ Tịch Nguyệt đặt câu hỏi. Cặp mắt Hạ Tịch Nguyệt đã sớm khóc đến sưng đỏ, lập tức gạt đầu khăn khăn nói:

"Tha thứ, mình nghĩ cô gái kia nhất định sẽ tha thứ. Bởi vì cô gái tin tưởng cậu ta cũng không phải cố tình hại cô, chỉ là bị ghen tỵ che mắt, nên mới làm chuyện sai lầm. Chỉ cần cậu ta chịu thay đổi, cô gái cùng cậu ta vẫn là bằng hữu, một ngày là vậy cả đời cũng thế."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Cô Tây kiên định nói.

"Cám ơn cậu A Nguyệt, cám ơn cậu còn coi mình là bằng hữu, như vậy mình đã không còn gì để tiếc nuối."

Cổ Tây vui mừng nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói .

"A Nguyệt , ý định của mình là trở về nước Anh."

"Tại sao?" Hạ Tịch Nguyệt có chút không rõ hỏi.

"Mình cảm thấy được mình không thích ứng được với nhịp sống trong nước , Anh quốc có vẻ thích hợp với mình hơn." Cổ Tây nhẹ giọng nói.

"Khi nào thì đi?"

"Tuần sau."

"Lúc nào thì trở lại?"

"Xem một chút đã, có lẽ sẽ không bao giờ trở lại nơi này đã không còn gì để mình ở lại ." Cổ Tây nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói . ‘Cha mẹ đã chuyển đến Anh quốc , lại thấy cô gái mình yêu mến nhất đã có cuộc sống hạnh phúc , Cổ Tây này cũng không có gì tiếc nuối. ’

Biết Cổ Tây đã quyết định , Hạ Tịch Nguyệt cười trong nước mắt nói với Cổ Tây :

"Muốn thì quay trở lại , đừng quên nơi này còn có mình cùng Vân Nặc chờ cậu đấy. Lần tới trở lại phải mang bạn gái về."

Hạ Tịch Nguyệt đùa giỡn nói .

"Tốt , đừng đến tiễn mình, mình không thích nhìn cảnh ly biệt."

Nói xong Cổ Tây đứng lên xoay người rời đi. Thời điểm đi tới cửa , Cổ Tây quay đầu nhìn Hạ Tịch Nguyệt một cái , làm bầm lãu bầu nói:

"A Nguyệt , gặp lại sau. Chúc cậu vĩnh viễn hạnh phúc." Sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

"Ô ô" Nhìn Cổ Tây rời khỏi Hạ Tịch Nguyệt ở cũng không khống chế được nước mắt khóc nức lên. Hạ Tịch Nguyệt khóc không phải vì yêu, mà là không bỏ được , không bỏ được phần tình bạn này.

Âu Dương Thụy đột nhiên xuất hiện ở quán cà phê , thấy Hạ Tịch Nguyệt khóc đau lòng như vậy cảm thấy đau lòng , cô cư nhiên lại đi khóc vì người đàn ông khác , Âu Dương Thụy có thể không tức giận sao?

"Đừng khóc, như vậy anh sẽ đau lòng."

Âu Dương Thụy sớm đã biết rõ Cổ Tây bán đứng bọn họ , cho nên biết Hạ Tịch Nguyệt cùng Cổ Tây hẹn gặp , Âu Dương Thụy không yên lòng , cho nên đi theo tới đây. Nghe được Cổ Tây nói buông tha phải về Anh quốc , lúc này mới bỏ qua cho Cổ Tây. Anh nghĩ Hạ Tịch Nguyệt cũng không muốn thấy anh làm khó Cổ Tây.

"Tại sao, tại sao mỗi một người đều lần lượt rời em , có phải hay không em đã làm sai điều gì? Ba mẹ rời hiện tại Cổ Tây cũng rời đi."

Hạ Tịch Nguyệt ở trong ngực Âu Dương Thụy nức nở.

"Không có, Nguyệt Nguyệt không có làm gì sai điều gì , anh sẽ cả đời ở bên cạnh em chăm sóc em "

Âu Dương Thụy vừa vuốt ve Hạ Tịch Nguyệt vừa an ủi cô. Hạ Tịch Nguyệt khóc đến bất tỉnh trong ngực anh.

Âu Dương Thụy đi đi lại lại trong phòng. Tư Đồ Triệt kiểm tra nhanh chóng cho Hạ Tịch Nguyệt:

“Chị dâu mang thai. Phụ nữ có thai không nên bị kích động như thế, về sau phải chú ý.”

“Cái gì, cậu nói gì? Nguyệt Nguyệt mang thai?”

Âu Dương Thụy thừa nhận đây là lần đầu tiên trên đời anh mất khống chế như vậy. “Vậy mình phải làm gì, nên mua quần áo trước hay là mua sữa bột trước. Thật đúng là nhiều thứ cần chuẩn bị.” Âu Dương Thụy không mạch lạc lắm bầm.

“Thiếu gia, thiếu gia . . .những thứ đó đợi phu nhân xin em bé ra rồi mua cũng được.”

Thím Trương nhìn dáng vẻ của luồng cuống của thiếu gia không khỏi buồn cười.

“Đúng đúng, là do tôi quá kích động rồi. Triệt cậu nói mình cần chú ý gì nữa không?”

Âu Dương Thụy nhìn Tư Đồ Triệt, nghiêm túc hỏi: “Hiện tại mới mang thai được một tháng, là thời điểm mấu chốt, trong ba tháng đầu cần chuyện phòng the.”

Tư Đồ Triệt nhìn Âu Dương Thụy cười nói.

“Còn gì nữa không?”

Âu Dương Thụy khiêm tốn ghi nhớ từng câu nói của Tư Đồ Triệt/

“Còn phải giữ cho tâm tình thai phụ thoải mái không được kích động như vừa rồi.”

Tư Đồ Triệt tỉ mỉ dặn dò sau đó rời đi. Âu Dương Thụy đi tới bên giường của Hạ Tịch Nguyệt, không biết làm sao cho phải. Thím Trương nhìn thấy anh như vậy, bà nhắc:

“Thiếu gia, việc cấp bách bây giờ là báo tin cho phu nhân và lão gia.”

“A đúng rồi, thím xem tôi có phải do kích động quá mà hồ đồ rồi không.”

Âu Dương Thụy vỗ đầu mình.

Tại Thái Lan, Âu Dương Bách và Mộc Tiểu Tiểu vừa nghe tin Âu Dương Thụy nói con dâu mang thai, lập tức từ Thái Lan bay về.

Âu Dương Thụy nói chuyện điện thoại xong, lẳng lặng chờ Hạ Tịch Nguyệt tỉnh lại. Đến gần tối cô mới tỉnh, mở mắt ra đã thấy Âu Dương Thụy ở bên giường, kinh ngạc hỏi:

“Đây là phòng của chúng ta, em nhớ mình đang ở quán cà phê mà?”

“Em nha, ở quán cà phê lại kích động đến ngất đi.”

“Ahhh.”

Hạ Tịch Nguyệt muốn vén chăn ngồi dậy.

“Em làm gì thế?”

Thấy động tác của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy lo lắng hỏi.

“Em khát, muốn xuống giường uống nước.”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy trả lời, cô có chút không rõ nhìn anh, tại sao lại kích động vậy.

“Muốn uống nước thì nói cho anh biết, anh đi lấy cho em. Sau này những chuyện như vậy cứ nói cho anh, anh làm.”

Âu Dương Thụy vừa cầm nước đưa cho Hạ Tịch Nguyệt, vừa dặn dò cô.

“Anh phát sốt à?”

Hạ Tịch Nguyệt không nhận lấy nước anh đưa, mà dùng tay sờ trán của anh. Âu Dương Thụy đặt nước qua một bên, sau đó bắt lấy tay cô, nói:

“Vợ à, anh không có phát sốt bởi vì hiện tại em không phải là một người, cho nên đừng có lạnh chanh nữa.”

Hạ Tịch Nguyệt càng nghe càng hồ đồ, Âu Dương Thụy cười, đem tay cô để xuống bụng cô nói:

“Bởi vì nơi này đã có một tiểu bảo bối, cho nên về sau không cho phép em kích động nữa, như vậy không tốt cho bảo bảo.”

Âu Dương Thụy dặn dò cô.

“Anh nói cái gì, em đã mang thai? Có thật không?”

Hạ Tịch Nguyệt kích động không thể tin được nhìn anh hỏi.

“Ừ, vợ, chúng ta có bảo bảo.”

Âu Dương Thụy nhìn cô, hưng phấn nói.

“Thật tốt quá, chúng ta rốt cuộc có bảo bảo rồi. Bảo bảo con ở trong bụng mẹ phải ngoan ngoãn đó.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa vuốt ve bụng của mình vừa nói. "Em đã mang thai, nên tạm thời nghỉ học. Ở nhà an tâm dưỡng thai thôi?"

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt hỏi.

“Ừ, vậy cũng được. Dù sao lúc trước học ba ngày hai bữa lại xin nghỉ, giờ đã có bảo bảo nên nghỉ học một năm cũng tốt. Bảo bảo con xem mẹ vì con

mà cả sách cũng không đọc được, con nhất định phải ngoan ngoãn.”

Hạ Tịch Nguyệt nói với Âu Dương Thụy xong liền thủ thủ với bụng của mình, trên người tản ra nồng đậm tình mẫu tử.

“Vậy thì tốt, anh sẽ tìm người trông em. Giờ chúng ta đi xuống ăn cơm. Hôm nay em nhất định phải ăn nhiều một chút để bồi bổ thân thể.” Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt xuống lầu.

Mặc dù cô có thể tự đi nhưng anh không yên tâm tự mình cô đi. Lúc cô chưa mang thai anh đã cưng chiều cô như nữ vương, giờ cô mang thai Âu Dương Thụy càng cưng chiều cô vô pháp vô thiên.

Ngày hôm sau, Âu Dương Bách và Mộc Tiểu Tiểu đến. Vừa vào cửa không kịp chờ đợi đã gọi:

"Nguyệt Nguyệt , Nguyệt Nguyệt."

Hạ Tịch Nguyệt từ mới trên lầu rửa mặt xong đã nghe được có người gọi mình. Xuống nhà thì thấy Mộc Tiểu Tiểu và Âu Dương Bách, cô kinh ngạc hỏi:

“Ba mẹ, sao hai người tới đây?”

Mộc Tiểu Tiểu vui vẻ nói: “Con dâu mẹ có thai, sao mẹ không về được?”

“Mẹ, mọi người đều biết rồi sao?”

Hạ Tịch Nguyệt có chút ngượng ngịu.

“Mẹ quyết định trước khi đưa bé được sinh ra, mẹ ở lại đây chăm sóc con.” Mộc Tiểu Tiểu hồ hởi nói.

“Vâng.”

Hạ Tịch Nguyệt cầu còn không được, nhưng Âu Dương Thụy đang xuống lầu đã nghe thấy liền không vui.

“Cha, quản lý vợ mình tốt đi. Chớ đem vợ con dạy hư.”

“Con có bản lĩnh thì quản vợ con đi.”

Âu Dương Bách xem thường nhìn Âu Dương Thụy. Ai bảo đàn ông nhà Âu Dương đều có tính cưng vợ. Mộc Tiểu Tiểu nhìn Hạ Tịch Nguyệt có chút đau lòng nói: “Nguyệt Nguyệt, sao con lại gầy như vậy?”

“Nào có mẹ.”

“Tiểu từ thôi, con qua đây cho mẹ.”

Nhìn Hạ Tịch Nguyệt gầy đi nhiều, Mộc Tiểu Tiểu đau lòng, bà kéo lỗ tai của Âu Dương Thụy.

“Á,,,đau quá.” Âu Dương Thụy khổ sở kêu lên.

“Tiểu từ thôi, thành thật khai báo mau có phải con khi dễ con bé nên con bé mới gầy như vậy?”

Mộc Tiểu Tiểu tức giận quát.

“Không phải đâu mẹ, mẹ thả tay ra trước nghe con giải thích đã.” Âu Dương Thụy đau đớn kêu lên.

“Mẹ, Thụy không có khi dễ con, anh ấy đối với con rất tốt.”

Hạ Tịch Nguyệt giải thích giúp Âu Dương Thụy.

“Hừ, may mắn con không ngược đãi vợ nếu không thì lão nương sẽ lột da con cho mà xem”

Mộc Tiểu Tiểu hướng về phía Âu Dương Thụy đe dọa. Nghe thấy lời nói của Hạ Tịch Nguyệt, Mộc Tiểu Tiểu mới thả tai Âu Dương Thụy ra.

“Thật không biết, ai mới là con của mẹ nữa.”

Âu Dương Thụy vừa xoa xoa lỗ tai của mình vừa nói.

Mộc Tiểu Tiểu tiểu tiểu nhìn Âu Dương Thụy lớn tiếng chất vấn.

“Mẹ đi máy bay một ngày một mồi rồi, nhanh đi nghỉ đi.” Âu Dương Thụy lấy lòng mẹ mình.

“Ngoan, đây mới là con trai tốt của mẹ.”

Mộc Tiểu Tiểu hài lòng nói.

Buổi tối lúc ăn cơm Mộc Tiểu Tiểu không ngừng gấp thức ăn cho Hạ Tịch Nguyệt, muốn cho Hạ Tịch Nguyệt bồi bổ thân thể mới có thể sinh ra một tiểu tử mập mạp.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Thân thể của Hạ Tịch Nguyệt

Tại một thôn quê nhỏ ở gần thành phố C, một ông lão đang loay hoay trong vườn hoa của mình. Ông lão chính là Nhan Tấn - ông nội của Lukes. Cha của Lukes là người Trung Quốc còn mẹ anh là người Ý nên Lukes là tên tiếng Ý của anh. Tên tiếng Trung là Nhan Huyền.

Lukes đi tới trước cửa nhà của ông nội mình, thấy ông đang bận chăm sóc vườn, anh vui vẻ cất tiếng gọi từ phía sau: “Ông nội, tiểu Huyền tới thăm ông đây.”

“Cái tên tiểu tử thú này, sao lại có thời gian rồi đến thăm ông, công ty phá sản rồi sao?”

Ông cụ là một lão ngoan đồng, lên tiếng nói đùa với cháu trai mình.

“Không có đâu, ông ơi, cháu đến thăm ông, ông không vui sao?” Lukes làm bộ đau lòng nói.

“Đi, vào nhà rồi nói.”

Ông cụ nói xong liền đứng dậy đi vào nhà. Lukes mỉm cười đi theo sau ông. Khi vừa vào nhà Lukes không kịp chờ đợi đã hỏi: “Ông ơi, tiểu Huyền hôm nay tới có chuyện muốn hỏi ông.”

Ông cụ uống một ngụm trà rồi nói:

“Có chuyện gì, con hỏi đi.”

‘Cũng biết trước cái tên tiểu tử này không có lòng tốt như vậy mà đến.’

“Ông ơi, con nhớ ông có một miếng ngọc bội, là miếng ngọc mà mỗi tối trước khi đi ngủ ông đều nhìn nó, có thể cho con xem một chút không?”

“Tiểu tử, ông đã nói là sẽ không đưa miếng ngọc đó cho con rồi mà, con chỉ phí tâm thôi.”

Ông cụ cho là Lukes tới giành miếng ngọc bội nên không khỏi tức giận.

“Ông à, ông lại nghĩ đi đâu rồi.”

‘Cái lão ngoan đồng này không nghĩ tốt về mình bao giờ.’

Mặt Lukes đen lại.

“Trước đó vài ngày, con gặp một cô gái cũng có miếng ngọc bội như của ông, con muốn xem thử có phải giống nhau không?”

“Pằng...”

Ly trà trong tay ông cụ rơi xuống đất.

“Con nói gì, con nói lại lần nữa cho ông nghe, con đã nhìn thấy miếng ngọc bội kia.”

“Vâng, nhưng không xác định có phải hai miếng giống nhau không, cho nên tới đây xem thử.”

Ông cụ nghe xong lập tức vào nhà đem miếng ngọc kia ra. Lukes tỉ mỉ nhìn miếng ngọc bội, ông cụ ở bên vội hỏi:

“Như thế nào, có phải giống miếng con đã thấy không?”

“Vâng, đại khái giống nhau nhưng phía sau thì không giống. Của cô ấy có khắc chữ Tấn, còn của ông lại là chữ Dao.”

Sau khi xem xong Lukes nói.

Nghe lời của cháu trai nói ông cụ kích động cười lớn:

“Ha haha, Dao nhi rốt cuộc tôi đã tìm được rồi, đã tìm được con gái của mình rồi. cũng đã bốn mươi năm rồi, không sai đó chính là miếng ngọc bội của ông.”

“Ông ơi, ông nói gì, cái gì mà con gái.” Ông cụ nhìn Lukes, lúc này mới kể lại chuyện năm đó.

Thì ra năm đó ông cụ chính là người nổi danh ở thành phố A, sau bị bạn bè bán đứng bị người ta đuổi giết nên mang theo con gái vừa mới hai tuổi chạy trốn.

Nhưng không may trên đường chạy trốn con gái bị thất lạc. Cách duy nhất tìm được con gái chính là miếng ngọc bội này. Hai miếng ngọc này chính là vật đính ước của Nhan Tấn và Lục Chi Dao.

Là Nhan Tấn cho người chế tạo. Một miếng có khắc tên ông, còn miếng còn lại khắc tên vợ ông. Sau khi con gái hai người ra đời, Lục Chi Dao đã đem miếng ngọc có khắc chữ Tấn đeo lên người con gái mình. Không ngờ nó lại là cách duy nhất tìm được con gái họ.

Bị kẻ thù đuổi giết, Nhan Tấn chạy tới Italy, nhưng hai người vẫn không từ bỏ đứa trẻ, không ngừng cho người tìm kiếm tung tích nhưng vẫn không tìm được. Lục Chi Dao vì chuyện này mà thân thể ngày càng yếu.

Ở tuổi sáu mươi đã mất, trước khi bà mất tiếc nuối duy nhất là không có thấy mặt con gái mình. Chỉ dặn dò Nhan Tấn nhất định phải tìm được con gái mình, mang con đến trước mộ nhìn mặt một lần.

Cho nên Nhan Tấn rời Ý đến thành phố C, vì năm đó đứa bé bị lạc ở đây. Ông cụ ở chỗ này đã ba năm mỗi ngày đều hỏi thăm tin tức nhưng vẫn không tìm được.

Lúc này ông cụ rất thất vọng thì Lukes đã mang đến hi vọng cho ông. Nghe lão gia tử vừa nói xong, Lukes có chút không rõ nói:

“Ông ơi, con thấy cô gái kia chiir mới 20 tuổi, nhưng căn cứ ông nói cô của con, năm nay bà cũng hơn 40 rồi.”

“Chính là như vậy nhưng...”

Nghe được lời của Lukes nói, ông cụ cũng trầm mặc.

“Ông ơi, có lẽ cô con có con gái không chừng.”

Lukse đột nhiên nghĩ đến điều này.

“Đừng đứng, làm sao ông lại không nghĩ đến điều này chứ. Đi, mau dẫn ông đến gặp cô gái kia.”

Ông cụ nói xong liền kéo Lukes ra ngoài. Nhìn dáng vẻ vội vàng của ông nội, Lukes đưa ông đến thành phố A. Vì anh đã nghe qua Hạ Tịch Nguyệt nói mình là người thành phố A, hơn nữa chồng của cô là người nổi tiếng nên muốn tìm cô không khó lắm.”

Hạ Tịch Nguyệt từ sau khi mang thai bảo bối, mọi người trong nhà đều coi cô như là Từ Hi thái hậu. Tối hôm đó Âu Dương Thụy ôm thân thể mềm mại của cô, lừa dục khó nhịn không có cách nào khác, Hạ Tịch Nguyệt mang thai ba tháng đầu không được chạm vào, anh đành phải xuống giường tắm nước lạnh.

Hiện tại mới có một tháng, còn hai tháng nữa, thật là dài đằng đẵng phải chịu đựng thôi. Hạ Tịch Nguyệt cũng biết những ngày này Âu Dương Thụy nhịn khó chịu, mỗi tối anh đều đi tắm nước lạnh, Hạ Tịch Nguyệt cũng đau lòng.

Nhưng vì đứa bé nên chỉ có thể nhẫn nhịn. Âu Dương Thụy tắm xong ra ngoài thấy Hạ Tịch Nguyệt nằm trên giường tròn mắt nhìn mình, anh kinh ngạc hỏi:

“Sao lại không ngủ, anh đánh thức em à?”

Âu Dương Thụy vừa nói vừa đưa tay ôm cô vào trong ngực.

“Không phải, chỉ là anh mỗi ngày đều nhịn khổ cực như vậy nên đau lòng. Ông xã anh yên tâm, chờ sinh đứa bé xong nhất định về sau hảo hảo bồi thường cho anh.”

Hạ Tịch Nguyệt rúc vào trong ngực Âu Dương Thụy.

“Được rồi, không sao, chỉ là ba tháng thôi mà, giờ chỉ còn hai tháng. Em đừng xem thường sự chịu đựng của anh, đừng nghĩ nhiều nữa, đi ngủ thôi.”

Âu Dương Thụy an ủi Hạ Tịch Nguyệt.

“Ừm”

Nghe được lời nói của anh, Hạ Tịch Nguyệt yên tâm nhắm mắt ngủ. Hạ Tịch Nguyệt cứ xem như bây giờ bị cấm túc đi.

Vì mang thai ba tháng đầu rất quan trọng nên mọi người nhất trí không muốn Hạ Tịch Nguyệt ra ngoài đi lại. Nếu muốn đi thì phải có người theo cùng. Hạ Tịch Nguyệt không sao nhưng kể từ khi mang thai cô cũng không thích ra ngoài nữa.

Ngày hôm nay Âu Dương Thụy ở văn phòng công ty phê chuẩn tài liệu, Thẩm Tử Kỳ gọi điện thoại đến:

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc Lukes muốn gặp ngài, bây giờ đang ở lầu dưới.”

‘Tập đoàn Italia Lukes.’ Âu Dương Thụy trong đầu cố hình dung lại đã gặp người này ở đâu. Mới nhớ ra mình gặp anh ta ở Anh lúc đó cũng có Hạ Tịch Nguyệt.

“Được”

Ngắt điện thoại, Âu Dương Thụy chờ Lukes đến xem anh ta có chuyện gì.

Lukes hối hận vì không xin số điện thoại của Hạ Tịch Nguyệt ở bữa tiệc ở Anh cho nên bây giờ tới thành phố A lại không biết đi đâu, giống như một con ruồi đi loạn khắp nơi.

Rất cuộc qua vài lần hỏi thăm mới tìm được tập đoàn Âu Dương. Lukes lấy danh nghĩa công ty Itali của mình tới gặp Âu Dương Thụy, sợ Âu Dương Thụy không muốn gặp mình vì từ lần trước gặp nhau có thể thấy Âu Dương Thụy không thích anh.

Lukes đi tới phòng làm việc gõ cửa đi vào. Âu Dương Thụy trầm mặc nhắm mắt chờ anh đến. Nghe được tiếng gõ cửa, Âu Dương Thụy mở cặp mắt lạnh lẽo ra nhìn.

Lukes thấy Âu Dương Thụy nhìn mình, lập tức cười nói:

“Anh khỏe chứ, tổng giám đốc Âu Dương?”

“Ừ, anh tới có chuyện gì không?”

“Tôi có thể gặp Nguyệt Nguyệt không, tôi không có cách liên lạc với cô ấy, nên mạo muội tới đây gặp anh.”

Dù sao cũng là cầu người, Lukes vẫn nên khách khí.

“Tôi không thích anh gọi phu nhân của tôi, làm phiền anh gọi cô ấy là thiếu phu nhân Âu Dương.”

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói. Âu Dương Thụy ghét người khác gọi tên thân mật của vợ mình. Lukes nghe được thật muốn nổi đóa nhưng đã đồng ý với ông nội là hôm nay phải gặp Hạ Tịch Nguyệt nên đành ăn nói khép nép.

“Được, phiền tổng giám đốc Âu Dương tôi có thể gặp phu nhân Âu Dương được không?”

Lukes cắn răng nghiền lợi nói.

“Không được, vợ tôi gần đây không tiện.”

Âu Dương Thụy cự tuyệt nhanh chóng.

“Âu Dương Thụy anh đừng quá đáng.”

Lukes không khống chế được cơn giận của mình.

“Tôi nói thật, cô ấy gần đây không tiện.”

Nhìn Âu Dương Thụy không giống đang nói dối, Lukes đề nghị:

“Tôi có thể đến nhà gặp cô ấy không?”

“Anh cảm thấy tôi sẽ để một người khác phái xấu bụng đến gặp vợ tôi sao?”

Âu Dương Thụy buồn cười nhìn Lukes.

“Cái gì mà không có ý tốt, Âu Dương Thụy anh ăn dấm chua nhiều quá, tôi có thể là em trai của Nguyệt Nguyệt.”

“Em trai? Lời này có ý gì?”

Nghe được lời của Lukes nói, chân mày Âu Dương Thụy nhíu lại hỏi. Sau đó Lukes nói ra mục đích hôm nay đến đây cho Âu Dương Thụy nghe.

Âu Dương Thụy cũng nhớ tới chuyện Hạ Tịch Nguyệt từng nói với anh.

Hạ Tịch Nguyệt từng đề cập đến miếng ngọc đó, có thể tra được thân thế của mẹ cô. Anh trầm mặc một hồi liền nói:

“Dẫn tôi đi gặp ông của anh, tôi muốn xác định lại sau đó mới tính có để cho các người gặp cô ấy hay không?”

Âu Dương Thụy cũng không muốn Hạ Tịch Nguyệt thất vọng hay đau lòng, cho nên anh phải điều tra trước, anh không đồng ý nếu chưa tra rõ chuyện.

“Được.”

Lukes đồng ý điều kiện của Âu Dương Thụy. Bởi vì anh biết tại sao Âu Dương Thụy làm thế. Lukes đưa Âu Dương Thụy tới khách sạn, Âu Dương Thụy thấy ông cụ liền hỏi:

“Ngài có thể cho tôi xem miếng ngọc kia một chút được không?”

Dù sao cũng là ông lão Âu Dương Thụy vẫn nên tôn trọng, lại nói nếu quả thật là ông của Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy không dám thất lễ. Nghe người trẻ tuổi lên tiếng về miếng ngọc, ông cụ mất hứng nói:

“Cậu là ai, tại sao tôi phải đưa ngọc cho cậu xem?”

Lukes ở bên cạnh vội giới thiệu.

“Ông nội, anh ta là chồng của cô gái kia. Nói không chừng tương lai là cháu rể của ông đấy. Anh ta muốn xem miếng ngọc trong tay ông có phải giống của vợ anh ta không.”

Ông cụ miễn cưỡng đem miếng ngọc giao cho Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy nhìn miếng ngọc cẩn thận, đích thị là giống của Hạ Tịch Nguyệt

“không sai, nó giống nhau, trừ phía sau hai chữ khác nhau.”

“Chữ phía sau là tên của vợ tôi.”

Ông cụ giải thích.

“Tôi muốn biết chuyện năm đó, tại sao thất lạc mẹ của Nguyệt Nguyệt.”

Âu Dương Thụy phải biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Anh rõ ràng Hạ Tịch Nguyệt muốn có người thân, nên không thể làm cô thất vọng. Sau đó ông cụ kể chuyện cho Âu Dương Thụy nghe

Âu Dương Thụy nghe xong cảm thấy ông cụ nói giống với Hạ Tịch Nguyệt đã từng nói/ Nếu không có gì khác thì ông cụ thật sự có khả năng là cha mẹ của mẹ Hạ Tịch Nguyệt, là ông ngoại của Hạ Tịch Nguyệt. Âu Dương Thụy tỉnh táo nói:

“Các người muốn gặp Nguyệt Nguyệt, tôi biết nhưng hai ngày nữa, sau khi tôi nói chuyện với cô ấy đã, tôi sợ hai người đến, cô ấy không chịu nổi kích động.”

Âu Dương Thụy đều vì lo lắng cho Hạ Tịch Nguyệt, điều này làm ông cụ cảm động. Cháu gái tìm được một người chồng tốt yêu thương như thế là phúc phận. Ông lão lập tức gạt đầu.

“Tôi hiểu ý của cậu, cậu cứ an bài đi. Chúng tôi chờ tin tức.”

Ông cụ vui vẻ nói.

“Vậy tôi đi trước.”

“Ừ.”

Âu Dương Thụy nói xong xoay người rời đi.

Âu Dương Thụy về đến nhà nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Hạ Tịch Nguyệt sau khi mang thai liền thích ngủ. Một ngày ngủ đến 8 tiếng Cảm thấy có người đang đến gần, Hạ Tịch Nguyệt mở mắt ra nhìn, cười nói:

“Anh đã về.”

“Ừ.”

Âu Dương Thụy ôm Hạ Tịch Nguyệt vào trong ngực mình nhẹ giọng trả lời. Sau đó vuốt ve cổ cô, Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy anh như thế, có chút tò mò hỏi:

“Sao vậy anh?”

"Nguyệt Nguyệt, em có nghĩ tới việc tìm cha mẹ của mẹ em không?"

Âu Dương Thụy dịu dàng dò xét hỏi.

"Đương nhiên là có nhưng không tìm được, em thấy mẹ nói rất đúng, bọn họ không muốn tìm mẹ nên đến 40 rồi vẫn không tìm được, cho nên em đành bỏ qua."

Hạ Tịch Nguyệt bi thương nói. Nhắc tới mẹ của mình, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy đau lòng.

"Vậy nếu như bọn họ thật sự tìm các người 40 năm, nhưng không tìm được, em có tha thứ cho họ không?" Âu Dương Thụy tiếp tục hỏi.

Âu Dương Thụy chỉ cần nghe vài từ thì có thể để cho cô đi gặp bọn họ. Bởi vì anh không muốn thấy cô khổ sở.

"Có lẽ vậy, nhưng bọn họ thật lòng đi tìm hay không em không biết. Nhưng sao anh lại hỏi vậy?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn Âu Dương Thụy có chút kì quái. Cô cảm thấy hôm nay anh đặc biệt quan tâm tới miếng ngọc và thân thể của cô. Hạ Tịch Nguyệt hỏi, Âu Dương Thụy không muốn giấu nữa:

"Nguyệt Nguyệt, nếu như anh nói anh đã tìm đến cha của mẹ em thì em nghĩ sao?"

"Anh nói gì, anh nói thật sao?"

Hạ Tịch Nguyệt có chút không tin tưởng kích động hỏi.

"Ừ, chỉ là trước mắt còn không quá chắc chắn, phải chờ tới khi em gặp rồi mới biết."

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt nói.

"Ừ."

Hạ Tịch Nguyệt kiên trì nói.

"Được, nhưng em phải đồng ý với anh, dù kết quả thế nào cũng không cho phép em kích động. Vì bây giờ em không phải chỉ một người, em phải suy nghĩ cho bảo bối của chúng ta nhé."

Âu Dương Thụy vuốt ve bụng cô sau đó dặn dò.

"Vâng, em đồng ý, dù thế nào cũng không làm tổn thương tới bảo bối."

Hạ Tịch Nguyệt rúc đầu vào ngực của Âu Dương Thụy nhỏ giọng nói.

Ngày hôm sau, Âu Dương Thụy để cho ông cụ và Lukes đến biệt thự của mình gặp Hạ Tịch Nguyệt. Vì thân thể cô không tiện cho nên để bọn họ tới đây.

Thời điểm thấy Hạ Tịch Nguyệt, ông cụ liền rơi nước mắt kích động:

"Giống, thật sự quá giống, con quả thực giống bà ngoại như đúc."

"Con sao?"

Hạ Tịch Nguyệt có chút không rõ hỏi.

"Đúng, cháu gái, có thể cho ông xem miếng ngọc trong tay con không?"

"Vâng."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền đem miếng ngọc trên cổ đưa cho Nhan Tấn. Ông cụ nhìn thấy miếng ngọc, nước mắt rơi dài.

"Dao nhi, không ngờ tôi còn sống để thấy hai miếng ngọc này cùng một chỗ, nhưng bà không thấy được nữa. Bà ở trên trời có khỏe không?"

Sau đó thấy Hạ Tịch Nguyệt liền không kịp chờ đợi hỏi:

"Nguyệt Nguyệt, mẹ của con đâu, gọi mẹ con ra gặp ông. Bốn mươi năm rồi, ông mới có thể gặp con gái mình trước khi chết."

Ông cụ hào hứng nói, nghe được lời này Hạ Tịch Nguyệt khóc:

"Mẹ con đã sớm không còn trên đời này rồi."

"Cái gì?"

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt lời nói, Giống như sét đánh ngang tai, ông cụ lập tức ngã xuống đất,

“Ông nội.”

Thật may là Lukes nhanh tay đỡ lấy ông. Ông cụ tựa vào người của Lukes, khò sở nói:

“Dao nhi, thật xin lỗi bà, thật xin lỗi bà, tôi phụ sự kì vọng của bà, không gặp được mặt con gái.”

Lão gia tử khò sở nói. “Con gái của tôi sao lại chết?”

Ông cụ nhìn Hạ Tịch Nguyệt kích động hỏi. Hạ Tịch Nguyệt kể chuyện cái chết của mẹ mình, hung thủ hãm hại mẹ mình cho ông cụ nghe.

“Cháu gái, ông xin lỗi hai mẹ con con, nếu sớm tìm được mẹ con con thì đã tốt hơn, là lỗi của ông, con có tha thứ cho ông không?”

Ông cụ nhìn Hạ Tịch Nguyệt cầu xin.

"Con."

Hạ Tịch Nguyệt trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào. Ông cụ thấy Hạ Tịch Nguyệt như vậy cho là không chịu tha thứ cho mình, không khỏi có chút đau lòng nói:

“Cháu không tha thứ cho ông là đúng, ông xin lỗi cháu.”

Ông cụ nói xong cũng run run rẩy rẩy đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Ông nội."

Lukes đau lòng hô.

"Ông ngoại."

Hạ Tịch Nguyệt đau lòng hô.

"Cháu gọi ông là gì?"

Nghe được Hạ Tịch Nguyệt kêu ông ngoại, Nhan Tấn kích động nói.

“Ông ngoại, cháu nguyện ý tha thứ cho ông, xin ông đừng đi?”

Nhìn ông cụ muốn rời đi, Hạ Tịch Nguyệt lập tức kêu. Ông cụ cười nói:

“Ai...cháu gái của ông ngoan, ông không đi. Không đi nữa, ông sẽ không đi, ông sẽ ở cạnh cháu gái mình.”

“Cảm ơn chị.”

Lukes bên cạnh gọi cô.

Nhìn Hạ Tịch Nguyệt rút cuộc đã tìm được người thân thất lạc, Âu Dương Thụy cũng vui mừng, chỉ cần cô vui vẻ cái gì cũng không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cùng Chiều Em!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18: Âm mưu của Tư Mã Niệm Tổ

Hạ Tịch Nguyệt cùng Nhan Tấn đi tới trước bia mộ của mẹ mình. Nhan Tấn vừa nhìn thấy mộ của con gái cũng đã lăn chã rơi lệ, đau lòng nói:"Con gái, cha đã chậm rồi, không có đến gặp con một lần cuối, con có tha thứ cho cha không?"

Thấy ông cụ khóc đau lòng như vậy, Hạ Tịch Nguyệt liền an ủi: “Ông ngoại, mẹ trên trời có linh thiêng nhất định sẽ tha thứ cho ông. Vì mẹ biết ông thật lòng từng đi tìm bà. Các người không phải cố ý vứt bỏ bà ấy, mà là do đi xa, mẹ nhất định sẽ hiểu cho ông.”

Trên đường trở về, Hạ Tịch Nguyệt hỏi:

“Ông ngoại, hiện tại ông đang ở đâu?”

“Chúng ta đang ở khách sạn Khải Duyệt.”

Lukes đáp.

“À như vậy hai người đến đây cũng không phải dễ dàng gì, không bằng đến biệt thự của chúng con ở. Dù sao biệt thự còn nhiều phòng trống, rảnh rỗi không có việc gì làm” Hạ Tịch Nguyệt đề nghị

“Có thật không? Em thật sự có thể ở cùng chị” Lukes kích động nắm tay Hạ Tịch Nguyệt.

“Tiểu tử thôi, đem cái tay cậu cách xa tay vợ tôi ra một chút.”

Âu Dương Thụy lên con ghen.

“Tôi nói Âu Dương Thụy anh thật không có chút sức lực nào, quan hệ của chúng tôi là gì mà còn ăn dấm, anh thật chán chết.” Lukes châm chọc.

“Quan hệ thế nào là thế nào, tôi biết cậu là đàn ông, vợ tôi là phụ nữ, hai người nam nữ thụ thụ bất thành.”

Âu Dương Thụy nhìn Lukes cường từ đoạt lí mà nói. Ông cụ nghe được Hạ Tịch Nguyệt muốn mời tới ở cùng không khỏi vui mừng: “Nha đầu, cảm ơn con.”

“Ông à, đều là người một nhà, có gì mà phải cảm ơn.”

Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Âu Dương Thụy biết ông cụ muốn ở với Hạ Tịch Nguyệt để có nhiều thời gian chung đụng, nghĩ tới Hạ Tịch Nguyệt bỏ lỡ tình thân cho nên cũng không phản đối.

“Ông ngoại, có chuyện vui con còn không biết có nên nói cho ông biết không đây?”

Hạ Tịch Nguyệt vuốt ve bụng của mình.

“Chuyện gì?” Ông cụ tò mò hỏi.

“Con mang thai, cũng chính là tiểu tôn tử của người đó.”

Hạ Tịch Nguyệt cười hướng về phía ông cụ nói.

“Được được, thật đúng là chuyện vui.”

Ông cụ vuốt râu bạc trắng của mình vui vẻ nói.

“Có thật không, nói như vậy em trở thành cậu nhỏ!”

Lukes kích động nói, thấy anh kích động như thế, Âu Dương Thụy không nhịn được nói:

“Vợ tôi mang thai cậu kích động gì chứ, có bản lĩnh cậu cũng cưới vợ sinh con đi.”

Nghe được lời của Âu Dương Thụy, Lukes tức không chịu được:

“Anh, chị ơi, chị xem anh rề hấn luôn khi dễ em”

Lukes nhìn Hạ Tịch Nguyệt làm bộ đáng thương. Ở bên ngoài Lukes có thể là một tổng giám đốc lạnh lùng nhưng ở trước mặt Hạ Tịch Nguyệt, cậu ta chính là một đứa em trai chưa trưởng thành cần phải có chị chờ che.

“Dựa vào câu nói này của anh rề em, anh rề em về sau chắc chắn sẽ không khi dễ em”

Hạ Tịch Nguyệt đùa giỡn.

Bộ dạng vui vẻ của cô lúc nào cũng thấy được từ khi hai ông cháu đến ở biệt thự của Âu Dương Thụy. Hạ Tịch Nguyệt hiện tại cảm thấy rất hạnh phúc, có nhiều người quan tâm mình như vậy cô cảm giác rất tốt.

Một tuần sau khi đi du lịch vòng quanh thế giới, Nhan Dật nghe nói ông cụ tìm được ocn gái của mình liền mang theo vợ mình là Lieza đến xem cháu gái mình là Hạ Tịch Nguyệt.

Vì Hạ Tịch Nguyệt đang mang thai nên không có tiện đành phải để bọn họ đến đây. Nhan Dật từ lúc nhỏ cũng biết mình có chị gái nhưng thất lạc cha mẹ, hiện tại dù không có chị gái ở đây nhưng cháu gái vẫn còn đúng là chuyện vui.

Nhan Dật là con trai của Nhan Tấn, là cậu của Hạ Tịch Nguyệt. Người Italia thường lãng mạn cho nên khi Lukes được 19 tuổi đã có bằng Thạc sĩ kinh tế học nên Nhan Dật đem tập đoàn giao cho cậu con trai của mình.

Còn mình và vợ hiền đi du lịch vòng quanh thế giới. Vì hạnh phúc cha mẹ Lukes đành phải gánh vác trọng trách của tập đoàn.

Tập đoàn mang tên Lukes vì năm đó Nhan Tấn vừa tới nơi không dám dùng tên mình đặt tên sợ kẻ thù đuổi giết, sau khi có danh tiếng rồi đổi tên sau. . Tập đoàn Luke là một tập đoàn tư nhân, một trong những tập đoàn nhất nhì nước Ý. Tập đoàn Luke trực tiếp ảnh hưởng tới mạch máu kinh tế của Italy, nếu như bây giờ tập đoàn Luke đóng cửa, vậy thì kinh tế sẽ gần như tê liệt.

Hạ Tịch Nguyệt thường nói đùa với Âu Dương Thụy:

“Hiện giờ em có thể lực nhà mẹ đứng phía sau lưng rất lớn, anh coi thường em thì em sẽ trốn đi.”

“Được rồi, anh nào dám bắt nạt em, em bắt nạt anh thì có. Anh đem em trở thành Từ hi thái hậu rồi còn gì nữa.” Âu Dương Thụy cười nói.

“Cái này không tệ lắm”

Nói đến Hạ Tịch Nguyệt liền tự hào. Bây giờ Hạ Tịch Nguyệt không còn cảm giác cô đơn rồi, bởi vì cô có ông ngoại, cũng có cậu, còn có một đứa em đẹp trai phong độ. Hơn nữa ở đây tương lai còn sẽ có một đứa nhỏ là kết tinh tình yêu của cô và Âu Dương Thụy.

Nhan Tấn nhìn thấy người một nhà của mình cuối cùng đoàn tụ ở cùng một chỗ, xúc động không kiềm được rơi nước mắt.

Ông nghĩ đến người vợ ở trên trời đã có thể được an lòng mà nghỉ ngơi. Ông tin tưởng vợ mình ở trên trời nhất định đã nhìn thấy con gái, bởi vì bọn họ đều là những người thiện lương.

Phải nói ông cụ đối với người cháu rể Âu Dương Thụy này có hài lòng hay không? Đương nhiên rất hài lòng. Bởi vì Âu Dương Thụy đối với Hạ Tịch Nguyệt đã đạt đến trình độ sủng ái cung chiêu lên trời rồi.

Câu nói cửa miệng của Âu Dương Thụy: “Vợ của anh, anh không cung chiêu thì để ai cung nữa.”

Mặc dù Âu Dương Thụy xuất thân hắc đạo, nhưng ông cụ cũng không có để ý quá nhiều cái này. Bởi chính ông cụ ban đầu cũng là xuất thân từ hắc đạo, sau lại vì người ta đuổi giết mới quyết định rửa tay gác kiếm, vừa vận chuyển chính chuyển qua làm thương nhân.

Ông cụ cũng không phải một người có tư tưởng phong kiến, chỉ cần cậu ta đối với cháu gái mình thật tốt, cho dù cậu ta có thân phận gì, ông cụ cũng sẽ không ngại.

Chớp mắt năm tháng trôi qua. Hiện giờ đã bảy tháng Hạ Tịch Nguyệt ở nhà an胎 dưỡng thai

Ông cụ cũng ở nơi đây bảy tháng qua, nhìn người một nhà này đầy vẻ hạnh phúc, Lukes cứ ngày ngày la hét mình không muốn đi, nhưng chuyện công ty ở Italy cần cậu ta trở về xử lý.

Cho nên Lukes chỉ còn một tháng ở lại đây, hơn một tháng nữa bảo bảo sẽ chào đời. Hạ Tịch Nguyệt cùng Âu Dương Thụy không đến bệnh viện để xác định giới tính của đứa bé, họ chờ giây phút con được sinh ra.

Mấy tháng nay bên Tư Mã Niệm Tổ không có động tĩnh gì.

Âu Dương Thụy cũng không muốn con anh sinh ra trong cảnh rối ren. Sáng sớm hôm đó, ông cụ nghĩ tới chất của mình sắp chào đời nên phải đi mua vài thứ cho đứa bé. Sáng sớm ông liền ra ngoài.

Trời sắp tối nhưng ông cụ chưa về Hạ Tịch Nguyệt trong lòng lo lắng, cầm điện thoại gọi cho ông cụ.

Thì ra ông cụ đến trung tâm mua sắm, trên đường đi bị người ta theo dõi, đi tới ngõ hẻm, ông cụ lạnh giọng nói:

“Đi ra đi.”

"O, lão già này hẳn là biết chúng ta theo dõi lão."

Trong đó một tên đàn ông có vẻ là người cầm đầu lên giọng phách lối.

"Các ngươi là ai, muốn làm cái gì?"

Chỉ thấy ông cụ không có bối rối chút nào hỏi.

"Chủ nhân chúng ta muốn gặp ông, làm phiền ông đi theo chúng ta một chuyến."

Khẩu khí nói chuyện giống như đó là chuyện dĩ nhiên.

“Chủ nhân các người tên gì?”

Người đàn ông vừa định trả lời thì tiểu đệ bên cạnh nhắc nhở.

“Lão đại đừng tin ông ta nói nhảm, chủ nhân vẫn còn đang chờ chúng ta trở về.”

“Đúng, các anh em lên cho tôi.”

“Hừ...”

Ông cụ bất mãn lên tiếng. Chốc lát sau tiếng đánh nhau ngưng, chỉ thấy mình ông cụ anh tuấn đi ra, không hổ năm đó là bá chủ một phương, bản lĩnh không nhỏ, nhìn bọn họ khinh bỉ nói:

“Hừ, lão già ta lúc lẫn lộn thì các người vẫn còn bú sữa mẹ, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Nói xong ông cụ lại trở về, vì món đồ chơi đã bị đánh hỏng, ông cụ lại đến trung tâm chọn lại. Mà trong quá trình đánh nhau, điện thoại của ông đã rớt ra ngoài. Hạ Tịch Nguyệt lo lắng chờ điện thoại, tiếng chuông vang lên Hạ Tịch Nguyệt không nhìn đã vội bắt máy:

“Ông ngoại?”

“A...tôi không phải ông ngoại làm thế nào? Nếu muốn biết ông của cô, tôi lệnh cô một mình đến bến tàu Tân Hải, quá giờ sẽ không kịp.”

Chỉ thấy đầu dây bên kia giọng một người đàn ông vang lên.

“Anh là Tư Mã Niệm Tổ, tại sao tôi phải tin lời anh?”

Hạ Tịch Nguyệt tỉnh táo nói.

“Cô đã biết tôi là ai vậy thì dễ dàng rồi. Có tin hay không thì tùy cô, chẳng qua nếu như cô không tới, tôi nghĩ cô sẽ hối hận cả đời. Nhớ đừng thông báo với những ai khác, nếu không cô sẽ nhìn thấy thi thể mà thôi, cô còn 57 phút.”

Nói xong Tư Mã Niệm Tổ cúp điện thoại.

Hạ Tịch Nguyệt bấm số điện thoại của ông cụ như điện thoại lão gia tử không gọi được. Hạ Tịch Nguyệt trong lòng vừa khẩn trương vừa lo lắng lại không dám nói cho Âu Dương Thụy.

“Làm thế nào? Làm thế nào?”

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nghĩ cách. Cuối cùng vẫn quyết định đi đến chỗ Tư Mã Niệm Tổ. Thời điểm đi ra bị Mộc Tiểu Tiểu nhìn thấy, bà lo lắng hỏi:

“Nguyệt Nguyệt con muốn đi đâu?” Hiện tại bụng cô đã hơn tám tháng sắp đến tháng thứ chín rồi, bụng lớn đi ra ngoài ai mà không lo.

“Mẹ, Vân Nặc có chuyện hẹn con ra ngoài một chút, con đi rồi sẽ trở lại.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong không đợi Mộc Tiểu Tiểu nói tiếp đã chạy ra ngoài

Đi tới bến tàu Hạ Tịch Nguyệt định cầm điện thoại di động lên gọi cho Tư Mã Niệm Tổ thì phát hiện vừa rồi mình hốt hoảng không có mang theo. Cô định kêu người thì phía sau bị người ta làm cho hôn mê. Hạ Tịch Nguyệt kể từ khi mang thai độ nhạy bén cũng kém đi.

“Hừ, Âu Dương Thụy, lần này sẽ là ngày tận thế của mày.”

Ôm Hạ Tịch Nguyệt trong ngực, Tư Mã Niệm Tổ lạnh giọng nói.

Mộc Tiểu Tiểu chờ mòn mỏi vẫn không thấy Hạ Tịch Nguyệt trở lại, không yên lòng nên báo cho Âu Dương Thụy.

Âu Dương Thụy đang trên đường về cũng đã gọi cho Vân Nặc, cô nói Hạ Tịch Nguyệt không có hẹn gặp cô ấy. Nghe xong lời nói của Vân Nặc, lòng Âu Dương Thụy càng thêm nặng nề.

Sau khi về đến nhà nghe được mẹ thuật lại mọi chuyện lúc Hạ Tịch Nguyệt đi, Âu Dương Thụy về phòng ngủ nhìn thấy điện thoại ở trên giường bên trong nó có cuộc gọi được ghi lại, Âu Dương Thụy đại khái đoán được chuyện đã xảy ra. Đúng lúc đó thì ông cụ trở về, vui vẻ nói:

“Nguyệt Nguyệt, con mau xem này, ông đã mua cho con cái gì?”

Âu Dương Thụy thấy ông cụ, có chút tức giận.

“Ông à, ông rốt cuộc đã đi đâu, tại sao Nguyệt Nguyệt gọi cho ông lại không được?”

“A hôm nay ra cửa gặp phải mấy tên ngán chân nên làm hỏng điện thoại rồi.”

Ông cụ cầu thả nói.

“Cái gì, ông à, tại sao ông không về sớm chút như vậy Nguyệt Nguyệt không cần đi cứu ông rồi.”

Âu Dương Thụy tức giận nói.

“Cái gì cứu ta, con nói rõ xem nào.”

Sau đó Âu Dương Thụy đại khái nói chuyện cho ông cụ nghe, ông cụ hồi hận hôm nay rảnh rồi ra ngoài làm gì.

“Ông à, hiện tại việc cấp bách là cứu Nguyệt Nguyệt. Ông đừng lo lắng” Sợ ông cụ tự trách mình, cho nên Âu Dương Thụy an ủi ông trước.

Âu Dương Thụy đang trên đường trở về Âm Dạ liền gọi điện cho Tư Đồ Triệt và Đông Phương Húc.

“Làm sao lại không lo chứ? Tất cả là tại ông. Vậy con biết đó là do ai làm không? Ông cụ lo lắng hỏi.

“Con biết, bây giờ ông lên lầu ngủ đi, con đồng ý với ông nhất định sẽ mang Nguyệt Nguyệt trở về an toàn. Tin tưởng con.”

“Ừ.”

Ông cụ có chút áy náy nói. Biết mình ở chỗ này không giúp được gì nên không làm phiền thì tốt hơn.

Chốc lát Đông Phương Húc và Tư Đồ Triệt còn có Tứ đại hộ pháp đến.

Vì Hạ Tịch Nguyệt đang mang thai nên chân tay sưng vù, nhẫn cưới sớm bị cô tháo ra. Cho nên không cách nào dùng định vị xác định vị trí của cô được.

Hạ Tịch Nguyệt ngủ đến tối thì tỉnh lại, thấy một người phụ nữ bên cạnh giường, Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi: “Cô là ai?”

“Cô đã tỉnh rồi à?” Người phụ nữ dịu dàng nói.

“Cô còn chưa nói cho tôi biết cô là ai?”

“Tôi là thư kí của Tư Mã Niệm Tổ, Quan Huệ Nghiên.”

Quan Huệ Nghiên tự nhiên nói không chút nào giấu diếm

“Quan Huệ Nghiên, Tư Mã Niệm Tổ, cô có quan hệ gì với Quan Huệ Di?”

Hạ Tịch Nguyệt lập tức nhớ đến qhd, không khỏi có chút tò mò.

“Không ngờ Thụy lại nói cho cô biết những chuyện này, xem ra cô đã biết hết rồi. Tôi là em gái của qhd.”

Từ trong lời nói của Quan Huệ Nghiên, Hạ Tịch Nguyệt biết cô ta quen với Âu Dương Thụy.

“Cô biết Thụy?”

“Ừ, chúng tôi là bạn từ nhỏ lớn lên.” Quan Huệ Nghiên cười nói.

“Cô hận anh ấy, cô hận anh ấy giết chết chị cô?”

“Không, tôi biết rõ đây không phải lỗi của anh ấy.” Quan Huệ Nghiên khẳng định.

“Vậy tại sao cô còn giúp Tư Mã Niệm Tổ bắt tôi đến nơi này.”

Hạ Tịch Nguyệt có chút không rõ nói

“Tôi không biết Tổ bắt cô đến đây, là nghe người giúp việc nói mới biết. Tổ anh ấy không phải người xấu, anh ấy vì yêu làm cho mê muội, tôi tin trong lòng anh ấy không phải là người đàn ông ác độc.”

“Cô thương anh ta?”

“Ừ, rất thích, nhưng anh ấy chỉ coi tôi là thể thân mà thôi.”

Quan Huệ Nghiên có chút đau lòng nói.

“Vậy sao cô không rời khỏi anh ta?”

“Vi tôi vẫn còn yêu anh ấy, cho nên không rời khỏi được. Tựa như cá không thể rời khỏi nước, đợi đến một ngày nào đó, tôi không còn thương, tôi chết tâm, tôi sẽ đi.”

Vì để có được tình yêu của anh ấy, tôi cam tâm tình nguyện buông tha tất cả, bao gồm tình yêu âm nhạc, mà ở bên cạnh anh ấy làm một thư kí nhỏ. Vì để được anh ấy yêu, tôi bỏ qua tính cách thật của mình, bắt chước tính của chị mình, không phải là mình nữa.” Quan Huệ Nghiên có chút mắt mát bị ai nói. Quan Huệ Nghiên cũng không biết tại sao khi nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt, lại đem chuyện chôn giấu trong lòng mình ra nói với cô. Có lẽ cảm thấy thân thiết với Hạ Tịch Nguyệt cũng nên.

“Vi anh ta mà hi sinh nhiều thứ, đáng sao?”

Hạ Tịch Nguyệt có chút đau lòng nói.

“Không có gì đáng giá hay không. Tôi chỉ không muốn mình tiếc nuối mà thôi. Tôi cố gắng vì đoạn tình cảm này sẽ không hối hận, vô luận tương lai ra sao?” Quan Huệ Nghiên kiên trì nói, sau đó nhìn đồng hồ treo tường nói với Hạ Tịch Nguyệt:

“Hôm nay rất vui được biết cô. Anh ấy sắp trở lại, tôi phải rời đi. Cô yên tâm, tôi sẽ giúp cô thoát khỏi đây.”

“Tôi không thể trốn được huống chi bộ dạng tôi thế này. Có thể thông báo cho Thụy được không? Nói cho anh ấy biết tôi ở đây, còn nữa cô có thể chuẩn bị cho tôi một khẩu súng nhỏ được không?” giọng Hạ Tịch Nguyệt có chút cầu khẩn.

“Được, những thứ này tôi có thể giúp cô nhưng mà cô phải đáp ứng tôi một yêu cầu, nếu như Tổ thua, hi vọng các người bỏ qua cho anh ấy.”

Quan Huệ Nghiên cũng có chút cầu xin mà nói.

“Được tôi đồng ý với cô.” Hạ Tịch Nguyệt khẳng định trả lời đến.

“Vậy thì tốt, tôi sẽ cố gắng hoàn thành ý muốn của cô.”

Nói xong Quan Huệ Nghiên vội vàng đi ra ngoài. Tư Mã Niệm Tổ vừa về tới biệt thự đã hỏi:

“Người phụ nữ kia đâu?”

“Vẫn còn ở trên lầu nghỉ ngơi, thiếu gia.”

Người giúp việc cung kính trả lời đến.

“Ừ, các người không có chuyện gì nữa, có thể đi xuống.”

Nói xong Tư Mã Niệm Tổ đi lên lầu, Hạ Tịch Nguyệt mang thai nên thích ngủ, hơn nữa cũng không phân biệt thời điểm. Ở chỗ người khác cô cũng có thể ngủ ngon như bình thường.

Hạ Tịch Nguyệt cảm giác có người nhìn cô, lập tức mở mắt ra nhìn thấy Tư Mã Niệm Tổ đang nhìn cô. Hạ Tịch Nguyệt lên tiếng:

“Anh nhìn cái gì?”

“Tôi muốn xem thử cô có chỗ nào tốt hơn Huệ Di, Âu Dương Thụy sao lại yêu cô như vậy, phát hiện kết quả...”

Tư Mã Niệm Tổ cố ý nói lấp lửng.

“Kết quả cái gì?” Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi.

“Cô so với Huệ Di một nửa cũng không bằng, vóc người không đầy đặn bằng cô ấy, dáng dấp cô ấy rất xinh đẹp, không có khí chất như cô ấy, quan trọng nhất là cô ngủ còn chảy nước miếng. Tôi thật sự không hiểu có phải mắt của Âu Dương Thụy có vấn đề không, người thập toàn thập mỹ thì không cần, lại muốn cô. Chẳng lẽ cậu ta thích người thiếu sót?”

Những lời này của Tư Mã Niệm Tổ làm Hạ Tịch Nguyệt tức giận vô cùng. Ở trước mặt mình khen ngợi tình địch của cô không chút lí trí. “Tôi rất cuộc biết tại sao Quan Huệ Di lại không yêu anh mà yêu Thụy rồi.”

“Cô nói xem tại sao?”

Tư Mã Niệm Tổ vội hỏi. Chuyện này Tư Mã Niệm Tổ đã nghĩ tám năm không nghĩ ra, rốt cuộc hẳn có gì kém Âu Dương Thụy. Chỉ nghe Hạ Tịch Nguyệt dùng giọng nói gây tức chết người:

“Bởi vì anh không có đẹp trai như Thụy, không thông minh bằng Thụy, không có phẩm chất cao quý điển nhã bẩm sinh như anh ấy. Điều quan trọng nhất chính là anh hẹp hòi hơn Thụy, anh là một người đàn ông hẹp hòi.”

“Cô....có tên hiện tại tôi có thể giết cô không?”

Nghe xong lời của Hạ Tịch Nguyệt nói Tư Mã Niệm Tổ tức giận, nắm lấy cổ của Hạ Tịch Nguyệt.

“Ờ, có bản lĩnh thì anh giết tôi liền đi, nếu thế thì anh làm gì còn lợi thế để uy hiếp.”

Hạ Tịch Nguyệt thở hổn hển nói. Tư Mã Niệm Tổ buông cổ Hạ Tịch Nguyệt ra, lạnh giọng nói:

“Đừng cho là tôi không dám giết cô, chiều nay tôi sẽ cho gia đình ba người các người được đoàn tụ nhưng là ở âm phủ.” Tư Mã Niệm Tổ vừa nói vừa lấy tay sờ bụng của Hạ Tịch Nguyệt.

"Khụ khụ~, khụ khụ khụ~, anh làm gì đấy?"

Tư Mã Niệm Tổ vừa buông cổ ra, Hạ Tịch Nguyệt có chút không thoải mái ho khan. sau đó hần nói: “Tôi chỉ là cảm thụ thử một sinh mệnh sắp ra đời bị giết sẽ ra sao?” Tư Mã Niệm Tổ biến thái nói.

Lời nói biến thái của tmtn, Hạ Tịch Nguyệt tức giận quát:

“Anh vì cái gì mà không buông tha Thụy, chuyện năm đó anh biết rõ Thụy không liên quan, Tôi thấy anh nên trách mình đi, trách anh lúc đó không giữ Quan Huệ Di lại.”

Vì để cho nội tâm của anh thoải mái hơn cho nên anh mới không để ý tình an hem, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người của Thụy. Anh là đồ nhát gan, không dám đối mặt với sai lầm của mình, không dám đối diện thực tế, đồ nhát gan.”

Hạ Tịch Nguyệt dùng ngôn từ sắc bén không lưu tình nói hết những suy nghĩ trong lòng của Tư Mã Niệm Tổ nhiều năm nay.

“Cô câm miệng cho tôi, câm miệng!!!”

Nghe thấy lời của Hạ Tịch Nguyệt, Tư Mã Niệm Tổ cực kì tức giận rống lên.

“Tại sao tôi phải câm miệng, chuyện trên người tôi, tôi có quyền nói.”

Hạ Tịch Nguyệt quát cường đáp lại.

“Đừng cố chọc giận tôi, tôi không phải Âu Dương Thụy, tôi sẽ không thương hoa tiếc ngọc, nếu như từ trong miệng cô khắc ra lời tôi không thích nghe, tôi sẽ khiến cô cả đời không nói được.” Tư Mã Niệm Tổ uy hiếp.

“Không nói thì không nói, chẳng qua tôi còn một chuyện?” Hạ Tịch Nguyệt trả treo thêm

Tư Mã Niệm Tổ hận không thể giết được Hạ Tịch Nguyệt, hận không hiểu sao Âu Dương Thụy lại thích cô ta, Huệ Nghiên còn được, không nói nhiều như vậy. Đáng chết, tại sao mình lại nghĩ đến cái thể thân đó, mình không phải chỉ thích Huệ Di thôi sao?

"Ai~, tôi nói có thể không?"

Thấy Tư Mã Niệm Tổ đang ngẩn người, Hạ Tịch Nguyệt lên tiếng nhắc nhở.

"Bảo đảm một vấn đề cuối cùng?"

Tư Mã Niệm Tổ có chút hoài nghi nói.

"Ừ, tôi bảo đảm"

"Được, cô nói đi."

“tôi muốn hỏi anh...anh có yêu em gái Quan Huệ Di, Quan Huệ Nghiên không?”

Hạ Tịch Nguyệt tò mò hỏi. Thật ra thì Hạ Tịch Nguyệt chính là thấy mình nên hỏi Tư Mã Niệm Tổ thử cảm giác thế nào về Quan Huệ Nghiên. Hạ Tịch Nguyệt nghĩ Quan Huệ Nghiên sợ mất Tư Mã Niệm Tổ nên không dám hỏi thái độ của hắn như thế nào, những lời này sợ rằng Quan Huệ Nghiên cũng không hỏi.

“Tại đây tôi có thể xác định với cô, tôi không thương, hiện tại không về sau cũng không, bởi vì cô ấy chỉ là thể thân, thể thân không cần yêu. Đúng rồi, thể thân không cần yêu.”

Tư Mã Niệm Tổ nói cho Hạ Tịch Nguyệt nghe nhưng giống như đang nói cho chính mình nghe.

“Một ngày nào đó, anh sẽ vì câu nói hôm nay mà hối hận.”

Hạ Tịch Nguyệt khẳng định.

“Tôi có gì phải hối hận, cô lắm lời. Cô tốt nhất nghỉ ngơi đi, ngày mai cô và người đàn ông kia sẽ chết cùng nhau, đây thực sự là một chuyện vui.”

Tư Mã Niệm Tổ nói xong đi ra ngoài.

“Tư Mã Niệm Tổ, anh biến thái, tôi nguyện rửa anh một ngày nào đó phải đến cầu xin tôi.”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận quát lớn. Mà Quan Huệ Nghiên ở bên ngoài cửa nghe được đối thoại bên trong, đau lòng quay đi.

Trở về phòng, Tư Mã Niệm Tổ uống rượu,

“Mình yêu Huệ Di, không phải Huệ Nghiên.”

Nhưng vô luận Tư Mã Niệm Tổ uống bao nhiêu rượu trong đầu không hề có hình dáng Huệ Di và là bóng dáng của Quan Huệ Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 19: Giải cứu (Hạ Tịch Nguyệt sinh non)

Mà Âu Dương Thụy bên này không có đi tìm Hạ Tịch Nguyệt, đang ở nơi này yên lặng chờ điện thoại của Tư Mã Niệm Tổ . Bởi vì anh hiểu rất rõ Tư Mã Niệm Tổ muốn giết tim của mình rồi.

Quả nhiên, buổi tối Tư Mã Niệm Tổ gọi điện cho Âu Dương Thụy. Là lần đầu tiên trong tám năm qua Tư Mã Niệm Tổ gọi cho Âu Dương Thụy. Tư Mã Niệm Tổ cười lạnh nói:

"Âu Dương Thụy đã lâu không gặp."

"Ừ, đúng là đã lâu không gặp. Tôi muốn nếu như có thể thì nên cả đời không muốn gặp lại cậu."

Âu Dương Thụy lạnh giọng đáp.

"A ~, nhưng không phải cậu cần gặp tôi sao? Bởi vì người phụ nữ cậu yêu nhất đang ở tông tay tôi. KHÔNG biết cậu xem trọng cô ta ở điểm nào, cô ta có gì tốt so với Huệ Di?"

Tư Mã Niệm Tổ có chút tức giận hỏi.

"Yêu chính là yêu, loại người như cậu không thể nào hiểu được đâu."

Âu Dương Thụy có chút xem thường nói đến.

"Hừ ~, bớt nói nhảm đi. Chiều nay ba giờ đến biệt thự gặp tôi. Tôi nhớ là cậu biết tôi đang nói đến chỗ nào. Nếu như cậu đến chậm cẩn thận chỉ thấy thi thể thôi, hơn nữa còn là một xác hai mạng. Ha ha ha ~."

Nói xong Tư Mã Niệm Tổ liền cúp điện thoại. Âu Dương Thụy ép buộc mình tỉnh táo cúp điện thoại, sau đó phân phó cho thuộc hạ.

"Đi điều tra một chút Tư Mã Niệm Tổ ở thành phố A có bao nhiêu tòa bất động sản."

"Vâng"

Đông Phong lĩnh mệnh đi làm. Mà bên kia Quan Huệ Nghiên sau khi chạy ra ngoài liền tìm chỗ không người gọi điện cho Âu Dương Thụy. Hồi chuông đổ thật dài nhưng Âu Dương Thụy vẫn không bắt máy.

"Mau nghe điện thoại, nhanh lên một chút nhận đi."

Quan Huệ Nghiên ở chỗ này lo lắng lắm bầm lều bầu nói.

"Người nào?"

Rốt cuộc Âu Dương Thụy tiếp lên điện thoại, lạnh giọng nói.

"Âu Dương Thụy , tôi là Quan Huệ Nghiên, em gái của Quan Huệ Di, tôi biết vợ anh đang bị giam ở đâu. Cô ấy đang ở biệt thự Hải Tân của Tư Mã Niệm Tổ, lầu hai phòng thứ hai phía bên trái."

Quan Huệ Nghiên lập tức nói lời mình muốn nói.

"Tôi tại sao phải tin tưởng cô. Tôi nhớ cô là người ở bên cạnh Tư Mã Niệm Tổ, còn yêu thương hắn nữa. Tôi làm sao biết các người có đang giăng bẫy tôi không?" Âu Dương Thụy chất vấn.

"Âu Dương Thụy, tôi xin anh hãy tin tôi. Tôi thật lòng muốn giúp đỡ các người, bởi vì tôi không muốn chứng kiến A Tổ lại gây ra tội lỗi nữa. Tôi biết chuyện năm đó không phải lỗi của anh."

Quan Huệ Nghiên chân thành tha thiết nói.

"Được, tôi tin tưởng cô. Cảm ơn."

"Nhưng anh phải đồng ý với tôi một chuyện không cho phép anh tổn thương A Tổ."

"Tôi có thể đồng ý với cô, nếu không ở trong tình huống nguy hiểm đến tính mạng của vợ tôi, tôi sẽ không làm hại Tư Mã Niệm Tổ."

Âu Dương Thụy lạnh lùng trả lời.

"Được, cảm ơn anh."

Cúp điện thoại, Quan Huệ Nghiên lệ rơi đầy mặt,

"A Tổ, em không biết quyết định này là đúng hay sai, nhưng mà em lại không muốn thấy anh tiếp tục phạm lỗi. Hi vọng anh vẫn còn chút lý trí."

Mà bên Âu Dương Thụy cúp điện thoại, sau đó liền hướng về phía Tư Đồ Triệt cùng Đông Phương Húc nói.

"Lời của Quan Huệ Nghiên có thể tin được không?"

Đông Phương Húc có chút hoài nghi nói

"Mình cảm thấy có thể tin cô ta, mình và Quan Huệ Nghiên quen biết mấy năm, cô bé đó không phải người như vậy đâu."

Tư Đồ Triệt nói ra ý kiến của mình.

"Vậy cũng không nhất định, cậu đừng quên cô ta là người yêu của Tư Mã Niệm Tổ, vì Tư Mã Niệm Tổ thay đổi cũng là rất bình thường."

Đông Phương Húc phân tích.

"Mình cảm thấy chuyện này chúng ta nên suy tính kỹ. Nếu mang anh em xông vào lỡ mắc mưu người khác chẳng phải toàn quân sẽ bị tiêu diệt sao. Chuyện này nên thận trọng thì hơn."

Đông Phương Húc nói lên ý kiến của mình.

"Ừ, Húc nói rất đúng. Thụy, ý của cậu thế nào?"

Tư Đồ Triệt thấy Âu Dương Thụy nửa ngày không nói gì, giống như đang suy nghĩ gì, không khỏi lên tiếng hỏi.

"Mình tin tưởng lời nói của Quan Huệ Nghiên, cho nên chúng ta cần lần nữa chế định kế hoạch."

Hai người thấy Âu Dương Thụy tin tưởng lời nói của Quan Huệ Nghiên, cũng không thể nói gì hơn. Đông Phương Húc nói:

"Mình không tin Quan Huệ Nghiên, nhưng mình lại tin tưởng cậu, Thụy."

"Mình và Đông PHong đi hẹn Tư Mã Niệm Tổ, hẳn nhất định gặp bọn mình ở sảnh lầu 1, hai người các cậu phải đi đến lầu hai lên mang Tịch Nguyệt ra."

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói.

"Nhưng chị dâu đang mang thai chín tháng rồi, không thích hợp đi đường xa, cũng không chạy được."

Tư Đồ Triệt nói đến.

"Con mẹ nó, mình thấy Tư Mã Niệm Tổ chính là nhắm vào thời điểm này, cho nên mới yên tĩnh không động tĩnh thời gian dài vậy, cố tình lợi dụng chị dâu mang thai bụng to thì động thủ. Hiện tại chúng ta khó tiến lùi."

Đông Phương Húc tức giận nói đến

"Triệt, không phải cậu quen Quan Huệ Nghiên sao đến lúc đó kêu cô ta giúp một tay. Còn chị dâu các cậu không mềm yếu như các cậu nghĩ đâu, mình tin cô ấy có thể theo các cậu đi ra ngoài."

“Nhớ khi mình tiến vào biệt thự các cậu phải nhanh chóng ẩn núp đi, khi mình đến Tư Mã Niệm Tổ sẽ bố trí người canh hẩn, cứ như vậy phòng vệ lầu hai sẽ yếu đi.”

Tư Mã Niệm Tổ rất thông minh, hẩn hẹn gặp Âu Dương Thụy ở nơi đang có Hạ Tịch Nguyệt, chỗ nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

"Ừ."

Tư Đồ Triệt cùng Đông Phương Húc đáp ứng lập tức. Ngày thứ hai, Âu Dương Thụy đúng hẹn tới đi tới biệt thự Hải Tân của Tư Mã Niệm Tổ. Thấy Âu Dương Thụy đến, Tư Mã Niệm Tổ cười nói:

“Cậu quả nhiên tìm được tới nơi này.”

“Nói đi hôm nay cậu muốn gì?”

Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi.

"Cậu có biết tại sao lại là chỗ này không? Nơi này là nơi mình định đưa quà sinh nhật 19 tuổi cho Huệ Di, vì cậu mà cô ấy vĩnh viễn không thấy được tâm ý của mình.”

Tư Mã Niệm Tổ không trả lời Âu Dương Thụy, mà kích động nói ra lí do hận Âu Dương Thụy.

“Trong lòng cậu rõ nhất cái chết của Quan Huệ Di không liên quan đến tôi, tôi thấy cậu vì ghen tị mà mê muội đầu óc, vì cậu ghen tị không lấy được tình yêu của Quan Huệ Di.”

Âu Dương Thụy ở chỗ này tận lực trì hoãn thời gian.

“Đúng, cậu nói đúng, tôi chính là ghen tị với cậu, vì sao cái gì cậu cũng mạnh hơn tôi. Tôi có gì không bằng cậu, tại sao Huệ Di lại coi trọng người máu lạnh như cậu. Tôi không cam lòng.”

Tư Mã Niệm Tổ tức giận.

“Cho nên cậu lợi dụng chuyện này để tìm lí do giết tôi. Bởi vì căn bản cậu không có lí do giết tôi nên mới tìm đại lí do này.”

Âu Dương Thụy nói chắc chắn.

“A...cái gì cậu nói cũng đúng. COi như cậu biết thì sao chứ, tôi sẽ khiến cậu đi xuống đó bởi Huệ Di, còn tôi sẽ để cho một nhà ba người cậu đi cùng nhau. Người đâu, đem cô ta ra đây.”

Tư Mã Niệm Tổ lạnh giọng ra lệnh. Tư Đồ Triệt cùng Đông Phương Húc nhân lúc Âu Dương Thụy vào lầu một, cũng đã tiến vào biệt thự lầu hai. Đi tới nhót phòng nhót Hạ Tịch Nguyệt, đánh ngất xiu thủ hạ ở cửa, sau đó hai người dùng máy cách âm mở khóa phòng ra.

Vừa vào cửa hai người họ liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, chỉ thấy Hạ Tịch Nguyệt như không có chuyện gì đang nằm ngủ. Mặt Đông Phương Húc đen lại đi đến chỗ cô gọi:

"Chị dâu, chị dâu, chị dâu."

"Ừ."

Hạ Tịch Nguyệt mở cặp mắt mờ mịch ra, thấy Đông Phương Húc và Tư Đồ Triệt liền mơ hồ nói:

“Là các anh à?”

Sau đó lại đã ngủ. Qua 10 giây chừng, Hạ Tịch Nguyệt đột nhiên mở hai mắt ra nhìn bọn họ nói:

“Vì sao các anh lại tới đây?”

Mặt Đông Phương Húc tiếp tục đen thêm liền nói:

“Chúng tôi đương nhiên tới cứu chị, không ngờ chị lại nằm đây ngủ. Chị dâu à, tôi thực sự bội phục chị đó, ở chỗ này mà chị cũng ngủ được.”

“Thụy nói rất đúng, chị dâu đúng là kiên cường hơn chúng ta tưởng.” Đông Phương Húc nghĩ trong lòng.

"Ha ha ~, phụ nữ có thai luôn dễ dàng thích ngủ sao? Đi nha."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói đến liền đứng dậy xuống giường. Đông Phương Húc cùng Tư Đồ Triệt che cho Hạ Tịch Nguyệt đi ra ngoài. Nhưng biệt thự quá lớn, mấy người căn bản không biết đường ra, giống như con ruồi đi loạn khắp nơi. Hạ Tịch Nguyệt rốt cuộc không thể nhịn được nữa, tức giận nói:

“Lúc các anh tới đây không điều tra biệt thự một chút sao?”

"Không có."

"Quên."

Đồng Phương Húc cùng Tư Đồ Triệt đồng thời mà nói.

“Hai các anh là đầu heo à, tới cứu người mà không rõ lộ tuyến đi làm sao?”

Hạ Tịch Nguyệt càng thêm tức giận nói.

“Tôi nghĩ bằng thông minh của chúng tôi, không cần bản đồ, ai biết biệt thự này lớn vậy, tôi xem ra Tư Mã Niệm Tổ hẳn có tám phần bị bệnh thích ở nơi lớn vậy.”

Tư Đồ Triệt cũng có chút tức giận.

“Tôi phát hiện hai anh không hề thông minh như đã nói.” Hạ Tịch Nguyệt nhức đầu.

“Chị dâu, chúng tôi vì cứu chị mới bị vây ở đây, lời này của chị có phải hơi quá đáng không?”

Đồng Phương Húc có chút đau lòng nói.

“Làm ơn đi, các người cứu tôi ra khỏi một nơi ngủ tốt như vậy sao có thể coi là cứu.” Cô không hiểu tại sao Âu Dương Thụy lại để hai người ngốc này cứu mình. Thật ra phải nói Tư Đồ Triệt và Đồng Phương Húc bình thường rất thông minh nhưng chỉ là có chút không rõ đường thôi.

"Đứng rồi, gọi điện thoại cho Quan Huệ Nghiên."

Tư Đồ Triệt linh động nghĩ đến, có thể tìm Quan Huệ Nghiên giúp đỡ, nhưng lấy điện thoại ra rồi vẫn không gọi, Hạ Tịch Nguyệt lo lắng hỏi:

"Gọi đi, tại sao không gọi?."

“Tôi quên mất số cô ta rồi?” Mặt Tư Đồ Triệt như đưa đám.

"Các người có số của cô ấy không?"

Tư Đồ Triệt lập tức hỏi Hạ Tịch Nguyệt cùng Đồng Phương Húc.

“Mình sao có thể có, mình không mang điện thoại ra ngoài.”

“Tôi không quen cô ấy.”

Hạ Tịch Nguyệt cùng Đồng Phương Húc đồng thời hỏi đáp.

"Vậy chúng ta bây giờ làm thế nào?"

Hạ Tịch Nguyệt có chút lo lắng hỏi. Nghe được Hạ Tịch Nguyệt lời nói chỉ thấy Tư Đồ Triệt cùng Đồng Phương Húc cũng trầm mặc không nói .

"Nếu không chúng ta đến đại sảnh đi xem một chút tình hình của Thụy đi. Tôi lo cho anh ấy quá.”

Hạ Tịch Nguyệt có chút lo lắng nói.

"Ừ."

"Ừ"

Hai người đều đồng ý với Hạ Tịch Nguyệt. Bọn họ cũng có chút lo lắng Âu Dương Thụy . Bởi vì bây giờ Tư Mã Niệm Tổ không lý trí chút nào.

“Biệt thự như mê cung làm sao chúng ta tìm đường đến đại sảnh đây?”

Tư Đồ Triệt mất mát nói.

“Vậy chúng ta ở chỗ này chờ người đến cứu thôi.”

Hạ Tịch Nguyệt bất đắc dĩ nói. Nhưng quá đáng tiếc, người bọn họ chờ tới cứu không phải người tới cứu bọn họ.

Tư Mã Niệm Tổ ở trong phòng khách chờ nửa ngày cũng không thấy thủ hạ dẫn người đến, tức giận quát:

“Người đâu?”

Một thù hạ vội vội vàng vàng ra ngoài nói:

"Chủ nhân, cô ta đã chạy thoát."

Thuộc hạ sợ sệt nói.

"Cái gì?"

Tư Mã Niệm Tổ nghe xong, tung cước đá vào tên thuộc hạ, tức giận mắng:

"Vô dụng, một đám vô dụng, đến một phụ nữ mang thai cũng không canh được. Ta giữ các người lại có lợi ích gì chứ?"

Nói xong Tư Mã Niệm Tổ liền giết tên thuộc hạ đã trông coi Hạ Tịch Nguyệt. Sau đó chia súng vào Âu Dương Thụy nói:

"Cho dù không có cô ta, Âu Dương Thụy cậu hôm nay cũng đừng nghĩ còn sống rời khỏi đây."

Tư Mã Niệm Tổ điên cuồng nói. Thấy hắn lấy súng ra Tư Đại Hộ Pháp lập tức tiến lên trước chắn trước mặt Âu Dương Thụy. Bọn họ không mang vũ khí vào cho nên tình cảnh như trúng chọi đá, Âu Dương Thụy không bối rối đi đến nói:

"A ~, Tổ cậu và tôi đã đấu nhiều năm như vậy, từ đầu đến cuối cậu không thắng nổi tôi một lần, cậu biết tại sao không?"

"Hừ không phải cậu định nói tôi không thông minh bằng cậu chứ."

Tư Mã Niệm Tổ xem thường nói.

"A ~, không ngờ cậu cũng biết rõ sao?"

Âu Dương Thụy nói giọng điệu gây tức người.

"Cậu..."

Sau đó Tư Mã Niệm Tổ cười khẩy: "Cậu cho rằng Tư Đồ Triệt và Đông Phương Húc có thể đưa cô ta ra ngoài được sao? Ha ha ha ~, cậu nằm mơ đi."

Tư Mã Niệm Tổ cứng rắn nói, ngay sau đó chỉ thấy Bi Khắc cùng mấy tên thù hạ cầm súng giải Hạ Tịch Nguyệt Tư Đồ Triệt còn có Đông Phương Húc đi ra. Thấy Hạ Tịch Nguyệt, Âu Dương Thụy không còn bình tĩnh nữa, lên tiếng nói với Tư Đồ Triệt và Đông Phương Húc:

"Minh không phải đã bảo các cậu đem chị dâu đi sao?"

"Chúng ta muốn đưa đi nhưng biệt thự như mê cung, chúng ta căn bản không tìm được đường ra ngoài."

Đông Phương Húc ủ rũ nói, nghe vậy Tư Mã Niệm Tổ liền cười to:

"Cậu đừng mơ tìm được đường ra ngoài, biệt thự của tôi còn có tên là biệt thự mê cung. Nếu tất cả mọi người đã ở đây rồi không bằng tôi tiến các người lên đường chung. Bắt đầu từ ai đây? Hay từ người mà Âu Dương Thụy yêu nhất đi, tôi sẽ cho gia đình ba người nhà cậu xuống đó gặp nhau."

Tư Mã Niệm Tổ nói xong chia súng về phía đầu Hạ Tịch Nguyệt.

"Không cần."

Đột nhiên Quan Huệ Nghiên vọt ra.

"Sao cô lại ra đây, cắt đi, chuyện của tôi còn chưa tới lượt cô nhúng tay vào." Tư Mã Niệm Tổ đẩy Quan Huệ Nghiên sang một bên quát lớn.

Bắc Minh nhắm chuẩn xác thời gian lấy ra một khẩu súng mini nhắm vào Tư Mã Niệm Tổ. Quan Huệ Nghiên thấy Bắc Minh muốn bắn Tư Mã Niệm Tổ lập tức đẩy hắn ra.

"Cẩn thận."

"A ——."

Đạn xuyên qua lồng ngực quan huệ nghiên.

"Không ——, huệ nghiên."

Tư Mã Niệm Tổ chứng kiến Quan Huệ Nghiên ngã xuống đất, trong nháy mắt đó hắn biết mình đã yêu ai. Vứt súng trong tay, hắn ôm Quan Huệ Nghiên vào trong ngực đau lòng nói:

“Làm sao em lại ngốc như vậy, sao lại làm vậy?” Tư Mã Niệm Tổ khỏ sở nói.

"Ha ha ~, bởi vì em yêu anh, cho dù em biết anh chỉ nhớ đến chị em, có lúc em vô cùng ghen tị với chị, tại sao có được toàn bộ tình yêu của anh.”

Quan Huệ Nghiên hướng về phía Tư Mã Niệm Tổ, giọng đứt quãng.

“Huệ Nghiên, đừng nói nữa. Anh đưa em đi bệnh viện.” Tư Mã đọc tổ lo lắng nói.

"Không, anh hãy nghe em nói hết."

Quan Huệ Nghiên cầm lấy tay của Tư Mã Niệm Tổ nói: “Những lời này em đã cất sâu trong lòng chưa bao giờ nói ra. Tổ, em yêu anh. Từ lúc 5 tuổi, anh cứu em em đã yêu anh. Hôm nay coi như là em trả cho anh một mạng này.”

ANH có thể đồng ý với em bỏ qua cho họ không? Em hi vọng anh có thể buông tay chuyện năm đó, bởi vì anh chưa từng sống vui vẻ, em hi vọng anh có thể vui vẻ, nên buông tay thôi anh.”

Quan Huệ Nghiên gian nan nói, nghe được những lời này Tư Mã Niệm Tổ rơi nước mắt.

Hắn lập tức đồng ý: “Được, anh đồng ý, chỉ cần em mạnh khỏe, đừng nói chỉ một yêu cầu này, dù là ngàn điều anh cũng đồng ý.”

"Ha ha ha ~, hôm nay em rất vui, vì A Tổ anh đã rơi nước mắt vì em.”

Mặc dù thân thể đau đớn nhưng lòng Quan Huệ Nghiên rất vui vẻ.

“Em đừng nói nữa, anh lập tức đưa em đi bệnh viện.”

“Mình đi theo cậu, mang cô ấy đến bệnh viện của mình đi.”

Tư Đồ Triệt tránh khẩu súng sau đó đi tới trước mặt Quan Huệ Nghiên nói với Tư Mã Niệm Tổ. Sau đó Tư Mã Niệm Tổ nhanh chóng đưa Quan Huệ Nghiên đến bệnh viện.

“Vợ ời em không sao chứ?”

Âu Dương Thụy đi tới cạnh Hạ Tịch Nguyệt, kiểm tra cô có bị thương không.

“Em không sao, chúng ta cũng đến bệnh viện chút đi,”

Dù sao cô ta cũng giúp Hạ Tịch Nguyệt, Hạ Tịch Nguyệt nên đến bệnh viện xem thử.

Âu Dương Thụy đỡ Hạ Tịch Nguyệt cũng đi bệnh viện. Quan Huệ Nghiên lúc được đẩy vào phòng phẫu thuật, cô nói với Tư Mã Niệm Tổ:

“Tổ, em yêu anh.” Một giọt nước mắt rơi xuống mặt cô.

Sau đó nhắm mắt lại mất đi tri giác, Tư Mã Niệm Tổ khỏ sở chờ cuộc phẫu thuật của Quan Huệ Nghiên. Đã tám năm rồi, hắn và Âu Dương Thụy mới một lần yên bình ngồi chung một chỗ. Sau tám tiếng Tư Đồ Triệt đi ra nói với Tư Mã Niệm Tổ:

"Không sao. Đã không có nguy hiểm đến tánh mạng. Hiện tại đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt. Chờ thuốc mê qua, sẽ tỉnh lại."

Nhìn Quan Huệ Nghiên được đẩy ra, Tư Mã Niệm Tổ lập tức đi theo, lúc Quan Huệ Nghiên đỡ đạn thay hắn, hắn mới biết cô quan trọng như thế nào đối với hắn. Thủ hận không còn quan trọng nữa, chỉ cần cô khỏe mạnh đứng trước mặt hắn thì hắn mất tất cả cũng được. Từ từ hồi tưởng lại những năm đã qua, thủy chung đều là cô ở bên cạnh hắn mà không hề oán thán câu nào.

“Cảm ơn cậu.” Tư Mã Niệm Tổ nói với Tư Đồ Triệt, chuyện quá khứ nên buông được rồi.

“Thụy....Thụy,...bụng em đau quá.”

Trán Hạ Tịch Nguyệt ướt đầm mồ hôi khỏ sở nói với Âu Dương Thụy. Thật ra thân thể cô sớm không thoải mái, hai ngày nay cô bị hành hạ như thể làm sao chịu được. Bấy giờ nghe tin Quan Huệ Nghiên không sao, Hạ Tịch Nguyệt cũng không nhịn được nữa.

Âu Dương Thụy vội vàng quay lại nhìn cô:

"Thế nào?"

Tư Tư Đồ Triệt nghe tiếng kêu của Hạ Tịch Nguyệt, nhanh tới kiểm tra thử: “Nước ối vỡ rồi, lập tức chuẩn bị giải phẫu.”

Tư Đồ Triệt nhìn Âu Dương Thụy lo lắng nói.

"A ——, thật là đau. Thụy. ~." Hạ Tịch Nguyệt khỏ sở kêu.

“Anh ở đây, anh ở đây, không sao đâu em, không sao đâu.”

Âu Dương Thụy an ủi cô nhưng thật ra trong lòng anh khẩn trương muốn chết. Nhìn cô được đưa vào phòng giải phẫu, Âu Dương Thụy nói với Tư Đồ Triệt:

“Mình cũng muốn vào.”

"Ừ."

Tư Đồ Triệt đáng thương, mới vừa xong đã phải làm giải phẫu lần nữa. Xem ra anh chọn sai nghề rồi.

Trong phòng giải phẫu, Hạ Tịch Nguyệt đau đớn kêu:

"A —— a ——."

“Cô ấy sao vậy, sao lại đau như thế, cậu nhanh làm cho cô ấy đỡ đau đi.”

Âu Dương Thụy nín thở nhìn cô của Tư Đồ Triệt.

“Đây là sinh con nên phải đau, chỉ có thể nhịn thôi. Nếu cậu muốn đau ít thì chọn phẫu thuật C-section.”

"Không cần, em không muốn C-section, lưu lại sẹo khó nhìn.”

Hạ Tịch Nguyệt mạo hiểm đầu đầy mồ hôi gian nan nói.

“Chồng ơi, em muốn sinh tự nhiên...”

“Được, tất cả đều nghe em, vợ ơi, đau đớn này chúng ta chịu một lần là đủ rồi, về sau anh không để em khổ nữa.”

Âu Dương Thụy ở bên cạnh nắm tay Hạ Tịch Nguyệt.

"Vì anh, tất cả đều đáng giá."

Hạ Tịch Nguyệt nhịn đau cười nói. Rốt cuộc đau chết đi sống lại 4 canh giờ về sau, Hạ Tịch Nguyệt rốt cuộc sinh hạ một cậu bé.

Bốn giờ này đối với Âu Dương Thụy như bốn năm, như cực hình, anh thề anh đời này chỉ trải nghiệm một lần là đủ rồi.

Tư Đồ Triệt bọc đứa bé lại, còn Hạ Tịch Nguyệt sau khi sinh xong kiệt sức đã hôn mê. “Triệt, Triệt, cậu xem vợ mình sao vậy?”

Âu Dương Thụy lo lắng nói. Không để ý chút nào đến tiểu bảo bối của mình đang được Tư Đồ Triệt bế trên tay, trong mắt anh giờ chỉ có Hạ Tịch Nguyệt thôi.

“Chị ấy chỉ mệt mỏi thôi, cần nghỉ ngơi, Thụy, cậu xem con cậu này?”

“Không nhìn, cậu đưa nó đến chỗ mẹ mình đi. Mình muốn chờ Nguyệt Nguyệt tỉnh lại.”

Hết cách rồi, Tư Đồ Triệt đành ôm đứa bé đến chỗ cha mẹ Âu Dương Thụy. Buổi chiều ngày hôm sau Hạ Tịch Nguyệt mới tỉnh lại, thấy Âu Dương Thụy ở bên cạnh mình, cô lo lắng hỏi:

"Đứa bé? Đứa bé của em?"

“Ở chỗ ba mẹ rồi.” Âu Dương Thụy đáp

"Là con trai hay con gái?"

“Hình như là con trai?”

Âu Dương Thụy không xác định, anh nhớ lúc đó Tư Đồ Triệt nói hình như là con trai.

“Cái gì mà hình như, anh không nhìn con à?”

Hạ Tịch Nguyệt có chút kinh ngạc hỏi.

“Không có, anh chờ em tỉnh lại. Trừ em ra anh không có nhìn ai khác.”

Âu Dương Thụy nghiêm túc nói.

"Âu Dương Thụy, anh đi chết đi, cả con cũng không nhìn, anh khốn kiếp."

Hạ Tịch Nguyệt tức giận quát.

"Vợ này em bình tĩnh đừng nóng, anh sẽ mang nó đến cho em được chưa?"

Đúng lúc đó Mộc Tiểu Tiểu ôm bé con đi vào.

"Mau cho em nhìn một chút."

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói. Nhân lấy bảo bối ôm vào trong ngực mình, Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Âu Dương Thụy liếc bảo bối trong ngực cô một cái, anh cau mày nói: "Thật xấu."

"Không cho phép anh nói con em xấu xí."

Nghe được Âu Dương Thụy nói mình con trai của xấu xí, Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói đến.

"Ha ha, lúc con còn mới sinh ra xấu hơn cháu mẹ nhiều. Đứa bé mới sinh ra đều như vậy."

Mộc Tiểu Tiểu cười ở bên cạnh nói.

"Mẹ?"

Âu Dương Thụy bắt đầu dĩ kêu lên.

"Được được, mẹ ra ngoài được chưa nào?"

Nói xong Mộc Tiểu Tiểu đi ra ngoài.

"Bảo bảo, có phải đói bụng không, mẹ cho con bú sữa nhé..."

Hạ Tịch Nguyệt hướng về phía bảo bối trong ngực cười nói, sau đó vén áo của mình lên cho bảo bối bú sữa.

Âu Dương Thụy thấy cảnh đó ghen tị không chịu được, tại sao đồ đặc của mình lại phải phân cho người khác, dù là con trai mình cũng không được. Xem ra anh phải nghĩ cách rồi.

Sau khi xuất viện về nhà, mỗi ngày mỗi đêm đều bị Âu Dương Thụy đánh thức, Hạ Tịch Nguyệt mỗi lần tỉnh giấc đều thấy Âu Dương Thụy đang ở trước ngực mình, cô không hiểu hỏi:

"Anh đang làm gì đó?"

"Nút sữa."

Âu Dương Thụy trả lời sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào nút sữa. Hút hết sữa rồi xem tiểu tử thối kia còn lấy gì để giành với anh.

"Nút sữa làm cái gì?"

"Không cho tiểu tử kia bú."

Hạ Tịch Nguyệt lúc này mới phản ứng được Âu Dương Thụy, cô tức giận tung cước đá Âu Dương Thụy qua một bên:

"Âu Dương Thụy, anh thật khốn kiếp, còn giành chén cơm với trẻ con nữa."

Chỉ thấy Âu Dương Thụy nở nụ cười rục rịch:

"Chén cơm này vốn là của anh, anh ăn thì có lỗi gì chứ."

Từ đó về sau trong nhà thỉnh thoảng nghe thấy hai người vì bảo bối mà gây gỗ. Âu Dương Thụy bắt đầu dĩ phải đem cái tên tiểu tử đáng ghét này đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 20: Hạnh phúc Đại Kết Cục

Bốn năm sau, tại biệt thự của Âu Dương Thụy.

Hạ Tịch Nguyệt nhìn con trai của mình Âu Dương Thần đang tức giận bắt chéo tay trước ngực, ngồi trên ghế salon. Hạ Tịch Nguyệt lập tức tới quan tâm hỏi cậu: “Bảo bảo, con sao vậy? Ai chọc tức con hả?”

“Mẹ à, con nói rồi, mẹ đừng gọi con là bảo bảo nữa, con bốn tuổi rồi, là một tiểu nam tử hán đó. Mẹ gọi con vậy người ta sẽ chê cười con đấy. Con sẽ mất mặt...”

Mặt Âu Dương Thần phớt tỉnh nói.

“Không đâu, mẹ cảm thấy tên này rất hay, rất dễ nghe.”

Hạ Tịch Nguyệt cười với Âu Dương Thần nói.

"Mẹ ~!"

Âu Dương Thần có chút nhức đầu kêu lên.

“Được rồi, biết rồi tiểu tử thôi, con nói cho mẹ biết sao lại tức giận?”

Hạ Tịch Nguyệt quan tâm hỏi.

“Còn không phải là do cha sao? Mẹ, con nghiêm túc nghi ngờ con không phải là con của cha.”

Âu Dương Thần tỉnh bơ nói với Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt đang uống cà phê, nghe thấy lời của con trai suýt chút nữa phun ra.

"Nói cái gì đó tiểu tử thôi."

Hạ Tịch Nguyệt cố ý làm bộ như tức giận.

“Là như vậy đó mẹ. Nếu mẹ lên nói cho con biết cha ruột của con là ai, con đảm bảo sẽ không nói với cha. Con nhất định là con của người đàn ông khác, nhất định là vậy.”

Âu Dương Thần càng nghĩ càng thấy đúng.

"Tiểu tử thôi, chuyện này đừng để cha con nghe được nếu không hai chúng ta không gánh nổi hậu quả đâu." Hạ Tịch Nguyệt cảnh cáo Âu Dương Thần.

“Cái gì, rõ ràng đúng mà mẹ còn không thừa nhận. Nếu như con là con ruột của hai người, hai người đã không vứt con ra nước ngoài. Con phải đi theo ông nội bà nội, đi Italy cùng Tăng gia gia. Con bốn tuổi rồi nhưng thời gian ở cạnh hai người chưa tới một năm”

Cha còn không cho phép con ôm mẹ ngủ, con muốn bú sữa ông ấy cũng không cho, cái này rõ ràng là cha ghê? Không phải là con ruột của hai người mà chỉ là nhặt được ở ven đường.”

Âu Dương Thần nói đạo lý.

Âu Dương Thụy không cho Âu Dương Thần bú sữa vì đó là đồ của riêng Âu Dương Thụy, sao có thể cho người đàn ông khác. Con trai trong mắt anh cũng là một trong những số đó.

Mà Âu Dương Thụy chỉ cần vừa nghĩ muốn cùng Hạ Tịch Nguyệt làm chút gì đó thì, Âu Dương Thần giống như muốn phá hỏng chuyện của anh, nhất định khóc oa oa lên. Cho nên Âu Dương Thụy vì ngày mai tốt đẹp của mình đã đem Âu Dương Thần cho Mộc Tiểu Tiểu đưa đi du lịch.

Bởi vì tiểu tử này mà ở nhà sẽ làm Âu Dương Thụy tức chết.

Hạ Tịch Nguyệt nghe thấy lời con trai nói cũng cảm thấy mình có lỗi, những năm gần đây thời gian ở cùng con trai cô có chút đoán. Cô đi tới bên cạnh cậu bé, cười nói:

“Con trai, không thể nghi ngờ con là con của cha mẹ. Về sau mẹ sẽ không để con rời xa mẹ nữa.”

Hạ Tịch Nguyệt ôm Âu Dương Thần nói. Chỉ thấy ở Hạ Tịch Nguyệt trong ngực Âu Dương Thần nâng lên nụ cười thắng lợi.

“Lại chạy loạn khắp nơi nữa rồi.”

Âu Dương Thụy xuống lầu thấy hai mẹ con đang ôm nhau, anh lạnh giọng nói:

"Các người đang làm gì đó?"

"Cha."

Thấy Âu Dương Thụy xuống lầu, Âu Dương Thần lập tức rời khỏi ngực của Hạ Tịch Nguyệt, chạy đến chào hỏi anh. Đầu còn bộ dạng căm phẫn lúc này nữa, Hạ Tịch Nguyệt lúc này mới biết mình bị lừa:

"Lại bị tiểu tử thú này lừa."

Đừng xem Âu Dương Thần mới bốn tuổi, nhưng là bây giờ cũng tương đương với một người lớn, chỉ số phúc hắc không sai biệt lắm so với Âu Dương Thụy.

"Cha, hôm nay đưa con đi tới Âm Dạ đi. Con muốn chú Bắc Minh dạy con võ công."

Âu Dương Thần vui mừng nói với Âu Dương Thụy.

"Ừ, đợi lát nữa tài xế đưa con đi."

Âu Dương Thụy trầm thấp nói đến.

Hạ Tịch Nguyệt cũng không phản đối đứa bé nhỏ như vậy liền tiếp xúc với súng, trước kia cô bị thương cho nên cô hi vọng con mình có thể tự bảo vệ mình. Cho nên cậu bé nên học cách tự vệ, có Âu Dương Thụy dạy cô không phản đối.

Âu Dương Thụy đối với con trai mình khá lạnh nhạt, nhưng với vợ mình thì lại hoàn toàn khác, dịu dàng lên tiếng:

"Vợ ơi, em sao vậy?"

"Không có gì, em muốn đến phòng tập võ đạo."

Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Hạ Tịch Nguyệt mở một phòng luyện võ đạo, ngày ngày dạy những đứa bé khiêu vũ.

"Ừ, đợi anh đưa em đi, không nên vất vả quá."

"Cha, cha quá phân biệt đối xử rồi. Đối đãi với con trai mình lại lạnh nhạt nhưng với vợ thì dịu dàng, con nghiêm túc nghi ngờ cha bị vợ chèn ép." (nguyên văn thể quần nghiêm)

Đứng ở bên cạnh, Âu Dương Thần hai tay khoanh lại tỉnh táo nói.

"Tiểu tử thú, dám nói chuyện như vậy với lão tử, lão tử thấy con muốn ăn đòn rồi."

Âu Dương Thụy nói qua liền muốn động thủ đi đánh Âu Dương Thần. Âu Dương Thần lập tức trốn được Hạ Tịch Nguyệt sau lưng nói:

"Mẹ ơi cứu con, con đã nói ông ấy không phải cha ruột con mà? Mẹ xem kìa ông ấy còn muốn đánh con đấy."

Thấy hai cha con nhà này sắp đánh nhau, Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu nói: "Hai người nào đủ chưa, tôi sắp trẻ hên rồi đây này."

Tiết mục biểu diễn hàng ngày của hai cha con này, chỉ cần hai cha con gặp mặt nhau là nhất định phải gây nhau.

Buổi tối Âu Dương Thụy tắm xong ra ngoài, thấy Hạ Tịch Nguyệt nằm trên giường lập tức vén chăn lên chui vào. Một cái tay không kịp chờ đợi đã đưa vào trong quần áo của Hạ Tịch Nguyệt.

"Anh làm gì đó?"

Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh hỏi.

"Vợ ơi, kể từ khi tên tiểu tử thú Âu Dương Thần kia trở về, chúng ta đã lâu không có ân ái rồi, không được hôm nay anh nhất định muốn ái ái cùng em." Âu Dương Thụy nói xong vội hôn lên môi cô. Anh nhẹ nhàng cởi quần áo của Hạ Tịch Nguyệt xuống, định tiến hành bước tiếp thì nghe thấy tiếng Âu Dương Thần ngoài cửa nói:

"Mẹ, mẹ, mẹ nhanh lên mở cửa cho con, con sợ..."

Nghe tiếng hét của Âu Dương Thần, Hạ Tịch Nguyệt lập tức mặc quần áo vào đi tới mở cửa. Lúc Âu Dương Thụy nghe tiếng của con trai thật hận không thể giết cái tên tiểu tử thú này, không biết có phải nó cố ý muốn đối phó với chính mình, mỗi buổi tối cứ giờ này thì đến báo danh.

Đang như thế mà phải nhịn xuống sớm muộn gì anh cũng nội thương mất. Âu Dương Thụy dùng ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm Âu Dương Thần. Âu Dương Thần ngược lại không sợ mà còn nhìn thẳng vào anh, ngọt ngào gọi mẹ:

"Mẹ, một mình con ngủ con sợ lắm, con muốn ngủ với mẹ có được không?" Âu Dương Thần tỏ vẻ đáng thương nói.

Nghe con trai nói sợ, lại thấy bộ dạng thật đáng thương thiên tính làm mẹ phát huy nói:

"Bảo bảo ngủ chung với mẹ đi."

HOàn tàn không để ý tới Âu Dương Thụy bên cạnh lửa dục khó nhìn. Anh nhìn Âu Dương Thần nhất định phải nghĩ cách đuổi tên tiểu tử này đi mới được, nếu không về sau phải sống những ngày tháng hòa thượng sống.

Lúc con gái Đông Phương Húc hai tuổi, một nhà ba người Âu Dương Thụy tới ăn sinh nhật cô bé Đông Phương Tuyết. Nhắc tới Đông Phương Húc cũng đủ đáng thương, ban đầu vì tính tình phong lưu của mình, làm cho Vân Nặc tức giận bỏ đi, Đông Phương Húc tồn gần hai năm mới đưa Vân Nặc trở về.

Đáng dáp Đông Phương Tuyết vô cùng đáng yêu cho nên Vân Nặc chỉ lấy nữ danh một chữ. Âu Dương Thần lần đầu tiên nhìn thấy cô bé đã vô cùng thích.

Nhìn người lớn đang nói chuyện phiếm, cậu bé hướng về phía Đông Phương Tuyết hung hăng hôn cô bé một cái. Đông Phương Húc bắt gặp liền nói với Âu Dương Thụy:

“Con trai cậu dám chiếm tiện nghi của con gái mình!”

Âu Dương Thần rời môi của Đông Phương Tuyết, nhìn về phía Đông Phương Húc nói:

“Chú Đông Phương Húc, về sau Khả Khả là vợ của Âu Dương Thần cháu.”

Đông Phương Tuyết ở bên cạnh giống như nghe hiểu được lời của Âu Dương Thần, liền cười “Ha ha ha”.

Nghe thấy lời của Âu Dương Thần nói, lại thấy con gái bên cạnh cười vui vẻ, điều này làm cho người cha yêu con gái như sinh mệnh suýt nữa ngã xuống đất, anh nói với Âu Dương Thần:

“Cái gì mà vợ của con, chú không cho.”

Sau đó nói với Âu Dương Thụy: “Âu Dương Thụy cậu khi dễ mình cả đời thì coi như xong, nhưng tại sao còn muốn con trai cậu khi dễ con gái mình. Nụ hôn đầu của con mình cứ như vậy bị cướp mất, cậu nói đi.”

Đông Phương Húc khóc thầm trong lòng, Vân Nặc bên cạnh không nhìn nổi nữa nhìn chăm chăm Đông Phương Húc :

“Không nói nữa, anh đi chào hỏi khách bên kia đi, ở chỗ này giao cho em, thật mất mặt quá!”

Sau đó dịu dàng nói với Âu Dương Thần: “Tiểu Thần, mẹ nuôi đồng ý gả Khả Khả cho con được không?”

"Có thật không?"

Âu Dương Thần có chút không xác định hỏi.

“Đương nhiên rồi, mẹ nuôi đã nói dối con bao giờ chưa.” Vân Nặc cười nói.

“Mẹ nuôi vạn tuế, từ sau em chính là vợ của Âu Dương Thần. Ha ha ha.”

Âu Dương Thần nắm tay nhỏ bé của Đông Phương Tuyết vui vẻ nói.

"Ha ha ha"

Đông Phương Tuyết cũng vui mừng cười.

Đông Phương Húc nghe thấy vợ mình nói đồng ý, không khỏi đau lòng:

“Bà xã, vất vả lắm mới có con gái, cứ như vậy tặng cho người ta sao?”

“Hừ, con gái là em sinh, em muốn gả cho ai thì gả, nếu không anh tìm người khác sinh đi.”

Vân Nặc tức giận nói với Đông Phương Húc.

“Bà xã anh nào dám, em muốn gả con gái cho ai thì gả, anh nghe em mà.”

Đông Phương Húc đúng là bị vợ quán nghiêm rồi. Trước kia Vân Nặc nghe Đông Phương Húc nhưng từ khi Vân Nặc trốn đi rồi Đông Phương Húc đưa về, trong nhà Vân Nặc là lớn nhất.

Hạ Tịch Nguyệt cũng vui vẻ hôn sự này, cô rất thích Khả Khả. Âu Dương Thụy không có ý kiến gì, đều do con trai mình làm chủ.

"Đúng rồi, Tư Đồ Triệt cùng Huyền Huyền làm sao mà không có tới."

Hạ Tịch Nguyệt thấy bữa tiệc sắp bắt đầu nhưng lại không thấy hai người kia đâu.

“A, nghe nói Huyền Huyền sắp sinh rồi, Tư Đồ Triệt ngày đêm canh ở bên cạnh cô ấy, làm sao có thể tới đây.”

Vân Nặc cười nói với Hạ Tịch Nguyệt. Tiếp theo hai người liền tán gẫu chuyện nhà cửa.

Buổi tối Hạ Tịch Nguyệt vừa về tới nhà mở máy tính lên, chat video với Quan Huệ Nghiên đang ở Paris. Bốn năm trước Quan Huệ Nghiên trúng đạn may mắn thoát chết, liền quyết định không dây dưa với Tư Mã Niệm Tổ nữa, khi xuống giường được cô quyết định bỏ đi.

Những năm này chỉ có liên lạc cùng người bạn duy nhất là Hạ Tịch Nguyệt. Đã có lần Hạ Tịch Nguyệt đưa Âu Dương Thần đi Paris thăm cô. Âu Dương Thần tắm xong tới phòng của mẹ thấy mẹ mình mở video liền nhìn thấy Quan Huệ Nghiên:

“Di Huệ Nghiên!”

“A...tiểu Thần Thần có nhớ di không?” Quan Huệ Nghiên cười hỏi.

“Đương nhiên là có, con rất nhớ di, mẹ nói chờ có thời gian mẹ sẽ đưa con đến thăm di.”

Âu Dương Thần vui mừng nói.

“Ừm, bảo bảo nói đúng lắm, ý định của tôi vài ngày nữa sẽ đưa nó đến thăm cô.”

“Mẹ, con đã nói bao lần rồi, đừng có gọi con là bảo bảo, như vậy rất mất mặt.”

Âu Dương Thần bắt mồm.

“Được rồi, con đi ra ngoài đi, mẹ có mấy lời muốn nói với di Huệ Nghiên.”

“Dạ...”

Nói xong liền đi ra ngoài, thật ra Âu Dương Thần không chịu đi mà núp ở chỗ Hạ Tịch Nguyệt không nhìn thấy lên nghe hai người nói chuyện.

“Huệ Nghiên, cô thật sự quên Tư Mã Niệm Tổ rồi sao?”

Hạ Tịch Nguyệt thận trọng hỏi, chỉ sợ đụng đến vết thương của Quan Huệ Nghiên.

“Tôi...tôi cũng không biết nữa, chỉ là không muốn gặp lại anh ấy nữa. Có lẽ vết thương quá sâu.”

Quan Huệ Nghiên đau lòng nói.

“Nói thật nếu cô đối với anh ta còn cảm giác, bốn năm cũng đã khảo nghiệm đủ rồi, anh ta cũng đi tìm cô bốn năm, vì tìm cô công ty cũng giao cho thuộc hạ quản lý, cô cũng biết công ty đó anh ta đánh đổi bằng bao nhiêu máu tươi, quan trọng với anh ta cỡ nào, hiện tại anh ta chỉ vì cô mà đã buông bỏ tất cả. Có thể thấy anh ta đã sớm yêu cô rồi không phải sao?”

Những năm qua nếu không phải Thụy che giấu giúp cô, lấy lợi thế của anh ta đã sớm tìm ra cô rồi. Hiện tại tôi cũng không biết ban đầu giúp cô che giấu là đúng hay sai.”

Hạ Tịch Nguyệt khuyên nhủ, cô cả thấy người có tình sẽ nên thân thuộc, nhìn hai người yêu nhau lại hành hạ nhau như thế, người khác cũng đau lòng thay.

Ban đầu đau lòng cho Quan Huệ Nghiên nên mới giúp cô ấy nhưng Tư Mã Niệm Tổ giờ trở nên như vậy Hạ Tịch Nguyệt không nhẫn tâm. Cô sợ vì sai lầm của mình khiến cho hai người yêu nhau phải xa cách.

Nghe được lời của Hạ Tịch Nguyệt, Quan Huệ Nghiên trầm mặc.

“Tôi biết những năm qua nếu không có cô và Thụy tôi sẽ không đến được như hiện tại. Cũng vì lúc đầu quá yêu nên bị tổn thương sâu sắc.”

Tôi không biết nên làm cái gì, tôi không biết có nên tin anh ấy một lần không. Tôi không biết tôi rốt cuộc muốn nghe theo cảm giác hay lý trí của mình. Nguyệt Nguyệt, hiện tại tôi rất mâu thuẫn. Tôi không biết làm cái gì? Có lẽ tôi suy nghĩ một chút đi, hôm nay nói tới đây thôi.”

NÓI xong Quan Huệ Nghiên ngắt video.

“Ừ.”

Biết Quan Huệ Nghiên cần một khoảng thời gian nữa để suy nghĩ tình cảm của mình, Hạ Tịch Nguyệt không nói gì thêm cũng cúp video.

Hạ Tịch Nguyệt ngồi trước máy vi tính không khỏi suy nghĩ nhiều, bốn đôi bọn họ chỉ còn sót Tư Mã Niệm Tổ còn chưa xong.

Haizz, sớm biết hôm nay thì lúc trước đừng như thế. Thấy Hạ Tịch Nguyệt đứng dậy rồi đi, Âu Dương Thần lập tức chạy tới giường, bên lòng suy nghĩ tà ác:

“Chờ mình có cơ hội nhìn thấy cái người phụ tâm đó, mình nhất định phải làm cho ông ta đẹp mặt.”

Âu Dương Thần không biết Tư Mã Niệm Tổ nhưng biết anh ta có một phần huyết thống Italy, mắt màu xanh dương.

Âu Dương Thụy tắm xong ra ngoài thấy tên tiểu tử thúi Âu Dương Thần chiếm giường của mình, không khỏi tức giận:

“Tiểu tử thúi, con không về phòng mình ngủ đi, ở chỗ này làm gì?”

“Con muốn ngủ với mẹ.”

Âu Dương Thần ôm Hạ Tịch Nguyệt nũng nịu nói.

“Tiểu tử thúi, hôm nay con không phải vừa mới tìm được vợ rồi sao, tối nên đi ôm vợ của con ngủ đi, con ôm vợ cha làm gì?”

Âu Dương Thụy có chút ngây thơ nói. Nghe lời của anh, Hạ Tịch Nguyệt thật sự cười đến kích động.

“Cái gì chứ, vợ của cha là mẹ của con. Lại nói nữa, cha phải đưa vợ con tới đây, ngày ngày ngủ cùng con, con mới không quấy rầy hai người. Hiện tại không có con phải đi ngủ với mẹ.”

Âu Dương Thần nói xong ngã đầu nằm ngủ. Chính vì ngày mai tốt đẹp của mình, Âu Dương Thụy không biết đã dùng mưu kế gì đúng là đã đem con gái Đông Phương Húc về nhà, như vậy có thể thanh tịnh được một tháng.

Mà bên kia Đông Phương Húc biết Văn Nặc tự tiện đưa con gái cho người ta, tức giận muốn chết. Tối nhà nhân vật quan trọng là Âu Dương Thụy đề hỏi thăm, Âu Dương Thụy nói thẳng không quen biết Đông Phương Húc.

Đông Phương Húc tức đến phát điên nhưng căn bản không có ai để ý đến anh.

Âu Dương Thần thấy cha thật đã đưa dâu về nhà cho mình, vô cùng hưng phấn, mỗi ngày đều quay quanh vợ Khả Khả nói chuyện. Âu Dương Thụy buồn cười không chịu được.

Cuối cùng cũng không còn ai tranh vợ của anh nữa. Nhưng một tháng sau Đông Phương Tuyết bị ôm đi, tên tiểu tử Âu Dương Thần lại tiếp tục quấy rầy cuộc sống ngọt ngào của hai người.

Hôm nay trên bàn cơm, Âu Dương Thần phớt tình nói với Âu Dương Thụy:

“Cha, cha đáp ứng con ngày mai hẹn Khả Khả ra ngoài chơi, con đồng ý tối nay không ngủ cùng mẹ.”

Nghe được lời con trai nói, Âu Dương Thụy cắn răng nghiêng lợi nói

"Tốt."

Không hổ là con trai anh, còn biết cách uy hiếp anh nữa.

Buổi tối Âu Dương Thụy tắm xong liền vội vã đi tới giường đè lên người Hạ Tịch Nguyệt. Thấy anh như vậy Hạ Tịch Nguyệt vội ngăn cản:

“Anh đừng như vậy, con trai thấy sẽ mất mặt lắm.”

“không sao đâu, tên tiểu tử kia hôm nay không vào đây.”

Âu Dương Thụy vừa cời quần áo cô vừa nói.

“Không có vào sao?”

Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc hỏi, tên nhóc kia dính mình chặt thế sao lại không vào chứ.

“Bởi vì anh đồng ý ngày mai đưa nó đi đến nhà Đông Phương Húc gặp vợ nhỏ của nó, mai không cần tới nhà trẻ, nên nó đã đồng ý.”

Âu Dương Thụy vui mừng nói.

“Cái gì, anh lại đi uy hiếp con, anh làm cha thế à?”

Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói.

“Anh nào có uy hiếp nó, chính tên tiểu tử đó uy hiếp cha nó đó chứ. Vợ à, đừng có tức giận nữa, đừng nói chuyện về nó nữa. Vợ này, dù sao con trai đã đồng ý với ah hôm nay không quấy rầy chúng ta nghỉ ngơi, không bằng chúng ta đem tư thế ngày hôm trước thử một lần, được không?”

Âu Dương Thụy cười đề nghị.

"Âu Dương Thụy, anh thật là... chuyện như vậy mà cũng nói được." Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt nói.

"Ha ha ~."

Thấy Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt Âu Dương Thụy càng thêm hưng phấn, Âu Dương Thụy yêu chết bộ dáng Hạ Tịch Nguyệt đỏ mặt. Âu Dương Thụy cúi đầu liền hôn lên đôi môi đỏ kiêu diễm ướt át của cô.

Hạ Tịch Nguyệt bị Âu Dương Thụy hôn dịu dàng nên rên rĩ ra tiếng, một đêm nay vừa điên cuồng vừa triền miên.

Thời gian lại vội vã trôi qua một tháng nữa, hôm nay Hạ Tịch Nguyệt cùng Âu Dương Thụy đưa Âu Dương Thần đến nhà trẻ. Ở trên xe Âu Dương Thần không vui vẻ nói:

"Mẹ, con không muốn đi nhà trẻ, con không muốn ở cùng đám người ngu ngốc đó."

"Nhưng bảo bảo à, vườn trẻ là nơi tuổi thơ trải qua, mẹ muốn cho con có một tuổi thơ hoàn mỹ. Muốn cho con giống với những bạn nhỏ khác."

Hạ Tịch Nguyệt nhìn con trai, nghiêm túc khuyên nhủ.

"Vậy cũng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cưng Chiều Em!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 21: Hạnh phúc Đại Kết Cục 2

Thấy mẹ thực sự hi vọng mình tự đi, Âu Dương Thần không muốn làm mẹ buồn nữa. Cậu bé ngồi ở trong vườn trẻ nghe cô giáo nói những thứ đơn giản kia:

"Làm ơn đi, những thứ này từ lúc hai tuổi mình đã học rồi, ở chỗ này thật đúng là lãng phí thanh xuân quá."

Âu Dương Thần không nhịn được đành nói, kiến thức bây giờ của cậu có thể nói là bằng với trung học cấp 1. Đột nhiên cậu giờ tay đứng lên, hướng về phía cô giáo đang giảng bài nói:

"Cô ơi, con có thể hỏi một chuyện được không?"

"Ừ, mời bạn nhỏ Âu Dương nói nào."

Cô giáo dịu dàng trả lời.

"Xin hỏi cô, $3x+5x-8=x$. Vậy x tương đương với mấy đây?"

Vấn đề này thật sự làm khó cô giáo rồi, nhưng không muốn mất mặt trước các bạn nhỏ khác, cô giáo đành nói:

"Cái này, cái đó, bạn nhỏ Âu Dương à, vấn đề này không thích hợp hỏi bây giờ, vẫn nên đợi về sau con lớn lên lúc đó cô giáo sẽ nói cho con biết."

Cô giáo cười đáp, ai biết đâu Âu Dương Thần không tôn trọng mà còn lạnh giọng đáp lại:

"Cô giáo, cô nói không đúng lắm, nhưng em cũng không làm khó cô nữa, cần gì phải nói láo trước mặt các bạn nhỏ ở đây. Cô như vậy sao có thể làm thầy dạy đây?"

Âu Dương Thần nói xong cũng đi ra ngoài.

Thấy Âu Dương Thần đi ra ngoài, cô giáo kia đè ép lửa giận trong lòng dịu dàng hỏi:

"người bạn nhỏ Âu Dương, cô đang dạy em lại đi đâu?"

"Cô đừng giận vỡ nữa...."

Nói xong Âu Dương Thần liền chạy đi ra ngoài.

"Em....."

Cô giáo tức điên người khi nghe Âu Dương Thần nói. Sau khi chạy ra ngoài, cậu chờ đến khi hết giờ sẽ về lại vì không muốn thấy vẻ mặt đau lòng của Hạ Tích Nguyệt, nên cậu mới đồng ý tới nhà trẻ.

Nhưng nơi đây quá buồn bực...

"A ——."

Vừa chạy ra ngoài Âu Dương Thần đã đụng phải một người đi đường.

"Cháu không sao chứ?" Người kia hỏi.

"Không có việc gì....Ah, di Huệ Nghiên..."

Âu Dương Thần nhìn thấy vị tiền người kia làm rơi trên đất trong đó có hình của di Huệ Nghiên, không kiềm được kêu lên.

Mà người đàn ông kia nghe thấy Âu Dương Thần kêu tên Huệ Nghiên liền kích động, không sai người đàn ông này chính là Tư Mã Niệm Tổ.

Bốn năm trước Tư Mã Niệm Tổ đã xác định được rốt cuộc mình yêu ai, nhưng khi anh nghĩ mình nên thổ lộ với Huệ Nghiên thì cô đột ngột rời đi, cho nên bốn năm qua anh đi khắp nơi tìm cô đến cả công ty cũng không đoái hoài tới.

Nhưng vẫn không tìm được tin tức gì của cô giống như không còn cô trên đời vậy, có lúc anh hoài nghi có ai giờ trò gì cho nên vài năm rồi vẫn không tìm được cô. Nghe lời nói của Âu Dương Thần, Tư Mã Niệm Tổ kích động cảm tấm hình trong ví ra hỏi:

"Cháu biết người này à?"

Âu Dương Thần vừa kêu lên thì thấy hối hận, liền phủ nhận:

"Thật xin lỗi chú, cháu không biết người kia."

Sau đó xoa người liền muốn rời đi. Tư Mã Niệm Tổ làm sao có thể dễ dàng để cậu rời đi như vậy, liền đổi giọng uy hiếp:

"Trẻ con không được nói dối, sẽ mách cô giáo đó."

Tư Mã Niệm Tổ dùng phương pháp hù dọa trẻ con nhưng ai biết lại không có hiệu quả với Âu Dương Thần:

"Làm ơn đi chú à, cái này không lừa được con nít hai tuổi sao có thể lừa được cháu. Đúng là vũ nhục trí thông minh của cháu."

Âu Dương Thần có chút xem thường.

"Cháu...."

Tư Mã Niệm Tổ tức không nhận được nhưng không phản bác được, sau đó lại dụ dỗ:

"Cháu nói cho chú biết đi, chú mua kẹo cho cháu có được không?"

Anh nghĩ trẻ con thường thích ăn kẹo nên có lẽ chiêu này có tác dụng. Nhưng bạn nhỏ Âu Dương Thần không chút nào để ý, quệt mồm đáng yêu nói:

"Nhưng chú à, mẹ nói không cho con ăn kẹo, nếu không mẹ sẽ đánh mông."

Âu Dương Thần nói tình bơ giống như mẹ cậu là con cọp cái rất hung dữ.

"Tiểu tử thú, tốt nhất là cháu có nhanh lên một chút nói cho chú biết cái đi ở trong hình hay không?"

Mềm không được, Tư Mã Niệm Tổ đành phải uy hiếp nhưng Âu Dương Thần không yếu thế sợ hãi liền nói:

"Hừ nói không lại trẻ con, chú liền uy hiếp, một người lớn lại đi ăn hiếp trẻ con thật là mất mặt, mẹ con nói rất đúng loại người phụ tình như chú đúng là cho xuống mười tám tầng địa ngục."

Âu Dương Thần tức giận nói.

"Mẹ, phụ tình, tiểu tử nói mau mẹ con là ai?"

Tư Mã Niệm Tổ lạnh giọng hỏi.

"Con không nói cho người xấu đâu."

Âu Dương Thần không chút nào nhúng nhường.

"Hừ ~, tiểu tử thú, con không nói chú cũng biết mẹ con là ai?"

"Đừng khoác lác con không phải trẻ lên ba đâu."

Âu Dương Thần hai tay khoanh đứng ở một bên mà nói.

"Cha con là Âu Dương Thụy, mẹ con là Hạ Tịch Nguyệt đúng không?"

Tư Mã Niệm Tổ cười nói.

"Làm sao chú biết?" Âu Dương Thần kinh ngạc hỏi lại.

"Đừng quan tâm tại sao chú biết, con nói chú nói có đúng không?"

Nhìn Âu Dương Thần và Âu Dương Thụy giống nhau như đúc, muốn không nhận ra cũng khó. Nhưng Tư Mã Niệm Tổ cũng hâm mộ Âu Dương Thụy có một đứa con trai lớn như vậy.

Anh nghĩ nếu ban đầu sớm quý trọng người ta thì có lẽ con của anh còn lớn hơn con của Âu Dương Thụy, nhưng trên đời không có nếu như.

"Chú nói đúng, thật sự con là con của Âu Dương Thụy và Hạ Tịch Nguyệt, Nếu như chú nói cho con biết tại sao chú biết cha mẹ con thì con sẽ nói cho chú biết đi trong tâm hình."

Thấy cả rớt cuộc đã cắn câu, Tư Mã Niệm Tổ liền nói:

"Được, vì chú biết cha mẹ con, gặp con lại thấy con giống như một khuôn đúc ra nên chú nhận ra được. Được rồi con mau nói cho chú biết đi ở trong hình này đi."

"Con đương nhiên biết di Huệ Nghiên rồi."

Âu Dương Thần cười nói.

"Vậy con biết bây giờ cô ấy ở đâu không?"

Nghe thấy Âu Dương Thần nói biết, Tư Mã Niệm Tổ lo lắng hỏi tiếp.

"Chú à, đây là vấn đề thứ hai rồi, chú đã nói chỉ hỏi một mà thôi."

Tư Mã Niệm Tổ thật suýt bị nội thương với thẳng nhóc này.

"Cháu... cháu nói đi, rớt cuộc là sao cháu mới trả lời cho chú biết."

Tư Mã Niệm Tổ bất đắc dĩ hỏi, anh vừa đám vừa xoa nhưng tiểu tử này cũng giống rắm thú như cha nó, thật đúng là mềm cứng đều không xong.

"Trừ phi chú trả lời con một câu thì con trả lời chú một câu, chúng ta làm như vậy mới công bằng."

"Được, con hỏi đi."

Tư Mã Niệm Tổ cắn răng nghiền lợi nói, thật đúng không hở là con của Âu Dương Thụy, cùng cha nó là một kiểu người làm người khác nhức đầu.

"Chú yêu di Huệ Nghiên không?"

Âu Dương Thần nghiêm túc hỏi. Âu Dương Thần muốn biết vấn đề của di Huệ Nghiên.

Thật ra thì lần đầu tiên nhìn thấy Tư Mã Niệm Tổ, Âu Dương Thần cũng biết người đàn ông của di Huệ Nghiên là người đàn ông này. Bởi vì cặp mắt kia đã cho cậu biết.

Những năm này Tư Mã Niệm Tổ đi qua nhiều nơi trên thế giới cũng không tìm được Quan Huệ Nghiên, trực giác nói cho anh biết nhất định là ở trong nước nên anh quay lại.

"Yêu, rất yêu, chỉ là quá muộn mà thôi. Ah... nói với đứa bé như con có ích gì chứ, con lại không hiểu điều đó."

Tư Mã đọc tổ giống như chìm dần trong quá khứ trí.

"Hừ ~ cái gì gọi là đứa bé không hiểu a, thật đúng là xem thường trẻ con."

"Bây giờ có thể nói cho chú biết cô ấy đang ở đâu chưa?"

"Cái này con không biết."

Âu Dương Thần xin lỗi.

“Cái gì? Tiểu tử dám đùa bọn chú à?” Tư Mã Niệm Tổ tức giận.

“Con không thật không biết, mỗi lần đều mẹ đưa con đi làm sao con biết. KHÔNG có việc gì nữa thì con đi trước.”

Âu Dương Thần nói xong liền muốn đi. Tư Mã Niệm Tổ không thể dễ dàng cho cậu đi được, níu áo cậu lại.

“Con không biết không có nghĩa mẹ con không biết, chú nhớ mẹ con nhất định sẽ nói với Huệ Nghiên.”

Hiện tại anh đã hiểu rõ tại sao bốn năm không tìm được người, thì ra là do Âu Dương Thụy âm thầm đảo loạn.

Thay vì mình đi khắp nơi tìm cô, không bằng nắm được chuyện để cho Huệ Nghiên chủ động đi tìm anh. Coi như mình đi tìm cũng sẽ bị Âu Dương Thụy ngăn cản, cho nên cách tốt nhất là ép Quan Huệ Nghiên lộ diện.

Hạ Tịch Nguyệt nhận được điện thoại từ trường học gọi về, Âu Dương Thần làm cho cô giáo tức giận. Đây là cái trường thứ bảy mà Âu Dương Thần chọc giận cô giáo rồi. Hạ Tịch Nguyệt đứng là đau đầu với con trai mình. Sau khi đến trường biết con trai mình bỏ ra ngoài, Hạ Tịch Nguyệt tức giận nói:

“Con tôi mới bốn tuổi, các người để cho nó ra ngoài một mình nếu như con tôi xảy ra chuyện gì tôi sẽ cho cái trường này chôn theo.”

Hạ Tịch Nguyệt lạnh giọng nói, bây giờ cô không còn là người dễ mặc cho người khác xoa nắn như trái hồng nữa, ở nhà cô là một người vợ người mẹ tốt thay chồng dạy con, nhưng ở bên ngoài lại là một nữ cường.

Hiệu trưởng đương nhiên biết thân phận của Hạ Tịch Nguyệt, ông vừa lau mồ hôi trên trán vừa cung kính nói:

“Phu nhân Âu Dương yên tâm, chúng tôi biết nên làm sao, chúng tôi lập tức cho người đi tìm.”

Tìm nửa ngày không được, Hạ Tịch Nguyệt ở bên ngoài trường phát hiện miếng ngọc bội của Âu Dương Thần đeo từ lúc ra đời, một dự cảm xấu xông lên đầu.

Hạ Tịch Nguyệt bấm điện thoại gọi cho Âu Dương Thụy, cho người tìm Âu Dương Thần. Điện thoại vừa ngắt thì Tư Mã Niệm Tổ gọi tới, Âu Dương Thụy nhận điện thoại:

“A lo?”

“Thế nào, cả tiếng của tôi mà cậu không nhận ra à?”

“Tư Mã Niệm Tổ.”

“Không vòng vo với cậu nữa, con trai cậu đang ở trong tay tôi, Nếu muốn gặp con trai thì chiều nay 2h tới họ hàng bỏ hoang ở Đông Sơn, nhớ dẫn theo Quan Huệ Nghiên.”

Tư Mã Niệm Tổ nói xong cúp điện thoại.

“Hừ, thật đúng là hèn hạ, cứ nhiên dám bắt cóc trẻ con. Tốt bụng không cần báo đáp, sớm biết khoogn nói cho chú biết con biết đi Huệ Nghiên.”

Âu Dương Thần ngồi ở trên ghế ở quán rượu nói, không hề có giống bị bắt cóc.

“Tiểu tử, coi như cháu giúp chú đi. Chú chỉ muốn thấy đi Huệ Nghiên, nhưng đi ấy luôn trốn chú nên chú phải nhờ con thôi.”

Tư Mã Niệm Tổ cười nói.

Sau khi đánh Âu Dương Thần ngắt xiu Tư Mã Niệm Tổ đưa cậu bé tới khách sạn, anh không buộc Âu Dương Thần, Âu Dương Thần tương đối tự do.

Buổi tối Âu Dương Thụy về đến nhà, Hạ Tịch Nguyệt vội chạy tới hỏi:

"Như thế nào? Tìm được bảo bảo chưa?"

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng hỏi.

“Tư Mã Niệm Tổ trối bảo bảo đi rồi, em đừng lo lắng. Anh thấy Tư Mã Niệm Tổ chỉ muốn gặp Quan Huệ Nghiên cho nên mới bắt bảo bảo đi.”

“Nhưng anh ta sao lại biết chúng ta biết tin tức của Quan Huệ Nghiên.”

Hạ Tịch Nguyệt tỉnh táo phân tích.

Cô không còn là cô gái trước kia gặp chuyện là khóc lóc vô dụng, bây giờ đã biết tỉnh táo phân tích vấn đề.

Khóc cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ có tỉnh táo suy nghĩ mới có thể làm được nhiều việc.

Mặc dù nghe con trai bị bắt cóc Hạ Tịch Nguyệt lo lắng muốn khóc nhưng cô cố gắng để mình tỉnh táo lại. Vấn đề Hạ Tịch Nguyệt nói không phải Âu Dương Thụy không nghĩ tới.

“Em nghĩ chắc bảo bảo lỡ miệng nói ra.”

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có đáp án này thôi.

“Nhưng em còn lo Tư Mã Niệm Tổ không buông ân oán năm đó làm tổn thương con thì thế nào?”

Hạ Tịch Nguyệt lo lắng nói.

“Sẽ không đâu, nếu như cậu ta không buông bỏ thì bốn năm này đã không yên tĩnh thế. Anh thấy cậu ta chỉ muốn gặp Quan Huệ Nghiên. Việc trước mắt là liên lạc với cô ấy đi, đừng ở đây tự hù dọa mình.”

“Anh nói đúng, em sẽ đi liên lạc với cô ấy.”

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền đi gọi cho Quan Huệ Nghiên.

"Nguyệt Nguyệt, có chuyện gì không?"

Buổi tối Hạ Tịch Nguyệt ít khi gọi điện cho cô, nên vừa nhận điện thoại cô liền hỏi.

“Huệ Nghiên, tôi cần cô về nước một chuyến, Tư Mã Niệm Tổ bắt cóc bảo bảo đi và muốn gặp cô. Chúng ta không có biện pháp nào nên đành báo cô về nước một lần. Có gì ngày mai gặp mặt nói rõ ràng sau.”

Hạ Tịch Nguyệt lẳng lặng nói. Nghe được Hạ Tịch Nguyệt lời nói, quan huệ nghiên lo lắng hỏi:

“Thật xin lỗi Nguyệt Nguyệt, tôi không ngờ A Tổ anh ấy lại cực đoan như vậy. Hiện tại tôi sẽ đặt vé trở về ngay, các người chờ tôi.”

Quan Huệ Nghiên ngắt điện thoại sau đó thuê xe đến phi trường.

Ngày thứ hai, Âu Dương Thụy mang Quan Huệ Nghiên tới kho hàng ở Đông Sơn.

Mặc dù Hạ Tịch Nguyệt đòi theo nhưng Âu Dương Thụy không đồng ý, chỉ đồng ý với cô là nhất định sẽ mang con an toàn trở về. Cô đành ở nhà chờ đợi, chờ đợi hai người đàn ông quan trọng nhất cuộc đời mình trở về an toàn.

Đi tới kho hàng, Tư Mã Niệm Tổ đã nhìn thấy Quan Huệ Nghiên, anh vội chạy tới:

“Huệ Nghiên em đã đến rồi, rốt cuộc anh đã nhìn thấy em.”

Bên kia, Âu Dương Thần gấp được cha sợ hãi gọi:

"Cha."

"Hừ ~, tiểu tử thú, con đặt bẫy ra có nghĩ mẹ con rất lo lắng không hả?"

“Xin lỗi cha, con chỉ muốn thấy di Huệ Nghiên hạnh phúc thôi.”

Âu Dương Thần có chút đuối lý.

Âu Dương Thụy nói không sai, từ đầu tới cuối đều là bẫy.

Mà lần trước Âu Dương Thần nghe lén Hạ Tịch Nguyệt nói chuyện với Quan Huệ Nghiên, cậu quyết định tìm hiểu xem Tư Mã Niệm Tổ có yêu di Quan không.

Kết quả sau khi nói chuyện Âu Dương Thần biết Tư Mã Niệm Tổ yêu di Huệ Nghiên. Nhưng cô bị tổn thương nên giờ không tin tưởng lời của Tư Mã Niệm Tổ nói.

Quan Huệ Nghiên trốn tránh bốn năm không gặp Tư Mã Niệm Tổ, dù biết hiện tại Tư Mã Niệm Tổ yêu cô nên cậu nghĩ đi trở lại cũng không uống phí.

Âu Dương Thần lấy mình làm mồi dẫn dụ Tư Mã Niệm Tổ biết mẹ cậu biết nơi của di Huệ Nghiên. Âu Dương Thần cho là làm vậy đi sẽ hạnh phúc, mỗi lần cùng mẹ đi thăm di, cậu thấy di cười nhưng trong mắt chứa bi thương. Không ngờ cái bẫy này lại bị Âu

Dương Thụy biết được rõ ràng.

Âu Dương Thụy hiểu rõ con trai của mình. Âu Dương Thần không muốn nói chuyện thì không ai cạy miệng được nó. Tiểu quý thông minh lắm trò, cậu cố tình nói cho Tư Mã Niệm Tổ biết mình biết đi Quan. PHối hợp đặt bẫy để đi Huệ Nghiên xuất hiện.

Âu Dương Thụy bội phục con anh nhỏ tuổi lại mưu lược như vậy tương lai chắc sẽ phúc hắc không kém. Cũng vì mưu kế của tên tiểu tử này cho nên Âu Dương Thụy không để Hạ Tịch Nguyệt tới.

Sợ Hạ Tịch Nguyệt không chấp nhận được mức độ phúc hắc của con trai mình. Ở trường học đã đủ làm cô đau đầu, nếu biết thêm chuyện này có khi sẽ phát điên mất. Cô chỉ hi vọng con trai mình như những đứa trẻ khác có thể có tuổi thơ bình thường.

Nhưng con cháu Âu Dương nhất định phải trưởng thành sớm, biết mẹ lo lắng cho mình nhưng Âu Dương Thần vẫn ỳ áy náy rất nhiều, cậu nói:

"Cha, chúng ta nhanh về nhà đi, về nhà chậm mẹ sẽ lo lắng hơn."

"Tiểu tử thú, hiện tại đã biết nóng nảy rồi. Đi thôi."

Âu Dương Thần đi ngang qua bên cạnh Tư Mã Niệm Tổ: "Chú hư thú, cố gắng lên, con về nhà trước nếu không mẹ sẽ lo lắng."

"Cảm ơn con."

Sau đó nhìn Âu Dương Thụy nói: "Cảm ơn cậu, còn chuyện trước kia, tôi thật xin lỗi."

Âu Dương Thụy nghe xong lời này, không hề nói gì mà cho Tư Mã Niệm Tổ một quyền:

"Đây là tôi trả lại cậu năm đó ở bệnh viện, chúng ta huê nhau."

Âu Dương Thụy nói xong cũng mang theo Âu Dương Thần rời đi.

Âu Dương Thụy lại vô cùng rõ ràng, hai người họ không thiếu nhau gì nữa, vẫn là anh em tốt của nhau.

"Đại ca, cảm ơn anh." Tư Mã Niệm Tổ nhìn theo bóng lưng của Âu Dương Thụy thầm nói.

Ngồi trên xe, Âu Dương Thụy nhìn Âu Dương Thần đã nói:

"Con lỗ mãng như vậy mẹ sẽ rất lo, cha phạt con một tháng không được gặp con dâu."

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói. Trước kia tiểu tử này luôn chọc giận anh, hiện tại bắt được nhược điểm của nó, Âu Dương Thụy đương nhiên phải dạy dỗ thật tốt.

"Cha báo thù riêng, con không thêm nghe cha."

Âu Dương Thần bắt mắt gọi vào.

"Hừ, nếu con không nghe, cha sẽ đem chuyện này nói cho mẹ con biết, mẹ con ghét nhất ai gạt mẹ."

"Cha...cha bắt nạt con. Cha làm cha vậy sao? Ngày nào cũng khi dễ con trai mình...ô ô ô"

"Tiểu tử con, chiêu này lừa mẹ con còn được chứ lừa cha thì vô dụng."

Âu Dương Thụy cười nói.

"Hừ...cha không phải chỉ muốn con đừng quấy rầy thế giới hai người sao? Lại giờ nhiều thủ đoạn như vậy, con nghiêm túc khi dễ cha."

Âu Dương Thần ra dấu ngón tay thể hiện sự khinh bỉ với Âu Dương Thụy.

"A,,,tiểu tử con đã biết ý cha vậy con có đồng ý không nào?"

"Hừ ~."

Âu Dương Thần nghiêng đầu không để ý Âu Dương Thụy.

"Xem ra không đồng ý, hiện tại cha gọi cho chú Đông Phương bảo chú đưa Khả Khả đi nước ngoài, nghe nói giáo dục nước ngoài tốt hơn trong nước."

Âu Dương Thụy làm động tác giả muốn móc điện thoại ra. Âu Dương Thần cuống cuống, ngăn cản:

"Con đồng ý là được chứ gì?" Âu Dương Thần miễn cưỡng nói.

Âu Dương Thần giờ đã hiểu được cha của cậu, đúng là gừng càng già càng cay.

Q.3 - Chương 22: Hạnh phúc Đại Kết Cục 3

Hôm nhiều năm về sau Hạ Tịch Nguyệt vẫn không hiểu tại sao kể từ khi Âu Dương Thần được Âu Dương Thụy đưa về từ chỗ Tư Mã Niệm Tổ liền thay đổi không dính cô như trước nữa.

Kì quái hơn chính là rất nghe lời của Âu Dương Thụy. Trước kia cha con gặp nhau là cãi cọ gây gổ. Cô hỏi Âu Dương Thụy, không ngờ anh lại trả lời cô thế này:

“Ngày đó anh hết sức anh dũng đánh ngã 10 tên cứu con trai ra, con trai thấy anh vĩ đại nên sinh ra sung bái anh, sau đó thì nghe lời anh.”

Hạ Tịch Nguyệt nửa tin nửa ngờ, sau đó hỏi lại con trai mình, Âu Dương Thần nghe cha nói vậy thật muốn nôn, chưa từng thấy người cha nào không biết xấu hổ như cha của cậu. Nhưng Âu Dương Thần không dám vạch trần anh, chỉ có thể làm theo Âu Dương Thụy.

Hạ Tịch Nguyệt nghe lời của hai cha con nói cảm giác Âu Dương Thần có gì đó mới có thể thổi phồng cha của nó lên như vậy.

Hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn của cô và Âu Dương Thụy. Vì chuyện của trung tâm dạy khiêu vũ mà cô quên mất, chỉ có Âu Dương Thụy là nhớ. Hôm nay cô đi làm về nhà.

Đẩy cửa đi vào phát hiện trong nhà không có một người:

“Người đi đâu hết rồi?”

Hạ Tịch Nguyệt lầm bầm trong miệng, sau đó đi tới phòng ngủ thay quần áo. Trong lúc vô tình nhìn thấy lịch mới biết hôm nay là ngày kỉ niệm kết hôn, Hạ Tịch Nguyệt vỗ đầu của mình một cái:

“Tại sao mình có thể quên, lần này Thụy sẽ điên mất.” Hạ Tịch Nguyệt lập tức lấy di động ra gọi cho Âu Dương Thụy.

“Xin lỗi số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được...”

“Sao lại tắt máy nhì, chẳng lẽ cũng quên giống mình sao? Anh được lắm, mọi người đều nói 7 năm sau thì sẽ quên, người này mới bốn năm đã quên...”

Vừa nghĩ đến Âu Dương Thụy quên mất ngày kỉ niệm Hạ Tịch Nguyệt tức không chịu được. Cô có thể quên nhưng Âu Dương Thụy không thể quên, thật không hiểu được tính cách của cô nữa.

Đột nhiên Hạ Tịch Nguyệt nghe được tiếng dương cầm vang lên, cô nhìn ra phía hồ bơi. Vừa đến đó đã thấy Âu Dương Thụy mặc vest chỉnh tề đánh bản Hôn lễ trong mộng. Hạ Tịch Nguyệt kinh ngạc lấy tay che miệng. Cô nhớ mình từng vô tình nói với anh là thích bản Hôn lễ trong mộng, một bản nhạc tình yêu chứa một cảm giác bi thương trong đó. Cô không ngờ anh lại đánh bản nhạc này hay như trong nguyên tác.

Hạ Tịch Nguyệt chăm chú nhìn anh đang đánh piano, tất cả ánh đèn đều tụ trên người anh. Trong một khắc kia Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy anh như hoàng tử, cao quý và điển nhã.

Giờ khắc này như ngừng lại, toàn thế giới chỉ có hai người. Âu Dương Thụy chậm rãi đứng dậy, không biết từ lúc nào cầm một bó lam sắc yêu cơ đưa đến trước mặt của Hạ Tịch Nguyệt. Tặng hoa là chuyện bình thường của các đôi nhưng có người phụ nữ nào không thích điều này đâu?

“Bà xã, ngày kỉ niệm kết hôn vui vẻ.”

Âu Dương Thụy cười nói. Hạ Tịch Nguyệt nhận bó hoa, có chút xấu hổ nói:

“Em cho là anh đã quên mất ngày hôm nay rồi.”

“Làm sao có thể quên chứ?”

Âu Dương Thụy vỗ tay một cái, đèn ở hồ bơi được thấp sáng lên. Hạ Tịch Nguyệt nhìn thấy hoa trong bể bơi được xếp thành chữ “Hạ Tịch Nguyệt, anh yêu em”

Ở bên cạnh hồ bơi đều là nến xếp hình trái tim. Trên trời xuất hiện bông tuyết. Ở thành phố A chưa bao giờ có tuyết, Hạ Tịch Nguyệt đã từng ước có thể thấy tuyết ở đây.

Những thứ này mặc dù đều do người làm nhưng giây phút chứng kiến điều này cô xúc động rơi nước mắt.

Lúc này một máy bay mô hình nhỏ bay đến trước mặt của cô, trên máy bay có một chiếc nhẫn. Âu Dương Thụy vội ra lập tức quỳ một chân xuống nói:

“Bà xã anh vẫn chưa nói cho em biết, anh còn thiếu em một lễ cầu hôn. Hôm nay Âu Dương Thụy anh chính thức cầu hôn em, Hạ Tịch Nguyệt anh yêu em, cầu xin em gả cho anh. Anh sẽ đối tốt với em cả đời, cung chiều em, thương yêu em. Của anh chính là của em, nếu như anh không làm được, người khác sẽ cướp mất em từ anh, chỉ cần em thích. EM nguyện ý gả cho anh không?”

Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh, những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống. Mặc dù cô không chế tâm mình nhưng vẫn cảm động vô cùng. Cô không ngờ Âu Dương Thụy lãng mạn như vậy, không chỉ cho cô một hôn lễ khó quên mà còn chuẩn bị một ngày kỉ niệm đáng nhớ như thế này, một lễ cầu hôn khó quên trong đời. Hạ Tịch Nguyệt nhận lấy chiếc nhẫn, cười nói:

“Ông xã, bộ dạng của anh giống thỏ phi quá, nhưng nếu em không đồng ý thì anh sẽ làm gì?”

“Cái gì là cái gì, em là vợ anh, chúng ta hợp pháp, em vĩnh viễn là của Âu Dương Thụy anh. Cầu hôn chỉ là nghi thức mà thôi.”

Hạ Tịch Nguyệt có chút cáu kỉnh.

“Cô gái, em đừng quá đáng. Em không đồng ý anh chỉ có thể giải quyết em tại chỗ. Anh thấy em chỉ có ở trên giường mới đồng ý với anh thôi.”

Âu Dương Thụy cười uy hiếp.

“Âu Dương Thụy anh giờ trò lưu manh. Cái này không phải cầu hôn, rõ ràng là bức hôn.”

Hạ Tịch Nguyệt bắt đầu kêu lên.

“Bức hôn hay cầu hôn với Âu Dương Thụy anh đều giống nhau, đều là muốn em trở thành vợ anh. Em rốt cuộc có đồng ý hay không?”

Âu Dương Thụy nhìn cô, nhún mày hỏi. Rất có ý muốn nói nếu không đồng ý anh sẽ giải quyết cô tại chỗ.

"Đồng ý."

Dưới uy quyền của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt không thể làm khác hơn là đồng ý.

Âu Dương Thụy đeo nhẫn cho cô, cúi người hôn lên môi mềm mại của cô. Âu Dương Thụy rời môi cô, đem trán hai người chống đỡ, anh nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô.

Hạ Tịch Nguyệt cũng thâm tình nhìn Âu Dương Thụy:

“Cảm ơn anh, ông xã, em yêu anh.”

Âu Dương Thụy cười cúi người hướng về phía tai của cô nói:

“Bà xã anh cũng yêu em, bắt quá anh nghĩ lúc tối anh sẽ càng yêu em hơn.”

Âu Dương Thụy giờ giọng xấu xa.

“Âu Dương Thụy anh lại giờ trò lưu manh?”

Hạ Tịch Nguyệt cười nói, cô nhìn xung quanh thấy mọi người đứng đó.

“Biết em không thích làm ồn ào cho nên mời mấy người bạn thân.”

Âu Dương Thụy cười nói, người bạn nhỏ Âu Dương Thần mặc bộ tây trang dẫn Khả Khả đằng xa chạy tới.

“Mẹ, chúc mẹ và cha có thể thiên trường địa cửu, đầu bạc đến già.”

Hạ Tịch Nguyệt cúi người hôn lên gò má của cậu bé.

"Cảm ơn, bảo bảo."

“Chúng ta cũng chúc hai người ngày kỉ niệm kết hôn vui vẻ.”

Đông Phương Húc ôm Vân Nặc đi tới trước mặt Hạ Tịch Nguyệt.

"Cảm ơn."

Hạ Tịch Nguyệt hạnh phúc cười.

“Nguyệt Nguyệt, mình thật sự hâm mộ cậu, có thể tìm được một người lãng mạn như Âu Dương Thụy. Còn người kia một chút tế bào lãng mạn cũng

không có, đi theo anh ta thật là lãng phí tuổi thanh xuân.”

“Bà xã, sao lại nói anh không lãng mạn, đợi sau này anh sẽ cho em một cái lễ kỉ niệm còn hạnh phúc hơn có được không?”

Đông Phương Húc cười nói Vân Nặc.

“Anh ư, hay là thôi đi, anh chỉ cần ít ra ngoài tìm mấy tiểu tình nhân thì em đã vui lắm rồi.”

“Bà xã em lại lật lại nợ cũ, tất cả đã qua rồi, hiện tại anh chỉ có một mình em mà thôi.”

Đông Phương Húc vội giải thích. Những chuyện kiểu này nếu không rõ ràng thì về nhà khuya khỏi phải nghĩ đến việc lên giường ngủ.

“Hừ, vậy chuyện anh và cô thư kí là thế nào, gọi điện thoại tới tìm anh. Em nói cho anh biết, tối nay anh đừng nghĩ lên giường ngủ, cách xa em một chút.”

Vân Nặc nói xong đi tới chỗ khác, mà Đông Phương Húc thủy chung theo sau cô không ngừng giải thích. Hạ Tịch Nguyệt thấy đôi oan gia hạnh phúc cũng vui mừng thay, ban đầu Đông Phương Húc chọc giận Vân Nặc hiện tại cũng đã hạnh phúc rồi.

“Chúc hai người ngày kỉ niệm kết hôn vui vẻ.”

Lúc này tdt cầm ly rượu tới chỗ Hạ Tịch Nguyệt và Âu Dương Thụy.

"Huyền Huyền như thế nào?"

“Cũng khỏe, hôm nay đôi đi theo cùng tôi nhưng cô ấy vừa mới sinh xong, tôi không yên tâm cho ra ngoài. Hôm nay đến chúc mừng hai người một lát, sau đó về để cô ấy ở nhà một mình không yên lòng.”

Tdt cười nói với Hạ Tịch Nguyệt. “Mau trở về sớm đi,”

Sau khi kết thúc bữa tiệc, Âu Dương Thụy đem Hạ Tịch Nguyệt lăn qua lăn lại một phen, Hạ Tịch Nguyệt nhìn anh cười nói:

“Ông xã, chúng ta sinh một bé gái đi.”

“Được, anh cũng muốn bé gái.”

“Hôm nay nhìn thấy con gái Vân Nặc thật đáng yêu, em thật thích, chúng ta sinh một đứa đi.”

“Không cần dù sao con gái Vân Nặc sớm muộn gì cũng là con dâu của em, em không sinh cũng đã có rồi.”

Lần trước sinh Âu Dương Thần, Âu Dương Thụy thấy cô đau đớn như vậy, anh thề đời này chỉ cần có Âu Dương Thần là đủ rồi. Anh không muốn chứng kiến Hạ Tịch Nguyệt đau đớn nữa.

Lại nói thêm anh không muốn sống cuộc sống hòa thượng. Mang thai ba tháng đầu không thể chạm vào cô, sau ba tháng cũng không được, còn thêm hai tháng ở cữ. Anh suy nghĩ thấy không nên sinh nữa, có một Âu Dương Thần là đủ làm anh đau đầu rồi.

"A, biết rồi."

Hạ Tịch Nguyệt có chút thất vọng trả lời.

Bốn năm qua, mỗi lần nói chuyện sinh con với Âu Dương Thụy đều bị Âu Dương Thụy cự tuyệt. Hạ Tịch Nguyệt biết lúc cô sinh con đã để lại sự sợ hãi không thể phai cho nên anh không đồng ý.

Tối hôm đó Hạ Tịch Nguyệt cả đêm không có ngủ, cô nghĩ cách để cho Âu Dương Thụy cho phép mình sinh con. Cuối cùng cũng nghĩ ra cách, sau đó vui vẻ đi ngủ.

Hai tháng sau.

Hạ Tịch Nguyệt cầm que thử thai ở trong nhà vệ sinh, nhìn thấy hai vạch cô hưng phấn kêu lên:

"A ——."

Âu Dương Thụy nghe được tiếng hét Hạ Tịch Nguyệt, lập tức vọt vào phòng vệ sinh hỏi:

“Bà xã, sao vậy?”

“Anh xem, anh xem”

Hạ Tịch Nguyệt hưng phấn chỉ vào trong tay que thử thai cho Âu Dương Thụy nhìn. Âu Dương Thụy thấy que thử thai, giọng không lạnh không nóng nói:

"Em mang thai."

"Đúng nha, thật tốt quá, rốt cuộc có thể muốn một bé gái rồi."

Hạ Tịch Nguyệt hưng phấn nói, hoàn toàn quên mất sao có đứa bé này.

"Sao em lại mang thai, anh nhớ là anh đã ngừa mà."

Nghe được lời của Âu Dương Thụy, Hạ Tịch Nguyệt mới phản ứng được, cô áp úng nói:

"Ít già bộ ngờ ngẩn đi, đứa bé này làm sao có được? Em giờ trò gì?"

Âu Dương Thụy lạnh giọng nói. Sau đó nhớ lại mấy ngày trước có chút không giống Hạ Tịch Nguyệt.

Anh nhớ cô hai tháng qua rất nhiệt tình, hơn nữa còn chủ động ngừa thai, còn tưởng cô đã thông suốt không ngờ lại giờ chiều này. Âu Dương Thụy đi lên phòng ngủ, mở ngăn kéo ra lấy bao kiểm tra cẩn thận, rốt cuộc cũng phát hiện tất cả đều bị lủng, anh tức giận quát lên:

"em được lắm Hạ Tịch Nguyệt, xem ra anh quá cưng chiều em cho nên em mới dám lừa anh."

Hạ Tịch Nguyệt sợ hãi giải thích: "Ai bảo anh không cho em sinh con em chỉ có thể dùng cách này thôi."

"Được lắm, em còn lí sự với anh nữa, xem hôm nay anh thu thập em thế nào?"

Âu Dương Thụy nói xong liền sai bước đến trước mặt Hạ Tịch Nguyệt, ôm lấy cô đến bên ghế sofa. Anh đánh vào mông cô một cái, Hạ Tịch Nguyệt kêu oa oa lên:

"Âu Dương Thụy, anh khi dễ phụ nữ có thai!"

"Em còn mạnh miệng à?"

Âu Dương Thụy lại đánh tiếp, kỳ thật lực đạo anh dùng anh biết rõ, cô gái nhỏ này lại kêu to như vậy nghe thật đau lòng. Âu Dương Thụy sao có thể không nhìn thấu tâm tư của cô chứ.

Nhưng thấy cô chảy nước mắt Âu Dương Thụy lập tức buông vũ khí đầu hàng. Hạ Tịch Nguyệt biết chiều này sử dụng trăm lần đều linh. Cuối cùng Âu Dương Thụy vẫn bị Hạ Tịch Nguyệt thuyết phục sinh hạ đứa nhỏ nhưng Âu Dương Thụy cũng nói rõ với cô.

"Chỉ lần này thôi về sau không có nữa."

"Ừ ừ ừ."

Hạ Tịch Nguyệt không ngừng gật đầu đáp ứng. Trong lòng thì lại nghĩ: "Lần sau thì để lần sau nói!"

Tám tháng sau.

Trong bệnh viện Âu Dương Thụy nghe tiếng kêu của Hạ Tịch Nguyệt, tâm đau đớn vô cùng. Cảm giác lo lắng hồi hộp này thật sự không chịu được. Lúc Hạ Tịch Nguyệt sinh Âu Dương Thụy ở phòng phẫu thuật khác cũng làm phẫu thuật buột ga rõ ngăn sinh nở.

ANH nghĩ về sau không cần phải nghe thấy tiếng kêu đau đớn này nữa. Hạ Tịch Nguyệt sinh được một đôi long phượng. Con gái lấy tên là Âu Dương Ngưng còn con trai tên là Âu Dương Lân. Một nhà năm người mỗi ngày ở bên nhau có biết bao nhiêu vui vẻ hạnh phúc.

Nhiều năm về sau vào một ngày kia. . .

Hạ Tịch Nguyệt đang đứng ở trong phòng khiêu vũ, Âu Dương Thụy đi tới bên cạnh nói:

"Bà xã hôm nay anh đi công việc tình cờ thấy được một bộ y phục đẹp rất hợp với em cho nên muốn mua. EM nhanh lại đây thay thử xem nào."

Âu Dương Thụy nói xong liền đem gói đồ trong tay đưa cho Hạ Tịch Nguyệt.

"Thật vậy à? Vậy để em đi thay thử xem"

Hạ Tịch Nguyệt lấy đồ trong tay của anh đi thay. Chỉ thấy Âu Dương Thụy ở sau lưng cô nở nụ cười phúc hắc. sau khi thay quần áo xong, Hạ Tịch Nguyệt nhìn mình qua gương cảm thấy có chút khó chịu, quần áo có chút gì đó không giống lắm, lộ nhiều. Giống như là trong suốt, hạ thân cũng không che chắn hết. Hạ Tịch Nguyệt vừa định cởi quần áo ra thì nghe tiếng Âu Dương Thụy gọi:

"Bà xã, có được không?"

Hạ Tịch Nguyệt kích động đáp: "Còn chưa xong"

Hạ Tịch Nguyệt vừa nói xong, Âu Dương Thụy vén rèm đi tới:

"A ——, sao anh lại vào đây?."

Hạ Tịch Nguyệt lập tức cầm lấy quần áo bên cạnh che người. Tuy đã là vợ chồng già nhưng Âu Dương Thụy nhìn chăm chăm thân thể cô Hạ Tịch Nguyệt vẫn ngượng ngùng.

Âu Dương Thụy đi tới trước mặt cô lấy quần áo đang che ra, thân thể mặc bộ vũ y anh mua lộ ra trước mắt.

"Thật khá nha."

Ánh mắt như lang sói của Âu Dương Thụy nhìn chăm chăm cô.

"Thật ư. Anh không thấy rất lộ liễu sao? Sao em cảm giác không giống lắm..."

Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy kì quái, không rõ là cái gì.

"Nội y sexy."

Âu Dương Thụy thốt ra.

"Anh nói cái gì, em nghe không rõ."

Hạ Tịch Nguyệt không có nghe rõ lời nói Âu Dương Thụy, lập tức hỏi.

"Ah, không có gì cảm thấy quần áo này rất hợp với em."

Âu Dương Thụy đã từng nhiều lần yêu cầu Hạ Tịch Nguyệt mặc nội y sexy cho anh xem nhưng Hạ Tịch Nguyệt sống chết không chịu, bắt đặc dĩ anh đành sử dụng chiêu này.

Bộ y phục này là Âu Dương Thụy cố ý đặt may cho Hạ Tịch Nguyệt. Anh đi tới phía trước nhẹ kéo cô vào lòng, ở bên lỗ tai cô thổi khí:

"Bà xã, nhìn em xinh đẹp như vậy, anh nhìn không được muốn em làm sao bây giờ?"

Nói xong còn hôn nhẹ vào tai cô, anh kéo cô áp sát vào thân thể của mình. Qua lớp quần áo mỏng manh Hạ Tịch Nguyệt cảm giác rất rõ ràng thân thể anh nóng rực. Hơn nữa bị anh hôn ở chỗ mẫn cảm nhất khiến cả người cô nóng lên. Bộ quần áo này quả có hiệu quả, Âu Dương Thụy cúi đầu hôn lên môi của cô, sau đó đưa tay vào trong quần áo vuốt ve da thịt mềm mại của Hạ Tịch Nguyệt. Hạ Tịch Nguyệt thở gấp liên tục, cảm giác được thời cơ chín muồi, anh áp cả người Hạ Tịch Nguyệt vào cạnh tường có được cô.

Lúc này Hạ Tịch Nguyệt mới tỉnh táo lại, biết bản thân bị anh lừa, không mặc gì cả, cái cô đang mặc không phải là y phục khiêu vũ mà là nội y tình thú mà Âu Dương Thụy nhiều lần muốn cô mặc. Hạ Tịch Nguyệt cố nhớ lại xem mình đã nhìn thấy ở đâu, chắc hẳn là lúc trên mạng vô tình nhìn thấy.

Hạ Tịch Nguyệt tức giận vừa thở gấp vừa đánh vào ngực của Âu Dương Thụy.

"Âu Dương Thụy, anh lại gạt em."

"Hự, thời điểm này không cần nói mấy lời đó bà xã à"

Âu Dương Thụy vừa nói vừa vận động, rốt cuộc sau ba lần thì Hạ Tịch Nguyệt té xui ở phòng khiêu vũ.

Lúc cô tỉnh lại thì thấy mình nằm ở trên giường trong phòng ngủ, Âu Dương Thụy bưng com chiều lên cho cô.

"Nhanh ăn com đi."

Hạ Tịch Nguyệt vừa định mở miệng nói thì thấy com liền lập tức ngồi dậy ăn, nhảy múa một ngày còn cộng thêm bị Âu Dương Thụy áp bức cả buổi trưa nên Hạ Tịch Nguyệt sớm đói không còn sức rồi.

Chuyện gì cũng chờ ăn xong rồi nói, com nước xong cô định mở miệng hỏi thì Âu Dương Thụy đã nói trước:

"Bà xã, ăn no chưa?"

"Uh, cái kia."

Hạ Tịch Nguyệt lời nói còn chưa nói xong, chỉ thấy Âu Dương Thụy đã cởi sạch t quần áo vây áp trên người cô:

"Bà xã, em đã ăn no thì chúng ta làm vận động giúp em tiêu hóa có được không?"

Âu Dương Thụy cười nói, sau đó xóc chắn trên người cô lên. Hạ Tịch Nguyệt nhìn người mình vẫn còn mặc bộ quần áo lúc còn ở phòng khiêu vũ, cô tức

giận quát:

“Anh tại sao còn không thay quần áo cho em, anh đứng lên em phải đi thay quần áo!”

Âu Dương Thụy giữ chặt Hạ Tịch Nguyệt:

“Thay làm gì, chút nữa cũng phải còi ra, nhưng anh thích em mặc bộ nội y sexy này, cảm giác đầu điểm mông lưng rất thích, bà xã à anh thích bộ dạng em lúc mặc nó.”

Nghe được Âu Dương Thụy lời nói hạ Tịch Nguyệt không khỏi tức giận quát:

"Âu Dương Thụy, anh là đồ đại biến thái."

Sau âm thanh đó là một cảnh triền miên. Đêm nay nhất định là đêm tình cảm mãnh liệt. Hôm sau Hạ Tịch Nguyệt eo mỗi lưng đau rời giường.

“Ai ôi, cái thất lưng của mình...”

Hạ Tịch Nguyệt cúi người lằm bằm nói, cô lên mạng tra xem một cuộc sống bình thường của một đôi vợ chồng một tuần hai lần, còn cô thì rõ là... Một ngày ba lần, hơn nữa có khi năm đến sáu lần, cô cảm thấy cuộc sống của vợ chồng cô không bình thường.

Cho nên Hạ Tịch Nguyệt quyết định đi tới hỏi thầy thuốc xem có thể điều trị không. Bỏ lại hộ vệ phía sau cô bước vào một nhà thuốc trung y, nhìn thấy thuốc Hạ Tịch Nguyệt khẩn trương nói:

“Thầy thuốc, tôi cùng chồng tôi cuộc sống vợ chồng không bình thường, ông xem có thể cho tôi một ít thuốc bắc để điều trị cho chồng tôi không?”

Dù sao cũng là chuyện khuê phòng nên Hạ Tịch Nguyệt vẫn thẹn thùng không nói rõ vấn đề. Thầy thuốc nghe xong nói với Hạ Tịch Nguyệt:

“Tôi cho cô vài than thuốc về sắc cho chồng cô uống, tôi đảm bảo cuộc sống vợ chồng cô sẽ tốt lên.”

“Thật sao?”

Hạ Tịch Nguyệt cao hứng hỏi.

"Đương nhiên."

Lão thầy thuốc nói xong liền vì hạ Tịch Nguyệt nắm lấy máy uống thuốc.

"Cám ơn."

Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nhận thuốc từ tay thầy thuốc, hưng phấn tiêu sái đi ra ngoài. Nghĩ lại thấy vui vẻ, về sau ở trên giường không phải chịu Âu Dương Thụy áp bức rồi.

Một màn này trôi qua bị Đông Phương Húc nhìn thấy. Anh đi tới công ty Âu Dương Thụy, đẩy cửa ra nhìn thấy Âu Dương Thụy đang muốn ra ngoài, liền hỏi:

“Đi đâu sao?”

“Chị dâu cậu bỏ rơi mấy tên hộ vệ, không biết đi đâu, tôi ra ngoài tìm thử?”

Âu Dương Thụy vừa nói vừa mặc áo khoác vào.

“Mình nhìn thấy chị dâu vào một cửa hàng thuốc bắc, trên tay còn cầm thuốc, chị ấy bị bệnh à? Sao bị bệnh lại không đến chỗ Triệt?”

Đông Phương húc quan tâm hỏi.

“Sinh bệnh? Không có? Cậu nói quán thuốc nào, lập tức đưa mình đi.”

Đi đến trước cửa quán, Âu Dương Thụy sau khi hỏi rõ sự tình, anh túm cổ áo lão thầy thuốc quát:

“Mẹ nó, mở to hai mắt ông lên xem thử lão tử không được chỗ nào?”

Một người đàn ông hận nhất là người khác nói anh ta không được, Âu Dương Thụy sao có thể không tức giận chứ? Đông Phương Húc ở bên cạnh biết điều không nói gì nhưng ở lại cười ha ha, cười đến chảy nước mắt.

Anh cảm thấy chị dâu của anh là người ngốc nhất trên thế giới. Ánh mắt Âu Dương Thụy quét qua, Đông Phương Húc vội im ngay, nhin cười có thể bị nội thương đó... Lão thầy thuốc bên cạnh nhìn thấy Âu Dương Thụy phát hỏa liền nói:

“Vợ cậu nói cuộc sống vợ chồng của cậu không hài hòa, cho nên tôi mới bốc thuốc bổ được.”

“Cái cô gái này, xem tôi về nhà thu thập em như thế nào?”

Âu Dương Thụy nói xong thì rời đi, lão thầy thuốc bốc cho cô thuốc bổ, ông đã sai lầm rồi.

Âu Dương Thụy nói xong liền thở phì phì li khai. Nguyên lai lão trung y cấp hạ Tịch Nguyệt khai được là thuốc bổ, đó là bởi vì lão trung y lý giải sai lầm rồi.

Hạ Tịch Nguyệt theo như lời vợ chồng cuộc sống không hài hòa là vì quá mức thường xuyên ý tứ. Mà lão trung y lại tưởng hạ Tịch Nguyệt trọng phu không được cho nên làm cho vợ chồng cuộc sống không hài hòa, cho nên liền cấp hạ Tịch Nguyệt mở mấy bức Thập Toàn Đại Bổ canh. Cũng bởi vì nơi này giải sai lầm, làm hại hạ Tịch Nguyệt lại là bị một chút ép buộc.

Âu Dương Thụy về đến nhà đã thấy Hạ Tịch Nguyệt bụng canh đem ra, cô cười nói:

“Ông xã anh về rồi à, mau tới đây uống canh đi.”

Âu Dương Thụy liếc thấy chén canh trên bàn, anh đương nhiên biết đây là thuốc gì, phúc hắc nhìn cô cười:

“Em thật muốn anh uống à?”

“Đương nhiên nếu không em nấu làm chi?”

Hạ Tịch Nguyệt cười trả lời.

“Anh uống xong em đừng hối hận.”

Âu Dương Thụy cười hỏi lại lần nữa.

"Tuyệt đối sẽ không hối hận."

Hạ Tịch Nguyệt bảo đảm, Âu Dương Thụy quả nhiên bụng canh cô nấu lên uống hết.

Buổi tối lúc ở trên giường Hạ Tịch Nguyệt hối hận đến chết rồi. Thuốc này uống xong tại sao không giảm mà còn mạnh hơn.

Sau nhiều lần hôn mê Hạ Tịch Nguyệt suy nghĩ cẩn thận vấn đề này.

Ngày hôm sau cô đến hỏi thầy thuốc mới hiểu chuyện đang xảy ra. Hạ Tịch Nguyệt tức giận đến văn phòng tìm Âu Dương Thụy.

“Âu Dương Thụy anh thật hỗn đản, tối qua anh biết rõ thuốc bổ mà còn uống, anh có ý phải không?”

“Tối qua anh đã hỏi em hai lần rồi, em có muốn anh uống không, em xác định muốn anh uống cơ mà.”

“Cái gì chứ...em không biết đó là thuốc bổ”

Biết mình đuối lý, Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng đáp.

“Lại đây!”

Hạ Tịch Nguyệt biết mình sai liền nhanh chóng đi tới trước mặt anh, ngồi trên đùi anh. Âu Dương Thụy ôm lấy eo cô nhỏ giọng cảnh cáo:

“Biết sai rồi hả?”

Hạ Tịch Nguyệt cúi đầu nói:

"Ừm."

“Sai chỗ nào nói anh nghe?”

Hạ Tịch Nguyệt lắc đầu.

“Hả?” Âu Dương Thụy uy hiếp lần nữa.

“Em không nên đi gặp thầy thuốc, không nên nghi ngờ năng lực của ông xã.”

Giọng Hạ Tịch Nguyệt dứt quãng.

"Còn có lần sau không?"

"Không có." Hạ Tịch Nguyệt lập tức lắc đầu khẳng định.

"Để trừng phạt em, hôm nay anh lại mua nội y sexy cho em, tối nay mặc cho anh xem."

"Đừng dùng cách đó trừng phạt được không?" Hạ Tịch Nguyệt nhỏ giọng thương lượng.

"Em nói xem?"

Âu Dương Thụy nhíu mày hỏi lại,

"Biết rồi."

Hạ Tịch Nguyệt vẻ mặt ỉu xì đáp. Cô thật sự hối hận đến xanh ruột rồi.

Tiền mất tật mang. Nhiều năm về sau, vào một ngày Hạ Tịch Nguyệt bật TV thì thấy Cổ Tây.

Hiện tại Cổ Tây đã trở thành một vũ công nổi tiếng trên thế giới rồi. Mỗi ngày đều bận rộn tham gia vũ hội năm nay lại trở về thành phố A.

Ngắm lại tám năm rồi bọn họ không có gặp nhau không biết Cổ Tây thế nào rồi. Âu Dương Thụy nhìn thấy cô đang chăm chú nhìn Cổ Tây trên màn hình, có chút không vui nói:

"Bà xã, em hối hận lúc trước không đi cùng cậu ấy à."

Giọng anh có chút hờn dỗi.

"Sao hả?"

Hạ Tịch Nguyệt ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thụy. "Anh biết em hối hận rồi, hiện tại người ta là một vũ công nổi tiếng còn anh là thủ lĩnh hắc đạo, mỗi ngày đều chém chém giết giết, em là thực nữ chẳng phải thích vương tử chán ghét ác ma hay sao?"

Âu Dương Thụy cố ý nói những lời này chỉ hi vọng Hạ Tịch Nguyệt có thể hết lại anh. Nghe thấy lời của Âu Dương Thụy toàn dấm chua, Hạ Tịch Nguyệt đúng là thấy đôi lúc anh thật buồn cười, cô nảy sinh đùa giỡn: "Theo như anh nói, em thật sự có chút hối hận."

"Hạ Tịch Nguyệt, em chết chắc rồi." Âu Dương Thụy nói xong liền nhào tới chỗ cô, vốn mình nói như vậy là để Hạ Tịch Nguyệt dỗ dành không nghĩ tới cô không thêm mắng đến mà còn làm anh tức giận.

Cổ Tây tới thành phố A biểu diễn, trước buổi biểu diễn một ngày, Cổ Tây gọi điện hẹn Hạ Tịch Nguyệt ăn cơm.

Âu Dương Thụy ra về hào phóng để cô đi.

"Đi đi."

Vốn tưởng Hạ Tịch Nguyệt sẽ nghĩ đến cảm thụ của anh mà không đi, ai biết cô lại cao hứng nói:

"Cảm ơn ông xã, em đi rồi sẽ về sớm."

Hạ Tịch Nguyệt nói xong liền hôn Âu Dương Thụy một cái rồi đi ra ngoài.

"Ai...Em..."

Lời còn chưa nói xong Hạ Tịch Nguyệt đã đi mất rồi. Âu Dương Thụy hối hận vô cùng cái bộ dạng giả thanh cao của mình làm gì để cho người đi thật.

"A Nguyệt, cậu vẫn giống như trước không thay đổi gì cả, vẫn trẻ trung như vậy."

"Làm sao không thay đổi chứ, đã là mẹ của ba đứa nhỏ rồi, đã già đi rồi. Cậu đã ba mươi tuổi rồi, gương mặt vẫn giống lúc hai mươi tuổi, kiểu này lừa không biết bao nhiêu thiếu nữ vô tội đây."

Hạ Tịch Nguyệt nói đùa.

"Nhưng vẫn không gạt được cậu."

Cổ Tây cười đáp.

"Đó là vì mình thích người đàn ông thành thực, đúng rồi cậu có bạn gái chưa?"

Hạ Tịch Nguyệt quan tâm hỏi.

"Àn, mình gặp cậu là đề đưa thiệp cưới đây."

Cổ Tây nói xong liền lấy thiệp cưới ra đưa cho cô. Hạ Tịch Nguyệt vui vẻ nói: “Chúc mừng cậu, đến lúc đó mình sẽ tham gia.”

“Được, lúc đó mang một nhà năm người cậu đến nhé. Đúng rồi, hôm nay gặp mình Âu Dương Thụy có biết không?”

“Đương nhiên biết.” Hạ Tịch Nguyệt lật thiệp mời ra nhìn.

“Nhưng Âu Dương Thụy từ khi nào lại hào phóng cho cậu gặp mình vậy?” Cổ Tây từng tiếp xúc với Âu Dương Thụy biết rõ chiếm hữu của anh ta mạnh như thế nào rồi.

”Đương nhiên là sử dụng phép khích tướng.”

Hạ Tịch Nguyệt cười trả lời.

“Ha ha thì ra là như vậy.” Cổ Tây cười sau đó trầm mặc nói:

“A Nguyệt, mình muốn cảm ơn cậu năm đó đã tha thứ cho mình, hôm nay đã cho mình dũng khí yêu lần nữa.”

Cổ Tây nâng chén tự đáy lòng giải bày với Hạ Tịch Nguyệt.

“Không cần, phải là mình cảm ơn cậu mới đúng chứ, lúc trước đã làm nhiều điều vì mình.”

Hạ Tịch Nguyệt nâng ly lên cạn với Cổ Tây.

”Khuya rồi, cậu về đi. Anh ta sẽ rất lo cho cậu đó.”

Bởi vì Cổ Tây đã thấy xe của Âu Dương Thụy ở ngoài kia. Theo ánh mắt của Cổ Tây, Hạ Tịch Nguyệt thấy xe của Âu Dương Thụy, cô cười nói:

“Đúng rồi, anh ấy sẽ rất lo, gặp lại cậu sau nhé.”

Hạ Tịch Nguyệt đứng dậy rồi đi, Cổ Tây nhìn theo bóng lưng cô, trong lòng vui mừng nghĩ:

“Mối tình đầu của tôi, lần này vĩnh biệt được rồi, vì mình đã yêu một cô gái khác.”

Âu Dương Thụy nhìn thấy Hạ Tịch Nguyệt đi ra liền lập tức khởi động xe trở lại biệt thự. Lúc Hạ Tịch Nguyệt rời nhà mười phút Âu Dương Thụy đã đi theo, anh làm sao có thể yên tâm để vợ mình hẹn hò cùng người khác, hơn nữa là người từng yêu cô ấy. Nhìn hai người trò chuyện vui vẻ với nhau, Âu Dương Thụy thực sự kích động muốn giết Cổ Tây.

Nếu không phải đã đồng ý trước với Hạ Tịch Nguyệt sẽ không phá hư chuyện của cô, Âu Dương Thụy đã sớm xông vào rồi. Hạ Tịch Nguyệt về đến nhà liền nhìn thấy Âu Dương Thụy đang tức giận ngồi ở phòng khách.

Âu Dương Thụy lạnh giọng hỏi: “Sao về trễ như vậy?”

“A, phòng ăn nhiều người, mang thức ăn lên chậm, cho nên về trễ.”

Hạ Tịch Nguyệt vừa cởi áo khoác vừa nói.

“Anh thấy em luyến tiếc không muốn rời thì đúng hơn.”

Hạ Tịch Nguyệt thấy Âu Dương Thụy thẹn quá hóa giận nên cười.

“Em cười gì chứ?”

Âu Dương Thụy tức giận hỏi cô, anh như vậy mà cô còn cười sao?

“Em cười Âu Dương Thụy thật sự ngây thơ, rõ ràng đi theo sau, biết em sao lại về trễ mà anh còn hỏi.”

“ANH...anh lo lắng cho em nên mới đi theo.”

Bị vạch trần, Âu Dương Thụy không thể làm khác hơn là nói bừa.

“Ha ha, anh hay thật...”

Nói xong Hạ Tịch Nguyệt đem thiệp mừng trong tay ném tới trước mặt Âu Dương Thụy. Anh cầm lấy tấm thiệp, có chút không rõ hỏi:

“Là thật à?”

“Em lừa anh thì sao, lần này anh yên tâm rồi chứ không ăn dấm chua lung tung nữa.”

“Bà xã, anh đây là sợ mất em chứ bộ. Em nói em năm nay ba mươi tuổi, anh đã ba mươi sáu rồi, em gặp đàn ông trẻ tuổi anh đương nhiên lo lắng rồi.”

Âu Dương Thụy hướng về phía Hạ Tịch Nguyệt có chút lo lắng nói.

“Làm ơn đi ông xã à, anh 36 nhưng khuôn mặt anh như người 26 đó.”

Hạ Tịch Nguyệt ôm mặt của Âu Dương Thụy nói.

“Lại nói nữa, đời này của Hạ Tịch Nguyệt, đời sau kiếp sau nữa chỉ yêu Âu Dương Thụy mà thôi. Em sinh ra là người của Âu Dương Thụy, chết là ma của Âu Dương Thụy. Âu Dương Thụy, em yêu anh, anh có thể yên tâm được chưa?”

“Nếu em hôn anh một cái thì anh sẽ yên tâm hơn.”

Âu Dương Thụy nhìn Hạ Tịch Nguyệt cười nói. Âu Dương Thụy vừa nói xong Hạ Tịch Nguyệt nhắm mắt lại hôn lên môi anh, vừa định rời đi Âu Dương Thụy đã ngăn cô lại, triền miên hôn.

“Bà xã, anh cũng yêu em”

Hôn xong, Âu Dương Thụy thâm tình nói với cô.

“Đợi con từ nhà cha mẹ trở lại, chúng ta đi Mỹ tham dự hôn lễ của Cổ Tây, anh thấy có được không?”

“Được, tất cả đều nghe em”

Âu Dương Thụy cung chiêu nói.

“Vậy em gọi cho cha mẹ, kêu họ đưa con trở về.”

Hạ Tịch Nguyệt xoay người muốn rời đi.

“Bà xã, anh thấy chuyện quan trọng nhất không phải là gọi điện mà làm chút vận động bồi đắp tình cảm”

Âu Dương Thụy nói xong liền bế Hạ Tịch Nguyệt lên.

“A... vậy ngày mai sẽ gọi.” Hạ Tịch Nguyệt ôm cổ anh, nhìn ánh mắt cung chiêu của anh Hạ Tịch Nguyệt cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Hạnh phúc đơn giản là ở cùng người mình yêu.

Thời điểm Âu Dương Thần 18 tuổi, Âu Dương Thụy đem công ty và Ám Dạ giao cho Âu Dương Thần, còn mình mang theo vợ hiền đi du lịch khắp nơi. Âu Dương Thần vừa thành niên đã phải quản lý công ty còn chăm sóc cho em trai và em gái.

Những thứ này đều vì tốt cho cha mẹ, vì hạnh phúc của cha mẹ, cậu làm những thứ này đều đáng giá. Hiện tại Âu Dương Thần chỉ hi vọng mình nhanh chóng cùng Khả Khả sinh một đứa con trai thay thế vị trí của mình.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã, Anh Vô Cùng Cung Chiêu Em!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.